Bodleian Libraries
UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

5/6/11. 2/6/0
16. E. 7.
Eduard Fraenkel
1942

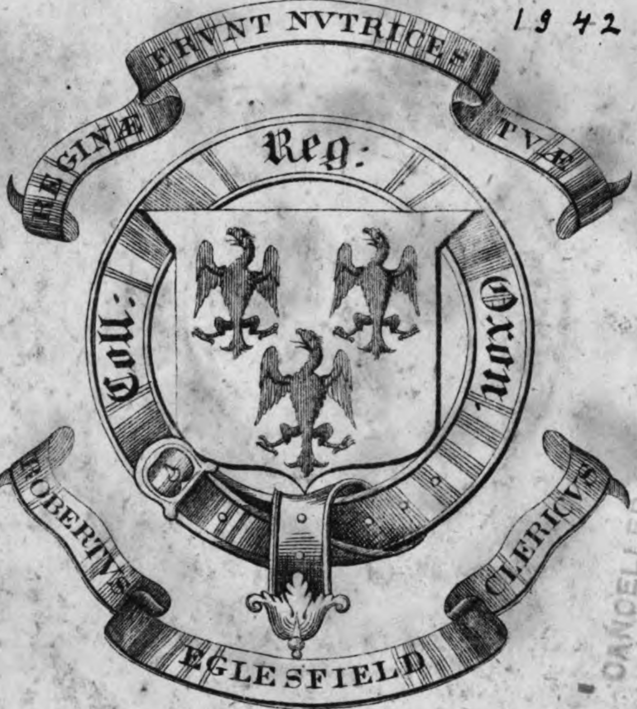

Munificentia
Roberti Mason, S.T.P.

~~16. C. 11~~
CANCELLED FROM THE LIBRARY
QUEEN'S COLLEGE OXFORD

ASHMOLEAN LIBRARY
OXFORD
—
Ex Libris
EDUARD FRAENKEL
Corpus Christi Professor of Latin, 1935–53
—
1970

N.i.8h NC

ÆSCHYLI

TRAGŒDIÆ QUÆ SUPERSUNT

DEPERDITARUM FABULARUM FRAGMENTA

ET

SCHOLIA GRÆCA

EX EDITIONE

THOMÆ STANLEII

CUM VERSIONE LATINA AB IPSO EMENDATA
ET COMMENTARIO LONGE QUAM ANTEA FUIT AUCTIORI
EX MANUSCRIPTIS EJUS NUNC DEMUM EDITO.

ACCEDUNT

VARIÆ LECTIONES

ET

NOTÆ VV. DD. CRITICÆ AC PHILOLOGICÆ

QUIBUS SUAS PASSIM INTERTEXUIT

SAMUEL BUTLER, S. T. P.

REGIÆ SCHOLÆ SALOPIENSIS ARCHIDIDASCALUS

COLL. DIV. IOANN. APUD CANTABR. NUPER SOCIUS.

COLL. REG. OXON. BIBL.

TOM. VII.

CANTABRIGIÆ.

TYPIS AC SUMPTIBUS ACADEMICIS.

VENEUNT LONDINI APUD EVANS, ET CANTABRIGIÆ APUD J. DEIGHTON.

M.DCCC.XVI.

Vol. VII. & VIII. *price* £1. 6*s.* *in boards.*

CL. SALMASIUS DE HELLENISTICA,

EPIST. DEDIC. p. 37.

Quis Æschylum possit affirmare Græce nunc scienti magis patere explicabilem, quam Evangelia aut Epistolas Apostolicas? Unus ejus Agamemnon obscuritate superat quantum est librorum sacrorum cum suis Hebraismis et Syriasmis, et tota Hellenisticæ suppellectile, vel farragine.

ASHMOLEAN OXFORD MUSEUM

W. 71/19

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΤΡΑΓΩΙΔΙΑ

ΠΕΡΣΑΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΤΟΥ ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΤΡΑΓΩΙΔΙΑΣ

Η ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ

Π Ε Ρ Σ Α Ι.

ΓΛΑΥΚΟΣ ἐν τοῖς περὶ Αἰσχύλȣ μύθων, ἐκ τῶν Φοινισσῶν φησὶ Φρυνίχȣ τȣ̀ς Πέρσας παραπεποιῆσθαι. Ἐκτίθησι δὲ καὶ τὴν ἀρχὴν τȣ̃ δράματος ταύτην,

Τάδ' ἐςὶ Περσῶν τῶν πάλαι βεβηκότων.

Πλὴν ἐκεῖ εὐνȣ̃χός ἐςιν ἀγγέλλων ἐν ἀρχῇ τὴν τȣ̃ Ξέρξȣ ἧτλαν, ςρωννύς τε θρόνȣς τινὰς τοῖς τῆς ἀρχῆς παρέδροις. Ἐνταῦθα δὲ προλογίζει χορὸς πρεσβυτῶν. Τῶν δὲ χορῶν τὰ μέν ἐςι παροδικὰ, ὡς ὅτε λέγει δι' ἣν αἰτίαν πάρεςιν, ὡς τὸ,

Τύριον οἶδμα λιπȣ̃σα.

Τὰ δὲ ςάσιμα· ὡς ὅτε ἵςαται, καὶ ἄρχεται τῆς συμφορᾶς τȣ̃ δράματος. Τὰ δὲ κομματικὰ, ὅτε λοιπὸν ἐν θρήνῳ γίνεται. Καὶ ἔςιν ἡ μὲν σκηνὴ τȣ̃ δράματος παρὰ τῷ τάφῳ Δαρείȣ· ἡ δὲ ὑπόθεσις, Ξέρξης ςρατευσάμενος κατὰ τῆς Ἑλλάδος μετὰ δυνάμεως πολλῆς, ἵππον μὲν ἄμετρον ἐπαγόμενος, ναῦς δὲ χιλίας διακοσίας ἑπτὰ, ἢ καὶ δεκατέσσαρας· καὶ πεζῇ μὲν ἐν Πλαταιαῖς νικηθεὶς, ναυτικῇ δὲ ἐν Σαλαμῖνι, καὶ διὰ Θεσσαλίας φεύγων, διεπεραιώθη εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἰςέον δὲ ὅτι οἱ Ἕλληνες τριακοσίας μόνον νῆας εἶχον. Πρώτη ἔφοδος Περσῶν ἐπὶ Δαρείȣ ἐδυςύχησε περὶ Μαραθῶνα· δευτέρα, ἐπὶ Ξέρξȣ, περὶ Σαλαμῖνα καὶ Πλαταιὰς, τȣ̃ Θεμιςοκλέȣς ςρατηγȣ̃ ὄντος τότε τῶν Ἀθηναίων καὶ ῥήτορος, καὶ νῆας εἰπόντος ποιῆσαι καὶ ἀντιτάξασθαι πρὸς τὸν Ξέρξην. Οὗ καὶ γενομένȣ, περιεγένοντο αὐτȣ̃. Ὁ Ἀπόλλων γὰρ τοῖς Ἀθηναίοις μαντευομένοις πῶς τῶν Περσῶν περιγενήσονται, εἶπε τείχη ξύλινα κατασκευάσαι, καὶ ȣ̔́τω περιγενέσθαι αὐτῶν. Καὶ οἱ μὲν τείχη ἔλεγον

ποιῆσαι εἰς τὴν πόλιν ξύλινα ἀντὶ τῶν λιθίνων· ὁ δὲ Θεμιστοκλῆς ἐκ ἔτως, ἀλλὰ νῆας εἶπε ποιῆσαι, αἳ πολλάκις διὰ τῶν οἰκείων τειχῶν σώζεσι τὲς ἀνθρώπες. Ἐπὶ Μένωνος τραγῳδῶν Αἰσχύλος ἐνίκα Φινεῖ, Πέρσαις, Γλαύκῳ ποτνιεῖ, Προμηθεῖ. Τέτε τε Ξέρξε πατὴρ μὲν ἦν Δαρεῖος ὁ Περσῶν βασιλεὺς, μήτηρ δὲ Ἄτοσσα. Γίνωσκε δὲ ὅτι Δαρεῖοι τρεῖς εἰσι· πρῶτος δὲ τέτων υἱὸς Ὑςάσπε, προκριθεὶς ὑπὸ τῶν Περσῶν, καὶ βασιλεύσας αὐτῶν, ὃς ἦν καὶ Ξέρξε πατὴρ τε ςρατεύσαντος ἐπὶ τὲς Ἕλληνας· δεύτερος δὲ ὁ Ἀρταξέρξε πατὴρ, Σύρος προσαγορευθεὶς, ἢ νόθος. Ἔσχατος δὲ Δαρεῖος ὁ ὑπ᾽ Ἀλεξάνδρε τε Φιλίππε καταλυθείς. Τινὲς δὲ καὶ τέταρτον Δαρεῖον λέγεσιν εἶναι.

Τὰ τε δράματος πρόσωπα.

ΧΟΡΟΣ γερόντων.

ΑΤΟΣΣΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΕΙΔΩΛΟΝ Δαρείε.

ΞΕΡΞΗΣ.

Προλογίζει δὲ ὁ Χορός.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΤΡΑΓΩΙΔΙΑ

ΠΕΡΣΑΙ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Α΄. ΧΟ. ΤΑ΄ΔΕ μὲν Περσῶν τῶν οἰχομένων
Ἑλλάδ᾽ ἐς αἶαν πιστὰ καλεῖται,
Καὶ τῶν ἀφνεῶν καὶ πολυχρύσων
Ἑδράνων φύλακες, κατὰ πρεσβείαν
Οὓς αὐτὸς ἄναξ Ξέρξης· βασιλεὺς
Δαρειογενὴς
Εἵλετο χώρας ἐφορεύειν.
Ἀμφὶ δὲ νόστῳ τῷ βασιλείῳ
Καὶ πολυχρύσου στρατιᾶς ἤδη
Κακόμαντις ἄγαν ὀρσολοπεῖται
Θυμὸς ἔσωθεν.
Πᾶσα γὰρ ἰσχὺς Ἀσιατογενὴς
Οἴχωκε· νέον δ᾽ ἄνδρα βαΰζει.
Κ᾽ οὔτε τὶς ἄγγελος, οὔτε τὶς ἱππεὺς
Ἄστυ τὸ Περσῶν ἀφικνεῖται·
Οἵτε τὸ Σούσων, ἠδ᾽ Ἐκβατάνων,
Καὶ τὸ παλαιὸν Κίσσινον ἕρκος
Προλιπόντες ἔβαν, οἱ μὲν ἐφ᾽ ἵππων,
Οἱ δ᾽ ἐπὶ ναῶν, πεζοί τε βάδην
Πολέμου στίφος παρέχοντες·
Οἷος Ἀμίστρης, ἠδ᾽ Ἀρταφρένης,
Καὶ Μεγαβάζης, ἠδ᾽ Ἀστάπης,
Ταγοὶ Περσῶν,
Βασιλῆς βασιλέως ὕποχοι μεγάλου
Σοῦνται, στρατιᾶς πολλῆς ἔφοροι,
Τοξοδάμαντές τ᾽ ἠδ᾽ ἱπποβάται,
Φοβεροὶ μὲν ἰδεῖν, δεινοὶ δὲ μάχην

Ψυχῆς ἐν τλήμονι δόξῃ.
Ἀρτεμβάρης θ' ἱππιοχάρμης,
Καὶ Μασίστρης, ὅ, τε τοξοδάμας
Ἐσθλὸς Ἰμαῖος, Φαρανδάκης
Θ', ἵππων τ' ἐλατὴρ Σωσθάνης.
Ἄλλους δ' ὁ μέγας καὶ πολυθρέμμων
Νεῖλος ἔπεμψε· Σουσισκάνης,
Πηγασταγὼν Αἰγυπτιογενὴς,
Ὅ, τε τῆς ἱερᾶς Μέμφιδος ἄρχων
Μέγας Ἀρσάμης, τάς τ' ὠγυγίας
Θήβας ἐφέπων Ἀριόμαρδος,
Καὶ ἑλειοβάται ναῶν ἐρέται
Δεινοὶ, πλῆθός τ' ἀνάριθμοι.
Ἁβροδιαίτων δ' ἕπεται Λυδῶν
Ὄχλος, οἵτ' ἐπίπαν ἠπειρογενὲς
Κατέχουσιν ἔθνος, τοὺς Μητραγαθὴς
Ἀρκεύς τ' ἀγαθὸς βασιλῆς δίοποι
Καὶ πολύχρυσοι Σάρδεις ἐπόχους
Πολλοῖς ἅρμασιν ἐξορμῶσι,
Δίῤῥυμά τε καὶ τρίῤῥυμα τέλη,
Φοβερὰν ὄψιν προσιδέσθαι.
Στεῦνται δ' ἱεροῦ Τμώλου πελάται
Ζυγὸν ἀμφιβαλεῖν δούλειον Ἑλλάδι,
Μάρδων, Θάρυβις, λόγχης ἄκμονες
Καὶ ἀκοντισταὶ Μυσοί· Βαβυλὼν
Δ' ἡ πολύχρυσος πάμμικτον ὄχλον
Πέμπει σύρδην, ναῶν τ' ἐπόχους,
Καὶ τοξουλκῷ λήματι πιστούς·
Τὸ μαχαιροφόρον τ' ἔθνος ἐκ πάσης
Ἀσίας ἕπεται,
Δειναῖς βασιλέως ὑποπομπαῖς.
Τοιόνδ' ἄνθος Περσίδος αἴας
Οἴχεται ἀνδρῶν,

Οὓς πέρι πᾶσα χθὼν Ἀσιῆτις
Θρέψασα, πόθῳ στένεται μαλερῷ·
Τοκέες τ᾽ ἄλοχοί θ᾽ ἡμερόλεγδον
Τείνοντα χρόνον τρομέονται.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

Πεπέρακε μὲν ὁ περσέπτολις ἤδη
Βασίλειος στρατὸς εἰς ἀν-
τίπορον γείτονα χώραν,
Λινοδέσμῳ σχεδίᾳ
Πορθμὸν ἀμείψας
Ἀθαμαντίδος Ἕλλης,
Πολύγομφον ὅδισμα
Ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι πόντου.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Πολυάνδρου δ᾽ Ἀσίας θούριος ἄρχων
Ἐπὶ πᾶσαν χθόνα ποιμα-
νόριον θεῖον ἐλαύνει
Διχόθεν, πεζονόμοις,
Ἔκ τε θαλάσσης,
Ὀχυροῖσι πεποιθὼς
Στυφέλοις ἐφέταις, χρυ-
σογόνου γενεᾶς ἰσόθεος φώς.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Κυάνεον δ᾽ ὄμμασι λεύσσων,
Φονίου δέργμα δράκοντος,
Πολύχειρ, καὶ πολυναύτης,

Σύριόν θ' ἅρμα διώκων,
Ἐπάγει δουρικλύτοις ἀν-
δράσι τοξόδαμνον Ἄρην.
Δόκιμος δ' ἔτις ὑποςὰς
Μεγάλῳ ῥεύματι φωτῶν,
Ἐχυροῖς ἕρκεσιν εἴργειν
Ἄμαχον κῦμα θαλάσσης·
Ἀπρόσοιςος γὰρ ὁ Περσῶν
Στρατὸς, ἀλκίφρων τὲ λεώς.
„ Δολόμητιν δ' ἀπάταν θεοῦ
„ Τίς ἀνὴρ θνατὸς ἀλύξει;
„ Τίς ὁ κραιπνῷ ποδὶ πηδή-
„ ματος εὐπετέος ἀναΐσσων;
„ Φιλόφρων γὰρ σαίνου-
„ σα τὸ πρῶτον, παράγει
„ Βροτὸν εἰς ἀρκύςατα,
„ Τόθεν οὐκ ἔςιν ὑπὲρ θνα-
„ τὸν ἀλύξαντα φυγεῖν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ α'.

Θεόθεν γὰρ κατὰ μοῖρ' ἐ-
κράτησε τὸ παλαι-
ὸν, ἐπέσκηψε δὲ Πέρσαις
Πολέμους πυργοδαΐκτους
Διέπειν, ἱππιοχάρμας τὲ κλόνους,
Πόλεων τὲ ἀνςάσεις.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α'.

Ἔμαθον δ' εὐρυπόροιο
Θαλάσσης πολιαι-

νομένης ϖνεύματι λάβρῳ
Ἐσορᾷν ϖόντιον ἄλσος,
Πίσυνοι λεπτοδόμοις ϖείσμασι, λα-
οπόροις τε μηχαναῖς.

ΣΤΡΟΦΗ β′.

Ταῦτά μοι μελαγχίτων
Φρὴν ἀμύσσεται φόβῳ,
Ὀὰ Περσικȣ̃ ϛρατεύματος
Τȣ̃δε, μὴ ϖόλις ϖύθη-
ται κένανδρον μέγ᾽
Ἄϛυ Σȣσίδος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β′.

Καὶ τὸ Κίσσινον ϖόλισμ᾽
Ἀντίδȣπον ἔσσεται.
Ὀὰ τȣ̃τ᾽ ἔπος γυναικοπλη-
θὴς ὅμιλος ἀπύων·
Βυσσίνοις δ᾽ ἐν ϖέ-
πλοις ϖέσῃ λακίς.

ΣΤΡΟΦΗ γ′.

Πᾶς γὰρ ἱππηλάτας τε
Καὶ ϖεδοϛιβὴς λεὼς,
Σμῆνος ὡς ἐκλέλοιπε
Μελισσῶν, σὺν ὀρχάμῳ
Στρατȣ̃, τὸν ἀμφίζευκτον
Ἐξαμείψας ἀμφοτέρας ἅλιον
Πρῶνα κοινὸν αἴας.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ'.

Λέκτρα δ' ἀνδρῶν πόθῳ
Πίμπλανται δακρύμασι·
Περσίδες δ' ἀκροπενθεῖς·
Ἑκάστη πόθῳ φιλάνορι
Τὸν αἰχμήεντα θοῦρον
Εὐνατῆρ' ἀποπεμψαμένα,
Λείπεται μονόζυξ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἀλλ' ἄγε Πέρσαι, τόδ' ἐνεζόμενοι
Στέγος ἀρχαῖον,
Φροντίδα κεδνὴν καὶ βαθύβουλον
Θώμεθα, χρεία δὲ προσήκει·
Πῶς ἄρα πράσσει Ξέρξης βασιλεὺς
Δαρειογενὴς, τὸ πατρωνύμιον
Γένος ἁμέτερον·
Πότερον τόξου ῥῦμα τὸ νικῶν,
Ἢ δορυκράνου
Λόγχης ἰσχὺς κεκράτηκεν.
Ἀλλ' ἥδε θεῶν ἶσον ὀφθαλμοῖς
Φάος ὁρμᾶται μήτηρ βασιλέως,
Βασίλεια δ' ἐμὴ, προσπιτνῶ·
Καὶ προσφθόγγοις δὲ χρεὼν αὐτὴν
Πάντας μύθοισι προσαυδᾷν.

ΤΡΟΧΑΙΟΙ.

Β'. ΧΟ. Ὦ βαθυζώνων ἄνασσα Περσίδων ὑπερτάτη,
Μῆτερ ἡ Ξέρξου γεραιὰ, χαῖρε Δαρείου γύναι,
Θεοῦ μὲν εὐνάτειρα Περσῶν, θεοῦ δὲ καὶ μήτηρ ἔφυς,

Εἴτι μὴ δαίμων παλαιὸς νῦν μεθέστηκε στρατῷ.
ΑΤ. Ταῦτα δὴ λιποῦσ' ἱκάνω χρυσεοστόλμους δόμους·
Καὶ τὸ Δαρείου τε κἀμοῦ κοινὸν εὐνατήριον,
Καί με καρδίαν ἀμύσσει φροντίς· ἐς δ' ὑμᾶς ἐρῶ
Μῦθον, οὐδαμῶς ἐμαυτῆς οὖσ' ἀδείμαντος, φίλοι,
Μὴ μέγας πλοῦτος κονίσσας οὖδας ἀντρέψῃ ποδὶ
Ὄλβον, ὃν Δαρεῖος ἦρεν οὐκ ἄνευ θεῶν τινός.
Ταῦτά μοι διπλῆ μέριμν' ἄφραστός ἐστιν ἐν φρεσὶ,
Μήτε χρημάτων ἀνάνδρων πλῆθος ἐν τιμῇ σέβειν,
Μήτ' ἀχρημάτοισι λάμπειν φῶς, ὅσον σθένος πάρα.
Ἔστι γὰρ πλοῦτός γ' ἀμεμφὴς, ἀμφὶ δ' ὀφθαλμοῖς φόβος.
„ Ὄμμα γὰρ δόμων νομίζω, δεσπότου παρουσίαν.
Πρὸς τάδ' ὡς οὕτως ἐχόντων τῶνδε, σύμβουλοι λόγου
Τοῦδέ μοι γίνεσθε Πέρσαι, γηραλέα πιστώματα.
Πάντα γὰρ τὰ κέδν' ἐν ὑμῖν ἐστί μοι βουλεύματα.
ΧΟ. Εὖ τόδ' ἴσθι γῆς ἄνασσα τῆσδε, μή σε δὶς φράσαι
Μήτ' ἔπος μήτ' ἔργον ὧν ἂν δύναμις ἡγεῖσθαι θέλῃ.
Εὐμενεῖς γὰρ ὄντας ἡμᾶς τῶνδε συμβούλους καλεῖς.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΤ. Πολλοῖς μὲν αἰεὶ νυκτέροις ὀνείρασι
Ξύνειμ', ἀφ' οὗπερ παῖς ἐμὸς στείλας στρατὸν,
Ἰαόνων γῆν οἴχεται, πέρσαι θέλων·
Ἀλλ' οὔτι πω τοιόνδ' ἐναργὲς εἰδόμην,
Ὡς τῆς πάροιθεν εὐφρόνης, λέξω δέ σοι·
Ἐδοξάτην μοι δύο γυναῖκ' εὐείμονε,
Ἡ μὲν πέπλοισι Περσικοῖς ἠσκημένη,
Ἡ δ' αὖτε Δωρικοῖσιν, εἰς ὄψιν μολεῖν,
Μεγέθει τε τῶν νῦν ἐκπρεπεστάτα πολὺ,
Κάλλει τ' ἀμώμῳ, καὶ κασιγνήτα γένους
Ταυτοῦ· πάτραν δ' ἔναιον, ἡ μὲν Ἑλλάδα
Κλήρῳ λαχοῦσα γαῖαν, ἡ δὲ βάρβαρον.

Τούτω στάσιν τιν' ὡς ἐγὼ 'δόκουν ὁρᾷν
Τεύχειν ἐν ἀλλήλῃσι. Παῖς δ' ἐμὸς μαθὼν
Κατεῖχε, κἀπραΰνεν, ἅρμασιν δ' ὕπο
Ζεύγνυσιν αὐτὼ, καὶ λέπαδν' ἐπ' αὐχένων
Τίθησι. Χ' ἡ μὲν τῇδ' ἐπυργοῦτο στολῇ,
Ἐν ἡνίαισι δ' εἶχεν εὔαρκτον στόμα·
Ἡ δ' ἐσφάδαζε, καὶ χεροῖν ἐν τῇ δίφρου
Διασπαράττει, καὶ ξυναρπάζει βίᾳ
Ἄνευ χαλινῶν καὶ ζυγὸν θραύει μέσον·
Πίπτει δ' ἐμὸς παῖς, καὶ πατὴρ παρίσταται
Δαρεῖος οἰκτείρων σφέ· τὸν δ' ὅπως ὁρᾷ
Ξέρξης, πέπλους ῥήγνυσιν ἀμφὶ σώματι.
Καὶ ταῦτα μὲν δὴ νυκτὸς εἰσιδεῖν λέγω.
Ἐπεὶ δ' ἀνέστην, καὶ χεροῖν καλλιῤῥόου
Ἔψαυσα πηγῆς, σὺν θυηπόλῳ χερὶ
Βωμῷ προσέστην, ἀποτρόποισι δαίμοσι
Θέλουσα θῦσαι πέλανον, ὧν τέλη τάδε·
Ὁρῶ δὲ φεύγοντ' αἰετὸν πρὸς ἐσχάραν
Φοίβου· φόβῳ δ' ἄφθογγος ἐστάθην φίλοι·
Μεθύστερον δὲ κίρκον εἰσορῶ δρόμῳ
Πτεροῖς ἐφορμαίνοντα, καὶ χηλαῖς κάρα
Τίλλονθ'· ὁ δ' οὐδὲν ἄλλο γ' ἢ πτήξας δέμας
Παρεῖχε. Ταῦτ' ἔμοιγε, δείματ' ἔστ' ἰδεῖν,
Ὑμῖν δ' ἀκούειν. Εὖ γὰρ ἴστε, παῖς ἐμὸς
Πράξας μὲν εὖ, θαυμαστὸς ἂν γένοιτ' ἀνήρ·
Κακῶς δὲ πράξας, οὐχ ὑπεύθυνος πόλει.
Σωθεὶς δ' ὁμοίως τῆσδε κοιρανεῖ χθονός.

ΤΡΟΧΑΙΟΙ.

ΧΟ. Οὔ σε βουλόμεσθα μῆτερ οὔτ' ἄγαν φοβεῖν λόγοις,
Οὔτε θαρσύνειν. Θεοὺς δὲ προστροπαῖς ἱκνουμένη,
Εἴτι φλαῦρον εἶδες, αἰτοῦ τῶνδ' ἀποτροπὴν λαβεῖν·

Τὰ δ' ἀγάθ' ἐκτελῆ γενέσθαι σοί τε καὶ τέκνοις σέθεν,
Καὶ πόλει, φίλοις τε πᾶσι. Δεύτερον δὲ χρὴ χοὰς
Γῇ τε καὶ φθιτοῖς χέασθαι. Πρευμενῶς δ' αἰτοῦ τάδε,
Σὸν πόσιν Δαρεῖον, ὅνπερ φῂς ἰδεῖν κατ' εὐφρόνην,
Ἐσθλά σοι πέμπειν, τέκνῳ τε, γῆς ἔνερθεν ἐς φάος.
Τἄμπαλιν δὲ τῶνδε, γαίας κατοχ' ἀμαυροῦσθαι σκότῳ.
Ταῦτα θυμόμαντις ὤν, σοὶ πρευμενῶς παρῄνεσα.
Εὖ δὲ πανταχῆ τελεῖν σοι τῶνδε κρίνομεν πέρι.
AT. Ἀλλὰ μὴν εὔνους γ' ὁ πρῶτος τῶνδ' ἐνυπνίων κριτὴς,
Παιδὶ, καὶ δόμοις ἐμοῖσι τήνδ' ἐκύρωσας φάτιν·
Ἐκτελοῖτο δὲ τὰ χρηστά· ταῦτα δ' ὡς ἐφίεσαι,
Πάντα θήσομεν θεοῖσι, τοῖς τ' ἔνερθε γῆς φίλοις,
Εὖτ' ἂν εἰς οἴκους μόλωμεν. Κεῖνα δ' ἐκμαθεῖν θέλω,
Ὦ φίλοι, ποῦ τὰς Ἀθήνας φασὶν ἱδρῦσθαι χθονός.
XO. Τῆλε πρὸς δυσμαῖς ἄνακτος ἡλίου φθινασμάτων.
AT. Ἀλλὰ μὴν ἵμειρ' ἐμὸς παῖς τήνδε θηρᾶσαι πόλιν.
XO. Πᾶσα γὰρ γένοιτ' ἂν Ἑλλὰς βασιλέως ὑπήκοος.
AT. Ὧδέ τις πάρεστιν αὐτοῖς ἀνδροπλήθεια στρατοῦ;
XO. Καὶ στρατὸς τοιοῦτος ἔρξας πολλὰ δὴ Μήδους κακά.
AT. Καὶ τί πρὸς τούτοισιν ἄλλο, πλοῦτος ἐξαρκὴς δόμοις;
XO. Ἀργύρου πηγή τις αὐτοῖς ἐστι, θησαυρὸς χθονός.
AT. Πότερα γὰρ τοξουλκὸς αἰχμὴ διὰ χερός γ' αὐτοῖς πρέπει;
XO. Οὐδαμῶς· ἔγχη σταδαῖα, καὶ φεράσπιδες σαγαί.
AT. Τίς δὲ ποιμάνωρ ἔπεστι, κἀπιδεσπόζει στρατοῦ;
XO. Οὔ τινος δοῦλοι κέκληνται φωτὸς, οὐδ' ὑπήκοοι.
AT. Πῶς ἂν οὖν μένοιεν ἄνδρας πολεμίους ἐπήλυδας;
XO. Ὥστε Δαρείου πολύν τε καὶ καλὸν φθεῖραι στρατόν.
AT. Δεινά τοι λέγεις ἰόντων τοῖς τεκοῦσι φροντίσαι.
XO. Ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖν, τάχ' εἴσῃ πάντα νημερτῆ λόγον·
Τοῦδε γὰρ δράμημα φωτὸς Περσικὸν πρέπει μαθεῖν·
Καὶ φέρει σαφές τι πρᾶγος ἐσθλὸν ἢ κακὸν κλύειν.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΓΓ. Ὦ γῆς ἁπάσης Ἀσιάδος πολίσματα,
Ὦ Περσὶς αἶα καὶ πολὺς πλούτου λιμὴν,
Ὡς ἐν μιᾷ πληγῇ κατέφθαρται πολὺς
Ὄλβος, τὸ Περσῶν δ' ἄνθος οἴχεται πεσόν.
„ Ὤμοι, κακὸν μὲν πρῶτον ἀγγέλλειν κακά·
Ὅμως δ' ἀνάγκη πᾶν ἀναπτύξαι πάθος,
Πέρσαι· στρατὸς γὰρ πᾶς ὄλωλε Βαρβάρων.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ α΄.

ΧΟ. Ἄνια, ἄνια κακὰ, νεό-
κοτα καὶ δάϊα. Αἶ, αἶ,
Διαίνεσθε Πέρσαι
Τόδ' ἄχος κλύοντες.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΓΓ. Ὡς πάντα γ' ἔς' ἐκεῖνα διαπεπραγμένα·
Κ' αὐτὸς δ' ἀέλπτως νόστιμον βλέπω φάος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α΄.

ΧΟ. Ἡ μακροβίοτος ὅδε
Γέ τις αἰὼν ἐφάνθη
Γεραιοῖς, ἀκούειν
Τόδε πῆμ' ἄελπτον.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΓΓ. Καὶ μὴν παρών γε, κ' οὐ λόγους ἄλλων κλύων,
Πέρσαι, φράσαιμ' ἂν οἷ' ἐπορσύνθη κακά.

ΣΤΡΟΦΗ β'.

ΧΟ. Ὀτοτοτοῖ μάταν
Τὰ πολλὰ βέλεα παμμιγῆ
Γᾶς ἀπ' Ἀσίδος ἦλθ' ἐπ' αἶαν
Δίαν Ἑλλάδα χώραν.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΓΓ. Πλήθουσι νεκρῶν δυσπότμως ἐφθαρμένων
Σαλαμῖνος ἀκταὶ, πᾶς τε πρόσχωρος τόπος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β'.

ΧΟ. Ὀτοτοτοῖ φίλων
Ἁλίδονα σώματα πολυβαφῆ
Κατθανόντα λέγεις φέρεσθαι
Πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεσσιν.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΓΓ. Οὐδὲν γὰρ ἤρκει τόξα, πᾶς δ' ἀπώλλυτο
Στρατὸς, δαμασθεὶς ναΐοισιν ἐμβολαῖς.

ΣΤΡΟΦΗ γ'.

ΧΟ. Ἴυζ' ἄποτμον βοὰν
Δυσαιανῆ Πέρσαις δαΐοις,
Ὡς παγκάκως πάντα ἔθεσαν,
Αἲ, αἲ, στρατοῦ φθαρέντος.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΓΓ. Ὦ πλεῖστον ἔχθος ὄνομα Σαλαμῖνος κλύειν,
Φεῦ τῶν Ἀθηνῶν ὡς στένω μεμνημένος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ΄.

ΧΟ. Στυγναί δ' Ἀθῆναι δαΐοις,
Μεμνῆσθαί τοι πάρα ὡς πολ-
λὰς Περσίδων μάταν ἔκτισαν
Εὔνιδας ἠδ' ἀνάνδρους.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΤ. Σιγῶ πάλαι δύστηνος ἐκπεπληγμένη
Κακοῖς· ὑπερβάλλει γὰρ ἥδε συμφορὰ,
Τὸ μήτε λέξαι, μήτ' ἐρωτῆσαι πάθη.
,, Ὅμως δ' ἀνάγκη πημονὰς βροτοὺς φέρειν,
,, Θεῶν διδόντων· πᾶν δ' ἀναπτύξας πάθος
Λέξον καταστάς· κ' εἰ στένεις κακοῖς ὅμως·
Τίς οὐ τέθνηκε, τίνα δὲ καὶ πενθήσομεν
Τῶν ἀρχελείων, ὃς ἐπὶ σκηπτουχίᾳ
Ταχθεὶς, ἄνανδρον τάξιν ἠρήμου θανών.
ΑΓΓ. Ξέρξης μὲν αὐτὸς ζῇ τε καὶ φάος βλέπει.
ΑΤ. Ἐμοῖς μὲν εἶπας δώμασιν φάος μέγα,
Καὶ λευκὸν ἦμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου.
ΑΓΓ. Ἀρτεμβάρης δὲ μυρίας ἵππου βραβεὺς
Στύφλους παρ' ἀκτὰς θείνεται Σιληνίων.
Χὠ χιλίαρχος Δαδάκης, πληγῇ δορὸς,
Πήδημα κοῦφον ἐκ νεὼς ἀφήλατο·
Τενάγων τ' ἄριστος Βακτρίων ἰθαγενὴς,
Θαλασσόπληκτον νῆσον Αἴαντος πολεῖ.
Λίλαιος, Ἀρσάμης τε, κ' Ἀργήστης τρίτος,
Οἵδ' ἀμφὶ νῆσον τὴν πελειοθρέμμονα
Νικώμενοι κύρισσον ἰσχυρὰν χθόνα·
Πηγαῖς τε Νείλου γειτονῶν Αἰγυπτίου
Ἀρκτεὺς, Ἀδεύης, καὶ Φερεσσέβης τρίτος,
Φαρνοῦχος, οἵδε ναὸς ἐκ μιᾶς πέσον.

Χρυσεὺς Μάταλλος μυριόνταρχος θανὼν,
Ἵππȣ μελαίνης ἡγεμὼν τρισμυρίας,
Πυῤῥὰν ζαπληθῆ δάσκιον γενειάδα
Ἔτεγγ᾽, ἀμείϐων χρῶτα πορφυρέᾳ βαφῇ.
Καὶ μᾶγος Ἄραϐος, Ἀρτάμης τε Βάκτριος,
Σκληρᾶς μέτοικος γῆς ἐκεῖ κατέφθιτο.
Ἄμιςρις, Ἀμφιςρεύς τε πολύπονον δόρυ
Νωμῶν, ὅ, τ᾽ ἐσθλὸς Ἀριόμαρδος Σάρδεσι
Πένθος παρασχὼν, Σεισάμης ὁ Μύσιος,
Θάρυϐίς τε πεντήκοντα πεντάκις νεῶν
Τάγος, γένος Λυρναῖος, εὐειδὴς ἀνὴρ,
Κεῖται θανὼν δείλαιος ȣ̓ μάλ᾽ εὐτυχῶς·
Συέννεσίς τε πρῶτος εἰς εὐψυχίαν,
Κιλίκων ἄπαρχος, εἷς ἀνὴρ πλεῖςον πόνον
Ἐχθροῖς παρασχὼν, εὐκλεῶς ἀπώλετο.
Τοιῶνδέ γ᾽ ἀρχόντων νῦν ὑπεμνήσθην πέρι.
Πολλῶν παρόντων δ᾽ ὀλίγ᾽ ἀπαγγέλλω κακά.

ΑΤ. Αἶ, αἶ, κακῶν ὕψιςα δὴ κλύω τάδε,
Αἴσχη τε Πέρσαις καὶ λιγέα κωκύματα.
Ἀτὰρ φράσον μοι τȣ̃τ᾽ ἀναςρέψας πάλιν,
Πόσον δὴ πλῆθος ἦν νεῶν Ἑλληνίδων,
Ὡς᾽ ἀξιῶσαι Περσικῷ ςρατεύματι,
Μάχην συνάψαι ναΐοισιν ἐμϐολαῖς.

ΑΓΓ. Πλήθȣς μὲν ἂν σάφ᾽ ἴσθ᾽ ἕκατι, Βαρϐάρȣς
Ναυσὶ κρατῆσαι. Καὶ γὰρ Ἕλλησι μὲν ἦν
Ὁ πᾶς ἀριθμὸς ἐς τριακάδας δέκα
Ναῶν, δεκὰς δ᾽ ἦν τῶνδε χωρὶς ἔκκριτος.
Ξέρξῃ δέ· καὶ γὰρ οἶδα· χιλιὰς μὲν ἦν,
Ὧν ἦγε, πλῆθος, αἱ δ᾽ ὑπέρκομποι τάχει,
Ἑκατὸν δὶς ἦσαν, ἑπτά θ᾽· ὧδ᾽ ἔχει λόγος.
Μή σοι δοκȣ̃μεν τῇδε λειφθῆναι μάχῃ;
Ἀλλ᾽ ὧδε δαίμων τὶς κατέφθειρε ςρατὸν,
Τάλαντα βρίσας ȣ̓κ ἰσοῤῥόπῳ τύχῃ.

ΑΤ. Θεοὶ πόλιν σώζουσι Παλλάδος θεᾶς.
ΑΓΓ. Ἔστ᾽ ἄρ᾽ Ἀθηνῶν ἔστ᾽ ἀπόρθητος πόλις.
Ἀνδρῶν γὰρ ὄντων ἕρκος ἐστὶν ἀσφαλές.
ΑΤ. Ἀρχὴ δὲ ναυσὶ συμβολῆς τίς ἦν φράσον,
Τίνες κατῆρξαν, πότερον Ἕλληνες, μάχης,
Ἢ παῖς ἐμὸς, πλήθει καταυχήσας νεῶν.
ΑΓΓ. Ἦρξεν μὲν, ὦ δέσποινα, τοῦ παντὸς κακοῦ,
Φανεὶς ἀλάστωρ ἢ κακὸς δαίμων ποθέν.
Ἀνὴρ γὰρ Ἕλλην ἐξ Ἀθηναίων στρατοῦ
Ἐλθὼν, ἔλεξε παιδὶ σῷ Ξέρξῃ τάδε,
Ὡς εἰ μελαίνης νυκτὸς ἵξεται κνέφας,
Ἕλληνες οὐ μένοιεν, ἀλλὰ σέλμασι
Νεῶν ἐπενθορόντες, ἄλλος ἄλλοσι
Δρασμῷ κρυφαίῳ βίοτον ἐκσωσαίατο.
Ὁ δ᾽ εὐθὺς ὡς ἤκουσεν οὐ ξυνεὶς δόλον
Ἕλληνος ἀνδρὸς, οὐδὲ τὸν θεῶν φθόνον,
Πᾶσι προφωνεῖ τόνδε ναυάρχοις λόγον.
Εὖτ᾽ ἂν φλέγων ἀκτῖσιν ἥλιος χθόνα
Λήξῃ, κνέφας δὲ τέμενος αἰθέρος λάβῃ,
Τάξαι νεῶν στίφος μὲν ἐν στίχοις τρισὶν,
Ἔκπλους φυλάσσειν, καὶ πόρους ἁλιῤῥόθους,
Ἄλλας δὲ κύκλῳ νῆσον Αἴαντος πέριξ.
Ὡς εἰ μόρον φευξοίαθ᾽ Ἕλληνες κακὸν,
Ναυσὶ κρυφαίως δρασμὸν εὑρόντες τινὰ,
Πᾶσι στέρεσθαι κρατὸς ἦν προκείμενον.
Τοσαῦτ᾽ ἔλεξε κάρθ᾽ ὑπ᾽ ἐκθύμου φρενός.
Οὐ γὰρ τὸ μέλλον ἐκ θεῶν ἠπίστατο.
Οἱ δ᾽ οὐκ ἀκόσμως, ἀλλὰ πειθάρχῳ φρενὶ
Δεῖπνον ἐπορσύνοντο, ναυάτης τ᾽ ἀνὴρ
Τροποῦτο κώπην σκαλμὸν ἀμφ᾽ εὐήρετμον·
Ἐπεὶ δὲ φέγγος ἡλίου κατέφθιτο,
Καὶ νὺξ ἐπῄει, πᾶς ἀνὴρ κώπης ἄναξ
Ἐς ναῦν ἐχώρει, πᾶς θ᾽ ὅπλων ἐπιστάτης,

Τάξις δὲ τάξιν παρεκάλει νεὼς μακρᾶς.
Πλέουσι δ' ὡς ἕκαστος ἦν τεταγμένος,
Καὶ πάννυχοι δὴ διάπλοον καθίστασαν
Ναῶν ἄνακτες πάντα ναυτικὸν λεών·
Καὶ νὺξ ἐχώρει, κ' οὐ μάλ' Ἑλλήνων στρατὸς
Κρυφαῖον ἔκπλουν οὐδαμῇ καθίστατο·
Ἐπεί γε μέντοι λευκόπωλος ἡμέρα
Πᾶσαν κατέσχε γαῖαν εὐφεγγὴς ἰδεῖν,
Πρῶτον μὲν ἠχῇ κέλαδος Ἑλλήνων πάρα
Μολπηδὸν εὐφήμησεν, ὄρθιον δ' ἅμα
Ἀντηλάλαξε νησιώτιδος πέτρας
Ἠχώ. Φόβος δὲ πᾶσι Βαρβάροις παρῆν
Γνώμης ἀποσφαλεῖσιν· οὐ γὰρ ὡς φυγῇ
Παιᾶν' ἐφύμνουν σεμνὸν Ἕλληνες τότε,
Ἀλλ' ἐς μάχην ὁρμῶντες εὐψύχῳ θράσει.
Σάλπιγξ δ' ἀϋτῇ πάντ' ἐκεῖν' ἐπέφλεγεν·
Ἐπεὶ δὲ κώπης ῥοθιάδος ξυνεμβολῇ
Ἔπαισαν ἅλμην βρύχιον ἐκ κελεύσματος,
Θοῶς δὲ πάντες ἦσαν ἐκφανεῖς ἰδεῖν·
Τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὔτακτον κέρας
Ἡγεῖτο κόσμῳ, δεύτερον δ' ὁ πᾶς στόλος
Ὑπεξεχώρει, καὶ παρῆν ὁμοῦ κλύειν
Πολλὴν βοήν, Ὦ παῖδες Ἑλλήνων ἴτε,
Ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὲ
Παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρῴων ἕδη,
Θήκας τε προγόνων· νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών.
Καὶ μὴν παρ' ἡμῶν Περσίδος γλώσσης ῥόθος
Ὑπηντίαζε, κ' οὐκ ἔτ' ἦν μέλλειν ἀκμή.
Εὐθὺς δὲ ναῦς ἐν νηῒ χαλκήρη στόλον
Ἔπαισεν, ἦρξε δ' ἐμβολῆς Ἑλληνικὴ
Ναῦς, κἀποθραύει πάντα Φοινίσσης νεὼς
Κόρυμβ', ἐπ' ἄλλην δ' ἄλλος ἴθυνεν δόρυ.
Τὰ πρῶτα μὲν δὴ ῥεῦμα Περσικοῦ στρατοῦ

Ἀντεῖχεν· ὡς δὲ πλῆθος ἐν στενῷ νεῶν
Ἤθροιστ', ἀρωγὴ δ' οὔτις ἀλλήλοις παρῆν,
Αὐτοὶ δ' ὑφ' αὐτῶν ἐμβολαῖς χαλκοστόμοις
Παίοντ', ἔθραυον πάντα κωπήρη στόλον,
Ἑλληνικαί τε νῆες οὐκ ἀφραδμόνως
Κύκλῳ πέριξ ἔθεινον, ὑπτιοῦτο δὲ
Σκάφη νεῶν, θάλασσα δ' οὐκ ἔτ' ἦν ἰδεῖν,
Ναυαγίων πλήθουσα καὶ φόνου βροτῶν·
Ἀκταὶ δὲ νεκρῶν χοιράδες τ' ἐκπλήθυνον.
Φυγῇ δ' ἀκόσμως πᾶσα ναῦς ἠρέσσετο,
Ὅσαι περ ἦσαν βαρβάρου στρατεύματος·
Τοὶ δ' ὥστε θύννους ἤ τιν' ἰχθύων βέλον
Ἀγαῖσι κωπῶν, θραύσμασίν τ' ἐρειπίων
Ἔπαιον, ἐῤῥάχιζον, οἰμωγὴ δ' ὁμοῦ
Κωκύμασιν κατεῖχε πελαγίαν ἅλα·
Ἕως κελαινῆς νυκτὸς ὄμμ' ἀφείλετο.
Κακῶν δὲ πλῆθος, οὐδ' ἂν εἰ δέκ' ἤματα
Στοιχηγοροίην, οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμί σοι.
Εὖ γὰρ τόδ' ἴσθι, μήδ' ἂν ἡμέρᾳ μιᾷ
Πλῆθος τοσουτάριθμον ἀνθρώπων θανεῖν.
ΑΤ. Αἶ, αἶ, κακῶν δὴ πέλαγος ἔῤῥωγεν μέγα
Πέρσαις τε καὶ πρόπαντι Βαρβάρων γένει.
ΑΓΓ. Εὖ νῦν τόδ' ἴσθι μηδέπω μεσοῦν κακῶν.
Τοίαδ' ἐπ' αὐτοὺς ἦλθε συμφορὰ πάθους,
Ὡς τοῖσδε καὶ δὶς ἀντισηκῶσαι ῥοπῇ.
ΑΤ. Καὶ τίς γένοιτ' ἂν τῆσδ' ἔτ' ἐχθίων τύχη;
Λέξον τίν' αὖ φῂς τήνδε συμφορὰν στρατῷ
Ἐλθεῖν κακῶν ῥέπουσαν ἐς τὰ μάσσονα.
ΑΓΓ. Περσῶν ὅσοιπερ ἦσαν ἀκμαῖοι φύσιν,
Ψυχήν τ' ἄριστοι κ' εὐγένειαν ἐκπρεπεῖς,
Αὐτῷ τ' ἄνακτι πίστιν ἐν πρώτοις ἀεὶ,
Τεθνᾶσιν οἰκτρῶς δυσκλεεστάτῳ μόρῳ.
ΑΤ. Οἲ 'γὼ τάλαινα συμφορᾶς κακῆς φίλοι·

Ποίῳ μόρῳ δὲ τούσδε φῂς ὀλωλέναι;

ΑΓΓ. Νῆσός τις ἐςὶ πρόσθε Σαλαμῖνος τόπων,
Βαιὰ, δύσορμος ναυσὶν, ἣν ὁ φιλόχορος
Πὰν ἐμβατεύει, ποντίας ἀκτῆς ἔπι.
Ἐνταῦθα πέμπει τούσδ', ὅπως ὅταν νεῶν
Φθαρέντες ἐχθροὶ νῆσον ἐκσωζοίατο,
Κτείνοιεν εὐχείρωτον Ἑλλήνων ςρατὸν,
Φίλους δ' ὑπεκσώζοιεν εἰναλίων πόρων.
Κακῶς τὸ μέλλον ἱςορῶν. Ὡς γὰρ θεὸς
Ναῶν ἔδωκε κῦδος Ἕλλησιν μάχης,
Αὐθημερὸν φράξαντες εὐχάλκοις δέμας
Ὅπλοισι, ναῶν ἐξέθρωσκον· ἀμφὶ δὲ
Κυκλοῦντο πᾶσαν νῆσον, ὥστ' ἀμηχανεῖν
Ὅποι τράποιντο. Πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ χερῶν
Πέτροισιν ἠράσσαντο, τοξικῆς δ' ἄπο
Θώμιγγος ἰοὶ προσπίπτοντες ὤλλυσαν·
Τέλος δ' ἐφορμηθέντες ἐξ ἑνὸς ῥόθου
Παίουσι, κρεωκοποῦσι δυςήνων μέλη,
Ἕως ἁπάντων ἐξαπέφθειραν βίον.
Ξέρξης δ' ἀνῴμωξεν κακῶν ὁρῶν βάθος·
Ἕδραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαγῆ ςρατοῦ,
Ὑψηλὸν ὄχθον ἄγχι πελασγίας ἁλός·
Ῥήξας δὲ πέπλους, κἀνακωκύσας λιγὺ,
Πεζῷ παραγγείλας ἄφαρ ςρατεύματι,
Ἵηξ' ἀκόσμῳ ξὺν φυγῇ· τοιάνδε σοι
Πρὸς τῇ πάροιθε συμφορὰν πάρα ςένειν.

ΑΤ. Ὦ ςυγνὲ δαῖμον, ὡς ἄρ' ἔψευσας φρενῶν
Πέρσας· πικρὰν δὲ παῖς ἐμὸς τιμωρίαν
Κλεινῶν Ἀθηνῶν εὗρε, κ' οὐκ ἀπήρκεσαν
Οὓς πρόσθε Μαραθὼν βαρβάρων ἀπώλεσεν·
Ὧν ἀντίποινα παῖς ἐμὸς πράξειν δοκῶν,
Τοσόνδε πλῆθος πημάτων ἐπέσπασε.
Σὺ δ' εἰπὲ ναῶν αἳ πεφεύγασιν μόρον,

Ἀντεῖχεν· ὡς δὲ πλῆθος ἐν στενῷ νεῶν
Ἤθροισ', ἀρωγὴ δ' οὔτις ἀλλήλοις παρῆν,
Αὐτοὶ δ' ὑφ' αὑτῶν ἐμβολαῖς χαλκοστόμοις
Παίοντ', ἔθραυον πάντα κωπήρη στόλον,
Ἑλληνικαί τε νῆες οὐκ ἀφραδμόνως
Κύκλῳ πέριξ ἔθεινον, ὑπτιοῦτο δὲ
Σκάφη νεῶν, θάλασσα δ' οὐκ ἔτ' ἦν ἰδεῖν,
Ναυαγίων πλήθουσα καὶ φόνου βροτῶν·
Ἀκταὶ δὲ νεκρῶν χοιράδες τ' ἐκπλήθυνον.
Φυγῇ δ' ἀκόσμως πᾶσα ναῦς ἠρέσσετο,
Ὅσαι περ ἦσαν βαρβάρου στρατεύματος·
Τοὶ δ' ὥστε θύννους ἤ τιν' ἰχθύων βόλον
Ἀγαῖσι κωπῶν, θραύσμασίν τ' ἐρειπίων
Ἔπαιον, ἐῤῥάχιζον, οἰμωγὴ δ' ὁμοῦ
Κωκύμασιν κατεῖχε πελαγίαν ἅλα·
Ἕως κελαινῆς νυκτὸς ὄμμ' ἀφείλετο.
Κακῶν δὲ πλῆθος, οὐδ' ἂν εἰ δέκ' ἤματα
Στοιχηγοροίην, οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμί σοι.
Εὖ γὰρ τόδ' ἴσθι, μήδ' ἂν ἡμέρᾳ μιᾷ
Πλῆθος τοσουτάριθμον ἀνθρώπων θανεῖν.
ΑΤ. Αἶ, αἶ, κακῶν δὴ πέλαγος ἔῤῥωγεν μέγα
Πέρσαις τε καὶ πρόπαντι Βαρβάρων γένει.
ΑΓΓ. Εὖ νῦν τόδ' ἴσθι μηδέπω μεσοῦν κακῶν.
Τοιάδ' ἐπ' αὐτοὺς ἦλθε συμφορὰ πάθους,
Ὡς τοῖσδε καὶ δὶς ἀντισηκῶσαι ῥοπῇ.
ΑΤ. Καὶ τίς γένοιτ' ἂν τῆσδ' ἔτ' ἐχθίων τύχη;
Λέξον τίν' αὖ φὴς τήνδε συμφορὰν στρατῷ
Ἐλθεῖν κακῶν ῥέπουσαν ἐς τὰ μάσσονα.
ΑΓΓ. Περσῶν ὅσοιπερ ἦσαν ἀκμαῖοι φύσιν,
Ψυχήν τ' ἄριστοι κ' εὐγένειαν ἐκπρεπεῖς,
Αὐτῷ τ' ἄνακτι πίστιν ἐν πρώτοις ἀεὶ,
Τεθνᾶσιν οἰκτρῶς δυσκλεεστάτῳ μόρῳ.
ΑΤ. Οἳ 'γὼ τάλαινα συμφορᾶς κακῆς φίλοι·

Ποίῳ μόρῳ δὲ τȣ́σδε φῂς ὀλωλέναι;
ΑΓΓ. Νῆσός τις ἐςὶ ϖρόσθε Σαλαμῖνος τόπων,
Βαιὰ, δύσορμος ναυσὶν, ἣν ὁ φιλόχορος
Πὰν ἐμϐατεύει, ϖοντίας ἀκτῆς ἔπι.
Ἐνταῦθα ϖέμπει τȣ́σδ᾽, ὅπως ὅταν νεῶν
Φθαρέντες ἐχθροὶ νῆσον ἐκσωζοίατο,
Κτείνοιεν εὐχείρωτον Ἑλλήνων ςρατὸν,
Φίλȣς δ᾽ ὑπεκσώζοιεν εἰναλίων πόρων.
Κακῶς τὸ μέλλον ἱςορῶν. Ὡς γὰρ θεὸς
Ναῶν ἔδωκε κῦδος Ἕλλησιν μάχης,
Αὐθημερὸν φράξαντες εὐχάλκοις δέμας
Ὅπλοισι, ναῶν ἐξέθρωσκον· ἀμφὶ δὲ
Κυκλȣ̃ντο ϖᾶσαν νῆσον, ὥστ᾽ ἀμηχανεῖν
Ὅποι τράποιντο. Πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ χερῶν
Πέτρῃσιν ἠράσσαντο, τοξικῆς δ᾽ ἄπο
Θώμιγγος ἰοὶ ϖροσπίπτοντες ὤλλυσαν·
Τέλος δ᾽ ἐφορμηθέντες ἐξ ἑνὸς ῥόθȣ
Παίȣσι, κρεωκοπȣ̃σι δυςήνων μέλη,
Ἕως ἁπάντων ἐξαπέφθειραν βίον.
Ξέρξης δ᾽ ἀνῴμωξεν κακῶν ὁρῶν βάθος·
Ἕδραν γὰρ εἶχε ϖαντὸς εὐαγῆ ςρατȣ̃,
Ὑψηλὸν ὄχθον ἄγχι ϖελασγίας ἁλός·
Ῥήξας δὲ ϖέπλȣς, κἀνακωκύσας λιγὺ,
Πεζῷ ϖαραγγείλας ἄφαρ ςρατεύματι,
Ἤϊξ᾽ ἀκόσμῳ ξὺν φυγῇ· τοιάνδε σοι
Πρὸς τῇ ϖάροιθε συμφορὰν ϖάρα ςένειν.
ΑΤ. Ὦ ςυγνὲ δαῖμον, ὡς ἄρ᾽ ἔψευσας φρενῶν
Πέρσας· ϖικρὰν δὲ ϖαῖς ἐμὸς τιμωρίαν
Κλεινῶν Ἀθηνῶν εὗρε, κ᾽ ȣ̓κ ἀπήρκεσαν
Οὓς ϖρόσθε Μαραθὼν Βαρϐάρων ἀπώλεσεν·
Ὧν ἀντίποινα ϖαῖς ἐμὸς ϖράξειν δοκῶν,
Τοσόνδε ϖλῆθος ϖημάτων ἐπέσπασε.
Σὺ δ᾽ εἰπὲ ναῶν αἳ ϖεφεύγασιν μόρον,

Ποῦ τάσδ' ἔλειπες· οἶσθα σημῆναι τορῶς;
ΑΓΓ. Ναῶν δὲ ταγοὶ τῶν λελειμμένων σύδην
Κατ' οὖρον οὐκ εὔκοσμον αἱροῦνται φυγήν.
Στρατὸς δ' ὁ λοιπὸς ἔν τε Βοιωτῶν χθονὶ
Διώλλυθ', οἱ μὲν ἀμφὶ Κρηναῖον γάνος
Δίψει πονοῦντες, οἱ δ' ὑπ' ἄσθματος κενοὶ
Διεκπερῶμεν ἔς τε Φωκέων χθόνα,
Καὶ Δωρίδ' αἶαν, Μηλιᾶ τε κόλπον, οὗ
Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον εὐμενεῖ ποτῷ·
Κᾀντεῦθεν ἡμᾶς γῆς Ἀχαιΐδος πέδον,
Καὶ Θεσσαλῶν πόλισμ' ὑπεσπανισμένους
Βορᾶς ἐδέξαντ'· ἔνθα δὴ πλεῖστοι θάνον
Δίψῃ τε λιμῷ τ'· ἀμφότερα γὰρ ἦν τάδε.
Μαγνητικὴν δὲ γαῖαν, ἔς τε Μακεδόνων
Χώραν ἀφικόμεσθ', ἐπ' Ἀξίου πόρον,
Βόλβης θ' ἕλειον δόνακα, Παγγαῖόν τ' ὄρος,
Ἠδωνίδ' αἶαν· νυκτὶ δ' ἐν ταύτῃ θεὸς
Χειμῶν' ἄωρον ὦρσε, πήγνυσιν δὲ πᾶν
Ῥέεθρον ἁγνοῦ Στρυμόνος. Θεοὺς δέ τις
Τὸ πρὶν νομίζων οὐδαμοῦ, τότ' ηὔχετο
Λιταῖσι, γαῖαν οὐρανόν τε προσκυνῶν.
Ἐπεὶ δὲ πολλὰ θεοκλυτῶν ἐπαύσατο
Στρατὸς, περᾷ κρυσταλλοπῆγα διὰ πόρον·
Χὤς τις μὲν ἡμῶν, πρὶν σκεδασθῆναι θεοῦ
Ἀκτῖνας, ὡρμήθη, σεσωσμένος κυρεῖ.
Φλέγων γὰρ αὐγαῖς λαμπρὸς ἡλίου κύκλος,
Μέσον πόρον διῆκε, θερμαίνων φλογί.
Πίπτον δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν· εὐτυχὴς δέ τοι
Ὅστις τάχιστα πνεῦμ' ἀπέρρηξεν βίου.
Ὅσοι δὲ λοιποὶ, κἄτυχον σωτηρίας,
Θρήκην περάσαντες μόγις πολλῷ πόνῳ,
Ἥκουσιν ἐκφυγόντες, οὐ πολλοί τινες,
Ἐφ' ἑστιοῦχον γαῖαν· ὡς στένειν πόλιν

Περσῶν, ποθοῦσαν φιλτάτην ἥβην χθονός.
Ταῦτ' ἔστ' ἀληθῆ· πολλὰ δ' ἐκλείπω λέγων
Κακῶν, ἃ Πέρσαις ἐγκατέσκηψεν θεός.

ΧΟ. Ὦ δυσπόνητε δαῖμον, ὡς ἄγαν βαρὺς
Ποδοῖν ἐνήλου παντὶ Περσικῷ γένει.

ΑΤ. Οἲ 'γὼ τάλαινα διαπεπραγμένου στρατοῦ·
Ὦ νυκτὸς ὄψις ἐμφανὴς ἐνυπνίων,
Ὡς κάρτα μοι σαφῶς ἐδήλωσας κακά.
Ὑμεῖς δὲ φαύλως αὔτ' ἄγαν ἐκρίνατε.
Ὅμως δ' ἐπειδὴ τῇδ' ἐκύρωσεν φάτις
Ὑμῶν, θεοῖς μὲν πρῶτον εὔξασθαι θέλω·
Ἔπειτα γῇ τε καὶ φθιτοῖς δωρήματα
Ἥξω λαβοῦσα πέλανον ἐξ οἴκων ἐμῶν·
Ἐπίσταμαι μὲν ὡς ἐπ' ἐξειργασμένοις,
Ἀλλ' ἐς τὸ λοιπὸν εἴ τι δὴ λῷον πέλοι.
Ὑμᾶς δὲ χρὴ 'πὶ τοῖσδε τοῖς πεπραγμένοις,
Πιστοῖς γε πιστὰ ξυμφέρειν βουλεύματα·
Καὶ παῖδ', ἐάν περ δεῦρ' ἐμοῦ πρόσθεν μόλῃ,
Παρηγορεῖτε, καὶ προπέμπετ' ἐς δόμους,
Μὴ καί τι πρὸς κακοῖσι πρόσθηται κακόν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟ. Ἀλλ' ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, νῦν Περσῶν
Τῶν μεγαλαύχων καὶ πολυάνδρων
Στρατιὰν ὀλέσας,
Ἄστυ τὸ Σούσων ἠδ' Ἐκβατάνων
Πένθει δνοφερῷ κατέκρυψας·
Πολλαὶ δ' ἁπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας
Κατερεικόμεναι, διὰ μυδαλέοις
Δάκρυσι κόλπους
Τέγγουσ', ἄλγους μετέχουσαι.
Αἱ δ' ἁβρογόοι Περσίδες, ἀνδρῶν

Ποθέουσαι ἰδεῖν ἀρτιζυγίαν,
Λέκτρων τ' εὐνὰς ἁβροχίτωνας,
Χλιδανῆς ἥβης τέρψιν, ἀφεῖσαι,
Πενθοῦσι γόοις ἀκορεστοτάτοις·
Κἀγὼ δὲ μόρον τῶν οἰχομένων
Αἴρω δοκίμως πολυπενθῆ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ α'.

Νῦν γὰρ δὴ πρόπασα μὲν στένει
Γαῖ' Ἀσιὰς ἐκκενουμένα·
Ξέρξης μὲν γὰρ ἤγαγεν ποποῖ,
Ξέρξης δ' ἀπώλεσεν τοτοῖ,
Ξέρξης δὲ πάντ' ἐπέσπε δυσφρόνως
Βαρίδεσσι ποντίαις.
Τί ποτε Δαρεῖος μὲν οὔ-
τω τότ' ἀβλαβὴς ἐπῆν
Τόξαρχος πολιήταις,
Σουσίδος φίλος ἄκτωρ;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α'.

Πεζοὺς τε γὰρ καὶ θαλασσίους
Αἵ δ' ὁμόπτεροι κυανώπιδες
Νᾶες μὲν ἄγαγον ποποῖ,
Νᾶες δ' ἀπώλεσαν τοτοῖ,
Νᾶες πανωλεθρίοισιν ἐμβολαῖς.
Διὰ δ' Ἰαόνων χέρας
Τυτθὰ δ' ἐκφυγεῖν ἄνα-
κτ' αὐτῶν ὡς ἀκούομεν
Θρῄκης ἀμπεδιήρεις
Δυσχειμέρους τε κελεύθους.

ΣΤΡΟΦΗ β'.

Τοὶ δ' ἄρα ϖρωτόμοροι (φεῦ)
Ληφθέντες πρὸς ἀνάγκαν, (ἠέ)
Ἀκτὰς ἀμφὶ Κυχρείας. Ὀᾶ,
* * * * * *
Στένε καὶ δακνάζου,
Βαρὺ δ' ἀμβόασον
Οὐράνι' ἄχη. Ὀά.
Τεῖνε δὲ δυσβαΰκτον
Βοᾶτιν τάλαιναν αὐδάν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β'.

Γναμπτόμενοι δ' ἀλὶ δεινᾷ (φεῦ)
Σκύλλονται ϖρὸς ἀναύδων (ἠέ)
Παίδων τᾶς ἀμιάντου. Ὀά.
Πενθεῖ δ' ἄνδρα δόμος στερηθείς·
Τοκῆες δ' ἄπαιδες
Ἔῤῥανται ἐν δάκρυσι,
Δαιμόνι' ἄχη (ὀά)
Ὀδυρόμενοι γέροντες·
Τὸ ϖᾶν δὴ κλύουσιν ἄλγος.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Τοὶ δ' ἀνὰ γᾶν Ἀσίαν δὴν
Οὐκ ἔτι ϖερσονομοῦνται,
Οὐκ ἔτι δασμοφοροῦσι
Δεσποσύνοισιν ἀνάγκαις,
Οὔτ' ἐς γᾶν ϖροσπίτνοντες
Ἄρξονται. Βασίλεια
Γὰρ διόλωλεν ἰσχύς.

Οὐ δ' ἔτι γλῶσσα βροτοῖσιν
Ἐν φυλακαῖς· λέλυται γὰρ
Λαὸς ἐλεύθερα βάζειν,
Ὡς ἐλύθη ζυγὸν ἀλκᾶς.
Αἱμαχθεῖσα δ' ἄρουρα
Αἴαντος περικλύστα
Νᾶσος ἔχει τὰ Περσῶν.

ΙΑΜΒΟΙ.

Γ'. ΑΤ. " Φίλοι, κακῶν μὲν ὅστις ἔμπορος κυρεῖ,
,, Ἐπίσταται βροτοῖσιν ὡς ὅταν κλύδων
,, Κακῶν ἐπέλθῃ, πάντα δειμαίνειν φιλεῖ·
,, Ὅταν δ' ὁ δαίμων εὐροῇ, πεποιθέναι
,, Τὸν αὐτὸν αἰεὶ δαίμον' οὐριεῖν τύχης.
Ἐμοὶ γὰρ ἤδη πάντα μὲν φόβου πλέα
Ἐν ὄμμασιν τἀνταῖα φαίνεται θεῶν·
Βοᾷ δ' ἐν ὠσὶ κέλαδος οὐ παιώνιος.
Τοία κακῶν ἔκπληξις ἐκφοβεῖ φρένας.
Τοὶ γὰρ κέλευθον τήνδ' ἄνευ ὀχημάτων,
Χλιδῆς τε τῆς πάροιθεν, ἐκ δόμων πάλιν
Ἔστειλα, παιδὸς πατρὶ πρευμενεῖς χοὰς
Φέρουσ' ἅπερ νεκροῖσι μειλικτήρια·
Βοός τ' ἀφ' ἁγνῆς λευκὸν εὔποτον γάλα,
Τῆς τ' ἀνθεμουργοῦ στάγμα, παμφαὲς μέλι,
Λιβάσιν ὑδρηλαῖς παρθένου πηγῆς μέτα·
Ἀκήρατόν τε μητρὸς ἀγρίας ἄπο
Ποτὸν παλαιᾶς ἀμπέλου γάνος τόδε·
Τῆς τ' αἰὲν ἐν φύλλοισι θαλλούσης βίον
Ξανθῆς ἐλαίας καρπὸς εὐώδης πάρα,
Ἄνθη τε πλεκτά, παμφόρου γαίας τέκνα·
Ἀλλ' ὦ φίλοι χοαῖσι ταῖσδε νερτέρων
Ὕμνους ἐπευφημεῖτε, τόν τε δαίμονα

Δαρεῖον ἀνακαλεῖσθε, γαπότȣς δ' ἐγὼ
Τιμὰς ϖροπέμψω τάσδε νερτέροις θεοῖς.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟ. Βασίλεια γύναι ϖρέσϐος Πέρσαις
Σύ τε ϖέμπε χοὰς θαλάμȣς ὑπὸ γῆς·
Ἡμεῖς δ' ὕμνοις αἰτησόμεθα
Φθιμένων ϖομπȣ̀ς
Εὔφρονας εἶναι κατὰ γαίας.
Ἀλλὰ χθόνιοι δαίμονες ἁγνοὶ
Γῆ τε καὶ Ἑρμῆ, βασιλεῦ τ' ἐνέρων,
Πέμψατ' ἔνερθεν ψυχὰν ἐς φάος·
Εἰ γάρ τι κακῶν ἄκος οἶδε ϖλέον,
Μόνος ἂν θνητῶν ϖέρας εἴποι.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ α'.

Ἦ ῥ' ἀΐει μȣ μακαρί-
τας ἰσοδαίμων βασιλεὺς
Βάρϐαρα σαφηνῆ
Ἱέντος τὰ ϖαναίολ'
Αἰανῆ δύσθροα βάγματα;
Παντάλαν' ἄχη διαϐοάσω.
Νέρθεν ἆρα κλύει μȣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α'.

Ἀλλὰ σύ μοι Γᾶ τε καὶ ἄλ-
λοι χθονίων ἁγεμόνες
Δαίμονα μεγαλαυχῆ
Ἰόντ' αἰνέσατ' ἐκ δόμων,

Περσᾶν Σεσιγενῆ θεόν·
Πέμπετε δ' ἄνω οἷον ἔπω
Περσὶς αἶ' ἐκάλυψεν.

ΣΤΡΟΦΗ β'.

Ἦ φίλος ἀνὴρ, ἦ φίλος ὄχθος·
Φίλα γὰρ κέκευθεν ἤθη.
Ἀϊδωνεὺς δ' ἀναπομπὸς
Ἀνίει Δαρεῖον,
Οἷον ἄνακτα Δαρειάν. Ἠέ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β'.

Οὔτε γὰρ ἄνδρας πότ' ἀπώλλυ
Πολεμοφθόροισιν ἄταις,
Θεομήστωρ δ' ἐκικλήσκετο
Πέρσαις, θεομήστωρ δ' ἔσκεν·
Ἐπεὶ στρατὸν εὖ ἐποδώκει. Ἠέ.

ΣΤΡΟΦΗ γ'.

Βαλὴν ἀρχαῖος βαλὴν
Ἴθι, ἵκου,
Ἔλθ' ἐπ' ἄκρον κόρυμ-
βον ὄχθου, κροκόβαπτον
Ποδὸς εὔμαριν ἀείρων,
Βασιλείου τιάρας
Φάλαρον πιφαύσκων.
Βάσκε πάτερ ἄκακε Δαρειὰν, οἶ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ'.

Ὅπως καινά τε κλύῃς
Νέα τ' ἄχη·

Δέσποτα δεσπότȣ
Φάνηθι. Στυγία γὰρ
Τις ἐπ' ἀχλὺς ϖεπόταται.
Νεολαία γὰρ ἤδη
Κατὰ ϖᾶσ' ἀπόλωλε.
Βάσκε ϖάτερ ἄκακε Δαρειὰν, οἶ.

ΕΠΩΔΟΣ.

Αἶ, αἶ, αἶ, αἴ.
Ὦ ϖολύκλαυτε φίλοισι θανών.
Τί τάδε δυνάτα, δυνάτα,
Περὶ τᾷ σᾷ δίδυμα
Διάγοιεν ἁμάρτια
Πάσᾳ γᾷ σᾷ τᾷδε,
Ἐξέφθινθ' αἱ τρίσκαλμοι
Νᾶες ἄναες ἄναες.

ΙΑΜΒΟΙ.

Δ'. ΔΑ. Ὦ ϖιςὰ ϖιςῶν, ἥλικές θ' ἥβης ἐμῆς
Πέρσαι γεραιοὶ, τίνα ϖόλις ϖονεῖ ϖόνον;
Στένει, κέκοπται, καὶ χαράσσεται ϖέδον·
Λεύσσων δ' ἄκοιτιν τὴν ἐμὴν ϖέλας τάφȣ,
Ταρβῶ, χοὰς δὲ ϖρευμενεῖς ἐδεξάμην·
Ὑμεῖς δὲ θρηνεῖτ' ἐγγὺς ἑςῶτες τάφȣ
Καὶ ψυχαγωγοῖς ὀρθιάζοντες γόοις,
Οἰκτρῶς καλεῖτέ μ', ἐςὶ δ' ȣ̓κ εὐέξοδον·
„ Ἄλλως τε ϖάντως χ' οἱ κατὰ χθονὸς θεοὶ
„ Λαβεῖν ἀμείνȣς εἰσὶν ἢ μεθιέναι.
Ὅμως δ' ἐκείνοις ἐνδυναςεύσας ἐγὼ
Ἥκω· τάχυνα δ' ὡς ἄμεμπτος ὦ χρόνȣ.
Τί δ' ἐςὶ Πέρσαις νεοχμὸν ἐμβριθὲς κακόν;
ΧΟ. Σέβομαι μὲν ϖροσιδέσθαι,

Σέβομαι δ' ἀντία λέξαι
Σέθεν, ἀρχαίῳ περὶ τάρβει.

ΤΡΟΧΑΙΟΙ.

ΔΑ. Ἀλλ' ἐπεὶ κάτωθεν ἦλθον σοῖς γόοις πεπεισμένος,
Μήτι μακιστῆρα μῦθον ἀλλὰ σύντομον λέγων,
Εἰπὲ, καὶ πέραινε πάντα, τὴν ἐμὴν αἰδῶ μεθείς.
ΧΟ. Δείομαι μὲν χαρίσασθαι,
Δείομαι δ' ἀντία φᾶσθαι,
Λέξας δύσλεκτα φίλοισιν.
ΔΑ. Ἀλλ' ἐπεὶ δέος παλαιόν σοι φρενῶν ἀνθίσταται,
Τῶν ἐμῶν λέκτρων γεραιὰ ξύννομ' εὐγενὲς γύναι,
Κλαυμάτων λήξασα τῶνδε καὶ γόων, σαφές τι μοὶ
„ Λέξον. Ἀνθρώπεια δ' ἄν τοι πήματ' ἐντύχοι βροτοῖς.
„ Πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ θαλάσσης, πολλὰ δ' ἐκ χέρσου κακὰ
„ Γίνεται θνητοῖς, ὁ μάσσων ἢν βίος ταθῇ πρόσω.
ΑΤ. Ὦ βροτῶν πάντων ὑπερσχὼν ὄλβον εὐτυχεῖ πότμῳ,
Ὡς ἕως ἔλευσας αὐγὰς ἡλίου, ζηλωτὸς ὢν
Βίοτον εὐαίωνα Πέρσαις, ὡς θεὸς, διήγαγες·
Νῦν τέ σε ζηλῶ θανόντα πρὶν κακῶν ἰδεῖν βάθος·
Πάντα γὰρ Δαρεῖ' ἀκούσῃ μῦθον ἐκ βραχεῖ χρόνῳ.
Διαπεπόρθηται τὰ Περσῶν πράγμαθ', ὡς εἰπεῖν ἔπος.
ΔΑ. Τίνι τρόπῳ; λοιμοῦ τις ἦλθε σκηπτὸς, ἢ στάσις πόλει;
ΑΤ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἀμφ' Ἀθήναις πᾶς διέφθαρται στρατός.
ΔΑ. Τίς δ' ἐμῶν ἐκεῖσε παίδων ἐστρατηλάτει, φράσον.
ΑΤ. Θούριος Ξέρξης, κενώσας πᾶσαν ἠπείρου πλάκα.
ΔΑ. Πεζὸς ἢ ναύτης δὲ πεῖραν τήνδ' ἐμώρανεν τάλας;
ΑΤ. Ἀμφότερα· διπλοῦν μέτωπον ἦν δυοῖν στρατηλάτων.
ΔΑ. Πῶς δὲ καὶ στρατὸς τοσός δε πεζὸς ἤνυσεν περᾶν;
ΑΤ. Μηχαναῖς ἔζευξεν Ἕλλης πορθμὸν, ὥστ' ἔχειν πόρον.
ΔΑ. Καὶ τόδ' ἐξέπραξεν ὥστε Βόσπορον κλεῖσαι μέγαν;
ΑΤ. Ὧδ' ἔχει, γνώμης δέ που τὶς δαιμόνων συνήψατο.

ΔΑ. Φεῦ μέγας τὶς ἦλθε δαίμων, ὥστε μὴ φρονεῖν καλῶς.
ΑΤ. Ὡς ἰδεῖν τέλος πάρεστιν οἷον ἤνυσεν κακόν.
ΔΑ. Καὶ τί δὴ πράξασιν αὐτοῖς ὧδ' ἐπιστενάζετε;
ΑΤ. Ναυτικὸς στρατὸς κακωθεὶς πεζὸν ὤλεσε στρατόν.
ΔΑ. Ὧδε παμπήδην δὲ πᾶς λαὸς κατέφθαρται δορί;
ΑΤ. Πρὸς τάδ' ὡς Σούσων μὲν ἄστυ πᾶν κενανδρίαν στένει.
ΔΑ. Ὢ πόποι κενῆς ἀρωγῆς κἀπικουρίας στρατοῦ.
ΑΤ. Βακτρίων δ' ἔρρει πανώλης δῆμος, οὐδέ τις γέρων.
ΔΑ. Ὢ μέλεος, οἵαν ἄρ' ἥβην ξυμμάχων ἀπώλεσε.
ΑΤ. Μονάδα δὲ Ξέρξην ἔρημόν φασιν οὐ πολλῶν μέτα.
ΔΑ. Πῶς τε δὴ καὶ ποῖ τελευτᾷν ἐστι; τίς σωτηρία;
ΑΤ. Ἄσμενον μολεῖν γέφυραν ἐν δυοῖν ζευκτηρίαν.
ΔΑ. Καὶ πρὸς ἤπειρον σεσῶσθαι τήνδε, τοῦτ' ἐτήτυμον;
ΑΤ. Ναὶ λόγος κρατεῖ σαφηνὴς, τοῦτο δ' οὐκ ἔνι στάσις.
ΔΑ. Φεῦ ταχεῖά γ' ἦλθε χρησμῶν πρᾶξις, ἐς τὸν παῖδ' ἐμὸν
Ζεὺς ἐπέσκηψεν τελευτὴν θεσφάτων· ἐγὼ δέ που
Διὰ μακροῦ χρόνου τάδ' ηὔχουν ἐκτελευτήσειν θεούς·
„ Ἀλλ' ὅταν σπεύδῃ τὶς, αὐτὸς χῷ θεὸς συνάπτεται.
Νῦν κακῶν ἔοικε πηγὴ πᾶσιν εὑρῆσθαι φίλοις.
Παῖς δ' ἐμὸς τάδ' οὐ κατειδὼς ἤνυσεν νέῳ θράσει·
Ὅστις Ἑλλήσποντον ἱρὸν, δοῦλον ὣς, δεσμώμασιν
Ἤλπισε σχήσειν, ῥέοντα Βόσπορον ῥόον θεοῦ·
Καὶ πόρον μετερρύθμιζε, καὶ πέδαις σφυρηλάτοις
Περιβαλὼν, πολλὴν κέλευθον ἤνυσεν πολλῷ στρατῷ,
Θνητὸς ὢν, θεῶν δὲ πάντων ᾤετ', οὐκ εὐβουλίᾳ,
Καὶ Ποσειδῶνος κρατήσειν. Πῶς τάδ' οὐ νόσος φρενῶν
Εἶχε παῖδ' ἐμόν; δέδοικα μὴ πολὺς πλούτου πόρος
Οὑμὸς ἀνθρώποις γένηται τοῦ φθάσαντος ἁρπαγή.
ΑΤ. Ταῦτα τοῖς κακοῖς ὁμιλῶν ἀνδράσιν διδάσκεται
Θούριος Ξέρξης. Λέγουσι δ' ὡς σὺ μὲν μέγαν τέκνοις
Πλοῦτον ἐκτήσω σὺν αἰχμῇ, τὸν δ' ἀνανδρίας ὕπο
Ἔνδον αἰχμάζειν, πατρῷον δ' ὄλβον οὐδὲν αὐξάνειν.

Τοιάδ᾽ ἐξ ἀνδρῶν ὀνείδη πολλάκις κλύων κακῶν,
Τήνδ᾽ ἐβούλευσεν κέλευθον καὶ στράτευμ᾽ ἐφ᾽ Ἑλλάδα.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΔΑ. Τοιγάρ σφιν ἔργον ἐστὶν ἐξειργασμένον
Μέγιστον, αἰείμνηστον οἷον οὐδέπω,
Τὸ δ᾽ ἄστυ Σούσων ἐξεκείνωσεν πεσόν·
Ἐξ οὗτε τιμὴν Ζεὺς ἄναξ τήνδ᾽ ὤπασεν,
Ἕν᾽ ἄνδρα πάσης Ἀσιάδος μηλοτρόφου
Ταγεῖν, ἔχοντα σκῆπτρον εὐθυντήριον.
Μῆδος γὰρ ἦν ὁ πρῶτος ἡγεμὼν στρατοῦ·
Ἄλλος δ᾽ ἐκείνου παῖς τόδ᾽ ἔργον ἤνυσε·
Φρένες γὰρ αὐτοῦ θυμὸν οἰακοστρόφουν.
Τρίτος δ᾽ ἀπ᾽ αὐτοῦ Κῦρος, εὐδαίμων ἀνὴρ,
Ἄρξας ἔθηκε πᾶσιν εἰρήνην φίλοις·
Λυδῶν δὲ λαὸν καὶ Φρυγῶν ἐκτήσατο,
Ἰωνίαν τε πᾶσαν ἤλασεν βίᾳ.
Θεὸς γὰρ οὐκ ἤχθηρεν, ὡς εὔφρων ἔφυ.
Κύρου δὲ παῖς τέταρτος ἴθυνε στρατόν.
Πέμπτος δὲ Μάρδος ἦρξεν, αἰσχύνη πάτρᾳ,
Θρόνοισί τ᾽ ἀρχαίοισι· τὸν δὲ σὺν δόλῳ
Ἀρταφρένης ἔκτεινεν ἐσθλὸς ἐν δόμοις,
Ξὺν ἀνδράσιν φίλοισιν, οἷς τόδ᾽ ἦν χρέος.
Ἕκτος δὲ Μάραφις, ἕβδομός τ᾽ Ἀρταφρένης.
Κἀγὼ δ᾽ ἔκυρσα τοῦ περ ἤθελον πάλου,
Κἀπεστράτευσα πολλὰ σὺν πολλῷ στρατῷ.
Ἀλλ᾽ οὐ κακὸν τοσόνδε προσέβαλον πόλει.
Ξέρξης δ᾽ ἐμὸς παῖς ὢν νέος νέα φρονεῖ,
Κ᾽ οὐ μνημονεύει τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς·
Εὖ γὰρ σαφῶς τόδ᾽ ἴστ᾽ ἐμοὶ ξυνήλικες,
Ἅπαντες ἡμεῖς, οἳ κράτη τάδ᾽ ἔσχομεν,
Οὐκ ἂν φανεῖμεν πήματ᾽ ἔρξαντες τόσα.

ΧΟ. Τί οὖν, ἄναξ Δαρεῖε, ποῖ καταστρέφεις
Λόγων τελευτήν; Πῶς ἂν ἐκ τούτων ἔτι
Πράσσοιμεν ὡς ἄριστα Περσικὸς λεώς;
ΔΑ. Εἰ μὴ στρατεύοισθ' ἐς τὸν Ἑλλήνων τόπον,
Μηδ' εἰ στράτευμα πλεῖον ᾖ τὸ Μηδικόν.
Αὐτὴ γὰρ ἡ γῆ ξύμμαχος κείνοις πέλει.
ΧΟ. Πῶς τοῦτ' ἔλεξας, τίνι τρόπῳ δὲ συμμαχεῖ;
ΔΑ. Κτείνουσα λιμῷ τοὺς ὑπερκόμπους ἄγαν.
ΧΟ. Ἀλλ' εὐσταλῆ καὶ λεκτὸν ἀροῦμεν στόλον.
ΔΑ. Ἀλλ' οὐδ' ὁ μείνας νῦν ἐν Ἑλλάδος τόποις
Στρατὸς κυρήσει νοσίμου σωτηρίας.
ΧΟ. Πῶς εἶπας; Οὐ γὰρ πᾶν στράτευμα Βαρβάρων
Περᾷ τὸν Ἕλλης πορθμὸν Εὐρώπης ἄπο;
ΔΑ. Παῦροί γε πολλῶν, εἴ τι πιστεῦσαι θεῶν
Χρὴ θεσφάτοισιν, ἐς τὰ νῦν πεπραγμένα
Βλέψαντα· συμβαίνει γὰρ οὐ τὰ μὲν, τὰ δ' οὔ.
Κ' εἴπερ τάδ' ἐστὶ, πλῆθος ἔκκριτον στρατοῦ
Λείπει κεναῖσιν ἐλπίσιν πεπεισμένος.
Μίμνουσι δ' ἔνθα πεδίον Ἀσωπὸς ῥοαῖς
Ἄρδει, φίλον πίασμα Βοιωτῶν χθονί·
Οὗ σφιν κακῶν ὕψιστ' ἐπαμμένει παθεῖν,
Ὕβρεως ἄποινα κἀθέων φρονημάτων·
Οἳ γῆν μολόντες Ἑλλάδ' οὐ θεῶν βρέτη
Ἠδοῦντο συλᾷν, οὐδὲ πιμπράναι νεώς.
Βωμοὶ δ' ἄϊστοι, δαιμόνων θ' ἱδρύματα
Πρόῤῥιζα φύρδην ἐξανέστραπται βάθρων.
Τοι γὰρ κακῶς δράσαντες, οὐκ ἐλάσσονα
Πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσι, κ' οὐδέπω κακῶν
Κρηπὶς ὕπεστιν, ἀλλ' ἔτ' ἐκπαιδεύεται.
Τόσος γὰρ ἔσται πέλανος αἱματοσφαγὴς
Πρὸς γῇ Πλαταιῶν Δωρίδος λόγχης ὕπο·
Θῖνες δὲ νεκρῶν καὶ τριτοσπόρῳ γονῇ
Ἄφωνα σημανοῦσιν ὄμμασι βροτῶν,

,, Ὡς οὐχ ὑπέρφευ θνητὸν ὄντα χρὴ φρονεῖν.
,, Ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν
,, Ἄτης, ὅθεν πάγκλαυτον ἐξαμᾷ θέρος.
Τοιαῦθ' ὁρῶντες τῶνδε τἀπιτίμια,
Μέμνησθ' Ἀθηνῶν Ἑλλάδος τε, μηδέ τις
Ὑπερφρονήσας τὸν παρόντα δαίμονα,
Ἄλλων ἐρασθεὶς, ὄλβον ἐκχέῃ μέγαν.
,, Ζεύς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόμπων ἄγαν
,, Φρονημάτων ἔπεστιν, εὔθυνος βαρύς·
Πρὸς ταῦτ' ἐκεῖνον σωφρονεῖν κεχρημένοι
Πινύσκετ' εὐλόγοισι νουθετήμασι,
Λῆξαι θεοβλαβοῦνθ' ὑπερκόμπῳ θράσει.
Σὺ δ' ὦ γεραιὰ μῆτερ ἡ Ξέρξου φίλη
Ἐλθοῦσ' ἐς οἴκους, κόσμον ὅστις εὐπρεπὴς,
Λαβοῦσ' ὑπαντίαζε παιδί. Πάντα γὰρ
Κακῶν ὑπ' ἄλγους λακίδες ἀμφὶ σώματι
Στημοῤῥαγοῦσι ποικίλων ἐσθημάτων.
Ἀλλ' αὐτὸν εὐφρόνως σὺ πραΰνον λόγοις.
Μόνης γὰρ, οἶδα, σοῦ κλύων ἀνέξεται.
Ἐγὼ δ' ἄπειμι γῆς ὑπὸ ζόφον κάτω.
Ὑμεῖς δὲ πρέσβεις χαίρετ', ἐν κακοῖς ὅμως,
Ψυχῇ διδόντες ἡδονὴν καθ' ἡμέραν.
,, Ὡς τοῖς θανοῦσι πλοῦτος οὐδὲν ὠφελεῖ.

ΧΟ. Ἦ πολλὰ καὶ παρόντα καὶ μέλλοντ' ἔτι
Ἤλγησ' ἀκούσας βαρβάροισι πήματα.

ΑΤ. Ὦ δαῖμον, ὥς με πόλλ' ἐσέρχεται κακὰ
Ἄλγη, μάλιστα δ' ἥδε συμφορὰ δάκνει,
Ἀτιμίαν γε παιδὸς ἀμφὶ σώματι
Ἐσθημάτων κλύουσαν, ἥ νιν ἀμπέχει.
Ἀλλ' εἶμι, καὶ λαβοῦσα κόσμον ἐκ δόμων,
Ὑπαντιάζειν παῖδ' ἐμῷ πειράσομαι.
Οὐ γὰρ τὰ φίλτατ' ἐν κακοῖς προδώσομεν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟ. Ὦ πόποι, ἦ μεγάλας
Ἀγαθᾶς τε πολισσονόμου βιοτᾶς
Ἐπεκύρσαμεν, εὖθ' ὁ γεραιὸς
Πανταρκὴς, ἀκάκης,
Ἄμαχος βασιλεὺς ἰσόθεος
Δαρεῖος ἆρχε χώρας.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Πρῶτα μὲν εὐδοκίμου
Στρατιᾶς ἀπεφαινόμεθ', ἠδὲ νόμι-
μα τὰ πύργινα πάντ' ἐπεύθυνον.
Νόσοι δ' ἐκ πολέμων
Ἀπόνους ἀπαθεῖς, εὖ πράσσον-
τας, ἆγον ἐς οἴκους.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ὅσας δ' εἷλε πόλις,
Πόρον οὐ διαβὰς
Ἅλυος ποταμοῦ,
Οὐδ' ἀφ' ἑστίας συθεὶς,
Οἷαι Στρυμονίου πελάγους
Ἀχελωΐδες εἰσὶ πάροικοι
Θρηϊκίων ἐπαύλων,
Λίμνας τ' ἔκτοθεν, αἳ
Κατὰ χέρσον ἐλη-
λαμέναι περὶ πύργον
Τοῦδ' ἄνακτος ἀΐον

Ἕλλας ἀμφὶ πόρον
Πλατὺν ἐχόμεναι,
Μυχία τε Προποντὶς,
Καὶ ϛόμα Πόντȣ,
Νᾶσοί ϑ᾽ αἳ κατὰ πρῶ-
ν᾽ ἅλιον περίκλυϛοι,
Τᾷδε γᾷ προσήμεναι,
Οἷα Λέσβος, ἐλαι-
όφυτός τε Σάμος,
Χῖος, ἠδὲ Πάρος,
Νάξος, Μύκονος,
Τήνῳ τε συνάπτȣσ᾽
Ἄνδρος ἀγχιγείτων,
Καὶ τὰς ἀγχιάλȣς
Ἐκράτυνε μεσάγκτȣς,
Λῆμνον, Ἰκάρȣ ϑ᾽ ἕλος,
Καὶ Ῥόδον, ἰδὲ Κνίδον,
Κυπρίας τε πόλεις,
Πάφον, ἠδὲ Σόλȣς,
Σαλαμῖνά τε, τῆς
Νῦν ματρόπολις
Τῶνδ᾽ αἰτία ϛεναγμάτων.
Καὶ τὰς εὐκτεάνȣς
Κατὰ κλῆρον Ἰόνιον πολυάνδρȣς
Ἑλλάνων ἐκράτυ-
νε σφετέραις φρεσίν·
Ἀκάματον δὲ παρῆν
Σθένος ἀνδρῶν τευχηϛήρων,
Παμμίκταν τ᾽ ἐπικȣ́ρων· νῦν
Δ᾽ ȣ̓κ ἀμφιλόγως
Θεότρεπτα τάδ᾽ αὖ
Φέρομεν πολέμοισι

Δμαθέντες μεγάλως
Πλαγαῖσι ποντίαισιν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ε΄. ΞΕΡ. Ἰὼ,
Δύστηνος ἐγὼ στυγερᾶς μοίρας
Τῆσδε κυρήσας ἀτεκμαρτοτάτης,
Ὡς ὠμοφρόνως δαίμων ἐνέβη
Περσῶν γενεᾷ· τί πάθω τλήμων;
Λέλυται γὰρ ἐμῶν γυίων ῥώμη,
Τήνδ' ἡλικίαν ἐσιδόντ' ἀστῶν.
Εἴθ' ὤφελε Ζεὺς κἀμὲ μετ' ἀνδρῶν
Τῶν οἰχομένων
Θανάτȣ κατὰ μοίρᾳ καλύψαι.
ΧΟ. Ὀτοτοτοὶ βασιλεῦ στρατιᾶς ἀγαθῆς,
Καὶ Περσονόμȣ τιμῆς μεγάλης,
Κόσμȣ τ' ἀνδρῶν,
Οὓς νῦν δαίμων ἀπέκειρε,
Γᾶ δ' αἰάζει τὰν ἐγγαίαν
Ἥβαν Ξέρξᾳ κταμέναν Ἅιδȣ
Σάκτορι Περσᾶν· ἀγδαβάται γὰρ
Πολλοὶ φῶτες χώρας ἄνθος
Τοξοδάμαντες, πάνυ γὰρ φύστις
Μυριὰς ἀνδρῶν, ἐξέφθινται.
ΞΕ. Αἶ, αἶ, κεδνᾶς ἀλκᾶς.
ΧΟ. Ἀσία δὲ χθὼν βασιλεῦ
Γαίας αἰνῶς, αἰνῶς,
Ἐπὶ γȣ̃νυ κέκλιται.
ΞΕ. Ὅδ' ἐγὼν, οἶ, οἶ, αἰακτὸς
Μέλεος γέννᾳ, γᾷ τε πατρίᾳ
Κακὸν ἄρ' ἐγενόμην.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΧΟ. Πρόσφθογγόν σοι νόστου, τὰν
Κακοφάτιδα βοὰν,
Κακομέλετον ἰὰν
Μαριανδυνοῦ
Θρηνητῆρος
Πέμψω, πέμψω,
Πολύδακρυν ἰαχάν.

ΞΕ. Ἵετ' αἰανὴν καὶ πανόδυρτον
Δύσθροον αὐδάν.
Δαίμων γὰρ ὅδ' αὖ
Μετάτροπος ἐπ' ἐμοί.

ΧΟ. Ἥσω τοι καὶ πανόδυρτον,
Λαοπαθῆ τε σεβίζων,
Ἁλίτυπά τε βάρη,
Πόλεως γέννας πενθητῆρος.
Κλάγξω δ' αὖ γόον ἀρίδακρυν.
Ἰώνων γὰρ ἀπηύρα,
Ἰώνων ναύφρακτος
Ἄρης ἑτεραλκὴς
Νυχίαν πλάκα κερσάμενος
Δυσδαίμονά τ' ἀκτάν.

ΞΕ. Οἶ, οἶ, οἶ, βόα καὶ πάντ' ἐκπεύθου.

ΧΟ. Ποῦ δὲ φίλων ἄλλος ὄχλος,
Ποῦ δέ σοι παραστάται,
Οἷος ἦν Φαρανδάκης,
Σούσας, Πελάγων, καὶ
Δοτάμας, ἠδ' Ἀγαβάτας,
Ψάμμις, καὶ Σουσισκάνης
Τἀκβάτανα λιπών.

ΞΕ. Ὀλοὺς ἀπέλιπον Τυρίας

Ἐκ ναὸς ἔῤῥοντας ἐπ' ἀκταῖς
Σαλαμινίσι ςυφέλυ
Θανόντας ἐπ' ἀκτᾶς.

ΧΟ. Οἶ, οἶ, οἶ, πῦ δέ σοι Φαρνῦχος
Κ' Ἀριόμαρδός τ' ἀγαθὸς,
Πῦ δὲ Σεβάλκης ἄναξ,
Ἢ Λίλαιος εὐπάτωρ,
Μέμφις, Θάρυβις, καὶ Μασίςρης,
Ἀρτεμβάρης τ' ἠδ' Ὑςαίχμας·
Τάδε σ' ἐπανέρομαι.

ΞΕ. Ἰὼ, ἰώ, μοι, μοι,
Τὰς ὠγυγίας κατιδόντες
Στυγνὰς Ἀθάνας, πάντες
Ἑνὶ πιτύλῳ,
Ἒ, ἒ, ἒ, τλάμονες
Ἀσπαίρυσι χέρσῳ.

ΧΟ. Ἦ καὶ τὸν Περσῶν αὐτῦ
Τὸν σὸν πιςὸν πάντ' ὀφθαλμὸν
Μυρία μυρία πεμπαςὰν
Βατανώχυ παῖδ', Ἄλπισον
Τῦ Σησάμυ τῦ Μυγαβάτα,
Πάρθεόν τε, μέγαν τ' Οἰβάρην
Ἔλιπες, ἔλιπες;

ΞΕ. Ὦ δαΐων.

ΧΟ. Πέρσαις ἀγαυοῖς κακὰ πρόκακα λέγεις.

ΞΕ. Ἴυγγά μοι δῆτ' ἀγαθῶν
Ἑτάρων ὑπομιμνήσκεις,
Ἄλαςα ςυγνὰ πρόκακα
Λέγων. Βοᾷ, βοᾷ,
Μελέων ἔνδοθεν ἦτορ.

ΧΟ. Καὶ μὴν ἄλλο τὶ ποθῦμεν.
Μάρδων ἀνδρῶν μυριόνταρχον
Ξάνθην, ἄρειόν τ' Ἀγχάρην,

Διαῖξίν τ' ἠδ' Ἀρσάκην
Ἱππιάνακτας·
Κιγδαγάταν καὶ Λυθίμναν
Τόλμον, αἰχμῆς ἀκόρεστον.

ΞΕ. Ἔταφον, ἔταφον, ἐκ ἀμφὶ σκηναῖς
Τροχηλάτοισιν, ὄπισθεν δ' ἑπόμενοι·
Βεβᾶσι γὰρ οἵπερ ἀγρόται ςρατȣ̃,
Βεβᾶσιν, οἶ, οἶ, νώνυμοι.

ΧΟ. Ἰὴ, ἰὴ, ἰὼ, ἰὼ, ἰὼ, ἰὼ,
Δυσδαίμονες ἔθετ' ἄ-
ελπτον κακὸν διαπρέπον,
Οἷον δέδορκεν Ἄτα.

ΞΕ. Πεπλήγμεθ', οἷαι δι' αἰῶνος τύχαι.

ΧΟ. Πεπλήγμεθ'· εὔδηλα γὰρ,
Νέαι, νέαι, δύαι, δύαι·
Ἰαόνων ναυβατῶν
Κύρσαντες ἐκ εὐτυχῶς.
Δυσπόλεμον δὴ γένος τὸ Περσῶν.

ΞΕ. Πῶς δ' ἐ ςρατὸν μὲν τοσȣ̃τον
Τάλας πέπληγμαι;

ΧΟ. Τί δ'; ἐκ ὄλωλεν
Μεγάλα τὰ Περσῶν.

ΞΕ. Ὁρᾷς τὸ λοιπὸν τόδε τᾶς ἐμᾶς ςολᾶς;

ΧΟ. Ὁρῶ, ὁρῶ.

ΞΕ. Τανδί τ' οἰϛοδέγμονα.

ΧΟ. Τί τόδε λέγεις σεσωσμένον;

ΞΕ. Θησαυρὸν βέλεσι.

ΧΟ. Βαιά γ' ὡς ἀπὸ πολλῶν.

ΞΕ. Ἐσπανίσμεθ' ἀρωγῶν.

ΧΟ. Ἰαόνων λαὸς ἐ φυγαίχμας;

ΞΕ. Ἀγανόρεος· κατεῖδον
Δὲ πῆμ' ἄελπτον.

ΧΟ. Τραπέντα ναύφρακτον

Ἐρεῖς ὅμιλον;
ΞΕ. Πέπλον δ' ἐπέῤῥηξά γ' ἐπὶ συμφορᾷ κακοῦ.
ΧΟ. Παπαῖ, παπαῖ, παπαῖ, παπαῖ.
ΞΕ. Καὶ πλεῖον ἢ παπαῖ μὲν οὖν·
ΧΟ. Δίδυμα γάρ ἐστι καὶ τριπλᾶ.
ΞΕ. Λυπρὰ, χάρματα δ' ἐχθροῖς.
ΧΟ. Καὶ σθένος δ' ἐκολούσθη.
ΞΕ. Γυμνός εἰμι προπομπῶν.
ΧΟ. Φίλων ἄταισι ποντίαισι.
ΞΕ. Δίαινε, δίαινε, πῆμα· πρὸς δόμους δ' ἴθι.
ΧΟ. Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, δύα, δύα.
ΞΕ. Βόα νῦν ἀντίδουπά μοι.
ΧΟ. Δόσιν κακὰν κακῶν κακοῖς.
ΞΕ. Ἴυζε μέλος ὁμοῦ τιθείς.
ΧΟ. Ὀτοτοτοτοῖ.
ΞΕ. Βαρεῖά γ' ἅδ' ἁ συμφορά.
ΧΟ. Οἴμοι μάλα καὶ τόδ' ἀλγῶ.
ΞΕ. Ἔρεσσ' ἔρεσσε καὶ στέναζ' ἐμὴν χάριν.
ΧΟ. Διαίνομαι γοέδνος ὤν.
ΞΕ. Βόα νῦν ἀντίδουπά μοι.
ΧΟ. Μέλειν πάρεστι δέσποτα.
ΞΕ. Ἐπορθίαζε νῦν γόοις.
ΧΟ. Ὀτοτοτοτοῖ.
Μέλαινα δ' αὖ μεμίξεταί
Μοι καὶ στονόεσσα πλαγά.
ΞΕ. Καὶ στέρν' ἄρασσε, κἀπιβόα τὸ Μύσιον.
ΧΑ. Ἄνια, ἄνια.
ΞΕ. Καί μοι γενείου πέρθε λευκήρη τρίχα.
ΧΟ. Ἄπριγδ', ἄπριγδα, μάλα γοέδνα.
ΞΕ. Ἄϋτει δ' ὀξύ.
ΧΟ. Καὶ τάδε ἔρξω.
ΞΕ. Πέπλον δ' ἔρεικε κολπίαν ἀκμῇ χερῶν.
ΧΟ. Ἄνια, ἄνια.

ΞΕ. Καὶ ψάλλ᾽ ἔθειραν, καὶ κατοίκτιζε στρατόν.
ΧΟ. Ἄπριγδ᾽, ἄπριγδα, μάλα γοεδνά.
ΞΕ. Διαίνου δ᾽ ὄσσε.
ΧΟ. Τέγγομαί τοι.
ΞΕ. Βόα νῦν ἀντίδουπά μοι.
ΧΟ. Οἶ, οἶ, οἶ, οἶ.
ΞΕ. Αἰακτὸς ἐς δόμους κίε.
ΧΟ. Ἰὼ, ἰὼ, Περσὶς αἶα δύσβατος.
ΞΕ. Ἰὼ δὴ κατ᾽ ἄστυ.
ΧΟ. Ἰὼ δῆτα, ναὶ, ναί.
ΞΕ. Γοᾶσθ᾽ ἁβροβάται.
ΧΟ. Ἰὼ, ἰὼ, Περσὶς αἶα δύσβατος.
ΞΕ. Ἢ, ἢ, ἢ, ἢ, τρισκάλμοισιν,
Ἢ, ἢ, ἢ, βάρισιν ὀλόμενοι.
ΧΟ. Πέμψω σε δυσθρόοις γόοις.

ΕΙΣ ΠΕΡΣΑΣ

ΣΧΟΛΙΑ

ΠΡΩΤΑ, ΔΕΥΤΕΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ,

ΤΡΙΤΑ ΜΕΤΡΙΚΑ.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΡΩΤΑ.

Α΄.

ϒ. 1. ΤΑΔΕ ΜΕΝ ΠΕΡΣΩΝ. Τοῦτο δεικτικῶς οἷον φησί τις πρὸς ἑαυτὸν, ὅτι τάδε καὶ ταῦτα, πιστὰ καὶ πιστώματα καλεῖται τῶν Περσῶν τῶν πορευθέντων εἰς τὴν Ἑλλάδα γῆν. Ἀντὶ τοῦ, ἡμεῖς πιστοὶ χρηματοφύλακες τῶν Περσῶν καλούμεθα, καὶ ἐσμὲν ἐπόπται τῶν οἴκων αὐτῶν· οὕστινας ἡμᾶς αὐτὸς ὁ Ξέρξης ὁ βασιλεὺς, ὁ τοῦ Δαρείου υἱὸς, ὡς πρεσβύτας καὶ ἐντίμους ὄντας, τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ κατὰ πρεσβείαν, προέκρινε τῶν ἄλλων, ἐφορεύειν, ἤτοι ἄρχειν, καὶ ἐπόπτας εἶναι καὶ ἐπιτηρητὰς τῆς χώρας αὐτοῦ, μὴ δυναμένους πολεμεῖν. Τὸ δὲ πιστὰ, τινές φασιν, ὅτι ὑποπτεύσαντες τοὺς κατὰ χορὸν ἑαυτοὺς λέγειν πιστώματα Περσῶν. Ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι πόλις ἐστὶ Περσῶν ἔσωθεν, Πίστειρα καλουμένη, ἣν συγκόψας ὁ ποιητὴς, πίστα ἔφη.

3. ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΦΝΕΩΝ. Λείπει τὰ βασίλεια.

6. ΔΑΡΕΙΟΓΕΝΗΣ. Δαρείου υἱός.

8. ΑΜΦΙ ΔΕ ΝΟΣΤΩι. Ταράσσεται, φησὶ, καὶ θορυβεῖται ἡ ψυχὴ ἔσωθεν, τοῦτο γὰρ θυμὸς δηλοῖ, κακὰ μαντεύων περὶ τῆς ὑποστροφῆς τοῦ Ξέρξου, καὶ τῆς πολυχρύσου καὶ πλουσίας στρατιᾶς τῶν Περσῶν. Ὁμηρικῶς δὲ πρῶτον τὸν βασιλέα ἔταξεν, εἶτα τοὺς ὑπηκόους· φησὶ γὰρ, Ἀτρεῖδαί τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.

12. ΠΑΣΑ ΓΑΡ ΙΣΧΥΣ ΑΣΙΑΤΟΓΕΝΗΣ ΟΙΧΩΚΕ. Πᾶσα γὰρ ἡ δύναμις ἡ Ἀσιατογενὴς, ἤγουν ἡ Περσικὴ, ἡ ἐν τῇ Ἀσίᾳ γεννηθεῖσα, παρεγένετο καὶ ἐπορεύθη μετὰ τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἄλλως. Οἴχωκεν, ἀπόλωλεν ἡ πᾶσα δύναμις τῶν Περσῶν.

13. ΝΕΟΝ Δ᾽ ΑΝΔΡΑ ΒΑΥΖΕΙ. Ἤτοι νεότητα πᾶσαν τῶν Περσῶν ἀνακαλεῖται ἡ Ἀσία. Λείπει δὲ τοῦτο. Γράφεται δὲ καὶ ἑὸν, ἤτοι τὸν ἴδιον ἄνδρα.

16. ΗΔ᾽ ΕΚΒΑΤΑΝΩΝ. Ὅτι Ἀκεσσαῖα πρότερον ἐκαλεῖτο ἀπὸ Ἀκεσσαίου, τὰ νῦν Ἐκβάτανα λεγόμενα.

17. ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΚΙΣΣΙΝΟΝ ΕΡΚΟΣ. Ἔστι καὶ τοῦτο πόλισμα Περσῶν. Οἵ τινες, φησὶ, προλιπόντες τὸ ἄστυ τῶν Σούσων καὶ τῶν Ἐκβατάνων, καὶ τὸ παλαιὸν Κίσσινον ἕρκος, ἔβαν καὶ ἐπορεύθησαν εἰς Ἑλλάδα. Οἱ μὲν ἔφιπποι, οἱ δὲ διὰ πλοίων, ἄλλοι δὲ πεζοί· παρέχοντες καὶ ποιοῦντες στῖφος καὶ πύκνωμα τοῦ πολέμου. Τινὲς δὲ τὸ παρέχοντες, ἀντὶ τοῦ ὄντες, λέγουσιν. Ἕτεροι δὲ ἀντὶ τοῦ διδόντες, καὶ τὸ πολέμου, πολέμῳ φασίν.

21. ΟΙΟΣ ΑΜΙΣΤΡΗΣ. Βασιλεῖς μὲν τῶν ἰδίων πόλεων, ὑποτεταγμένοι δὲ τῷ Πέρσῃ. Τὰ μὲν τῶν ὀνομάτων ἱστόρησεν, τὰ δὲ τελείως ἔπλασεν. Οἷος ἦν ὁ Ἀμίστρης, καὶ ὁ Ἀρταφρένης, καὶ ὁ Ἀστάσπης, ταγοὶ καὶ ἡγεμόνες τῶν Περσῶν· σοῦνται καὶ ὁρμῶσι πρὸς τὴν Ἑλλάδα· βασιλεῖς μὲν τῶν ἰδίων πόλεων, ὕποχοι δὲ καὶ ὑποκλινεῖς καὶ ὑποτεταγμένοι μεγάλῳ βασιλεῖ, τῷ Πέρσῃ δηλονότι. Κατὰ δέ τινας ἐστὶν ὑπέρθεσις ἐν τῷ Ἀρταφρένης, διὰ τὸ μέτρον.

26. ΤΟΞΟΔΑΜΑΝΤΕΣ. Τοξόται, διὰ τῶν τόξων δαμάζοντες τοὺς ἀντιπάλους· καὶ ἱππικοὶ, φοβεροὶ μὲν εἰς τὸ θεαθῆναι, τοῦτ᾽ ἔστιν, ἱκανοὶ φοβεῖν ἐκ τῆς ὄψεως, ἐπιτήδειοι δὲ καὶ δεξιοὶ πρὸς πόλεμον, ἐν τλήμονι καὶ καρτερικῇ καὶ γενναίᾳ δόξῃ καὶ γνώμῃ ψυχῆς.

28. ΔΟΞΗι. Γνώμῃ. Ἢ φιλοτιμίᾳ. Ἤ, ἐνυποστάτῳ δοκήσει καὶ πείσματι ψυχῆς.

29. ΙΠΠΙΟΧΑΡΜΗΣ. Ὁ διὰ τῶν ἵππων εἰς τὴν μάχην πορευόμενος.

33. ΑΛΛΟΥΣ Δ' Ο ΜΕΓΑΣ. Ἄλλους δὲ, φησὶν, ἔπεμψε συμμάχους τῶν Περσῶν ὁ μέγας καὶ ὁ πολλὰ θρέμματα ἔχων Νεῖλος. Ὑποχείριοι γὰρ ἦσαν Περσῶν τότε οἱ Αἰγύπτιοι. Εἶτα καταλέγει τίνες ἦσαν οἱ ἀπ' Αἰγύπτου, καί φησιν, ὁ Σουσισκάνης, καὶ ὁ Πηγασταγὼν ὁ Αἰγυπτιογενής. Τινὲς δὲ διαιροῦσι τὸ Σουσισκάνης, καὶ πηγὰς καὶ ταγών. Τὰ γὰρ ὀνόματα ὁ ποιητὴς πέπλακε, καὶ οὐκ ἔστιν Αἰγυπτιακά. Ἕτεροι δὲ τὸ πηγὰς καὶ τὸ ταγὼν, ὡς ἓν ἀναγινώσκουσι, πηγασταγών.

39. ΕΛΕΙΟΒΑΤΑΙ. Τὸ Αἰγύπτιον ἕλος οἰκοῦντες. Ἡ κοινῶς Αἰγύπτιοι λέγονται· ἑλώδης γὰρ ἡ Αἴγυπτος. Παρά τισι δὲ ἐλειοβάται, οἱ ἐπὶ ἕλους ἐλαύνειν δυνάμενοι ναῦς, ὅπερ ἐστὶ τῶν δυσχερεστάτων. Τινὲς δὲ εἰς τὸ ἐλειοβάται στίζοντες, τὸ ἑξῆς, ἐρέται δεινοὶ, λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ κωπηλάται νηῶν ἐπιτήδειοι.

41. ΑΒΡΟΔΙΑΙΤΩΝ. Τοιοῦτοι γὰρ ὄντως οἱ Λυδοί· οὓς τὰς Σάρδεις οἰκοῦντας, Κῦρος ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς, ὁ τοῦ Καμβύσου πατὴρ πολεμήσας, κατεστρεψάσατο, καὶ ὑποχειρίους ἑαυτῷ πεποίηκεν. Ἁβροδίαιτοι δὲ οὗτοι· ὅθεν καὶ τὸ παρ' Ἀνακρέοντι, Λυδοπαθεῖς τινὲς, ἀντὶ τοῦ ἡδυπαθεῖς. Καὶ τὸ περιφερόμενον, μήτε μοι Λυδῶν καρύκκας, μήτε μαστίγων ψόφους τρυφηλοὺς αὐτοὺς παριστάνει. Καὶ ὁ Λυδοφοίτης δὲ μυροπώλης ταύτην τὴν τρυφὴν δηλοῖ. Καὶ τὴν βάκχαριν δὲ ἔνιοι μύρον Λυδῶν ἔφασαν.

42. ΟΙΤ' ΕΠΙΠΑΝ ΗΠΕΙΡΟΓΕΝΕΣ. Οἱ δι' ὅλου τὴν ἤπειρον οἰκοῦντες.

43. ΤΟΥΣ ΜΗΤΡΑΓΑΘΗΣ. Οὕς τινας Λυδοὺς ἐξορμῶσι καὶ ἐξάγουσι καὶ παρακινοῦσι πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἐποχουμένους ἐν πολλοῖς ἅρμασι, Μητραγαθὴς ὁ Ἀρκεύς τε ἀγαθὸς, ἡγεμόνες οἰκονομοῦντες αὐτοὺς, καὶ αἱ πλούσιαι Σάρδεις. Οὗτοι γὰρ τὰς Σάρδεις κατῴκουν.

44. ΔΙΟΠΟΙ. Οἱ διέποντες, ἡγεμόνες.

47. ΔΙΡΡΥΜΑ ΤΕ. Εἰπὼν πολλοῖς ἅρμασι τοὺς Λυδοὺς ἐποχεῖσθαι, παρακατιὼν τὴν ἁρματηλασίαν, καὶ ἐκ πόσων ἵππων αὐτὴ συνίστατο, ἐδήλωσεν, εἰρηκὼς, τέλη, ἅρματα δηλαδὴ, ἐξορμῶσι τῶν Σάρδεων τέθριππα καὶ ἐξάϊππα. Ἢ τέλη, τὰ τάγματα. Ἐκ τούτου δὲ τῶν ἵππων τὸ πλῆθος δηλοῖ.

49. ΠΕΛΑΤΑΙ. Ἔνοικοι, γείτονες.

51. ΛΟΓΧΗΣ ΑΚΜΟΝΕΣ. Ἀκίνητοι ὑπὸ λόγχης, ὡς ἄκμων ὑπὸ σφυρῶν.

52. ΒΑΒΥΛΩΝ Δ' Η ΠΟΛΥΧΡΥΣΟΣ. Ἡ πλουσία δὲ Βαβυλὼν πέμπει πάμμικτον ὄχλον. Εἶτα ἑρμηνεύων τοῦτο, φησὶ, ναῶν τε ἐπόχους, ἤτοι λαὸν ναυτικὸν, ταῖς ναυσὶν ἐποχούμενον, καὶ πιστοὺς, θαῤῥοῦντας φρονήματι τοξικῷ, ἤτοι ἐμπείρους τῆς τοξικῆς.

56. ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΟΦΟΡΟΝ Τ' ΕΘΝΟΣ. Κοινῶς ἁπάντων Περσῶν.

58. ΥΠΟΠΟΜΠΑΙΣ. Προτροπαῖς.

59. ΤΟΙΟΝΔ' ΑΝΘΟΣ. Τοιοῦτο καλλώπισμα καὶ τὸ ἐξαίρετον μέρος τῶν ἀνδρῶν τῆς γῆς τῆς Περσίδος οἴχεται καὶ πορεύεται πρὸς τὴν Ἑλλάδα· περὶ οὓς πᾶσα γῆ Ἀσιῆτις ἡ ἀναθρεψαμένη αὐτοὺς, στενάζει ἐν πόθῳ μαραντικῷ καὶ καυστικῷ.

63. ΤΟΚΕΕΣ Τ' ΑΛΟΧΟΙ ΤΕ. Οἱ πατέρες δὲ αὐτῶν καὶ αἱ ὁμόκοιτοι αὐτῶν γυναῖκες τρομέουσι τὸν χρόνον τείνοντα καὶ μηκυνόμενον τῇ τῶν ἡμερῶν παραφορᾷ, τὸν ἡμερόλεγδον, ἤτοι τὸν ἐκ τῶν ἡμερῶν καταριθμούμενον, παρὰ τὸ ἡμέρα καὶ τὸ λέγω τὸ ἀριθμῶ.

65. ΠΕΠΕΡΑΚΕ ΜΕΝ Ο ΠΕΡΣΕΠΤΟΛΙΣ. Ἐπέρασε μὲν, φησὶν, ἤδη

εἰς τὴν ἀντίπορον γείτονα χώραν, ἤτοι τὴν Εὐρώπην, οἱ γὰρ Πέρσαι τῆς Ἀσίας εἰσὶ κάτοικοι, ὁ τοῦ βασιλέως Ξέρξου στρατὸς, ὁ τὰς πόλεις πορθῶν, ἀμείψας καὶ ἀλλάξας τὸν πορθμὸν τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀθάμαντος Ἕλλης, ἤτοι τὸν Ἑλλήσποντον, ἐν σχεδίᾳ λίνῳ δεδεμένῃ. Γεφυρώσας γὰρ τὴν θάλασσαν διὰ τῶν νηῶν, πεζῇ ταύτην τὸν στρατὸν αὐτοῦ περάσαι πεποίηκεν. Ταῦτα δὲ κωμῳδεῖται Εὔπολις ἐν Μαρικᾷ, Πεπέρακε μὲν ὁ περσέπτολις ἤδη μαρικας.

70. ΑΘΑΜΑΝΤΙΔΟΣ ΕΛΛΗΣ. Ἀθάμας ἔσχε γυναῖκα ἐξ ἧς τὴν Ἕλλην καὶ τὸν Φρύξον ἐγέννησε· τελευτησάσης δὲ τῆς μητρὸς αὐτῶν, ἔλαβε τὴν Ἰνὼ, ἥτις τοῖς παισὶ φθονοῦσα τοῦ Ἀθάμαντος, πρωτοτύπους τοὺς τῆς χώρας πάντας λαβοῦσα καρποὺς, ἐλυμήνατο αὐτοὺς, ὥστε μηκέτι σπειρομένους ἀναδίδοσθαι. Λιμοῦ δὲ ἐπὶ τῆς χώρας ἐπικρατήσαντος, οἱ ἐγχώριοι ἐβουλεύσαντο πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἀπελθεῖν, καὶ μαντεύσασθαι, ὥστε γνῶναι τὸ αἴτιον. Τούτους δὲ ἡ Ἰνὼ δεξιωσαμένη, πεποίηκε τοῦ μαντείου ἐπαναστρέφοντας μηδὲν ἕτερον λέγειν, ἢ ὅτι τὴν Ἕλλην καὶ τὸν Φρύξον αὐτῷ τυθῆναι ὁ Ἀπόλλων εἴρηκεν. Ἐπήκοος οὖν ὁ Ἀθάμας τοῦ τοιούτου χρησμοῦ γενόμενος, τοῖς παισὶν αὐτοῦ ἐν τοῖς ποιμνίοις διατρίβουσιν ἐμήνυσε, κριὸν λαβοῦσι τὸν πρώτιστον, θῦσαι τοῦτον τῷ Ἀπόλλωνι. Λαβόντων δὲ τὸν κριὸν καὶ ἐπανερχομένων, ὁ κριὸς τὸ κατ᾽ αὐτῶν σκευωρούμενον αὐτοῖς ὑπεδήλωσε. Φυγῇ γοῦν, τῇ συμβουλῇ τούτου, ἐχρήσαντο, αὐτῷ ἐποχούμενοι καὶ τὸν πλοῦν διαπεραιούμενοι. Ἐν δὲ τῷ διαπεραιοῦσθαι τούτους, ἡ μὲν Ἕλλη μέσον τοῦ πόντου πέπτωκεν, ἀφ᾽ ἧς ὁ τοιοῦτος ἐκλήθη Ἑλλήσποντος· ὁ δὲ Φρύξος ἔν τινι προσελιμενίσθη λιμένι, ἀφ᾽ οὗ ὁ τοιοῦτος Φρύξου λιμὴν ὀνομάζεται.

71. ΠΟΛΥΓΟΜΦΟΝ ΟΔΙΣΜΑ. Ἀμφὶ τῷ αὐχένι τοῦ πόντου ζυγὸν βαλὼν, πολύγομφον ὅδισμα καὶ βάδισμα, τῶν τῆς θαλάσσης δηλονότι νώτων ἄνωθεν. Ἐγεφύρωσε γὰρ τὸ ἑπταστάδιον τῆς θαλάσσης, ταῖς ναυσὶ συνδήσας καὶ γῆν ἐπιβαλὼν ἄνωθεν, ὥστε ὁδὸν ποιῆσαι ἐπὶ τῶν νεῶν. Διὸ πολύγομφον ὅδισμα εἶπε. Γράφεται καὶ ἔρεισμα, τὴν ναῦν.

73. ΠΟΛΥΑΝΔΡΟΥ. Ὁ θούριος δὲ καὶ ὁ πολεμικώτατος ἄρχων ὁ Ξέρξης τῆς πολυάνδρου Ἀσίας, ἐπὶ πᾶσαν χθόνα, τὴν Εὐρώπην δηλονότι, ἐλαύνει ποιμανόριον θεῖον· διχόθεν, ἐκ γῆς καὶ θαλάσσης. Ποιμανόριον δὲ τὸ πλῆθος τὸ στρατευτικὸν, τὸ ἀνδρικὸν πλῆθος. Σημαίνει δὲ τὸ στράτευμα, παρὰ τὸ τοὺς βασιλεῖς λέγεσθαι ποιμένας. Ὅθεν ποιμανόριον, τὸ ἐκ ποίμνης ἀνδρῶν συνηγμένον βασίλειον.

78. ΟΧΥΡΟΙΣΙ ΠΕΠΟΙΘΩΣ. Πεποιθὼς καὶ θαῤῥῶν ἐφέταις ἢ τοξόταις καὶ ἡγεμόσι τῆς χρυσονόμου γενεᾶς, ὀχυροῖς, στυφέλοις καὶ σκληροῖς, ὁ ἰσόθεος φὼς καὶ ἀνὴρ, τοῦτ᾽ ἔστιν ὁ Ξέρξης. Τὸ δὲ χρυσονόμου, ἀντὶ τοῦ πλουσίας εἶπε· τινὲς δὲ χρυσογόνου λέγουσι, διὰ τὸ τὸν Περσέα ἀπὸ χρυσοῦ γεγενῆσθαι· ὃ καὶ βέλτιον. Ἀπογόνου γοῦν φησὶ τῆς Περσέως γενεᾶς, ἢ τῆς τῶν χρυσῶν ἀνθρώπων· ἢ, πολυχρύσου.

84. ΣΥΡΙΟΝ Δ᾽ ΑΡΜΑ ΔΙΩΚΩΝ. Ἀντὶ τοῦ Ἀσσύριον· οἱ γὰρ Πέρσαι τὸ πρότερον Ἀσσύριοι ἐκαλοῦντο.

85. ΔΟΥΡΙΚΛΥΤΟΙΣ ΑΝΔΡΑΣΙ. Τοῖς Ἀθηναίοις.

86. ΤΟΞΟΔΑΜΝΟΝ ΑΡΗΝ. Τὸν τῶν Περσῶν. Τοξόται γάρ.

87. ΔΟΚΙΜΟΣ Δ᾽ ΟΥΤΙΣ. Ἀνδρεῖος, δόκησιν περὶ ἑαυτοῦ ἔχων μεγάλην. ΥΠΟΣΤΑΣ. Ἀντιστὰς, ἀντιμαχεσάμενος.

89. ΕΧΥΡΟΙΣ ΕΡΚΕΣΙΝ. Τάξεσιν.

90. ΑΜΑΧΟΝ ΚΥΜΑ ΘΑΛΑΣΣΗΣ. Τὴν προσβολὴν τῶν Περσῶν.

91. ΑΠΡΟΣΟΙΣΤΟΣ. Ἀκαταμάχητος.

93. ΔΟΛΟΜΗΤΙΝ Δ᾽ ΑΠΑΤΑΝ. Ὡς ἔδει παρατέτακται ὁ Πέρσης. Εἰ δὲ ἡ τοῦ θεοῦ ἐπιβουλὴ τὰ τῆς νίκης ἀναβάλλεται, τίς ὁ νικήσων θεόν;

95. ΠΗΔΗΜΑΤΟΣ ΕΥΠΕΤΕΟΣ ΑΝΑΙΣΣΩΝ. Εὐκινήτου. Ὅμηρος, Ἡ δ' ἄτη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος, οὕνεκα πάσας Πολλὸν ὑπεκπροθέει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν Βλάπτουσ' ἀνθρώπους. Ἡ γὰρ ἐκ θεοῦ, φησὶν, ἀμαύρωσις καὶ δόλωσις, ἄφυκτός ἐστιν. Ἅμα γὰρ δολοῖ καὶ προσαίνει καὶ κακοποιεῖ.

102. ΘΕΟΘΕΝ ΓΑΡ. Θεόθεν γὰρ ἡ μοῖρα κατεκράτησε τοῖς Πέρσαις, ὥστε καὶ πολέμους καὶ μάχας ἐγείρειν. Τοῦτ' ἔστιν, ἀνέκαθεν ἀνδρεῖοί εἰσι, καὶ κατὰ τὴν εἱμαρμένην πολεμοῦσι. Πολεμικοὶ δὲ ὄντες, οὐχ ἡττηθήσονται.

104. ΕΠΕΣΚΗΨΕ. Ἀντὶ τοῦ, εἰδέναι ἐποίησε.

105. ΠΟΛΕΜΟΥΣ ΠΥΡΓΟΔΑΙΚΤΟΥΣ. Οἳ τοὺς πύργους κατακόπτουσι καὶ κατερείπουσιν. Ἱππιοχάρμας δὲ κλόνους, τοὺς πολεμικοὺς θορύβους καὶ συντετριμμένους, καὶ τούτοις οἱ ἵπποι χαρίζουσι.

108. ΕΜΑΘΟΝ Δ' ΕΥΡΥΠΟΡΟΙΟ. Ἔμαθον δὲ ἐσορᾶν καὶ βλέπειν πόντιον ἄλσος τῆς εὐρυπόροιο θαλάσσης, ἤτοι διὰ θαλάσσης τὰς ὁδοὺς αὐτῶν ποιεῖν, πολιαινομένης αὐτῆς ἐν πνεύματι λάβρῳ, ἀφριζομένης δηλαδὴ τῇ κωπηλασίᾳ, ἢ τῷ βιαίῳ ἀνέμῳ· πίσυνοι καὶ θαῤῥοῦντες πείσμασι λεπτοδόμοις, τοῖς λεπτῶς κατεσκευασμένοις, ἤτοι ταῖς ναυσί. Πλὴν οὐχ οἱ Πέρσαι ναυτικοὶ, ἀλλ' οἱ ὑπήκοοι αὐτῶν· ὥστε τὸ ἔμαθον, ἀντὶ τοῦ μαθεῖν ἐποίησαν, φησὶν, οἱ Πέρσαι τοὺς ὑπηκόους αὐτῶν.

113. ΛΑΟΠΟΡΟΙΣ ΤΕ. Ταῖς τοὺς λαοὺς διαπορθμευούσαις, ἢ ταῖς ἀπὸ τῶν κωπηλασιῶν πλάναις, ταῖς ὑπὸ τῶν λαῶν γινομέναις· οὐχ ὡς αὐτῶν τῶν Περσῶν θαλαττίων ὄντων, ἀλλὰ τῶν ἐκείνοις ὑπηκόων παραλίων.

114. ΤΑΥΤΑ ΜΟΙ ΜΕΛΑΓΧΙΤΩΝ. Διὰ ταῦτα ἡ φρὴν μου ἡ μελαγχίτων καὶ πενθήρης ἐστὶν, ἡ ἀμφιμέλαινα, ἀμύσσεται φόβῳ, ἤτοι διακόπτεται ὑπὸ τοῦ φόβου· ἀσυνδέτως. Ἢ οὕτως, ἡ φρὴν μου ἡ μελαγχίτων, ἤτοι ἡ συνετὴ, καὶ ἐν βάθει κειμένη, καὶ ἀφανὴς οὖσα, περὶ φόβῳ διακόπτεται. Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ,

——— σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις.

Τοῖς γὰρ τοῦ σώματος πάθεσι δοκοῦμεν συμπάσχειν καὶ τὴν ψυχήν.

116. ΟΑ. Περσικὸν θρήνημα.

117. ΜΗ ΠΟΛΙΣ ΠΥΘΗΤΑΙ. Μὴ πύθηται, φησὶ, καὶ ἀκούσῃ τὶς τῶν ἑτέρων πόλεων κενὸν ἀνδρῶν ὂν τὸ ἄστυ τὸ τῆς Σουσίδος. Οὕτω γὰρ ἂν τὸ Κισσίων πόλισμα ἀντίδουπον ἔσεται, ἤτοι ἀντηχήσει τοῖς θρήνοις ἐκ τοῦ ἑκατέρου μέρους. Μὴ ἀντηχήσῃ, φησὶ, θρῆνον αὐτῶν τελευτησάντων.

122. ΟΑ ΤΟΥΤ' ΕΠΟΣ. Ὁ γυναικοπληθὴς ὅμιλος ἐκεῖσε ἀπύων ὀὰ, τοῦτο δηλοῖ τὸ ἔπος. Τὸ δὲ ἀπύων, οὕτως νοητέον· ἢ, ἔσται ἀπύων καὶ φωνῶν, ἔξωθεν λαμβανομένου τοῦ ἔσται. Ἢ τὴν μετοχὴν ἀντὶ ῥήματος τοῦ ἀπύσει.

125. ΠΕΣΗι ΛΑΚΙΣ. Ἀπὸ κοινοῦ πάλιν τὸ μὴ, ἵν' ᾖ οὕτως, μὴ πέσῃ ῥῆξις ἐν τοῖς πέπλοις τοῖς βυσσίνοις, ἤτοι μὴ διαῤῥήξωσι τὰ ἱμάτια αὐτῶν.

126. ΠΑΣ ΓΑΡ ΙΠΠΗΛΑΤΑΣ. Πᾶς γὰρ ἱππικὸς λαὸς, καὶ πεδοστιβὴς, ἤτοι τῷ πέδῳ καὶ τῇ γῇ περιπατῶν, καὶ πεζῇ βαδίζων, καταλελοίπασι τὴν πόλιν, ἀκολουθοῦντες τῷ Ξέρξῃ, ὥσπερ τὸ σμῆνος τῶν μελισσῶν ἕπεται τῷ ἀρχηγῷ αὐτῶν. Λέγεται γὰρ ὡς εἰ μὴ ἀρχηγὸς τῶν μελισσῶν πρότερον πετάσει, ἄλλως οὐχ ἵπτανται αἱ ἑτέραι.

130. ΤΟΝ ΑΜΦΙΖΕΥΚΤΟΝ. Ἐξαμείψας καὶ περάσας τὸν ἀμφίζευκτον ἅλιον πρῶνα τὸν κοινὸν τῆς ἀμφοτέρας γῆς, τῆς Εὐρώπης δηλαδὴ καὶ τῆς Ἀσίας. Ἀμφίζευκτον δὲ, τὸν ζευγνύντα ἄμφω τὰς ἠπείρους, ἢ ζευγνύμενον ἐξ ἀμφοῖν. Ἢ τὸν ὑποζευχθέντα· βατὸν γὰρ αὐτὸν ἐποίησεν ὁ Ξέρξης.

132. ΠΡΩΝΑ. Τὸν προνεύοντα καὶ εἰς τὰς ἀμφοτέρας ἠπείρους. Ἢ, τὸν κοινὸν ἑκατέρας γῆς. Μεταξὺ γάρ ἐστιν Εὐρώπης καὶ Ἀσίας. Ἄλλως. Πρῶνα ἀμφοτέρας αἴας κοινὸν, οἱ μὲν, τὸν Ἑλλήσποντον, οἱ δὲ Ταῦρον τὸ ὄρος.

133. ΛΕΚΤΡΑ Δ᾽ ΑΝΔΡΩΝ. Τὰ λέκτρα δὲ τῶν ἀνδρῶν, τῇ αὐτῶν ἀποδημίᾳ καὶ ἀπουσίᾳ, πίμπλανται καὶ πληροῦνται τοῖς δάκρυσιν. Αἱ δὲ Περσίδες γυναῖκες, ἀκροπενθεῖς καὶ ἐπιμανῶς πενθοῦσαι.

136. ΕΚΑΣΤΗ ΠΟΘΩι. Ἑκάστη γοῦν Περσὶς γυνὴ τὸν ἑαυτῆς εὐνατῆρα καὶ ἄνδρα ἀποπεμψαμένη τὸν αἰχμήεντα καὶ θοῦρον καὶ πολεμικὸν, λείπεται αὐτὴ τοῦ λοιποῦ μονόζυξ καὶ μόνη.

140. ΑΛΛ᾽ ΑΓΕ ΠΕΡΣΑΙ. Ἀλλὰ φέρε ὦ Πέρσαι, ἐνεζόμενοι καὶ ἐγκαθήμενοι εἰς τοῦτο τὸ ἀρχαῖον στέγος, ἤγουν εἰς ταύτην τὴν ἀρχαίαν καθέδραν, φροντίσωμεν καὶ βουλευσώμεθα πῶς πράσσει καὶ τί ποιεῖ ἐν Ἑλλάδι ὁ Ξέρξης χρεία δὲ προσήκει. Τὸ δὲ, ἀντὶ τοῦ γάρ. Ἡ χρεία γὰρ προσῆκον ποιεῖ τὸ βουλεύεσθαι.

145. ΤΟ ΠΑΤΡΩΝΥΜΙΟΝ. Τὸ πατρωνύμιον γένος, ἤτοι ὁ κατὰ πατέρα συγγενὴς ἡμῖν, τοῦτ᾽ ἔστιν, ὁ ἐκ προγόνου ἰθαγενής.

147. ΠΟΤΕΡΟΝ ΤΟΞΟΥ ῬΥΜΑ. Πότερον ἄρα, φησὶν, ἡ ὁρμὴ τοῦ τόξου ἐστὶ τὸ νικῆσαν καὶ ἡττῆσαν τοὺς Ἀθηναίους, ἢ ἰσχὺς τῆς δορυκράνου λόγχης κεκράτηκε καὶ ἐνίκησε τοὺς Πέρσας δηλαδή. Οἱ μὲν γὰρ Πέρσαι, τοξόται· οἱ δ᾽ Ἀθηναῖοι, λογχηφόροι. Ὃ δὲ λέγει, ἐστὶ τοιοῦτον, ἆρα οἱ Πέρσαι ἐνίκησαν τοὺς Ἀθηναίους, ἢ οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς Πέρσας;

150. ΑΛΛ᾽ ΗΔΕ ΘΕΩΝ. Ἀλλ᾽ αὕτη ἡ τοῦ βασιλέως μήτηρ, ἡ δέσποινα δὲ ἐμὴ, ὑπάρχουσα φῶς τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ἴσον τῶν θεῶν, ὁρμᾶται ἤτοι ἔρχεται. Λέγει δὲ τὴν Ἄτοσσαν, ἥτις ἦν θυγάτηρ μὲν Κύρου, γυνὴ δὲ Δαρείου, μήτηρ δὲ Ξέρξου, κατὰ Ἡρόδοτον.

153. ΚΑΙ ΠΡΟΣΦΘΟΓΓΟΙΣ ΔΕ. Καὶ προσηγόροις δὲ λόγοις πρέπον αὐτὴν προσφωνεῖν, ἤτοι πρέπει χαιρετίσαι αὐτήν. Εἶτα κοινῶς ὁ χορὸς χαιρετίζων αὐτὴν, φησὶν, ὦ χαῖρε βασίλισσα τῶν Περσίδων τῶν βαθυζώνων. Βαθύζωνοι δὲ αἱ Περσίδες, διὰ τὸ κροσσωτὰς ζώνας ἔχειν. Ταῦτα δὴ ἀκούσασα ἡ Ἄτοσσα τοῦ χοροῦ εἰπόντος, εἴ τι μὴ ἡ πρὶν εὐτυχία μεθέστηκε, φησὶ, διὰ ταῦτα καὶ ἐγὼ παραγίνομαι ἐνταῦθα πρὸς ὑμᾶς, καταλείψασα τοὺς χρυσῷ κεκοσμημένους οἴκους, καὶ τὸν βασιλικὸν κοιτῶνα· καὶ ἐμὲ κατὰ τὴν καρδίαν ἔσωθεν κόπτει φροντίς· εἰς ὑμᾶς δὲ ἐρῶ λόγον, οὐδαμῶς ἐμαυτῆς οὖσα, ἤτοι οὐδόλως ἐμαυτῆς κυρία τυγχάνουσα, οὐκ ἄφοβος. Δονοῦμαι γὰρ καὶ τῶν φρενῶν ἐξίσταμαι, τῷ ὀνείρῳ.

Β΄.

157. ΘΕΟΥ ΜΕΝ ΕΥΝΗΤΕΙΡΑ ΠΕΡΣΩΝ. Τοὺς βασιλεῖς θεοὺς καλοῦσιν οἱ Πέρσαι.

158. ΔΑΙΜΩΝ ΠΑΛΑΙΟΣ. Ἡ εὐδαιμονία.

163. ΜΕΓΑΣ ΠΛΟΥΤΟΣ. Δέδοικα, φησὶ, μήπως ὁ μέγας πλοῦτος καὶ ἡ εὐδαιμονία, κονίσσας ἢ κονισθεὶς καὶ βληθεὶς ἐν τῷ ποδὶ, καὶ ῥιφεὶς καὶ λακτισθεὶς εἰς οὖδας, ἀνατρέψῃ τὸν ὄλβον ὃν ὁ Δαρεῖος εἷλεν. Ἤτοι τὸ κλέος ὃ ἔλαβεν ὁ Δαρεῖος καὶ εἰς μέγα ὕψωσεν, οὐ χωρὶς τῶν θεῶν.

165. ΤΑΥΤΑ ΜΟΙ ΔΙΠΛΗ ΜΕΡΙΜΝ᾽ ΑΦΡΑΣΤΟΣ. Ἤτοι ἄλεκτος. Ἡ δὲ τοιάδε, μήτε χρημάτων πλῆθος σέβειν ἀνάνδρων, ἤτοι ἀνδρῶν ἐκεῖσε μὴ παρ-

όντων· μήτε τοῖς ἀχρημάτοις ἀνδράσι, δηλονότι τοῖς πένησι, λάμπειν φῶς εὐτυχὲς, ὅ ἐςι σθένος. Τῦτ᾽ ἔςιν, ἐ πάσης ἀπολαύεσιν τῆς τῦ φωτὸς ἡδονῆς οἱ πένητες. Ἑτέρε γὰρ λείποντος, τὸ τῆς εὐδοκιμήσεως, δυσχερές. Χωρὶς μὲν ἀνδρῶν ἄχρηςά εἰσι τὰ χρήματα, χωρὶς δὲ χρημάτων οἱ ἄνδρες· καὶ ἁπλῶς οἱ μὴ ἔχοντες ταῦτα, ἀνίσχυροι.

168. ΕΣΤΙ ΓΑΡ ΠΛΟΥΤΟΣ. Ἔςι γὰρ ἡμῖν πλῦτος ἀμεμφὴς καὶ ἄφθονος· δεδοίκαμεν δὲ διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἄνδρας. Ὀφθαλμὸν γὰρ καὶ φῶς τὴν τῦ δεσπότε παρυσίαν νομίζω. ΑΜΦΙ Δ᾽ ΟΦΘΑΛΜΟΙΣ. Ἤγυν ἀμφὶ τῷ Ξέρξῃ, ὀφθαλμὸν γὰρ ἐκεῖνον καλεῖ.

169. ΠΡΟΣ ΤΑΔ᾽ ΩΣ ΟΥΤΩΣ ΕΧΟΝΤΩΝ. Πρὸς ταῦτα, φησὶ γίνεσθέ μοι σύμβυλοι τέτε τῦ λόγε, ὦ Πέρσαι, γηραλέα πιςώματα, ἤτοι ὦ ἀρχαῖοι γέροντες πιςοὶ, ὡς τέτων, ὧν εἶπον, ὅτως ἐχόντων, ἀντὶ τῦ ἀληθῶν ὄντων.

173. ΕΥ ΤΟΔ᾽ ΙΣΘΙ ΓΗΣ ΑΝΑΣΣΑ. Γίνωσκε ὦ βασίλισσα, ἐπὶ λόγε καὶ ἔργε, ἐφ᾽ ὃ ἂν δυνώμεθα πρᾶξαι καὶ εἰπεῖν, ὐ δίς σε φράσαι, ὥςε μὴ ἐν λόγῳ καὶ ἔργῳ βοηθῆσαί σοι.

176. ΠΟΛΛΟΙΣ ΜΕΝ ΑΙΕΙ. Ἡ Ἄτοσσα φησὶ πρὸς τὸν χορὸν, πολλὰ μὲν νυκτερινὰ ὀνείρατα φαντάζομαι, ἐξ ὃ καιρῦ ὁ ἐμὸς παῖς ὁ Ξέρξης διακομίσας ςρατὸν, πορεύεται καὶ ἄπεισιν εἰς τὴν γῆν τῶν Ἰαόνων, θέλων ἐκπορθῆσαι αὐτήν· ἀλλ᾽ ὐδαμῶς τοιῦτον ὄναρ φανερὸν εἶδόν ποτε, ὥσπερ ἐπὶ τῆς παρελθύσης νυκτός. Λέξω δέ σοι τῦτο. Ἰςέον δὲ ὅτι Ἰάονες οἱ Ἀθηναῖοι λέγονται, ἔκ τινος Ἰάονος βασιλεύσαντος αὐτῶν.

177. ΣΤΕΙΛΑΣ ΣΤΡΑΤΟΝ. Τῦτ᾽ ἔςι κοσμήσας. Ὁμώνυμος γάρ ἐςι λέξις. Ἔςι γὰρ ςέλλω τὸ κοσμῶ ἐξ ὃ καὶ ςολή· ςέλλω τὸ πλέω, ἐξ ὃ καὶ ςόλος· ςέλλω τὸ ἀποςέλλω, ἐξ ὃ καὶ ἀπόςολος.

181. ΕΔΟΞΑΤΗΝ ΜΟΙ ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚ᾽ ΕΥΕΙΜΟΝΕ. Ἐντεῦθεν ἔλαβεν ὁ Σοφοκλῆς τὸ, Ἐδοξάτην μοι τάδ᾽ ἠπείρῳ μολεῖν. καὶ Εὐριπίδης, Ἔδοξας ὕπνῳ τῆσδ᾽ ἀπαλλαχθεῖσα γῆς. Πρόσεχε δὲ τῇ τῦ ὀνείρε ἀναγνώσει.

185. ΓΕΝΟΥΣ ΤΑΥΤΟΥ. Ἄνδρων ὁ Ἁλικαρνασσεὺς φησὶ τὸν Ὠκεανὸν γῆμαι Πομφολύγην καὶ Παρθενόπην· σχεῖν δὲ ἐκ μὲν Παρθενόπης, Εὐρώπην καὶ Θράκην, ἐκ δὲ Πομφολύγης, Ἀσίαν καὶ Λιβύην· ἀφ᾽ ὧν τὰς ἠπείρες ὀνομασθῆναι συμβέβηκεν. Ἡ γῦν Ἄτοσσα φησὶ δύο γυναῖκας κατ᾽ ὄναρ ἰδεῖν, τὰς δύο ἠπείρες ταύτας, Ἀσίαν καὶ Εὐρώπην.

188. ΤΟΥΤΩ ΣΤΑΣΙΝ. Τέτω, φησὶ, τὼ γυναῖκε τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Εὐρώπην λίαν ἐγὼ ἐδόκυν ὁρᾶν ςάσιν τινὰ καὶ φιλονεικίαν τεύχειν καὶ κατασκευάζειν καὶ ποιεῖν ἐν ἀλλήλαις. Παῖς δὲ ὁ ἐμὸς μαθὼν ςασιαζέσας ταύτας, κατεῖχε καὶ ἐπραΰνε καὶ ἡμέρε αὐτάς· ἤθελε γὰρ ὁ Ξέρξης εἰς ἓν ἀγαγεῖν κράτος τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀσίαν· ὑπὸ ἅρμασι δὲ ζεύγνυσιν αὐτὼ, ἀντὶ τῦ αὐτὰς, καὶ λέπαδνα, ἤτοι ζυγόλωρα τίθησιν ἐπὶ τῶν αὐχένων αὐτῶν.

191. ΛΕΠΑΔΝΑ. Οἱ παχεῖς ἱμάντες, οἷς ἀναδεσμῦνται οἱ τράχηλοι τῶν ἵππων πρὸς τὸν ζυγόν. Ἐτυμολογεῖται δὲ ἀπὸ τῦ λέπω τὸ λεπίζω, λέπανον, καὶ λέπαδνον, τινὲς δὲ λέπαδνα τὺς μασχαλιςῆρας φασί.

192. Χ' Η ΜΕΝ. Καὶ ἡ μὲν, ἤγȣν Ἀσία, ἐπυργȣ̃το καὶ ἐκοσμεῖτο καὶ ἤρετο τῇ ϛολῇ τῇδε. Δεικτικῶς δὲ τȣ̃το, ἀντὶ τȣ̃ Περσικῇ ταύτῃ, ἣν φορῶ. Εἶχε δὲ ϛόμα εὔαρκτον καὶ ὑπήκοον καὶ πειθήνιον ἐν τῷ χαλινῷ.

194. Η Δ' ΕΣΦΑΔΑΖΕ. Ἡ δὲ Εὐρώπη ἐσφάδαζε, καὶ ὥρμα καὶ ἐπήδα, καὶ διὰ τῶν χειρῶν ἐν τῇ τȣ̃ δίφρȣ βίᾳ, ῥήσσει τὸν δίφρον, καὶ ξυναρπάζει ἄνευ χαλινῶν, ἤτοι ἀχαλίνωτον γενόμενον· καὶ τὸν ζυγὸν συνθλᾷ. Πίπτει δὲ ἐκ τȣ̃ ἅρματος ὁ Ξέρξης, ȣ̃τος γὰρ ἦν ὁ ὑπὸ ζυγὸν ἔχων αὐτάς. Καὶ πατὴρ Δαρεῖος παρίςαται οἰκτείρων αὐτόν. Ἐπεὶ δὲ τȣ̃το εἶδεν ὁ Ξέρξης, αἰδεσθεὶς τὸ πτῶμα, διαῤῥηγνύει τȣ̀ς οἰκείȣς πέπλȣς. Ἄλλως· ἐσφάδαζε, ἐσκάριζε.

201. ΚΑΛΛΙΡΡΟΟΥ ΠΗΓΗΣ. Πηγή τις ἱερὰ ἀφ' ἧς ἀνιμᾶτο νᾶμα ταῖς θυσίαις ἐπιχέεσθαι· διὰ γȣ̃ν τὸ ἐξ αὐτῆς τὰς θυσίας γίνεσθαι, καλλίῤῥοον αὐτὴν ὠνόμασεν. Ἀποτροπιαςὴν δὲ τῶν ὀνείρων φασὶν εἶναι τὸν ἥλιον. Τȣ́τȣ γὰρ ἐπιλάμψαντος, οἱ ὄνειροι διασκεδάζονται.

203. ΑΠΟΤΡΟΠΟΙΣΙ ΔΑΙΜΟΣΙ. Οἷς ἀποτροπιαζόμεθα τȣ̀ς ὀνείρȣς.

204. ΘΕΛΟΥΣΑ ΘΥΣΑΙ ΠΕΛΑΝΟΝ. Πέλανος κυρίως, ὁ πεπηγὼς ῥύπος λέγεται. Ἄλλως· ὁ ἀφρὸς ὁ γινόμενος ἐν τῇ χύτρᾳ. Ἐτυμολογεῖται δὲ ἀπὸ τȣ̃ πέλω τὸ ἀναςρέφομαι· ἐνταῦθα δὲ πέλανον, τὴν θυσίαν φησί.

207. ΜΕΘΥΣΤΕΡΟΝ. Μετὰ δὲ τȣ̃το ὁρῶ κίρκον, ἤτοι ἱέρακα, σφαδάζοντα καὶ ὀξέως κινȣ́μενον ἐν τοῖς πτεροῖς, καὶ χηλαῖς, ἤτοι τοῖς ὄνυξι, τὸ κάρα καὶ τὴν κεφαλὴν τȣ̃ ἀετȣ̃ διακόπτοντα. Ὁ δὲ ἀετὸς, ἤγȣν ὁ Ξέρξης, ȣ̓δὲν ἄλλο ἐποίει, ἢ μόνον παρεῖχε τῷ ἱέρακι τὸ σῶμα χρῆσθαι ὡς βȣ́λεται. Ἀετὸν οὖν τὸν Ξέρξην φησὶ, διὰ τὸ βασιλικὸν καὶ γενναῖον· ἱέρακα δὲ, τὸ τῶν Ἀθηναίων ςράτευμα, διὰ τὸ πρὸς τȣ̀ς Πέρσας ἐλάττονα ἔχειν κατὰ πολὺ τὴν δύναμιν.

213. ΟΥΚ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΠΟΛΕΙ. Οὐ τιμωρητέος, ȣ̓ δίκας ὀφείλων, διὰ τὸ ὑμᾶς αὐτὸν παρορμῆσαι, καὶ κοινῷ δόγματι γενέσθαι τὴν ἐκείνȣ ἔξοδον καὶ πρὸς τȣ̀ς Ἀθηναίȣς ἄφιξιν.

215. ΟΥ ΣΕ ΒΟΥΛΟΜΕΘΑ. Ὁ χορὸς ἀκȣ́σας τȣ̃ ὀνείρου τῆς Ἀτόσσης, φησὶ πρὸς αὐτὴν, ὦ μῆτηρ τȣ̃ Ξέρξȣ, ȣ̓δαμῶς θέλομεν ȣ̃τε ἄγαν ἐκφοβεῖν ἐν λόγοις σὲ, ἤτοι λέγειν ὅτι κακὰ ταῦτά ἐςιν ἃ εἶδες, ȣ̃τε παραθαρσύνειν, τῷ οἴεσθαι ὅτι καλά· τȣ̀ς θεȣ̀ς δὲ τȣ̀ς ȣ̓ρανίωνας πρῶτον ἐν ἱκεσίᾳ παρακαλέσασα, εἴτι κακὸν καὶ μισητὸν εἶδες, ζήτει αὐτȣ̀ς ποιεῖν ἀποσβεσιν τȣ́των, τὰ καλὰ δὲ πεπληρωμένα γενέσθαι καὶ σῶα καὶ τῷ Ξέρξῃ καὶ τῇ πόλει, δεύτερον δὲ πρέπει σὲ ἐπιθῦσαι θυσίας τῇ γῇ τε καὶ τοῖς κάτω νεκροῖς, αἴτȣ δὲ καὶ ζήτει καὶ παρακάλει τὸν Δαρεῖον, ὃν λέγεις ἰδεῖν κατ' ὄναρ, ταῦτά σοι ἀγαθὰ κάτωθεν ἀπὸ τῆς γῆς πέμπειν εἰς φάος. Ἤτοι ἀναδιδόναι σοι ἀγαθὰ τὰ ὀνείρατα ἃ εἶδες. Οἱ γὰρ ὄνειροι ἐκ τῆς γῆς ἀνέρχεσθαι λέγονται.

223. Τ' ΑΜΠΑΛΙΝ ΔΕ. Καὶ ταῦτα ἐναντία τȣ́των τῶν ἀγαθῶν αἴτȣ κατεχόμενα τῇ γῇ ἀμαυρȣ̃σθαι, ἤτοι ὑπὸ τῆς γῆς κρατηθέντα, ἀφανισθῆναι τῷ σκότει.

224. ΤΑΥΤΑ ΘΥΜΟΜΑΝΤΙΣ. Ταῦτα, φησὶ, παρῄνεσα ȣ̓ φύσει μάντις ὢν, ἀλλ' ἀπὸ λογισμȣ̃ κρίνων καὶ ἀπὸ ἐνθυμήσεως. Τȣ̃το γὰρ δηλοῖ τὸ θυμόμαντις.

225. ΤΩΝΔΕ ΧΡΙΝΟΜΕΝ ΠΕΡΙ. Τὸ φανερὸν κρίνομεν, εἰς καλὸν τὰ ὁραθέντα σοὶ ὀνείρατα ἐκϐιϐασθῆναι. Τὸ δ' ἄλλο κρίνομεν, τόδε καλὸν γενέσθαι, τὸ, ἐὰν ἀπελθοῦσα θύσῃς τοῖς θεοῖς, ὡς προέφημεν.

226. ΑΛΛΑ ΜΗΝ ΕΥΝΟΥΣ. Ἀλλὰ δὴ σὺ ὁ πρῶτος ἀκούσας τοῦ ὀνείρου, εὐνοϊκῶς συνεϐούλευσας ἐξιλεώσασθαι οὐρανίους καὶ καταχθονίους δαίμονας.

228. ΕΞΙΛΕΟΙΤΟ ΔΕ. Σὺ μὲν, φησὶν, ἐκύρωσας καὶ ἐϐεϐαίωσας ταύτην τὴν φήμην, τὸ θῦσαι δηλονότι τοῖς θεοῖς ὑπὲρ τοῦ παιδὸς τοῦ ἐμοῦ καὶ τῶν ἐμῶν οἴκων· εἴθε δὲ ἡ ἐξιλέωσις εἰς ἀγαθὸν ἀποϐαίνοι. Ταῦτα δὲ ὡς λέγεις, πάντα ποιήσομεν τοῖς θεοῖς καὶ τοῖς κάτω νεκροῖς, ὁπόταν ἀπέλθωμεν εἰς τοὺς οἴκους ἡμῶν.

232. ΤΗΛΕ ΠΡΟΣ ΔΥΣΜΑΙΣ. Ἐρωτηθεὶς ὁ χορὸς ποῦ λέγουσι τὰς Ἀθήνας κρατεῖσθαι, καὶ ἐν ποίῳ μέρει τῆς γῆς, φησὶν, ὅτι μακρὰν πρὸς ταῖς δυσμαῖς τῶν φθινασμάτων τοῦ θεοῦ ἡλίου. Ὁ ἥλιος γὰρ παρὰ Πέρσαις τιμᾶται. Φθινασμάτων δὲ τῶν λήξεων, τῶν δυσμῶν, ἢ τῶν ἐκλείψεων· ὅ τε γὰρ δύει ὁ ἥλιος, ἐκλείπει. Ἔνθα καὶ λὶψ ὁ ἄνεμος ἀπὸ δυσμῶν.

234. ΠΑΣΑ ΓΑΡ. Ἐὰν Ἀθήνας κρατήσῃ ὁ Ξέρξης, τηνικαῦτα καὶ τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν καταδουλώσει. Αἱ γὰρ Ἀθῆναι εἰσὶν ἰσχυρόταται τῆς Ἑλλάδος. Τοῦτο λέγει, θέλων ἐπαινέσαι τὰς Ἀθήνας.

236. ΕΡΞΑΣ ΠΟΛΛΑ. Τῆς ἐν Μαραθῶνι πεζομαχίας μέμνηται. Μήδους δὲ τοὺς Πέρσας εἴρηκεν.

238. ΑΡΓΥΡΟΥ ΠΗΓΗ ΤΙΣ. Ἐν Θορίκῳ γὰρ καὶ ἐν Θαυρίῳ μέταλλα ἀργύρου τυγχάνουσιν.

239. ΠΟΤΕΡΑ ΓΑΡ. Ἆρα, φησὶ, διὰ τῶν χειρῶν αὐτοῖς πρέπει ἡ βολὴ ἡ τοξική; Ἀντὶ τοῦ, ἆρα οἴδασι τοξεύειν οἱ Ἀθηναῖοι; Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ χορὸς λέγει, οὐδαμῶς τόξα ἕλκειν οἴδασιν. Ἔγχη δὲ σταδαῖα, ἤτοι ξίφη σταδαῖα, δι' ὧν συστάδην καὶ ἐχεγγύως καὶ πλησίον μάχονται. Τοὺς γὰρ ἐκ διαστημάτων μαχομένους κατηυτέλιζον.

241. ΤΙΣ ΔΕ ΠΟΙΜΑΝΩΡ. Τίς δὲ, φησὶν, ἐστὶ ποιμάνωρ, ἤτοι βασιλεὺς τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ στρατεύματος; Ποιμένες γὰρ οἱ βασιλεῖς λέγονται. Ὁ δὲ χορὸς ἀποκριθεὶς λέγει, οὐχί τινος ἀνδρὸς ὀνομάζονται δοῦλοι οὐδ' ὑπήκοοι.

243. ΠΩΣ ΑΝ ΟΥΝ ΜΕΝΟΙΕΝ. Ἀκούσασα ἡ Ἄτοσσα ὅτι οὐδέ τινος ἀνδρὸς εἰσὶ δοῦλοι οὐδὲ ὑπήκοοι οἱ Ἀθηναῖοι, φησὶ, πῶς ἂν οὖν εἰ ἀναρχίαν εἶχον, μὴ ἔχοντες ἐφεστηκότα, καὶ πρὸς διάφορα διὰ τοῦτο θελήματα μετετράποντο, ἴσχυσαν πολεμῆσαι τοὺς ἐπελθόντας αὐτοῖς, ὡς ἐξ ἑνὸς συνθήματος, Πέρσας;

245. ΔΕΙΝΑ ΤΟΙ ΛΕΓΕΙΣ. Χαλεπὰ λέγεις τοῖς γονεῦσιν τῶν ἰόντων καὶ ἐλθόντων εἰς Ἀθήνας· ἀντὶ τοῦ ἡμῖν· ὥστε φροντίσαι αὐτῶν.

246. ΑΛΛ' ΕΜΟΙ. Ἰδὼν ὁ χορὸς τὸν ἄγγελον ἐρχόμενον, φησὶ πρὸς τὴν Ἄτοσσαν, ἀλλ' ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἤτοι κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν καὶ δόκησιν, πάντως γνώσεις ἀληθῆ λόγον. Τοῦδε γὰρ, τούτου τοῦ ἀνδρὸς, τὸ δράμημα καὶ τὸ βάδισμα Περσικὸν φαίνεται, καὶ φέρει ἡμῖν ὥστε ἀκούειν φανερόν τι πρᾶγμα, ἀγαθὸν ἢ κακόν.

252. ΤΟ ΠΕΡΣΩΝ Δ' ΑΝΘΟΣ. Τὸ κάλλος, τὸ στράτευμα.

253. Ω ΜΟΙ, ΚΑΚΟΝ ΜΕΝ. Φεῦ μοι, κακὸν μέν ἐστιν ἀγγέλλειν καὶ μηνύειν καὶ λέγειν κακά· στέργει γὰρ οὐδεὶς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν· ὅμως δὲ ἀναγκαῖόν ἐστιν ἀναπτύξαι καὶ ἀνακαλύψαι καὶ φανερὸν θεῖναι ὅλον τὸ πάθος. Ἅπας γὰρ στρατὸς τῶν Περσῶν ὄλωλεν.

256. ΑΝΙΑ ΑΝΙΑ. Λυπηρὰ καὶ ἀνιαρά.

257. ΝΕΟΚΟΤΑ. Νεωστὶ μηνυθέντα ἡμῖν ὑπό τινος τῶν δαιμόνων. Τὰ νεωστὶ διὰ κότον τῶν θεῶν τινος γινόμενα.

258. ΔΙΑΙΝΕΣΘΕ. Δακρύετε κλύοντες καὶ ἀκούοντες τόδ' ἄχος ὃ εἶπον, ἀντὶ τοῦ ταύτην τὴν λύπην.

260. ΩΣ ΠΑΝΤΑ Γ' ΕΣΤ' ΕΚΕΙΝΑ. Τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ ὅτι, καὶ ἀντὶ τοῦ λίαν. Πάντα ἐκεῖνα ὅσα ἔφην διαπεπραγμένα ἐστί· κἀγὼ δὲ ἀέλπτως νόστιμον βλέπω φάος, ἀντὶ τοῦ, ἀνελπίστως ὑποστρέψας ζῶ, καὶ βλέπω τὸ φῶς.

262. Η ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΟΣ. Ὄντως μακρόβιοτος καὶ πολυχρόνιος ὅδε καὶ ἔτος ὁ αἰὼν καὶ χρόνος καὶ βίος ἐφάνη ἡμῖν τοῖς γεραιοῖς, διὰ τὸ ἀκούειν τοῦτο τὸ πῆμα καὶ τὸ βλάβος τὸ ἀνέλπιστον. Καὶ ἄλλως, εἰς τοῦτο ἐμακρύνθη ὁ βίος ἡμῶν, εἰς τὸ ἀκοῦσαι τὰ τοιαῦτα κακά.

266. ΚΑΙ ΜΗΝ. Αὐτὸς ἐκεῖσε παρὼν καὶ αὐτοψεὶ ὁρῶν τὰ τελούμενα, καὶ μὴ ἐξ ἑτέρων ἀκηκοὼς, φράσαιμι ἂν οἷα καὶ ποδαπὰ κακὰ ἐπορσύνθη καὶ κατεσκευάσθη καὶ ἐγένετο.

269. ΠΑΜΜΙΓΗ. Διαφόρων ἐθνῶν.

270. ΕΠ' ΑΙΑΝ. Ἐπ' αἶαν Ἑλλάδα, δίαν χώραν.

275 ΠΟΛΥΒΑΦΗ. Ὑπὸ τοῦ αἵματος.

277. ΠΛΑΓΚΤΟΙΣ ΕΝ ΔΙΠΛΑΚΕΣΣΙ. Πλαγκτοῖς ὡς ἂν εἴποι τὶς διαύλοις. Τὰ γὰρ κύματα ἐγχεῖται καὶ ὑπονοστεῖ. Διπλάκεσσι δὲ, ταῖς δύο πλαξὶ, τῆς θαλάσσης τὲ καὶ γῆς. Ἢ, ἐν Σαλαμῖνι καὶ Πλαταιαῖς.

279. ΕΜΒΟΛΑΙΣ. Ἀντὶ τοῦ προσβολαῖς.

281. ΔΥΣΑΙΑΝΗ. Δυσθρήνητον. ΔΑΙΟΙΣ. Διακεκομμένοις.

286. ΣΤΥΓΝΑΙ Δ' ΑΘΗΝΑΙ. Καὶ αἱ Ἀθῆναι στυγναὶ γεγόνασι τοῖς πολεμικοῖς Πέρσαις. Τινὲς δὲ τὸ, στυγναὶ δ' Ἀθῆναι, τοιοῦτόν φασιν, ὅτι ἡμῖν τοῖς δαΐοις στυγνότητος αἴτιαι πάρεισιν εἰς μνήμην αἱ Ἀθῆναι. Ὅ ἐστι, τῶν Ἀθηνῶν ἡ μνήμη στυγνοὺς ἡμᾶς ποιεῖ. Ἔστι δὲ τὸ πρότερον κάλλιον.

287. ΩΣ ΠΟΛΛΑΣ ΠΕΡΣΙΔΩΝ. Ὅτι πολλὰς δηλαδὴ πόλεις ἡμετέρας ἢ γυναῖκας ἔκτισαν καὶ ἐποίησαν εὔνιδας καὶ ἐστερημένας καὶ ἀνάνδρους, ἤτοι οὐκ ἐχούσας ἄνδρας.

288. ΜΑΤΑΝ. Ματαίως, μηδὲν βλάψασας. ΕΚΤΙΣΑΝ. Ἐποίησαν.

289. ΕΥΝΙΔΑΣ ΗΔ' ΑΝΑΝΔΡΟΥΣ. Ὀρφανὰς, ἐστερημένας. Καὶ ἀνάνδρους, ἤτοι οὐκ ἐχούσας ἄνδρας.

292. ΤΟ ΜΗΤΕ ΛΕΞΑΙ. Λείπει ἡ πρός. Τοιοῦτοι δὲ οἱ συμφοραῖς μεγάλαις κατεχόμενοι.

295. ΚΑΤΑΣΤΑΣ. Κατάστασιν λαβὼν τοῦ θορύβου, μὴ θορυβούμενος.

296. ΤΙΣ ΟΥ ΤΕΘΝΗΚΕ. Καλῶς πρῶτον περὶ τῶν ζώντων ἐρωτᾷ ἡ Ἄτοσσα τὸν ἄγγελον, ὡς ὄντων ὀλίγων· ὁ δὲ παρίστησι καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀποθανόντων.

297. ΤΩΝ ΑΡΧΕΛΕΙΩΝ. Λαῶν ἀρχόντων. Ἄλλως. Τῶν βασιλέων, ἀπὸ τοῦ τῶν λαῶν ἄρχειν. ΟΣΤ' ΕΠΙ ΣΧΗΠΤΟΥΧΙΑι. Τινὲς ὥστε διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφουσι, καί φασι, πῶς τεθνηκώς· ἤγουν σκηπτουχίᾳ θανών.

300. ΕΜΟΙΣ ΜΕΝ ΕΙΠΑΣ. Ἡ Ἄτοσσα, ἀκούσασα τοῦ ἀγγέλου εἰπόντος ὅτι ὁ Ξέρξης ζῇ, φησὶν, εἶπας φῶς μέγα τοῖς ἐμοῖς οἴκοις, καὶ λαμπρὰν ἡμέραν ἐκ νυκτὸς μελαίνης. Ἐνόμιζε γὰρ καὶ αὐτὸν τεθνᾶναι.

302. ΑΡΤΕΜΒΑΡΗΣ ΔΕ. Ὁ Ἀρτεμβάρης δὲ, ἡγεμὼν καὶ ὁ διοικητὴς τῆς μυρίας καὶ πολλῆς ἵππου, ἤτοι ὁ ἔχων ἵππους πολλοὺς, θείνεται καὶ τύπτεται καὶ σφάττεται παρὰ τὰς ἀκτὰς καὶ τοὺς αἰγιαλοὺς τοὺς σκληροὺς καὶ τραχεῖς. Σιληνίαι αἰγιαλός ἐστι τῆς Σαλαμῖνος τῆς λεγομένης τροπαίας ἄκρας, ὡς Τιμόξενος ἐν τῷ περὶ λιμνῶν, φησί.

304. ΧΩι ΧΙΛΙΑΡΧΟΣ. Καὶ ὁ χιλίων στρατιωτῶν ἄρχων Δαδάκης ἐκ τῆς νηὸς ἀφήλατο καὶ ἐπήδησε πήδημα κοῦφον καὶ ἐλαφρὸν καὶ σύντομον καὶ ταχὺ, ἐν πληγῇ δορός. Ἤγουν, τῷ δόρατι πληγεὶς, ἐξετινάχθη ἔξωθεν τῆς νεώς.

306. ΤΕΝΑΓΩΝ Τ' ΑΡΙΣΤΟΣ ΙΘΑΓΕΝΗΣ ΒΑΚΤΡΙΩΝ. Ὁ ἰθαγενὴς καὶ ὁ πολίτης τῶν Βακτρίων· Βάκτρα δὲ πόλις Περσίδος· πολεῖ καὶ ἀναστρέφεται τὴν θαλασσόπληκτον νῆσον τοῦ Αἴαντος. Ἐμφαίνεται γὰρ διὰ τούτου ὡς οὐ καλῶς μαχεσάμενος καὶ ἀναιρεθεὶς, πρὸς τὰς τῶν μακάρων νήσους αὐλίζεται. Φαίνεται δὲ ὁ Αἰσχύλος κωμῳδῶν τοῦτον. Ἄλλως. Εὐφήμως· κεῖται ἐν Σαλαμῖνι.

308. ΛΙΛΑΙΟΣ, ΑΡΣΑΚΗΣ. Ταῦτα τὰ ὀνόματα οὐκ ἔχει τὸν τῆς Αἰγύπτου χαρακτῆρα, ἀλλὰ ποιητικῶς διαπέπλασται.

309. ΟΙΔ' ΑΜΦΙ ΝΗΣΟΝ ΤΗΝ ΠΕΛΕΙΟΘΡΕΜΜΟΝΑ. Οὗτοι περὶ τὴν νῆσον τὴν πελειοθρέμμονα· ἤτοι τὴν Σαλαμῖνα· πολυτρήρων γὰρ αὕτη· συνέκρουον ἀλλήλοις. Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλόγων ζώων τῶν συγκρουόντων τοῖς κέρασι. Ἄλλως. Τὴν πολυτρήρωνα Σαλαμῖνα, παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν,

——πολυτρήρωνά τε Θίσβην.

312. ΑΔΕΥΗΣ, ΚΑΙ ΦΕΡΕΣΣΕΒΗΣ. Οὐδὲ ταῦτα τὰ ὀνόματα τὸν Αἰγύπτιον ἦχει χαρακτῆρα, ἀλλὰ ποιητικῶς διαπέπλασται.

314. ΜΑΤΑΛΛΟΣ ΜΥΡΙΟΝΤΑΡΧΗΣ ΘΑΝΩΝ, ΙΠΠΟΥ ΜΕΛΑΙΝΗΣ. Καὶ ὁ Μάταλλος ὁ ἡγεμὼν καὶ ἄρχων τῆς μελαίνης ἵππου τῆς τρισμυρίας, θανὼν ἔτεγγε καὶ ἔβρεχεν ἐν πορφυρέῃ βαφῇ, ἤτοι τῇ διὰ τοῦ αἵματος, τὴν πυῤῥὰν γενειάδα τὴν ζαπληθῆ καὶ ἄγαν πολλὴν καὶ δασύτριχον. Τινὲς δὲ ἀντὶ γενικῆς, πυῤῥᾶς γενειάδος, καὶ τὸ ἑξῆς, ἔτεγγε χρῶτα, ἔβρεχε τῷ αἵματι.

318. ΚΑΙ ΜΑΓΟΣ ΑΡΑΒΟΣ. Μάγος ἐθνικὸν, Ἄραβος κύριον.

319. ΣΚΛΗΡΑΣ ΜΕΤΟΙΚΟΣ ΓΗΣ. Ἐκεῖ ἀπελθὼν κατῴκησε τὴν Σαλαμῖνι τὴν σκληρὰν καὶ πετρώδη. Ἢ καὶ οὕτως· ἐν Σαλαμῖνι μετοικήσας, εὐφήμως· παρόσον ἀνυπόστροφος αὐτῷ ἡ εἰς ταύτην ἔφοδος γέγονεν.

321. Ο, Τ' ΕΣΘΛΟΣ. Ὁ ἐσθλός τε καὶ ἀγαθὸς Ἀριόμαρδος ὁ παραχὼν καὶ δοὺς πένθος καὶ θρῆνον ταῖς Σάρδεσι· πατρὶς γὰρ αἱ Σάρδεις αὐτῷ. Ὁ Θάμυρις

ἢ ὁ ταγὸς καὶ ἡγεμὼν νηῶν πεντήκοντα πεντάκις, τῦτ᾽ ἔςι διακοσίων πεντήκοντα· τὸ γένος ὢν ἀπὸ Λύρνης τῆς χώρας, κεῖται δείλαιος καὶ ἄθλιος θανὼν ἐ μάλα εὐτυχῶς.

326. ΣΥΕΝΝΕΣΙΣ ΤΕ ΠΡΩΤΟΣ. Συέννεσίς τε πρῶτος εἰς θαῤῥαλεότητα καὶ ἀνδρείαν, ὁ ἡγεμὼν τῶν Κιλίκων, εὐκλεῶς ἀπώλετο, ἀντὶ τῦ, καλῶς καὶ ἀνδρείως μαχεσάμενος ἀπώλετο, εἷς ἀνὴρ ὢν, καὶ πολλὺς πόνυς ἐμποιήσας τοῖς ἐχθροῖς, ὡς κατὰ πολλῶν μαχεσάμενος.

330. ΠΟΛΛΩΝ ΠΑΡΟΝΤΩΝ. Λείπει τὸ κακῶν.

333. ΑΝΑΣΤΡΕΨΑΣ. Ἀναλαβών.

335. ΑΞΙΩΣΑΙ. Ἄξιον ἡγήσασθαι, τολμῆσαι.

336. ΕΜΒΟΛΑΙΣ. Προσβολαῖς.

340. ΔΕΚΑΣ Δ᾽ ΗΝ. Ἐκ τῶν τ᾽ δέκα ἦσαν αἱ ἡγέμεναι, ὡς βελτίονες.

343. ΕΚΑΤΟΝ ΔΙΣ. σζ᾽ αἱ ἄρισαι, ἢ σιθ᾽, ἵνα ᾖ τὸ δὶς ἐκ κοινῦ.

344. ΜΗ ΣΟΙ ΔΟΚΟΥΜΕΝ. Μὴ δόκει ἡμᾶς ἡττηθῆναι ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ, ἤτοι τῇ ναυμαχίᾳ· ἀλλ᾽ ὕτω τὶς δαίμων κατέφθειρε τὸν λαὸν ἤτοι τὸν ςρατὸν τῶν Περσῶν.

346. ΤΑΛΑΝΤΑ ΒΡΙΣΑΣ. Τὰ τῶν Περσῶν ζυγὰ βαρήσας.

——ῥέπε δ᾽ αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν.

349. ΕΡΚΟΣ. Ἀλκαῖος, ἄνδρες γὰρ πόλεως πύργος ἀρήϊος.

350. ΑΡΧΗ ΔΕ ΝΑΥΣΙ. Ἀρχὴ δὲ τῆς συμβολῆς τῶν νηῶν, ἤτοι τῆς ναυμαχίας, ἆρα οἱ Ἕλληνες, ἢ ὁ παῖς ὁ ἐμὸς Ξέρξης, καταυχήσας, ἐπαρθεὶς καὶ θαρσύνας τῷ πλήθει τῶν νηῶν;

353. ΗΡΞΕΝ ΜΕΝ. Ἀρχή τις ἐγένετο τῦ παντὸς κακῦ ποθὲν ἐλθὼν τελχίν τις, ἢ δαίμων. Εἶτα διηγεῖται τὸ γεγονὸς, καὶ λέγει, ὅτι τὶς Ἕλλην ἀπὸ τῦ ςρατεύματος τῶν Ἀθηναίων ἐλθὼν, εἶπε τῷ Ξέρξῃ τάδε· ἃ καὶ κατὰ μικρὸν ἐξεῖπε, νῦν δὲ τὴν ἱςορίαν ἐρῦμεν. Βυληθέντων τῶν Ἑλλήνων, ἤτοι τῶν Λακεδαιμονίων τῶν τοῖς Ἀθηναίοις συμμαχέντων, ἀπελθεῖν πρὸς τὴν ἑαυτῶν πατρίδα, διὰ τὸ μὴ παραδοθῆναι ταύτην τῷ Ξέρξῃ, τῶν αὐτῆς ἀνδρῶν οὖσαν ἄμοιρον, Θεμιςοκλῆς Σίκινον τὸν παιδαγωγὸν ἔπεμψε πρὸς τὸν Ξέρξην, λέγων ὅλως τὰ περὶ αὐτῦ φροντίζειν εὐκαιρίας πῶς αὐτῷ τὰς Ἀθήνας προδώσει εἶθ᾽ ὕτως εἰπεῖν τὸν Σίκινον πρὸς αὐτὸν ὡς μέλλυσι φυγεῖν οἱ Ἕλληνες· τῦτο δὲ ἐποίησεν ἵνα ἐν ἀπογνώσει μάχοιντο οἱ Ἕλληνες· τύτυ γῦν ὁ Ξέρξης ἀκύσας, πρὸς τὰς διεξόδυς τῶν Λακεδαιμονίων πεπομφὼς νῆας, τὴν ἔξοδον αὐτῶν ὑπέφραξεν. Οὗτοι δὲ μὴ ἔχοντες ὅποι τράποιντο, ςάντες γενναίως, τὸν μὲν Ξέρξυ ςόλον ἠφάνισαν ἅπαντα, εἶθ᾽ ὕτως καὶ πρὸς τὺς τάττοντας ἐκείνυς ἐλθόντες, ἐκεῖσε τύτυς ἀπέκτειναν.

355. ΑΝΗΡ ΓΑΡ ΕΛΛΗΝ. Ἀνὴρ, φησὶν, Ἕλλην ἐκ τῦ ςρατῦ τῶν Ἀθηναίων· ἦν δ᾽ ὗτος Σίκινος ὁ τῦ Θεμιςοκλέυς παιδαγωγός· ἐλθὼν εἶπε τῷ Ξέρξῃ ταῦτα, ὅτι εἰ τὸ σκότος τῆς μελαίνης καὶ τῆς ἀφεγγῦς καὶ σκοτεινῆς νυκτὸς παραγένοιτο καὶ ἔλθοι, ἤτοι εἰ γένοιτο νὺξ, οἱ Ἕλληνες ὐ καρτερήσαιεν καὶ ὑπομένοιεν, ἀλλὰ καὶ τοῖς καταςρώμασι τῶν νηῶν, περιφραςικῶς ταῖς ναυσὶν, ἐπιπηδῶντες, ἄλλος ἀλλαχῦ ἐν φυγῇ κρυφίᾳ τὴν ζωὴν φυλάξυσιν. Ὁ δὲ Ξέρξης ὐ ξυνεὶς καὶ

νοήσας τὸν δόλον τῦ Ἕλληνος ἀνδρὸς, ὃν ἄνωθεν εἴπομεν, εὐθὺς πᾶσι τοῖς ἄρχυσι τῶν νεῶν προφωνεῖ τῦτον τὸν λόγον, ὁπηνίκα ἂν δύνῃ ἥλιος τὴν γῆν καίων ἐν ταῖς οἰκείαις ἀκτῖσι, τὸ κνέφας δὲ καὶ τὸ σκότος λάβῃ τὸ τέμενος τῦ αἰθέρος· περιφραςικῶς αὐτὸν τὸν αἰθέρα· τότε τάξαι τὰς νῆας ἐν τρισὶ τάξεσι, φυλάσσειν τὺς ἔκπλυς, ἤγυν τὰς ἐξόδυς καὶ τὰς ἐξελάσεις τῶν Ἀθηναίων, καὶ τόπυς θαλασσίυς· ἄλλας δὲ νῆας τάξαι, ἀπὸ κοινῦ, κύκλωθεν περὶ τὴν τῦ Αἴαντος νῆσον, τῦτ' ἔςι τὴν Σαλαμῖνα.

364. ΕΥ Τ' ΑΝ ΦΛΕΓΩΝ ΑΚΤΙΣΙΝ. Ὡς ἀπὸ Ξέρξυ ὁ λόγος.

366. ΣΤΙΦΟΣ. Πλῆθος.

369. ΩΣ ΕΙ ΜΟΡΟΝ ΦΕΥΞΟΙΑΘ' ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΚΟΝ. Ἀπὸ διηγηματικῦ ἐπὶ τὸ μιμητικόν. Ὡς ἐὰν οἱ Ἕλληνες φευξοίατο καὶ φύγοιεν τὸν θάνατον τὸν χαλεπὸν, εὑρόντες τινὰ δρασμὸν καὶ φυγὴν κρυφίως διὰ τῶν νηῶν, πᾶσιν ἦν προκείμενον, τῆς κεφαλῆς ςερίσκεσθαι. Τῦτ' ἔςι, πᾶσιν ἠπείλει τοῖς ταχθεῖσι παρ' αὐτῦ φυλάξαι τὺς Ἕλληνας, ςερίσκεσθαι τῆς κεφαλῆς, ἐὰν οἱ Ἕλληνες ἐκφύγωσιν. Ἄτοπον δὲ ἀπειλεῖν τοσύτῳ πλήθει θάνατον. Βέλτιον οὖν εἰπεῖν τὸ κράτος, ἀντὶ τῦ κράτυς, κατὰ ἀντίπτωσιν, ἵν' ᾖ, ςερίσκεσθαι τῦ κράτυς, ἤτοι τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀρχῆς.

372. ΤΟΣΑΥΤ' ΕΛΕΞΕ. Τοσαῦτα, φησὶν, εἶπεν ὁ Ξέρξης, ὑπὸ ἀλαζόνος καὶ τερπομένης διανοίας λίαν· ὐ γὰρ τὸ μέλλον ἠπίςατο. Οἱ δὲ, οἱ ὑπ' αὐτὸν δηλονότι, ὐκ ἀτάκτως, ἀλλ' ἐν εὐείκτῳ καὶ πειθηνίῳ λογισμῷ ἐπορσύνοντο καὶ κατεσκεύαζον καὶ ἡτοίμαζον εὐωχίαν. Ἵνα πρῶτον εὐωχηθῶσιν, εἶθ' ὕτως ἐξέλθωσι πρὸς τὴν ναυμαχίαν. Πᾶς τε ἀνὴρ ναυτικὸς τὴν εὐήρετμον κώπην ἐδέσμευεν ἀμφὶ τὸν σκαλμὸν καὶ τὸ ξύλον ἐν τῷ τροπωτῆρι καὶ τῷ λώρῳ. Ἄλλως. Κώπην εὐήρετμον ἀμφὶ σκαλμὸν ἐδέσμευεν. Τροπωτὴρ δὲ, ὁ δεσμεύων τὴν κώπην πρὸς τῷ σκαλμῷ.

379. ΟΠΛΩΝ ΕΠΙΣΤΑΤΗΣ. Ἐπιςήμων.

380. ΝΕΩΣ ΜΑΚΡΑΣ. Πολεμικῆς.

385. ΚΡΥΦΑΙΟΝ ΕΚΠΛΟΥΝ. Ὡς ἡμεῖς ᾠόμεθα.

395. ΣΑΛΠΙΓΞ. Ἡ σάλπιγξ καὶ ἐν αὐτᾷ βοῇ καὶ ἠχοῖ πάντα ἐκεῖνα ὑπερέφλεγεν ἤτοι τὰ τῶν Ἑλλήνων. ΠΑΝΤ' ΕΚΕΙΝ' ΕΠΕΦΛΕΓΕΝ. Τὰ τῶν Ἑλλήνων ἐξέκαιεν καὶ ἀνήγειρεν ἡ σάλπιγξ.

396. ΚΩΠΗΣ ΡΟΘΙΑΔΟΣ. Τῆς ἠχητικῆς, ἢ τῆς ἐν ὑγρῷ ἐλαυνομένης.

399. ΤΟ ΔΕΞΙΟΝ ΜΕΝ. Τὸ δεξιὸν κέρας καὶ μέρος τὸ τῦ Θεμιςοκλέως μετ' εὐταξίας προηγεμόνευε τῶν ἄλλων, καὶ προήρχετο· δεύτερον δὲ ὑπεξεχώρει καὶ ἐξήρχετο καὶ ὁ πᾶς ςόλος, καὶ παρῆν ἀκύειν βοὴν πολλὴν, ἥ τις ἦν ταῦτα, ἔλθετε ὦ Ἕλληνες, ἐλευθερῦτε ἀπὸ τῶν Βαρβάρων τὴν πατρίδα ὑμῶν καὶ τὰς γυναῖκας καὶ τὺς παῖδας, καὶ πάντα τὰ ὑμέτερα.

405. ΘΗΚΑΣ ΤΕ ΠΡΟΓΟΝΩΝ. Τάφυς.

406. ΚΑΙ ΜΗΝ ΠΑΡ' ΗΜΩΝ ΥΠΗΝΤΙΑΖΕ. Καὶ δὴ καὶ ἐναντίως τύτοις ἐφέρετο ὁ ῥόθος καὶ ὁ ἦχος καὶ κραυγὴ τῆς Περσικῆς γλώσσης, τῦτ' ἔςιν, ἀντεφωνῦμεν ἐκείνοις· καὶ ὐκ ἔτι ἦν ἀκμὴ καὶ καιρὸς τῦ μέλλειν καὶ βραδύνειν.

408. ΧΑΛΚΗΡΗ ΣΤΟΛΟΝ. Τηνικαῦτα δὲ ναῦς Ἀθηναϊκὴ ἔπαισε καὶ ἔτυψε τὸν χαλκήρη ςόλον, ἤτοι τὸ ἔμβολον, τὸ ἐν νηὶ Περσικῇ δηλονότι. Στόλος δὲ λέγεται τὸ ἔμβολον, παρὰ τὸ εἰς ὀξὺ συνεςάλθαι· ςόλον γὰρ ἔλεγον τὰ ἀπωξυμμένα. Λέγει δὲ χαλκήρη, τὸν χαλκῷ περιβεβλημένον.

409. ΗΡΞΕ Δ' ΕΜΒΟΛΗΣ. Ἀρχὴν ἐποίησε τῷ πρώτῳ πολέμῳ ναῦς Ἀθηναϊκὴ, ἤγουν ὁ Λυκομήδης ὁ Αἰσχραίου παῖς, καὶ διακόπτει τηνικαῦτα πάντα τὰ κόρυμβα καὶ τὰ ἀκροπόλια τῆς Φοινίσσης, ἤγουν τῆς Περσικῆς νηός· οἱ γὰρ Φοίνικες τῶν Περσῶν εἰσίν· ἄλλος δὲ ἐπ' ἄλλην νῆα Περσικὴν ἐπιτηδείως ἦγε τὸ δόρυ. Τὴν γὰρ ναῦν λέγει δόρυ.

412. ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΜΕΝ. Κατὰ τὴν ἀρχὴν μὲν, φησὶ, τὸ συγκίνημα τοῦ Περσικοῦ ςρατοῦ ἀνθίςατο καὶ ἀντεμάχετο τοῖς Ἀθηναίοις· ἐπεὶ δὲ ἐν ςενῷ συνηθροίσθη τὸ πλῆθος τῶν νεῶν· μεταξὺ δὲ Σαλαμῖνος καὶ Αἰγίνης ἦν τὸ ςενόν· καὶ οὐδαμοῦ τις βοήθεια ἀλλήλοις παρῆν· οὐ γὰρ ἠδύνατο ἕτερος ἑτέρῳ συμμαχῆσαι διὰ τὴν ςενότητα τοῦ τόπου· αὐτοὶ δὲ οἱ Πέρσαι ὑπ' αὐτῶν ἐτύπτοντο ταῖς συγκρούσεσι καὶ προσαράξεσι τῶν νηῶν, καὶ συνέθλαττον πάντα κωπήρη ςόλον, οἱ Ἕλληνες δὲ οὐκ ἀβούλως καὶ ἀδιδάκτως κυκλόθεν ἔτυπτον τοὺς Πέρσας, ἔπιπτον δὲ αἱ νῆες· θάλασσα δὲ οὐκ ἔτι ἦν ὥςε ἰδεῖν αὐτὴν, ἤτοι οὐκ ἐφαίνετο ἡ θάλασσα, γέμουσα τῶν νεκρῶν· οἱ αἰγιαλοὶ δὲ καὶ αἱ θαλάσσιαι πέτραι ἔγεμον τῶν πτωμάτων, πᾶσα δὲ ναῦς Περσικὴ ἠρέσσετο καὶ ἐκωπηλατεῖτο ἐν φυγῇ, ἀκόσμως καὶ ἀτάκτως. Οἱ γὰρ φεύγοντες οὐκ εὐτάκτως πορεύονται.

416. ΠΑΙΟΝΤ' ΕΘΡΑΥΟΝ. Παράλογον τὸ δυϊκόν.

417. ΟΥΚ ΑΦΡΑΔΜΟΝΩΣ. Οὐχ ἁπλῶς, οὐδὲ ἀδιδάκτως.

419. ΣΚΑΦΗ ΝΕΩΝ. Ἀντὶ τοῦ, αἱ νῆες.

420. ΝΑΥΑΓΙΩΝ. Ναυαγία αὐτὸ τὸ πάθος, ναυάγιον δὲ, αὐτὸ τὸ ναυαγῆσαν σκάφος. Ναυαγίων δὲ ἐνταῦθα, τῶν πτωμάτων.

424. ΤΟΙ Δ' ΩΣΤΕ ΘΥΝΝΟΥΣ. Οὗτοι δὲ οἱ Ἕλληνες ἔπαιον καὶ ἔκοπτον, ὥσπερ θύννους ἀγαῖσι κωπῶν· ἤγουν κλάσμασι· θραύσμασίν τ' ἐρειπίων. ΙΧΘΥΩΝ ΒΟΛΟΝ. Ἄγραν.

425. ΘΡΑΥΣΜΑΣΙ Τ' ΕΡΕΙΠΙΩΝ. Ἐρείπια κυρίως τὰ παραπτώματα τῶν οἴκων λέγεται, ἢ τὰ σώματα τὰ θνησιμαῖα τὰ πτώσει ὑποπεσόντα. Καταχρηςικῶς δὲ ἐνταῦθα, ἐρείπιά φησι θραύσματα τῶν νεῶν σῶν ἀφανισθεισῶν.

428. ΕΩΣ ΚΕΛΑΙΝΗΣ ΝΥΚΤΟΣ. Λείπει τὸ τὴν μάχην, ἵν' ᾖ οὕτως, ἕως τὸ ὄμμα τῆς μελαίνης καὶ σκοτεινῆς νυκτὸς, ἤτοι αὐτὴ ἡ νὺξ ἐπιγενομένη, ἔπαυσεν αὐτοὺς τῆς μάχης.

429. ΚΑΚΩΝ ΔΕ ΠΛΗΘΟΣ. Τὸ πλῆθος δὲ τῶν κακῶν οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμί σοι καὶ ἐκπληρώσαιμι, οὐδ' ἂν εἰ δέκα ἡμέρας ςοιχηγοροίην, ἤτοι μετὰ σπουδῆς καὶ ἐφεξῆς καὶ κατὰ τάξιν λέγοιμι, ςοιχομυθοίην.

431. ΕΥ ΓΑΡ ΤΟΔ' ΙΣΘΙ. Καλῶς γὰρ γίνωσκε ὅτι οὓς εἶπον θανεῖν οὐδὲ μιᾶς ἡμέρας εἰσί. Γράφεται δὲ καὶ Τοσουτάριθμον πλῆθος ἀνθρώπων, τοσοῦτο κατὰ τὸν ἀριθμόν.

433. ΑΙ ΑΙ. Φεῦ φεῦ, μέγα πένθος τῶν κακῶν ἐῤῥάγη Πέρσαις, καὶ πᾶσι τοῖς Βαρβάροις. Εὔκαιρος δὲ ἡ τροπὴ ἀπὸ τῶν ἐν θαλάσσῃ κυμάτων.

437. ΩΣ ΤΟΙΣΔΕ ΚΑΙ ΔΙΣ. Γίνωσκε γὰρ ὅτι ὅσα εἶπον, δὶς τόσα εἰσίν. Ἃ ὑπέμειναν κακὰ, ἀντισήκωσιν καὶ ἀντιστάθμησιν δὶς τόσα ἔχουσιν, ἢ ὅσα εἶπον. ΡΟΠΗι. Τῇ κακῶν δηλονότι.

438. ΚΑΙ ΤΙΣ ΓΕΝΟΙΤ' ΑΝ. Καὶ τίς ἂν τύχῃ γένοιτο ἐχθίων καὶ χείρων ταύτης; Λέξον τίν' αὖ λέγεις ταύτην τὴν συμφορὰν ἐλθεῖν ὁρμῶσαν μείζονα τῶν κακῶν.

440. ΜΑΣΣΟΝΑ. Μείζονα.

443. ΑΥΤΩι Τ' ΑΝΑΚΤΙ. Καὶ αὐτῷ τῷ ἄνακτι, ἤτοι βασιλεῖ τῷ Ξέρξῃ. ΠΙΣΤΙΝ ΕΝ ΠΡΩΤΟΙΣ. Εἰς πίστιν ἐν πρώτοις, ἤτοι πιστότατοι αὐτῷ ἦσαν.

447. ΝΗΣΟΣ ΤΙΣ ΕΣΤΙΝ. Τὴν Ψυττάλειαν φησὶν, ἥτις ἀπέχει τῆς Σαλαμῖνος ρε' σταδίους, ὅπου φυγόντες οἱ ἡγεμόνες τῶν Περσῶν, ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀπώλοντο.

448. ΗΝ Ο ΦΙΛΟΧΟΡΟΣ ΠΑΝ. Φιλόχορον τὸν Πᾶνα τὸν θεὸν λέγει, τὸν αὐλητήν· ἐμβατεύειν δὲ ταύτην τὴν νῆσον τοῦτόν φησιν, ἢ ὡς ἱερᾶς Πανὸς οὔσης τῆς νήσου, ἢ ὡς ἐρήμου. Ἐρήμοις γὰρ τόποις οὗτος ὁ θεὸς ἐνδιατρίβειν εἰώθει.

450. ΕΝΤΑΥΘΑ ΠΕΜΠΕΙ ΤΟΥΣΔ'. Ἐνταῦθα, φησὶ, πρὸς τὴν εἰρημένην νῆσον τὴν Ψυτταλίαν, πέμπει τούτους ὁ Ξέρξης, ὅπως ὅταν οἱ ἐχθροὶ τῶν Περσικῶν νεῶν φθαρέντες πρὸς τὴν νῆσον ἐκσωζοίατο, ἀντὶ τοῦ, μετὰ φθορᾶς καὶ βλάβης ἐκσωθῶσι καὶ ἐξέλθωσι πρὸς τὴν νῆσον, κτείνοιεν καὶ φονεύσειαν ῥαδίως κρατηθέντα τὸν στρατὸν τῶν Ἑλλήνων, τοὺς φίλους δὲ Πέρσας ὑπεκσώζοιεν ὑπὸ τῶν θαλασσίων πόρων. Κακῶς ἱστορῶν, προβλέπων καὶ νοῶν καὶ σκοπῶν τὸ μέλλον. Ἄλλως· ἐκεῖ γὰρ ἔπεμψε τοὺς ἡγεμόνας ὁ Ξέρξης, ἵνα ἐὰν φεύγοντες οἱ Ἀθηναῖοι ἔλθωσιν ἐκεῖσε· ἀποκτανθῶσι παρ' αὐτῶν. Ἐγένετο δὲ τοὐναντίον. Τὸ δὲ ἱστορῶν σημείωσαι ἀντὶ τοῦ προβλέπων.

454. ΩΣ ΓΑΡ. Ἐπεὶ γὰρ, φησὶν, ὁ θεὸς ἔδωκε τοῖς Ἕλλησι κῦδος καὶ δόξαν νεῶν, ἤτοι ἐν τῇ ναυμαχίᾳ ἐτίμησεν, αὐθήμερον καὶ ἐν αὐτῇ ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐξέθρωσκον καὶ ἐπήδων ἀπὸ τῶν νεῶν, φράξαντες τὸ σῶμα ἑαυτῶν ὅπλοις καλῶς κατεσκευασμένοις· περιεκυκλοῦντο δὲ καὶ συνεῖχον πᾶσαν τὴν νῆσον, ὥστε ἀμηχανεῖν τοὺς Πέρσας ποῦ φύγοιεν.

459. ΠΟΛΛΑ ΜΕΝ ΓΑΡ ΕΚ ΧΕΡΩΝ ΠΕΤΡΟΙΣΙΝ ΗΡΑΣΣΑΝΤΟ. Ἤγουν λίθοις ἐβάλλοντο καὶ συνετρίβοντο λιθολευστούμενοι· ἀπὸ τῆς τοξικῆς τε θώμιγγος ἰοὶ καὶ βέλη προσπίπτοντες ἔλυσαν καὶ ἔφθειραν τοὺς Πέρσας. Θώμιγξ δέ ἐστιν ὁ λεπτότατος σχοῖνος. Μεταφορικῶς δὲ ἐνταῦθα λέγει τὴν νευρὰν τοῦ τόξου.

462. ΤΕΛΟΣ Δ' ΕΦΟΡΜΗΘΕΝΤΕΣ. Ὕστερον δὲ κινηθέντες ὁμοῦ πάντες οἱ Ἕλληνες ἐξ ἑνὸς ῥόθου καὶ ἐκ μιᾶς ῥοπῆς, κρεοκοποῦσι τὰς σάρκας τῶν ἀθλίων Περσῶν, ἕως ἐθανάτωσαν ἅπαντας. Ὁ Ξέρξης δὲ ἐθρήνησεν, ὁρῶν βάθος κακῶν. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὑδάτων. Ἕδραν γὰρ εἶχεν καὶ ἐκάθητο ἐν ὑψηλῷ, φησὶ,

τόπῳ. Καὶ διὰ τοῦτο ἑώρα τὸν στρατὸν ὁ Ξέρξης καὶ τὰ αὐτῷ συμβάντα. Ἕδραν γὰρ εἶχε πλησίον τῆς πελαγιζούσης θαλάσσης.

466. ΕΔΡΑΝ ΓΑΡ ΕΙΧΕ ΠΑΝΤΟΣ ΕΥΑΓΗ ΣΤΡΑΤΟΥ, ΥΨΗΛΟΝ ΟΧΘΟΝ. Ὅθεν ἐδύνατο καλῶς ἄγειν τὸν ὀφθαλμὸν πανταχοῦ, καὶ βλέπειν· ὑψηλὸς γὰρ ἦν. Τὸ δὲ εὐαγῆ παντὸς στρατοῦ, ἀντὶ τοῦ καθαρὰν, κεχωρισμένην, εὖ ἔχουσαν οἷον τὴν ἄποψιν, καὶ ἐπιτηροῦσαν τὸν λεὼν ἅπαντα. Ἢ αὐγάζοντα καὶ ὁρῶντα. Ὑψηλὸν δὲ ὄχθον λέγει τὸ ἀντικρὺ Σαλαμῖνος ὄρος τὸν Αἰγάλεων, ὥς φησιν Ἡρόδοτος.

468. ΡΗΞΑΣ ΔΕ ΠΕΠΛΟΥΣ. Διασχίσας δὲ τὰ ἱμάτια ἑαυτοῦ, καὶ ἀνοιμώξας ὀξὺ καὶ μέγα, ὥρμα σὺν φυγῇ, ἤτοι ἔφευγε ταχέως, ἄφαρ καὶ εὐθέως παραγγείλας καὶ συμβουλευσάμενος δηλαδὴ τὸ φεύγειν.

472. Ω ΣΤΥΓΝΕ ΔΑΙΜΩΝ. Ὦ τύχη ἡ στυγνάζειν καὶ ἀνιάζειν ποιοῦσα ἡμᾶς, ψευσθῆναι ἐποίησας τῶν φρενῶν τοὺς Πέρσας, καὶ ἀποτυχεῖν ὧν ἤλπιζον.

475. ΟΥΣ ΠΡΟΣΘΕ ΜΑΡΑΘΩΝ. Μαραθὼν ὄρος ὅπου πολλοὶ τῶν Βαρβάρων ἀπώλοντο, οὓς ὁ Δαρεῖος πολεμῆσαι τοῖς Ἀθηναίοις ἀπέστειλε, τῷ ἀριθμῷ ὡσεὶ μυριάδας λʹ· ἐφ᾽ ᾧ Ξέρξης μανεὶς, καὶ τοὺς Πέρσας πάντας καὶ τοὺς ἀπὸ τῶν πέριξ πόλεων συναγωγὼν, ταῖς Ἀθήναις ἐπεχωρίαζε.

480. ΝΑΩΝ ΔΕ ΤΑΓΟΙ. Οἱ ταγοὶ δὲ καὶ ἡγεμόνες τῶν λελειμμένων νεῶν, σύδην καὶ ὁρμητικῶς αἱροῦνται φυγὴν κατ᾽ οὖρον οὐκ εὔκοσμον· ἤτοι, οὐκ ἐν ἐπιτηδείῳ καιρῷ ἔφυγον. Τροπικῶς ἀπὸ τῶν ἐν χειμῶνι πλεόντων, ὅτε πνέουσιν ὀλέθριοι ἄνεμοι. Τινὲς δὲ τοῦτο φασὶν οὕτως, ὅτι ἐκεῖσε, φησὶν, ἀπίασιν ὅπου αὐτοὺς ὁ ἄνεμος φέρει.

483. ΟΙ ΜΕΝ ΑΜΦΙ ΚΡΗΝΑΙΟΝ ΓΑΝΟΣ. Τόπος Βοιωτίας ἡ Κρήνη. Οἱ μὲν οὖν, φησὶν, ἐς τὴν Βοιωτῶν χθόνα, τῷ δίψει φθειρόμενοι καὶ ἀποθνήσκοντες· οἱ δὲ ἀπολειφθέντες, παρειμένοι, καὶ οἷον μικρὸν ἀσθμαίνοντες, ἐκπερῶμεν πρὸς τὴν Φωκίδα καὶ τὴν Δωρίδα γῆν, καὶ τὸν Μηλιᾶ κόλπον, ὅπου ῥέει ὁ Σπερχειὸς ποταμός. Οὗτος γὰρ ἐξ Ἀνιάνων ῥέων, εἰς τὸν Μηλιακὸν ἐμβάλλει κόλπον.

488. ΚΑΚΕΙΘΕΝ ΗΜΑΣ ΓΗΣ. Ἀπὸ δὲ τῆς γῆς τῶν Φωκέων ἐδέξατο ἡμᾶς ἡ γῆ τῶν Ἀχαιῶν, καὶ ἡ πόλις τῶν Θετταλῶν, ἐνδεεῖς ὄντας καὶ χρήζοντας τροφῆς· ὅπου πολλοὶ ἀπέθανον ἀπό τε δίψης καὶ πείνης. Ταῦτα γὰρ ἦν τότε.

494. ΒΟΛΒΗΣ Θ᾽ ΕΛΕΙΟΝ. Βόλβη ὄνομα λίμνης Θρακικῆς, ἥτις ἑλώδης καὶ τελματώδης οὖσα καὶ κάθυγρος, δόνακας πολλοὺς ἀναδίδωσι.

497. ΑΓΝΟΥ ΣΤΡΥΜΟΝΟΣ. Ἁγνοῦ διὰ τὸ καθαρὸν καὶ διειδὲς φυλάττειν τὸ ὕδωρ αὐτοῦ. Ἔστιν οὗτος ποταμὸς Θρᾴκης. ΘΕΟΥΣ ΔΕ ΤΙΣ ΤΟ ΠΡΙΝ ΝΟΜΙΖΩΝ ΟΥΔΑΜΟΥ. Ὅστις δὲ τῶν Περσῶν πρὶν οὐκ ἐγίνωσκε τοὺς θεοὺς, τότε προσεκύνει τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν μετὰ λιτῶν καὶ παρακλήσεων. Ἐπεὶ δὲ πολλὰ παρακαλῶν καὶ γονυπετῶν ὁ στρατὸς ἐπαύσατο, διαπερᾷ τὸν πόρον καὶ τὸν ποταμὸν τὸν κρυστάλλῳ πεπηγότα. Λέγει δὲ τὸν Στρυμόνα. Ἄλλως· καὶ ὁ πάνυ ἀσεβὴς, τότε προσεκύνει τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

502. ΧΩΣ ΤΙΣ ΜΕΝ. Ὅστις μὲν ὡρμήθη καὶ ὥρμησε περάσαι τὸν πεπηγότα ποταμὸν, πρὶν σκεδασθῆναι πανταχοῦ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ἤγουν πρὸ τοῦ τὸν

ἥλιον ἀνατεῖλαι καὶ τὸ πεπηγὸς θερμᾶναι, κυρεῖ καὶ ὑπάρχει σεσωσμένος, ἀντὶ τȣ͂, ἐσώθη. Κυρίως δὲ σκεδασθῆναι, τὸ ἀφανισθῆναι καὶ παυθῆναι ἐςί.

504. ΦΛΕΓΩΝ ΓΑΡ ΑΥΓΑΙΣ. Ὁ γὰρ λαμπρὸς κύκλος τȣ͂ ἡλίȣ, περιφραςικῶς ὁ ἥλιος, φλέγων καὶ λάμπων ἐν αὐγαῖς καὶ ταῖς οἰκείαις ἀκτῖσι, διῆκε τὸν ποταμὸν μέσον, ἤγȣν διελθεῖν καὶ ῥεῦσαι καὶ λυθῆναι τὸ πεπηγὸς ἐποίησε, θερμαίνων ἐκεῖνον· ἔπιπτον δὲ καὶ ἀπεπνίγοντο ἐν τῷ ποταμῷ συνεχεῖς. Εὐτυχὴς δὲ ἦν ὅςις ταχινώτερον τῶν ἄλλων ἀπέθανεν.

508. ΟΣΟΙ ΔΕ ΛΟΙΠΟΙ, ΚΑΙ ΤΥΧΟΝ. Ὅσοι δὲ ἐπίλοιποι, καὶ ὅσοι ἔτυχον σωτηρίας· ἤτοι ȣ̓κ ἐπνίγησαν· τὴν Θρᾴκην διελθόντες, μόλις ἥκȣσιν ἐπὶ τὴν Περσίδα γῆν, τὴν ἐςιȣ͂χον καὶ ἔχουσαν αὐτῶν τὴν ἑςίαν· ὥςε ςένειν μετὰ τοσαῦτα κακὰ καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν, τὴν τȣ̀ς αὐτῆς φιλȣ͂σαν πολίτας, ȣ̔͂ς ἀνεθρέψατο. Τινὲς δὲ τὸ, ὥςε ςενάζειν, ἐπὶ τῆς πόλεως ἀποδιδόασι, καί φασιν, ἥκȣσιν ȣ̔͂τοι πρὸς τὴν αὐτῶν πατρίδα, ὥςε τὴν πόλιν τȣ́τȣς ςενάζειν.

513. ΤΑΥΤ' ΕΣΤ' ΑΛΗΘΗ. Ταῦτα ὅσα εἶπον, ἀληθῆ· πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα παρίημι τῶν κακῶν ἃ ὁ θεὸς ἐπελθεῖν ἐποίησε τοῖς Πέρσαις.

515. Ω ΔΥΣΠΟΝΗΤΕ. Ὦ δαῖμον δυσπόνητε, καὶ χαλεπȣ̀ς πόνȣς ἡμῖν ἐμποιήσας, ὡς λίαν βαρὺς ἐνήλȣ καὶ ἐπήδησας πᾶσι τοῖς Πέρσαις. Ἤγȣν, ὦ χαλεπὴ τύχη, ὡς ἄγαν βαρεῖα ἐπῆλθες τοῖς Πέρσαις.

517. ΟΙ ΕΓΩ ΤΑΛΑΙΝΑ. Φεῦ ἐγὼ ἡ ἀθλία ἕνεκεν τȣ͂ ἀπολομένȣ καὶ ἀφανισθέντος ςρατȣ͂.

520. ΥΜΕΙΣ ΔΕ ΦΑΥΛΩΣ. Πρὸς τὸν χορὸν ἡ Ἄτοσσα φησὶν, ὑμεῖς δὲ ȣ̓κ ἀληθῶς αὐτὰ τὰ ὀνείρατα ἐκρίνατε. Ὀνείρατα δέ φησιν ἃ εἴρηκεν ἐν τῇ ἀρχῇ, λέγȣσα, πολλοῖς μὲν αἰεὶ νυκτέροις ὀνείρασι. Καὶ, Ὁρῶ δὲ φεύγοντ' αἰετὸν πρὸς ἐσχάραν Φοίϐȣ.

521. ΟΜΩΣ Δ' ΕΠΕΙΔΗ. Ὅμως ἐπειδὴ ἡ ὑμετέρα φάτις καὶ κρίσις ȣ̔́τως ἐκύρωσε, δηλαδὴ λέγȣσά μοι εὔξασθαι θεοῖς, θέλω τȣ͂το ποιῆσαι πρῶτον, ἔπειτα ἥξω λαϐȣ͂σα ἀπὸ τῶν ἐμῶν οἴκων δωρήματα τῇ γῇ τε καὶ νεκροῖς, πέλανον. Πέλανος δέ ἐςιν ὁ ἐζυμωμένος καὶ πεπηγὼς πλακȣ͂ς. Λέγεται δὲ καὶ ὁ ῥύπος. Ἄλλως· πέλανον, πεπεμμένον πλακȣ͂ντα.

525. ΕΠΙΣΤΑΜΑΙ ΜΕΝ. Οἶδα μὲν, φησὶν, ἐγὼ, ὅτι ἐπὶ ἐξειργασμένοις καὶ ἤδη φθάσασι γενέσθαι πράγμασι, καὶ φόνοις τῶν Περσῶν, μέλλω θύειν αὐτή· τὸ κακὸν γὰρ ἤδη ἐγένετο· ἀλλ' ὅμως κἂν ἐπὶ τοῖς ζῶσιν ἀνδράσιν εὔξομαι, εἴπως τὸ μέλλον καλῶς ἀποϐήσεται.

526. ΑΛΛ' ΕΣ ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ. Ἀλλὰ διὰ τȣ̀ς ζῶντας χρὴ θυσίας ποιεῖν, εἴπȣ τινὲς εἶεν ζωοὶ, ἤτοι ζῶντες.

528. ΠΙΣΤΟΙΣ ΓΕ ΠΙΣΤΑ. Συνεισφέρειν πιςὰς βȣλὰς ἡμῖν πιςοῖς ȣ̔͂σιν εἰς ὑμᾶς. Εἰ δὲ γράφεται πιςȣ̀ς, λέγει, ὑμᾶς δὲ χρὴ πιςȣ̀ς ὄντας πιςὰ βȣλεύεσθαι.

537. ΠΟΛΛΑΙ Δ' ΑΠΑΛΑΙΣ. Πολλαὶ δὲ γυναῖκες κατερεικόμεναι καὶ σχίζȣσαι τὰς καλύπτρας καὶ τȣ̀ς ἰδίȣς χιτῶνας, τέγγȣσι καὶ βρέχȣσι τȣ̀ς κόλπȣς ἐν δάκρυσι μυδαλέοις καὶ διύγροις, θλιϐόμεναι. Οὕτως δὲ ἔμελλεν εἰπεῖν, ὅτι πολλαὶ νέαι γυναῖκες καὶ ἁπαλόχροοι νύμφαι καὶ νῦν ἔτι ἀνδράσι συζευχθεῖσαι, ποιȣ͂σι

τάδε καὶ τάδε. Εἰπὼν δὲ, ἀπαλαῖς χερσὶ, τὸ ὅλον ἀπὸ μέρȣς ἐδήλωσε συνεκδοχικῶς.

541. ΑΙ Δ᾽ ΑΒΡΟΓΟΟΙ ΠΕΡΣΙΔΕΣ. Καὶ αἱ τοῖς γόοις δακνόμεναι, ποθȣ̃σαι ἰδεῖν τὴν ἀρτισυζυγίαν, ἤτοι τὴν πρὸ μικρȣ̃ γενομένην αὐτοῖς σύζευξιν καὶ συνάφειαν μετὰ τῶν ἀνδρῶν. Ἡ ἀρτιζυγίαν, τὴν ὑγιοζυγίαν τῶν ἀνδρῶν. Καὶ ἀφεῖσαι καὶ καταλείψασαι τὰς ἐν τοῖς λέκτροις εὐνὰς τὰς ἁβροχίτωνας, τὴν τέρψιν καὶ ἡδονὴν τῆς αὐτῶν τρυφερᾶς καὶ διακεχυμένης ἡλικίας, πενθȣ̃σιν θρήνοις ἀπληρώτοις καὶ ἀκαταπαύςοις. Ἄλλως· ἁβρογόοι, αἱ ἐντρυφῶσαι τοῖς δάκρυσι.

546. ΚΑΓΩ ΔΕ ΜΟΡΟΝ. Κἀγὼ δὲ διὰ μόρον τῶν οἰχομένων αἴρω καὶ κινῶ πολυπενθῆ δηλονότι γόον. Λείπει δὲ τȣ̃το. Ἄλλως· αἴρω, βαςάζω.

549. ΕΚΚΕΝΟΥΜΕΝΑ. Τῶν ἀνδρῶν.

550. ΗΓΑΓΕ ΠΟΠΟΙ. Ποποῖ καὶ τοτοῖ, ἐπιῤῥήματα σχετλιαςικὰ, ἢ δηλȣ̃ντα τὸ πȣ̃ καὶ τὸ ἐκεῖσε. Εἰ μὲν οὖν ἀναγνώσῃ πόποι, εἴπης ἀντὶ τȣ̃ φεῦ· εἰ δὲ ποποῖ, ἀντὶ τȣ̃ ἀορίςως, καὶ ἐκεῖσε, ἐν ταῖς Ἀθήναις δηλαδή. Ὁμοίως δὲ καὶ εἰ μὲν τότοι, ἀντὶ τȣ̃ φεῦ· εἰ δὲ τοτοῖ, ὡς εἴπομεν. Ἄλλως· ποποῖ, εἰς τὸν πόλεμον.

551. ΞΕΡΞΗΣ Δ᾽ ΑΠΩΛΕΣΕΝ. Ὁ Ξέρξης δὲ πάντα τὰ κακὰ δηλονότι ἐπέσπε καὶ ἐπεσπάσατο ταῖς βαρίδεσσι ναυσὶ, ταῖς ἀπὸ τῆς Βάρεως ȣ̓́σαις· ἥτις ἐςὶ πόλις Περσίδος, ἐξ ἧς καὶ αἱ νῆες βαρίδες· πάσας γὰρ κατέθραυσεν ἐκεῖσε. Ὁ γȣ̃ν πατὴρ αὐτȣ̃ Δαρεῖος ἀβλαβὴς ἦν τόξαρχος καὶ ἡγεμὼν μὴ βλάβην ἐπενεγκὼν τῷ αὐτȣ̃ ςρατεύματι, ὁ φίλος ἄκτωρ καὶ βασιλεὺς τοῖς Σȣσίδαις.

558. ΠΕΖΟΥΣ ΤΕ ΓΑΡ. Πεζȣ̀ς τε γὰρ καὶ θαλασσίȣς αἱ κυανώπιδες νῆες καὶ αἱ μέλαιναι, αἱ ὁμόπτεροι, καὶ τοῖς αὐτοῖς πτεροῖς κȣφιζόμεναι, ἢ αἱ ὁμοίως πτεροῖς θέȣσαι, ἤγαγον ποποῖ, ἤγȣν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ αὐτȣ̀ς ἀπώλεσαν ἐκεῖ.

563. ΔΙΑ Δ᾽ ΙΑΟΝΩΝ ΧΕΡΑΣ ΤΥΤΘΑ Δ᾽ ΕΚΦΥΓΕΙΝ ΑΝΑΚΤ᾽ ΑΥΤΩΝ ΩΣ ΑΚΟΥΟΜΕΝ. Περισσοὶ οἱ δύο δὲ δὲ σύνδεσμοι, καὶ τὸ ὡς. Τὸ δὲ ἑξῆς δηλοῖ ȣ̓́τως, μόλις καὶ μικρὸν· τȣ̃το γὰρ δηλοῖ τὸ τυτθὰ· ἀκȣ́ομεν αὐτὸν τὸν ἄνακτα καὶ τὸν βασιλέα διεκφυγεῖν τὰς χέρας τῶν Ἰαόνων καὶ τῶν Ἀθηναίων, ἀνὰ τὰς πεδιήρεις κελεύθȣς καὶ ὁδȣ̀ς τῆς Θρᾴκης τὰς δυσχειμέρȣς. Οὗτοι δὲ, ἤγȣν οἱ Πέρσαι, ἄρα πρωτόμοροι, πρῶτοι ληφθέντες πρὸς ἀνάγκην τȣ̃ μόρȣ καὶ τȣ̃ θανάτȣ δηλαδὴ, περὶ τὰς Κυχρείας ἀκτὰς, ἤγȣν τὰς Ἀττικὰς, ἢ τὰς τῆς Σαλαμῖνος. Ἢ τὸ λειφθέντες, διὰ διφθόγγȣ, ἀντὶ τȣ̃ ἀπομείναντες, καὶ κείμενοι τεθνεῶτες περὶ τὰς ἀκτὰς τῆς Κυχρείας καὶ τῆς Σαλαμῖνος, διὰ τὴν ἀνάγκην τȣ̃ θανάτȣ. Τὸ δὲ ἠὲ, καὶ τὸ ὀὰ, ἀντὶ τȣ̃ φεῦ. Ἄλλως· τοί δ᾽ ἄρα πρωτόμοροι. Περὶ τῶν τεθνηκότων ἐν Σαλαμῖνι, ἤτοι οἱ πρῶτοι ἀποθανόντες· τὸ δὲ ἑξῆς τȣ́τȣ, ἐςὶ, σκύλλονται παρ᾽ ἀναύδων.

569. ΠΡΟΣ ΑΝΑΓΚΑΝ. Τὴν τȣ̃ θανάτȣ. Ὅμηρος,

——— κατὰ μοῖρ᾽ ἐπέδησε.

570. ΟΑ, ΣΤΕΝΕ ΚΑΙ ΔΑΚΝΑΖΟΥ. Πρὸς ἑαυτὸν τȣ̃το λέγει ὁ χορὸς, ςέναζε, καὶ δακνάζȣ· παραγώγως ἀντὶ τȣ̃ δάκνȣ· βαρὺ δ᾽ ἀμβόασον ȣ̓ρανί᾽ ἄχη,

ἀντὶ τȣ͂ ὀξέως κώκυσον ȣ̓ράνια, ἤγȣν μέχρι τȣ͂ ȣ̓ρανȣ͂ διηκέτω τὸ βόημα ἐπὶ τὰ νῦν καταλαβόντα ἡμᾶς ἄχη.

575. ΤΕΙΝΕ ΔΕ ΔΥΣΒΑΥΚΤΟΝ. Τεῖνε δὲ αὐδὰν καὶ φωνὴν, τάλαιναν καὶ τληπαθῆ, δυσβάϋκτον καὶ θρηνητικὴν, βοᾶτιν καὶ βοητικήν.

577. ΓΝΑΜΠΤΟΜΕΝΟΙ Δ' ΑΛΙ. Γναμπτόμενοι δὲ καὶ συντριβόμενοι οἱ Πέρσαι τῇ δεινῇ θαλάσσῃ, σκύλλονται καὶ σύρονται καὶ ἐσθίονται πρὸς τῶν ἀναύδων καὶ ἀφώνων παίδων τῆς ἀμιάντȣ δηλαδὴ θαλάσσης. Οὐ γὰρ μιαίνεται πώποτε, καὶ πολλῶν μολυσμάτων ἐπιχυθέντων αὐτῇ. Ἀναύδων δὲ παίδων τῆς θαλάσσης, τῶν ἰχθύων λέγει.

581. ΤΟΚΗΕΣ Δ' ΑΠΑΙΔΕΣ. Οἱ τοκῆες δὲ καὶ οἱ γονεῖς οἱ γέροντες ἔῤῥανται καὶ βρέχονται τοῖς δάκρυσιν, ὀδυρόμενοι τὰ ἐκ τȣ͂ δαίμονος καὶ τῆς τύχης αὐτοῖς ἐπελθόντα ἄχθη, τὸ πᾶν δὴ κλύȣσι καὶ μανθάνȣσιν ἄχος. Οἱ δὲ ȣ̓κέτι Περσονομȣ͂νται, καὶ κατὰ τȣ̀ς Περσῶν νόμȣς πολιτεύονται, καὶ ὑπὸ τῶν Περσῶν ἄρχονται καὶ διϊθύνονται· ȣ̓δὲ δασμοφορȣ͂σι καὶ τοῖς τέλεσι πρόσκεινται, ἃ ἔθος ἦν αὐτοῖς διδόναι τοῖς ἄρχȣσιν· ἐφθάρησαν γάρ.

590. ΟΥΤ' ΕΣ ΓΑΝ. Οὔτε εἰς τὴν γῆν προσπίπτοντες, ἤγȣν προσκυνȣ͂ντες τὸν βασιλέα, ἄρξονται καὶ ὑποκλιθήσονται. Ἡ γὰρ βασιλικὴ ἰσχὺς ὤλετο.

591. ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΓΑΡ. Τὰ τοιαῦτα πάντα κτητικὰ μακρὸν ἔχει τὸ α΄.

594. ΟΥΔ' ΕΤΙ ΓΛΩΣΣΑ. Οὐδ' ἔτι ἡ τῶν Περσῶν γλῶσσα ἐν φυλακαῖς· ἠλευθέρωται γὰρ αὐτοῖς ἡ γλῶσσα πρὸς τὸ κακηγορεῖν βασιλέα. Οὐδένα γὰρ νῦν δεδίασιν οἱ ὑπήκοοι· ὅτι λαὸς ἐλύθη ὑπὸ τῆς αὐτȣ͂ δυνάμεως τὸν ζυγὸν ὑφ' ȣ͂ συνείχετο τὰ πλεῖςα καὶ ὑπεκλίνετο. Ἢ, ἔλυσε τὸν ζυγὸν τῆς ἀλκῆς, ἤτοι τῆς βασιλικῆς δυνάμεως. Ἡ γὰρ βασιλικὴ διόλωλεν ἰσχὺς, τῶν ἡγεμόνων καὶ τῶν ἀρχόντων δηλαδή. Ἄλλως· ζυγὸν ἀλκᾶς, ἡ ἀλκή.

597. ΑΙΜΑΧΘΕΙΣΑ. Ἡ ἄρȣρα καὶ ἡ γῆ καὶ ἡ χώρα τȣ͂ Αἴαντος ἡ περικλύςα καὶ περικλυζομένη τῇ θαλάσσῃ δηλαδὴ νῆσος, ἤγȣν ἡ Σαλαμὶν, ἔχει τὰ σώματα τῶν Περσῶν.

Γ΄.

600. ΦΙΛΟΙ, ΚΑΚΩΝ. Ὦ φίλοι, ὅςις κυρεῖ καὶ ὑπάρχει ἔμπορος τῶν κακῶν, ἤγȣν ἐμπλέων τοῖς κακοῖς, γινώσκει ὅτι ὅταν ἐπέλθῃ κλύδων καὶ ζάλη τῶν κακῶν τοῖς ἀνθρώποις, φιλεῖ καὶ ἔθος ἔχει φοβεῖσθαι εἰς πάντα, ἤγȣν καὶ εἰς τὰ μετὰ ταῦτα· ὅταν δὲ ὁ δαίμων καὶ τύχη εὐροῇ, καὶ καλῶς καὶ εὐτυχῶς ῥέῃ καὶ ἐπέρχηται, ἔθος ἔχει, ἀπὸ κοινȣ͂ πάλιν, θαῤῥεῖν τὴν αὐτὴν εὐτυχίαν ȣ̓ριοδρομεῖν καὶ ἐς τὸ μετέπειτα. Ἄλλως· κακῶν μὲν ὅςις, καὶ τὰ ἑξῆς. Ὁ νȣ͂ς, ὅτι ἔθος ἔχȣσιν οἱ δυςυχȣ͂ντες δυςυχίαν φαντάζεσθαι, οἱ δὲ εὐτυχȣ͂ντες, εὐτυχίαν.

604. ΔΑΙΜΟΝ' ΟΥΡΙΕΙΝ ΤΥΧΗΣ. Παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν,

Τοῖος γὰρ νόος ἐςὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

605. ΕΜΟΙ ΓΑΡ ΗΔΗ. Ἐμοὶ, φησὶ, φόβȣ γέμοντα τὰ πάντα φαίνεται

ἐν τοῖς ἐμοῖς ὄμμασιν ἀνταῖα καὶ ἐμφανῆ καὶ ἄντην, οἷον καὶ κατὰ πρόσωπον, ἀπὸ θεῶν. Τινὲς δὲ εἰς τὸ πλέα ςίζοντες, ὡς ἐξ ἄλλης ἀρχῆς τῦτο συντάσσουσιν, ταὐταῖα λέγοντες, οἷον ἐν τοῖς ὄμμασι τὰ τῶν θεῶν ἐναντία φαίνεται. Τῦτ' ἔςιν, ἀντικειμένυς ἡμῖν ὁρῶ τὺς θεύς.

607. ΟΥ ΠΑΙΩΝΙΟΣ. Ἀλλὰ φθαρτικός.

613. ΒΟΟΣ Τ' ΑΦ' ΑΓΝΗΣ. Ἁγνὴν τὴν βῦν καλεῖ, ἢ διὰ τὸ τοῖς θεοῖς ἀεὶ τὰς βῦς θύεσθαι, ἢ διὰ τὸ ταύτην εἶναι λευκήν· τὰ γὰρ λευκὰ, καὶ καθαρὰ καὶ φωτεινὰ καὶ ἀῤῥύπωτα. Ἢ διὰ τὸ ἀγελαίαν εἶναι· τὰ γὰρ ἐν τοῖς ὄρεσι διατρίβοντα, καθαρώτερα καὶ ὑγιεινότερα τῶν ἄλλων. Ἢ ἁγνῆς, τῆς ἀσινῦς, καὶ μηδέ τινα βλάβην ἐχύσης, καὶ ποδὸς ὖ ςερηθείσης ἢ ὀφθαλμῦ.

614. ΠΑΜΦΑΕΣ. Φαιδρόν.

615. ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΠΗΓΗΣ ΜΕΤΑ. Καθαρᾶς. Ἀντὶ τῦ, σὺν ὕδατι κρηναίῳ. Σημείωσαι δὲ τὸ εἶδος τῶν χοῶν.

616. ΑΚΗΡΑΤΟΝ ΤΕ ΠΟΤΟΝ. Γάνος τόδε ἀπὸ τῆς μητρὸς τῆς παλαιᾶς ἀμπέλυ. Ἀκήρατον ποτὸν τὸν οἶνον λέγει, τὸν ἔχοντα μητέρα τὴν ἄμπελον. Ἀγρίας δὲ, τῆς ἀγριοποιῦ, διὰ τὴν μέθην. Ἤγυν τῆς ἀγρίυς ποιύσης τὺς μεθύοντας. Ἢ, τῆς ἐν τῷ ἀγρῷ ὔσης. Καὶ γὰρ ἐν τοῖς ἀγροῖς αἱ ἄμπελοι.

619. ΞΑΝΘΗΣ ΕΛΑΙΑΣ ΚΑΡΠΟΣ ΕΥΩΔΗΣ ΠΑΡΑ. Πάρεστι γῦν ταῖς ἐμαῖς χερσὶ καὶ καρπὸς ἐλαίας ξανθῆς τῆς αἰὲν θαλλύσης τοῖς φύλλοις. Ἀειθαλὴς γὰρ, καὶ ἀεὶ τὰ φύλλα ἔχει. Διὸ προσέθηκεν, ἐν φύλλοισι θαλλύσης, πρὸς τὸν καρπόν. Οὐ γὰρ διηνεκὴς ὁ καρπός. Ξανθῆς δὲ, διὰ τὸ τὸ ὄπισθεν μέρος τῦ φύλλυ ὡς πρασινίζον ἐμφαίνεσθαι.

620. ΑΝΘΗ ΤΕ ΠΛΕΚΤΑ. Στέμματα.

622. ΤΟΝ ΤΕ ΔΑΙΜΟΝΑ. Ὡς θεὸς γὰρ παρὰ Πέρσαις τιμᾶται.

625. ΠΡΕΣΒΟΣ ΠΕΡΣΑΙΣ. Τιμία.

626. ΣΥ ΤΕ ΠΕΜΠΕ. Ὁ χορός φησι πρὸς τὴν Ἄτοσσαν, ὅτι σὺ θυσίαζε τοῖς καταχθονίοις θεοῖς· ἡμεῖς δὲ αἰτησόμεθα ἐν ὕμνοις τὺς πομπὺς τῶν φθιμένων, ἤγυν τὺς θεὺς τὺς κάτω, τὺς πέμποντας ἄνω τὺς νεκρούς, εἶναι κάτω τῆς γῆς πραεῖς πρὸς τὸν Δαρεῖον, ὥςε συγχωρῆσαι αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς ἐλθεῖν.

630. ΑΛΛΑ ΧΘΟΝΙΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ. Ἀλλ' ὦ χθόνιοι θεοὶ, γῆ τε καὶ Ἑρμῆ καὶ ὦ Πλύτων, βασιλεῦ τῶν νεκρῶν, πέμψατε ἐς φῶς, ἤγυν ἐνταῦθα πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ τῶν κάτω, τὴν ψυχὴν τῦ Δαρείυ. Εἰ γάρ τι ἄκος τῶν ἡμετέρων κακῶν πλέον καὶ ἐπέκεινα οἶδεν, ἤγυν νικῆσον τὰ ἡμῶν κακὰ, μόνος ἂν οὗτος ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων εἴποι τὸ πέρας καὶ πῶς αὐτὰ καὶ πότε καὶ τίνι τρόπῳ ἐκφύγωμεν.

635. Η Ρ' ΑΙΕΙ ΜΟΥ ΜΑΚΑΡΙΤΑΣ. Ἆρα ἀκύει μυ ὁ μακαρίτης θεὸς Δαρεῖος ὁ ἰσόθεος βασιλεὺς, ἱέντος καὶ πέμποντος τὰ βάρβαρα λόγια σαφηνῆ καὶ σαφῆ; Οὐ γὰρ δυσνόητα ταῦτά φημι τὰ ποικίλα βάγματα καὶ φωνήματα, τὰ αἰανῆ, καὶ σκοτεινὰ, καὶ θλίψιν καὶ ἀχλὺν ἐμποιῦντα τοῖς κλαίυσιν. Ἰςέον δὲ ὅτι μακαρίτης ὁ τεθνεὼς, μακάριος ὁ ζῶν.

642. ΑΛΛΑ ΣΥ ΜΟΙ ΓΑ ΤΕ. Ἀλλὰ σύ μοι ὦ γῆ, καὶ ἄλλοι ἡγεμόνες τῶν χθονίων καὶ τῶν νεκρῶν, τὸν μεγαλαυχῆ δαίμονα Δαρεῖον ἐρχόμενον ἐκ τῶν

τȣ ᾅδȣ δόμων, αἰνέσατε, ἤγȣν συναινέσατε, καὶ συναρήξατε αὐτῷ τῷ ποιῆσαι τȣτί. Τὸν καταχθόνιον ȣ̃ν Δαρεῖον αἰνέσατε ἐξ ᾅδȣ δόμων μολεῖν. Τὸν Σȣσιγενῆ θεὸν τῶν Περσῶν, ἤγȣν τὸν Δαρεῖον.

649. Η ΦΙΛΟΣ ΑΝΗΡ. Ὄντως φίλος ἦν ἀνὴρ ἐμοὶ ὁ Δαρεῖος, ὄντως φίλος καὶ ὁ τάφος ὃς κρύπτει τὰ φίλα ἤθη, τȣτ' ἔςι τȣ̀ς προσφιλεῖς τρόπȣς ἐμοὶ τȣ̃ Δαρείȣ. Ὄχθον γὰρ τὸν τάφον καλεῖ, διὰ τὸν ἀναχωματισμόν.

651. ΑΙΔΩΝΕΥΣ Δ' ΑΝΙΕΙ ΔΑΡΕΙΟΝ, ΟΙΟΝ ΑΝΑΚΤΑ ΔΑΡΕΙΑΝ. Ὁ Ἀϊδωνεὺς δὲ ὁ ἀναπομπὸς τῶν νεκρῶν ἀνίει, καὶ ἀναπέμψει, καὶ ἀναδώσει τῆς γῆς τὸν Δαρεῖον βασιλέα, οἷον τὸν καὶ Δαρειὰν κεκλημένον. Ἢ τὴν Δαρείαν ψυχὴν ἀναπέμψει ὁ ᾅδης. Τȣ̃το ἔξωθεν. Ἄλλως· τὸν μόνον γενόμενον βασιλέα, διὰ τὸ κηδεμονικόν. Ἔοικε δὲ ὁ Δαρεῖος καὶ Δαρειὰν λέγεσθαι.

656. ΘΕΟΜΗΣΤΩΡ Δ' ΕΚΙΚΛΗΣΚΕΤΟ. Θεομήςωρ τε καὶ τὰ θεῖα βȣλευόμενος ἐκαλεῖτο τοῖς Πέρσαις· ȣ̓ μόνον τε ἐκαλεῖτο τȣ̃το, ἀλλὰ καὶ θεομήςωρ ὑπῆρχεν, ἐπειδὴ καὶ καλῶς ἐποδώκει καὶ ἴθυνε καὶ ὑπὸ τὸν ἑαυτȣ̃ πόδα ἡνιόχει τὸν ςρατόν.

659. ΒΑΛΗΝ ΑΡΧΑΙΟΣ. Βαλὴν ὁ βασιλεὺς λέγεται. Εὐφορίων δέ φησι Θȣρίων εἶναι τὴν διάλεκτον. Ὅθεν καὶ βαληναῖον ὄρος, ὅ ἐςι βασιλικόν. Φησὶν οὖν, ὦ ἀρχαῖε βασιλεῦ ἴκȣ καὶ παραγενȣ̃ καὶ ἐλθὲ ἐπ' ἄκρον κόρυμβον ὄχθȣ, ἐπὶ τὴν ἄκραν ἐξοχὴν καὶ περιωπὴν τȣ̃ τάφȣ, ἀείρων καὶ ἐπαίρων καὶ κινῶν τὴν εὔμαριν, καὶ τὸ ὑπόδημα τȣ̃ ποδὸς, κροκόβαπτον καὶ ἐρυθρὸν· ἔςι δὲ τȣ̃το περίφρασις· πιφαύσκων καὶ δεικνύων καὶ ἀναφαίνων τὸν φάλαρον καὶ τὸν λόφον τῆς βασιλικῆς τιάρας καὶ περικεφαλαίας. Περιφραςικῶς δὲ τὸ ςέμμα φησί.

666. ΒΑΣΚΕ ΠΑΤΕΡ. Βάσκε καὶ πορεύθητι ὦ Δαρεῖε δέσποτα, ὅπως κλύῃς καὶ ἀκȣ́σῃς καὶ μάθῃς καινὰ καὶ ἀλλόκοτα καὶ νέα ἄχη τȣ̃ Ξέρξȣ. Ὡς ἐπῳδῇ δὲ κέχρηται τῇ βάσκε πάτερ Δαρειάν.

670. ΣΤΥΓΙΑ ΓΑΡ ΤΙΣ. Ἐπιτετάνυςαι γὰρ καὶ ἐξήπλωται ςυγερὰ καὶ μισητή τις ἀχλὺς καὶ θλίψις. Πᾶσα γὰρ νεολαία καὶ ἡ τῶν Περσῶν ἡλικία καὶ νεότης ἐξαπόλωλε καὶ παρῴχετο.

677. ΤΙ ΤΑΔΕ ΔΥΝΑΤΑ ΔΥΝΑΤΑ. Τί ὦ δυνάςα τάδε δίδυμα καὶ διπλᾶ ἁμάρτια καὶ ἁμαρτήματα διάγοιεν καὶ διάγȣσι περὶ τῇ σῇ γῇ τῇδε; Δίδυμα δὲ, ἢ διὰ τὸ ἐπὶ Δαρείȣ μὲν τριάκοντα φονευθῆναι χιλιάδας, νῦν δὲ ἐπὶ τȣ̃ Ξέρξȣ μυριάδας· ἢ, ὅτι Ξέρξȣ καὶ Πέρσȣ τινὸς εἰσὶν ἁμαρτίαι καὶ ἀτυχίαι ἡρμοσμέναι ὁμȣ̃· ἢ τὰ δίδυμα, τὰ ἐν Πλαταιαῖς γεγενημένα κακὰ καὶ τὰ ἐν Σαλαμῖνι. Τὸ δὲ δυνάτα, ἀντὶ τȣ̃ δυνάςα.

679. ΑΜΑΡΤΙΑ. Ὁμȣ̃ ἡρμοσμένα. Γράφεται καὶ ἁμαρτήματα.

682. ΝΑΕΣ ΑΝΑΕΣ. Αἱ μηκέτι νῆες· ἀπώλοντο γάρ.

Δ'.

683. Ω ΠΙΣΤΑ ΠΙΣΤΩΝ. Τὸ τȣ̃ Δαρείȣ εἴδωλον ἐξ ᾅδȣ ἀνελθὸν φησὶ πρὸς τȣ̀ς Πέρσας, ὦ πιςὰ γεννήματα καὶ ἀνατροφαὶ πατέρων πιςῶν ἐμοί, ὦ

ἐκ πιςῶν πατέρων πιςοὶ υἱοὶ, ἥλικές τε καὶ ἰσήλικες τῆς ἐμῆς ἡλικίας, τίνα πόνον καὶ κακοπάθειαν πάσχει ἡ πόλις, καὶ ςενάζει, καὶ οἷον ἐκ τῶν ὀδυρμῶν κέκοπται καὶ χαράσσεται ἡ γῆ κάτωθεν. Τὸ δὲ εἴρηκεν ὅτι ἐκ τῶν πολλῶν ὑμῶν ςεναγμῶν ἡ γῆ ῥαγεῖσα ἐνέδωκέ με.

686. ΛΕΥΣΣΩΝ Δ᾽ ΑΚΟΙΤΙΝ. Ἐγὼ δὲ βλέπων ἐγγὺς τοῦ ἐμοῦ τάφου παρακαθημένην τὴν ἐμὴν ὁμόκοιτον γυναῖκα, φοβοῦμαι μὴ κακὸν αὐτῇ ἐπιγέγονε. Τὰς χοὰς δὲ, ἤτοι τὰς θυσίας ἃς ἐμοὶ ἔθυσεν ἱλαςηρίους, ἀπεδεξάμην.

688. ΥΜΕΙΣ ΔΕ ΘΡΗΝΕΙΤ᾽ ΕΓΓΥΣ. Ἐγγὺς ἑςῶτες τοῦ ἐμοῦ τάφου, θρηνεῖτε καὶ καλεῖσθε καὶ ἀνακράζετέ με ἐξελθεῖν ἐκ τοῦ ᾅδου, ῥοθιάζοντες καὶ μεγάλως ἠχοῦντες καὶ θρηνοῦντες ἐν γόοις ψυχαγωγοῖς, ἤγουν τοῖς τὰς ψυχὰς ἐκ τοῦ ᾅδου ἀνακομίζουσιν· οὐκ ἔτι δὲ ῥᾴδιον τὸ ἐξελθεῖν με ἀπὸ τοῦ τάφου, οὐδὲ δυνατόν.

690. ΟΥΚ ΕΥΕΞΟΔΟΝ. Ὅθεν οὐ δυνατὸν ταχέως ἐξιέναι. Ἀπολογεῖται δὲ ὡς βραδύνας.

691. ΑΛΛΩΣ ΤΕ ΠΑΝΤΩΣ. Καὶ ἄλλως δὲ, φησὶν, οἱ κάτωθεν τῆς γῆς θεοὶ, οἷον ὁ Πλούτων καὶ ἡ Περσεφόνη καὶ οἱ τῶν νεκρῶν ἁπλῶς κυριεύοντες, ἀμείνους καὶ βελτίονες καὶ ἑτοιμότεροι εἰσὶν εἰς τὸ λαβεῖν παρ᾽ ἑαυτοῖς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ κατέχειν ἐν τῷ ᾅδῃ, παρὸ μεθιέναι, καὶ καταλεῖψαι, καὶ ἐᾶσαι αὐτοὺς ἀνελθεῖν εἰς τὴν γῆν ἄνωθεν.

693. ΟΜΩΣ Δ᾽ ΕΚΕΙΝΟΙΣ. Ἤτοι, μέγα κἀγὼ δυνηθεὶς παρὰ τοῖς κάτω θεοῖς, οἷα βασιλεὺς, καὶ παρ᾽ ἐκείνων τιμώμενος, καὶ μὴ λογιζόμενος ὡς οἱ κοινῶς ἀποθνήσκοντες, ἥκω· ἐτάχυνα δὲ, ὡς μὴ μεμφθῶ τοῦ χρόνου καὶ τῆς βραδυτῆτος ἕνεκα.

695. ΝΕΟΧΜΟΝ. Νεωςί. Παρὰ τὸ αἰχμὴν γενόμενον

700. ΜΑΚΕΣΤΗΡΑ ΜΥΘΟΝ. Μήκους ἐχόμενον.

702. ΔΙΟΜΑΙ ΜΕΝ ΧΑΡΙΣΑΣΘΑΙ. Τοῦτό φησι, δέδια μὲν τὰ κατὰ χάριν εἰπεῖν σοι ἐφ᾽ ᾧ θέλξαι τὴν σὴν ψυχὴν, δέδια δὲ καὶ ἀληθεῦσαι· λυπηθήσῃ γάρ.

705. ΑΛΛ᾽ ΕΠΕΙ ΔΕΟΣ. Εἰπόντος τοῦ χοροῦ πρὸς τὸν Δαρεῖον ὅτι φοβοῦμαι μὲν τὰ κατὰ χάριν εἰπεῖν σοι ἵνα μὴ λυπηθῇς, φησὶ πρὸς αὐτὸν ὁ Δαρεῖος, ἀλλ᾽ ἐπεὶ φοβῇ, ἔασον τοῦτο. Εἶτα ςρέφει τὸν λόγον πρὸς τὴν Ἄτοσσαν, καί φησιν, ὦ εὐγενὲς γύναι ξύννομε καὶ ξυμμερίςρια τῶν ἐμῶν λέκτρων, παυσαμένη τῶνδε τῶν θρήνων, φανερόν τι μοὶ εἰπὲ, ἵνα μάθω ὃ πάσχετε.

708. ΑΝΘΡΩΠΕΙΑ Δ᾽ ΑΝ ΤΟΙ. Ὁ Δαρεῖος παραμυθούμενος τῇ αὐτοῦ γυναικὶ, φησὶν ὅτι πήματα τύχοι καὶ ἐπέλθοι οἷα πολλάκις ἐν τοῖς βροτοῖς. Ἢ οὕτως, ἀνθρώπινα καὶ οὐ καινὰ ἂν τοῖς βροτοῖς τύχοι καὶ ἐπέλθοι ἐν πήματι καὶ ἐν βλάβῃ. Ὡς γὰρ ἄνθρωποι, πάσχουσι, καὶ τὰ αὐτῶν πήματα, οὐ θεῖά τινα, ἀλλ᾽ ἀνθρώπινα κέκληνται.

709. ΠΟΛΛΑ ΜΕΝ ΓΑΡ ΕΚ ΘΑΛΑΣΣΗΣ. Πολλὰ μὲν γὰρ κακὰ ἐκ τῆς θαλάσσης καὶ τῆς γῆς τοῖς ἀνθρώποις ἐπέρχονται, ἢν ὁ μάσσων καὶ ὁ μείζων βίοτος ἐκταθῇ πρόσω, ἤγουν ἐν μακρῷ τοῦ βίου χρόνῳ.

716. ΩΣ ΕΙΠΕΙΝ ΕΠΟΣ. Ὡς ἐν συντόμῳ λόγῳ περιλαβεῖν καὶ εἰπεῖν συλλήβδην πάντα. Ὡς καὶ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ,

Οὐκ ἔςιν οὐδὲν δεινὸν ὧδ᾽ εἰπεῖν ἔπος.

τȢ ᾅδȢ δόμων, αἰνέσατε, ἤγȢν συναινέσατε, καὶ συναρήξατε αὐτῷ τῷ ποιῆσαι τȢτί. Τὸν καταχθόνιον ȣ̃ν Δαρεῖον αἰνέσατε ἐξ ᾅδȢ δόμων μολεῖν. Τὸν Σȣσιγενῆ Θεὸν τῶν Περσῶν, ἤγȣν τὸν Δαρεῖον.

649. Η ΦΙΛΟΣ ΑΝΗΡ. Ὄντως φίλος ἦν ἀνὴρ ἐμοὶ ὁ Δαρεῖος, ὄντως φίλος καὶ ὁ τάφος ὃς κρύπτει τὰ φίλα ἤθη, τȣ̃τ᾽ ἔϛι τȣ̀ς προσφιλεῖς τρόπȣς ἐμοὶ τȣ̃ Δαρείȣ. Ὄχθον γὰρ τὸν τάφον καλεῖ, διὰ τὸν ἀναχωματισμόν.

651. ΑΙΔΩΝΕΥΣ Δ᾽ ΑΝΙΕΙ ΔΑΡΕΙΟΝ, ΟΙΟΝ ΑΝΑΚΤΑ ΔΑΡΕΙΑΝ. Ὁ Ἀϊδωνεὺς δὲ ὁ ἀναπομπὸς τῶν νεκρῶν ἀνίει, καὶ ἀναπέμψει, καὶ ἀναδώσει τῆς γῆς τὸν Δαρεῖον βασιλέα, οἷον τὸν καὶ Δαρειὰν κεκλημένον. Ἢ τὴν Δαρείαν ψυχὴν ἀναπέμψει ὁ ᾅδης. Τȣ̃το ἔξωθεν. Ἄλλως· τὸν μόνον γενόμενον βασιλέα, διὰ τὸ κηδεμονικόν. Ἔοικε δὲ ὁ Δαρεῖος καὶ Δαρειὰν λέγεσθαι.

656. ΘΕΟΜΗΣΤΩΡ Δ᾽ ΕΚΙΚΛΗΣΚΕΤΟ. Θεομήϛωρ τὲ καὶ τὰ θεῖα βȣλευόμενος ἐκαλεῖτο τοῖς Πέρσαις· ȣ̓ μόνον τὲ ἐκαλεῖτο τȣ̃το, ἀλλὰ καὶ θεομήϛωρ ὑπῆρχεν, ἐπειδὴ καὶ καλῶς ἐποδώκει καὶ ἴθυνε καὶ ὑπὸ τὸν ἑαυτȣ̃ πόδα ἡνιόχει τὸν ϛρατόν.

659. ΒΑΛΗΝ ΑΡΧΑΙΟΣ. Βαλὴν ὁ βασιλεὺς λέγεται. Εὐφορίων δέ φησι Θȣρίων εἶναι τὴν διάλεκτον. Ὅθεν καὶ βαληναῖον ὄρος, ὅ ἐϛι βασιλικόν. Φησὶν ȣ̓̃ν, ὦ ἀρχαῖε βασιλεῦ ἴκȣ καὶ παραγενȣ̃ καὶ ἐλθὲ ἐπ᾽ ἄκρον κόρυμβον ὄχθȣ, ἐπὶ τὴν ἄκραν ἐξοχὴν καὶ περιωπὴν τȣ̃ τάφȣ, ἀείρων καὶ ἐπαίρων καὶ κινῶν τὴν εὔμαριν, καὶ τὸ ὑπόδημα τȣ̃ ποδὸς, κροκόβαπτον καὶ ἐρυθρȣ̃ν· ἔϛι δὲ τȣ̃το περίφρασις· πιφαύσκων καὶ δεικνύων καὶ ἀναφαίνων τὸν φάλαρον καὶ τὸν λόφον τῆς βασιλικῆς τιάρας καὶ περικεφαλαίας. Περιφραϛικῶς δὲ τὸ ϛέμμα φησί.

666. ΒΑΣΚΕ ΠΑΤΕΡ. Βάσκε καὶ πορεύθητι ὦ Δαρεῖε δέσποτα, ὅπως κλύῃς καὶ ἀκȣ́σῃς καὶ μάθῃς καινὰ καὶ ἀλλόκοτα καὶ νέα ἄχη τȣ̃ Ξέρξȣ. Ὡς ἐπῳδῇ δὲ κέχρηται τῇ βάσκε πάτερ Δαρειάν.

670. ΣΤΥΓΙΑ ΓΑΡ ΤΙΣ. Ἐπιτετάνυϛαι γὰρ καὶ ἐξήπλωται ϛυγερὰ καὶ μισητή τις ἀχλὺς καὶ θλίψις. Πᾶσα γὰρ νεολαία καὶ ἡ τῶν Περσῶν ἡλικία καὶ νεότης ἐξαπόλωλε καὶ παρῴχετο.

677. ΤΙ ΤΑΔΕ ΔΥΝΑΤΑ ΔΥΝΑΤΑ. Τί ὦ δυνάϛα τάδε δίδυμα καὶ διπλᾶ ἁμάρτια καὶ ἁμαρτήματα διάγοιεν καὶ διάγȣσι περὶ τῇ σῇ γῇ τῇδε; Δίδυμα δὲ, ἢ διὰ τὸ ἐπὶ Δαρείȣ μὲν τριάκοντα φονευθῆναι χιλιάδας, νῦν δὲ ἐπὶ τȣ̃ Ξέρξȣ μυριάδας· ἢ, ὅτι Ξέρξȣ καὶ Πέρσȣ τινὸς εἰσὶν ἁμαρτίαι καὶ ἀτυχίαι ἡρμοσμέναι ὁμȣ̃· ἢ τὰ δίδυμα, τὰ ἐν Πλαταιαῖς γεγενημένα κακὰ καὶ τὰ ἐν Σαλαμῖνι. Τὸ δὲ δυνάτα, ἀντὶ τȣ̃ δυνάϛα.

679. ΑΜΑΡΤΙΑ. Ὁμȣ̃ ἡρμοσμένα. Γράφεται καὶ ἁμαρτήματα.

682. ΝΑΕΣ ΑΝΑΕΣ. Αἱ μηκέτι νῆες· ἀπώλοντο γάρ.

Δ′.

683. Ω ΠΙΣΤΑ ΠΙΣΤΩΝ. Τὸ τȣ̃ Δαρείȣ εἴδωλον ἐξ ᾅδȣ ἀνελθὸν φησὶ πρὸς τȣ̀ς Πέρσας, ὦ πιϛὰ γεννήματα καὶ ἀνατροφαὶ πατέρων πιϛῶν ἐμοὶ, ὦ

ἐκ πιςῶν πατέρων πιςοὶ υἱοὶ, ἥλικές τε καὶ ἰσήλικες τῆς ἐμῆς ἡλικίας, τίνα πόνον καὶ κακοπάθειαν πάσχει ἡ πόλις, καὶ ςενάζει, καὶ οἷον ἐκ τῶν ὀδυρμῶν κέκοπται καὶ χαράσσεται ἡ γῆ κάτωθεν. Τοῦτο δὲ εἴρηκεν ὅτι ἐκ τῶν πολλῶν ὑμῶν ςεναγμῶν ἡ γῆ ῥαγεῖσα ἐνέδωκέ με.

686. ΛΕΥΣΣΩΝ Δ᾽ ΑΚΟΙΤΙΝ. Ἐγὼ δὲ βλέπων ἐγγὺς τοῦ ἐμοῦ τάφου παρακαθημένην τὴν ἐμὴν ὁμόκοιτον γυναῖκα, φοβοῦμαι μὴ κακὸν αὐτῇ ἐπιγέγονε. Τὰς χοὰς δὲ, ἤτοι τὰς θυσίας ἃς ἐμοὶ ἔθυσεν ἱλαςηρίους, ἀπεδεξάμην.

688. ΥΜΕΙΣ ΔΕ ΘΡΗΝΕΙΤ᾽ ΕΓΓΥΣ. Ἐγγὺς ἑςῶτες τοῦ ἐμοῦ τάφου, θρηνεῖτε καὶ καλεῖσθε καὶ ἀνακράζετέ με ἐξελθεῖν ἐκ τοῦ ᾅδου, ῥοθιάζοντες καὶ μεγάλως ἠχοῦντες καὶ θρηνοῦντες ἐν γόοις ψυχαγωγοῖς, ἤγουν τοῖς τὰς ψυχὰς ἐκ τοῦ ᾅδου ἀνακομίζουσιν· οὐκ ἔτι δὲ ῥᾴδιον τὸ ἐξελθεῖν με ἀπὸ τοῦ τάφου, οὐδὲ δυνατόν.

690. ΟΥΚ ΕΥΕΞΟΔΟΝ. Ὅθεν οὐ δυνατὸν ταχέως ἐξιέναι. Ἀπολογεῖται δὲ ὡς βραδύνας.

691. ΑΛΛΩΣ ΤΕ ΠΑΝΤΩΣ. Καὶ ἄλλως δὲ, φησὶν, οἱ κάτωθεν τῆς γῆς θεοὶ, οἷον ὁ Πλούτων καὶ ἡ Περσεφόνη καὶ οἱ τῶν νεκρῶν ἁπλῶς κυριεύοντες, ἀμείνους καὶ βελτίονες καὶ ἑτοιμότεροι εἰσὶν εἰς τὸ λαβεῖν παρ᾽ ἑαυτοῖς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ κατέχειν ἐν τῷ ᾅδῃ, παρὸ μεθιέναι, καὶ καταλεῖψαι, καὶ ἐᾶσαι αὐτοὺς ἀνελθεῖν εἰς τὴν γῆν ἄνωθεν.

693. ΟΜΩΣ Δ᾽ ΕΚΕΙΝΟΙΣ. Ἤτοι, μέγα κἀγὼ δυνηθεὶς παρὰ τοῖς κάτω θεοῖς, οἷα βασιλεὺς, καὶ παρ᾽ ἐκείνων τιμώμενος, καὶ μὴ λογιζόμενος ὡς οἱ κοινῶς ἀποθνήσκοντες, ἥκω· ἐτάχυνα δὲ, ὡς μὴ μεμφθῶ τοῦ χρόνου καὶ τῆς βραδυτῆτος ἕνεκα.

695. ΝΕΟΧΜΟΝ. Νεωςί. Παρὰ τὸ αἰχμὴν γενόμενον

700. ΜΑΚΕΣΤΗΡΑ ΜΥΘΟΝ. Μήκους ἐχόμενον.

702. ΔΙΟΜΑΙ ΜΕΝ ΧΑΡΙΣΑΣΘΑΙ. Τοῦτό φησι, δέδια μὲν τὰ κατὰ χάριν εἰπεῖν σοι ἐφ᾽ ᾧ θέλξαι τὴν σὴν ψυχὴν, δέδια δὲ καὶ ἀληθεῦσαι· λυπηθήσῃ γάρ.

705. ΑΛΛ᾽ ΕΠΕΙ ΔΕΟΣ. Εἰπόντος τοῦ χοροῦ πρὸς τὸν Δαρεῖον ὅτι φοβοῦμαι μὲν τὰ κατὰ χάριν εἰπεῖν σοι ἵνα μὴ λυπηθῇς, φησὶ πρὸς αὐτὸν ὁ Δαρεῖος, ἀλλ᾽ ἐπεὶ φοβῇ, ἔασον τοῦτο. Εἶτα ςρέφει τὸν λόγον πρὸς τὴν Ἄτοσσαν, καί φησιν, ὦ εὐγενὲς γύναι ξύννομε καὶ ξυμμερίςρια τῶν ἐμῶν λέκτρων, παυσαμένη τῶνδε τῶν θρήνων, φανερόν τι μοὶ εἰπὲ, ἵνα μάθω ὃ πάσχετε.

708. ΑΝΘΡΩΠΕΙΑ Δ᾽ ΑΝ ΤΟΙ. Ὁ Δαρεῖος παραμυθούμενος τῇ αὐτοῦ γυναικὶ, φησὶν ὅτι πήματα τύχοι καὶ ἐπέλθοι οἷα πολλάκις ἐν τοῖς βροτοῖς. Ἢ οὕτως, ἀνθρώπινα καὶ οὐ καινὰ ἂν τοῖς βροτοῖς τύχοι καὶ ἐπέλθοι ἐν πήματι καὶ ἐν βλάβῃ. Ὡς γὰρ ἄνθρωποι, πάσχουσι, καὶ τὰ αὐτῶν πήματα, οὐ θεῖά τινα, ἀλλ᾽ ἀνθρώπινα κέκληνται.

709. ΠΟΛΛΑ ΜΕΝ ΓΑΡ ΕΚ ΘΑΛΑΣΣΗΣ. Πολλὰ μὲν γὰρ κακὰ ἐκ τῆς θαλάσσης καὶ τῆς γῆς τοῖς ἀνθρώποις ἐπέρχονται, ἢν ὁ μάσσων καὶ ὁ μείζων βίοτος ἐκταθῇ πρόσω, ἤγουν ἐν μακρῷ τοῦ βίου χρόνῳ.

716. ΩΣ ΕΙΠΕΙΝ ΕΠΟΣ. Ὡς ἐν συντόμῳ λόγῳ περιλαβεῖν καὶ εἰπεῖν συλλήβδην πάντα. Ὡς καὶ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ,

Οὐκ ἔςιν οὐδὲν δεινὸν ὧδ᾽ εἰπεῖν ἔπος.

τῦ ᾅδυ δόμων, αἰνέσατε, ἤγυν συναινέσατε, καὶ συναρήξατε αὐτῷ τῷ ποιῆσαι τυτί. Τὸν καταχθόνιον ὖν Δαρεῖον αἰνέσατε ἐξ ᾅδυ δόμων μολεῖν. Τὸν Συσιγενῆ θεὸν τῶν Περσῶν, ἤγυν τὸν Δαρεῖον.

649. Η ΦΙΛΟΣ ΑΝΗΡ. Ὄντως φίλος ἦν ἀνὴρ ἐμοὶ ὁ Δαρεῖος, ὄντως φίλος καὶ ὁ τάφος ὃς κρύπτει τὰ φίλα ἤθη, τῦτ' ἔςι τὺς προσφιλεῖς τρόπυς ἐμοὶ τῦ Δαρείυ. Ὄχθον γὰρ τὸν τάφον καλεῖ, διὰ τὸν ἀναχωματισμόν.

651. ΑΙΔΩΝΕΥΣ Δ' ΑΝΙΕΙ ΔΑΡΕΙΟΝ, ΟΙΟΝ ΑΝΑΚΤΑ ΔΑΡΕΙΑΝ. Ὁ Ἀϊδωνεὺς δὲ ὁ ἀναπομπὸς τῶν νεκρῶν ἀνίει, καὶ ἀναπέμψει, καὶ ἀναδώσει τῆς γῆς τὸν Δαρεῖον βασιλέα, οἷον τὸν καὶ Δαρειὰν κεκλημένον. Ἢ τὴν Δαρείαν ψυχὴν ἀναπέμψει ὁ ᾅδης. Τῦτο ἔξωθεν. Ἄλλως· τὸν μόνον γενόμενον βασιλέα, διὰ τὸ κηδεμονικόν. Ἔοικε δὲ ὁ Δαρεῖος καὶ Δαρειὰν λέγεσθαι.

656. ΘΕΟΜΗΣΤΩΡ Δ' ΕΚΙΚΛΗΣΚΕΤΟ. Θεομήςωρ τε καὶ τὰ θεῖα βυλευόμενος ἐκαλεῖτο τοῖς Πέρσαις· ὐ μόνον τε ἐκαλεῖτο τῦτο, ἀλλὰ καὶ θεομήςωρ ὑπῆρχεν, ἐπειδὴ καὶ καλῶς ἐποδώκει καὶ ἴθυνε καὶ ὑπὸ τὸν ἑαυτῦ πόδα ἡνιόχει τὸν ςρατόν.

659. ΒΑΛΗΝ ΑΡΧΑΙΟΣ. Βαλὴν ὁ βασιλεὺς λέγεται. Εὐφορίων δέ φησι Θυρίων εἶναι τὴν διάλεκτον. Ὅθεν καὶ βαληναῖον ὄρος, ὅ ἐςι βασιλικόν. Φησὶν ὖν, ὦ ἀρχαῖε βασιλεῦ ἴκυ καὶ παραγενῦ καὶ ἐλθὲ ἐπ' ἄκρον κόρυμβον ὄχθυ, ἐπὶ τὴν ἄκραν ἐξοχὴν καὶ περιωπὴν τῦ τάφυ, ἀείρων καὶ ἐπαίρων καὶ κινῶν τὴν εὔμαριν, καὶ τὸ ὑπόδημα τῦ ποδὸς, κροκόβαπτον καὶ ἐρυθρὸν· ἔςι δὲ τῦτο περίφρασις· πιφαύσκων καὶ δεικνύων καὶ ἀναφαίνων τὸν φάλαρον καὶ τὸν λόφον τῆς βασιλικῆς τιάρας καὶ περικεφαλαίας. Περιφραςικῶς δὲ τὸ ςέμμα φησί.

666. ΒΑΣΚΕ ΠΑΤΕΡ. Βάσκε καὶ πορεύθητι ὦ Δαρεῖε δέσποτα, ὅπως κλύῃς καὶ ἀκύσῃς καὶ μάθῃς καινὰ καὶ ἀλλόκοτα καὶ νέα ἄχη τῦ Ξέρξυ. Ὡς ἐπῳδῇ δὲ κέχρηται τῇ βάσκε πάτερ Δαρειάν.

670. ΣΤΥΓΙΑ ΓΑΡ ΤΙΣ. Ἐπιτετάνυςαι γὰρ καὶ ἐξήπλωται ςυγερὰ καὶ μισητή τις ἀχλὺς καὶ θλίψις. Πᾶσα γὰρ νεολαία καὶ ἡ τῶν Περσῶν ἡλικία καὶ νεότης ἐξαπόλωλε καὶ παρῴχετο.

677. ΤΙ ΤΑΔΕ ΔΥΝΑΤΑ ΔΥΝΑΤΑ. Τί ὦ δυνάςα τάδε δίδυμα καὶ διπλᾶ ἁμάρτια καὶ ἁμαρτήματα διάγοιεν καὶ διάγυσι περὶ τῇ σῇ γῇ τῇδε; Δίδυμα δὲ, ἢ διὰ τὸ ἐπὶ Δαρείυ μὲν τριάκοντα φονευθῆναι χιλιάδας, νῦν δὲ ἐπὶ τῦ Ξέρξυ μυριάδας· ἢ, ὅτι Ξέρξυ καὶ Πέρσυ τινὸς εἰσὶν ἁμαρτίαι καὶ ἀτυχίαι ἡρμοσμέναι ὁμῦ· ἢ τὰ δίδυμα, τὰ ἐν Πλαταιαῖς γεγενημένα κακὰ καὶ τὰ ἐν Σαλαμῖνι. Τὸ δὲ δυνάτα, ἀντὶ τῦ δυνάςα.

679. ΑΜΑΡΤΙΑ. Ὁμῦ ἡρμοσμένα. Γράφεται καὶ ἁμαρτήματα.

682. ΝΑΕΣ ΑΝΑΕΣ. Αἱ μηκέτι νῆες· ἀπώλοντο γάρ.

Δ'.

683. Ω ΠΙΣΤΑ ΠΙΣΤΩΝ. Τὸ τῦ Δαρείυ εἴδωλον ἐξ ᾅδυ ἀνελθὸν φησὶ πρὸς τὺς Πέρσας, ὦ πιςὰ γεννήματα καὶ ἀνατροφαὶ πατέρων πιςῶν ἐμοὶ, ὦ

ἐκ πιςῶν πατέρων πιςοὶ υἱοὶ, ἥλικές τε καὶ ἰσήλικες τῆς ἐμῆς ἡλικίας, τίνα πόνον καὶ κακοπάθειαν πάσχει ἡ πόλις, καὶ ςενάζει, καὶ οἷον ἐκ τῶν ὀδυρμῶν κέκοπται καὶ χαράσσεται ἡ γῆ κάτωθεν. Τῦτο δὲ εἴρηκεν ὅτι ἐκ τῶν πολλῶν ὑμῶν ςεναγμῶν ἡ γῆ ῥαγεῖσα ἐνέδωκέ με.

686. ΛΕΥΣΣΩΝ Δ᾽ ΑΚΟΙΤΙΝ. Ἐγὼ δὲ βλέπων ἐγγὺς τῦ ἐμῦ τάφυ παρακαθημένην τὴν ἐμὴν ὁμόκοιτον γυναῖκα, φοβῦμαι μὴ κακὸν αὐτῇ ἐπιγέγονε. Τὰς χοὰς δὲ, ἤτοι τὰς θυσίας ἃς ἐμοὶ ἔθυσεν ἱλαςηρίυς, ἀπεδεξάμην.

688. ΥΜΕΙΣ ΔΕ ΘΡΗΝΕΙΤ᾽ ΕΓΓΥΣ. Ἐγγὺς ἑςῶτες τῦ ἐμῦ τάφυ, θρηνεῖτε καὶ καλεῖσθε καὶ ἀνακράζετέ με ἐξελθεῖν ἐκ τῦ ᾅδυ, ῥοθιάζοντες καὶ μεγάλως ἠχῦντες καὶ θρηνῦντες ἐν γόοις ψυχαγωγοῖς, ἤγυν τοῖς τὰς ψυχὰς ἐκ τῦ ᾅδυ ἀνακομίζυσιν· ὐκ ἔτι δὲ ῥάδιον τὸ ἐξελθεῖν με ἀπὸ τῦ τάφυ, ὐδὲ δυνατόν.

690. ΟΥΚ ΕΥΕΞΟΔΟΝ. Ὅθεν ὐ δυνατὸν ταχέως ἐξιέναι. Ἀπολογεῖται δὲ ὡς βραδύνας.

691. ΑΛΛΩΣ ΤΕ ΠΑΝΤΩΣ. Καὶ ἄλλως δὲ, φησὶν, οἱ κάτωθεν τῆς γῆς θεοὶ, οἷον ὁ Πλύτων καὶ ἡ Περσεφόνη καὶ οἱ τῶν νεκρῶν ἁπλῶς κυριεύοντες, ἀμείνυς καὶ βελτίονες καὶ ἑτοιμότεροι εἰσὶν εἰς τὸ λαβεῖν παρ᾽ ἑαυτοῖς τὺς ἀνθρώπυς, καὶ κατέχειν ἐν τῷ ᾅδῃ, παρὸ μεθιέναι, καὶ καταλεῖψαι, καὶ ἐᾶσαι αὐτὺς ἀνελθεῖν εἰς τὴν γῆν ἄνωθεν.

693. ΟΜΩΣ Δ᾽ ΕΚΕΙΝΟΙΣ. Ἤτοι, μέγα κἀγὼ δυνηθεὶς παρὰ τοῖς κάτω θεοῖς, οἷα βασιλεὺς, καὶ παρ᾽ ἐκείνων τιμώμενος, καὶ μὴ λογιζόμενος ὡς οἱ κοινῶς ἀποθνήσκοντες, ἥκω· ἐτάχυνα δὲ, ὡς μὴ μεμφθῶ τῦ χρόνυ καὶ τῆς βραδυτῆτος ἕνεκα.

695. ΝΕΟΧΜΟΝ. Νεωςί. Παρὰ τὸ αἰχμὴν γενόμενον

700. ΜΑΚΕΣΤΗΡΑ ΜΥΘΟΝ. Μῆκυς ἐχόμενον.

702. ΔΙΟΜΑΙ ΜΕΝ ΧΑΡΙΣΑΣΘΑΙ. Τῦτό φησι, δέδια μὲν τὰ κατὰ χάριν εἰπεῖν σοι ἐφ᾽ ᾧ θέλξαι τὴν σὴν ψυχὴν, δέδια δὲ καὶ ἀληθεῦσαι· λυπηθήσῃ γάρ.

705. ΑΛΛ᾽ ΕΠΕΙ ΔΕΟΣ. Εἰπόντος τῦ χορῦ πρὸς τὸν Δαρεῖον ὅτι φοβῦμαι μὲν τὰ κατὰ χάριν εἰπεῖν σοι ἵνα μὴ λυπηθῇς, φησὶ πρὸς αὐτὸν ὁ Δαρεῖος, ἀλλ᾽ ἐπεὶ φοβῇ, ἔασον τῦτο. Εἶτα ςρέφει τὸν λόγον πρὸς τὴν Ἄτοσσαν, καί φησιν, ὦ εὐγενὲς γύναι ξύννομε καὶ ξυμμερίςρια τῶν ἐμῶν λέκτρων, παυσαμένη τῶνδε τῶν θρήνων, φανερόν τι μοὶ εἰπὲ, ἵνα μάθω ὃ πάσχετε.

708. ΑΝΘΡΩΠΕΙΑ Δ᾽ ΑΝ ΤΟΙ. Ὁ Δαρεῖος παραμυθύμενος τῇ αὐτῦ γυναικὶ, φησὶν ὅτι πήματα τύχοι καὶ ἐπέλθοι οἷα πολλάκις ἐν τοῖς βροτοῖς. Ἢ ὕτως, ἀνθρώπινα καὶ ὐ καινὰ ἂν τοῖς βροτοῖς τύχοι καὶ ἐπέλθοι ἐν πήματι καὶ ἐν βλάβῃ. Ὡς γὰρ ἄνθρωποι, πάσχυσι, καὶ τὰ αὐτῶν πήματα, ὐ θεῖά τινα, ἀλλ᾽ ἀνθρώπινα κέκληνται.

709. ΠΟΛΛΑ ΜΕΝ ΓΑΡ ΕΚ ΘΑΛΑΣΣΗΣ. Πολλὰ μὲν γὰρ κακὰ ἐκ τῆς θαλάσσης καὶ τῆς γῆς τοῖς ἀνθρώποις ἐπέρχονται, ἢν ὁ μάσσων καὶ ὁ μείζων βίοτος ἐκταθῇ πρόσω, ἤγυν ἐν μακρῷ τῦ βίυ χρόνῳ.

716. ΩΣ ΕΙΠΕΙΝ ΕΠΟΣ. Ὡς ἐν συντόμῳ λόγῳ περιλαβεῖν καὶ εἰπεῖν συλλήβδην πάντα. Ὡς καὶ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ,

Οὐκ ἔςιν ὐδὲν δεινὸν ὧδ᾽ εἰπεῖν ἔπος.

717. ΛΟΙΜΟΥ ΤΙΣ ΗΛΘΕ. Ταραχὴ, ἐμφύλιος πόλεμος. Ἀντὶ τῆ φθορᾶ, εἶπε σκηπτόν· ὡς γὰρ ἐκεῖνος, εἴτινος ἐπιδράττεται, καίει καὶ φθείρει καὶ ἀφανίζει· ἕτω καὶ ὁ λοιμός.

719. ΤΙΣ Δ' ΕΜΩΝ ΕΚΕΙΣΕ ΠΑΙΔΩΝ. Ἡρόδοτος ζ' φησὶ Δαρείε παῖδας εἶναι, Ἑλλάνικος δὲ ια'.

720. ΗΠΕΙΡΟΥ ΠΛΑΚΑ. Τῆς γῆς τὸ ἅπλωμα. Περιφραςικῶς δὲ τὴν γῆν τῶν Περσῶν φησὶ πᾶσαν.

721. ΠΕΖΟΣ Η ΝΑΥΤΗΣ. Ἤτοι διὰ ξηρᾶς, ἢ διὰ θαλάσσης τήνδε τὴν πεῖραν ἐμώρανεν, ἀντὶ τῆ μωράν τινα καὶ ἀβέλως καὶ ἀπερισκέπτως ταύτην τὴν πεῖραν παρήγαγε. Τὴν πρὸς τὲς Ἀθηναίες δέ φησιν ἐκςρατείαν.

722. ΔΙΠΛΟΥΝ ΜΕΤΩΠΟΝ. Καὶ τάγμα δὲ ἦν διπλῆν, ἤτοι πεζὸν καὶ ναυτικὸν, καὶ διπλοῖ ςρατηγοὶ καὶ ἡγεμόνες καὶ βασιλεῖς ἦσαν, καὶ τὰ ἀμφότερα κατά τε γῆν καὶ θάλασσαν.

724. ΩΣΤ' ΕΧΕΙΝ ΠΟΡΟΝ. Ὥςε συνέχειν τὸν πόρον καὶ ἐπέχειν τὸ ὕδωρ.

726. ΓΝΩΜΗΣ ΔΕ ΠΟΥ. Ἀντὶ τῆ, ἴσως καὶ συνήργησεν αὐτῷ τις δαίμων, καὶ ἐβοήθησε. Βόσπορον δὲ λέγει τὸν Ἑλλήσποντον.

728. ΩΣ ΙΔΕΙΝ. Ὁποῖον καὶ εἰς τέλος παρήγαγε, δεινόν τινα τῷ ὄντι ὄλεθρον.

730. ΝΑΥΤΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ. Τῆτό φησιν, ὅτι ὁ τῶν Περσῶν ςρατὸς ναυτικὸς ἀφανισθεὶς ἐν τῇ θαλάσσῃ παρὰ τῶν Ἑλλήνων, γέγονεν ἀπωλείας καὶ φθορᾶς αἴτιος καὶ τῷ πεζῷ ςρατεύματι. Οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι πρῶτον μὲν τὲς ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐνίκων Πέρσας, εἶθ' ἕτως πρὸς τὲς πεζὲς ἐφορμήσαντες, τέτες ἀπέκτειναν. Τῶν ναυτικῶν γὰρ φθαρέντων οἱ ἐν τῇ Ψυτταλίᾳ Πέρσαι· ἥτις ἐςὶ νῆσος τῇ Σαλαμῖνι παρακειμένη· εὐάλωτοι γεγόνασιν.

733. ΚΑΙΠΙΚΟΥΡΙΑΣ ΣΤΡΑΤΟΥ. Τῆς ἀπολομένης.

734. ΒΑΚΤΡΙΩΝ Δ' ΕΡΡΕΙ. Τῶν Βακτρίων δὲ ἔῤῥει καὶ ἐφθάρη πᾶς δῆμος πανώλης καὶ ἀνδρεῖος καὶ πολεμικὸς, ἐδέ τις γέρων ἀπώλετο. Τῆτ' ἔςι, πάντες οἱ νέοι ἐφθάρησαν, οἱ δὲ γέροντες ἔ. Τὲς γὰρ νέες μόνες ὁ Ξέρξης ἐςρατολόγησε, τὲς δὲ γέροντας, ὡς ἀσθενεῖς ὄντας καὶ μὴ δυναμένες κινῆσαι ὅπλα, κατέλειψε τῇ Περσίδι χώρᾳ ἐπιτηρητάς τε καὶ φύλακας.

736. ΜΟΝΑΔΑ ΔΕ ΞΕΡΞΗΝ. Μεμονωμένον δέ φασι τὸν Ξέρξην ἀπομεῖναι, καὶ ἔρημον ἐ μετὰ πολλῶν ἀνδρῶν τὸν Ξέρξην διαπεράσαι τὸν Ἑλλήσποντον, τὴν ζευκτηρίαν δηλαδὴ τὴν ἐν δυοῖν μέρεσι κειμένην, καὶ συζευγνῦσαν αὐτά· λέγει δὲ τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Εὐρώπην.

737. ΠΩΣ ΤΕ ΔΗ ΚΑΙ ΠΗ. Ἐν ἐρωτήσει. ΤΕΛΕΥΤΑΙΝ ΕΣΤΙ. Διαπράττεσθαι.

738. ΓΕΦΥΡΑΝ ΕΝ ΔΥΟΙΝ ΖΕΥΚΤΗΡΙΑΝ. Τὸν Ἑλλήσποντον, ὃς ζεύγνυσιν Ἀσίαν καὶ Εὐρώπην.

740. ΟΥΚ ΕΝΙ ΣΤΑΣΙΣ. Ἀμφιβολία. Τῆτο ἐκ ἄδηλον.

741. ΦΕΥ ΤΑΧΕΙΑ. Ὡς τῆ Δαρείε εἰπόντος καὶ οἷον προμαντευσαμένε τὸν Ξέρξην ἀποβαλεῖν πολὺν λαόν.

744. ΑΛΛ' ΟΤΑΝ. Ὅταν σπεύδῃ τὶς ἢ εἰς καλὰ ἢ εἰς κακὰ, ὁ θεὸς

αὐτοῦ ἐπιλαμβάνεται· ἢ, ὅταν ἐπὶ τὰ χείρω ἐπείγηται, τότε συνεφάπτεται καὶ συνάπτεται αὐτῷ καὶ ἡ Ἐριννὺς, ἡ τιμωρητικὴ καὶ ἡ ἔφορος τῶν κακῶν θεός.

745. ΝΥΝ ΚΑΚΩΝ. Ἔοικεν εὑρεθῆναι τοῖς φίλοις ἅπασιν ἐμοῦ ἡ τῶν κακῶν πηγή. Ἄλλως· ὡς ἡ πηγὴ τὸ μὲν δίδωσιν, ἄλλο δ' ἀναβλύζει.

747. ΟΣΤΙΣ ΕΛΛΗΣΠΟΝΤΟΝ. Ὅστις ὁ Ξέρξης ἤλπισε σχήσειν καὶ κρατήσειν ὡς δοῦλον καὶ ἐν δεσμοῖς τὸν ἱερὸν Ἑλλήσποντον. Ἱερὸν δὲ τοῦτόν φησι, διὰ τὸ ἱδρύσθαι αὐτόθι Διὸς ἱερὸν, ὡς Μνασέας φησίν. Ἢ τὸν ἀνειμένον, ἀκωλύτως ὡς τὸν ἱερὸν ἰχθὺν φέρεσθαι.

749. ΚΑΙ ΠΟΡΟΝ ΜΕΤΕΡΡΥΘΜΙΖΕ. Καὶ τὸν τῆς θαλάσσης πόρον μετέπλαττε καὶ εἰς ξηρὰν μετέβαλλε, καὶ τὸν Ἑλλήσποντον δεσμοῖς σιδηροῖς περιβαλὼν, ἤτοι γέφυραν ἐν αὐτῷ διὰ σιδήρου ἐργασάμενος, πολλὴν καὶ μακρὰν κέλευθον καὶ ὁδὸν ἐπλήρωσε καὶ ἐποίησε τῷ στρατεύματι, ἄνθρωπος ὤν· ᾤετο δὲ καὶ ὑπελάμβανε καὶ ἐνόμιζεν οὐκ ἐν εὐβουλίᾳ, ἀλλ' ἀβούλως καὶ μωρῶς, κρατήσειν πάντων τῶν θεῶν, καὶ τοῦ Ποσειδῶνος αὐτοῦ, ὃς κύριος τῆς θαλάσσης ἐστί.

753. ΔΕΔΟΙΚΑ ΜΗ ΠΟΛΥΣ. Φοβοῦμαι, φησὶ, μὴ ὁ πολὺς πλοῦτος ὁ ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ πόνου κατορθωθεὶς, ἁρπαγῇ ὑπὸ τοῦ φθάσαντος, ἤτοι καταλαβόντος.

755. ΤΑΥΤΑ ΤΟΙΣ ΚΑΚΟΙΣ ΟΜΙΛΩΝ. Ταῦτα διδάσκεται ὁ θούριος καὶ ὁ ὁρμητικὸς πρὸς τὸν πόλεμον Ξέρξης, ὁμιλῶν τοῖς κακοῖς ἀνδράσι. Λέγουσι γὰρ αὐτῷ· ὁ γὰρ δὲ σύνδεσμος, ἀντὶ τοῦ γὰρ, ἢ περισσὸς ὁ δέ· ὅτι σὺ μὲν ὄλβον ἐκτήσω μέγαν τέκνοις, καὶ ἐν ἀνδραγαθίαις· τοῦτον δὲ ὑπ' ἀνανδρίαις ἔνδον τῆς οἰκίας κινεῖν τὸ δόρυ, τὸν ὄλβον δὲ τὸν πατρικὸν μὴ αὐξάνειν.

761. ΤΟΙΓΑΡ ΣΦΙΝ. Τοιγαροῦν σφὶν καὶ αὐτοῖς τοῖς τῷ Ξέρξῃ συμβουλεύσασι ταῦτα καὶ προτρέψασιν, ἔργον ἐστὶν ἐξειργασμένον, εἰς φθορὰν χωρῆσαν.

763. ΕΞΕΚΕΙΝΩΣΕΝ ΠΕΣΟΝ. Ἔργον οἷον οὐδέπω, πεσὸν δίκην κύβου· τὰ πράγματα γὰρ κατὰ κύβον πίπτουσιν· ἐξεκένωσε τόδε τὸ ἄστυ. Ἔργον δὲ, οἷον οὐδέπω γέγονεν ἐξ οὗτε καὶ ἀφ' οὗ καιροῦ ὁ Ζεὺς ὤπασε καὶ παρέσχε καὶ ἔδωκε ταύτην τὴν τιμὴν, τοῦτ' ἔστι τὸ ταγεῖν καὶ ἡγεμονεύειν καὶ βασιλεύειν ἕνα ἄνδρα πάσης Ἀσίας.

768. ΑΛΛΟΣ Δ' ΕΚΕΙΝΟΥ ΠΑΙΣ. Τὸν Ἀρταφρένην φησὶ, περὶ οὗ παρακατιὼν λέγει, φρένες γὰρ αὐτοῦ θυμὸν οἰακοστρόφουν, ἐτυμολογῶν αὐτοῦ τὸ ὄνομα. Ἀρταφρένης γὰρ ἐξ ἐτυμολογίας λέγεται ὁ τὰς φρένας ἔχων ἀρτίας καὶ ἀκεραίας.

773. ΗΛΑΣΕΝ ΒΙΑι. Συνήγαγεν τῇ ἰδίᾳ δυνάμει.

775. ΚΥΡΟΥ ΔΕ ΠΑΙΣ. Κύρου δὲ υἱὸς ὁ Καμβύσης, ἀδελφὸς δὲ, κατὰ Ἑλλάνικον, Μαρφίου καὶ Μέμφιδος.

776. ΠΕΜΠΤΟΣ ΔΕ ΜΑΡΔΟΣ. Ἡ γραφὴ ἡμάρτηται. Τὸν γὰρ ἐπιθέμενον τῇ Καμβύσου ἀρχῇ μάγον ὄντα, οὐδεὶς Μάρδον εἶπεν, οὔτε γένος, οὔτε ὄνομα. Μήποτε οὖν γραπτέον, Μάρδις αἰσχύνη πάτρᾳ. Μάγος ἦν ὁ τῆς ἀρχῆς ἐπιλαβόμενος, ἢ ἴσως ὁμώνυμος ὑπεκρίνετο εἶναι Μερδίᾳ τῷ τοῦ Κύρου παιδὶ, ἀδελφῷ τε Καμβύσου. Αἰσχύνη δὲ πάτρᾳ, εἶπεν, ὅτι μάγος ὢν, ἐπέσπασε τὴν τῶν Περσῶν ἀρχὴν εἰς μάγους. Ἐπειδὴ γὰρ οἱ Πέρσαι πάντα τῇ βουλῇ διεπράττοντο, ὁ Καμβύσης ἤδη πρὸς ἐκστρατείαν ἀπαίρων, τοὺς αὐτοῦ μάγους δύο ὄντας ἐν τοῖς βασιλείοις κατέλιπεν,

οἳ τῇ ἐρημώσει τῶν τῆς πόλεως ἀνδρῶν, ἦρξαν τῆς βασιλείας, Ἀρταφρένης, καὶ Δαρεῖος, ὐχ ὁ τῦ Ξέρξυ πατὴρ, ἀλλ᾽ ἕτερος. Καὶ ἄλλοι τινες φίλοι αὐτῶν τῆς ἀρχῆς αὐτὺς καταβιβάσαι συνεβυλεύσαντο. Καταγαγόντες δὲ αὐτὺς, ἔριζον περὶ τῆς βασιλείας. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ταύτην λαβεῖν ἀπείπαντο, φήσαντες ἐλευθέρυς ἑαυτὺς εἶναι βυλεύεσθαι, καὶ μήτε ἄρχειν μήτ᾽ ἄρχεσθαι, καὶ ἀπολαύειν τῶν τῆς ἀρχῆς δεινῶν. Ἀρταφρένης δὲ καὶ Δαρεῖος ἆθλον ἔθεντο, τὸ μεθ᾽ ἵππων δραμεῖν, ὕτινος δ᾽ ἵππος πρὸς τὴν νύσσαν ἐλθὼν χρεμετίσειε, πάντως αὐτὸς καὶ τῆς ἀρχῆς ἐπιλάβηται. Ὁ οὖν Δαρεῖος τῷ ἱπποκόμῳ αὐτῦ περὶ τύτυ ἀνεκοινώσατο. Οὗτος δὲ χιτῶνα λαβὼν, καὶ τῷ τῆς θηλείας προςρίψας μορίῳ, δέδωκεν αὐτῷ, ἐπειπὼν, ἣν δ᾽ ἂν ὥραν ὁ ἵππος τῇ νύσσῃ προσεγγίσῃ, τηνικαῦτα ςήσας αὐτὸν, τῷ μυκτῆρι αὐτῦ τὸν χιτῶνα προσάγαγε, καὶ οὗτος τῆς ὀδμῆς τῆς θηλείας αἰσθανόμενος χρεμετίσει. Ὃ καὶ πεποίηκε, καὶ κατὰ κράτος νικήσας τῆς ἀρχῆς ἐπελάβετο. Τινὲς δὲ ὕτως φασὶ γενέσθαι, ὅτι κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς ὁ ἱπποκόμος ἐν τῷ καμπτῷ φοράδα ςήσας, δῆγε τὸν ἵππον, καὶ συνυσιάζετο. Οὗτος δὲ καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐν τῷ καιρῷ τῦ ἄθλυ ἐκεῖσε γεγονὼς, τῆς θηλείας ἐμνήσθη, καὶ ὕτως ἐχρεμέτισε.

778. ΑΡΤΑΦΡΕΝΗΣ. Τῦτον Ἑλλάνικος Δαφέρνην καλεῖ.

781. ΚΑΙΓΩ Δ᾽ ΕΚΥΡΣΑ ΤΟΥΠΕΡ. Κακῶς τῦτο εἶπε. Μετὰ γὰρ τὴν τῶν μάγων καθαίρεσιν Δαρεῖος ὁ μέγας ἦρξεν, ὅτε οἱ ἑπτὰ ςρατηγοὶ τῦ Καμβύσυ ὤμοσαν ἀναιρεθῆναι τὸν μάγον τὸν ὑποκρινόμενον τῷ ὀνόματι Μάρδυ.

786. ΕΥ ΓΑΡ. Καλῶς γινώσετε τῦτο, ὦ ἐμοὶ συνήλικες Πέρσαι, ὅτι ἅπαντες ἡμεῖς οἱ κράτη τάγε ἔσχομεν, ἤγυν οἱ προτῦ βασιλεύσαντες, ὐκ ἂν ἐφάνημεν πράξαντες τοσαύτην βλάβην τῶν Περσῶν, ὅσην νῦν ὁ Ξέρξης ἐποίησε.

794. ΑΥΤΗ ΓΑΡ Η ΓΗ. Αὐτὴ γὰρ ἡ Ἑλλὰς ἡ Ἀτθὶς συμμαχεῖ ἐκείνοις τοῖς Ἕλλησι διὰ τὸ μὴ ἔχειν καρπὺς αὐτάρκεις, ὥςε τὺς ἐναντίυς ἀποτρέπεσθαι. Ἡ γῆ, φησὶ, κτείνυσα λιμῷ τὺς πολυΐππυς Πέρσας.

797. ΕΥΣΤΑΛΗ. Εὔμιτρον.

798. ΑΛΛ᾽ ΟΥΔ᾽ Ο ΜΕΙΝΑΣ. Ἀλλ᾽ ὐδ᾽ ὁ καταλειφθεὶς ςρατὸς τῷ Μαρδονίῳ καὶ αἱ τριάκοντα μυριάδες ὑποςρέψυσιν εἰς τὴν πατρίδα, καὶ πῶς λέγυσιν ἀποςεῖλαι πάλιν ἕτερον ςρατόν; Τῦτο δὲ εἶπε, τὴν παντελῆ σημαίνων ἀπώλειαν τῶν Περσῶν. Ὁ γὰρ Μάρδων ἐπεδέξατο λ᾽ μυριάδας τὸ ἔκκριτον μέρος τῦ ςρατῦ ἃς ἐπ᾽ ἐλπίσι κεναῖς ὁ Ξέρξης κατέλειψεν.

803. ΧΡΗ ΘΕΣΦΑΤΟΙΣΙΝ ΕΣ ΤΑ ΝΥΝ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΑ ΒΛΕΨΑΝΤΑ. Ἀφ᾽ ὧν ταῦτα ἐτελέσθη, κἀκεῖνα συμβήσεσθαι ςοχάζομαι.

804. ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΓΑΡ ΟΥ ΤΑ ΜΕΝ, ΤΑ Δ᾽ ΟΥ. Οὐ γὰρ τὰ μὲν τοῖς ἀνθρώποις συμβαίνει, τὰ δ᾽ ὔ· ἀλλὰ πάντα ὅσα βροτοῖς παθεῖν πέπρωται, ἐπισυμβαίνει αὐτοῖς. Ἄλλως· ὐ γὰρ τὰ μὲν συμβαίνει ἀφ᾽ ὧν ταῦτα ἐτελέσθη, κἀκεῖνα συμβήσεται. Οὐχὶ τινὰ μὲν συμβαίνει ἐκ θελήματος τῶν θεῶν, τὰ δὲ, ὔ· ἀλλ᾽ ὅσα ὑπὸ θεῶν διϊθύνονται βυλεύματα τῶν ἀνθρώπων, τελειῦται, ὅσα δὲ ὔ, ὐ τελειῦται. Τῦτο δὲ εἶπε διὰ τὺς χρησμὺς τὺς κειμένυς μὴ ἀπελθεῖν εἰς Ἑλλάδα.

805. Κ᾽ ΕΙΠΕΡ ΤΑΔ᾽ ΕΣΤΙ, ΠΛΗΘΟΣ ΕΚΚΡΙΤΟΝ. Καὶ ἐὰν περ

τάδε τὰ πεπραγμένα ἀληθῆ τυγχάνωσιν, λείπει καὶ τὸ ἔκκριτον πλῆθος τȣ̃ Βαρβάρȣ ϛρατȣ̃. Ἀντὶ τȣ̃, οἴχεται καὶ θνήσκει. Εἶτα ἐξ ȣ̓δετέρȣ πρὸς ἀρσενικὸν τὸν λόγον ἔτρεψεν, εἰπὼν, πεπεισμένος οὗτος ὁ ϛρατὸς ἐν κεναῖς ἐλπίσι. Πέπρωται γὰρ αὐτὸν ἐκεῖ θανεῖν. Ἢ, λείπει καὶ ἀφίησιν ὁ Ξέρξης ἐν Ψυτταλίᾳ τὸ τȣ̃ ϛρατȣ̃ ἔκκριτον πλῆθος, πεπεισμένος ματαίαις ἐλπίσι.

807. ΜΙΜΝΟΥΣΙ Δ' ΕΝΘΑ. Ὁ φίλος Ἀσωπὸς τὸ πίασμα τῇ Βοιωτῶν χθονὶ καὶ τῇ γῇ, ἤγȣν τὸ λίπασμα τὸ πιαῖνον καὶ τρέφον αὐτὴν, ἄρδει τὸ πεδίον καὶ τὴν γῆν. Ἀντὶ τȣ̃, ἔνθα ὁ Ἀσωπὸς λιπαίνει τὴν Βοιωτίαν.

809. ΟΥ ΣΦΙΝ ΚΑΚΩΝ ΥΨΙΣΤΑ. Τὴν ἐν Πλαταιαῖς πεζομαχίαν φησὶν, ἣν πρὸς Λάκωνας ἡσσήθησαν.

810. ΥΒΡΕΩΣ ΑΠΟΙΝΑ. Ἐνεπίπρασαν γὰρ τὰ ἱερά.

816. Κ' ΟΥΔΕΠΩ ΚΑΚΩΝ. Ἡ τῶν κακῶν οὖν κρηπὶς καὶ ὑποβάθρα καὶ θεμέλιος καὶ ὁ ἑσμὸς ȣ̓δέπω ὑπέϛη καὶ εἰς τέλος κατήντησεν, ἀλλ' ἔτι ἐκπαιδεύεται καὶ αὔξεται τὰ δεινά.

819. ΔΩΡΙΔΟΣ. Λακωνικῆς.

820. ΘΙΝΕΣ ΔΕ ΝΕΚΡΩΝ. Οἱ θῖνες δὲ καὶ οἱ σωροὶ τῶν νεκρῶν καίπερ φωνὴν μὴ ἀφιέντες, δείξȣσι καὶ τῇ τρίτῃ τῶν μεταγενεϛέρων γενεᾷ τὰ τῶν Περσῶν πτώματα. Τȣ̃τ' ἔϛιν, ὅτι καὶ τρεῖς γενεαὶ παρέλθωσιν ἂν, τὰ δὲ τῶν νεκρῶν καὶ ἔτι παραμενȣ̃σι πτώματα. Διὰ τὸ ἄπειρα εἶναι, μὴ ἰσχύσαντος τȣ̃ χρόνȣ ἀφανίσαι αὐτά.

822. ΩΣ ΟΥΧ ΥΠΕΡΦΕΥ. Σοβαρῶς ȣ̓ χρὴ φρονεῖν ἄνθρωπον ὄντα τινά. Ἡ γὰρ κενοδοξία καὶ ἡ τῶν θεῶν καταφρόνησις ἐξανθȣ̃σα γεννᾷ ϛάχυν βλάβης, ὅθεν θρήνȣ ἄξιον θέρος θερίζει ὁ τὴν τῶν θεῶν ἐνδεικνύμενος ὕβριν καὶ καταφρόνησιν.

826. ΕΛΛΑΔΟΣ ΤΕ. Μηδέ τις ὑπερφρονήσας καὶ παραβλεψάμενος τὴν προσȣ̃σαν αὐτῷ εὐτυχίαν, ὡς μείζονος ἐρασθεὶς δόξης, ἐκχέῃ καὶ φθείρῃ ὃν τὸ πρὶν εἶχεν ὄλβον μέγιϛον.

830. ΕΥΘΥΝΟΣ. Δικαϛής.

831. ΠΡΟΣ ΤΑΥΤ' ΕΚΕΙΝΟΝ. Πρὸς ταῦτα ὑμεῖς οἱ κεχρημένοι τῇ σωφροσύνῃ, ἢ οἱ χρήζοντες καὶ θέλοντες σωφρονεῖν, πινύσκετε καὶ συνετίζετε καὶ σωφρονίζετε ἐκεῖνον τὸν Ξέρξην ἐν συνετοῖς νȣθετήμασιν, ὥϛε λῆξαι καὶ παύσασθαι θεοβλαβȣ̃ντα, καὶ τὴν ἐκ τῶν θεῶν βλάβην πάσχοντα διὰ τῆς κενοδοξίας. Ἢ κεχρημένον, ἀντὶ τȣ̃, χρείαν ἔχοντα καὶ ἄξιον ὄντα σωφρονεῖν.

836. ΠΑΝΤΑ ΓΑΡ. Ὑπὸ γὰρ τȣ̃ ἄλγȣς τῶν ἐπελθόντων τῷ Ξέρξῃ κακῶν, πάντα τὰ μέρη τῶν ποικίλων ἐσθημάτων αὐτȣ̃ ϛημοῤῥαγȣ̃σι, καὶ μετὰ τῶν ϛημόνων αὐτῶν διαῤῥέȣσιν ἐν τῷ σώματι αἱ λακίδες καὶ διασχίσεις. Τȣ̃τ' ἔϛιν, ὑπὸ τῆς θλίψεως διέῤῥηξε τὰ ἱμάτια αὐτȣ̃ ὁ Ξέρξης.

842. ΥΜΕΙΣ ΔΕ ΠΡΕΣΒΕΙΣ. Πρὸς τὸν χορὸν φησὶν ὁ Δαρεῖος, ὅτι ἐγὼ μὲν ἄπειμι κάτω εἰς τὸν ᾅδην· ὑμεῖς δὲ ὦ γεραιοὶ χαίρετε, ἐν κακοῖς μὲν ὄντες, ὅμως δὲ χαίρετε, ψυχῇ διδόντες ἡδονήν. Ἤγȣν θύοντες ἐμοὶ, τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἡδύνοντες διὰ τῶν θυσιῶν. Τοῖς γὰρ θανȣ̃σι θυσία μόνη ἐϛὶ προσδεκτέα, πλȣ̃τος δὲ ȣ̓δὲν ὠφελεῖ.

845. Η ΠΟΛΛΑ. Ὁ χορὸς ἀκέσας ἀπὸ τȣ̃ Δαρείȣ ἃ μέλλȣσι καὶ ἔτι παθεῖν οἱ Πέρσαι κακὰ, φησὶν, ὄντως ἤλγησα καὶ ἀκέσας τοῖς Πέρσαις πολλὰ πήματα, καὶ παρόντα, ἤτοι ἃ νῦν πάσχȣσι· καὶ μέλλοντ' ἔτι, καὶ ἃ μέλλȣσιν ἔτι αὐτοῖς ἐπελθεῖν.

854. ΟΥ ΓΑΡ ΤΑ ΦΙΛ. Οὐ γὰρ τȣ̀ς ἐμοὶ φιλτάτȣς ἐν ταῖς αὐτῶν ἀνάγκαις προδώσω καὶ παραβλέψομαι.

855. Ω ΠΟΠΟΙ. Θαυμαστικῶς σύγκρισιν ποιεῖται τῶν ἐπὶ Δαρείȣ εὐτυχημάτων, πρὸς τὰ νῦν κακά. Καί φησιν, ὄντως μεγάλης βιοτῆς, ἀγαθῆς τε πολισσονόμȣ, καὶ πόλιν καλῶς νεμȣ́σης καὶ διευθετȣ́σης, ἐτύχομεν ἐπὶ τȣ̃ Δαρείȣ.

856. ΕΥΘ' Ο ΓΕΡΑΙΟΣ. Εὖτε καὶ ὁπηνίκα ἦρχε καὶ ἐβασίλευε τῆς ἡμετέρας χώρας ὁ Δαρεῖος, ἄμαχος βασιλεὺς, ὁ ἰσόθεος, ὁ πανταρκὴς καὶ εἰς πάντας ἀρκῶν, καὶ διευεργετῶν καὶ διέπων καλῶς, καὶ παντάπασι δίκαιος γενόμενος.

860. ΠΡΩΤΑ ΜΕΝ ΕΥΔΟΚΙΜΟΥ. Πρῶτα μὲν ἀπεφαινόμεθα στρατιᾶς εὐδοκίμȣ, ἤτοι περιβοήτȣ καὶ τροπαιοφορȣ́σης. Τȣ̃τ' ἔστι, διὰ στρατιᾶς κατὰ πόλεμον εὐδοκιμȣ̃μεν, καὶ ἐπεύθυνον, ἤγȣν κατὰ τὸ εὐθὺ ἐξήγοντο καὶ ἐπλατύνοντο, πάντα τὰ νόμιμα τῶν πυργȣμένων καὶ τετειχισμένων πόλεων· καὶ ὡρμῶμεν κατὰ τὰ νενομισμένα ἔθη ταῖς πόλεσι ταῖς πορθȣμέναις, ȣ̓ τεμένη πορθȣ̃ντες καὶ τάφȣς ἀνασπῶντες, ὡς Ξέρξης ἐτόλμησε ποιῆσαι. Λέγεται δὲ καὶ πύργινα νόμιμα, τὰ πυργȣ̃ντα καὶ συνιστῶντα τὰς πόλεις. Ἄλλως· νόμιμα, τὰ νόμιμα πάντα τῶν τετειχισμένων πόλεων. Οἱ δὲ δημωφελεῖς δῆμοι πάντα ἐπολιτεύοντο.

866. ΟΣΑΣ Δ' ΕΙΛΕ ΠΟΛΕΙΣ. Τȣ̃το θαυμαστικῶς φησιν, ὅτι ἀρετῇ Ἕλληνας ὑπέταξε Δαρεῖος, ἀλλ' ȣ̓κ ἀνάγκῃ.

869. ΟΥΔ' ΑΦ' ΕΣΤΙΑΣ ΣΥΘΕΙΣ. Σκληροτέρα ἡ συναλοιφὴ, ποταμοῦδ' ἀφ' ἑστίας, οἷόν ἐστι τὸ, τȣ̃ ἕνεκα τοὔνεκα.

870. ΟΙΑΙ ΣΤΡΥΜΟΝΙΟΥ ΠΕΛΑΓΟΥΣ. Οἷαί εἰσιν αἱ Ἀχελωΐδες νῆσοι τȣ̃ Στρυμονίȣ πελάγȣς, αἱ πάροικοι τῶν Θρηϊκίων ἐπαύλεων. Ἤγȣν τῆς Θρᾴκης. Ἄλλως· Στρυμονίȣ πελάγȣς. Ὡς μέχρι Ὑπερβορέων παρατεινȣ́σης τῆς ἀρχῆς Περσῶν.

871. ΑΧΕΛΩΙΔΕΣ. Αἱ δίυγροι. Ἀχελῷον γὰρ πᾶν ὕδωρ λέγȣσι.

872. ΕΠΑΥΛΩΝ. Ἐπαυλισμάτων.

873. ΛΙΜΝΑΣ Τ' ΕΚΤΟΘΕΝ. Καὶ ἔξω τῆς θαλάσσης, ὅσαι εἰσὶ μεσήπειροι.

874. ΑΙ ΚΑΤΑ ΧΕΡΣΟΝ ΕΛΗΛΑΜΕΝΑΙ. Τοῖς τείχεσι κεκυκλωμέναι.

876. ΤΟΥ Δ' ΑΝΑΚΤΟΣ ΑΙΟΝ. Τῷ Δαρείῳ ὑπήκȣον.

877. ΑΜΦΙ ΠΟΡΟΝ ΠΛΑΤΥΝ. Ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ.

879. ΜΥΧΙΑ ΠΡΟΠΟΝΤΙΣ. Ἀπὸ κοινȣ̃ τὸ, οἷαί εἰσιν αἱ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον τὴν οἴκησιν ἔχȣσαι, ἡ Προποντίς τε, ἤτοι τȣ̃ Εὐξείνȣ πελάγȣς, ἡ μυχία καὶ ἐν μυχοῖς τȣ̃ Ἑλλησπόντȣ κειμένη· καὶ τὸ στόμα τȣ̃ πόντȣ, ἤγȣν ὁ Βόσπορος· οὗτος γὰρ στόμα πόντȣ λέγεται.

881. ΝΑΣΟΙ Θ' ΑΙ. Νῆσοί τε, ἀπὸ κοινȣ̃ τὸ, οἷαί εἰσιν, αἵτινες περίκλυστοι

καὶ ὑπὸ τῆς θαλάσσης κλυζόμεναι κατὰ τὸν Ἑλλήσποντον· τῦτον γὰρ πρῶνα ἅλιον λέγει· ὑποτασσόμεναι καὶ προσκαθήμεναι τῇ ἡμετέρᾳ γῇ.

884. ΟΙΑ ΛΕΣΒΟΣ. Μεταβέβηκεν εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος. Ἡ γὰρ Λέσβος καὶ ἡ Σάμος ἐν τῷ Αἰγαίῳ εἰσίν.

888. ΤΗΝΩι ΤΕ. Καὶ ἡ Ἄνδρος νῆσος ἡ συνάπτυσα τῇ νήσῳ Τήνῳ καὶ συνημμένη αὐτῇ καὶ ἀγχιγείτων ταύτης τυγχάνυσα.

890. ΚΑΙ ΤΑΣ ΑΓΧΙΑΛΟΥΣ ΜΕΣΑΓΚΤΟΥΣ. Τὰς ἄγχι τῆς θαλάσσης κειμένας καὶ πρὸς τὸν αἰγιαλόν. Μεσάγκτυς δὲ, μεσακτίυς.

891. ΕΚΡΑΤΥΝΕ. Ὑπὸ τὸ ἴδιον κράτος εἶχε.

892. ΛΗΜΝΟΝ. Λῆμνος Θρᾴκης ἐςί. Αὗται δέ εἰσιν αἱ μεσάκτιοι. ΙΚΑΡΟΥ Θ᾽ ΕΛΟΣ. Ἰκάρυ τὸν κλύδωνα.

896. ΣΑΛΑΜΙΝΑ ΤΕ. Σαλαμῖνα τὴν ἐν Κύπρῳ φησίν· ἧς ἡ μητρόπολις, ἡ ἐν τῇ Ἀττικῇ δηλαδὴ, ἡμῖν αἰτία ἐςὶ τῶνδε τῶν ςεναγμάτων. Ἄποικοι γάρ εἰσιν οἱ ἐν Κύπρῳ Σαλαμίνιοι τῶν ἐν Ἀττικῇ. Φασὶ γὰρ ὅτι τῦ Αἴαντος αὐτόχειρος γεγονότος, ὁ Τεῦκρος ὁ αὐτῦ ἀδελφὸς ἐν τῇ Σαλαμῖνι τῇ αὐτῦ πατρίδι ἀπελθὼν, ὐκ ἐδέχθη τῷ πατρὶ αὐτῶν Τελαμῶνι, ἀλλ᾽ ἐδιώχθη ἀπὸ τῆς Σαλαμῖνος, ὡς μὴ τὸν ἀδελφὸν αὐτῦ Αἴαντα κωλύσας, σφαγισθησόμενον ὑφ᾽ αὐτῦ. Κατελθὼν οὖν, ἐν τῇ Κύπρῳ ἀνεδείματο πόλιν, καὶ ταύτην καλέσας Σαλαμῖνα ἐπ᾽ ὀνόματι τῆς ἐν Ἀττικῇ.

900. ΚΑΤΑ ΚΛΗΡΟΝ ΙΟΝΙΟΝ ΠΟΛΥΑΝΔΡΟΥΣ. Ἰονίδας πόλεις.

902. ΣΦΕΤΕΡΑΙΣ ΦΡΕΣΙΝ. Τῷ ἰδίῳ λογισμῷ, οἷον φρόνιμος ὤν.

905. ΝΥΝ Δ᾽ ΟΥΚ ΑΜΦΙΛΟΓΩΣ. Νῦν ὐκ ἀμφιβάλλεται ἀλλ᾽ ἀληθῶς ταῦτα φέρομεν ἐν τοῖς πολέμοις, δηλαδὴ τὰς ἐπελθύσας ἡμῖν συμφορὰς, τὰς ἐκ θεῦ τραπείσας πρὸς ἡμᾶς. Ἢ θεόθρεπτα, τὰ ἐκ θεῶν τρεφόμενα καὶ αὐξανόμενα δι᾽ ἡμᾶς. Ἢ ὑπὸ θεῶν ἐνεχθέντα, καὶ θεοῖς δόξαντα.

909. ΔΜΑΘΕΝΤΕΣ. Δίων, ἅμα θέντες.

910. ΠΛΑΓΑΙΣΙ ΠΟΝΤΙΑΙΣΙΝ. Ταῖς ναυμαχίαις.

Ε΄.

911. ΙΩ ΔΥΣΤΗΝΟΣ ΕΓΩ. Ὁ Ξέρξης ὑπομιμνησκόμενος τῶν ὅλων Περσῶν ὀλωλότων, αἰσχύνῃ καὶ ἐλέῳ πιεζόμενος θρηνεῖ, λέγων, φεῦ τῆς ςυγερᾶς καὶ μισητῆς ταύτης μοίρας κυρήσας καὶ ἐπιτυχὼν, κακοτελευτήτυ καὶ εἰς κακὰ καταντησάσης.

918. ΕΙΘ᾽ ΩΦΕΛΕ ΖΕΥΣ. Ὑπομνησθεὶς δὲ ὁ Ξέρξης τῶν νέων ἀνδρῶν τῶν οἰχομένων ἐν Ἑλλάδι, φησὶ ταῦτα, εἴθε ὤφειλεν ὁ Ζεὺς κἀμὲ μετὰ τῶν φθαρέντων ἀνδρῶν καλύψαι τῇ μοίρᾳ τῦ θανάτυ.

921. ΟΤΟΤΟΤΟΙ ΒΑΣΙΛΕΥ. Καὶ ὁ χορὸς ἰδὼν τὸν Ξέρξην ὀδυρόμενον, φησὶ πρὸς αὐτὸν, φεῦ ὦ βασιλεῦ τῆς ἀγαθῆς δεξιᾶς, καὶ τῆς μεγάλης τιμῆς τῆς τοῖς Πέρσαις νεμηθείσης καὶ τὰ Περσῶν διοικύσης καὶ διεπύσης καὶ διευθετύσης ἅπαντα· τῦ κόσμυ τε τῶν ἀνδρῶν, ἤτοι τῆς παρατάξεως τῆς ςρατηγίας καὶ τῆς κατὰ λόγον κοσμήσεως καὶ εὐταξίας τῶν Περσῶν, ὓς νῦν ὁ δαίμων καὶ ἡ τύχη ἠφάνισεν. Ἢ τῦ κόσμυ, ἀντὶ τῦ τῆς νεότητος, περιφραςικῶς, τῶν νέων ἀνδρῶν καὶ γενναίων.

925. ΓΑ Δ' ΑΙΑΖΕΙ ΤΑΝ ΕΓΓΑΙΑΝ. Ἡ γῆ δὲ αἰάζει καὶ θρηνεῖ τὴν ἥϐην καὶ τὴν ἡλικίαν τῶν Περσῶν τὴν ἐγγαίαν καὶ τὴν ἐγχώριον. Ἢ ὕτως, ἡ γῆ ἡμῶν τὴν ἔξω τῆς γῆς ἥϐην σεσαγμένην ὑπὸ τȣ ᾅδȣ καὶ διὰ τὸν Ξέρξην κταμένην αἰάζει. Ἢ τὴν ὑποκτανθεῖσαν ἐν τῷ Ξέρξῃ, τῷ σάκτορι καὶ τῷ πληρωτῇ τȣ ᾅδȣ. Παρὰ τὸ σάζω τὸ ἐπιφορτίζω, καὶ γεμίζω. Δι' αὐτὸν γὰρ ἀπέθανον οἱ Πέρσαι, καὶ αὐτὸς αἴτιος γέγονεν τȣ θανεῖν αὐτȣς καὶ ὑπὸ τὴν ᾅδην γενέσθαι.

926. ΗΒΑΝ. Τὸ ἑξῆς, ἥϐαν Περσῶν.

929. ΠΑΝΥ ΓΑΡ ΦΥΣΤΙΣ. Φύςις ἡ πεφυρμένη καὶ ἐπὶ γῆς πεσȣσα. Λέγεται καὶ φύςις, ἡ ἔκφυσις, γονή. Τȣτο δὲ διὰ μέσȣ· Ἀγδαϐάται γὰρ, ὅ ἐςιν ἔθνος Περσῶν, ἐξέφθινται καὶ ἐφθάρησαν, πολλοὶ φῶτες, ἄνθος καὶ καλλώπισμα τῆς χώρας, τοξοδόμαντες, καὶ τοῖς τόξοις τȣς ἐναντίȣς δαμάζοντες, πάνυ φῦςις, καὶ ἔκφυςις, καὶ γονὴ μυριὰς ἀνδρῶν. Ἤτοι πολὺ γένος τῶν Περσῶν. Τὸ δὲ γὰρ παρέλκον.

932. ΑΣΙΑ ΔΕ ΧΘΩΝ. Καὶ γῆ ὦ βασιλεῦ, ἤτοι οἱ Πέρσαι πάντες ἐπὶ γόνυ κέκλινται, ἀντὶ τȣ ἐπέκυψαν καὶ ἐφθάρησαν. Ἢ ἐπὶ γόνυ Ἀσίας γῆ πέπτωκεν, ὀλοφυρομένη ȣς ἀπώλεσε. Λέγει δὲ τȣς πολίτας. Τινὲς δέ φασιν ἐπὶ γόνυ αἴας, ἤτοι κατὰ πρόσωπον τῆς γῆς.

935. ΑΙΑΚΤΟΣ ΜΕΛΕΟΣ ΓΕΝΝΑι. Θρηνητὸς τῇ γέννῃ, ἀντὶ τȣ δυςυχῶς γεννηθείς.

938. ΠΡΟΣΦΘΟΓΓΟΝ. Προσφώνησίν σοι τȣ νόςȣ πέμψω, τὴν κακοφάτιδα βοήν.

941. ΜΑΡΙΑΝΔΥΝΟΥ ΘΡΗΝΗΤΗΡΟΣ. Μαριανδυνοὶ αὐλοὶ, ἐπιτηδείως ἔχοντες πρὸς θρήνȣς. Καλλίςρατος ἐν δευτέρῳ περὶ Ἡρακλείας, Τιτυȣ παῖδας εἶναί φησι δύο, Πριόλαν καὶ Μαριανδυνὸν, ὃν κυνηγετȣντα ἀπολέσθαι, καὶ μέχρι τȣ νῦν Μαριανδυνȣς ἐν ἀκμῇ θέρȣς θρηνεῖν αὐτόν. Τὸν δὲ Μαριανδυνὸν αὐξῆσαι μάλιςα τὴν θρηνητικὴν αὐλῳδίαν, καὶ διδάξαι ταύτην Ὕαγνιν τὸν Μαρσύȣ πατέρα. Καὶ αὐλοὶ γάρ εἰσι Μαριανδυνοὶ ἐπιτηδειότατοι εἰς τὰς θρηνῳδίας. Ὅθεν καὶ τὸ περιφερόμενον, αὐλεῖ Μαριανδυνοῖς καλάμοις κρȣων Ἴαςι.

949. ΗΣΩ. Πέμψω θρῆνον καὶ λίαν πανόδυρτον, σεϐίζων καὶ σεϐάζων τὰ λαοπαθῆ, καὶ τὰ τῶν λαῶν πάθη τῆς γέννας καὶ ἀνατροφῆς, δηλαδὴ τῆς πόλεως τῆς πενθητῆρος καὶ τῆς ἀξίας πένθȣς· τὰ βάρη, καὶ τὰ δυςυχήματα τὰ ἀλίτυπα, τὰ τῇ θαλάσσῃ τυφθέντα. Λέγει δὲ τὰ σώματα τῶν Περσῶν.

954. ΙΩΝΩΝ ΓΑΡ ΑΠΗΥΡΑ. Ὁ Ἄρης· καὶ γὰρ τῶν Ἰώνων ὁ ναύφρακτος ὁ ἑτεραλκὴς, ὁ ἑτέροις ἀλκὴν καὶ βοήθειαν δȣς, ἀπηύρα καὶ ἀφείλατο τὴν ἰσχὺν τῶν Περσῶν, κερσάμενος καὶ κατακόψας αὐτȣς εἰς πλάκα νυχίαν, ἤτοι νύκτα καὶ θάνατον γεγονυῖαν αὐτοῖς, εἰς δυσδαίμονά τε ἀκτὴν, ἤγȣν τὴν Σαλαμῖνα. Ἄλλως· ὁ Ἀττικὸς ςόλος ἀφείλετο τὴν Περσῶν σωτηρίαν.

956. ΑΡΗΣ ΕΤΕΡΑΛΚΗΣ. Τȣτ' ἔςι νικηφόρος.

967. ΟΛΟΟΥΣ ΑΠΕΛΙΠΟΝ. Ὀλοȣς καὶ ὀλεθρίȣς ἀπέλιπον ἔῤῥοντας καὶ φθειρομένȣς ἐκ ναὸς Τυρίας καὶ Φοινίσσης, ἐπὶ ταῖς τῆς Σαλαμῖνος ἀκταῖς.

978. ΙΩ ΙΩ ΜΟΙ ΜΟΙ. Φεῦ φεῦ. Τὰς Ἀθήνας ςυγνότητος καὶ λύπης

αἰτίας ἡμῖν γενομένας κατιδόντες οἱ Πέρσαι πάντες οἱ τλήμονες ἀπαίρουσι καὶ ὑποχωροῦσι, καὶ θνήσκουσιν ἐνὶ πιτύλῳ, ἤγουν τῷ θορύβῳ τῆς μάχης καὶ τῇ κραυγῇ.

985. ΟΦΘΑΛΜΟΝ ΜΥΡΙΑ ΜΥΡΙΑ ΠΕΜΠΑΣΤΑΝ. Ἆρα καὶ τὸν ὀφθαλμὸν τὸν σὸν τὸν κατὰ πάντα πιστὸν, τὸν πεμπαστὴν καὶ ἀριθμητὴν τῶν Περσῶν μυρία αὐτοῦ ἔλιπες ἔνθα καὶ οἱ λοιποί; Τινὲς δὲ τὸν ὀφθαλμὸν πιστὸν λέγουσι διότε ὁ βασιλέως ὀφθαλμὸς ἀριθμεῖ τὰ στρατεύματα. Πεμπάζω γὰρ τὸ ἀριθμῶ. Κυρίως δὲ τὸ κατὰ πεντάδα ἀριθμῶ. Οἱονεὶ μυριάδας ἀριθμοῦντα ὅλας καὶ ἡγεμονείας. Οἱ Περσῶν γὰρ βασιλεῖς εἶχον δύο τινὰς οἷς ἐπέτρεπον τὴν τῶν κοινῶν ἐπιτήρησιν, οὓς βασιλέως ἐκάλουν ὀφθαλμούς.

991. Ω ΔΑΙΩΝ. Διακοπτικῶν πολεμίων κακῶν.

993. ΙΥΓΓΑ ΜΟΙ. Τοῦτό φησιν ὁ Ξέρξης πρὸς τὸν χορὸν, ὅτι ἴυγγα καὶ φιλίαν καὶ ἡδονὴν τῶν ἀγαθῶν ἑταίρων μοι Περσῶν ὑπομιμνήσκεις, λέγων ἐμοὶ πρόκακα, ἤτοι τὰ προγεγονότα κακά. Ἢ πρόκακα, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς κακὰ, μηδέν τι τῆς πρὸ προθέσεως σημαινούσης. Τὸ δὲ ἄλαστα στυγνὰ, ἀντὶ τοῦ λυπηρὰ καὶ κατηφείας αἴτια κακὰ ἀνεπίληστα καὶ ἀεὶ μνημονευόμενα.

996. ΒΟΑι ΒΟΑι ΜΕΛΕΩΝ. Παρὰ τὸ,

——κραδίη δέ οἱ ἐντὸς ὑλάκτει.

998. ΚΑΙ ΜΗΝ ΑΛΛΟ ΤΙ ΠΟΘΟΥΜΕΝ. Καὶ μὴν ποθοῦμεν ἕτερόν τι μαθεῖν, τὸν μυριόνταρχον τῶν Μάρδων ἀνδρῶν. Οὗτοι δὲ ἔθνος Περσικόν.

1000. ΞΑΝΘΗΝ, ΑΡΕΙΟΝ Τ'. Λείπει ὁ καί.

1002. ΙΠΠΙΑΝΑΚΤΑΣ. Τοὺς ἄνακτας τῶν ἵππων.

1005. ΕΤΑΦΟΝ ΕΤΑΦΟΝ. Ἀπέθανον ἀπέθανον, οὐκ ἐπὶ ὀχημάτων ὄντες, ἀλλὰ γυμνοὶ καθεστηκότες. Ἄλλως· οὐχὶ ἑπόμενοι ὄπισθεν ἐν σκηναῖς τροχηλάτοις, οἷον ἔθανον, οὐκ ἀσχημόνως δὲ ἐτάφησαν. Ἔθος γὰρ ἦν τοῖς Πέρσαις σκηνὰς τῶν ἁμαξῶν ἄνωθεν ποιουμένους, ἐπιφέρειν ἐκεῖσε τοὺς νεκροὺς, καὶ οὕτως αὐτοὺς προπομπεύοντες ἔθαπτον.

1007. ΟΙΠΕΡ ΑΓΡΟΤΑΙ ΣΤΡΑΤΟΥ. Οἱ ἄρχοντες. Εἰ δὲ ἀκρόται, οἱ ἄκροι. Ἄλλως· ἀγρόται, γράφεται καὶ ἀκρόται. Ἐξ οὗ ἔσται ἀπὸ τοῦ ἄκρου· εἰ δὲ ἀγρόται, ἀπὸ τοῦ ἄγειν καὶ ἀγείρειν.

1008. ΟΙ ΝΩΝΥΜΟΙ. Τὸ οἵ, θρηνητικῶς.

1012. ΟΙΟΝ ΔΕΔΟΡΚΕΝ ΑΤΑ. Οἷον κακὸν ἡ Ἄτη ἐφορᾷ.

1013. ΟΙΑΙ ΔΙ' ΑΙΩΝΟΣ ΤΥΧΑΙ. Γράφεται δαίμονος τύχαι.

1018. ΔΥΣΠΟΛΕΜΟΝ. Δυσπόλεμον ἄρα καὶ κακοτυχὲς καὶ ἄθλιον τὸ γένος τῶν Περσῶν. Ἄλλως· δυσπόλεμον, κακωθὲν πολέμῳ καὶ δυστυχῆσαν.

1019. ΠΩΣ Δ' ΟΥ ΣΤΡΑΤΟΝ ΜΕΝ ΤΟΣΟΥΤΟΝ. Πῶς δὲ οὐχὶ κόπτομαι καὶ πέπληγμαι καὶ θρηνῶ, τοσοῦτον στρατὸν ὀλέσας;

1021. ΤΙΔ' ΟΥΚ ΟΛΩΛΕΝ. Εἰ μὲν εἰς τὸ τί δὲ, στίξεις, συντακτέον οὕτως, τί δὲ, οὐκ ὄλωλε τὰ μεγάλα τῶν Περσῶν; Εἰ δὲ καὶ εἰς τὸ οὐκ ὄλωλε, λείπει τὰ κακά· ἵνα ᾖ, τί δ' οὐκ ὄλωλεν ὁ στρατός. Μεγάλα τῶν Περσῶν τὰ κακά. Ἢ οὕτως, τί δ' οὐκ ὄλωλεν, στικτέον ἐν τῷ, τί δέ. Εἶτα, οὐχὶ τὰ μεγάλα τῶν Περσῶν ὄλωλεν;

1023. ΟΡΑΣ ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ ΤΟΔΕ ΤΑΣ. Ἤγουν, θεωρεῖς τὸ ἐπίλοιπον λείψανον τοῦ ἐμοῦ στόλου. Ἤγουν τῆς ἐμῆς στρατείας, ἤτοι τὴν φαρέτραν τὴν ἀπολειφθεῖσαν ἀπὸ τῶν ἐμῶν ὅπλων.

1028. ΒΑΙΑΓ' ΩΣ ΑΠΟ ΠΟΛΛΩΝ. Ἤτοι, τὰ ἔσωθεν ἐγκεκρυμμένα, ὀλίγα εἰσὶν ὡς ἀπὸ πολλῆς πανοπλίας. Καὶ εἶθ' οὕτως ἐπιφέρει τὸ ἑξῆς, ὀδυρόμενος καὶ λέγων, ὡς ἀπὸ πολλῶν ἐσπανίσμεθα βοηθειῶν.

1030. ΙΑΟΝΩΝ ΛΑΟΣ. Ὁ χορὸς ἐρωτηματικῶς φησι πρὸς τὸν Ξέρξην, ὁ λαὸς τῶν Ἰαόνων καὶ τῶν Ἀθηναίων οὐ φυγαίχμας ἐστίν; Οὐ φεύγων τὴν αἰχμήν; Τοῦτ' ἔστι πτοούμενος τὸν πόλεμον. Ὁ δὲ Ξέρξης φησὶ πρὸς τὸν χορὸν, ἀγανόριός ἐστιν ὁ λαὸς τῶν Ἰαόνων, ἤγουν θαυμαστὸς ὁρᾶσθαι καὶ ἐπιτήδειος εἰς ἀνδρείαν. Κατεῖδον δὲ βλάβην ἀνέλπιστον.

1033. ΤΡΑΠΕΝΤΑ ΝΑΥΦΡΑΚΤΟΝ. Τοῦ Ξέρξου εἰπόντος ὅτι εἶδον πῆμα ἄελπτον, φησὶ πρὸς αὐτὸν ὁ χορὸς, τὸν ναυτικὸν ἡμῶν λαὸν τὸν ἡττηθέντα παρὰ τῶν Ἰαόνων λέγεις παθεῖν πῆμα ἄελπτον; Ὁ δέ φησι πρὸς αὐτὸν, ὅτι τοσοῦτον ἔδοξε τοῦτο χαλεπὸν, ὥστε καὶ τὸν ἱματισμόν μου διέῤῥηξα ἐπὶ τῇ συμφορᾷ τούτου τοῦ κακοῦ. Τοῦτο δὲ καὶ ὁ ἄγγελος προεῖπε;

1037. ΚΑΙ ΠΛΕΙΟΝ Η ΠΑΠΑΙ. Ὑπερβαίνει θρῆνον.

1040. ΚΑΙ ΣΘΕΝΟΣ Δ' ΕΚΟΛΟΥΣΘΗ. Τῶν Περσῶν.

1043. ΔΙΑΙΝΕ ΔΙΑΙΝΕ ΠΗΜΑ. Δάκρυε τὸ ἀτύχημα.

1046. ΔΟΣΙΝ ΚΑΚΑΝ. Ἤτοι, δίδου δόσιν κακὴν, ἤγουν δάκρυα, τοῖς κακοῖς τῶν ἐμῶν κακῶν. Ἤτοι τῶν συμφορῶν καὶ δυστυχιῶν τῶν ἐμῶν.

1047. ΙΥΖΕ ΜΕΛΟΣ ΟΜΟΥ ΤΙΘΕΙΣ. Ἤτοι συνηρμοσμένον καὶ ἁρμόζον τῇ ἐμῇ συμφορᾷ ἴυζε καὶ θρήνει. Ἄλλως· ὁμοῦ τιθεὶς, συντιθεὶς μέλος, θρήνει αὐτὸν εὐρύθμως.

1051. ΕΡΕΣΣ' ΕΡΕΣΣΕ ΚΑΙ ΣΤΕΝΑΖ' ΕΜΗΝ ΧΑΡΙΝ. Τύπτε σεαυτὸν εἰς ἐμὴν χάριν.

1053. ΒΟΑ ΝΥΝ ΑΝΤΙΔΟΥΠΑ ΜΟΙ. Ἤτοι ἐναντία τῇ ἐμῇ βοῇ, τοῦτ' ἔστι, φώνει μοι φωνὰς ἀντηχούσας ταῖς ἐμαῖς φωναῖς.

1055. ΕΠΟΡΘΙΑΖΕ ΝΥΝ ΓΟΟΙΣ. Ἐπεκτεταμένως θρήνει.

1057. ΜΕΛΑΙΝΑ. Πενθήρης.

1059. ΚΑιΠΙΒΟΑ ΤΟ ΜΥΣΙΟΝ. Οἱ γὰρ Μυσοὶ καὶ οἱ Φρύγες μάλιστα εἰσὶ θρηνητικοί.

1061. ΚΑΙ ΜΟΙ ΓΕΝΕΙΟΥ. Ληπτέον ἔξωθεν τὸ κόπτε, ἢ τίλλε. Ἤγουν, τίλλε καὶ τὴν λευκήρη καὶ πεπολιωμένην καὶ γηραιὰν τρίχα τοῦ σοῦ γενείου, δι' ἐμὴν χάριν. Ἄλλως· πέρθε, οἱ δὲ γράφοντες ὕπερθε, ἀμαθεῖς τοῦ μέτρου.

1062. ΑΠΡΙΓΔ' ΑΠΡΙΓΔΑ. Ὁ χορὸς, εἰπόντος τοῦ Ξέρξου, τίλλε τὴν σὴν γενειάδα φησὶν, ἀπρὶξ, καὶ δι' ὅλου, μάλα γόεδνα, καὶ λίαν λυπηρῶς καὶ γοερῶς τίλλω τὰς τρίχας τοῦ γενείου μου. Ἔστι δὲ τὸ ἄπριγδ' ἄπριγδα, ἐπιφώνημα καὶ ἐπίφθεγμα ἐπὶ τῶν μετὰ σφοδρότητος τιλλόντων τὰς τρίχας. Ἀντὶ τοῦ, ἐπιτεταμένως καὶ ἀπρὶξ καὶ οἷον ἐμμανῶς τίλλε τὰς τρίχας.

1063. ΓΟΕΔΝΑ. Ἤτοι ἕδνα καὶ δῶρα τοῖς γόοις καὶ τοῖς θρήνοις διδόμενα. Σύνηθες γὰρ τοῖς θρηνοῦσι τίλλειν τὰς ἑαυτῶν τρίχας.

1067. ΚΑΙ ΨΑΛΛ᾽ ΕΘΕΙΡΑΝ. Ἀπὸ τοῦ ψάλλειν τοῦ σημαίνοντος τὸ κόπτειν, λέγεται καὶ χοιροψάλας Διόνυσος, ὁ τίλλων τὰ μόρια τῶν γυναικῶν.

1077. ΓΟΑΣΘ᾽ ΑΒΡΟΒΑΤΑΙ. Ἤτοι Πέρσαι τρυφηλοὶ καὶ ἁβρῶς βαίνοντες, ὀδύρεσθε.

1078. ΔΥΣΒΑΤΟΣ. Δύσβατόν φησι τὴν Περσίδα, οὐχ ὡς σκληρὰν καὶ δύσκολον εἰς ἔμβασιν, ἀλλ᾽ ὡς ἐπὶ κακῷ καὶ δυστυχίᾳ βαινομένην τῷ Ξέρξῃ.

1080. Η Η Η Η. Φεῦ ὦ ὀλόμενοι ταῖς ἀπὸ τῆς βάριος ναυσὶ ταῖς τρισκάλμοις.

1081. ΠΕΜΨΩ ΣΕ. Προπέμψω.

ΣΧΟΛΙΑ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Α΄.

ϐ. 1. ΟΙΧΟΜΕΝΩΝ. Πορευθέντων.

2. ΠΙΣΤΑ. Δέον εἰπεῖν ἡμεῖς μὲν οἱ γέροντες καλούμεθα πιστὰ καὶ ἀσφαλῆ τῶν ἐστρατευκότων καθ' Ἑλλάδος Περσῶν, τουτέστιν, ἡμᾶς ὁ Ξέρξης ἐνταῦθα κατέλιπεν ἀσφαλεῖς καὶ πιστοὺς τῆς ἀρχῆς φύλακας, ὥσπερ καὶ παρακατιὼν λέγει, πρὸς πιστὰ τάδε ἐπήνεγκεν· οἱ δὲ λέγονται τὸ πιστὰ ἀντὶ πίστειρα κατὰ συγκοπὴν, παντὶ δῆλον ὅτι ληροῦσι.

3. ΑΦΝΕΙΩΝ. Ὀλβίων.

4. ΕΔΡΑΝΩΝ. Κατοικησέων. ΠΡΕΣΒΕΙΑΝ. Ἐντιμότητα.

7. ΕΦΟΡΕΥΕΙΝ. Ἐπιστατεῖν.

8. ΝΟΣΤΩι. Ὑποστροφῇ.

10. ΟΡΣΟΠΟΛΕΙΤΑΙ. Κινεῖται.

13. ΟΙΧΩΚΕ. Ἐπορεύθη. ΝΕΟΝ Δ' ΑΝΔΡΑ ΒΑΫΖΕΙ. Ἤτοι, πᾶσαν τὴν νεότητα ἀνακαλεῖται ὁ θυμός.

14. ΤΙΣ ΙΠΠΕΥΣ. Τοῦ στρατοῦ, ἢ, τοῦ Ξέρξου, ἢ ἐξ ἐκείνων.

16. ΟΙΤΕ ΤΟ ΣΟΥΣΩΝ. Τοῦτο κατὰ ἀθροισμὸν καὶ μερισμόν. Ἄνω γὰρ εἰπὼν ὡς πᾶσα ἰσχὺς Ἀσιατογενὴς εἰς Ἑλλάδα ὥρμησεν νῦν ἐντεῦθεν ἀπαριθμεῖν ἄρχεται ὅθεν ὥρμησαν, καὶ τίνες οἱ τῆς στρατιᾶς ἡγέμονες. ΣΟΥΣΩΝ ΗΔ' ΕΚΒΑΤΑΝΩΝ. Αὗται αἱ πόλεις βασίλεια Περσῶν ἦσαν.

17. ΠΡΟΛΙΠΟΝΤΕΣ. Ἀφέντες. ΕΒΑΝ. Εἰς τὴν Ἑλλάδα.

20. ΣΤΙΦΟΣ. Τάξιν· πύκνωμα. ΠΑΡΕΧΟΝΤΕΣ. Ποιοῦντες.

24. ΥΠΟΧΟΙ. Ὑποχείριοι.

25. ΣΟΥΝΤΑΙ. Ὁρμῶσι.

28. ΕΥΤΛΗΜΟΝΙ ΔΟΞΗι. Τοιοῦτοι γάρ εἰσιν ὡς τοῖς αὐτοὺς θεωρουμένοις φόβον ἐμποιεῖν, καὶ δεινοὶ κατὰ τὴν μάχην, εὐτλημόνι καὶ καρτερικῇ δόξῃ ψυχῆς· τουτέστιν, οὐ μόνον τῷ εἴδει φοβεροὶ, ἀλλὰ καὶ δόξαν πᾶσιν παρέχουσιν, ὡς ἄρα δεινοὶ πρὸς τὸ μάχεσθαι ἐν καρτερίᾳ καὶ γενναιότητι ψυχῆς. Δέον δὲ εἰπεῖν εὐτλήμονος καὶ καρτερικῆς ψυχῆς, πρὸς τὸ δόξῃ ἐπήνεγκε, εὐτλήμονι δόξῃ ψυχῆς εἰπών. Ὥσπερ καὶ ἐν ἄλλοις τίσι πολλαχοῦ, καὶ Εὐριπίδῃ εἴρηται, καὶ ἐν τῷ παρόντι Αἰσχύλῳ λέγοντι, εἰς τὸ ὀπίσθεν δρᾶμα, ψαλλίοις τετραβάμοσι μωνύχων πώλων· οὐ γὰρ ἦσαν οἱ χαλινοὶ τετραβάμονες ἀλλ' οἱ ἵπποι.

34. ΝΕΙΛΟΣ. Ὑποχείριοι γὰρ Περσῶν ἦσαν Αἰγύπτιοι. ΣΟΥΣΙΣΚΑΝΗΣ. Ἦσαν δὲ οὗτοι.

36. ΙΕΡΑΣ ΜΕΜΦΙΔΟΣ. Ἱερὰν τὴν Μέμφιδα καλεῖ διὰ τὸ τιμᾶσθαι ἐκεῖ τὸν Ἆπιν, καὶ μυστήρια τοῖς Αἰγυπτίοις γίνεσθαι.

37. ΩΓΥΓΙΑΣ. Τὰς παλαιάς. Λέγει δὲ τὰς ἑκατοντάπυλας.

39. ΕΛΕΙΟΒΑΤΑΙ. Αἰγύπτιοι· ἕλος γὰρ τόπος ἐν Αἰγυπτίοις. ΕΡΕΤΑΙ. Κωπηλάται.

40. ΑΝΑΡΙΘΜΟΙ. Τοῦτο πρὸς τὸ πλῆθος ἔδει ἐπενεγκεῖν, καὶ εἰπεῖν ἀνάριθμον· νῦν δὲ πρὸς τὸ πρότερον ἀρσενικὸν ἀπέδωκεν.

41. ΑΒΡΟΔΙΑΙΤΩΝ. Πολυτελῶν ἔν τε τροφαῖς καὶ ἐνδύμασιν.

42. ΕΠΙΠΑΝ. Παντελῶς. ΗΠΕΙΡΟΓΕΝΗΣ. Ἤπειρος τόπος ἐν τῇ Ἀσίᾳ οὕτω καλούμενος, ἤγουν ἡ Λυκαονία, ὥσπερ καὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι.

44. ΔΙΟΠΤΟΙ. Περίβλεπτοι.

47. ΔΙΡΡΥΜΑ. Τέθριππα. ΤΡΙΡΡΥΜΑ ΤΕΛΗ. Ἔξιππα πληρώματα, ξίφη.

49. ΣΤΕΥΝΤΑΙ. Ὁρμῶσι. ΙΕΡΟΥ. Μεγάλου. ΤΜΩΛΟΥ. Ὄρος Λυδίας. ΠΕΛΑΤΑΙ. Πλησιασταί.

51. ΑΚΜΟΝΕΣ. Καρτερικοὶ ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ἄκμονος.

54. ΣΥΡΔΗΝ. Ὁμοῦ. ΕΠΟΧΟΥΣ. Ἐπιβάτας.

55. ΛΗΜΑΤΙ. Φρονήματι. ΠΙΣΤΟΥΣ. Θαῤῥαλέους.

58. ΔΕΙΝΑΙΣ. Μεγάλαις. ΥΠΟΠΟΜΠΑΙΣ. Προπομπαῖς.

59. ΑΝΘΟΣ. Ἐξαίρετον.

60. ΟΙΧΕΤΑΙ. Ἐπορεύθη.

62. ΜΑΛΕΡΩι. Θερμῷ καὶ διαπύρῳ.

63. ΗΜΕΡΟΛΕΓΔΟΝ. Τὸν ἐξ ἡμερῶν συλλεγέντα.

64. ΤΕΙΝΟΝΤΑ. Αὐξάνοντα.

65. ΗΔΗ. Πάλαι.

67. ΧΩΡΑΝ. Τὴν Εὐρώπην.

68. ΛΙΝΟΔΕΣΜΩι ΣΧΕΔΙΑι. Στολῇ νηῶν.

70. ΠΟΡΘΜΟΝ ΑΜΕΙΨΑΣ ΑΘΑΜΑΝΤΙΔΟΣ ΕΛΛΗΣ. Ἐν γὰρ ταῖς νηαις ἐζεύξε τὸν Ἑλλήσποντον ἑπταστάδιον ὄντα τὸ εὖρος, καὶ γῆν ἐπιχέας πεζῇ δι' αὐτοῦ τὸν στρατὸν ὁδεῦσαι πεποίηκεν. Ἀθάμας δὲ ἐκ Νεφέλης Ἕλλην καὶ Φρύξον πεποίηκε. Τελευτησάσης δὲ τῆς Νεφέλης, ἠγάγετο γυναῖκα Ἰνῶ, ἥτις Ἕλλῃ καὶ Φρύξῳ φθονοῦσα ὡς μητρυιά, ἐλυμήνατο τίσι μηχαναῖς τὰ σπέρματα ὡς μηκέτι σπειρόμενα οἷά τε ἐκ τῆς γῆς ἀναδίδοσθαι. Λιμοῦ οὖν κατειληφότος τὴν χώραν, οἱ ταύτης ἔνοικοι βουλόμενοι ἀπιέναι πρὸς τὸ μαντεῖον, λύσιν παρ' ἐκείνου μαθεῖν τοῦ κακοῦ, διεφθάρησαν ὑπὸ τῆς Ἰνοῦς χρήμασιν, ἵν' ἐκεῖθεν ἀποστρέφοντες μηδὲν ἄλλο λέγοιεν πρὸς Ἀθάμαντα, ἢ ὡς Φρύξον τε καὶ Ἕλλην θῦσαι Ἀπόλλωνα προστάττειν, εἰς ἀπαλλαγὴν τοῦ κακοῦ. Ἀθάμαντος οὖν μεταπεμπομένου αὐτοὺς ἐκ τῶν ποιμνίων, καὶ προστάττοντος κριὸν μετ' αὐτῶν ἀγαγεῖν, ἐπειδὴ κριὸν παραλαβόντες ἔμελλον πορεύεσθαι, οὗτος παραδόξως αὐτοῖς τὸ κατ' αὐτῶν ἐμήνυσε δρᾶμα. Φεύγοντες οὖν ἐποχούμενοι τῷ κριῷ, ἐπεὶ θαλάττης ἐπέβησαν, ἡ μὲν Ἕλλη ὀλισθήσασα τοῦ κριοῦ πίπτει ἐντὸς τοῦ πελάγους, ἀφ' ἧς Ἑλλήσποντος κέκληται. Ὁ δὲ Φρύξος προσορμήσας λιμένι καὶ τελευτήσας τὸν βίον ἐκεῖ, Φρύξου λιμένα τοῦτον ὡς αὐτοῦ καλεῖσθαι πεποίηκεν.

71. ΠΟΛΥΓΟΜΦΟΝ. Πολύκαρπον. ΟΔΙΣΜΑ. Πορείαν.

72. ΑΥΧΕΝΙ ΠΟΝΤΟΥ. Διὰ τὸ εἶναι τοῦτον στενόν, ἑπτὰ σταδίων γὰρ, παρεικάζει αὐχένι, ἄλλως τε καὶ ὅτι ἀρχὴ τῆς ἔσω θαλάττης ἐστίν.

74. ΕΠΙ ΠΑΣΑΝ ΧΘΟΝΑ. Ἠλπίζετο γὰρ Ξέρξης πᾶσαν τὴν γῆν δουλώσειν, μήτοι γε τὴν Ἑλλάδα.

75. ΠΟΙΜΑΝΟΡΙΟΝ ΘΕΙΟΝ. Ποίμνιον ἀνδρῶν. Θαυμαστὸν δὲ ἐς τὸ πλῆθος.

76. ΔΙΧΟΘΕΝ. Ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. ΠΕΖΟΝΟΜΟΙΣ ΕΚ ΤΕ ΘΑΛΑΣΣΗΣ. Δέον εἰπεῖν ἔκ τε γῆς καὶ θαλάσσης, εἰς μὲν τὸ θαλάσσης τὴν ἀκολουθίαν τοῦ λόγου ἐτήρησεν, εἰς δὲ τὸ γῆς ἐνήλλαξε, καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν γῆς, πεζονόμοις ἤτοι πέζοις εἶπε, Πέζοι γάρ εἰσιν οἱ κατὰ τὴν γῆν ὁδεύοντες.

78. ΟΧΥΡΟΙΣΙ. Δυνατοῖς.

79. ΣΤΥΦΕΛΟΙΣ. Ταράκταις. ΕΦΕΤΑΙΣ. Τοξόταις. ΧΡΥΣΟΝΟΜΟΥ. Πλουσιωτάτης, τοιοῦτοι γὰρ οἱ Πέρσαι.

80. ΦΩΣ. Ἀνήρ.

81. ΚΥΑΝΕΟΝ. Σκοτεινὸν, φοβερόν.

82. ΔΕΡΓΜΑ. Βλέμμα.

84. ΑΣΥΡΙΟΝ. Περσικόν. ΔΙΩΚΩΝ. Ἐλαύνων.

85. ΔΟΥΡΙΚΛΥΤΟΙΣ. Πολεμικωτάτοις. ΑΝΔΡΑΣΙ. Τοῖς Ἕλλησι.

87. ΔΟΚΙΜΟΣ. Ἱκανος ἐσται. ΥΠΟΣΤΑΣ. Ὑπομείνας τοῦτο.

88. ΜΕΓΑΛΩι ΡΕΥΜΑΤΙ. Σύναπτε τὸ μεγάλῳ ῥεύματι πρὸς τὸ ἄμαχον.

89. ΕΧΥΡΟΙΣ. Στερέοις. ΕΡΚΕΣΙΝ. Τείχεσι.

90. ΑΜΑΧΟΝ ΚΥΜΑ. Ἤτοι τῶν Περσῶν.

91. ΑΠΡΟΣΟΙΣΤΟΣ. Ἀπρόσδεκτος. Εἰ γὰρ καὶ Πέρσαι τὰ εἰς πόλεμον θαυμαστοὶ, καὶ Ξέρξης τοσοῦτον πλῆθος κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπήγαγεν, ἀλλ᾽ οὔτι οἶδε πῶ τὸ πρᾶγμα προβαίη· Θεοῦ γὰρ βουλήσει ἀλλότε ἄλλως τὰ τῆς νίκης χωρεῖ. Ὥστε καὶ τοὺς πολλοὺς ὑπ᾽ ὀλίγων ἂν καταπολεμωμένους θεάσαιο πολλάκις. Διὸ καὶ ἡμεῖς ἐσμὲν ταραχῆς καὶ φροντίδος μεστοί.

92. ΑΛΚΙΦΡΩΝ. Ἐν δυνάμει φρονῶν καὶ πολέμῳ.

94. ΑΛΥΞΕΙ. Ἐκφύγοι.

95. ΚΡΑΙΠΝΩι. Τάχει.

96. ΕΥΠΕΤΕΟΣ. Συντομωτάτου. ΑΝΑΙΣΣΩΝ. Κρατῶν. Ὃς γὰρ ταχύτατός ἐστιν ἅλεσθαι πηδήματος εὐπετέος ἄρχει.

97. ΦΙΛΟΦΡΩΝ. Φιλοφρόνως ἔδει εἰπεῖν, πρὸς δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπήνεγκεν.

99. ΑΡΚΥΣΤΑΤΑ. Δίκτυα.

100. ΤΟΘΕΝ. Διὰ τοῦτο.

102. ΘΕΟΘΕΝ ΓΑΡ. Ἤγουν ἐξ ἀρχῆς εἱμαρμένον ἦν Πέρσαις παρὰ θεοῦ ἐν πολέμοις τοὺς ἄλλους νικᾶν.

104. ΕΠΕΣΚΗΨΕ. Ἐπῆλθε καὶ ἐξ ἀρχῆς συμβέβηκε.

105. ΠΥΡΓΟΔΑΙΚΤΟΥΣ. Πύργους δαμάζοντας.

106. ΔΙΕΠΕΙΝ. Ἐφορᾶν, διαπράττεσθαι. ΚΛΟΝΟΥΣ. Ταραχάς.

107. ΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ. Ἀφανισμούς.

109. ΠΟΛΙΑΝΟΜΕΝΗΣ. Λευκαινομένης τοῖς κύμασι.

110. ΛΑΥΡΩι. Σφοδρῷ.

111. ΠΟΝΤΙΟΝ. Θαλάττιον. Ἐπειδὴ τὸ ἄλσος ἐπὶ ξηρᾶς, διὰ τοῦτο πόντιον εἶπεν.

112. ΛΕΠΤΟΔΟΜΟΙΣ ΠΕΙΣΜΑΣΙ. Λεπτοῖς σχοινίοις.

113. ΛΑΟΠΟΡΟΙΣ ΤΕ ΜΗΧΑΝΑΙΣ. Ναῦσι περώσαις τοὺς λαούς.

114. ΤΑΥΤΑ. Διά. ΜΕΛΑΓΧΙΤΩΝ. Συνέτης ἢ πενθήρης.

115. ΑΜΥΣΣΕΤΑΙ. Σπαράσσεται.

117. ΠΟΛΙΣ. Ἑτέρα. ΠΥΘΗΤΑΙ. Ἀκούσῃ. Ὃ λέγει τοιοῦτόν ἐστι. Μήτις τῶν πασῶν πόλεων πύθηται καὶ ἀκούσῃ τὰ Σοῦσα ἀνδρῶν ἔρημα γενόμενα. Τουτέστι μὴ γένοιτό ποτε ἀφανισθῆναι τὴν τῶν Περσῶν ἀρχήν, εἰ γὰρ ἔσται τοῦτο, τὸ Κισσίνων πόλισμα ἐξ ἐναντίου θρῆνον ἐγείρει. Σοῦσα γὰρ καὶ Κίσσινα καὶ Ἐκβάτανα Περσικαὶ πόλεις, ἐν αἷς οἱ τῶν Περσῶν ἄρχοντες βασίλεια ἐποιοῦντο.

118. ΚΕΝΑΝΔΡΟΝ. Ἀνδρῶν ἔρημον.

121. ΑΝΤΙΔΟΥΠΟΝ. Ἀντήχες ἐν τῷ θρήνῳ. ΕΣΣΕΤΑΙ. Ἢ πρὸς τῷ ἔσσεται καὶ πρὸς τὸ ὀὰ στίξον, ἵνα πρὸς τὸ ἀπύων ἔξωθεν λαμβάνης ἔσται, λογιζόμενος καθολικὸν τὸ γυναικοπληθὴς ὅμιλος, διὰ πάσας τὰς ἐν Περσίδι γυναῖκας, ἢ πρὸς τὸ ἔσσεται ὑπόστιξον, ἵν' ᾖ ὁ γυναικοπληθὴς ὅμιλος μόναι αἱ ἐν Κισσίνοις γυναῖκες. Εἰ δέ τις εἴποι ὡς γυναικοπληθοῦς ὁμίλου ἀπύοντος ἔδει εἰπεῖν φαμέν, ὡς ἐπειδὴ ὁ τῶν γυναικῶν ὅμιλος μέρος ἦν τοῦ Κισσίνου πολίσματος, διὰ τοῦτο γυναικοπληθὴς ὅμιλος εἶπεν, εὕρηται δὲ αὕτη ἡ σύνταξις οὐκ ἐν ποιηταῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν Θουκυδίδῃ.

123. ΑΠΥΩΝ. Ἔσται βοῶν.

125. ΒΥΣΣΙΝΟΙΣ. Κοκκίνοις. ΛΑΚΙΣ. Ἦγουν κτύπος ὑπὸ χειρῶν, ἢ σχίσματος. Σχιζομένων γὰρ τῶν πέπλων ἠχὼ γίνεται.

127. ΠΕΔΟΣΤΙΒΗΣ. Πεζικός.

128. ΣΜΗΝΟΣ. Πλῆθος.

129. ΟΡΧΑΜΩι. Ἡγέμονι ἤγουν τῷ Ξέρξῃ.

130. ΑΜΦΙΖΕΥΚΤΟΝ. Τὸν πόσιν ἀμφοτέραις ζευχθέντα διὰ τῶν πλοιῶν.

131. ΑΜΦΟΤΕΡΑΣ. Ἀσίας καὶ Εὐρώπης. ΑΛΙΟΝ. Θαλάσσιον.

132. ΠΡΩΝΑ. Ἐξοχήν. Ἐνταῦθα καταχρηστικῶς τὸ πρῶνα εἶπε, πρῶν γὰρ κυρίως ἡ τῶν ὀρῶν ἐξοχή. Ἐνταῦθα δὲ διὰ τοῦτο εἶπε διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἐξοχὴν τῆς ἔξω θαλάσσης πρὸς τὴν εἴσω, καὶ οἱονεὶ αὐχένα. Ἐθεράπευσε δὲ αὐτὸ εἰπεῖν ἄλιον.

133. ΛΕΚΤΡΑ. Αἱ κοῖται.

134. ΔΑΚΡΥΜΑΣΙ. Τῶν γυναικῶν.

135. ΠΕΡΣΙΔΕΣ. Τοῦτο ὀρθοπτωτόν. Δέον γὰρ εἰπεῖν Περσίδων ἑκάστη, λείπεται μονόζυξ, πολύκλαυστος ἐν φιλανόρι πόθῳ, ἐξ ὀρθοῦ ἐπήνεγκε τὴν σύνταξιν, καὶ ἀντὶ εἰπεῖν ἀκροπενθὴς πρὸς τὸ ἑκάστη, οὕτω γὰρ ὁ λόγος ἀπῄτει, πρὸς τὸ Περσίδες ἔταξεν. ΑΚΡΟΠΕΝΘΕΙΣ. Πολύκλαυστοι.

136. ΦΙΛΑΝΟΡΙ. Ἀνδρῶν.

138. ΕΥΝΑΤΗΡ'. Σύνοικον.

140. ΕΝΕΖΟΜΕΝΟΙ. Κατοικοῦντες.

142. ΒΑΘΥΒΟΥΛΟΝ. Συνετωτάτην.

143. ΠΡΟΣΗΚΕΙ. Προσῆλθε.

146. ΓΕΝΟΣ. Ὑπάρχει.

147. ΤΟΞΟΥ ΡΥΜΑ. Ἕλκυσμα. Ἤγουν οἱ τοξικώτατοι Πέρσαι.

148. ΔΟΡΥΚΡΑΝΟΥ. Τοῖς ἐκ κρανίου ξύλου οὔσης, τοῦτο γὰρ ἰσχυρότατον καὶ στεγανώτατον πρὸς τὸ ποιεῖσθαι δόρατα. Ἤ, ἐκ τοῦ εἰπεῖν δορυκράνου λόγχης ἐδήλωσεν ἐν ταὐτῷ δύο, Δορὺ καὶ κράνος. Τὸ γὰρ δορυκράνου λόγχης ἰσχὺς, τοιοῦτόν ἐστιν ὡς ἂν εἰ ἔλεγεν ἄνδρες κράνει καὶ δορὶ ἰσχύοντες.

151. ΦΑΟΣ. Θέαμα.

153. ΠΡΟΣΦΘΟΓΓΟΙΣ. Χαιρετιστικοῖς.

Β΄.

157. ΘΕΟΥ ΜΕΝ. Τοῦ Δαρείου. ΕΥΝΑΤΕΙΡΑ. Σύνοικος. ΘΕΟΥ ΔΕ. Τοῦ Ξέρξου.

158. ΔΑΙΜΩΝ ΠΑΛΑΙΟΣ ΝΥΝ ΜΕΘΕΣΤΗΚΕ. Ἤγουν ἡ παλαιὰ εὐτυχία τῶν Περσῶν μεταβέβληται ἣν ἐν τοῖς πολέμοις εἶχον, καὶ πάντων ὡς εἰπεῖν ἀνθρώπων ἐδόκουν ἄριστοι.

159. ΤΑΥΤΑ. Διὰ τοῦτο. ΧΡΥΣΕΟΣΤΟΛΜΟΥΣ. Χρυσῷ κεκαλλωπισμένους· στολμὸς γὰρ ὁ καλλωπισμός.

161. ΑΜΥΣΣΕΙ. Σπαράσσει.

162. ΟΥΔΑΜΩΣ ΕΜΑΥΤΗΣ ΟΥΣ᾽ ΑΔΕΙΜΑΤΟΣ. Τουτέστι, ἔξω τοῦ καθεστηκότος τυγχάνουσα ὑπὸ τοῦ φόβου ὃν ἐν τῇ ψυχῇ ἔχω.

163. ΚΟΝΙΣΑΣ. Ταράξας. Ἡ σύνταξις, μὴ ὁ μέγας πλοῦτος κονίσας καὶ ταράξας τὸ ἔδαφος ἐν ποδὶ ἀνατρέψῃ καὶ ἀπολέσῃ τὸν ὄλβον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τῶν Περσῶν, ὃν μετὰ τῶν θεῶν μέγας καὶ θαυμαστὸς Δαρεῖος ἐποίησε. Σωματοποιεῖ δὲ ἐνταῦθα τὸν πλοῦτον, ὃ δὲ λέγει τοιοῦτόν ἐστι. Φοβοῦμαι μὴ ἡ μεγίστη τῶν Περσῶν εὐδαιμονία αὐτὴ ὑφ᾽ ἑαυτῆς ἀνατραπείη καὶ ἀφανισθείη. Ὅθεν διπλῆν κατὰ νοῦν στρέφω φροντίδα. Ἐστὶ δὲ αὐτή τις, μήτε τὸν πλοῦτον περὶ πλείστου ποιεῖσθαι, ὃς τὸν ὑπερμαχοῦντα οὐκ ἔχει, τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἀνάνδρων, μήτε τοῖς ἀχρημάτοις, ἤγουν τοῖς πένησι λάμπειν φῶς τοσοῦτον καὶ εὐδαιμονίαν, ὅση δύναμις πάρεστιν· τουτέστιν, ὅτι ὁ πλοῦτός ἐστι περισπούδαστος, ὁ μὴ ἀσφαλὴς, οὔτ᾽ αὖ τὸ ἐναντίον μακάριοί εἰσιν οἱ πένητες· ἔχοντες μὲν ἰσχὺν τὴν αὐτῶν χρημάτων, ἢ ἀπολειπόμενοι. Λέγει δὲ ταῦτα διὰ τὸ μηδὲν ὄφελος εἶναι ἔτι τῶν τοσούτων τῆς τῶν Περσῶν ἀρχῆς θησαυρῶν, εἰ Ξέρξης ἡττηθείη, πάντας Πέρσας μεθ᾽ ἑαυτοῦ ἐπαγόμενος, καὶ τῆς Περσίδος μετὰ γυναικῶν καὶ γερόντων ἀπολειφθείσης. Δέον δὲ οὕτως εἰπεῖν, μήτε χρημάτων ἀνάνδρων πλῆθος ἔτι σέβειν, μήτε μακαρίζειν τοὺς ἀχρημάτους, ἐνήλλαξε καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν μακαρίζειν, λάμπειν εἶπεν.

165. ΤΑΥΤΑ. Διὰ τοῦτο. ΑΦΡΑΣΤΟΣ. Ἄῤῥητος.

167. ΦΩΣ. Δόξαν.

168. ΑΜΕΜΦΗΣ. Πολύς· ὃν οὐ δύναταί τις μέμψασθαι. Ἐστι δὲ ἐνταῦθα

τὸ ἀμέμφης ὅμοιον τῷ ἄφθονος. Λέγει δὲ ὡς ἐςι μέν τις πλέσιος σφόδρα, μὴ δυνάμενος δὲ τῦ πλέτυ ὑπερμαχεῖν, τῷ φόβῳ σύνεςιν.

170. ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥΔΕ. Συμβυλεύσατέ μοι τὸν περὶ τύτυ λόγον.

172. ΕΣΤΙ ΜΟΙ ΒΟΥΛΕΥΜΑΤΑ. Πᾶσα γὰρ ἀρίςη βυλὴ τοῖς γέρυσι πρόσεςιν, ἐμπειρίαν διὰ τὸ γῆρας ἔχυσι, καὶ αὐτὴ τῦτο νομίζω, διὰ γὰρ τὸ μοὶ τῦτο ἐδήλωσεν.

174. ΩΝ ΑΝ ΔΥΝΑΜΙΣ ΗΓΕΙΣΘΑΙ ΘΕΛΗι. Ἃ ἂν ὑπ' ἐξυσίαν καὶ δύναμιν ἡμῖν ἐςι.

177. ΣΤΕΙΛΑΣ. Ὁρμήσας, κινήσας.

178. ΙΑΟΝΩΝ. Τῶν Ἀθηναίων.

179. ΕΝΑΡΓΕΣ. Φανερόν.

180. ΠΑΡΟΙΘΕΝ. Προλαβύσης.

181. ΕΔΟΞΑΤΗΝ. Ἐφάνησαν. ΕΥΕΙΜΟΝΕ. Καλῶς ἐςαλμέναι καὶ ἐνδεδυμέναι.

182. ΗΣΚΗΜΕΝΗ. Κεκοσμημένη.

183. ΔΩΡΙΚΟΙΣΙΝ. Ἑλληνικαῖς.

184. ΤΩΝ ΝΥΝ. Γυναικῶν.

187. ΒΑΡΒΑΡΟΝ. Τὴν Ἀσίαν.

188. ΤΟΥΤΩ. Ἰςέον ὅτι ἐπείδη αὗται δέον εἰπεῖν, ἀρσενικῶς ἐξήνεγκε κατ' Ἀττικὴν συνήθειαν, ἀντὶ τῦ αὗται τύτω εἰπὼν, διὰ τῦτο καὶ τὸ ἀλλήλοις ἀρσενικῶς πρὸς τύτω ἀπέδωκεν. Οὕτως γὰρ ἐν πᾶσι τοῖς παλαιοῖς βιβλίοις εἴρηται, διὰ τῆς ο καὶ ι διφθόγγυ γραφόμενον. ΣΤΑΣΙΝ. Μάχην.

189. ΤΕΥΧΕΙΝ. Ποιεῖν.

191. ΑΥΤΩ. Αὐτάς. ΛΕΠΑΔΝ'. Ζυγόλωρα.

192. ΤΗιΔ' ΕΠΥΡΓΟΥΤΟ. Ταύτῃ τῇ Περσικῇ ἐσεμνύνετο.

193. ΕΥΑΡΚΤΟΝ. Εὐπειθές.

194. ΕΣΦΑΔΑΖΕ. Ἐταράττετο· ἐςασίαζε.

195. ΕΝ ΤΗι. Ἐν ταύτῃ τῇ δεξίᾳ.

196. ΞΥΝΑΡΠΑΖΕΙ. Ἐκφεύγει.

198. ΔΑΡΕΙΟΣ ΟΙΚΤΕΙΡΩΣ ΣΦΕ. Διὰ τῦτο ᾤκτειρε τὸν Ξέρξην Δαρεῖος διὰ τὸ καὶ αὐτὸν εἰς Ἑλλάδα μετὰ ςρατῦ ἐλθεῖν καὶ ἡττηθῆναι, καὶ ταῦτα μυριοπλάσιον πλῆθος ἔχοντα ἢ πρώην ἐκεῖνος. Δαρεῖος μὲν γὰρ ἐν τῇ πρώτῃ ςρατίᾳ ὐκ ἦν, ἀλλὰ ςρατηγὸν αὐτῦ τὸν Δᾶτιν ἔπεμψε. Ξέρξης δὲ ὐκ ἠνέσχετο ἕτερον πέμψαι, ἀλλ' αὐτὸς παρήν. Ὅθεν καὶ ἡττηθεὶς μείζω τὴν αἰσχύνην ἐκτήσατο ἢ εἰ μηδὲν ἦν.

199. ΡΗΓΝΥΣΙΝ. Ὑπ' αἰδῦς.

201. ΚΑΛΛΙΡΡΟΟΥ. Καλλιῤῥόη, ὄνομα πηγῆς, ἀφ' ἧς οἱ μέλλοντες θύσειν τὰς χεῖρας ἐκάθαιρον. Φασὶ γῦν διὰ τὸ αἰτίαν εἶναι καθαρμῦ, Καλλιῤῥόην αὐτὴν ὠνομᾶσθαι. Λέγει δὲ ἐνταῦθα Ἄτοσσα Καλλιῤῥόυ ἅψασθαι, ἢ ὅτι ἐν τῇ Περσίδι ἦν αὐτὴ ἡ πηγὴ, ἢ ὡς καθαρὸν ἔχυσα ὕδωρ καλλίῤῥοον ἐκάλεσε τὴν πηγὴν ἀφ' ἧς τὰς χεῖρας ἐνίψατο.

202. ΘΥΗΠΟΛΩι. Θυσίαν μελλέση ἐπηνεγκεῖν.

203. ΒΩΜΩι. Ἐν ᾧ τὰ θύματα ἔσφαζον ἐκαλεῖτο βωμὸς, ὢν τετραγωνοειδὴς τόπος τῦ ἱερῦ. Ἐσχάρα δὲ ὁ λάκκος ἐν ᾧ τὰ ἱερὰ ἔκαιον. ΠΕΛΑΝΟΣ. Οὐ μόνον ὁ ῥῦπος ὡς καὶ Εὐριπίδης φησὶν, ἀφρώδη πέλανον, ἤτοι τὸν ἐξ ἀφρῦ ῥῦπον, ἀλλὰ καὶ θῦμά τι. ΑΠΟΤΡΟΠΟΙΣΙ ΔΑΙΜΟΣΙ. Τοῖς ἀποτρεπτικοῖς κακῶν ὀνειράτων.

204. ΩΝ ΤΕΛΗ ΤΑΔΕ. Οἵτινες εἰσὶ τῶν τοιύτων ἔφοροι; Λέγει δὲ τὸν Ἀπολλῶνα.

206. ΑΦΘΟΓΓΟΣ. Ἄφωνος.

207. ΚΙΡΚΟΝ. Ὀξύπτερον.

208. ΚΑΡΑ. Τῦ ἀετῦ.

209. ΠΤΗΞΑΣ. Φοβηθείς.

210. ΠΑΡΕΙΧΕ. Τῷ κίρκῳ. ΤΑΥΤ' ΕΜΟΙΓΕ. Ταῦτα ἰδῦσα φοβῦμαι· οἶμαι δὲ καὶ ὑμᾶς ἀκύοντας.

213. ΟΥΧ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ. Οὐ μεμπτός.

214. ΟΜΟΙΩΣ ΤΗΣΔΕ ΚΟΙΡΑΝΕΙ ΧΘΟΝΟΣ. Ὥσπερ καὶ πρώην. Ὑπὲρ γὰρ τῆς τῶν Περσῶν ἀρχῆς, ὅπως ἔτι μεγίςη γένοιτο, προνοεῖτο.

215. ΟΥ ΣΕ ΒΟΥΛΟΜΕΣΘΑ. Οὐ ἐθελήσομεν διακρίναι τὸ ὄναρ. Εἴτε χρηςόν ἐςιν εἴτ' ἀπευκταῖον. Ἐὰν γὰρ δυςυχίας σημαντικὸν εἴπωμεν εἶναι, λυπήσομέν σε καὶ ἐμβαλῦμεν εἰς φόβον, ἀγωνιῶσαν ὑπὲρ παιδὸς μή τι κακὸν πάθοι. Ἐὰν δὲ χρηςὸν καὶ λυσιτελὲς αὐτὸ διακρίνωμεν, θρασυνῦμέν σε, καὶ ἀμελῆσαι ποιήσομεν τῶν θεῶν. Διὸ τύτυς ἱκετεύυσα εὔχυ τὰ λῷςα.

216. ΠΡΟΣΤΡΟΠΑΙΣ ΙΚΝΟΥΜΕΝΗ. Παρακλήσεσι ἱκετεύυσα.

217. ΦΛΑΥΡΟΝ. Κακὸν, φοβερόν. ΑΠΟΤΡΟΠΗΝ ΤΕΛΕΙΝ. Ἀποδιῶξιν πληρῦν.

220. ΦΘΙΤΟΙΣ. Νεκροῖς. ΠΡΕΥΜΕΝΩΣ. Συμπαθῶς.

223. ΤΑΜΠΑΛΙΝ ΔΕ. Τὰ ἐνάντια. ΤΩΝΔΕ. Τῶν ἐσθλῶν. ΚΑΤΟΧ'. Κεκρατημένα. ΑΜΑΥΡΟΥΣΘΑΙ. Ἀφανίζεσθαι.

224. ΘΥΜΟΜΑΝΤΙΣ. Οὐ τέχνῃ μάντις ἀλλ' ἐκ λογισμῦ κρίνων. ΠΡΕΥΜΕΝΩΣ. Εὐνοϊκῶς, συμπαθῶς.

225. ΠΑΝΤΑΧΗ. Κατὰ πάντα τὸν τρόπον. ΤΕΛΕΙΝ ΣΟΙ. Τὺς θεὺς καὶ τὸν πόσιν. ΤΩΝΔΕ ΚΡΙΝΟΜΕΝ ΠΕΡΙ. Κρίνομεν δὲ καὶ λογιζόμεθα περὶ τῶνδε ὧν ἐθεάσω κατ' ὄναρ, εἰ πρὸς τὺς θεὺς ἀναθήσεις, καὶ χοὰς τῷ πόσει ποιήσεις, καλῶς τύτυς τελεῖν σοι, κατὰ πάντα τρόπον ταυτί. Εἴτε γὰρ χρηςά ἐςι, ταχέως τελέσυσιν, εἴτ' αὖ τὐνάντιον, ἀλεξίκακοι γένωνται, ἐξιλεωθέντες θυσίαις τε καὶ δεήσεσι ταῖς σαῖς.

227. ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ ΔΟΜΟΙΣ ΕΜΟΙΣΙ. Τῇ ἡμῶν ἀρχῇ. ΤΗΝΔΕ ΕΚΤΡΩΣΑΣ ΦΑΤΙΝ. Τὸ τοῖς θεοῖς εὔχεσθαι καὶ παρ' ἐκείνων αἰτεῖν τὰ βέλτιςα.

228. ΕΦΙΕΣΑΙ. Ἀποδέχῃ, προστάττεις.

229. ΕΝΕΡΘΕ ΓΗΣ ΦΙΛΟΙΣ. Ἤγυν τῷ Δαρείῳ.

232. ΤΗΛΕ. Μακρὰν. ΑΝΑΚΤΟΣ ΗΛΙΟΥ. Τȣ͂ βασιλέως τῶν Περσῶν, τȣ͂τον γὰρ μάλιϛα πάντων σέβονται. ΦΘΙΝΑΣΜΑΤΩΝ. Λήξεων.

233. ΙΜΕΙΡ'. Ἐπεθύμει.

235. ΠΑΣΑ. Ναί. ΓΕΝΟΙΤ' ΑΝ. Εἰ Ἀθήνας εἷλε. ΒΑΣΙΛΕΩΣ τῶν Περσῶν.

236. ΑΝΔΡΟΠΛΗΘΕΙΑ ΣΤΡΑΤΟΥ. Εἰπȣ͂σ' Ἄτοσσα ὡς ἐπεθύμει Ξέρξης Ἀθήνας ἑλεῖν, ἐπειδὴ ὁ Χορὸς ἔφη πρὸς αὐτὴν, καὶ ἐπεθύμει, εἰ γὰρ Ἀθήνας εἷλε πᾶσα ἂν ἐγεγόνει ὑπήκοος αὐτῷ ἡ Ἑλλὰς, νῦν αὐτὴ πάλιν φησὶν, ὅτω πόλυν ϛρατὸν Ἀθηναῖοι ἔχȣσιν ὡς ἀναλωτον εἶναι τὴν πόλιν αὐτῶν, καὶ τὸν αὐτȣ̀ς κατκγωνισάμενον καὶ πάντας ἂν ἀνθρώπȣς ὑπὸ χεῖρα λαβεῖν;

236. ΜΗΔΟΥΣ. Τȣ̀ς Πέρσας. ΚΑΚΑ. Ὅτ' ἐς Μαραθῶνα ἡττήθησαν.

237. ΤΟΥΤΟΙΣΙΝ. Τῷ πλήθει καὶ τῇ ἀνδρείᾳ. ΕΞΑΡΚΗΣ. Πόλυς.

238. ΑΡΓΥΡΟΥ ΠΗΓΗ. Ἐν Θωρίκῳ γὰρ τῆς Ἀττικῆς ἀργύρȣ μέταλλα.

239. ΤΟΞΟΥΛΚΟΣ ΑΙΧΜΗ. Ἐπειδὴ ἡ αἰχμὴ ἐπὶ λόγχης λέγεται, διὰ τȣ͂το καὶ τοξȣλκὸς εἶπεν, ἐμφαίνȣσα διὰ τȣ́τȣ τὰ τόξα.

240. ΣΤΑΔΑΙΑ. Στάσιμα καὶ ἀγχέμαχα.

241. ΠΟΙΜΑΝΩΡ ΕΠΕΣΤΙ. Ἡγέμων αὐτοῖς.

243. ΠΩΣ ΑΝ ΟΥΝ. Μὴ ὄντος τȣ͂ συνέχοντος αὐτȣ̀ς ἐν πολέμῳ ἄρχοντος.

244. ΩΣΤΕ. Οὕτως ὑπομένȣσι.

245. ΔΕΙΝΑ ΤΟΙ ΛΕΓΕΙΣ. Ἐπειδὴ τοιȣ́τȣς αὐτȣ̀ς εἶναι λέγεις, δεινὰ τοῖς τέκȣσι λέγεις, τȣτέϛι, φόβον ἐμβάλλεις πάτρασί τε καὶ μήτρασι τῶν ἀπελθόντων ἐκεῖσε παίδων φροντίσαι μή τι πάθωσιν.

247. ΤΟΥΔΕ ΓΑΡ ΔΡΑΜΗΜΑ. Ὁ τȣ͂δε τȣ͂ ἀνδρὸς δρόμος Περσικός ἐϛι, τȣ͂το γὰρ δηλοῖ Περσικὸν πρέπει μαθεῖν, τȣτέϛιν, ἐκ Περσῶν ἐϛὶ τῶν ἐς Ἑλλάδα διεϛρατευκότων ὁ ȣ͂τος ἄγγελος, πρὸς ἡμᾶς ἰὼν καὶ φέρων ἡμῖν κλύειν καὶ ἀκȣ́ειν σαφές τι πρᾶγος καὶ πρᾶγμα ἐσθλὸν ἢ κακόν. ΠΡΕΠΕΙ. Διαλάμπει.

250. ΠΟΛΥΣ ΠΛΟΥΤΟΥ ΛΙΜΗΝ. Ἦγȣν πλȣ͂τε, περιφραϛικῶς. Διὰ τȣ͂το δὲ εἶπε λιμένα πλȣ͂τȣ, ἢ διὰ τὸ τȣ̀ς πλέοντας ἐν λιμένι καταφεύγειν καὶ σώζεσθαι. Οὕτω δὲ καὶ ὁ πλȣ͂τος τȣ̀ς ἔχοντας αὐτὸν ἐνδόξȣς ποιεῖ καὶ φυλακὴν αὐτοῖς ἐντίθησιν.

252. ΟΛΒΟΣ. Εὐδαιμονία. ΑΝΘΟΣ. Τὸ ἐξαίρετον.

253. ΚΑΚΟΝ ΜΕΝ. Στέργει γὰρ ȣ̓δεὶς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν.

254. ΑΝΑΠΤΥΞΑΙ. Δηλῶσαι, σαφηνίσαι.

256. ΑΝΙΑ. Ἀνία τὰ λυπηρά. ΝΕΟΚΟΤΑ. Νεοφανῆ.

257. ΔΑΙΑ. Πολεμικὰ, ἀφανιϛικά.

258. ΔΙΑΙΝΕΣΘΕ. Δακρύετε.

260. ΕΚΕΙΝΑ. Ἃ ἐπίϛασθε. ΔΙΑΠΕΠΡΑΓΜΕΝΑ. Ἐφθαρμένα.

262. Η ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΟΣ. Οὕτως διὰ τȣ͂το μέχρι τȣ͂ παρόντος καιρȣ͂ βεβιώκαμεν ἵνα τοιȣ́των συμφορῶν ἀκȣϛαὶ γενώμεθα; ἀναγνωϛέον δὲ, ἢ, κατὰ ϛάμα καὶ ὑποϛιγμὴν, ἢ, κατὰ ϛάμα μόνον, ἢ, ἄρα, ὄντως.

265. ΑΕΛΠΤΟΝ. Ἀνέλπιϛον.

267. ΕΠΟΡΣΥΝΘΗ ΚΑΚΑ. Παρ' Ἑλλήνων ἐγεγόνει τοῖς Πέρσαις.

269. ΤΑ ΠΟΛΛΑ ΒΕΛΕΑ ΠΑΜΜΙΓΗ. Ἤγουν στρατὸς ἐκ πολλῶν ἐθνῶν συγκεκροτημένος.

272. ΔΥΣΠΟΤΜΩΝ. Ἀθλίων.

273. ΠΡΟΣΧΩΡΟΣ. Πλησιόχωρος τῇ Σαλαμῖνι.

275. ΑΛΙΔΟΝΑ. Ἐν τῇ θαλάσσῃ φερόμενα. ΠΟΛΥΒΑΦΗ. Ἐξ αἵματος.

277. ΠΛΑΓΚΤΟΙΣ. Πλησιαζομένοις ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἤ, ἐν αἷς ταῦτα πλανῶνται. ΔΙΠΛΑΚΕΣΣΙΝ. Διπλαῖς ἄκταις Σαλαμῖνος καὶ τῆς γῆς, ἤ, ταῖς διπλαῖς ἔνθα φερομέναις στροφαῖς κυμάτων.

278. ΗΡΚΕΙ. Ἐβοήθει, ἄρκετα ἦν.

279. ΕΜΒΟΛΑΙΣ. Προσκρούσεσιν.

280. ΙΥΖ'. Βόα, θρήνησον. ΑΠΟΤΜΟΝ. Ἀθλίαν.

281. ΔΥΣΑΙΑΝΗ. Δυστυχῆ καὶ δυσθρήνητον, αἰάζω γὰρ τὸ θρηνῶ. ΔΑΙΟΙΣ. Πολεμίοις.

282. ΩΣ ΠΑΝΤΑ ΠΑΓΚΑΚΩΣ ΕΘΕΣΑΝ. Ἤγουν τὸ καθ' Ἑλλήνων στρατεῦσαι κακῶς διενοήθησαν, ἐφθάρησαν γάρ. ΕΘΕΣΑΝ. Ἐποίησαν.

283. ΣΤΡΑΤΟΥ ΦΘΑΡΕΝΤΟΣ. Ἕνεκα.

284. Ω ΠΛΕΙΣΤΟΝ ΕΧΘΟΣ. Ἤγουν, ὦ Σαλαμὶς καὶ πρὸς μόνην τὴν ἀκοὴν δυσχέρειαν φέρουσα ἐμοί γε καὶ σφοδρὰ μισητή.

285. ΦΕΥ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ. Ἐκεῖσε γὰρ πάντες οἴχονται Πέρσαι.

286. ΣΤΥΓΝΑΙ. Μίσηται. Στυγνότητα καὶ λύπην αἱ Ἀθῆναι φέρουσαι τοῖς πολεμίοις, καὶ πρὸς μνήμην αὐτοῖς ἰοῦσαι, μήτοι γε δὴ εἰς πεῖραν ἰοῦσ' αὐτῶν. ΔΗΙΟΙΣ. Πολεμίοις.

287. ΠΑΡΑ. Πάρεστι. Οὐ μόνον τὸ πάρα ἀντὶ πάρεστιν, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ πάρεισιν ὡς ἐνταῦθα. Παρὰ γὰρ πρόθεσίς ἐστιν, ἀναβιβαζομένου τοῦ τόνου ποιητικῶς. Ἔξωθεν δὲ ὑπαρκτικὸν ῥῆμα νοοῦμεν, εἴτε ἑνικῶς εἴτε πληθυντικῶς. ΠΟΛΛΑΣ ΠΕΡΣΙΔΩΝ ΜΑΤΑΝ ΕΚΤΙΣΑΝ ΕΥΝΙΔΑΣ ΗΔ' ΑΝΑΝΔΡΟΥΣ. Τὸ πολλὰς νοητέον, ἤ, ἀντὶ τοῦ πόλεις, ἤ, ἀντὶ τοῦ μητέρας καὶ γαμετάς. Ὅπερ σαφανίζεται ἐκ τοῦ εὐνίδας καὶ ἐκ τοῦ ἀνάνδρους, τοῦ μὲν εὐνίδας πρὸς τὸ μητέρας νοουμένου, ἀντὶ τοῦ ἐστερημένας τῶν οἰκείων παίδων, τοῦ δὲ ἀνάνδρους, πρὸς τὸ γαμετάς. Ἅτινα νοοῦνται καὶ εἰ τὸ πόλλας ἀντὶ πόλεις ἐκλάβῃς. Τὸ δὲ ἔκτισαν ἀντὶ ἐποίησαν, κτίζομεν γὰρ τεῖχος ἀντὶ τοῦ ποιοῦμεν· Τὸ δὲ Περσίδων, εἰ μὲν τὸ πόλλας πρὸς τὸ πόλεις εἴπῃς, ἀντὶ Περσικῶν πόλεων νοήσεις, εἰ δὲ πρὸς τὸ δεύτερον, ἀντὶ τοῦ γυναικῶν.

292. ΤΟ ΜΗΤΕ ΛΕΞΑΙ. Μὴ νοήσῃς ἐνταῦθα ἔξωθεν κατά. Εἰποῦσα γὰρ ὡς ὑπερβάλλει ἥδε ἡ συμφορά, ἐπήνεγκε τὴν ὑπερβολήν. Ἥτις ἐστί, τὸ μήτε λέξαι μήτ' ἐρωτῆσαι τὰ πάθη. Ἔστι δὲ ὅμοιον κἀκεῖνο ὅ φησι Προμηθεὺς πρὸς τὸν χορὸν λέγων, Ἐπεὶ προθυμεῖσθ' οὐκ ἐναντιώσομαι τὸ μὴ γεγωνεῖν πᾶν ὅσον προσχρήζετε.

291. ΠΗΜΟΝΑΣ. Συμφοράς.

294. ΑΝΑΠΤΥΞΑΣ. Σαφηνίσας.

295. ΚΑΤΑΣΤΑΣ. Ἀντὶ τοῦ εἰς κατάστασιν ἐλθών, ἐθρήνει γάρ.

297. ΑΡΧΕΛΕΙΩΝ. Ἡγεμόνων τῶν λαῶν. ΟΣ Τ'. Τὸ ὅς, εἰ μὲν μικρο-

γραφεῖται, πάνυ σαφέστατον, εἰ δὲ μεγαγράψεις, ὡς ἔν τισι τῶν βιβλίων εὑρίσκεται, οὕτως εἴπης. Εἰποῦσα γὰρ τίνα τῶν τοῦ στρατοῦ ἡγεμόνων θρηνήσομεν, ἐπιφέρει κατ' ἐπίκρισιν, ὥστε ἐπεὶ τοῦτον θρηνήσομεν, ὧν ἐτάχθη στρατηγὸς, τούτους ἀνάνδρους κατέλιπε θανών. Τουτέστιν, ἐπειδὴ οὗτος ἀπώλετο κἀκεῖνοι ἐφθάρησαν. ΣΚΗΠΤΟΥΧΙΑι. Ἀρχῇ καὶ ἐξουσίᾳ.

301. ΜΕΛΑΓΧΙΜΟΥ. Μελαίνης.

302. ΜΥΡΙΑΣ. Πολλῆς. ΒΡΑΒΕΥΣ. Ἡγεμών.

303. ΣΤΥΦΛΟΥΣ. Σκληράς. ΘΕΙΝΕΤΑΙ. Τύπτεται. ΣΙΛΗΝΙΩΝ. Σηλίνιαι αἰγιαλός ἐστι τῆς Σαλαμῖνος οὕτω καλούμενος. Λέγεται δὲ καὶ Τρόπαια Ἄκρα ὡς Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ λιμένων ἱστορεῖ.

304. ΠΛΗΓΗ. Τρώσει.

305. ΑΦΗΛΑΤΟ. Ἐπήδησε.

307. ΘΑΛΑΣΣΟΠΛΑΚΤΟΝ. Τοῦτο ἀδολεσχία, πᾶσα γὰρ νῆσος ὑπὸ θαλάσσης πλησιάζεται ἢ πλήττεται. Λέγει δὲ τὴν Σαλαμῖνα. Τὸ δὲ ΠΟΛΕΙ ἀντὶ τοῦ συστρέφεται, θανόντος γὰρ περὶ τοῦτον τὸν τόπον, ἐνταῦθα ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐμφιλοχωρεῖ.

309. ΝΗΣΟΝ ΤΗΝ ΠΕΛΕΙΟΘΡΕΜΜΟΝΑ. Τὴν Σαλαμῖνα, τὰς περιστέρας ἔχουσαν μᾶλλον τῶν ἄλλων.

310. ΚΥΡΙΣΟΝ. Προσέκρουον· πεσόντες γὰρ ἡμιθνῆτες, ποσί τε καὶ κεφαλῇ ἐστροβοῦντο, εἴρηται δὲ τὸ ἐκύρισσον ἐκ μεταφορᾶς, τῶν ἀλόγων ζώων τῶν τυπτόντων τοῖς κέρασιν ἄλληλα.

314. ΧΡΥΣΕΥΣ. Ὄνομα. ΜΑΤΑΛΛΟΣ. Ἐπίθετον.

315. ΙΠΠΟΥ ΜΕΛΑΙΝΗΣ. Διὰ τὸ ὀλίγους πάνυ λευκοὺς εὑρίσκεσθαι ἵππους, τοὺς δὲ ἄλλους ἐκ τῶν ἑτέρων χρωμάτων ὄντας ἃ πρὸς τὸ μέλαν μᾶλλον ᾠκείωται, διὰ τοῦτο μελαίνης ἵππου φησίν.

316. ΠΥΡΡΑΝ. Ξάνθην. ΖΑΠΛΗΘΗ. Πολλήν. ΔΑΣΚΙΟΝ. Μεγίστην ἀποτελοῦσαν διὰ τὸ πλῆθος σκίαν.

317. ΕΤΕΓΓ'. Ἔβρεχεν. ΑΜΕΙΒΩΝ ΧΡΩΤΑ. Ἐναλλάττων ὄψιν. ΠΟΡΦΥΡΕΑι ΒΑΦΗι. Ἐρυθρᾷ τῇ τοῦ αἵματος.

318. ΜΑΓΟΣ. Ἀξίωμα παρὰ Πέρσαις τὸ μάγος. Ἔλεγον δὲ οὕτω τοὺς ἀστρονόμους.

319. ΣΚΛΗΡΑΣ. Πετρώδους. ΓΗΣ. Τῆς βακρίας. ΚΑΤΕΦΘΙΤΟ. Ἐφθάρη.

320. ΑΜΙΣΤΡΙΣ. Ὄνομα. ΑΜΦΙΣΤΡΕΥΣ. Ἐπίθετον· ἢ πρὸς τὸ Ἄμιστρις στίξον ἵν' ὦσι δύο ὀνόματα.

321. ΝΩΜΩΝ. Κατέφθιτο ἀπὸ κοινοῦ. ΑΡΙΟΜΑΡΔΟΣ. Κατέφθιτο. ΣΑΡΔΕΣΙ. Ἐντεῦθεν γὰρ ἦν.

322. ΣΙΡΑΜΗΣ. Κατέφθιτο. Ο ΜΥΣΙΟΣ. Ὁ ἀπὸ Μυσίας.

323. ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ ΠΕΝΤΑΚΙΣ. Ἦγουν διακοσίων πεντήκοντα.

325. ΟΥ ΜΑΛ' ΕΥΤΥΧΩΣ. Ἀλλὰ δυστυχῶς, καὶ παρὰ τὴν ἀξίαν, οὐ γὰρ ἔδει τὸν τηλικοῦτον τὴν ὥραν ἀθλίως ἀπολώλοτα κατὰ γῆς ἐρρίφθαι.

327. ΑΠΑΡΧΟΣ. Ἐξαίρετος· ἀπὸ τῦ ἀπαρχὴ γίνεσθαι. ΠΛΕΙΣΤΟΝ ΠΟΝΟΝ. Ἤγυν ἀνδρείως ἀγωνισάμενος καὶ δυσκαταγώνιςος δόξας τῷ πολέμῳ.

331. ΥΨΙΣΤΑ. Μέγιςα, ὑπέρτατα.

332. ΑΙΣΧΗ. Ὀνείδη. ΛΙΓΕΑ. Ὀξέα.

333. ΑΝΑΣΤΡΕΨΑΣ. Ἀναλαβὼν τὸν λόγον.

336. ΕΜΒΟΛΑΙΣ. Συγκρύσεσι.

337. ΕΚΑΤΙ. Χάριν.

338. ΚΡΑΤΗΣΑΙ. Τῶν Ἑλλήνων.

339. ΤΡΙΑΚΑΔΑΣ ΔΕΚΑ. Τριακοσίας ναῦς.

340. ΧΩΡΙΣ. Ἴδια.

342. ΠΛΗΘΟΣ. Νηῶν. ΥΠΕΡΚΟΜΠΟΙ. Ἐξαίρετοι.

343. ΕΚΑΤΟΝ ΔΙΣ ΗΣΑΝ ΕΠΤΑ Θ'. Κατὰ κοινὸν τὸ δὶς, ἵν' ἦ διακόσια ιδ'.

344. ΔΟΚΟΥΜΕΝ. Οὕτως ἔχοντες.

345. ΑΛΛ' ΩΔΕ. Ἐνταῦθα, ἤγυν εἰς τὸ πλῆθος, τὸ ὧδε ἀντὶ τῦ ἐνταῦθα, ἢ ἀντὶ τῦ ὕτω νόει.

346. ΤΑΛΑΝΤΑ ΒΡΙΖΑΣ. Τὰ ζυγὰ τῆς νίκης ἐπικλίνας εἰς τὺς Ἕλληνας.

348. ΕΣΤ' ΑΡ' ΑΘΗΝΩΝ. Εἰς τὸ ἑξῆς, ἐπεὶ οἱ θεοὶ σώζυσιν.

349. ΑΝΔΡΩΝ ΓΑΡ ΟΝΤΩΝ. Ἐν τῇ πόλει. ΑΣΦΑΛΗΣ. Ἡ βοήθεια τῶν θεῶν. Εἰ γὰρ θεοὶ Ἀθηναίυς σώζυσιν, ἀπόρθητον ἐς ἀεὶ ἡ τύτων ἂν εἴη πόλις, ἐπεὶ ἀσφαλής ἐςι φυλακὴ ἡ τύτων βοήθεια.

350. ΣΥΜΒΟΛΗΣ. Συῤῥάξεως.

352. ΚΑΤΑΥΧΗΣΑΣ. Θαῤῥήσας.

354. ΑΛΑΣΤΩΡ. Φθορεύς.

355. ΑΝΗΡ ΓΑΡ ΕΛΛΗΝ. Σύκινος ὁ Θεμιςοκλέυς παιδαγωγός.

357. ΚΝΕΦΑΣ. Σκότος.

358. ΣΕΛΜΑΣΙ. Καθέδραις.

359. ΕΠΑΝΘΟΡΟΥΝΤΕΣ. Ἀναπηδῶντες.

360. ΒΙΟΤΟΝ. Ζωὴν αὐτῶν.

361. Ο Δ'. Ὁ Ξέρξης. ΩΣ. Ἐπεί.

362. ΤΩΝ ΘΕΩΝ ΦΘΟΝΟΝ. Νέμεσιν ἣν τοῖς μεγάλα φρονῦσιν ἐπάγυσιν, ἀπροσδοκήτως καταβάλλοντες αὐτύς.

364. ΕΥΤ' ΑΝ. Ὁπηνίκα.

365. ΤΕΜΕΝΟΣ. Τὸν τόπον.

366. ΣΤΙΦΟΣ. Τὸ πλῆθος. ΣΤΟΙΧΟΙΣ. Τάξεσι.

367. ΕΚΠΛΟΥΣ. Ἐξελεύσεις.

368. ΑΛΛΑΣ ΤΕ. Ναῦς τάξαι. ΝΗΣΟΝ. Φυλάσσειν.

371. ΠΑΣΙ. Τοῖς Βαρβάροις.

372. ΚΑΡΤ'. Λίαν.

373. ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ. Ὃ πείσεται.

374. ΟΥΚ ΑΚΟΣΜΩΣ. Οὐ ταραχθέντες πρὸς τὸν λόγον ἐκείνυ ἀλλὰ πεισθέντες αὐτῷ.

375. ΕΠΟΡΣΥΝΟΝΤΟ. Εὐτρέπιζον ἑαυτοῖς.

376. ΤΡΟΠΟΥΤΟ. Διετίθει. ΣΚΑΛΜΟΝ. Τὸ ξύλον ἐν ᾧ ἡ κώπη δεῖται. ΕΥΗΡΕΤΜΟΝ. Καλῶς ἐρέσσοντα.

377. ΚΑΤΕΦΘΙΤΟ. Παρῆλθε.

378. ΚΩΠΗΣ ΑΝΑΞ. Ἤτοι κωπηλάτης.

380. ΠΑΡΕΚΑΛΕΙ. Παρεκίνει. ΜΑΚΡΑΣ. Πολλῆς, ἢ τῶν ἰδιωτικῶς λεγομένων κατέργων· ἃ ἴδια μακρὰ πλοῖα καλοῦσιν.

382. ΔΙΑΠΛΟΟΝ. Διαπλέοντες τὸν τεταγμένον τόπον. ΚΑΘΙΣΤΑΣΑΝ. Ἐποίησαν.

384. ΕΧΩΡΕΙ. Παρήρχετο.

385. ΕΚΠΛΟΥΝ. Ἔκπλευσιν. ΚΑΘΙΣΤΑΤΟ. Ἐποίει.

387. ΙΔΕΙΝ. Τινὰ αὐτήν.

389. ΜΟΛΠΗΔΟΝ. Ἠχητικῶς. ΟΡΘΙΟΝ. Μέγα.

390. ΑΝΤΗΛΑΛΑΞΕ. Τῷ τῶν Ἑλλήνων ἤχῳ ἀντήχησε.

392. ΓΝΩΜΗΣ ΑΠΟΣΦΑΛΕΙΣΙΝ. Προσδοκίας ἁμαρτάνουσιν.

393. ΣΕΜΝΟΝ. Μέγαν, λαμπρόν.

394. ΕΣ ΜΑΧΗΝ. Εὔφημον.

395. ΑΥΤΗι. Ἐν ἤχῳ. ΕΠΕΦΛΕΓΕΝ. Λαμπρῶς ἐπεῖχε.

396. ΡΟΘΙΑΔΟΣ. Ἦχον ἐκ ῥοθίου ἀποτελούσης.

397. ΒΡΥΧΙΟΝ. Ποταπήν· ἠχητικήν.

398. ΕΚΦΑΝΕΙΣ. Ἔκδηλοι.

399. ΤΟ ΔΕΞΙΟΝ. Οὕτως εἰώθασι σχηματίζειν τὸ στρατόπεδον, κέρας μὲν δέξιον τιθέντες καὶ ἀριστερὸν ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν· τὸ μεταξὺ δὲ μέτωπον καλοῦντες, τὸ δὲ ὄπισθεν οὐραγίαν· ἣν ἰδιωτικῶς σάκαν καλοῦσιν.

400. ΗΓΕΙΤΟ. Προωδοποίει.

401. ΟΜΟΥ. Τῷ κινεῖσθαι.

404. ΕΔΗ. Τὰ ἀγάλματα.

405. ΘΗΚΑΣ. Τάφους.

407. ΥΠΗΝΤΙΑΖΕ. Συνήντα. ΑΚΜΗ. Καιρός.

408. ΕΥΘΥΣ ΔΕ. Δέον οὕτως εἰπεῖν, εὐθὺς δὲ ναῦς ἐν νηῒ ὥρμησεν, ὁ δὲ ἔπαισεν εἶπεν. Ἐπειδὴ γὰρ ἡ ὁρμὴ αὐτῆς ἐπιτύψει καὶ συγκρούσει νηὸς ἑτέρας ἐγένετο, διὰ τοῦτο ἔπαισεν εἶπε. Χαλκήλατον δὲ στόλον λέγει τὴν ὁρμὴν ἣν μετὰ σιδήρου ἐποιεῖτο· τὰ γὰρ μακρὰ πλοῖα ἔμπροσθεν ἔχουσιν ὡς αἰχμὴν ἀπὸ σιδήρου. Δι' ἧς τοῖς τῶν πολεμίων πλοίοις ἐπιφερόμενα, θραύσιν ἐργάζονται. ΣΤΟΛΟΝ. Πορείαν.

409. ΕΛΛΗΝΙΚΗ. Ὁ τοῦ Θεμιστοκλέους.

411. ΚΟΡΥΜΒ'. Τὰ ἄκρα. ΙΘΥΝΕ. Ἐπέφερεν.

412. ΡΕΥΜΑ. Πλῆθος.

413. ΑΝΤΕΙΧΕΝ. Ἀνθίστατο. ΕΝ ΣΤΕΝΩι. Τῷ μεταξὺ Αἰγίνης καὶ Σαλαμῖνος. ΝΕΩΝ. Τῶν Περσικῶν.

414. ΑΡΩΓΗ Δ' ΟΥΤΙΣ. Οὐ γὰρ εἶχον ποῖ φύγοιεν. ΑΛΛΗΛΟΙΣ. Τοῖς ἐν ταῖς ναῦσι Πέρσαις.

415. ΕΜΒΟΛΑΙΣ. Συγκρούσεσι.

417. ΑΦΡΑΔΜΟΝΩΣ. Ἀνεπιστημόνως.

418. ΕΘΕΙΝΟΝ. Ἐχώρουν.

419. ΣΚΑΦΗ ΝΕΩΝ. Τῶν Περσικῶν.

421. ΧΟΙΡΑΔΕΣ. Θαλάσσιοι πέτραι. ΕΠΛΗΘΥΟΝ. Ἔγεμον.

422. ΗΡΕΣΣΕΤΟ. Ἐχώρει διὰ κωπηλασίας.

424. ΤΟΙ Δ'. Οἱ Ἕλληνες. ΒΟΛΟΝ. Ἄγραν.

425. ΘΡΑΥΣΜΑΣΙΝ Τ' ΕΡΕΙΠΙΩΝ. Συντετριμμένων νεῶν· κυρίως δὲ ἐρείπιον ἐπὶ οἴκου.

426. ΟΜΟΥ. Τῷ συντετρίφθαι.

427. ΠΕΛΑΣΓΙΑΝ. Ἑλληνικήν.

428. ΑΦΕΙΛΕΤΟ. Τὸν πόλεμον.

430. ΣΤΟΙΧΗΓΟΡΟΙΗΝ. Κατὰ τάξιν διηγοίμην.

432. ΤΟΣΟΥΤΑΡΙΘΜΟΝ. Τοσοῦτο καὶ πολὺ καὶ μέγα κατὰ τὸν ἄριθμον. Ἄριθμον τὸ ἀναρίθμητον· ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ ἀριθμὸς, ἀάριθμον, καὶ κράσει τῶν δύο αα εἰς α μακρὸν, ἄριθμον.

433. ΕΡΡΩΓΕΝ. Ἐπέπεσε.

435. ΜΕΣΟΥΝ. Τὸ τότε συμβὰν τοῖς Πέρσαις κακὸν διηγούμενος, οὐδέπω τὸ ἡμίσυ διηγησάμην. Ἀλλὰ τοσοῦτόν ἐστι τὸ λεῖπον τῆς διηγήσεως, ὡς δὶς εἶναι τοσοῦτον. Νόει οὖν τὸ μεσοῦν, ἢ ἀπαρέμφατον, ἢ οὐδέτερον.

437. ΤΟΙΣΔΕ. Οἷς εἶπον. ΑΝΤΙΣΗΚΩΣΑΙ. Ἀντιπεσεῖν, ἀντιμετρῆσαι. ΡΟΠΗι. Ἐν βάρει, ἐν καθελκύσει.

440. ΡΕΟΥΣΑΝ. Χωροῦσαν. ΜΑΣΣΟΝΑ. Μείζονα.

441. ΑΚΜΑΙΟΙ. Γενναῖοι.

443. ΕΚΠΡΕΠΕΙΣ. Καὶ ὡραῖοι.

445. ΣΥΜΦΟΡΑΣ. Ἕνεκα.

447. ΝΗΣΟΣ. Ἡ Ψυτταλία ἀπέχουσα Σαλαμῖνος σταδίοις πέντε.

448. ΒΑΙΑ. Μικρά. ΔΥΣΟΡΜΟΣ. Δυσλίμενος. Ο ΦΙΛΟΧΟΡΟΣ. Ὁ τῇ μουσικῇ χοροὺς στάς· τοιοῦτος γὰρ ὁ θεός. Ναὸς δὲ ἦν αὐτοῦ ἐνταῦθα παρ' αἰγιαλῷ.

449. ΕΜΒΑΤΕΥΕΙ. Περιπατεῖ.

451. ΦΘΑΡΕΝΤΕΣ. Ἡττηθέντες. ΕΧΘΡΟΙ. Οἱ Ἕλληνες. ΝΗΣΟΝ. Εἰς τήν-

452. ΕΥΧΕΙΡΩΤΟΝ. Εὐκατάληπτον.

454. ΙΣΤΟΡΩΝ. Σκοπῶν. ΩΣ. Ἐπεί.

455. ΚΥΔΟΣ. Δόξαν, κράτος, ὑπεροχήν.

456. ΑΥΘΗΜΕΡΟΝ. Παραυτίκα. ΔΕΜΑΣ. Σῶμα.

457. ΑΜΦΙ. Περί.

458. ΝΗΣΟΝ. Τὴν Ψυτταλίαν. ΑΜΗΧΑΝΕΙΝ. Αὐτοὺς ὑπὸ τῶν ἐκεῖσε παραγενομένων, καί ποτε μὲν λίθοις πότε δὲ οἰστοῖς αὐτοὺς βαλόντων.

460. ΗΡΑΣΣΟΝΤΟ. Ἐπλήττοντο

461. ΘΩΜΙΓΓΟΣ. Νευρᾶς. ΩΛΛΥΣΑΝ. Ἔφθειρον.

463. ΔΥΣΤΗΝΩΝ. Τῶν Περσῶν.

465. ΒΑΘΟΣ. Μέγεθος, πλῆθος.

466. ΕΥΑΓΗ. Εὐκατάληπτον.

467. ΟΧΘΟΝ. Τὴν αἰγιαλὸν ὡς Ἡρόδοτος φησίν. ΠΕΛΑΣΓΙΑΣ. Τῆς Ἑλληνικῆς.

469. ΠΑΡΑΓΓΕΙΛΑΣ. Προσδραμὼν, πλησιάσας. ΑΦΑΡ. Εὐθέως.

470. ΗΙΞ'. Ὥρμησεν. ΤΟΙΑΝΔΕ. Συμφοράν.

471. ΠΡΟΣ ΤΗι ΠΑΡΟΙΘΕΝ. Ἣι διηγασάμην, ἢ τῇ τῦ Δαρείῳ. ΠΑΡΑ. Πάρεστι. ΣΤΕΝΕΙ. Στενάζει.

472. ΕΨΕΥΣΑΣ. Ψευσθῆναι ἐποίησας τῶν λογισμῶν ἐλπίζοντας ἀκοντὶ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα αἱρήσειν, καὶ μηδένα αὐτοῖς εἰς ὄψιν ἐλθεῖν· μὴ ὅτι μαχέσασθαι.

476. ΠΡΑΞΕΙΝ. Ἀπαιτήσειν.

479. ΤΟΡΩΣ. Ἀκριβῶς.

480. ΝΑΩΝ ΔΕ. Οὗτος ὁ σύνδεσμος συνάφειά ἐστι πρὸς τὴν ἄνω διήγησιν αὐτῦ τῦ ἀγγέλυ, εἰ καὶ διὰ μέσυ ἡ Ἄτοσσα ἀπεκλαύσατο τὴν τῶν Περσῶν δυστυχίαν. ΤΩΝ ΛΕΛΕΙΜΜΕΝΩΝ. Ἐναπολειφθείσων. ΣΥΔΗΝ. Ὁρμητικῶς.

481. ΚΑΤ' ΟΥΡΟΝ. Κατ' εὐθείαν, καθ' ὁρμήν.

483. ΓΑΝΝΟΣ. Εὐφροσύνην.

484. ΠΟΝΟΥΝΤΕΣ. Ταλαιπωρῦντες ὤλλυντο. ΚΕΝΟΙ. Καταβεβλημένοι, χαῦνοι.

487. ΑΡΔΕΙ. Πιαίνει.

488. ΓΗΣ ΑΧΑΙΔΟΣ ΠΕΔΟΝ. Πέδον Ἀχαΐδος ἡ Μονεμβασία ἡ πρὶν λεγομένη Δωρίς.

489. ΘΕΣΣΑΛΩΝ ΠΟΛΙΣΜ'. Ἡ Λάρισσα, ἢ τὰ Φάρσαλα.

492. ΜΑΓΝΗΤΙΚΗΝ. Ἔστι γὰρ ἐν Μακεδονίᾳ πόλις Μαγνησία ὡς φησὶ Δημοσθένης, περὶ τὸν Ὄλυμπον.

493. ΑΞΙΟΥ. Τῦ βαρδάρη ποταμῦ.

494. ΒΟΛΒΗΣ. Λίμνης ἐν αὐτῇ ὔσης Μακεδονίᾳ.

495. ΗΔΟΝΙΔ'. Μακεδονικήν.

496. ΑΩΡΟΝ. Παρὰ καιρὸν, ὐ γὰρ χειμωνικὸς ἦν ὁ καιρός. ΩΡΣΕ. Ἐνέβαλε.

497. ΑΓΝΟΥ. Καθαρῦ.

499. ΓΑΙΑΝ ΟΥΡΑΝΟΝ ΤΕ. Καταχθονίυς καὶ ὐρανίυς θεύς.

500. ΘΕΟΚΛΥΤΟΝ. Παρακαλῶν τὺς θεύς.

502. ΣΚΕΔΑΣΘΗΝΑΙ. Διαχυθῆναι. ΘΕΟΥ. Τῦ Ἡλίυ.

505. ΔΙΗΚΕ. Διῆλθε.

506. ΠΙΠΤΟΝ. Οἱ διὰ τῦ κρυστάλλυ περῶντες τῷ ἡλίῳ διαλυθέντος.

511. ΕΣΤΙΟΥΧΟΝ. Οἰκείαν.

514. ΕΓΚΑΤΕΣΚΗΨΕ. Ἐπεθῆκεν· ἐνέβαλλεν. ΘΕΟΣ. Ἡ τύχη.

515. ΔΥΣΠΟΝΗΤΕ. Δυςυχίας αἴτιε.

517. ΔΙΑΠΕΠΡΑΓΜΕΝΟΥ. Ἠφανισμένε.

520. ΦΑΥΛΩΣ. Ταπεινῶς.

521. ΤΗιΔ᾽. Οὕτως. ΕΚΥΡΩΣΕ. Πρώην. ΦΑΤΙΣ. Ὁ λόγος.

523. ΦΘΙΤΟΙΣ. Τῷ Δαρείῳ δηλονότι.

524. ΠΕΛΑΝΟΝ. Θῦμα.

525. ΕΠ᾽ ΕΞΕΙΡΓΑΣΜΕΝΟΙΣ. Ποιήσω ταῦτα τετελεσμένοις πράγμασι.

526. ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ. Θύσω καὶ εὔξομαι. ΛΩιΟΝ. Κρεῖττον.

528. ΠΙΣΤΟΙΣ. Πιςῶς ὤφειλεν εἰπεῖν, ἀλλὰ πρὸς τὸ ὄνομα ἐπήγαγε. Νοεῖται δὲ διπλῶς, ἢ ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις πιςοῖς, ἤτοι τοῖς φανερῶς γεγενημένοις τῷ ςρατῷ ἀτυχήμασιν, ἢ, ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις πιςοῖς ἤτοι τοῖς πρότερον ὑφ᾽ ὑμῶν γεγενημένοις πιςῶς πρὸς ἡμᾶς ἔργοις. Ὃ καὶ κρεῖττον. Καὶ μαρτυρεῖ τὸ πιςὰ ξυμφέρειν βελεύματα, ἑρμηνεύει δὲ τὰ βελεύματα τὸ παραμυθεῖσθαι τὸν Ξέρξην, εἰ πρὸ αὐτῆς καταλαβῇ, λέγεσα ὡς ἀπ᾽ ἄλλης ἀρχῆς ἔτως, καὶ παῖδ᾽ ἐάν περ, καὶ τὰ ἑξῆς.

530. ΠΑΡΗΓΟΡΕΙΤΕ. Παραμυθεῖσθε.

531. ΠΡΟΣΘΗΤΕ ΚΑΚΟΝ. Αἰτιώμενοι τῦτον ὡς τοσῦτον ἀπολωλεκότα ςρατόν.

534. ΟΛΕΣΑΣ. Γρ. ὤλεσας, ὅπερ εἰ εἴπῃς, κομματικὸν ἐκφέρεις τὸ λοιπόν.

536. ΠΕΝΘΕΙ. Κλαυθμῷ. ΔΝΟΦΕΡΩι. Σκοτεινῷ.

537. ΠΟΛΛΑΙ. Γυναῖκες τῶν Περσῶν. ΑΠΑΛΑΙΣ. Νεωτερικαῖς. ΚΑΛΥΠΤΡΑΣ. Τὰ τῆς κεφαλῆς σκεπάσματα.

538. ΚΑΤΕΡΕΙΚΟΜΕΝΑΙ. Σχίζεσαι καὶ ἀποκόπτεσαι. Ἐρείκη εἶδος φυτῦ ὅπερ ἐςὶν εὔσχιςον, ἀπὸ τέτε δὲ καὶ τὸ κατερεικόμεναι γίνεται. ΔΙΑ ΜΥΔΑΛΕΟΙΣ. Τὸ διὰ ὑπερβατῶς πρὸς τὸ τέγγεσι συντακτέον.

539. ΚΟΛΠΟΥΣ. Τῶν ἱματίων.

540. ΤΕΓΚΟΥΣΙΝ. Βρέχεσι.

541. ΑΙ Δ᾽. Ἄλλαι δέ. ΑΒΡΟΓΟΟΙ. Πολύκλαυτοι.

542. ΑΡΤΙΖΥΓΙΑΝ. Τὴν ἐκ νέε συνάφειαν.

543. ΑΒΡΟΧΙΤΩΝΑΣ. Πολυτελεῖς ἔχεσας χιτῶνας. Τοιαῦται γὰρ αἱ τῶν Περσῶν.

544. ΤΕΡΨΙΝ. Συνεσίαν.

545. ΓΟΟΙΣ. Ἐν.

547. ΑΙΡΩ. Φέρω. ΔΟΚΙΜΩΣ. Λαμπρῶς. Τετέςιν, ἐ περὶ τῶν ἀποθανόντων ἀμελῶς διακεῖμαι, ἀλλὰ τέτων μόρον βαςάζω λαμπρῶς πολυδάκρυτον, ἀντὶ τῦ θρηνῦ πολλῦ ἄξιον.

549. ΕΚΚΕΝΟΥΜΕΝΑ. Τῶν κατοίκων.

550. ΠΟΠΟΙ. Πόποι καὶ τότοι ἐπιῤῥήματα σχετλιαςικά· ποποῖ δὲ καὶ τοτοῖ δηλῦντα τὸ πῦ καὶ τὸ ἐκεῖσε. Εἰ μὲν εἴποις ἐνταῦθα ποποῖ καὶ τοτοῖ, ἔτω συντάξεις, Ξέρξης μὲν γὰρ ἤγαγε τὸν ἐκκενωθέντα τῆς Ἀσίας λεὼν πῦ, ἤτοι εἰς Ἀθήνας. Ξέρξης δὲ ἀγαγὼν τοτοῖ καὶ ἐκεῖσε ἀπώλεσεν. Εἰ δὲ πόποι καὶ τότοι γράψεις, ἔτως εἴποις, Ξέρξης μὲν γὰρ ἤγαγεν εἰς τὰς Ἀθήνας δηλονότι· εἶτα

θρηνητικῶς ἐκφέροις, πόποι καὶ φεῦ. Τὸ αὐτὸ δὲ καὶ παρακατιὼν νοήσεις τὸ, νῆες μὲν ἄγαγον ποποῖ, νῆες δ' ἀπώλεσαν τοτοῖ.

552. ΕΠΕΣΠΑΣΕ. Τὰ κακὰ δηλονότι. ΔΥΣΦΡΟΝΩΣ. Κακοφρόνως.

553. ΒΑΡΙΔΕΣΣΙ. Ναυτὶν, ἀπὸ Βάρεως πόλεως Περσῶν καλȣμέναις. Λέγει δὲ καταχρηςικῶς ἀπὸ μέρȣς. Οὐ γὰρ ἦσαν πᾶσαι αἱ Ξέρξȣ νῆες βαρίδες, ἀλλὰ ἄλλαι καὶ ἄλλαι.

554. ΔΑΡΕΙΟΣ. Τȣ̃το διὰ μέσȣ εἶπε, παραβάλλων τὸ τȣ̃ Δαρείȣ πρώην ἐν Μαραθῶνι δυςύχημα πρὸς τὸ νῦν ἐν Σαλαμῖνι συμβὰν Ξέρξῃ. Καὶ τῇ ὑπερβολῇ τέτȣ ἀβλαβῆ τὸν Δαρεῖον λέγων, ὁ μὲν γὰρ μ' μυριάδας ἀπώλεσε, Ξέρξης δὲ φ'· καὶ ὁ μὲν εἵπετο τῷ ςρατῷ καὶ παραχρῆμα ἂν ἀπολώλει. Δαρεῖος δὲ Δάτιν τὸν ςρατηγὸν ἔπεμψεν.

556. ΤΟΞΑΡΧΟΣ. Ἡγεμὼν τῶν τοξικωτάτων Περσῶν.

557. ΑΚΤΩΡ. Ἡγεμών.

558. ΠΕΖΟΥΣ ΤΕ. Ἐπειδὴ τὸ τί ποτε διὰ μέσȣ εἶπε, πάλιν φησὶ, πεζȣ́ς τε γὰρ ὁ Ξέρξης κατὰ γῆν ἤγαγε δηλονότι, τȣ̀ς δὲ ἄλλȣς αἱ νῆες. Εἰπὼν δὲ πεζȣ̀ς καὶ θαλασσίȣς, πρὸς μὲν τȣ̃το ἐπήγαγε τὸ νῆες, τὸ δὲ πεζȣ̀ς ἀφῆκε νοεῖσθαι. Πεζοὶ γάρ εἰσιν οἱ κατὰ γῆν ὁδεύοντες. Καὶ μαρτυρȣ̃σι Ξενοφῶν καὶ Θȣκυδίδης, καὶ πᾶν τὸ τῶν συγγραφέων ἔθνος.

559. ΑΙ Δ'. Αὗται αἱ ἄγȣσαι ἐκεινȣ́ς εἰσιν. ΟΜΟΠΤΕΡΟΙ. Αἱ μεθ' ἑαυτῶν πτεροῖς χρώμενοι, τοῖς λαίφεσι. ΚΥΑΝΩΠΙΔΕΣ. Μέλαιναι.

563. ΙΑΟΝΩΝ. Ἀθηναίων. Εἰπὼν ὡς νῆες ἀπώλεσαν τȣ̀ς Πέρσας ἐν ἐμβολαῖς πανωλέθροις, νῦν ὥσπερ ἑρμηνεύων τὰς πανωλέθρȣς ἐμβολὰς, φησὶν, ὡς ȣ̓κ ἄλλοθέν ποθεν ἐγεγόνεισαν ἀλλ' ἢ ἀπ' Ἀθηναίων. Οὗτοι γάρ εἰσιν Ἴωνες, καὶ γὰρ οἱ εἰς τὴν Ἀσίαν ἀποικισάντες καὶ καλȣ́μενοι Ἴωνες, Ἀθηναῖοι ἦσαν, ἀπὸ Ἴωνος τȣ̃ ἡγησαμένȣ σφισὶν ὀνομασθέντες. Σύνταξον δὲ ȣ̔́τως, ὡς νῆες μὲν ἀπώλεσαν αὐτȣ̀ς ἐν πανωλέθροις ἐμβολαῖς, διὰ δὲ τῶν Ἰώνων ἐγένοντο αὗται αἱ συμβολαὶ, ὥςε καὶ αὐτὸν τὸν Ξέρξην μόλις τὰς αὐτῶν χεῖρας φυγεῖν ὡς ἀκȣ́ομεν.

564. ΤΥΤΘΑ. Μόλις. ΕΚΦΥΓΕΙΝ. Ὥςε.

566. ΑΜΠΕΔΙΗΡΕΙΣ. Ἀνὰ τὰς καμπωδεῖς.

567. ΚΕΛΕΥΘΟΥΣ. Ὁδȣ́ς.

568. ΤΟΙ Δ' ΑΡΑ. Ἐκεῖνοι δὲ ȣ̔̃ς ἄνωθεν ἔφαμεν. ΠΡΩΤΟΜΟΡΟΙ. Ὑπῆρξαν.

569. ΛΕΙΦΘΕΝΤΕΣ. Ἐναπομείναντες, ἢ κρατηθέντες. ΑΝΑΓΚΑΝ. Βίαν.

570. ΚΥΧΡΕΙΑΣ. Τὰς τῆς Σαλαμῖνος, ἐκαλεῖτο γὰρ ȣ̔́τω.

572. ΔΑΚΝΑΖΟΥ. Ἤτοι δάκνȣ κατὰ παραγωγήν.

574. ΟΥΡΑΝΙ'. Μεγάλα, ὑπερβολικά.

575. ΤΕΙΝΕ. Εἰς ὕψος αἶρε. ΔΥΣΒΑΥΚΤΟΝ. Δύσφημον.

576. ΒΟΑΤΙΝ. Βοηθητικήν. ΤΑΛΑΙΝΑΝ. Δυςυχῆ. ΑΥΔΑΝ. Φωνήν.

577. ΓΝΑΠΤΟΜΕΝΟΙ. Κατακοπτόμενοι. Δ' ΑΛΙ ΔΕΙΝΑι. Τȣ̃το πρὸς τὸ ἄνω συνάπτεται ἀλλήλȣς πρὸς θρῆνον τῶν τȣ̃ χορȣ̃ ἐπαιρȣ́ντων διὰ μέσȣ. Τὸ δὲ

δεινῇ ἢ ἀντὶ φοβερᾷ, τοιαύτη γὰρ ἡ θάλασσα, ἢ δεινὴν αὐτὴν λέγει διὰ τὸ πολλῶν δεινῶν ἐν αὐτῇ Πέρσας τετυχηκέναι. Τὸ δὲ ΑΝΑΥΔΩΝ ἀντὶ τῶ ἀφώνων ἰχθύων οἵτινές εἰσι παῖδες τῆς ΑΜΙΑΝΤΟΥ καὶ καθαρᾶς καὶ ἀθολώτω θαλάσσης.

580. ΔΟΜΟΣ. Εἷς ἕκαστος. ΣΤΕΡΗΘΕΙΣ. Τούτου.

583. ΔΑΙΜΟΝΙ' ΑΧΗ. Μεγάλα καὶ ἐκ δαίμονός τινος ἐπελθόντα δυσκόλου.

584. ΓΕΡΟΝΤΕΣ. Ἡμεῖς δηλονότι· λέγει δὲ εἰς τρίτον πρόσωπον.

585. Ο ΠΑΝ ΔΗ. Τὸ συμβὰν ἐν Ἀθήναις τοῖς Πέρσαις.

586. ΤΟΙ Δ'. Οἱ θανόντες οὗτοι. ΔΗΝ. Τὸ δὴν ἀντὶ τοῦ ἐπιπολύ. Ἐνταῦθα δὲ οὕτω κεῖται, ὥσπερ ἂν εἰ μηδ' ὁποσοῦν ἐκεῖτο. Οἱ γὰρ ἐν Ἀθηναῖς ἀπολωλότες τῶν Περσῶν οὔτε ἐπιπολὺ κατὰ τὴν Περσίδα περσονομοῦνται, οὔτε τὴν ἀρχὴν ὅλως, ἀπώλοντο γάρ.

587. ΠΕΡΣΟΝΟΜΟΥΝΤΑΙ. Κατὰ τοὺς Περσῶν νόμους διάγουσιν, ἀπώλοντο γάρ.

588. ΔΑΣΜΟΦΟΡΟΥΣΙ. Τέλη φέρουσι τοῖς δεσπόταις αὐτῶν.

590. ΕΣ ΓΑΝ ΠΡΟΣΠΙΠΤΟΝΤΕΣ. Ἤτοι προσκυνοῦντες τὸν αὐτῶν βασιλέα.

591. ΑΡΞΟΝΤΑΙ. Ἀρχθήσονται.

592. ΙΣΧΥΣ. Τὸ μέγεθος.

594. ΦΥΛΑΚΑΙΣ. Συντηρήσεσι.

596. ΩΣ ΕΛΥΘΗ. Ἐπεὶ ἐλευθερώθη.

597. ΑΙΜΑΧΘΕΙΣΑ. Φονευθέντων τῶν Περσῶν καὶ αἵματος ἐντεῦθεν ῥυέντος.

598. ΠΕΡΙΚΛΥΣΤΑ. Περίῤῥυτος.

599. ΤΑ ΠΕΡΣΩΝ. Σώματα.

Γ'.

600. ΕΜΠΕΙΡΟΣ. Συνήθης· μέτοχος.

601. ΕΠΙΣΤΑΣΟ. Γράφεται καὶ ἐπίστασο καὶ ἐπίσταται. Καὶ τὸ μὲν ἐπίστασο οὕτως, εἰποῦσα ἡ Ἄτοσσα πληθυντικῶς πρὸς πάντα τὸν χορὸν ὦ φίλοι, μεριστικῶς ἐκφέρει πρὸς ἕνα ἕκαστον. Λέγουσα, ὦ φίλοι, ἐπίστασο ὅτι φιλεῖ καὶ εἴωθεν ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἔμπορος καὶ μέτοχος καὶ συνήθης ἐστι κακῶν, πάντα δειμαίνειν καὶ φοβεῖσθαι ὅταν ἐπέλθῃ τοῖς βροτοῖς κλύδων καὶ χειμὼν κακῶν, τουτέστιν, ὁ δυστυχίᾳ κατεσχηκὼς, ὅταν ἕτερόν τινα ἴδῃ δυστυχοῦντα, αὐτὸς δυστυχεῖν οἴεται, οἰκεῖα λογιζόμενος τὰ πάθη. Εἰ δὲ ἐπίσταται εἴπῃς, συντάξεις πρὸς τὸ ὅστις ἔμπορος κυρεῖ· ἔστι δὲ ψυχρὸν, τὸ γὰρ πρῶτον κρεῖττον τοῦ δευτέρου. ΩΣ. Ὅτι.

602. ΦΙΛΕΙ. Εἴωθεν ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος.

603. ΕΥΡΟΗι. Εἰς ἕτερον.

604. ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ. Τὸν ὅμοιον. ΟΥΡΙΕΙΝ. Εὐθυδρομεῖν αὐτῷ.

606. Τ'ΑΝΤΑΙΑ. Ἐνάντια καὶ δυστυχῆ ἃ τοῖς ἀνθρώποις οἱ θεοὶ ἐπιφέρουσιν.

607. ΕΝ ΩΣΙ. Τοῖς ἐμοῖς. ΟΥ ΠΑΙΩΝΙΟΣ. Οὐ χαρᾶς ποιητικὸς ἀλλὰ λύπης.

608. ΕΚΠΛΗΞΙΣ. Ὑπερβολὴ εἰς ἔκστασιν φέρουσα τοὺς ἀκούοντας.

609. ΟΧΗΜΑΤΩΝ. Ζεύγους.

610. ΧΛΙΔΗΣ ΤΕ ΤΗΣ ΠΑΡΟΙΘΕΝ. Τρυφῆς καὶ θεραπείας τῆς ἀρχαίας.

611. ΕΣΤΕΙΛΑ. Ἐποιησάμην. ΕΥΜΕΝΕΙΣ. Εἰς συμπάθειαν καὶ εὐμένειαν ἡμῶν ἐπικαλεμένας ἐκεῖνον.

612. ΜΕΙΛΙΚΤΗΡΙΑ. Θελκτήρια. Δέον δὲ εἰπεῖν ἅπερ πρὸς τὸ μειλικτήρια ἐπήγαγεν.

613. ΑΓΝΗΣ. Λευκῆς· ἢ, διὰ τὸ τοῖς θεοῖς εἰς θυσίαν παραλαμβάνεσθαι, ἀπὸ τέτε καὶ αὐτὴν καταχρηστικῶς ἁγνὴν καλεῖ, ἢ, ἁγνῆς τῆς ἀγελαίας παρόσον αὗται τροφῆς καθαρωτάτης καὶ ποτε ἀπολαμβάνεσιν· ἢ, ἁγνῆς τῆς καθαρᾶς καὶ ἀμετόχε σωματικῆς νόσε.

614. ΤΗΣ Τ' ΑΝΘΕΜΟΥΡΓΟΥ. Τῆς ἐξ ἀνθέων ἐργαζομένης μελίσσης. ΠΑΜΦΑΕΣ. Λαμπρὸν, καθαρόν.

615. ΛΙΒΑΣΙΝ. Σταλαγμοῖς. ΠΑΡΘΕΝΟΥ. Ἀμολύντε καὶ καθαρᾶς, διὰ τὸ τοῖς θεοῖς εἰς θυσίαν συμπαραλαμβάνεσθαι.

616. ΑΓΡΙΑΣ. Ὀρεινῆς. Ἢ, τῆς ἀγριοποιέσης τὲς ἀμέτρως αὐτῆς πίνοντας τὸ στόμα.

617. ΓΑΝΟΣ. Εὐφροσύνη. Εὔφραινον τὲς συμπίνοντας.

618. ΑΙΕΝ ΕΝ ΦΥΛΛΟΙΣΙ. Ἤτοι αἰεὶ θαλλέσης.

619. ΞΑΝΘΗΣ. Κατὰ τὸ χρῶμα.

622. ΕΠΕΥΦΗΜΕΙΤΕ. Ἐπᾴδετε.

623. ΓΑΠΟΤΟΥΣ. Ἀντὶ ἃς ἡ γῆ πίνει χεομένας χοάς.

624. ΝΕΡΤΕΡΟΙΣ ΘΕΟΙΣ. Τῷ Πλέτωνι καὶ τῇ Περσεφόνῃ καὶ τῷ Ἑρμῇ.

625. ΠΡΕΣΒΑ. Ἔντιμε.

626. ΘΑΛΑΜΟΥΣ. Εἰς τὲς ὑπὸ γῆς κευθμῶνας.

628. ΠΟΜΠΟΥΣ. Ἀγωγές.

629. ΕΥΦΡΟΝΑΣ. Εὐμενεῖς.

631. ΒΑΣΙΛΕΥ. Αἰδωνεῦ. ΕΝΕΡΩΝ. Νεκρῶν.

632. ΕΝΕΡΘΕΝ. Ὑπὸ τῶν κάτω. ΨΥΧΗΝ. Τὴν τε Δαρείε.

633. ΟΙΔΕ. Ὁ Δαρεῖος. ΠΛΕΟΝ. Ἢ ἕτερός τι ἂν εἰπεῖν ἔχῃ.

635. Η Ρ' ΑΙΕΙ. Ἆρα ἀκέει.

636. ΙΣΟΔΑΙΜΩΝ. Ἰσόθεος.

637. ΣΑΦΗΝΗ. Δῆλα αὐτῷ.

638. ΙΕΝΤΟΣ. Πέμποντος. ΤΑ ΠΑΝΑΙΟΛ'. Τὰ ποικίλα τῷ θρήνῳ.

639. ΑΙΑΝΗ. Ἀχλύος γέμοντα. ΒΑΓΜΑΤΑ. Φωνήματα.

640. ΠΑΝΤΑΛΑΙΝ'. Πανάλθια. Δεῖ πανταλαίνε εἶναι, ἢ παντάλαινα. Εὕρηται δὲ ἐν πολλοῖς καὶ καλοῖς βιβλίοις ἕτω, καὶ μὴ οἰήθη τις παντάλαινα εἶναι ἄξιον γράφεσθαι.

644. ΜΕΓΑΛΑΡΧΗ. Μεγαλοδυνάμενον.

645. ΙΟΝΤ'. Ἐλθόντα. Δέον ἰέναι εἰπεῖν πρὸς μετοχὴν ἐξήνεγκεν. ΑΙΝΕΣΑΤ'. Θελήσατε, ἀποδέξασθε. ΕΚ ΔΟΜΩΝ. Τῶν ὑπὸ γῆν.

646. ΣΟΥΣΙΓΕΝΗ. Τὸν ἐν Σέσοις γεννηθέντα.

647. ΠΕΜΠΕΤΕ Δ' ΑΝΩ. Δι' ἱκεσίων.

649. Η. Ὄντως. Η. Ὄντως. ΟΧΘΟΣ. Τάφος.

650. ΚΕΚΕΥΘΕΝ. Ἔκρυψεν.

653. ΟΙΟΝ ΑΝΑΚΤΑ. Τὸν μέγαν ἢ, τὸν μόνον τῷ ὄντι βασιλέα. ΔΑΡΕΙΑΝ. Οὐ μόνον Δαρεῖος ἀλλὰ καὶ Δαρειὰν γράφεται.

656. ΘΕΟΜΗΣΤΩΡ. Θεὸς κατὰ τὰς βελάς.

657. ΕΣΚΕΝ. Ὑπῆρχεν.

658. ΕΠΩΔΩΚΕΙ. Διώκει.

659. ΒΑΛΗΝ. Βασιλεὺς κατὰ Θερίων γλῶσσαν ὡς φησὶν Ἐφορίων.

661. ΚΟΡΥΜΒΟΝ. Ἐξοχήν.

662. ΟΧΘΟΥ. Τȣ̃ τάφȣ. ΚΡΟΚΟΒΑΠΤΟΝ. Πορφυρȣ̃ν.

663. ΕΥΜΑΡΙΝ. Εἶδος ὑποδήματος. ΑΕΙΡΩΝ. Κινῶν.

664. ΤΙΑΡΑΣ. Στεφάνȣ.

665. ΦΑΛΑΡΟΝ. Τὴν ἐξοχήν. ΠΙΦΑΣΚΩΝ. Φαίνων.

666. ΒΑΣΚΕ. Ἐλθέ. ΑΚΑΚΕ. Πρᾶε.

667. ΟΠΩΣ. Ἵνα. ΚΑΙΝΑ. Παράδοξα.

669. ΔΕΣΠΟΤΟΥ. Τȣ̃ Ξέρξȣ.

670. ΣΤΥΓΙΑ. Μισητή.

671. ΠΕΠΟΤΑΤΑΙ. Ἐπικρέμαται τοῖς ὄμμασιν ἡμῶν.

672. ΝΕΟΛΕΑ. Ἡ νεότης.

678. ΔΙΔΥΜΑ. Διπλᾶ. Δίδυμα λέγει διὰ τὸ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν ἁλῶναι Πέρσας. Τὰ ΔΑΜΑΡΤΙΑ δὲ, διαμάρτιά ἐστι, καὶ κατὰ συναίρεσιν γέγονε δαμάρτια.

681. ΕΞΕΦΘΙΝΘ'. Ἐφθάρησαν. ΤΡΙΣΚΑΛΜΟΙ. Τριήρεις.

Δ΄.

683. Ω ΠΙΣΤΑ ΠΙΣΤΩΝ. Ὥσπερ φάμεν κάλλιστοι καλλίστων βȣλόμενοι μεγίστην ὑπεροχὴν δηλῶσαι, τοιȣ̃τόν ἐστι καὶ τὸ νῦν τὸ πιστὰ πιστῶν. Δηλοῖ δὲ ἐντεῦθεν τὴν θαυμασίαν καὶ μεγίστην αὐτῶν πίστιν, ἣν πρὸς αὐτὸν ζῶντα ἐκέκτηντο καὶ θανόντα ἔχȣσιν.

685. ΚΕΚΟΠΤΑΙ. Ἠφάνισται. ΧΑΡΑΣΣΕΤΑΙ. Διασχίζεται τοῖς θρήνοις.

686. ΑΚΟΙΤΙΝ. Ὁμόζυγον.

687. ΤΑΡΒΩ. Ἐκπλήττομαι. ΠΡΕΥΜΕΝΕΙΣ. Συμπαθὴς καὶ ἵλεως.

689. ΟΡΘΙΑΖΟΝΤΕΣ. Ἠχȣ̃ντες.

690. ΟΥΚ ΕΥΕΞΟΔΟΝ. Τὸ πρὸς ἡμᾶς ἐλθεῖν. Ἤγȣν ȣ̓κ ἔστιν ἐξ ᾅδȣ πρὸς τὸ φῶς ὁδὸς ῥάστη.

694. ΑΠΕΜΠΤΟΣ Ω ΧΡΟΝΟΥ. Ἵνα μὴ μέμψησθε ἐμοὶ τῆς ἀργείας. Μὴ λάβῃς δὲ ἔξωθεν τὸ ἕνεκα, ἀλλ' ȣ̓́τως σύνταξον, ἵνα ὦ ἄμεμπτος τȣ̃ χρόνȣ, ἤγȣν ἵνα μὴ παρ' ὑμῶν λάβω μέμψιν χρόνȣ.

695. ΝΕΟΧΜΟΝ. Νέον. ΕΜΒΡΙΘΕΣ. Μέγα.

696. ΣΕΒΟΜΑΙ. Ὑποστέλλομαι. ΠΡΟΣΙΔΕΣΘΑΙ Σε.

698. ΑΡΧΑΙΩι. Ὦι πάλαι πρός σε ἐχρῶμεν. ΤΑΡΒΕΙ. Αἰδοῖ, φόβῳ, ὑποστολῇ.

700. ΜΑΚΕΣΤΗΡΑ. Μακρόν.

701. ΠΑΝΤΑ. Ἃ βέλει. ΤΗΝ ΕΜΗΝ ΑΙΔΩ. Ἤγυν τὴν πρὸς ἐμὲ ὑποστολήν.

702. ΔΕΙΟΜΑΙ ΜΕΝ. Ὀκνῶ τὸ σὸν θέλημα τελέσαι. Τὸ δέ ἐστι, μὴ ἔχειν ἐμὲ πρός σε ὑποστολήν. Ὀκνῶ δὲ λόγον πρός σε ἆραι, ἐπειδὴ μέλλω λέξειν δύσλεκτα καὶ κακόφημα καὶ δυστυχῆ τοῖς φίλοις, ἤτοι ὑπὲρ τῦ σῦ υἱῦ.

706. ΠΑΛΑΙΩΝ ΣΩΝ ΦΡΕΝΩΝ. Παλαίων φρενῶν τῶν πάλαι προσόντων σοι ὑπὲρ τῆς ἐμῆς αἰδῦς λογισμῶν.

708. ΑΝΘΡΩΠΕΙΑ. Ὑπάρχυσι. ΠΗΜΑΤΑ. Αἱ δυστυχίαι. ΒΡΟΤΟΙΣ. Διὸ μὴ ὑποσταλεῖσα λέγεις.

710. ΜΑΣΣΩΝ. Μείζων. ΒΙΟΤΟΣ. Αὐτῶν. ΤΑΘΗι. Προέλθῃ.

711. ΥΠΕΡΣΧΩΝ. Ὑπερβαλλόμενος. ΟΛΒΟΝ. Εὐδαιμονίαν. ΠΟΤΜΩι. Τύχῃ.

712. ΕΩΣ. Μέχρις.

714. ΒΑΘΟΣ. Πέλαγος.

715. ΠΑΝΤΑ. Ὃν βέλει.

717. ΤΙΝΙ ΤΡΟΠΩι. Διαπεπόρθηται. ΤΙΣ ΗΛΘΕ ΣΚΗΠΤΟΣ. Ἤγυν ἐπήλυσις δίκην σκήπτυ ἐπιῦσα. ΣΚΗΠΤΟΣ. Ἀφανισμός. ΣΤΑΣΙΣ. Μάχη.

719. ΤΙΣ Δ' ΕΜΩΝ. Οὐ γὰρ μόνον τὸν Ξέρξην Δαρεῖος εἶχεν υἱὸν ἀλλὰ καὶ ἄλλυς.

720. ΘΟΥΡΙΟΣ. Ὁρμητικὸς πρὸς πόλεμον.

721. ΠΕΙΡΑΝ. Ἔργον. Τὸ πεῖραν τήνδ' ἐμώρανε τάλας εἰς ἀμφότερα λάμβανε, εἴς τε τὸ πεζὸς καὶ εἰς τὸ ναύτης. Μωρία γὰρ ἦν ἀληθῶς τὸ πᾶσαν τὴν Ἀσίαν κένωσας ἀνδρῶν. ΕΜΩΡΑΝΕ. Μετὰ μωρίας ἐποίησε.

722. ΔΙΠΛΟΥΝ ΜΕΤΩΠΟΝ. Ἀφελὴς δοκεῖ ἡ τοιαύτη ἀπόκρισις, ἐπειδὴ γὰρ δύο στρατεύματα ἔμελλεν εἰπεῖν, περιττὸν ἦν τὸ διπλῦν μέτωπον. Ἀνάγκη γὰρ τὰ δύο στρατεύματα καὶ δύο μέτωπα ἔχειν. ΔΥΟΙΝ. Τῷ πεζῷ καὶ τῷ ναυτικῷ.

723. ΗΝΥΣΕ. Ἐδυνήθη, ἴσχυσεν.

726. ΠΟΥ. Ἴσως. ΔΑΙΜΟΝΩΝ. Ἔφορος κακῶν. ΣΥΝΗΨΑΤΟ. Συνεπελάβετο.

727. ΜΕΓΑΣ ΤΙΣ ΗΛΘΕ. Εἰπύσης Ἀτόσσης ὡς τῆς τοιαύτης βυλῆς θεός τις ἔφορος κακῶν αὐτῷ συνήψατο, καὶ πρὸς αὐτὴν ὥρμησε, θέλων αὐτὸν ἀπολέσαι, σχετλιάζων ὁ Δαρεῖός φησι, μέγας τις δαίμων ἐπῆλθεν αὐτῷ, τυτέστιν ὁ ἐνσκήψας αὐτῷ βάσκανος δαίμων μέγας καὶ δεινὸς ἦν, ὥστε μὴ φρονεῖν τὸν Ξέρξην καλῶς, μετατρέπων αὐτῦ τὸν νῦν, καὶ ἃ αὐτὸν εἰς δυστυχίαν βαλεῖν ἔμελλε ταῦτα ποιῶν αὐτὸν βυλεύεσθαι. ΗΛΘΕ. Τῷ Ξέρξῃ. ΦΡΟΝΕΙΝ. Αὐτόν.

728. ΩΣ ΙΔΕΙΝ. Ναὶ μέγας. ΗΝΥΣΕ. Ἔπραξεν περὶ αὐτόν.

729. ΠΡΑΞΑΣΙΝ. Παθῦσι.

730. ΝΑΥΤΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ. Τυτέστιν, ἀπολωλεκότες Ἕλληνες πρῶτον τὸ

ναυτικὸν Ξέρξου, ὕστερον ἐπὶ τὸ πεζὸν ὥρμησαν, δειλίᾳ κατασχεθὲν ὑπὸ τῆς τοῦ ναυτικοῦ συμφορᾶς. Ὥστε ἐπειδὴ πρῶτον αὐτοὶ ἀπώλλοντο, καὶ τοὺς ἐν γῇ ἀπώλεσαν, φόβον εἰς αὐτοὺς ἐμβαλόντες ἐν ταῖς αὐτῶν συμφοραῖς, ὡς μετ' ὀλίγον αὐτοὶ ἀπολεσθήσονται. ΚΑΚΩΘΕΙΣ. Ἡττηθεὶς, δυστυχήσας.

731. ΠΑΜΠΗΔΗΝ. Παντελῶς. ΔΟΡΙ. Τῶν Ἑλλήνων.

732. ΠΡΟΣ ΤΑΔ'. Ναί. ΩΣ. Ὥστε.

733. Ω ΠΟΠΟΙ ΚΕΔΝΗΣ ΑΡΩΓΗΣ. Φεῦ ἕνεκα τῶν καλλίστων καὶ γενναιοτάτων ἀνδρῶν οὓς ἀπώλεσε. Τὸ γὰρ κεδνῆς ἀρωγῆς καὶ ἐπικουρίας στρατοῦ οὐδὲν ἄλλο ἐστιν ἢ τῶν φρονιμωτάτων καὶ πολεμικωτάτων ἀνδρῶν. Ὅτι δέ ἐστι τοῦτο, μαρτυρεῖ καὶ τὸ οἵαν ἄρ' ἥβην ξυμμάχων ἀπώλεσεν, ὃ προϊὼν λέγει.

734. ΠΑΝΩΛΗΣ. Πανώλεθρος. ΓΕΡΩΝ. Ἔρρει, ἀλλὰ πᾶσα ἡ νεότης.

736. ΜΟΝΑΔΑ ΔΕ. Μεμονωμένον· τοῦτο δὲ λέγει οὐχ ὡς μόνου Ξέρξου σωθέντος, ἀλλ' ἐπειδὴ μετ' ὀλίγων πάνυ ὑπέστρεφε, διὰ τοῦτο μονάδα φησὶν ὁ ἄγγελος.

737. ΠΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑι. Ἀπολέλειπται ἐκεῖνος. ΣΩΤΗΡΙΑ. Αὐτῷ.

738. ΑΣΜΕΝΟΝ ΜΟΛΕΙΝ. Φησὶν ὁ ἄγγελος. ΕΝ ΔΥΟΙΝ ΖΕΥΚΤΗΡΙΑΝ. Ἤτοι τὸ ἐν Ἀσίᾳ καὶ Εὐρώπῃ ζεῦγμα. Τὸν γὰρ Ἑλλήσποντος ὅστίς ἐστιν ὅρον τῶν δύο ἠπείρων ἔζευξεν.

739. ΤΗΝΔΕ. Τὴν Ἀσίαν. ΕΤΗΤΥΜΟΝ. Ἀληθές ἐστι.

740. ΣΑΦΗΝΗΣ. Ἀληθής. ΣΤΑΣΙΣ. Ἀμφιβολία.

741. ΤΑΧΕΙΑ Γ' ΗΛΘΕ ΧΡΗΣΜΩΝ ΠΡΑΞΙΣ. Ταχέως ἐπράχθησαν οἱ χρησμοὶ οὓς αὐτὸς ζῶν ἐδεξάμην.

742. ΤΕΛΕΥΤΗΝ. Τέλος.

743. ΗΥΧΟΥΝ. Ἐθάῤῥουν. ΕΚΤΕΛΕΥΤΗΣΑΙ. Ἐκτελέσαι.

744. ΣΠΕΥΔΗι. Πρὸς τὸ κακὸν ἢ πρὸς τὸ καλόν. Τὸ ἐὰν σπεύδῃ τις εἰς κακὸν καὶ ὁ θεὸς συνάπτεται αὐτῷ τῆς σπουδῆς. Τὸ δὲ ΝΕΩι ἀντὶ τοῦ νηπιώδει, ἢ τὸ ΤΑΔΕ ἀντὶ τοῦ τὰ παρόντα κακά. Ὅπερ εἰ οὕτως εἴποις, νοήσεις τὸ ΟΥ ΚΑΤΕΙΔΩΣ οὕτως ἀντὶ τοῦ οὐ γινώσκων. Τὸ ἐάν τις πρὸς τὸ κακὸν σπεύδῃ καὶ ὁ θεὸς αὐτῷ τῆς σπουδῆς συνάπτεται, ἤνυσε τὰ παρόντα κακά.

747. ΙΡΟΝ. Θεῖον. ΔΟΥΛΟΝ ΩΣ. Τοὺς γὰρ δούλους δεσμοῦσιν οἱ δεσπόται.

748. ΣΧΗΣΕΙΝ. Καθέξειν, κυριεύσειν. ΡΕΟΝΤΑ ΒΟΣΠΟΡΟΝ. Ἑλλήσποντον καὶ Βόσπορον τὸν αὐτὸν καλεῖ, ἀπὸ μὲν τῆς Ἕλλης Ἑλλήσποντον, ἀπὸ δὲ τῆς Ἰοῦς βοὸς γενομένης, Βόσπορον, τὸ δὲ ΘΕΟΥ ἤτοι τοῦ Ἑλλησπόντου, ὥσπερ ἀρτίως καὶ ἱερὸν ἐκάλεσε, διὰ τὸ πολλὰς καὶ καλλίστας νήσους αὐτὸν περιέχειν, καὶ εἶναι ἐν αὐτῷ τοὺς Ἕλληνας.

749. ΠΟΡΟΝ. Τὴν θαλασσίαν ὁδόν. ΜΕΤΕΡΡΥΘΜΙΖΕ. Μετέβαλεν εἰς γῆν. ΠΕΔΑΙΣ. Ταῖς ἀλύσεσιν αἷς συνέδησε τὰς ναῦς.

750. ΗΝΥΣΕ. Εἰργάσατο.

751. ΘΝΗΤΟΣ ΩΝ. Θεοῦ γὰρ τὸ τοιοῦτον ἔργον. ΕΥΒΟΥΛΙΑι. Τῇ αὐτοῦ.

752. ΚΡΑΤΗΣΕΙΝ. Κυριεύσειν. ΠΩΣ ΤΑΔ'. Ἃ ἐποίησε.

753. ΠΟΛΥΣ ΠΛΟΥΤΟΥ ΠΟΝΟΣ. Ἤγουν ὃν πονήσας πολὺν πλοῦτον συνέλεξα.

754. ΑΝΘΡΩΠΟΙΣ. Ἀποροῦσιν ἐνταῦθα πῶς δοτικὴν λέγων τὸ ἀνθρώποις, καὶ δέον τῷ φθάσαντι εἰπεῖν, ὁ δὲ οὐχ οὕτως ἀλλὰ πρὸς δοτικὴν τοῦτο ἐπήνεγκεν ἀντὶ τοῦ φθάσαντι, φθάσαντος εἰπών. Καὶ φαμὲν ὅτε ἐποίκιλλε τὴν σύνταξιν. Ἐπειδὴ γὰρ ἀμφότερα λέγομεν, καὶ ἐγένετο τῷ δεῖνι ὁ ἐμὸς πλοῦτος ἁρπαγὴ, καὶ ἐγένετο τοῦ δεῖνος ἁρπαγὴ, συντάσσοντες καὶ πρὸς γενικὴν καὶ πρὸς δοτικὴν τὸ γίνεται, διὰ τοῦτο καὶ ὁ Αἰσχύλος, τῷ διπλῷ τῆς συντάξεως τὸν λόγον ἐποίκιλλεν.

758. ΕΝΔΟΝ. Τοῦ οἴκου. ΑΙΧΜΑΖΕΙΝ. Ἀφανίζειν.

761. ΣΦΙΝ. Τούτοις τοῖς συμβούλοις. ΕΡΓΟΝ. Ἡ τούτου καταβολή.

763. ΠΕΣΟΝ. Τὸ πέσσον, εἰ μὲν διὰ δύο σσ γράψεις, πρὸς τὸ ἔργον συνάψεις, τὸ δίκην κύβου τὰ πράγματα ταράξαν, ἔστι γὰρ ἀπὸ τοῦ πεσσάω πεσσῶν εἰς δεύτερον ἀόριστον· εἰ δὲ δι' ἑνὸς σ, πρὸς τὸ ἄστυ συντάξεις, νόει δὲ ἀντὶ τοῦ δυστυχῆσαν. Πτῶσις γάρ ἐστιν ἡ δυστυχία.

765. ΜΗΛΟΤΡΟΦΟΥ. Γράφεται καὶ μητρολόφου, ἤτοι πολεμικωτάτης, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν.

766. ΕΥΘΥΝΤΗΡΙΟΝ. Διεξαγωγόν.

767. ΣΤΡΑΤΟΥ. Τοῦ Περσικοῦ.

768. ΠΑΙΣ. Ἀρταφρένης. ΤΟΔ' ΕΡΓΟΝ. Τὸ βασιλεύειν. ΗΝΥΣΕ. Κατώρθωσε.

769. ΦΡΕΝΕΣ ΓΑΡ. Ἤγουν μετὰ συνέσεως πᾶν τὸ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ βούλημα ἐξετέλει. ΟΙΑΚΟΣΤΡΟΦΟΥΝ. Ἐκυβερνῶν.

771. ΠΑΣΙΝ ΕΙΡΗΝΗΝ. Τελείως γὰρ οὗτος τὰ τῆς βασιλείας κατέστησε πράγματα, ὡς μηδένα ἔχειν τὸν ἀνθιστάμενον.

773. ΗΛΑΣΕ. Ἐκτήσατο.

774. ΗΧΘΗΡΕΝ. Ἐμίσησεν. ΩΣ. Ἐπεί.

775. ΠΑΙΣ. Ὁ Καμβύσης.

777. ΘΡΟΝΟΙΣΙ Τ' ΑΡΧΑΙΟΙΣΙ. Ἤγουν τῇ ἀρχαίᾳ τῶν Περσῶν βασιλείᾳ.

779. ΧΡΕΟΣ. Τὸ φονεῦσαι αὐτόν. Ὤφειλον γὰρ τῷ Ἀρταφρένῃ, ὡς φίλοι, πρὸς πάνθ' ὑπηρετεῖν αὐτῷ.

781. ΠΑΛΟΥ Δ' ΕΚΥΡΣΑ. Τοῦ κλήρου ἐπέτυχον.

783. ΠΟΛΕΙ. Τοῖς Σούσοις.

785. ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ. Καὶ παραινέσεις καὶ συμβουλάς.

789. ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙΣ. Καθιστᾷς.

790. ΛΟΓΩΝ ΤΕΛΕΥΤΗΝ. Ἤγουν εἴς τι τῶν σῶν λόγων τέλος καθιστᾷ. ΕΚ ΤΟΥΤΩΝ. Ὧν λέγεις. ΕΤΙ. Εἰς τὸ ἑξῆς.

793. ΠΛΕΙΣΤΟΝ Ηι. Μήδ' εἰ πλείονα τῆς τῶν Περσῶν στρατίας κτήσεσθε.

794. Η ΓΗ. Ἡ Ἑλληνική.

796. ΚΤΕΙΝΟΥΣΑ ΛΙΜΩι. Σίτου γὰρ σπάνιν καὶ τῶν ἄλλων ἀναγκαίων ἔχει.

797. ΕΥΣΤΑΛΗ ΤΕ ΛΕΚΤΟΝ. Εὐσύνοπτον καὶ ἐκλελεγμένον.

798. Ο ΜΕΙΝΑΣ. Μετὰ Μαρδονίου.

802. ΠΑΥΡΟΙ. Ὀλίγοι.

803. ΘΕΣΦΑΤΟΙΣΙ. Τοῖς πάλαι περὶ ταύτης τῆς ἥττης δοθεῖσί μοι χρησμοῖς.

805. Κ' ΕΙΠΕΡ ΤΑΔ' ΕΣΤΙ. Ἤγουν, εἴπερ τοῦτο οὕτως ἔχει ὡς πάντα τὰ τῶν χρησμῶν πληροῦται.

806. ΛΕΙΠΕΙ. Καταλιμπάνει ὁ Ξέρξης ἐκεῖσε. ΚΕΝΑΙΣΙΝ ΕΛΠΙΣΙΝ. Ματαίαις ἐλπίσιν ὡς ἂν διὰ τοῦ πεζοῦ τὴν Ἑλλάδα χειρώσηται.

808. ΦΙΛΟΝ ΠΙΑΣΜΑ. Προσφιλὲς τοῖς ἐκεῖσε πότισμα.

810. ΥΒΡΕΩΣ. Τῆς κατὰ τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ἄλλων. ΑΠΟΙΝΑ. Ἀμοιβάς. ΚΑΙ ΘΕΩΝ ΦΡΟΝΗΜΑΤΩΝ. Ἐπειδὴ ἀσεβὲς φρόνημα εἶχον, ἅτε ἱερὰ ἐμπιμπρῶντες καὶ τοὺς τάφους ἀνασκευάζοντες. Γράφεται καὶ δωρημάτων, ἤγουν ἃ ἀθέως τῇ Ἑλλάδι ἐπήγαγον.

812. ΣΥΛΑΝ. Πόρθειν καὶ ἀφανίζειν.

813. ΑΙΣΤΟΙ. Ἀφανεῖς. ΙΔΡΥΜΑΤΑ. Κατοικίαι.

814. ΦΥΡΔΗΝ. Ὁμοῦ.

817. ΚΡΗΠΙΣ. Στάσις καὶ τέλος. ΕΚΠΑΙΔΕΥΕΤΑΙ. Εἰς παιδείαν ἐκείνων αὐξάνεται τὰ κακά.

818. ΠΕΛΑΝΟΣ. Ῥύπος.

819. ΔΩΡΙΑΔΟΣ. Τῆς Πελοποννησιακῆς.

820. ΘΙΝΕΣ. Οἱ σωροί. ΤΡΙΤΟΣΠΟΡΩι ΓΕΝΕΙ. Τρίτῃ γενεᾷ.

821. ΑΦΩΝΑ. Οὐκ ἐκ λόγων ἀλλ' ἐκ μόνης τῆς θέας. ΣΗΜΑΝΟΥΣΙΝ. Δηλώσουσι.

822. ΥΠΕΡΦΕΥ. Ἄγαν καὶ μεῖζον ἀνθρώπου.

823. ΥΒΡΙΣ. Ἀλαζόνεια καὶ ἀσέβεια.

824. ΕΞΑΜΑι. Θερίζει.

825. ΤΩΝΔΕ. Ὧν ἐποίησαν καθ' ἱερῶν καὶ τῶν ἄλλων.

827. ΥΠΕΡΦΡΟΝΗΣΑΣ. Καταφρονήσας, παριδών. ΤΟΝ ΠΑΡΟΝΤΑ ΔΑΙΜΟΝΑ. Τὴν παροῦσαν νῦν Πέρσαις δυστυχίαν.

828. ΑΛΛΩΝ. Πραγμάτων. ΟΛΒΟΝ. Τὴν εὐδαιμονίαν ἣν εἶχε.

830. ΕΥΘΥΝΟΣ. Τιμωρός.

831. ΕΚΕΙΝΟΝ. Τὸν Ξέρξην. ΚΕΧΡΗΜΕΝΟΙ. Εἰς τὸ κεχρήμενοι ὑποστίξας, ἀντὶ τοῦ χρῄζοντες νοήσεις. Εἰ δὲ συνάψεις τοῦτο πρὸς τὸ εὐλόγοις νουθετήμασιν, ἀντὶ τοῦ χρησάμενοι, ὅθεν καὶ πρὸς τὸ λῆξαι, ὥστε ἔξωθεν λάβῃς.

832. ΠΙΝΥΣΚΕΤ'. Νουθετεῖτε.

833. ΘΕΟΒΛΑΒΟΥΝΤ'. Ἐκ θεῶν βλαπτόμενον, ἢ βλάπτοντα τοὺς θεούς.

837. ΛΑΚΙΔΕΣ. Σχίσματα.

838. ΣΤΗΜΟΡΡΑΓΟΥΣΙ. Διαῤῥήγνυνται.

842. ΕΝ ΚΑΚΟΙΣ. Ὄντες.

844. ΧΡΗΜΑΤ'. Πλοῦτος.

849. ΑΤΙΜΙΑΝ. Διαῤῥῆξιν.

850. ΑΜΠΕΧΕΙ. Περικαλύπτει.

855. ΠΟΛΙΣΣΟΝΟΜΟΥ. Καλλίστης ὑπαρχούσης πολιτικῆς.

856. ΕΠΕΚΥΡΣΑΜΕΝ. Ἐπετύχομεν. ΕΥΘ'. Τὸ εὖτε εἰ μὲν ἄνω συνάψεις,

ἐπικύρσαμεν γράψεις, εἰ δὲ κάτω, ἀπεκύρσαμεν, ὃ δὴ ςίξας, ἀρξάμενος ἀπὸ εὖτε, ὑποςίξεις πρὸς τὸ χώρας.

857. ΠΑΝΤΑΡΧΗΣ. Πᾶσι βοηθῶν. ΑΚΑΚΗΣ ΑΜΑΧΟΣ. Πρᾶος, εἰρηνικός. Ἢ, ὁ μὴ κακὴν καὶ δειλίαν ἔχων.

861. ΑΠΕΦΑΙΝΟΜΕΘ'. Τὸ ἀπὸ πρὸς τὸ εὐδοκίμυ σύναπτε, ἵν' ᾖ, ἀπὸ τῆς εὐδοκίμυ ςρατίας ἐφαινόμεθα καὶ ἔκδηλοι πᾶσιν ἦμεν τὰ ἐς πολέμυς. ΝΟΜΙΜΑ. Οἱ νόμοι.

862. ΤΑ ΠΥΡΓΙΝΑ ΠΑΝΤ'. Τὰς πόλεις πάσας. ΕΠΕΥΘΥΝΟΝ. Διώκυν.

863. ΝΟΣΤΟΙ. Αἱ ὑποςρόφαι.

866. ΟΣΑΣ. Πολλάς. ΕΙΛΕ. Ἔλαβε.

867. ΟΥ ΔΙΑΒΑΣ. Καὶ ὐ διελθών.

869. ΣΥΘΕΙΣ. Ὁρμηθείς.

871. ΑΧΕΛΩΙΔΕΣ. Παραθαλάσσιοι. Ἀχελώη γὰρ τὸ ὕδωρ κατὰ γλῶσσαν. ΠΑΡΟΙΚΟΙ. Πλησιόχωροι.

872. ΕΠΑΥΛΕΩΝ. Κατοικήσεων.

873. ΛΙΜΝΑΣ. Θαλάσσης. Τ' ΕΚΤΟΘΕΝ. Καὶ αἱ ἔξω τῆς θαλάσσης, ὅσαι εἰσὶ μεσήπειροι, ὡς καὶ μέχρι Ὑπερβορέων παρατεινάσης τῆς ἀρχῆς τῶν Περσῶν.

875. ΠΕΡΙ ΠΥΡΓΟΝ. Περὶ τεῖχος.

876. ΤΟΥΔ' ΑΝΑΚΤΟΣ. Τῦ Δαρείυ. ΑΙΟΝ. Ἤκυον.

878. ΕΥΧΟΜΕΝΑΙ. Φημιζόμεναι.

879. ΜΥΧΙΑ. Βαθεῖα· ἡ ἐν τῷ μυχῷ τῦ Ἑλλησπόντυ κειμένη.

881. ΜΕΤΑ. Κατά. ΠΡΩΝ'. Ἐξοχήν.

883. ΤΑιΔΕ ΓΑι. Τῇ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον. ΠΡΟΣΗΜΕΝΑΙ. Προσκαθήμεναι.

884. ΛΕΣΒΟΣ. Νῆσος· ἤγυν ἡ Μιτυλήνη.

888. ΣΥΝΑΠΤΟΥΣ'. Πλησιάζυσα.

891. ΕΚΡΑΤΥΝΕ. Ἐδέσποζε. ΜΕΣΑΚΤΟΥΣ. Ἐπειδὴ τὰ κύκλῳ τῶν νήσων ἀκταί εἰσι, διά τῦτο μεσάκτυς τὰς νήσυς καλεῖ.

894. ΚΥΠΡΙΑΣ. Τὰς ἐν τῇ Κύπρῳ.

897. ΜΑΤΡΟΠΟΛΙΣ. Αἱ Ἀθῆναι.

898. ΣΤΕΝΑΓΜΑΤΩΝ. Τὸ νῦν πρὸς τὸ ςεναγματων σύναπτε.

899. ΕΥΚΤΕΑΝΟΥΣ. Πλησινήσυς ἢ πόλεις.

900. ΚΛΗΡΟΝ. Θέσιν.

901. ΕΚΡΑΤΥΝΕ. Ἐδέσποζε.

902. ΣΦΕΤΕΡΑΙΣ. Ἰδίαις.

903. ΑΚΑΜΑΤΟΝ. Θαυμαςὸν, μέγα. ΠΑΡΗΝ. Παρυπῆρχεν αὐτῷ, τῷ Δαρείῳ.

904. ΤΕΥΧΗΣΤΗΡΩΝ. Ὡπλισμένων.

905. ΕΠΙΚΟΥΡΩΝ. Βοηθῶν.

907. ΘΕΟΠΡΕΠΤΑ. Θεόπεμπτα.

910. ΠΛΑΓΑΙΣΙ ΤΕ. Ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων.

ASHMOLEAN MUSEUM OXFORD

Ε΄.

912. ΣΤΥΓΕΡΑΣ. Λυπρᾶς. ΜΟΙΡΑΣ. Δυςυχίας.

913. ΑΤΕΚΜΑΡΤΟΤΑΤΗΣ. Ἀπροσδοκήτȣ.

914. ΩΣ. Λίαν. ΩΜΟΦΡΟΝΩΣ. Ἀπηνῶς. ΕΝΕΒΗ. Ἐνέσκηψε.

917. ΤΗΝΔ᾽ ΗΛΙΚΙΑΝ. Τȣ̀ς γέροντας.

919. ΤΩΝ ΟΙΧΟΜΕΝΩΝ. Τῶν φθαρέντων.

920. ΚΑΛΥΨΑΙ. Ἀφανίσαι.

921. ΣΤΡΑΤΙΑΣ. Ἕνεκα.

922. ΠΕΡΣΟΝΟΜΟΥ. Τῆς νενομισμένης τοῖς Πέρσαις.

923. ΚΟΣΜΟΥ. Ἕνεκα.

924. ΔΑΙΜΩΝ. Ἡ τύχη. ΑΠΕΚΕΙΡΕ. Ἠφάνισε.

925. ΓΑΙΑ. Ἡ Περσίς. ΑΙΑΖΕΙ. Θρηνεῖ. ΕΓΓΑΙΟΝ. Ἐγχώριον.

926. ΗΒΑΝ. Ἡλικίαν. ΞΕΡΞΑ. Ὦ. ΚΤΑΜΕΝΑΝ. Ἐμβληθεῖσαν. ΑιΔΟΥ ΣΑΚΤΟΡΙ. Ἄρει, δι᾽ ȣ̔̃ πληρȣ̃ται ὁ Ἅδης νεκρῶν. Ἤ, σάκτορι ἀντὶ τȣ̃ φθορᾷ.

928. ΦΩΤΕΣ. Ἄνδρες. ΧΩΡΑΣ. Τῆς Περσικῆς. ΑΝΘΟΣ. Τὸ καύχωμα.

929. ΤΟΞΟΔΑΜΑΝΤΕΣ. Πολεμικοί. ΦΥΣΤΙΣ ΜΥΡΙΑΣ. Ἤγȣν πολὺ ἀναβλάςησαν καὶ γένος ἀνδρῶν ἦσαν οἱ Ἀγδαβάται.

930. ΕΞΕΦΘΙΝΤΑΙ. Ἐφθάρησαν.

931. ΚΕΔΝΑΣ ΑΛΚΑΣ. Ἕνεκα τῆς ἀρίςης δυνάμεως τῶν Περσῶν.

933. ΑΙΝΩΣ. Λιάν.

934. ΕΠΙ ΓΟΝΥ ΚΕΚΛΙΤΑΙ. Τεταπείνωται καὶ καταβέβληται, ἐκ μεταφορᾶς τῶν μὴ δυναμένων ςῆναι διαπηρώσει σκέλȣς. Εἴληπται δὲ εἰς παροιμίαν.

935. ΟΔ᾽ ΕΓΩΝ. Ἤγȣν, ἀφορμὴ θρήνȣ πᾶσι γέγονα διὰ τὴν συμβᾶσαν ἐμοὶ συμφορὰν, καὶ τῇ πατρῴᾳ γῇ κακῶν αἴτιος γέγονα, δι᾽ ὧν τοσȣ̃τον πλῆθος ἀπώλεσα ἐν Ἑλλάδι. ΑΙΑΚΤΟΣ. Ποταπὸς θρηνητικός.

936. ΓΕΝΝΑι. Τῶν Περσῶν.

938. ΠΡΟΣΦΘΟΓΓΟΥ. Χαιρετιςικȣ̃. ΝΟΣΤΟΥ. Ὑποςροφῆς. Ἡ Σύνταξις, πέμψω σοι τὴν βοὴν τȣ̃ νόςȣ τȣ̃ πρόσφθογγȣ κακοφάτιδα ἰὰν καὶ βοὴν κακομέλετον Μαριανδινȣ̃ θρηνητῆρος, ἰαχὴν λέγω πολύδακρυν. Τȣτέςιν, ὥσπερ τȣ̀ς ἐξ ἀποδημίας ἰόντας προσφθέγγεσθαι δίκαιον ȣ̔̃τω καὶ ἐγὼ πρός σε πέμψω λόγȣς θρήνων καὶ κακῶν γέμοντας. Τὸ δὲ ἰὰν κακομέλετον Μαριανδινȣ̃ θρηνητῆρος, ἀντὶ θρῆνον ἀμελῆ καὶ ἄμȣσον, οἷος ὁ τȣ̃ Μαριανδινȣ̃ θρηνητῆρος, οἱ γὰρ Μαριανδινοὶ κακῶς καὶ ἀμȣ́σως θρηνȣ̃σιν. Εἴληπται δὲ εἰς παροιμίαν.

940. ΚΑΚΟΜΕΛΕΤΟΝ. Κακὸν καὶ ἄμȣσον μέλος ἔχȣσαν, ὡς θρηνώδη καὶ ἀπευκτήν.

945. ΙΕΤ᾽. Πέμπετε. ΑΙΑΝΗ. Σκοτεινὴν, ἢ κατηφείας πλήρη, ἐπειδὴ ἡ λύπη σκότισμα ἐπάγει καὶ κατήφειαν, διὰ τȣ̃το αἰανὴν εἶπεν.

946. ΔΥΣΘΡΟΟΝ. Δύσφημον. ΑΥΔΑΝ. Φωνήν.

947. ΔΑΙΜΩΝ. Ἤγȣν ἡ παρȣ̃σα δυςυχία.

948. ΜΕΤΑΤΡΟΠΟΣ. Ἐνάντιος· πρόσθεν γὰρ ηὐτύχουν νῦν δὲ καταβέβλημαι.

949. ΗΣΩ. Πέμψω. ΠΑΝΟΔΥΡΤΟΝ. Πάγκλαυτον μέλος ἤγουν ὡς πρώην εὐφήμουν σε οὕτως νῦν πανόδυρτον μέλος πέμψω πενθητῆρος. Σεβίζων καὶ διὰ θρήνου τιθεὶς τὰ λαοπαθῆ καὶ ἀλίτυπα βάρη τῇ γέννᾳ τῆς πόλεως, ἤγουν τὰ ἐν χέρσῳ καὶ θαλάσσῃ τοῖς Πέρσαις συμβάντα.

950. ΣΕΒΙΖΩΝ. Διὰ θρήνου τιμῶν.

951. ΑΛΙΤΥΠΑ ΤΕ ΒΑΡΗ. Τά τε ἐν τῇ θαλάσσῃ γινόμενα δυστυχήματα.

953. ΑΡΙΔΑΚΡΥΝ. Πολύδακρυν.

954. ΑΠΗΥΡΑ. Ἀφείλετο ἡμᾶς.

955. ΝΑΥΦΡΑΚΤΟΣ. Ναυτικός.

956. ΑΡΗΣ. Τῶν Ἀθηναίων. ΕΤΕΡΑΛΚΗΣ. Ἐπίθετον Ἄρεος.

957. ΝΥΧΙΑΝ ΠΛΑΚΑ. Τὴν Ψυτταλιάν. ΚΕΡΣΑΜΕΝΟΣ. Ἤτοι τεμὼν καὶ ἀφανίζων τοὺς ἐν αὐτῇ ὄντας Πέρσας.

958. ΑΚΤΑΝ. Τὴν Σαλαμῖνα.

959. ΠΑΝΤ'. Τὰ συμβάντα. ΕΚΠΕΥΘΟΥ. Ἐρώτα.

961. ΠΑΡΑΣΤΑΤΑΙ. Συνασπισταί.

974. ΕΥΠΑΤΩΡ. Εὐγενής.

980. ΣΤΥΓΝΑΣ ΑΘΗΝΑΣ. Στυγνὰς τὰς Ἀθήνας εἶπε διὰ τὴν ἐν αὐταῖς συμβᾶσαν αὐτῷ συμφοράν.

981. ΠΙΤΥΛΩι. Κτύπῳ, Πτώσει.

983. ΑΣΠΑΙΡΟΥΣΙ. Ψυχοῤῥαγοῦσι.

986. ΠΕΜΠΑΣΤΑΝ. Φορτίστην· συνάπτεται πρὸς τὸ Περσῶν.

988. ΤΟΥ ΣΗΣΑΜΑ. Οὗτοι πρόγονοι τούτου.

991. ΔΑΙΩΝ. Ἕνεκα τῶν πολεμικωτάτων τούτων ἀνδρῶν.

992. ΑΓΑΥΟΙΣ. Θαυμαστοῖς. ΠΡΟΚΑΚΑ. Δι' ὅλου κακά.

993. ΙΥΓΓΑ. Ἡδονὴν, χάριν.

994. ΕΤΑΡΩΝ. Φίλων.

995. ΑΛΑΣΤΑ. Ἀλάθητα. ΣΤΥΓΝΑ. Μισητὰ, λυπρά.

996. ΒΟΑι. Δυσχεραίνει καὶ στενάζει δι' ἐκείνων.

997. ΗΤΟΡ. Ἐμόν.

998. ΠΟΘΟΥΜΕΝ. Ἐρωτῆσαί σε.

Reliqua, quæ quidem sunt paucissima, ita vetustate exesa sunt aut evanida, ut nullo modo sensum ex iis elicere, et vix verbum quidem, nedum sententiam integram describere potuimus.

ΣΧΟΛΙΑ ΤΡΙΤΑ

ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΩΝ ΟΙΣ ΕΧΡΗΣΑΤΟ Ο ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ΕΝ ΠΕΡΣΑΙΣ.

Α΄.

ϒ. 1. ΤΑΔΕ ΜΕΝ ΠΕΡΣΩΝ. Ἡ εἴσθεσις τοῦ παρόντος δράματος ἐκ μονοστροφικῆς ἐστι περιόδου. Τὰ δὲ κῶλά εἰσιν, ἀναπαιστικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα καὶ καταληκτικὰ, ἤτοι ἑφθημιμερῆ καὶ μονόμετρα ξέ. Εἶτα εἰς ἑτέραν ὑπόθεσιν μεταβὰς, τὸ μέτρον τοῦτο ἐνήλλαξε. Καί εἰσι τὰ ἑξῆς κῶλα, ἀναπαιστικὰ δίμετρα βραχυκατάληκτα καὶ καταληκτικὰ καὶ ἀκατάληκτα καὶ μονόμετρα μζ΄. Ὧν τὸ τελευταῖον, τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικὸν διὰ τὰ ἑξῆς. Εἶτα εἰς ἑτέραν ὑπόθεσιν μεταβὰς, καὶ ἑτέρῳ μέτρῳ ἐχρήσατο. Καί εἰσι τὰ ἑξῆς κῶλα, τροχαϊκὰ δίμετρα καταληκτικὰ, ἤτοι ἑφθημιμερῆ καὶ πενθημιμερῆ καὶ βραχυκατάληκτα, ἤτοι ἰθυφαλλικὰ καὶ ἀκατάληκτα κϛ΄. Ὧν τὸ παρατελευταῖον, ἀναπαιστικὸν, διὰ τὰ ἑξῆς πενθημιμερῆ· τὸ δὲ τελευταῖον, ἰθυφαλλικόν. Μετὰ δὲ τὸ β΄ κῶλον καὶ τὸ η΄, μόριόν τι κώλου τὸ ὀὰ τίθεται. Εἶτα μεταβὰς εἰς ἑτέραν ὑπόθεσιν, τὸ πρῶτον αὖθις ἔλαβε μέτρον. Καί εἰσι τὰ ἑξῆς κῶλα, ἀναπαιστικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα καὶ καταληκτικὰ καὶ μονόμετρα ιέ. Ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ δ΄ ὅμοιοι τοῖς ἑξῆς.

Β΄.

159. ΤΑΥΤΑ ΔΗ ΛΙΠΟΥΣ' ΙΚΑΝΩ. Ἡ εἴσθεσις μονοστροφικῆς περιόδου, εἰ δὲ βούλει, διπλῆς μερικῆς. Οἱ δὲ στίχοι εἰσὶ, τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ ιζ΄.

176. ΠΟΛΛΟΙΣ ΜΕΝ ΑΙΕΙ. Ἡ εἴσθεσις μονοστροφικῆς περιόδου. Οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι λθ΄· ὧν τελευταῖος, Σωθεὶς δ' ὁμοίως τῆσδε κοιρανεῖ χθονός.

215. ΟΥ ΣΕ ΒΟΥΛΟΜΕΣΘΑ, ΜΗΤΕΡ. Ἡ εἴσθεσις διπλῆς μερικῆς. Οἱ δὲ στίχοι εἰσὶ τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ λδ΄· ὧν τελευταῖος, Καὶ φέρει σαφές τι πρᾶγος ἐσθλὸν ἢ κακὸν κλύειν.

249. Ω ΓΗΣ ΑΠΑΣΗΣ. Εἴσθεσις ἑτέρα διπλῆς μερικῆς, στίχων καὶ κώλων μα΄. Εἰσὶ δὲ οἱ μὲν στίχοι τοῦ ὑποκριτοῦ, ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι· τὰ δὲ κῶλα τοῦ χοροῦ, ἀντισπαστικά.

256. ΑΝΙΑ, ΑΝΙΑ ΚΑΚΑ. Ἀντισπαστικὰ κῶλα, τὰ μὲν γ΄ ἡμιόλια, τὸ δὲ δ΄ πενθημιμερές. Ἔοικε δὲ στροφῇ.

286. ΣΤΥΓΝΑΙ Δ' ΑΘΗΝΑΙ. Ἀντισπαστικὰ κῶλα δ΄, ὅμοια τοῖς πρὸ αὐτῶν. Ἔοικε δὲ ἀντιστροφῇ.

290. ΣΙΓΩ ΠΑΛΑΙ ΔΥΣΤΗΝΟΣ. Εἴσθεσις διπλῆς καθόλυ ἐν μονοςροφικαῖς περιόδοις. Οἱ δὲ ςίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι σμβ΄, ὧν τελευταῖος, Μὴ καί τι πρὸς κακοῖσι πρόσθηται κακόν.

532. ΑΛΛ', Ω ΖΕΥ ΒΑΣΙΛΕΥ, ΝΥΝ ΠΕΡΣΩΝ. Ὁ παρὼν χορὸς σύνεςηκεν ἐκ κώλων ξς΄. Ὧν τὰ μὲν ις΄ εἰσὶν ἀναπαιςικὰ, τὸ γ΄ καὶ τὸ η΄ μονόμετρα, τὰ λοιπὰ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ ις΄ ἐφθημιμερές. Εἶτα εἰς ἑτέραν μεταβὰς ὑπόθεσιν, καὶ τὸ μέτρον ἐνήλλαξε. Καί εἰσι τὰ ἑξῆς κῶλα χοριαμβικὰ λς΄. Ὧν τὰ μέν εἰσι δίμετρα ἀκατάληκτα· τὰ δὲ καταληκτικὰ, ἤτοι ἑφθημιμερῆ· τὰ δὲ ἡμιόλια· τὰ δὲ τρίμετρα βραχυκατάληκτα. Εἶτα πάλιν ἐνήλλαξε τὸ μέτρον, καί εἰσι τὰ ἑξῆς κῶλα χοριαμβικὰ ιδ΄, ἃ καλεῖται προσοδιακὰ, διὰ τὸ ἐκ χοριάμβυ καὶ ἰωνίυ ἀπ' ἐλάσσονος συγκεῖσθαι. Εἰσὶ δὲ τὰ μὲν πρῶτα δ΄ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὰ δὲ ἑξῆς γ΄ δίμετρα καταληκτικὰ, ἤτοι ἑφθημιμερῆ. Τὰ τέτων ἑξῆς δ΄ δίμετρα ἀκατάληκτα, ὅμοια τοῖς πρώτοις. Τὰ δὲ ἑξῆς γ΄ ἑφθημιμερῆ πάλιν, ὧν τελευταῖον, Νᾶσος ἔχει τὰ Περσῶν.

Γ΄.

600. ΦΙΛΟΙ, ΚΑΚΩΝ ΜΕΝ. Ἡ μονοςροφικὴ αὔτη περίοδος ςίχων ἐςὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων κε΄· ὧν τελευταῖος, Τιμὰς προπέμψω τάσδε νερτέροις θεοῖς.

625. ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΓΥΝΑΙ. Ὁ παρὼν χορὸς συνέςηκεν ἐκ κώλων νη΄. Ὧν τὰ πρῶτα ι΄ εἰσὶν ἀναπαιςικά· τὸ μὲν δ΄ μονόμετρον· τὸ δὲ ε΄ καὶ ι΄ ἑφθημιμερῆ· τὰ δὲ λοιπὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. Ἑξῆς δὲ τέτων μεταβὰς εἰς ἑτέραν ὑπόθεσιν, ἐνήλλαξε καὶ τὸ μέτρον. Καί εἰσι κῶλα ἀναπαιςικὰ δίμετρα βραχυκατάληκτα καὶ καταληκτικὰ, ἤτοι ἑφθημιμερῆ καὶ πενθημιμερῆ καὶ μονοςροφικὰ μη΄. Ὧν τελευταῖον, Νᾶες ἄναες ἄναες.

Δ΄.

683. Ω ΠΙΣΤΑ ΠΙΣΤΩΝ. Εἴσθεσις διπλῆς καθόλυ. Ἧς προτίθενται ςίχοι ἰαμβικοὶ ιγ΄. Ἑξῆς δὲ τέτων, κῶλα τῦ χορῦ ἀναπαιςικὰ γ΄· ὧν τὰ β΄ δίμετρα βραχυκατάληκτα. Τὸ δὲ γ΄ δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς, ὃ καλεῖται παροιμιακόν. Ἑξῆς τέτων ςίχοι τροχαϊκοὶ καταληκτικοὶ γ΄. Ἑξῆς τέτων κῶλα ὅμοια τοῖς ἄνω ἀναπαιςικὰ γ΄. Ἑξῆς δὲ ἔτι τέτων ἡ τελεία διπλῆ. Οἱ δὲ ςίχοι εἰσὶ τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ νς΄, ὧν τελευταῖος, Τήνδ' ἐβύλευσεν κέλευθον καὶ ςράτευμ' ἐφ' Ἑλλάδα.

761. ΤΟΙΓΑΡ ΣΦΙΝ ΕΡΓΟΝ. Διπλῆ ἑτέρα ἐχομένη τῆς προτέρας διπλῆς. Οἱ δὲ ςίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ϡγ΄, ὧν τελευταῖος, Οὐ γὰρ τὰ φίλτατ' ἐν κακοῖς προδώσομεν.

854. Ω ΠΟΠΟΙ, Η ΜΕΓΑΛΑΣ. Ὁ παρὼν χορὸς συνίςαται ἐκ κώλων νζ. Ὧν τὰ μὲν εἰσιν ἀναπαιςικὰ μονόμετρα ἀκατάληκτα, τὰ δὲ πενθημιμερῆ, τὰ δὲ ἑφθημιμερῆ, ἤτοι δίμετρα καταληκτικὰ, ἃ καλεῖται παροιμιακά. Τὰ δέ εἰσιν ἰαμβικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα· τὰ δὲ τροχαϊκὰ ἑφθημιμερῆ καὶ ἰθυφαλλικά· ὧν τελευταῖον, Πλαγαῖσι ποντίαισιν. Ὅπερ ἰαμβικόν ἐςιν ἑφθημιμερές.

Ε'.

911. ΙΩ, ΔΥΣΤΗΝΟΣ ΕΓΩ. Εἴσθεσις διπλῆς ἐν ἐκθέσει τῦ δράματος. Τὰ δὲ κῶλα τὰ μὲν εἰσιν ἀναπαιςικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα καὶ καταληκτικὰ, ἤτοι ἑφθημιμερῆ καὶ πενθημιμερῆ, καὶ βραχυκατάληκτα δίμετρα καὶ μονόμετρα· τὰ δὲ, τροχαϊκὰ ἑφθημιμερῆ καὶ πενθημιμερῆ· τὰ δὲ, ἰαμβικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα καὶ τρίμετρα ἀκατάληκτα καὶ μονόμετρα· ὧν τελευταῖον καὶ παντὸς τῦ δράματος, Πέμψω σε δυσθρόοις γόοις. Ὅπερ ἰαμβικόν ἐστι δίμετρον ἀκατάληκτον. Καὶ ἑξῆς τάτε ἡ κορωνὶς ἡ τὸ δρᾶμα ἀποπερατῦσα.

931. ΑΙ ΑΙ ΚΕΔΝΑΣ ΑΛΚΑΣ. Τὰ β' ἀναπαιςικὰ δίμετρα βραχυκατάληκτα. Τὸ γ' μονόμετρον. Τό δε δ' πενθημιμερὲς ἐκ προκελευσματικῦ.

935. ΟΔ' ΕΓΩΝ. Τὰ β' ἑφθημιμερῆ, τὸ δὲ γ' δίμετρον ἐκ προκελευσματικῦ.

938. ΠΡΟΣΦΘΟΓΓΟΝ ΣΟΙ ΝΟΣΤΟΥ. Τὸ α' ἑφθημιμερὲς, τὰ ς' δὲ μονόμετρα, ἔχοντα καὶ πόδας προκελευσματικῦς.

945. ΙΕΤ' ΑΙΑΝΗΝ. Τὸ α' δίμετρον ἀκατάληκτον. Μονόμετρα δὲ τὰ γ'. Τὸ δ' δὲ ἐκ προκελευσματικῦ.

960. ΠΟΥ ΔΕ ΦΙΛΩΝ ΑΛΛΟΣ ΟΧΛΟΣ. Τροχαϊκὰ ς' ἑφθημιμερῆ· τὸ δὲ ζ' πενθημιμερές.

967. ΟΛΟΟΥΣ. Ἀναπαιςικὰ δ'. Τὰ γ' δίμετρα βραχυκατάληκτα, τὸ δ' πενθημιμερές.

971. ΠΟΥ ΔΕ ΣΟΙ ΦΑΡΝΟΥΧΟΣ. Τροχαϊκὰ ζ'. Τὰ μὲν δ' ἑφθημιμερῆ· τὰ δὲ β' δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ δὲ ζ' πενθημιμερές.

978. ΙΩ ΙΩ ΜΟΙ. Πενθημιμερὲς ἰαμβικόν.

979. ΤΑΣ ΩΓΥΓΙΑΣ. Ἀναπαιςικὰ δ'. Τὸ α' ἑφθημιμερές· τὰ γ' δίμετρα βραχυκατάληκτα.

993. ΙΥΓΓΑ ΜΟΙ ΔΗΤ' ΑΓΑΘΩΝ. Ἀναπαιςικὰ δίμετρα βραχυκατάληκτα ε'.

998. ΚΑΙ ΜΗΝ ΑΛΛΟ ΤΙ ΠΟΘΟΥΜΗΝ. Ἀναπαιςικὰ ζ'. Τὸ β' δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ε' μονόμετρον. Τὰ δὲ λοιπὰ ἑφθημιμερῆ.

1005. ΕΤΑΦΟΝ ΕΤΑΦΟΝ. Ἰαμβικὰ τρίμετρα βραχυκατάληκτα γ'. Τὸ δ' δίμετρον ἀκατάληκτον.

1009. ΙΗ ΙΗ, ΙΩ ΙΩ. Ἰαμβικὰ δ'. Τὰ γ' δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ δὲ δ' ἑφθημιμερές.

1014. ΠΕΠΛΗΓΜΕΘ' ΕΥΔΗΛΑ ΓΑΡ. Κῶλα ε'. Τὸ α' καὶ γ' καὶ δ' ἰαμβικὰ ἑφθημιμερῆ, περιοδικὰ καλῦμενα, διὰ τὸ ἐξ ἰαμβικῆς καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας συγκεῖσθαι. Τὸ β', ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ δὲ ε', ἀναπαιςικὸν ὅμοιον.

1019. ΠΩΣ Δ' ΟΥ ΣΤΡΑΤΟΝ. Ἰαμβικὰ δ'. Τὸ μὲν α' ἑφθημιμερὲς, τὰ δὲ γ' πενθημιμερῆ.

1023. ΟΡΑιΣ. Ἰαμβικὰ ε'. Τὸ α' τρίμετρον· τὸ ϐ' καὶ δ' μονόμετρα· τὸ γ' δίμετρον· τὸ ε' ἑφθημιμερές.

1028. ΒΑΙΑ Γ' ΩΣ ΑΠΟ ΠΟΛΛΩΝ. Τροχαϊκὰ ἰθυφαλλικά.

1039. ΛΥΠΡΑ, ΧΑΡΜΑΤΑ. Ἀναπαιστικὰ πενθημιμερῆ γ΄. Τὸ δὲ δ΄, ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

1043. ΔΙΑΙΝΕ ΔΙΑΙΝΕ. Ἰαμβικὸν τρίμετρον.

1044. ΑΙ, ΑΙ, ΑΙ, ΑΙ. Ἰαμβικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα δ΄.

1048. ΟΤΟΤΟΤΟΤΟΙ. Ἰαμβικὸν μονόμετρον ἐκ τριβράχυ.

1049. ΒΑΡΕΙΑ. Δίμετρα ὅμοια β΄.

1051. ΕΡΕΣΣ' ΕΡΕΣΣΕ. Ἰαμβικὸν τρίμετρον.

1052. ΔΙΑΙΝΟΜΑΙ. Ἰαμβικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα δ΄.

1056. ΟΤΟΤΟΤΟΤΟΙ. Ἰαμβικὰ γ΄. Τὸ α΄ μονόμετρον ἐκ τριβράχυ· τὸ β΄ δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ δὲ γ΄ ἑφθημιμερές.

1074. ΙΩ ΙΩ ΠΕΡΣΙΣ. Τροχαϊκά.

1081. ΠΕΜΨΩ ΣΕ ΔΥΣΘΡΟΟΙΣ ΓΟΟΙΣ. Ἰαμβικὸν δίμετρον.

ÆSCHYLI

TRAGŒDIA

PERSÆ

EX INTERPRETATIONE LATINA EMENDATA

VIRI ILLUSTRIS

THOMÆ STANLEII:

EJUSDEM

COMMENTARIUS PERPETUUS

CUM ACCESSIONIBUS AMPLISSIMIS

AD FIDEM AUTOGRAPHI MS. NUNC PRIMUM EDITIS.

ARGUMENTUM ÆSCHYLI TRAGŒDIÆ

QUÆ INSCRIBITUR PERSÆ.

GLAUCUS in scriptis de Æschyli fabulis tradit Persas e Phœnissis Phrynichi fuisse concinnatos. Exhibet autem hoc fabulæ initium,

Hæc sunt Persarum olim profectorum.

Verum ibi Eunuchus nunciat Xerxem victum esse, cathedrasque sternit regni consiliariis. Hic autem præloquitur Chorus Seniorum. Ubi notandum quod in Choris aliqua sunt *Parodica*, ut ubi ostendit rationem ob quam huc venerit, quemadmodum fit in isto Euripidis,

Mare Tyrium relinquens.

Alia sunt *Stasima*, ut cum stat, et infelicitatem fabulæ enarrare incipit: alia denique *Commatica*, ubi reliquum in mœrore conficitur. Et est quidem scena fabulæ ad tumulum Darii; argumentum autem, Xerxes exercitum cum magnis copiis in Græciam ducens, equites innumerabiles, navesque mille ducentas et septem, vel quatuordecim, et terra quidem ad Platæas victus, mari vero ad Salaminem, unde per Thessaliam fugiens tranavit in Asiam. Ubi advertendum Græcos trecentas tantum naves habuisse. Prima Persarum expeditio sub Dario in campo Marathonio pessundata est: secunda sub Xerxe apud Salaminem et Platæas; cum Themistocles Atheniensium et dux esset et orator, navesque condere et adversus Xerxem copias instruere suaderet, unde et victores evaserunt. Apollo enim, cum ab eo Athenienses quærerent quo pacto Persas superarent, edixit mœnia lignea ut construerent, ita enim superiores fore. Et illi quidem lapideorum murorum loco ligneis urbem cingere decreverunt: at Themistocles aliter oraculum intellexit, suasitque naves conficere, quæ sæpe lateribus suis quasi muris homines tuentur. Sub Menone Æschylus tragœdias spectaculo præbens, Phineo, Persis, Glauco Potnieo, et Prometheo vicit. Hujusce Xerxis pater erat Darius rex Persarum, mater Atossa. Et observa

tres fuisse Darios. Quorum primus Hystaspis filius, a Persis prælatus, et in ipsos imperio potitus, qui etiam pater fuit Xerxis, qui Græcis bellum intulit. Secundus Artaxerxis pater, Syrus cognominatus, vel Nothus. Ultimus ille qui ab Alexandro Philippi filio debellatus est. Aliqui etiam quartum Darium fuisse perhibent.

Fabulæ Personæ.

CHORUS Seniorum.
ATOSSA.
NUNCIUS.
UMBRA Darii.
XERXES.

Prologum agit Chorus.

ÆSCHYLI TRAGŒDIA

PERSÆ.

ANAPÆSTI.

I. CHOR. NOS quidem Persarum profectorum
In Græciam dicimur fiduciarii,
Et divitum auroque abundantum
Sedium custodes, quos præ senectute
Ipse rex Xerxes imperator
Dario genitus
Elegit ad inspectandum regionem.
Verum de reditu regis
Exercitusque auro divitis
Male præsagiens valde tumultuatur
Intus animus.
Robur enim omne Asiaticum
Abiit, at juvenem virum clamore prosequitur *Asia*,
Et neque ullus nuntius, nec eques ullus
Urbem hanc Persarum adit.
Quique Susis et Ecbatanis
Et antiqua Cissina arce
Relictis, profecti sunt, partim equis,
Partim navibus, et pedites,
Belli molem præbentes.
Qualis Amistres, atque Artaphrenes
Et Megabazes atque Astaspes,
Persarum duces,
Reges regi magno subditi,
Proficiscuntur aciei numerosæ præfecti,
Arci-tenentes ac equites,
Terribiles quidem visu, atroces vero pugna
Obfirmato animi proposito.
Artembaresque equis gaudens
Et Masistres, arcuque domans
Strenuus Imæus, Pharandacesque,
Et equorum-agitator Sosthenes.
Alios vero magnus et multa alens

tres fuisse Darios. Quorum primus Hystaspis filius, a Persis prælatus, et in ipsos imperio potitus, qui etiam pater fuit Xerxis, qui Græcis bellum intulit. Secundus Artaxerxis pater, Syrus cognominatus, vel Nothus. Ultimus ille qui ab Alexandro Philippi filio debellatus est. Aliqui etiam quartum Darium fuisse perhibent.

Fabulæ Personæ.

CHORUS Seniorum.
ATOSSA.
NUNCIUS.
UMBRA Darii.
XERXES.

Prologum agit Chorus.

ÆSCHYLI TRAGŒDIA

PERSÆ.

ANAPÆSTI.

I. CHOR. NOS quidem Persarum profectorum
In Græciam dicimur fiduciarii,
Et divitum auroque abundantum
Sedium custodes, quos præ senectute
Ipse rex Xerxes imperator
Dario genitus
Elegit ad inspectandum regionem.
Verum de reditu regis
Exercitusque auro divitis
Male præsagiens valde tumultuatur
Intus animus.
Robur enim omne Asiaticum
Abiit, at juvenem virum clamore prosequitur *Asia*,
Et neque ullus nuntius, nec eques ullus
Urbem hanc Persarum adit.
Quique Susis et Ecbatanis
Et antiqua Cissina arce
Relictis, profecti sunt, partim equis,
Partim navibus, et pedites,
Belli molem præbentes.
Qualis Amistres, atque Artaphrenes
Et Megabazes atque Astaspes,
Persarum duces,
Reges regi magno subditi,
Proficiscuntur aciei numerosæ præfecti,
Arci-tenentes ac equites,
Terribiles quidem visu, atroces vero pugna
Obfirmato animi proposito.
Artembaresque equis gaudens
Et Masistres, arcuque domans
Strenuus Imæus, Pharandacesque,
Et equorum-agitator Sosthenes.
Alios vero magnus et multa alens

Nilus misit: Susiscanes,
Pegastagon Ægypto natus,
Et qui sacræ Memphidi præest
Magnus Arsames, quique antiquas
Thebas regit Ariomardus.
Et paludicolæ navium remiges
Periti, multitudoque innumera.
Molliter-degentium sequitur Lydorum
Turba, et qui plane in continente genitam
Obtinent gentem, illis Metragathes
Et Arceus bonus, reges præfecti,
Et divites Sardi vectos
Multis curribus emittunt,
Bijugos et trijugos ordines,
Visu terribile spectaculum.
Instant vero sacri Tmoli vicini
Jugum servile injicere Græciæ,
Mardon, Tharybis, hasta indefatigabiles,
Et jaculatores Mysi. Babylon vero
Auro dives miscellaneam turbam
Mittit tractim, et navibus vectos
Atque arcum-tenendi arte confisos.
Ensiferque populus ex omni
Sequitur Asia,
Timendo regis edicto.
Talis flos virorum Persicæ
Terræ proficiscitur,
Quos omnis tellus Asiatica
Cum aluerit, flagrante desiderio gemit:
Parentes et uxores [1] per singulos dies numeratum
Ad protractum tempus contremiscunt.

ANTISTROPHICA.

STROPHE.

Jam quidem transiit captor urbium
Regius exercitus in
Oppositam vicinam regionem,

[1] MS. Singulos dies numerantes.

Funibus vincta rate
Fretum trajiciens
Athamantidis Helles,
Cum multiclavum pontem
Veluti jugum injecisset cervici maris.

ANTISTROPHE.

Populosæ Asiæ bellicosus princeps
In omnem terram gregem
Divinum, *immensum*, agit
Bifariam, terrestribus
Et maritimis *copiis*
Firmis confisus
Asperis ducibus,
[2] Aurigenæ stirpis deo æqualis vir.

ANAPÆSTI.

[3] Verum cæruleo oculis intuens
Aspectu trucis draconis,
Magna manu et numerosa classe *instructus*
Syriumque currum impellens,
Adducit in hastatos viros
Arcipotentem Martem.
Neque quisquam expectandus qui possit obsistere
Ingenti virorum torrenti,
Et munimentis firmis propellere
Inexpugnabilem fluctum maris.
Non sustinendus enim Persarum
Exercitus magnanimusque populus.
„ Dolosam vero fraudem Dei
„ Quis vir mortalis evitabit,
„ Quis cito saltu pedis,
„ Agilis exiliat?
„ [4] Amica enim et blandiens

[2] MS. E generatione aurea, *h. e. ex stirpe nobilissima.*

[3] MS. Et intuens cæruleo, *h. e. horribili* et mavortio aspectu crudelis draconis.

[4] MS. Amica enim *Parca.*

„ Primum, inducit
„ Mortalem in laqueos
„ Unde non datur homini
„ Evitando effugere.

ANTISTROPHICA.

STROPHE 1.

„ [5] Divinitus enim imperavit
„ Fatum a seculo,
Persis autem in animum induxit
Bella turribus inimica
Administrare, et conflictus equitum delicias,
Urbiumque eversiones.

ANTISTROPHE 1.

Didicerunt vero vasti
Maris, albicantis
Flamine rapido
Aspicere marinum nemus,
Freti tenuiter-textis rudentibus,
Et populum-transfretantibus machinis.

STROPHE 2.

Propter hæc mens mihi
Lugubris metu pungitur,
[6] Heu Persici hujus exercitus,
Ne qua intelligat civitas
Vacuam viris urbem
Magnam Susidis.

ANTISTROPHE 2.

[7] Et urbs Cissina
Pari cum luctu cadat.

[5] MS. Nam divinitus parca obtinuit victorias antiquitus. *H. e. Nam quod hactenus feliciter bella gesserant Persæ, id Dei auxilio factum est.*

[6] MS. O Persicum hunc exercitum! Ne audiat urbs quod magnum oppidum Susianæ regionis viris est exhaustum.

[7] MS. Quod si eveniat, urbs Cissina mutuum luctum resonabit.

Et verbum isthoc, heu, plena mulierum
Caterva ululet,
In byssinosque peplos
Cadat scissura.

STROPHE 3.

Omnis enim equestris
Et pedestris populus,
Examen veluti apum,
Reliquit urbem cum principe
Exercitus, utrinque-junctum
Trajiciens marinum
Promontorium, utrique commune continenti.

ANTISTROPHE 3.

Lecti vero præ virorum desiderio
Implentur lachrymis,
Persidesque impense tristes:
Unaquæque desiderio conjugali
Hastatum belli cupidum
Maritum cum dimisisset,
Relinquitur solitaria.

ANAPÆSTI.

Sed agite Persæ sedentes
In hac antiqua domo,
Probam et profundi consilii curam
Geramus, exigit enim necessitas:
[8] Quomodo rem gerit Xerxes rex

[8] MS. Quomodo se habeat Xerxes rex Darii filius, genus nostrum a patre denominatum, *h. e. qui refert nomen nostrum Persarum ab avo et majoribus;* utrum pars quæ vincit in nostro exercitu est jaculatio arcus, *utrum Xerxes vincet per sagittarios,* an potius vicit vis hastæ quæ habet spiculum. Sed hæc, *h. e. ecce,* venit mater regis, lumen par oculis Deorum, *h. e. non minus nobis venerabilis quam Sol et lumina,* regina autem mea, procumbo. Et vero oportet omnes alloqui eam sermonibus allocutionis.

Dario genitus paterno
Ex genere nostro,
Utrum arcus vicerit tractus (scil. *Persæ*)
An cuspidatæ
Lanceæ superaverit robur (scil. *Græci.*)
Sed Deorum instar oculis
Lumen prorumpit mater regis,
Regina vero mea, procido.
Et salutatoriis oportet eam
Omnes verbis compellare.

TROCHÆI.

II. CHOR. O alte-cinctarum regina Persidum celsissima,
Mater Xerxis grandæva, gaudeas Darii uxor,
Quæ et dei Persarum conjux, et dei mater extitisti;
Nisi forte vetus infelicitas exercitum invaserit.

ATOS. Propter hæc venio relicta domo auro-ornata,
Et Dario mihique communi thalamo.
Quin mihi cor pungit sollicitudo; vobis vero verba faciam,
Non a meipsa existens impavida, amici,
Ne magnæ divitiæ pulveris instar conspergentes pavimentum supplantent
Felicitatem, quam Darius intulit non sine aliquo numine.
Propter hæc duplex est mihi in mente cura ineffabilis,
Neque pecuniarum sine viris multitudinem honore prosequi,
Neque pecunia-carentibus splendere lumen, quantumcunque adsit robur.
Sunt enim divitiæ quidem irreprehensibiles, de oculis vero metus:
„ Oculum enim domus arbitror domini præsentiam.
Porro, his ita se habentibus, consultores hujus rei
Mihi sitis Persæ grandævi fiduciarii.
Cuncta enim proba in vobis sunt mihi consilia.

CHOR. Hoc bene scias terræ hujus regina, non te bis dicturam
Neque verbum neque opus quæ in nostra potestate sunt.
Benevolos enim nos in hisce rebus consiliarios vocas.

IAMBI.

ATOS. Multis quidem nocturnis semper in somniis
Sum, ex quo filius meus adornato exercitu

Expeditionem suscepit, Græciam expugnare cupiens.
Sed nunquam adeo evidens *visum* vidi
Quam nocte hesterna; tibi vero dicam.
Visæ mihi sunt duæ mulieres eleganter vestitæ,
Una quidem peplis ornata Persicis,
Altera rursus Doricis, in conspectum venire;
Et statura hodiernis multum augustiores,
Et forma inculpatæ, et germanæ generis
Ejusdem: patriam vero incoluerunt, hæc quidem Græcanicam
Sorte assecuta terram, altera Barbaram.
Hæ litem quandam, ut visa sum videre,
Struere in se invicem: filius vero meus percipiens
Continuit, et mitigavit, curribusque
Subjungit ipsas, et collaria cervicibus
Imponit. Quarum una quidem superbiebat hoc ornatu,
Habenisque habuit os morigerum.
Sed altera pedes jactabat, manibusque currum
Dilacerabat, et vi diripiebat,
Frænis excussis, mediumque jugum fregit.
Excidit autem meus filius, et adstabat pater
Darius miserens illius, hunc ut vidit
Xerxes, lacerabat circum corpus peplos.
Et hæc quidem noctu me vidisse dico:
Postquam vero surrexi, et manibus pulchrifluum
Tetigi fontem, sacrifica manu
Altari adstiti, averruncis Diis,
[9] Qui hisce præsident, oblatura libum.
Video vero aquilam fugientem ad aram
Phœbi, et præ timore steti muta, O amici,
Dein vero circum aspicio celeriter
Alis irruentem, et unguibus caput *aquilæ*
Vellicantem, hæc tamen nihil aliud quam perterrita corpus
Ei præbuit. Hæc mihi visu terribilia
Vobis vero auditu: filius enim, ut bene nostis, meus
Feliciter quidem agens vir esset ad miraculum;
Et si infeliciter egerit, non erit urbi obnoxius;
Quin salvus perinde huic imperaverit regioni.

[9] MS. Quorum hoc est munus.

TROCHÆI.

CHOR. Nolumus te, O mater, aut verbis terrere nimium,
Aut obfirmare: Deos vero supplicationibus adiens,
Si quid mali vidisti, posce horum aversionem ut accipias,
Quæ vero bona, ut compleantur tibi, et liberis tuis,
Urbique ac amicis omnibus. Tum secundo oportet inferias
Terræ et mortuis libare, placide vero hæc postules
Maritum tuum Darium, quem dicis te noctu vidisse,
Bona tibi filioque ab inferis in lucem mittere.
Contraria vero his terræ retenta tenebris obscurari.
Hæc animo præsagiens benevole tibi proposui,
Et undequaque hæc tibi perficienda decernimus.

ATOS. Certe benignus primus horum interpres somniorum
Gnato et domibus meis hoc stabiliisti verbum.
Perficiantur quæ bona sunt: hæc autem, prout cupis,
Omnia faciemus Diis, et amicis qui sub terra,
Quando ad ædes veniemus. Interim hæc ediscere velim,
O amici, ubinam terrarum Athenas sitas esse ferunt.

CHOR. Procul ad occasum decessuum regis solis.

ATOS. Attamen desiderabat filius meus hanc capere urbem.

CHOR. Immo omnis fiat Græcia regi subdita.

ATOS. Ita *sit* adestne illis copiosus exercitus?

CHOR. Etiam ejusmodi exercitus qui multa dudum Medis mala intulit.

ATOS. Hisne aliquid insuper, divitiæ sufficientes domi?

CHOR. Argenti fons quidam est illis, terræ thesaurus.

ATOS. Utrumne illis in manu cuspis est per arcum tracta?

CHOR. Minime, sed hastæ firmæ, et clypeata armatura.

ATOS. Quis vero rex præest, et dominatur aciei?

CHOR. Nullius viri vocantur servi neque subditi.

ATOS. Quomodo igitur sustineant supervenientes hostes?

CHOR. Ita ut Darii numerosam et pulchram aciem deleverint.

ATOS. Gravia dicis cogitatu parentibus eorum qui exierunt.

CHOR. Sed, ut mihi videtur, cito scies totam veram narrationem.
Hujus enim viri festinationem Persicam advertere decet;
Et fert manifestam rem aliquam auditu bonam aut malam.

IAMBI.

NUNT. O terræ totius Asiaticæ urbes,

O Persica tellus, et ingens divitiarum portus!
Ut uno ictu corrumpitur ingens
Felicitas: flos vero Persarum profligatus perit.
„ Hei mihi, malum est primum nuntiare mala.
Necesse tamen est omnem explicare calamitatem,
Persæ, nam totus Barbarorum interiit exercitus.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

CHOR. Tristia, tristia mala,
Recentia et hostilia, heu! heu!
Irrigemini *lachrymis* Persæ
Hunc audientes dolorem.

IAMBI.

NUNT. Quoniam illa omnia peracta sunt.
Et ego insperato lucem video reducem.

ANTISTROPHE I.

CHOR. Longæva certe *nobis*
Hæc vita visa est
Senibus, ad audiendum
Inopinatam hanc cladem.

IAMBI.

NUNT. Etenim præsens, et non verba aliorum audiens,
Persæ, dicerem qualia sint transacta mala.

STROPHE 2.

CHOR. Ottottotoi frustra
Multa jacula omnifariam mixta
A terra Asiæ venerunt in terram
Græciæ, sacram regionem.

IAMBI.

NUNT. Plena sunt cadaverum infeliciter defunctorum
Salaminis littora, omnisque finitimus locus.

ANTISTROPHE 2.

CHOR. Ottottotoi amicorum
Mari-agitata corpora, multum-tincta
Mortua dicis ferri
Super errabundas tabulas.

IAMBI.

NUNT. Nihil enim juverunt arcus; ast omnis periit
Exercitus domitus navium impressionibus.

STROPHE 3.

CHOR. Emitte miserandum clamorem
Lugubrem Persis pugnacibus,
Ut omnia pessime disposuerunt,
Heu! heu! exercitu deperdito.

IAMBI.

NUNT. O plurimum fastidium nomen Salaminis audire.
Heu quam gemo Athenarum memor.

ANTISTROPHE 3.

CHOR. Graves Athenæ hostibus.
Meminisse licet quam multas
Persidum *mulieres* fecerunt frustra
Conjuges, et viris viduatas.

IAMBI.

ATOS. Tacui diu infelix obstupefacta
Malis: tantum enim est hoc infortunium.
Ut neque loqui neque interrogare mala *liceat*
„ Attamen mortalibus necesse est ærumnas ferre
„ Diis inferentibus; quare universum explicans damnum
Dicito imperturbate, licet simul defleas mala,
Quis non occubuit, quem lugebimus
E populi principibus; quis ad sceptrum gerendum
Ordinatus vacuam-viris aciem destituit moriens.

NUNT. Xerxes quidem ipse vivit, et lucem videt.

ATOS. Næ meis domibus magnum dixisti lumen, *i. e. solamen*,
Et album diem ex atra nocte.

NUNT. Artembares quidem, decies millenorum equitum imperator,
Aspero in littore Sileniarum cæditur.
Et Chiliarcha Dadaces ictu hastæ
Saltu levi, navi excutitur.
Tenagoque optimus Bactriorum indigena
Mari percussam insulam Ajacis colit.
Lilæus et Arsames Argestesque tertius
Apud insulam columbarum numero celebrem
Devicti terram violenter occuparunt;
Prope fontem Ægyptii Nili habitans
Arcteus, Adeua, et Pheresba tertius,
Pharnuchusque, hi ex una navi ceciderunt.
Aureus Matallus, myriadum præfectus,
Dux triginta millium equorum nigrorum, moriens
Rubram pilis refertam spissam barbam
Infecit, colorem mutans tinctu purpureo.
Et magus Arabus, Artamesque Bactrius,
Rigidæ terræ incola ibi interiit.
Amistris, et Amphistreus laboriosam hastam
Vibrans, et bonus Ariomardus Sardibus
Luctum præbens, Sisames Mysius,
Tharybisque quinquies quinquaginta navium
Dux, genere Lyrnæus, speciosus vir,
Jacet mortuus, miser, non admodum feliciter.
Syennesisque primus in magnanimitate
Cilicum imperator, unus vir laborem plurimum
Hostibus ministrans, gloriose occubuit.
Horum ego jam ducum mentionem feci:
E multis vero præsentibus pauca annuncio mala.

ATOS. Heu, heu! malorum summa hæc audio;
Dedecora Persis et arguta lamenta.
Sed mihi hoc narra, denuo incipiens,
Quanta fuerit multitudo Græcanicarum navium
Ut sibi arrogarent Persico cum exercitu
Pugnam committere navium impressionibus.

NUNT. Quoad numerum quidem certo scias longe Barbaros
Navibus superasse, nam et Græcis fuit
Totus numerus ad decem triacades

Navium: erat autem decas seorsim ab his selecta.
Xerxi quidem, etenim novi, mille erant *naves*
Quibus præfuit, numero; præstantes celeritate
Bis centum erant et septem, sic res se habet.
Num tibi videmur in hac pugna inferiores fuisse?
Sed ita Deus aliquis perdidit exercitum,
Bilancem deprimens haud æquilibri fortuna.

ATOS. Dii tuentur urbem Minervæ deæ.

NUNT. Est sane Athenarum, est urbs inexpugnabilis.
Nam viri cum sint, munimentum est tutum.

ATOS. Principium vero quodnam fuerit congressus navibus dicito,
Quinam primi iniere pugnam, utrum Græci,
An filius meus elatus multitudine navium.

NUNT. Initium, O domina, omni malo dedit
Apparens Alastor, aut malus alicunde genius.
Vir enim Græcus ex Atheniensium exercitu
Veniens hæc dixit Xerxi filio tuo;
Quod, si venirent nigræ noctis tenebræ,
Græci non manerent, sed ad transtra
Navium irruentes, alius alia,
Occulta fuga vitam servare niterentur.
Ille simulac audiit, non intelligens fraudem
Græci viri, neque Deorum invidiam,
Omnibus propalat navarchis hunc sermonem:
Quando comburere radiis sol terram
Cessaverit, tenebræ vero templum ætheris occupaverint,
Ut ordinarent catervam navium agmine tripartito
Ad custodiendum egressus et transitus marifluos,
Alias vero in circulum *disponerent* Ajacis circum insulam.
Ut si fatum malum Græci fugerint,
Navibus occulte fugam aliquam invenientes,
Omnibus statutum esset capite puniri.
Talia dixit vehementer ex alacri mente;
Nam haud sciebat quæ a Diis futura.
Illi vero non incuriose, sed obsequenti animo
Cœnam pararunt, et navita quisque
Alligavit remum circum scalmum, quo *sedentes* bene remigant.
Postquam vero lux solis occidit,
Et nox supervenit, omnis remi moderator

In navem cessit, et omnis armorum sciens:
Ordo ordinem hortatur longæ navis,
Navigant vero ut erat ordinatus quisque,
Et per totam noctem, huc et illuc delatum disposuerunt,
Navium gubernatores totum nauticum populum.
Procedebat nox, et nihilo magis Græcorum exercitus
Egressum occultum ulla ex parte moliebatur.
Postquam vero dies, albis equis invecta,
Omnem occupavit visu lucida regionem;
Primo sonax a Græcis clamor
Modulate fausta ominatus est, et carmen simul
Reboabat insulanæ petræ
Echo; metus vero omnibus Barbaris aderat
A sententia delapsis: non enim quasi fugientes
Pæana canebant gravem tunc Græci,
Sed ad pugnam ruentes animosa audacia.
Dum tuba clangore ista omnia accendebat.
Postquam autem sonori remi cum incursu
Verberarunt salsuginem frementem ex celeusmate,
Repenteque omnes erant visu conspicui;
Dextrum quidem primum bene-ordinatum cornu
Scite præibat, secundo vero tota classis
Subsequebatur, et *tunc* licuit simul audire
Hunc undique clamorem: O Græcorum filii, ite,
Liberate patriam, liberate
Liberos, uxores, Deorum patriorum sedes
Ac monumenta majorum: nunc pro omnibus certamen.
Quinetiam a nobis clamor Persicæ linguæ
Obviabat, et non amplius erat cunctandi tempus.
Continuo vero navis navi rostrum æreum
Impegit, conflictumque incepit Græcanica
Navis, et fregit omnia Phœnissæ navis
Aplustria, alius autem in alium direxit hastam.
Et primo quidem impetus Persici exercitus
Restitit, ut vero multitudo navium in angusto
Coacta est, auxiliumque nullum illis mutuo aderat,
Ipsi autem ab ipsis æreorum rostrorum concursibus
Feriebantur, et fregerunt omne classis remigium.
Græcanicæque naves non imperite
Circum circa percutiebant; resupinabantur

Carinæ navium, nec amplius mare videre licuit
Naufragiis impletum et cruore mortalium.
Littoraque et rupes cadaverum plenæ erant:
Cum fuga incomposite omnis remigabat navis,
Quæcunque erant ex Barbarorum exercitu.
Illi autem tanquam thynnos aut bolum aliquem piscium
Fragminibus remorum naufragisque frustulis
Feriebant, scindebant; et ploratus una cum
Ejulatu occupavit maris pelagus,
Quoad nox nigra *pugnam* diremerit.
Malorum vero multitudinem, etiam si per decem dies
Seriatim narrarem, ne sic quidem tibi absolverem.
Nam probe hoc scias nunquam una die
Multitudinem adeo numerosam hominum occubuisse.

ATOS. Heu, heu! ingens malorum pelagus ingruit
In Persas, totumque Barbarorum genus.

NUNT. Hoc bene scias, nondum medietatem attigisse me malorum;
Talis enim in eos ruit calamitas infortunii,
Ut hæc, *quæ dixerim*, duplici repenset gravitate.

ATOS. Quænam fortuna hac adhuc inimicitior contingat?
Dicito quam ais calamitatem exercitui
Accidisse, malorum vergentem ad majora.

NUNT. Persarum quicunque erant ætate florentes,
Animoque optimi, et nobilitate insignes,
Ipsique regi ob fidelitatem inter primos semper,
Oppetierunt miserabiliter fato ingloriosissimo.

ATOS. Heu me miseram! malum infortunium, amici.
Quanam vero morte ais hos interiisse?

NUNT. Insula quædam est e regione Salaminis
Parva, statio carinis malefida, quam choreis gaudens
Pan incolit super littore maris.
Isthuc hosce mittit, ut si quando navibus
Privati hostes in insulam evaderent,
Trucidarent facile superabilem Græcorum exercitum,
Simulque amicos servarent a marinis gurgitibus,
Male futuri præscius: cum enim Deus
Gloriam navalis pugnæ Græcis dedit
Ipsomet die corpora contegentes æreis
Armis, navibus exilierunt, et

Circumdederunt totam insulam, ut non invenirent *Persæ*
Quonam se verterent; nam multum et manu missis
Lapidibus percutiebantur, atque ab arcuum
Nervo sagittæ impingentes eos perdiderunt.
Postremo conciti *Græci* impetu unanimi
Feriunt, laniant membra infelicium *Persarum*
Donec omnium vitam corruperint.
Xerxes vero lamentatus est malorum conspiciens abyssum;
Nam sellam habuit, unde facile totum perlustraret exercitum,
Altissimum *sc.* tumulum prope maris pelagus.
Lacerans autem vestimenta et acre ejulans,
Statim cum denuntiasset pedestri exercitui, *ut fugerent*,
Proripuit se fuga incomposita; hujusmodi tibi
Præter priorem calamitas lugenda est.

ATOS. O dæmon invise, ut fefellisti mente
Persas: acerbam ultionem filius meus
De claris Athenis invenit, neque suffecerunt
Quos ante Maratho Barbaros interemit.
Quos retaliatum ire filius meus statuens
Tantam multitudinem malorum contraxit.
Tu vero dic naves quæ effugerunt cladem
Ubi reliquisti? num scis diserte indicare?

NUNT. Duces navium relictarum festinanter,
Quo ventus impellit, inordinatam fugam instituunt.
Exercitus vero reliquus in terra Bœotiorum
Periit, aliqui circa Crenæas aquas
Siti laborantes, aliqui præ asthmate vacui
Transimus in Phocensium terram,
Et Doricum solum, et sinum Meliacum, ubi
Sperchius irrigat campum benigno potu.
Inde nos terræ Achaicæ campus,
Et Thessalorum civitas indigentes
Cibo exceperunt; ibi sane perierunt plurimi
Siti fameque, hæc enim ambo aderant.
Magnesiam vero in terram, Macedonumque
Regionem pervenimus, ad Axii vadum,
Bolbesque palustrem arundinem, Pangæumque montem,
Edonidam in terram; cum nocte in illa Deus
Hyemem intempestivam concitavit, congelavitque omne

Fluentum limpidi Strymonis; adeo ut Deos quisquis
Antea nequaquam putaverat, tunc oraret,
Precibus terram et cœlum adorans.
Postquam autem multum Deos invocare desiverat
Exercitus transit gelu-constrictum vadum.
Et quicunque nostrum, priusquam dispergerentur Dei
Radii, conatus est *transire*, servatus est.
Namque ardens radiis splendidus solis orbis
Medium permeavit vadum, calfaciens flamma;
Cadebant autem in se invicem, fortunatus scilicet
Qui quam celerrime abrupit vitæ spiritum.
Quot vero residui sunt, et salutem assecuti,
Thraciam [1] pertransientes vix multo labore
Veniunt evasi, et hi non multi,
In Penatigeram terram: adeo ut gemat civitas
Persarum desiderans charissimam terræ pubem.
Hæc vera sunt; multa tamen omitto loquens
Mala quæ Persis immisit Deus.

CHOR. O sors ærumnabilis, quam nimium gravis
Pedibus insiliisti universo Persico generi.

ATOS. Hei mihi miseræ ob confectum exercitum.
O nocturna visio insomniorum conspicua,
Quam apertissima mihi manifestasti mala.
Vos autem admodum prave de his conjectastis.
Sed quoniam hæc *ex parte* invaluit locutio
Vestra, Deos quidem primo orare volo,
Dein terræ et mortuis quæ dona sunt
Libum ex ædibus meis accipiens veniam.
Novi equidem pro iis, *me hæc facturam*, quæ jam peracta sunt,
Faciam tamen si quid quod superest melius accidere possit.
Vos autem oportet de his quæ perpetrata sunt
Fidelibus *nobis* fidelia conferre consilia.
Et filium, si prius quam ego hic venerit,
Consolamini, et deducite domum,
Ne insuper ad mala addatur malum.

[1] MS. pertranseuntes.

ANAPÆSTI.

CHOR. At O Jupiter rex, modo Persarum
Superbientium et numerosorum
Copias ubi perdidisti,
Urbes Susa et Ecbatana
Luctu funesto obnupsisti.
Multæ vero teneris manibus calyptras
Scindentes humidis
Lachrymis sinus
Tingunt, doloris participes.
[2] Verum molliter gementes Persides, virorum
Expetentes videre nuperam conjunctionem,
Et lectorum strata delicatis stragulis,
Luxuriosæ pubertatis delectationem dimittentes,
Lugent gemitibus insatiabilibus.
Et ego ob fatum pereuntium
Suscipio explorato, *certo sciens*, luctuosum *threnum*.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

Nunc enim universa luget
Terra Asiæ exhausta.
Xerxes enim duxit, papæ,
Xerxes vero perdidit, tatæ,
Xerxes quidem omnia secum duxit imprudenter
Navigiis marinis.
Cui bono Darius adeo

[2] MS. Et mulieres Persicæ etiam in luctu fastuosæ, desiderantes videre societatem plenam virorum suorum, *vel, societatem nuper institutorum virorum*, relinquentes, *dimittentes*, strata pretiosarum vestium lectorum, delicatæ juventutis oblectationem, gemunt luctibus sine fine. Et ego quoque tolero mortem eorum qui perierunt luctuosissimam. H. e. *Fero molestissime mortem eorum qui sunt excisi.* Xerxes quidem duxit exercitum, et Xerxes idem perdidit; et Xerxes omnia sequi fecit, *abduxit imprudenter florem Asiæ*, navibus marinis. Cur tandem Darius quidem adeo tunc præerat civibus sine damno, *sine clade*, ductor charus regionis Susiæ.

Innocuus præfuit
Dux civibus,
Susidis charus princeps?

ANTISTROPHE I.

Terrestres enim et marinas *copias*
Istæ similiter alatæ, *i. e. velis instructæ*, cæruleis proris
Naves duxerunt, papæ!
Naves perdiderunt, tatæ!
Naves mortiferis impressionibus.
Et per Græcorum manus
Vix effugere regem
Ipsum audivimus
Thraciæ per campestres
Et frigidissimas vias.

STROPHE 2.

At qui primo fato sunt functi, heu!
Relicti ex necessitate, eheu,
Circa littora Cychrea, ô ô,
* * * * * * *
Geme et mordere *animo*
Graviterque vociferare
Ad cœlum sublatis doloribus. ô ô.
Extende ululatricem
Clamosam misellam vocem.

ANTISTROPHE 2.

Pulsati vero a mari atroci, heu!
Infestantur a mutis, eheu!
Filiis immaculati *maris*. ô ô.
Luget vero virum *suum* domus orbata.
Parentesque liberis privati
Asperguntur lachrymis,
Gravissimas miserias ô ô
Lugentes senes:
Omnem jam audiunt dolorem.

ANAPÆSTI.

Certe per Asiam terram
Non amplius legibus Persarum vivent,
Non amplius tributa pendent
Despoticis exactionibus,
Neque in terra procidentes
Parebunt: nam regiæ
Periere vires.
Non amplius lingua mortalibus
Intra cancellos *erit*. Laxatus est
Populus ad effutiendum libere,
Quamprimum solutum est jugum fortitudinis.
Sanguine vero imbuta tellus
Ajacis insula
Circumflua obtinet Persarum *cadavera*.

IAMBI.

III. ATOS. „ O amici, quicunque in malis versatus est,
„ Novit quod mortalibus quando æstus
„ Malorum supervenerit, omnia timere solet;
„ Quando vero sors placide fluit, confidere
„ Hanc ipsam felicem sortem secundo flatu perpetuo lapsuram.
Mihi enim jam timoris plena omnia
In oculis ex adverso apparent a Diis.
Intonatque auribus clamor haud pæanius;
Talis malorum consternatio perterret mentem.
Etenim viam hanc sine curribus,
Et pridiana pompa, ex ædibus rursus
Emensa sum, filii patri placantia libamina
Ferens, quæ *sunt* mortuorum delinifica;
Ab immaculata vacca album potu-suave lac,
Et florilegæ *apis* stillam, pellucidum mel,
Cum guttis aqueis fontis virginei,
Purumque ab agresti matre
Potabile antiquæ vitis gaudium hoc,
Et in foliis semper germinantis vitam
Flavæ oleæ fructus fragrans adest,
Floresque plectiles omniferæ terræ proles.
Sed, O amici, ad has inferias

Hymnos accinite, divumque
Darium revocate; ego vero terræ epotandos
Hosce præmittam honores inferis Diis.

ANAPÆSTI.

CHOR. Regina mulier decus Persarum,
Et tu mitte inferias sub receptacula terræ,
Et nos hymnis rogabimus
Mortuorum deductores,
Ut benevoli sint sub terra.
Cæterum terrestres Dii sancti,
Terraque, et Mercuri, et tu rex inferorum,
Mittite ex inferis animam in lucem.
[3] Nam si quid amplius infortunii noverit,
Solus mortalium terminum diceret.

EPODICA.

STROPHE 1.

An me audit, beatæ memoriæ,
Diis æqualis rex,
Mittentem barbaras
Perspicuas omnifarias
Luctuosas infelices voces?
Miserrimos dolores perboabo,
Certe ex inferis me audit.

ANTISTROPHE 1.

Sed tu Terra, et alii
Terrestrium duces,
Deum magnificum
Celebrate mihi e domibus vestris exeuntem,

[3] MS. Nam si aliquod noverit remedium horum malorum amplius, *præter illa quæ hactenus facta sunt,* solus utique mortalium finem declaraverit. H. e. *Consilium indicaverit terminandi hæc mala.* Certe me audit rex Deo par mittentem voces lingua Persica perspicuas, varias, *de variis casibus Xerxis,* infelices, infaustas.

Persarum Susis natum Deum.
Et sursum mittite *talem* qualem nondum
Persica terra occuluit.

STROPHE 2.

Charus sane vir, charus tumulus,
Charos enim tegebat mores.
Et Pluto deductor
Remittet Darium,
Qualem regem Darium. eia!

ANTISTROPHE 2.

Neque enim viros unquam perdidit
Bello absumentibus noxis.
Sed divinus-consultor vocabatur,
Et divinus-consultor erat;
Quoniam bene administravit exercitum. eia!

STROPHE 3.

O rex, antique rex,
Age, veni,
Accede ad summum cacumen
Tumuli croco tinctam
Pedis attollens crepidam,
Regiæ tiaræ
[4] Fasciam ostendens.
Accede pater optime Darie, hei!

ANTISTROPHE 3.

Ut nova audias,
Et recentia mala,
[5] Domine domini

[4] MS. Apicem.

[5] MS. Ostende te nobis, O domine domini nostri, involavit enim, *sive inumbravit nos nubes*, caligo perniciosa, jam enim juventus universa periit. O tu qui cum mortuus es fuisti multum lachrymandus, O rex, rex, quare

Appare. Stygia enim
Caligo circumvolavit *nos*.
Quippe jam juventus
Universa periit.
Accede pater optime Darie, hei!

EPODUS.

Heu, heu, heu, heu.
O multum ab amicis deflete cum morereris.
Quare hæ O dynasta, dynasta,
Circa tuam geminæ
Grassarentur labes
Totam terram tuam hanc?
Perierunt funditus triremes
Naves nenaves nenaves.

IAMBI.

IV. DAR. O fida *proles* fidelium *patrum*, et coætanei meæ juventæ
Persæ senes, quali labore laborat civitas?
Gemit, dehiscit, scinditurque solum.
Videns vero meam conjugem prope sepulchrum
Horresco, libamina tamen propitia suscepi.
Vos autem lamentamini stantes prope tumulum,
Et plangentes luctibus animam educentibus,
Miserabiliter evocatis me, ast exitus haud facilis est:
„ Et præterea subterranei Dii
„ Ad accipiendum quam ad dimittendum promptiores sunt.
Tamen ego apud ipsos multum pollens
Venio: properavi vero ut propter tempus *protractum* sim inculpabilis.
Quodnam autem est Persis prægravans recens malum?

hæc gemina peccata immorabuntur, *versabuntur*, circa universam hanc tuam regionem? H. e. *Quare pateris ut tuum hoc regnum bis jam tantam cladem acceperit. A Græcis semel modica plaga accepta cum tu ducebas exercitum, sed nunc gravissima et funestissima ducente Xerxe. Vel possumus cladem geminam interpretari de clade terra et mari accepta.* Perierunt funditus naves trium scalmorum, infelices naves infelices.

CHOR. Vereor quidem intueri,
Vereor et alloqui
Te, antiquo præ timore.

TROCHÆI.

DAR. Sed quoniam ab inferis veni tuis persuasus luctibus,
Orationem neutiquam prolixam sed concisam efferens
Dic, et percurre omnia amissa erga me reverentia.
CHOR. Metuo quidem gratificari,
Metuo vero coram alloqui,
Fando nefanda amicis.
DAR. Sed quoniam metus antiquus tuis præcordiis obstitit,
Tori mei grandæva consors, generosa mulier,
Fletuum horum desinens, luctuumque, apertum aliquid
„ Dicito. Humana scilicet hominibus accidunt infortunia.
„ Multa quidem ex mari, multa vero ex terra mala
„ Eveniunt mortalibus, si diuturnior vita in longum extensa fuerit.
ATOS. O tu qui omnium mortalium superasti faustitatem felici fato,
Quomodo, quamdiu vidisti solis radios, beatus existens
Vitam ævi prosperi Persis, tanquam Deus, transegisti:
Nunc etiam te beatum duco cum mortuus sis antequam videres malorum abyssum.
Etenim omnem audies sermonem Darie breviter.
Eversæ sunt Persarum res, ut verbo dicam.
DAR. Quonam modo? venitne immissa pestilentia, aut seditio in urbem?
ATOS. Nequaquam: sed prope Athenas omnis deletus est exercitus.
DAR. Quis vero meorum filiorum illuc duxit exercitum, dicito.
ATOS. Bellicosus Xerxes, evacuans totum continentis spatium.
DAR. Terrane an mari periculum hoc miser stulte fecit?
ATOS. Utrinque: duplex erat acies duorum imperatorum.
DAR. Quomodo tantus exercitus pedestris peregit transitum?
ATOS. Machinis conjunxit fretum Helles, ut transirent.
DAR. Etiam hoc peregit, ut Bosporum magnum clauderet?
ATOS. Sic se habet, et hoc propositum Deorum aliquis promovit.
DAR. Heu magnus aliquis venit Genius, ne saperet bene.
ATOS. Ut tandem videre liceat quali modo mala perpetravit.

DAR. Quid autem passi sunt illi quibus ita ingemiscitis?
ATOS. Navalis exercitus profligatus perdidit terrestrem exercitum.
DAR. Itane penitus hasta deletus est omnis exercitus?
ATOS. Adeo ut Susarum tota lugeat civitas hominum vacuitatem.
DAR. Proh Dii immortales, vanum auxilium et adjumentum exercitus.
ATOS. Bactriorum periit perditissimus populus, neque inter eos aliquis senex.
DAR. O miser, qualem pubem sociorum perdidit!
ATOS. Unum vero Xerxem desertum ferunt cum haud multis.
DAR. Qui vero et quo evadere est? quæ salus?
ATOS. Lubentem illum pontem duabus annexum continentibus transire.
DAR. Et salvum ad hanc evasisse continentem, hoccine verum?
ATOS. Næ sermo manifestus vincit; in hoc non est dissidium.
DAR. Heu velox evenit oraculorum impletio, in meum filium
Jupiter immisit complementum prædictionum: ego vero
Deos orabam ut hæc longo post tempore perfectum irent.
,, Sed quando festinat aliquis, illi ipsum Numen se adjungit.
Nunc videtur fons malorum omnibus amicis emergere.
Filius meus, cum hæc non perspiceret, juvenili audacia perfecit,
Qui sacrum Hellespontum instar servi in vinculis
Speravit se habiturum, fluentem Bosporum fluentum Dei
Et transitum permutavit, adactasque malleo pedicas
Injiciens, multum viæ emensus est numeroso exercitu,
[6] Mortalis existens, Deos enim omnes putabat *se* pessimo consilio,
Ipsumque Neptunum superaturum. Nonne inter hæc morbus animi, *mania*,
Filium meum tenuit? metuo ne magna divitiarum nostrarum
Affluentia fiat præoccupantis præda.
ATOS. Hæc cum malis hominibus consuetudinem habens didicit
Bellicosus Xerxes; quippe qui dicant, te quidem ingentes filiis
Opes bello acquisivisse, hunc autem præ timiditate
Domi hastam quatere, et paternas opes neutiquam augere.

[6] **MS. Mortalis cum fuerit, stulte putabat se Deos ipsumque Neptunum superaturum.**

Talia a malis hominibus sæpe audiens opprobria
Hanc expeditionem consulto suscepit, exercitumque *traduxit* in Græciam.

IAMBI.

DAR. Ab illis nempe opus peractum est
Maximum, semper memorandum: urbem hanc Susa perditam
Viris vacuam reddidit magis quam unquam fuit,
Ex quo hunc honorem Jupiter rex præbuit,
Unus vir toti Asiæ ovium altrici
Ut præesset, habens directorium sceptrum.
Primus enim dux exercitus erat Medus
Alter ejus filius opus hoc administravit.
Prudentia enim animum ejus gubernabat.
Tertius ab illo Cyrus, vir fortunatus,
Cum imperavit, omnibus pacem constituit amicis,
Lydorumque et Phrygum acquisivit populum,
Totamque Ioniam subegit vi:
Deus enim non invidit *successum* adeo benevolus fuit.
Quartus Cyri filius dein moderavit exercitum.
Quintus vero Mardus imperavit dedecus patriæ,
Et solio antiquo: hunc cum dolo
Interfecit Artaphrenes bonus in ædibus,
Cum viris amicis, quibus hoc erat negotium.
Sextus autem Maraphis, septimusque Artaphrenes.
Et ego quidem sortitus sum hanc quam volui sortem;
Multaque debellavi numeroso exercitu:
Sed haud tale malum ingessi in urbem.
Verum Xerxes filius meus, juvenis cum sit, juvenilia sapit,
Neque meorum recordatur mandatorum.
Nam hoc clare satis cognoscitis coætanei mei;
Omnes nos, qui hæc tenuimus imperia,
Nunquam visi sumus damna irrogasse tanta.

CHOR. Quid igitur, rex Darie, quonam dirigis
Sermonum finem? quomodo post hæc adhuc
Optime res cedant Persarum populo?

DAR. Si exercitum in Græciam non ducatis,
Ne quidem si Medicus major sit exercitus.
Ipsa enim terra auxiliaris illis, *Græcis*, est.

CHOR. Quomodo hæc dixisti? quali modo auxiliatur?
DAR. Interficiens fame fastuosos nimium.
CHOR. Sed expeditum et lectum conscribemus exercitum.
DAR. At neque qui nunc manet in Græciæ regionibus
Exercitus obtinebit salutarem reditum.
CHOR. Quid ais? nonne totus Barbarorum exercitus
Transit Helles fretum ab Europa?
DAR. Imo pauci ex multis; si quid fidei habere Deorum
Oportet oraculis eum, qui in ea quæ nunc peracta sunt
Respexerit, non enim res ex parte eveniunt, ex parte non.
Et siquidem hæc ita sunt, multitudinem selectam exercitus
Reliquit vana spe ablectatus *Xerxes*.
Manent vero ubi Asopus campum fluctibus
Irrigat, pinguefactorium gratum Bœotiorum solo;
Ubi extrema malorum oportet eos pati,
Pœnas contumeliæ, et impiorum consiliorum:
Qui in terram Græcanicam migrantes, nec Deorum simulachra
Verebantur violare, neque fana comburere.
Aræ abolentur, et delubra Deorum
Radicitus confuse e fundamentis eversa sunt.
Certe cum male fecerint, non minora
Patiuntur, aliaque passuri sunt, neque adhuc malorum
Fundus subest, sed amplius crescunt.
Tanta enim erit massa sanguinolenta
In agro Platæensi sub hasta Dorica,
Ut mortuorum cumuli ad tertiam usque sobolem
Sine voce ostenderint oculis mortalium,
,, Quod non oportet hominem arroganter sapere.
,, Nam contumelia herbescens fert spicam
,, Damni, unde metit lachrymosam messem.
Tales autem videntes horum castigationes,
Memores sitis Athenarum et Græciæ, neque quis
Despecta fortuna præsente,
Aliam concupiscens sortem, effundat ingentes opes.
,, Jupiter sane, vindex nimis insolentium
,, Moliminum, censor gravis instat.
Porro vos qui soliti estis illum instituere,
Docete eum rectis monitionibus
Desinere Deo injurium esse insolenti audacia.
Tu vero grandæva mater chara Xerxis,

Domum ingressa, ornatu adprime decoro
Sumpto, obviam ito filio *tuo*, plane enim
Præ dolore malorum laciniæ circa corpus
Variegatarum vestium staminibus ruptis diffluunt.
Quare tu ipsum sermonibus prudenter mitiga.
Novi enim quod te solam audire sustinebit.
Ego vero abeo ad inferos sub caliginem terræ.
At vos senes gaudete licet inter mala
Indulgentes animis voluptatem quotidie;
„ Quoniam mortuis nihil prosunt divitiæ.

CHOR. Certe multas et præsentes et adhuc futuras
Barbarorum clades dum audirem, dolui.

ATOS. O fortuna, quam multi mihi ingruunt mali
Dolores, maxime vero hæc mordet calamitas,
Dedecus circum corpus filii
Vestimentorum audientem, quod eum ambit.
Sed ibo, et mundo e domo sumpto
Meo obviare filio aggrediar:
Non enim charissimos [7] prodemus inter mala.

ANTISTROPHICA.

STROPHE.

CHOR. O Dii, certe amplam
Bonamque in urbe administrandam vitam
Adepti sumus, quando senex
Ad omnia sufficiens, probus,
Invictus rex Deo par
Darius imperabat regioni.

ANTISTROPHE.

Primum quidem probatissimo
Exercitu clari fuimus, et turrita, *i. e. urbana*,
Instituta recte administrabant *Persæ*.
Reditus autem ex bellis
Sine labore sine perpessionibus feliciter agentes
Duxerunt domum.

[7] MS. deseremus.

MONOSTROPHICA.

Quam multas vero cepit urbes,
Cum non transmisisset trajectum
Halyos fluvii,
[8] Ne quidem e foco suo motus.
Quales sunt Strymonii maris
Acheloides *insulæ* vicinæ
Thraciis mapaliis.
Et ultra paludem quæ *sunt*
In mediterraneis
Mœnibus circumductæ
Urbes huic regi parebant,
Helles circa trajectum
Latum habitatæ
Recessusque Propontidis,
Et ostium Ponti,
Et insulæ quæ juxta promontorium
Marinum circumfluæ,
Huic adjacentes terræ
Qualis Lesbus, et
Olivifera Samus,
Chius, atque Parus,
Naxus, Myconus,
Tenoque conjuncta
Andrus vicina.
Et littorales
Obtinuit maritimas
Lemnum, Icarique [9] sedem,
Et Rhodum, et Gnidum,
Cypriasque urbes,
Paphum, atque Solos,
Et Salamina, cujus
Nunc metropolis
Horum causa gemituum.
Etiam ditissimas,
In regione Ionibus sorte data, populosas
Græcorum obtinuit

[8] MS. Nec se e foco suo moveret.

[9] MS. F. paludem.

Pro sua prudentia.
Quippe insuperabile aderat *ei*
Robur virorum bellicosorum,
Et ex omni gente mixtorum auxiliarium. Nunc
Vero sine controversia
Ista a Deo *in nos* versa e contrario
Ferimus *mala* in bellis
Domiti vehementer
Plagis marinis.

ANAPÆSTI.

V. XER. Heu!
Infelix ego sortitus hoc fatum
Exosum inconjectabile;
Quam crudeliter fortuna invasit
Persarum populum! quid patiar miser?
Solutum enim est robur membrorum meorum,
Juventutem civium consideranti.
Utinam Jupiter etiam me cum viris
Qui oppetierunt
Mortis fato occultasset.

CHOR. Ototototoi rex præstantis exercitus,
Et Persas-regentis insignis honoris,
Ornamentique virorum
Quos nunc Deus abscidit,
Terra vero deplorat indigenam
Pubem a Xerxe interfectam inferos
Adimplente Persis. Ductim enim euntes
Plurimi viri, regionis flos,
Arcu-domantes, plane generatio
Multorum-millium hominum, interierunt.

XER. Heu, heu, præclarum robur.

CHOR. Asiatica etiam gens, O rex,
Ad terram usque graviter, graviter
Genu inclinavit.

XER. Ipse vero, heu, heu, deflendus
Miser generi terræque patriæ
Exitio fui.

MONOSTROPHICA.

CHOR. Alloquutorium tui reditus,
Mala-prædicantem clamorem,
Mala-accinentem vocem
Mariandynæi
Ejulatoris
Emittam, emittam,
Flebilem ululatum.
XER. Edite lugubrem et lachrymabilem
Tumultuariam vocem.
Fortuna enim rursus mala
In me conversa est.
CHOR. Edam et luctuosum *threnum*
A populoque perpessa, ex reverentia tui,
Marique inflicta gravamina
Civitatis stirpis deploratricis.
Clangam denuo luctum lachrymis uberem,
Græcorum enim eripuit *a Persis*,
Græcorum, inquam, navalis
Mars, adversæ partis auxiliator,
Nocturnum æquor depopulatus
Et infelix littus.
XER. Heu, heu, heu! vociferare et omnia percontare.
CHOR. Ubinam reliquus amicorum cœtus?
Ubinam Satrapæ tui?
Qualis erat Pharandaces,
Susas, Pelago et
Dotamas atque Agabates,
Psammis et Susiscanes
Qui Ecbatana reliquit.
XER. Perditos destitui Tyria
Ex navi projectos in littoribus
Salaminiis, aspera
Defunctos in acta.
CHOR. Heu, heu, heu! ubinam vero Pharnuchus,
Ariomardusque bonus?
Ubi Sebalces rex,
Aut Lilæus felix genitor,

Memphis, Tharybis, et Masistres,
Artembaresque aut Hystæchmes?
Hæc te rursus interrogo.

XER. Hei mihi, hei mihi;
Antiquas aspicientes
Invisas Athenas, omnes
Uno conflictu,
Heu, heu, heu! miseri
Humi palpitant.

CHOR. Num et ibi tuum fidissimum-oculum
Persarum inspectorem
Myriadum omnium numeratorem
Alpistum filium Batanochi,
Filii Sesami, filii Mygabatæ,
Partheumque magnumque Œbarem
Reliquisti, reliquisti?

XER. Proh misera!

CHOR. Persis præclaris [1] mala malorum præsaga dicis.

XER. Desiderium videlicet bonorum
Sociorum memoras,
Gravia odiosa mala ante-mala
Dicens: clamat, clamat
Intra membra cor.

CHOR. Attamen aliud quid desideramus,
Mardonem virorum myriadum principem,
Xanthem, mavortiumque Ancharem
Diæxinque et Arsacen,
Equitum duces,
Cigdagatem et Lythimnem
Audacem, hastæ inexplebilem.

XER. Mortui, mortui, non circa tentoria
Rotis vecta, verum pone insequentes.
Abierunt enim exploratores exercitus.
Abierunt, heu, heu, ignobiles.

CHOR. Heu, heu, heu, heu, heu, heu!
Pessimi dæmones patrastis
Malum inopinatum sed nimis perspicuum
Quale aspexisset Ate.

[1] MS. *Mala penitus-mala.*

XER. Obstupefacti sumus, qualia perpetuo infortunia.
CHOR. Obstupefacti sumus: manifesta enim,
Novitiæ novitiæ calamitates calamitates.
Græcorum classiarios
Adorti parum feliciter.
In bello infaustum sane Persarum genus.
XER. Quomodo miser tanto exercitu *perdito*
Non animo percellor?
CHOR. Quid enim? nonne perierunt
Maximæ *copiæ* Persarum?
XER. Vides reliquias hasce meæ expeditionis?
CHOR. Video, video.
XER. Et hanc sagittarum capacem.
CHOR. Quid hoc quod servatum dicis?
XER. Repositorium sagittis.
CHOR. Certe pauca e multis.
XER. Destituti sumus auxiliaribus.
CHOR. Nonne Græcus populus aversatur arma?
XER. Imo animosus est; aspexi vero
Cladem inexpectatam.
CHOR. In fugam versam classicam
Catervam dicis?
XER. Peplum quidem laceravi præ mali calamitate.
CHOR. Papæ, papæ, papæ, papæ.
XER. Imo vero plus quam papæ.
CHOR. Gemina enim sunt et tergemina.
XER. Molesta *nobis*, hostibus vero deliciæ.
CHOR. Num decurtatum est robur?
XER. Nudus sum satellitum.
CHOR. Amicorum marinis cladibus.
XER. Illachryma illachryma damnum istud; et domum te recipe.
CHOR. Heu, heu, heu, heu, miseriæ, miseriæ.
XER. Vocifera nunc mecum alterno strepitu.
CHOR. Retributionem malam malorum malis.
XER. Ejula cantum simul condens.
CHOR. Otototoi.
XER. Gravis certe hæc calamitas.
CHOR. Hei mihi, et hoc admodum doleo.
XER. Feri, feri, et ingemisce mea gratia.
CHOR. Lachrymis irrigor luctu dotatus.

XER. Vocifera nunc mecum alterno strepitu.
CHOR. Lugubriter cantare licet domine.
XER. Extende nunc vocem luctibus.
CHOR. Otototototoi.
Atra vero rursus temperabitur
Mihi, et gemebunda plaga.
XER. Et pectus tunde, etiam vocifera Mysorum more.
CHOR. Tristia, tristia.
XER. Et evelle canos barbæ pilos.
CHOR. Vehementer vehementer et admodum lugubria.
XER. Clama stridule.
CHOR. Et hæc faciam.
XER. Peplum autem dirumpe sinuosum vigore manuum.
CHOR. Tristia, tristia.
XER. Et scinde comam et miserere exercitus.
CHOR. Vehementer vehementer et admodum lugubria.
XER. Humecta oculos.
CHOR. Madesco sane.
XER. Vocifera nunc mecum alterno strepitu.
CHOR. Heu, heu, heu, heu!
XER. Luctuosus domum te recipe.
CHOR. Heu, heu! terra Persica infelix aditu.
XER. Heu jam per urbem,
CHOR. Heu scilicet, etiam etiam.
XER. Ingemiscite molliter incedentes.
CHOR. Heu, heu! terra Persica infelix aditu.
XER. Heu, heu, heu! triremibus
Heu, heu, heu! navibus perditi.
CHOR. Luctibus infeliciter sonantibus te comitabimur.

IN PERSAS

THOMÆ STANLEII COMMENTARIUS.

[*Quæ uncinulis includuntur ex auctoris MSto accedunt.*]

[Υποθ. ΓΛΑΥΚΟΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΕΡΙ ΑΙΣΧΥΛΟΥ. Vir cl. Joannes Jonsius de Scriptoribus Historiæ Philosophicæ, I. 4. "Glaucus Rheginus, Italus, antiquorum poetarum et musicorum historiam literis mandavit. Plutarchus de Musica: Γλαῦκος ὁ ἐξ Ἰταλίας ἐν συγγράμματί τινι τῷ περὶ τῶν ἀρχαίων ποιήτων τε καὶ μουσικῶν. *Glaucus Italus opere quodam de priscis poetis et musicis.* Ubi ejus iterum et sæpius meminit, et de ætate, vita, atque inventis veterum poetarum et musicorum eum egisse non obscure indicat. Ex hoc opere sumpsit quæ de Empedocle poeta physico e Glauco protulit Laertius, VIII. *Emped.* Democriti vitam ex eodem idem illustrat Laertius, IX. Πάντως μέντοι τῶν Πυθαγορικῶν τινας ἀκοῦσαί φησιν αὐτὸν Γλαῦκος ὁ Ῥηγῖνος κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους αὐτῷ γεγονώς. *Pythagoricorum quosdam eum audivisse affirmat sane Glaucus Rheginus, qui eadem vixit ætate.* Unde non est quod de ætate ejus posthac dubitemus, cum Democrito æqualis fuerit juxta Laertium. De Democrito autem eodem opere egit, cum et Democritus inter musicos fuerit referendus, propter musicos ejus libros a Laertio, IX. recensitos. Glaucum ἐν τοῖς παρ' Αἰσχύλου μύθοις citat Anonymus ὑποθέσεως Περσῶν Æschyli auctor; sed eundem credo intelligi Glaucum. Fuerunt tamen qui de auctore istius operis dubitarint. Plutarchus libro de 10 Rhet. vita Antiphontis; Εἰσὶ δ' οἱ καὶ τὸ Γλαύκου τοῦ Ῥηγίνου περὶ ποιητῶν βιβλίον εἰς Ἀντιφῶντα ἀναφέρουσιν. *Sunt qui Glauci Rhegini de poetis librum Antiphonti tribuant.* Junior hoc fuit Glaucus Locrensis cujus ὀψαρτυτικὰ citat Athenæus, III. 6. VII. 21. IX. 1. XII. 3. XIV. 23. Pollux, VI. 10. 2." Hactenus vir doctissimus.]

[Ibid. ΣΤΡΩΝΝΥΣ ΤΕ ΘΡΟΝΟΥΣ. f. θρόους.]

Ibid. ΕΚ ΤΩΝ ΦΟΙΝΙΣΣΩΝ ΦΗΣΙ ΦΡΥΝΙΧΟΥ. Unde et Euripides apud Aristophanem Æschylum quasi Phrynichi imitatorem deridens, ait, Ran. v. 941.

Μωροὺς λαβὼν παρὰ Φρυνίχῳ τραφέντας.

Phœnissas Phrynichi memorat ejusdem Interpres in Vespas, v. 220. Φρύνιχος δὲ, inquit, ἐγένετο τραγῳδίας ποιητὴς, ὃς ἔγραψε δρᾶμα Φοινίσσας· ἐν ῷ μέμνηται Σιδωνίων. Scripsit et idem Πέρσας, teste Suida: quo nomine et

comœdiam edidit Pherecrates Athenæo laudatam, III. 5. et alibi sæpe. Potuit Æschylus Phrynichum hac tragœdia imitari: quamvis enim ipse victoriæ ad Salaminem interfuit, octo tamen annis post Persas profligatos exhibitam esse hanc fabulam satis constat; nam illa pugna Olympiadis 75. anno primo contigit; acta vero fuit tragœdia sub Menone, quem Archontem fuisse Olymp. 76. anno quarto testatur Diodorus Siculus, XI. p. 268.

Ibid. ΤΥΡΙΟΝ ΟΙΔΜΑ ΛΙΠΟΥΣΑ. Ex Euripidis *Phœnissis*, ubi poeta ex Phœnissis mulieribus Chorum constituit, a quibus et tragœdiæ nomen dedit, ut vulgatæ tritæque Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις fabulæ nova quædam facies novusque cultus gratiam quandam et venustatem adderet. Erant autem hæ mulieres bello captæ ab Agenoris nepotibus spoliorum primitiæ Apollini consecratæ, adeoque Thebas missæ ut inde Delphos mitterentur. Sed priusquam hoc commode fieri potuit, urbs obsidione premebatur; cumque scena Thebis jam obsessis Chorus ex his mulieribus constituitur. Harum una, ut fieri solet, quæ sit, unde venerit, spectatoribus primo exponit, Phœniss. ỷ. 210.

> Τύριον οἶδμα λιποῦσ' ἔβαν
> ΑΚΡΟΘΙΝΙΑ Λοξίᾳ
> Φοινίσσας ἀπὸ νάσου.

Et rursus a Polynice interrogatis unde venerint, respondet earum una, ỷ. 287.

> Φοίνισσα μὲν γῆ πατρὶς ἡ θρέψασά με,
> Ἀγήνορος δὲ παῖδες ἐκ παίδων δορὸς
> Φοίβῳ μ' ἔπεμψαν ἐνθάδ' ΑΚΡΟΘΙΝΙΟΝ.

Ex quibus verbis licet certissimum sit mulieres genere Phœnissas bello captas a posteris Agenoris Apollini Delphico consecratas, alia tamen sunt quæ veterum et neotericorum ingenia exercuerunt. Nec enim unde venerint, neque qua via, satis constare putarunt viri doctissimi. Primo enim Scholiastes Græcus factum hoc voluit expugnata Tyro, ac si Agenoris Nepotes bellum cum Tyriis gessissent, urbemque expugnassent, et mulierum inde captarum has quasi primitias dedicassent. Acta ergo hæc inquit, Ἀγηνοριδῶν ἐκπεπορθηκότων Τύρον, καὶ τοὺς ἐκκρίτους αὐτῶν Ἀπόλλωνι πεπομφότων, ἃς καὶ ΑΚΡΟΘΙΝΙΑ Εὐριπίδης λέγει Λοξίᾳ. Negat hoc Samuel Petitus, Comment. in Leges Atticas. "Tyrus enim," inquit, "semper fuit in potestate regum Phœniciæ, totius tractus metropolis:" non ergo potuerunt Tyro expugnata mitti, si Tyrus non expugnaretur; expugnari autem non potuit ab iis quorum in potestate semper fuit. Et hoc fortasse verum est, adeoque falsum quod magister ille

Græcus voluit, qui capta scilicet Tyro consecratas has mulieres ostendit: et multo certe verisimilius est, ex aliqua alia Phœniciæ parte ab Agenoridis captas, ad Tyrum imperii sedem allatas, atque inde missas. Quod ad illud Petiti argumentum declinandum, et ad ea quæ poeta dixit exponenda sufficiat. Verum alio argumento contendit Petitus non tantum Tyro captas non fuisse, sed nec alibi in Phœnicia, adeoque Tyro non venisse Bœotiam. "Plane enim," inquit, "adversantur verba Chori, Phœnissas Tyro, si Diis placet, Bœotiam petentes Siciliam prætervehi." Potuit fieri ut tempestate actæ in Siciliam vi ventorum appellerent: occurrit ergo huic objectioni; "Utut," inquit, "istud itineris tempestatibus tribuas; nam Tyro Bœotiam navigantes nunquam in Siciliam aget tempestas Zephyro flante. Zephyrus autem flabat, ut testatur Chorus, isque non adeo validus, sed prosper atque secundus." His fretus argumentis negat has mulieres Tyro ex Phœnicia venisse, sed ex insula aliqua inter Siciliam et Africam, Melita scilicet vel Gaulo, e qua in Bœotiam navigantes necesse fuerit Siciliam prætervehi, et Zephyrum secundum habere. Hujus insulæ incolas Tyri fuisse ἀποίκους statuit, a Tyriis autem descivisse, portubusque prohibuisse; itaque Tyrii classe instructa illos adorti expugnarunt, primitiasque prædæ Apollini Delphico consecrarunt. Hoc est scilicet inauditum ante viri doctissimi εὕρημα, quod cum ex suo plane cerebro hausisset, in ipso tamen se Euripide invenisse putavit. "Quod diximus," inquit, "insulanos illos noluisse admittere Phœnices in portus suos, claret ex primo Chori versu; scilicet,

Τύριον οἶδμα λιποῦσ᾽ ἔβαν."

At quis unquam Œdipus hunc sensum ex hoc versiculo antea expiscari potuit, ut cum mulier dicat se relicto mari Tyrio venisse, inde eam colligat Tyrios portu Melitensi aut Gaulensi prohibuisse? At corruptus locus est, et quamvis leviter, maximo tamen cum sententiæ detrimento; ita ergo emendat,

Τύριον ὄδμα λιποῦσ᾽ ἔβαν.

Nam ὀδέω *vendo*, inde ὄδημα, unde ὄδμα. Euge! vocabulum excogitavit quod nullius unquam in scriptis fuit, ut expositionem erueret quæ nullius unquam in mentem venit. Ut ὄδμα deducatur ἀπὸ τοῦ ὀδέειν, quid tamen est ὄδμα λιπεῖν? hoccine est spectatores docere unde venerit? Ita enim in more positum erat, ut siqua in scenam persona prodiret, quæ illi loco non nota esset, quæ sit, unde venerit doceatur. Ita Polydori imago in Hecuba, √. 1.

Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότου πύλας
Λιπών.——

Ita Troadibus Neptunus infit, ꝟ. 1.

"Ηκω λιπὼν Αἰγαῖον ἁλμυρὸν βάθος
Πόντυ.——

At quis, quæso, intellexisset unde Chorus venerit, qui dicit se Τύριον οἶδμα λιπεῖν? Ut igitur hac ipsa tragœdia de Cadmo dixit Jocasta, ꝟ. 5.

——Κάδμος ἡνίκ' ἦλθε γῆν
Τήνδ', ἐκλιπὼν Φοίνισσαν ἐναλίαν χθόνα·

ita cum Bacchus secum ex Lydia Baccharum chorum adduxisset, earum prima, unde venit, quæ sit, primo docet, Bacch. ꝟ. 64.

'Ασίας ἀπὸ γᾶς ἱερὸν Τμῶλον
'Αμείψασα θοάζω Βρομίῳ
Πόνον ἡδύν.——

Et quod Meliten coloniam Phœnicum etiam tum fuisse velit, etiam ante tempora belli Thebani, ego equidem vix credo. Dicitur quidem Diodoro Φοινίκων ἄποικος, sed Pœnos eum intellexisse ostendunt Stephanus et Scylax, quibus est ἄποικος Καρχηδονίων. Prius igitur necesse est condita sit Carthago, imo et civibus etiam abundet, quam in Gaulon et Meliten et Lampada colonias mittat: at Carthaginem nemo unquam prodidit supra quinquaginta annos ante excidium Trojæ conditam fuisse; at eodem anno, vel potius priori, ut Eusebius voluit, (summa enim audacia Petitus Eusebium ex hac tenui conjectura corrigit) Thebanum bellum exarsit: ergo eodem tempore quo Carthaginem condunt Tyrii, etiam *in has insulas inde colonias mittunt, et Pœni hi ex Carthagine missi Phœnicas portu prohibent, a Phœnicibus vincuntur.* Quam belle hæc omnia conveniunt! Ita et Euripidem ipsum correxit, et hæc omnia ἀσύστατα excogitavit, ne unum hoc absurdum committeretur, scil. Tyro per Siciliam in Bœotiam ne quis dicatur navigasse. Id autem ipsum quale sit videamus.

Τύριον οἶδμα λιποῦσ' ἔβαν
'Ιόνιον κατὰ πόντον
'Ελάτᾳ πλεύσασα, περιῤ-
ῥύτων ὑπὲρ ἀκαρπίστων
Πεδίων Σικελίας,
Ζεφύρυ πνοαῖς ἱππεύσαντος ἐν ὀρανῷ
Κάλλιστον κελάδημα.

Enimvero hoc ferendum nullo modo est, ut quis Tyro Thebas per Siciliam naviget, et hoc, vento ab Occasu flante, idque κάλλιστον κελάδημα. Certe cum Stesichorus Radinam Samo Corinthum navigasse flante Zephyro scripsisset, geographorum princeps Strabo

recte vel inde colligit, VIII. p. 347. de Ionica Samo intelligi non potuisse: pariter qui Zephyro flante Bœotiam venisse mulieres dicet, aut Tyro non solvisse, aut Siciliam certe non prætervectas credet. At cur a Tyro eam solvisse cum Petito negemus ratio nulla est; quæ dicit se liquisse Τύριον οἶδμα, venisse Φοινίσσας ἀπὸ νάσυ, et de patria interrogata respondet,

Φοίνισσα μὲν γῆ πατρὶς ἡ θρέψασά με.

Licet enim Carthaginienses Tyri coloni dicti sint, et Pœni, nemo tamen opinor Africum mare Tyrium nominavit, aut insulam aliquam in quam colonias Phœnices miserunt tantum, *insulam*, *regionem Phœnissam* dixit, præsertim si ostendere vellet unde venerit. Græci igitur Interpretes, qui quamplurima effugia excogitarunt, de mutando loco unde solverint ne cogitarunt quidem. Sed pro Zephyro vernum tempus, pro vento tempestatem anni, substituit unus: alii κάλλιστον κελάδημα pulcherrimum quidem, h. e. favorabilem quidem ventum natura sua, ipsis autem non item, sed minime secundum: alter, quolibet vento venire Tyro Siciliam potuisse, quia remis uterentur, adeoque dixisse ἐλατᾷ πλεύσασα. Sed quorsum quæso etiam contra ventum remis adeo contenderent ad Siciliam, ut Bœotiam pervenirent? Alii novam Siciliam quæsiverunt, et in ipso itinere inter Aulidem Chalcidemque invenire se parvam insulam eo nomine insignitam professi sunt. Et revera de alia Sicilia erat omnino cogitandum, vel alia saltem regione; quis enim campos Siciliæ steriles unquam dixit? num quæ Æschylo, Prometh. Vinct. v. 369. καλλίκαρπος, Euripidi ἀκάρπιστος? num illa sterilis quæ Catoni *Cella penaria reipub. Romanæ?* quæ, Cicerone teste in Verr. II. 2. *maximos exercitus Romanos vestivit, aluit, armavit?* in qua πρόβατα γίνεσθαι περίνεφρα δι' εὐβοσίαν testaretur Aristoteles, Hist. Animal. III. 17.? Quid hic etiam non excogitarunt Interpretes? uni ἀκάρπιστα sunt valde fertilia; alteri *Siciliæ campi* sunt mare Siculum. Revera vix majorum illa insula inter Carthaginienses et Romanos turbarum, quam hic inter interpretes causa fuit; neque nisi Sicilia sublata prorsus recte unquam intelligetur. Legendum itaque censeo pro Σικελίας, Κιλικίας· est autem frequens hic apud auctores lapsus. Suidas, Σόλοι, Σικελίας πόλις. At quis nescit legendum Κιλικίας? ipse de Solone paulo ante, Ἀπεδήμησεν ἐν Κιλικίᾳ, καὶ ἔκτισε πόλιν ἣν Σόλυς ἐκάλεσε. Jamque Zephyrus, qui cum Tyro solverent in causa fuit ne Siciliam attingerent, ipsa ratio est cur prope Ciliciam, quæ Phœniciæ ab ortu est, navigarent. Cumque *steriles campos* præternavigasse se ait, partem maritimam Ciliciæ asperæ proculdubio intelligit: ἧς ἡ παραλία στενή ἐστι, καὶ οὐδὲν ἢ

σπανίως ἔχει χωρίον ἐπίπεδον, Strabone teste, XIV. p. 668. unde dicta est Τραχειῶτις. Sed vetus hæc quidem menda, verum, ut quid sentio dicam, non librariorum incuria, sed diligentia potius indocta Scioli alicujus introducta. Nam primo, ex voce περιῤῥύτων conjicere potuit, quisquis fuit, poetam de insula locutum; at Cilicia insula non est: deinde navigavit Chorus Ἰόνιον κατὰ πόντον, qui neque ipse juxta Ciliciam. Quærenda igitur videbatur insula prope Ionium mare; reperta est statim Sicilia. Pro Κιλικίας igitur felici, ut putabat, conjectura scripsit Σικελίας· nos certe, longe feliciori, veterem lectionem restituendam putamus. Non enim omnes loci περίῤῥυτοι sunt insulæ, sed περιῤῥέω *alluo* vel *præterfluo*, ut Politianus ex Herodiano suo transtulit; et Lucianus de Luctu, c. 2. dixit περιῤῥεῖσθαι τὴν χώραν ποταμοῖς μεγάλοις, regionem describens multis fluminibus irriguam. Ita dum Euripides apud Strabonem dixit, VIII. p. 379.

Ἥκω περίκλυστον προλιπὼν
Ἀκρον Κόρινθον·

Strabo περίκλυστον non *circumfluum* reddidit, sed vel propter puteos aquamque subterraneam ita dictum, vel antiquitus exundasse Pirenen καὶ κατάῤῥυτον ποιεῖν τὸ ὄρος notavit. Ergo illi περίκλυστος est κατάῤῥυτος. Ἁλίζωνος etiam Corinthus dicitur, quasi mari circundaretur, non quod undique, in illo versu Epigram. Antholog. III. 12.

Λαΐδ' ἔχω πολιῆτιν ἁλιζώνοιο Κορίνθου.

Et Ἁλίζωνοι vel Ἁλιζῶνες Homeri, sive Paphlagones fuerint, ut Hesychius ex veteribus, sive Chalybes, ut Strabo, sive Bithyni, ut Arrianus, non sunt undique mari cincti. Licet enim Arrianus apud Eustathium ex Oriente et Occidente, ex Septentrione et Meridie mari cinctos Bithynos suos prodat, non tamen insulanos intelligi velit, ne peninsulanos quidem: ὡς μὴ πόῤῥω χεῤῥονήσου εἶναι τὰ πολλὰ αὐτῶν, καὶ δικαιότατα λέγεσθαι διεζῶσθαι θαλάσσῃ. Sic apud geometras veteres περιφέρεια non tantum est linea comprehendens circulum, sed etiam semicirculum, et quodvis segmentum; quæ licet plerumque in semicirculis et segmentis κύκλου περιφέρεια, quia circulus præsupponitur factus, ac mox divisus vel in æquales partes semicirculi, vel in inæquales, ut segmenta fiant, unde et ὑπ' εὐθείας ἀπολαμβανομένη ut cum relatione ad totam peripheriam dicatur, tamen etiam περιφέρεια simpliciter pro segmenti linea curva usurpatur. Eucl. III. Def. 8. Ἐν τμήματι δὲ γωνία ἐστὶν ὅταν ἐπὶ τῆς περιφερείας τοῦ τμήματος ληφθῇ τι σημεῖον. Ut igitur περιφέρεια segmenti aut semicirculi dicitur, non quod semicirculum aut segmentum totum ambiat; ita terra περίῤῥυτος dici recte potest cujus unum latus aqua circumeat, licet ex altera parte neutiquam ambiatur. Ionium autem mare latius

a poetis quam a geographis extendi, jamdiu monuimus, ad illud Æschyli in Prometheo, ℣. 839.

——Ἰόνιος κληθήσεται,
Τῆς σῆς πορείας μνῆμα, τοῖς πᾶσι βροτοῖς.

Ibid. ΕΙΠΕ ΤΕΙΧΗ ΞΥΛΙΝΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΑΙ. Ipsa oraculi verba refert Herodotus, VII. 141.

Τεῖχος Τριτογενεῖ ξύλινον διδοῖ εὐρύοπα Ζεὺς,
Μοῦνον ἀπόρθητον τελέθειν, τό σε τέκνα τ' ὀνήσει.

Synesius de Insomn. Καὶ Λοξίας ἐκεῖθεν ὁ Πυθοῖ χρησμῳδὸς, ὅτι τὸ ξύλινον τεῖχος ὃ τοῖς Ἀθηναίοις ὁ θεὸς ἐδίδου σωτήριον, μάτην ἂν ἤκουσεν ἐκκλησιάζων ὁ δῆμος, εἰ μὴ Θεμιστοκλῆς ἀνέγνω τοῦ χρησμοῦ τὴν διάνοιαν. Lycophron, ℣. 1418.

Σὺν καλίνοισι τειχέων προβλήμασι.

Cæterum videtur oraculum non modo ad ipsas naves, sed et ad turres ligneas quas in navibus bellicis extruebant antiqui, allusisse. Jul. Poll. I. 9. Ἐὰν δὲ ᾖ κατάφρακτον τὸ πλοῖον, ἐπιναυπηγοῦνται πυργοῦχοι, καὶ ἐπ' αὐτῶν πυργίδια δύο, δεξιὸν καὶ εὐώνυμον, ὧν μέσον τὸ κατάστρωμα. Dictæ sunt a veteribus Latinis *Falæ*. [Paulo aliter rem narrat Syrianus in Hermogenem: Ξέρξου ἐπίοντος ἔχρησεν ὁ θεὸς, Τεῖχος Τριτογενεῖ ξύλινον διδοῖ εὐρύοπα Ζεύς. Καὶ οἱ μὲν συμβουλεύουσιν ἔχεσθαι τῆς ἀκρωπόλεως ῥάψῳ γὰρ ἐπεφράκτο. Οἱ δὲ ἐμβαίνειν εἰς τὰς ναῦς. Sopater ad eundem Hermogenem: Τοῦ θεοῦ χρήσαντος Τεῖχος Τριτογενεῖ ξύλινον διδοῖ εὐρύοπα Ζεὺς, οἱ μὲν εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀξιοῦσι καταφύγειν κοτίνοις τότε πύκνοις καταπεφραγμένην· οἱ δὲ πρὸς τὰς τριήρεις κελεύουσι κατασκευάζεσθαι. Nempe, non quod muros ligneos struere suaderent, sed arcem occupare quæ palis spinosis septa, vel ut Sopater, oleastris. Justin. II. 12. *Adventante igitur Xerxe, consulentibus Delphis oraculum, responsum fuerat, salutem muris ligneis tuerentur. Themistocles navium præsidium demonstratum ratus, persuadet omnibus, patriam municipes esse, non mœnia, civitatemque; non in ædificiis sed in civibus positam; melius itaque salutem navibus quam urbi commissuros; hujus sententiæ etiam Deum auctorem esse.*]

Ibid. ΕΠΙ ΜΕΝΩΝΟΣ. Magistratum gessit Menon anno quarto Olympiadis 76. Diod. Sic. XI. p. 268. *Septem contra Thebas* post *Persas* exhibitam fuisse discimus ex Scholiaste Aristophanis, in Ranas, ℣. 1053. Οἱ Πέρσαι πρότερον δεδιδαγμένοι εἰσὶ, εἶτα οἱ Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. Ideoque ad illud Aristophanis, ibid. ℣. 1058.

Εἶτα διδάξας τοὺς Πέρσας.——

Monet, τὸ δὲ εἶτα, καὶ τὸ μετὰ τοῦτο, οὐ θέλουσιν ἀκούειν πρὸς τὰς διδασκαλίας, hoc est, habita ratione temporum quibus illæ fabulæ editæ fuerunt, ἀλλ' ἐν ἴσῳ τῷ κατὰ τοῦτο ἐδίδαξα καὶ τὸ ἕτερον. Porro notandum quod bis acta fuerit hæc tragœdia; primo Athenis, sub Menone; at et post

Syracusis jussu Hieronis. Schol. Aristoph. in Ran. ℣. 1057. Δοκοῦσι δὲ οὗτοι οἱ Πέρσαι ὑπὸ τοῦ Αἰσχύλου δεδιδάχθαι ἐν Συρακούσαις σπουδάζοντος Ἱέρωνος, ὥς φησιν Ἐρατοσθένης ἐν γ' περὶ Κωμῳδιῶν.

Ibid. ΣΥΡΟΣ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΘΕΙΣ, Η ΝΟΘΟΣ. Vir summus Jos. Scaliger, in Eusebium, ita videtur accipere quasi duplex cognomen fuerit, Σύρος et Νόθος· quod ego aliter capio; Σύρον enim cognomen verum fuisse idiomate Persico, τὸ νόθον autem Græcam ejus interpretationem. סור Hebræis *degener, nothus.*

Ibid. ΤΙΝΕΣ ΔΕ ΚΑΙ ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΔΑΡΕΙΟΝ ΛΕΓΟΥΣΙΝ ΕΙΝΑΙ. Cæteris tribus antiquior. Scholiastes Aristoph. in Concionantes, ℣. 598. Οἱ Δαρεικοὶ οὐκ ἀπὸ Δαρείου τοῦ Ξέρξου πατρὸς, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου τινὸς παλαιοτέρου βασιλέως ὠνομάσθησαν. Cujus verba, ut solet, exscripta tradit Suidas in voce Δαρεικοὺς. Quin de hoc dicendum erit postea.

Dram. Pers. ΑΤΟΣΣΑ. Eusebius Hellanicum ex Clemente adducit scribentem quod Atossa Persarum regina epistolas invenit: quare non nemo Atossam accipit pro ea quæ in sacris literis est הדסה, *Hadassah* vel *Esther*, quæ literas mittebat ad 127 provincias, satrapias regni Persici, insigni occasione; unde forte obliqua fama, eam invenisse quas novo modo mittebat. Porro historici memorant bellum susceptum contra Græcos a Dario, suasu uxoris Atossæ. Atossa Cyri filia Herodoto, III. 88. imo eadem, ni fallor, quæ Vasti in sacris literis.

Ibid. ΑΓΓΕΛΟΣ. Scena fabulæ Susis constituitur. Scholiastes Aristoph. in Ran. ℣. 1060. Τὰ μὲν πράγματα ὑπόκειται ἐν Σούσοις. Narrat sane Herodotus nuncium illuc ivisse, VIII. 97. Ταῦτά τε ἅμα Ξέρξης ἐποίεε, καὶ ἔπεμπε ἐς Πέρσας ἀγγελέοντα τὴν παρεοῦσάν σφι συμφοράν· subjicitque, adventu ejus adeo consternatos Persas, ut vestimenta dilacerarent, et planctus ejulatusque irrequietos ederent, ibid. c. 99. Ὥστε τοὺς κιθῶνας κατερρήξαντο πάντες, βοῇ τε καὶ οἰμωγῇ ἐχρέωντο ἀπλέτῳ. Quod ab Æschylo egregie describitur.

Ibid. ΕΙΔΩΛΟΝ ΔΑΡΕΙΟΥ. Inter ea quæ in re scenica ab Æschylo fuerunt reperta, εἴδωλα recenset Biographus in MS. Oxoniensi et editione Robortelli: Καὶ τὴν ὄψιν τῶν θεωμένων κατέπληξε τῇ λαμπρότητι, γραφαῖς καὶ μηχαναῖς, βωμοῖς τε καὶ τάφοις, σάλπιγξιν, εἰδώλοις, Ἐριννύσι.

Ibid. ΠΡΟΛΟΓΙΖΕΙ Δ' Ο ΧΟΡΟΣ. Ita et in Euripidis Rheso: male igitur Chorus a Scaligero definitur, "Pars fabulæ post actum:" et ipse Aristoteles, cum τὸ Χορικὸν dividit et definit, ad τὸ πολὺ, non τὸ ἀεὶ, respexit.

℣. 1. ΤΑΔΕ. Neutrum pro masculino, ut *Romanum nomen*

pro *Romani*, familiare Græcis, ut τὸ ξενικὸν pro *peregrini*. Noster in Sept. Theb. ѵ. 981.

Ἀχέων τοίων τάδ' ἐγγύθεν.

Talibus doloribus nos propinqua sumus.

[ѵ. 2. ΕΛΛΑΔ' ΕΣ ΑΙΑΝ. Ἑλλὰς olim tantum civitatem Thessaliæ significabat, ἀπὸ τῦ Ἕλληνος Deucalionis filio; cujus rei testes sunt Thucydides, I. 3. Stephanus περὶ πόλεων, et Eustathius, qui ubique apud Homerum Ἑλλάδα et Ἕλληνας Thessaliæ tantum civitatem et Thessalos reddit. Mox vero omnem illum terræ tractum qui est a Sunio promontorio usque ad Acarnaniam et Athamanes ex Occidente, et Thessaliam a Septentrione, usque ad Meliacum sinum: atque hæc est Ἑλλὰς Ptolomæi, apud quem Thessalia, quæ primum Græciæ nomen Ἑλλάδος dedit a nominis participatione excluditur. Deinde latius eundem terræ tractum, inclusis etiam Thessalia et Peloponneso, insulisque plurimis in Mari Ægæo; et hæc est Græcia Strabonis. Postremo, non tantum terras istas, sed et Asiam minorem, nonnullas etiam Africani littoris partes, et loca denique omnia quæ Græci incoluerunt; et hoc sensu ut plurimum apud posteriores est usurpata.]

Ibid. ΠΙΣΤΑ ΚΑΛΕΙΤΑΙ. Sic ѵ. 171. γηραλέα πιςώματα· et ѵ. 683. Ὦ πιςὰ πιςῶν. Forte septem regni Persici proceres; non Orosangæ, qui plures, et innumeri. Eunuchus concreditus πιςὸς, et πεπιςευμένος, honoris nomen. Scholiastes, Bibl. Rom. edit. de Potipharo, Ὁ μὲν Σύρος μιᾷ προσηγορίᾳ τόν τε Σπάδοντα καὶ τὸν πιςὸν ἄνδρα λέγει τοῖς δεσπόταις.

[ѵ. 3. ΤΩΝ ΑΦΝΕΙΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΥΧΡΥΣΩΝ ΕΔΡΑΝΩΝ. Urbem Susa intellige ubi hæc acta esse putantur. In ea, superatis Medis, Cyrus et Persæ regiam collocaverunt; Strabo, XV. p. 727. Ἐνταῦθα ἔθεντο τὸ τῆς ἡγεμονίας βασιλεῖον· quam maxime exornaverunt. Idem, p. 728. Κοσμήσαντες δὲ τὰ ἐν Σούσοις βασιλεῖα μάλιςα τῶν ἄλλων. Neque regia tantum sed pecuniarum thesauri hic erant adeo immensi, ut Aristagoras Cleomeni, si hanc urbem ceperit Lacedæmonios cum Jove de divitiis certare posse dixerit: Herod. V. 49. Ἔνθα βασιλεύς τε μέγας δίαιταν ποιεῖται καὶ τῶν χρημάτων οἱ θησαυροὶ ἐνθαῦτά εἰσι· ἑλόντες δὲ ταύτην τὴν πόλιν, θαρσέοντες ἤδη τῷ Διῒ πλούτου πέρι ἐρίζετε.]

[ѵ. 4. ΕΔΡΑΝΩΝ. Scholiastes τῶν οἴκων Persarum et τῆς χώρας reddit. Sic ἕδρα pro οἰκεῖος τόπος sumitur. Hippocrati ἐν τῷ μοχλικῷ, p. 349. et pro domicilio Sophocli in Trachin. ѵ. 1160. Virgil. Æn. I. 251.

Hic tamen ille urbem Patavi sedesque locavit
Teucrorum.——

Statim vero sequitur apud eundem, Scholiastem nostrum ad ѵ. 3.

λείπει τὰ βασίλεια. Poterat sane vox ἑδράνων de ipso solio regio interpretari. Sophocles, Ajac. Mastig. ℣. 194.

Ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων ὅπε μακραίων
Στηρίζῃ ποτὶ τᾷδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ.

Ubi Scholiastes, ἀνάστα ἐκ θρόνων, atque ex ipso Suidas, Ἑδράνων· θρόνων.]

Ibid. ΚΑΤΑ ΠΡΕΣΒΕΙΑΝ, *propter dignitatem*. Hesychius, Πρεσβείη, τιμὴ μείζων. Ita distinguendum. Rursum, Πρέσβεις, βασιλεῖς, ἄρχοντες, προτιμώμενοι. Nostra infra, ℣. 625.

Βασίλεια γύναι πρέσβος Πέρσαις.

℣. 7. ΕΙΛΕΤΟ ΧΩΡΑΣ ΕΦΟΡΕΥΕΙΝ. Aliter Herodotus, VII. 52. apud quem Xerxes soli Artabano imperium committit, his verbis, Σῶζε οἶκόν τε τὸν ἐμὸν, καὶ τυραννίδα τὴν ἐμήν. Σοὶ γὰρ ἐγὼ μούνῳ ἐκ πάντων σκῆπτρα τὰ ἐμὰ ἐπιτραπῶ. Quæ locutus, Artabanum Susa dimisit.

[v. 10. ΚΑΚΟΜΑΝΤΙΣ ΘΥΜΟΣ. Ad Virgilianum illud, Æneid. X. 843.

Agnovit longe gemitum præsaga mali mens.

Vir cl Germanus Valens Guellius, " Eurip. in Androm. Πρόμαντις θυμὸς ὥς τι προσδοκῶν. Et Æsch. in Pers. Κακόμαντις θυμός. Et Odyss. Ε'.

Πολλὰ δέ οἱ κραδίη προτίοσσετ' ὄλεθρον."

Plautus, Aulul. II. 2.

Præsagibat mihi animus frustra me ire quando exibam domo.

Cicero de Divin. I. 31. ubi hunc versum Comici laudat, *Inest*, inquit, *igitur in animis præsagitio extrinsecus injecta atque inclusa divinitus*, &c. Quin κακόμαντις θυμὸς hic, atque θυμόμαντις, v. 224. est qui non ex divino indicio sed proprio judicio et mentis præsagio ominatur, ut consultor, non ut vates. Achill. Tat. Clit. et Leucipp. VI. p. 369. Ψυχαὶ δὲ πεφύκασι μάντεις τῶν κακῶν, ἐπεὶ τῶν τε ἀγαθῶν ἥκιστα ἐκ μαντείας εὐτυχοῦμεν. l. ἐπεί τι τῶν ἀγαθῶν, κ. τ. λ.]

Ibid. ΟΡΣΟΛΟΠΕΙΤΑΙ. Ita legit et Hesychius; Ὀρσολοπεῖται, διαπολεμεῖται, ταράσσεται· Αἰσχύλος. Etymologici auctor; Ὀρσιλέπος (legendum omnino cum Sylburgio, ut vel ex ipsa Etymologia constat, Ὀρσολόπος) ὀρσοοπὸς, ἵνα λάβῃ τὸ λ. περὶ παθῶν. Herodiani librum innuit περὶ Παθῶν, quem passim laudat. [Homerus, Hymno in Mercurium, ℣. 308.

Ἦ με βοῶν ἕνεχ' ὧδε χολούμενος ὀρσολοπεύεις;

Alii ὀρσοπολεῖται, eadem ratione ut ὀνειροπόλοι.]

℣. 12. ΠΑΣΑ ΜΕΝ ΙΣΧΥΣ ΑΣΙΑΤΟΓΕΝΗΣ. Quo sensu Latini *Vis:* sc. pro multitudine et copia. Livius, *Magna vis ex Sicilia advecta*. [Daniel xi. 2. de eodem Xerxe. *Concitabit omnes adversus regnum Græciæ*. Sc. subditos sociosque. Mardonius apud

Herodotum ait Xerxis tempore sub Persis fuisse Sacas, Indos, Æthiopes, et Assyrios. In exercitu vero ejus fuisse ait Herodotus quinquagesies bis centena octoginta tria millia.]

[Ibid. ΑΣΙΑΤΟΓΕΝΗΣ. f. Ἀσιαδογενής.]

℣. 13. ΝΕΟΝ Δ' ΑΝΔΡΑ ΒΑΥΖΕΙ. Omnes juvenes suos peregre, in Europam, profectos clamore prosequitur, et vehementer poscit Asia : ita se mox explicat, ℣. 59.

Τοιόνδ' ἄνθος Περσίδος αἴας
Οἴχεται ἀνδρῶν,
Οὓς περὶ πᾶσα χθὼν Ἀσιῆτις
Θρέψασα, πόθῳ στένεται μαλερῷ.

Hesych. Βαΰζειν, ὑλακτεῖν. Hic vero metaphorice eodem sensu quo Latini aliquoties *latrare* sumunt. Horat. Serm. II. 2.

Latrantem stomachum bene leniet.——

Nec aliter Lucretius, II. 4.

——*nonne videtis*
Nil aliud sibi Naturam latrare.——

[Jul. Pollux, Onomast. V. 13. Εἰρήκασι δέ τινες τῶν ποιητῶν καὶ βαΰζειν τὰς κύνας. Aliter vero Fungerus in Hesychii locum nuper allatum, "Terentio," inquit, "et Virgilio istud est *mussitare* et *mussare*; Grammatici id esse tantundem volunt atque dissimulandi causa tacere : unde demussata contumelia cum silentio transmissa." Vide Martin. 137.]

℣. 16. ΟΙ ΤΕ ΤΟ ΣΟΥΣΩΝ, ΗΔ' ΕΚΒΑΤΑΝΩΝ. Et ℣. 535.

Ἄστυ τὸ Σούσων ἠδ' Ἐκβατάνων.

Etymologicum magnum, Σοῦσα ἡ πόλις, ἀπὸ τῶν περιπεφυκότων κρίνων· σοῦσα γὰρ τὰ λείρια λέγεται. Idem, τὰ λείρια ὑπὸ τῶν Φοινίκων σοῦσα λέγεται. Athen. Deipn. XII. 2. Κληθῆναι δὲ τὰ Σοῦσά φησιν Ἀριστόβουλος καὶ Χάρης διὰ τὴν ὡραιότητα τοῦ τόπου· σοῦσον γὰρ εἶναι τῇ Ἑλλήνων φωνῇ κρίνον. Erroris insimulat Aristobulum et Charetem vir doctus Joannes Drusius, Observat. XII. 8. "Neque enim," inquit, "Græca vox est, ut Aristobulus et Chares scribunt, sed Hebraica et Chaldaica, et fortasse etiam Persica ; Græci autem ab Oriente eam acceperunt, et innumeras alias." Sic ille ; quasi Aristobulus et Chares σοῦσον Græcanicam esse vocem dixerint ; cum nihil aliud velit Athenæus, quam ex eorum sententia τὸ σοῦσον Græce interpretatum significare κρίνον *lilium*. Ἐκβάτανα Ptolemæo Ἀκβάτανα. Hebræa Tobiæ versio, אגבתנים.

℣. 17. ΚΙΣΣΙΝΟΝ ΕΡΚΟΣ. Susa a Tithono condita Memnonis patre : arx ipsa Memnonium vocabatur. Susii etiam Cissii sunt dicti, et Æschylus Memnonis matrem Cissiam vocat. Strabo, XV. p. 728. Λέγεται γὰρ δὴ καὶ κτίσμα Τιθωνοῦ τοῦ Μέμνονος πατρός· et mox,

ἡ δ' ἀκρόπολις ἐκαλεῖτο Μεμνόνειον. Λέγονται δὲ καὶ Κίσσιοι οἱ Σούσιοι. Φησὶ δὲ καὶ Αἰσχύλος τὴν μητέρα Μέμνονος Κισσίαν. Auroram intelligit, quam Æschylus (fortasse in Ψυχοστασίᾳ) Cissiam fuisse tradidit. Sic Strabo. Æschylus vero hic Susa et τὸ παλαιὸν Κίσσινον ἕρκος separat; ut et postea, ℣. 117.

—— μὴ πόλις πύθη-
ται κένανδρον μέγ'
Ἄστυ Σουσίδος.
Καὶ τὸ Κίσσινον πόλισμ'
Ἀντίδουπον ἔσσεται.

Cissia sane urbs erat in agro Susiano, Ptolem. Geogr. VI. inter quam et Chalcapitida situs est campus *Deera* Δεέρη. Chald. *convallis Dura*, דורא, Daniel iii. Κισσίης χώρης meminit Herodotus, VI. 236. Cissiorum, Hesychius. Κίσσιοι, ἔθνος Περσῶν· quos in hac expeditione adversus Græcos profectos, tradit idem Herodotus, armaturamque describit, et ducem nominat, VII. 62. Κίσσιοι δὲ στρατευόμενοι, τὰ μὲν ἄλλα κατάπερ Πέρσαι ἐσκευάδατο, ἀντὶ δὲ τῶν πίλων, μιτροφόροι ἦσαν. Κισσίων δὲ ἦρχε Ἀνάφης ὁ Ὀτάνεω· et mox, Μῆδοι δὲ τὴν περ ἐν τῷ πεζῷ εἶχον σκευὴν, καὶ Κίσσιοι ὡσαύτως. Quomodo in hac pugna se gerebant, discimus ex Diodoro Siculo, XI. p. 247. Τοῖς δὲ Μήδοις ἐπιτεταγμένοι Κίσσιοι καὶ Σάκαι κατ' ἀρετὴν ἐπίλεκτοι διεδέξαντο τὴν, καὶ νεοχμοὶ πρὸς διαπεπονημένους συμβαλόντες, ὀλίγον μὲν ὑπέμενον τὸν κίνδυνον, κτεινόμενοι δ' ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Λεωνίδην καὶ βιασθέντες ὑπεχώρησαν.

℣. 21. ΟΙΟΣ ΑΜΙΣΤΡΗΣ. Persica nomina omnia in Σ terminari refert Herodotus, I. 139. Τὰ οὐνόματά σφι ἐόντα ὅμοια τοῖσι σώμασι καὶ τῇ μεγαλοπρεπείῃ, τελευτῶσι ἐς τὠυτὸ γράμμα, τὸ Δωριέες μὲν σὰν καλέουσι, Ἴωνες δὲ σίγμα. Ἐς τοῦτο διζήμενος εὑρήσεις τελευτῶντα τῶν Περσέων τὰ οὐνόματα, οὐ τὰ μὲν, τὰ δ' οὔ, ἀλλὰ πάντα ὁμοίως. Ταῦτα μὲν ἀτρεκέως ἔχω περὶ αὐτῶν εἰδὼς εἰπεῖν. Hoc an ita sit valde dubiat vir summus Josephus Scaliger de Emendat. Temp. VI. "Sane Cyrus," inquit ille, "et Darius tam Græce quam Persice eam literam habent ultimam: atqui Mithridates, Oxydates, Tiridates, Artaxerxes, et similia, quæ Græci per sigma terminant, Persice desinunt in A." Ita vir doctissimus, et quidem rectissime: sed tamen ista nomina quæ adducit ut sententiam suam tutetur, omnino e lingua Chaldæa deprompta videntur, nec Persica sunt.

Ibid. ΑΜΙΣΤΡΗΣ. Idem forsan qui postea Ἄμιστρις, ℣. 320.

Ibid. ΑΡΤΑΦΡΕΝΗΣ. Huic lectioni favet Scholiastes ad ℣. 768. et ipsum Æschylum eo respexisse monet, cum dixerit,

Φρένες γὰρ αὐτοῦ θυμὸν οἰακοστρόφουν.

Quin ad Artaphrenem istud nihil pertinere certissimum est. Aliæ

editiones hic habent Ἀρταφέρνης. Sane Artaphernes quidam, Artaphernis filius, Lydorum et Mysorum dux in hac expeditione memoratur Herodoto, VII.

℣. 22. ΜΕΓΑΒΑΖΗΣ. Idem forsan qui Herodoto Μεγάβαζος ὁ Μεγαβάτεω, inter præfectos nauticarum copiarum recensitus, VII. 97. [Hesych. Μεγαβύζιοι λόγοι· μεγάλοι· ἀπὸ τοῦ Περσῶν βασιλέως. Οἱ δὲ βαρβάρους, καὶ οἱ τῆς Ἀρτεμίδος ἱερεῖς, καὶ οἱ στρατηγοὶ τοῦ Περσῶν βασιλέως μεγάβυζοι.]

Ibid. ΑΣΤΑΣΠΗΣ. An qui Herodoto Ὑστάσπης, dux Bactriorum et Sacarum? VII. 65.

℣. 24. ΒΑΣΙΛΗΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΥΠΟΧΟΙ. Persarum imperatorem plures reges sibi subditos habuisse nemo nescit; ideoque titulum *Regis regum* sibi vendicabat: ita in inscriptione monumenti Cyrum appellatum testatur Strabo, XV. p. 730. ex Onesicrito,

Ἐνθάδ' ἐγὼ κεῖμαι Κῦρος βασιλεὺς βασιλήων.

Ita se nominat Artaxerxes in epistola ad Esdram, 1 Esdræ viii. 8. Ἀρθασάσθα βασιλεὺς βασιλέων Ἔσδρᾳ ἱερεῖ καὶ ἀναγνώστῃ τοῦ θείου νόμου, χαίρειν. Et ad Pætum, Ἀρταξέρξης βασιλεὺς βασιλέων Παίτῳ χαίρειν.

Ibid. ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΕΓΑΛΟΥ. Hoc titulo gaudebat imperator Persicus. Dio Chrysost. Orat. III. Μέγας βασιλεὺς κέκληται μόνος ἐκεῖνος. Ita Artaxerxes apud Josephum, Antiquit. Judaic. II. 6. Βασιλεὺς ὁ μέγας Ἀρταξέρξης τοῖς ἄρχουσι καὶ τὰ ἡμέτερα φρονοῦσι, χαίρειν. Herodotus, VIII. 140. in Oratione Alexandri ad Athenienses, Πολλοῦ γὰρ ὑμῖν ἄξια ταῦτα, εἰ βασιλεύς γε ὁ μέγας μόνοισιν ὑμῖν Ἑλλήνων τὰς ἁμαρτάδας ἀπιεὶς ἐθέλει φίλος γενέσθαι. Et V. 49. in Oratione Aristagoræ, Παρὰ ποταμὸν τόνδε Χοάσπην κείμενά ἐστι τὰ Σοῦσα, ἔνθα βασιλεύς τε μέγας δίαιταν ποιέεται. Xenoph. Ἀναβάσ. I. p. 246. Ἔστι δὲ καὶ μεγάλου βασιλέως βασίλεια ἐν Κελαιναῖς. Aristides in Romæ encomio, Περσῶν ἀρχὴν σκεψώμεθα, ἣ πάνυ ποτὲ ἐν τοῖς Ἕλλησι ἐβεβόητο, καὶ μέγαν παρέσχετο ἐπώνυμον καλεῖσθαι τὸν ἔχοντα αὐτὴν βασιλέα. Quod vero ait Dio Chrysostomus soli imperatori Persico tribui, caute admodum intelligendum est: tribuitur enim et Assyrio, Judith. II. 4. Τάδε λέγει ὁ βασιλεὺς ὁ μέγας ὁ κύριος πάσης γῆς. Etiam aliis; Suidas, Μέγας βασιλεύς, ὁ τῶν Περσῶν, διὰ τὸ πλείονι δυνάμει χρῆσθαι τῇ Περσικῇ. Τοῖς δὲ ἄλλοις προσετίθεσαν καὶ τῶν ἀρχομένων τὰ ὀνόματα, οἷον Λακεδαιμονίων, Μακεδόνων. Καὶ ἡ εὐθεῖα ὁ μέγας γενικὴν οὐκ ἔχει, οὔτε δοτικήν. Ἡ αἰτιατικὴ, τὸν μέγαν.

[℣. 25. ΣΟΥΝΤΑΙ. Hesych. Σοῦται· ἔρχεται, πορεύεται.]

[Ibid. ΕΦΟΡΟΙ. Hesych. Ἔφορος· ἐπιστάτης.]

℣. 29. ΙΠΠΙΟΧΑΡΜΗΣ. [Epitheton Homericum. Iliad. Ω'. 257.

Μήστορά τ' ἀντίθεον καὶ Τρωΐλον ἱππιοχάρμην.

Et Odyss. Λ'. 258.

——Ἀμυθάονά θ' ἱππιοχάρμην.]

Ita Pindarus, Ol. I. 35. Hieronem Συρακόσιον ἱπποχάρμαν βασιλῆα vocat,

vel, ut alii ipsos Syracusios ἱπποχάρμας, qui legunt Συρακοσίων ἱπποχαρμᾶν βασιλῆα. Ubi tamen mallem, cum nostro, ἱππιοχάρμαν. Hesych. Ἱππιοχάρμης, ὁ ἐφ' ἵπποις χαίρων ἢ μαχόμενος. Χάρμη γὰρ ἡ μετὰ χαρᾶς μάχη. [Etymolog. Ἱππιοχάρμην, τὸν χαίροντα τῇ ἱππικῇ, ἢ ἱππόμαχον. Χάρμην γὰρ τὴν μάχην φασίν. Idem Χάρμη· μάχη, κατ' εὐφημισμόν· ἢ ἐφ' ᾗ οὐδεὶς χαίρει.] Virgil. *Gaudet equis*. De Persis diserte D. Hieronymus in Hierem. c. xii. "Juxta historiam omnis Persis, et universa Chaldæa, et regionum illarum exercitus, gaudet equitatu." Nec temere eorum quisquam pedester conspiciebatur; sed equo insidens, quo magis assuefactione equestrem laborem tolerare disceret. Xenoph. Cyr. Pæd. VIII. sub fin. Πρόσθεν μὲν ἦν ἐπιχώριον αὐτοῖς μὴ ὁρᾶσθαι πεζῇ πορευομένοις, οὐκ ἄλλου τινὸς ἕνεκα ἢ τοῦ ἱππικωτάτους γίνεσθαι νῦν. Hinc præcipuum eorum robur in equitatu positum. Ammianus Marcellin. XXIV. 4. *Tentoriis fixis providit sollicite, ne castra repentino equitatus Persici turbarentur accursu, cujus fortitudo in locis patentibus immane quantum gentibus est formidata.*

℣. 30. ΜΑΣΙΣΤΡΗΣ. Inter duces Persicos Μασίστης quidam nominatur Herodoto, VII. 82.

℣. 31. ΦΑΡΑΝΔΑΚΗΣ. An qui Herodoto Φερενδάτης, qui Maribus et Colchis præerat? VII. 79.

[℣. 32. ΙΠΠΩΝ Τ' ΕΛΑΤΗΡ ΣΩΣΘΕΝΗΣ. Aurigandi munus antiquitus regium fuit. Vide Meurs. in Lycophr. ℣. 166. et Germ. Val. Guellium ad Virgilianum illud, Æn. II. 476.

—— *et equorum agitator Achilles*
Armiger Automedon.]

[℣. 33. ΜΕΓΑΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΘΡΕΜΜΩΝ ΝΕΙΛΟΣ. Virgil. Æneid. VIII. 710.

—— *magno mærentem corpore Nilum.*

Strabo, XV. p. 695. Καὶ τὸν Νεῖλον δ' εἶναι γόνιμον μᾶλλον ἑτέρων, καὶ μεγαλοφυῆ γεννᾷν καὶ τἆλλα, καὶ τὰ ἀμφίβια· τάς τε γυναῖκας ἔσθ' ὅτε καὶ τετράδυμα τίκτειν τὰς Αἰγυπτίας. Ἀριστοτέλης δὲ καὶ ἑπτάδυμά τινα ἱστορεῖ τετοκέναι· καὶ αὐτὸς πολύγονον καλῶν τὸν Νεῖλον, καὶ τρόφιμον, διὰ τὴν ἐκ τῶν ἡλίων μετρίαν ἕψησιν, αὐτὸ καταλιπόντων τὸ τρόφιμον, τὸ δὲ περιττὸν ἐκθυμιώντων.

℣. 34. ΣΟΥΣΙΣΚΑΝΗΣ, ΠΗΓΑΣΤΑΓΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΟΓΕΝΗΣ. Notat Scholiastes πηγὰς et ταγὼν ab aliquibus separari: forsan igitur legendum,

—— Σουσισκάνης
Πηγὰς ταγὼν Αἰγυπτογενής.

Quinetiam monet Scholiastes noster, nomina hæc non esse Ægyptiaca, sed ab ipso poeta conficta: certe Persica potius videntur. Πηγασταγὼν inter Persas recensetur infra. Est et Ἀρσάμης nomen Persicum. Antigon. Histor. Mirab. XII. Φησὶ δὲ ὁ ἱστορι-

γράφος Ἀρσάμην τὸν Πέρσην εὐθὺς ἐκ γενεῆς ὀδόντας ἔχειν. Arabum et Æthiopum dux Arsames in hac expeditione memoratur Herodoto, VII. 69.

[ỷ. 35. ΑΙΓΥΠΤΙΟΓΕΝΗΣ. Lege Αἰγυπτογενὴς ut in Supplic. ỷ. 31. et 1061.]

[ỷ. 36. ΙΕΡΑΣ ΜΕΜΦΙΔΟΣ. Claudiano *pia*, XVII. 127.

Quos pia sollicito deprendit pollice Memphis.

Quippe non modo templa Apidis Veneris, Vulcani aliorumque Deorum Memphi erant, sed et bos Apis ibi alebatur. Videsis Strabon. XVII. p. 807.]

ỷ. 37. ΩΓΥΓΙΑΣ ΘΗΒΑΣ. Quare Thebæ, etiam Ægyptiacæ, dictæ fuerint Ogygiæ, supra notavimus ad Sept. contra Theb. ỷ. 327. [Θήβην Ægyptiacam Ὠγυγίαν dicit etiam Dionysius ὁ περιηγητής, ỷ. 248.

Ἡ μὲν ὅσοι Θήβην ἐρικυδέα ναιετάουσι
Θήβην Ὠγυγίην, ἑκατόμπυλον.——

Juvenal. Sat. XV. 6.

Atque vetus Thebe centum jacet obruta portis.

Et recte quidem ita dicta est siquidem teste Aristotele Meteor. I. 14. Ægyptus olim conclusa fuit sola Thebaide. Cætera postea concreta Nili alluvione. Καὶ τὸ ἀρχαῖον ἡ Αἴγυπτος Θῆβαι καλέμεναι.]

[ỷ. 38. ΕΦΕΠΩΝ. Διέπων, *administrans, regens*. Glossæ: Διέπων. *Moderator, rector.* Inde δίοποι ỷ. 44. ubi Schol. οἱ διέποντες, ἡγεμόνες.]

ỷ. 39. ΕΛΕΙΟΒΑΤΑΙ, *paludicolæ*. Gens Ægyptia, de quibus Heliodorus, Æthiopic. Hist. I.

ỷ. 41. ΑΒΡΟΔΙΑΙΤΩΝ ΛΥΔΩΝ. Mollitiei Lydorum satis aperta indicia, quod filias suas omnes prostituerint; quod primi caupones institoresque extiterint; et quod inventum ab ipsis tesserarum et talorum ludum, et pilæ, καὶ ἄλλων πασέων παιγνίων τὰ εἴδεα, πλὴν πεσσῶν, jactitarint. Herodot. I. 94. [Michael Apostol. I. 4. Ἅβρωνος βίος· ὁ Πολυτέλης. Ἅβρων γάρ τις ἐγένετο πλούσιος, ὅθεν καὶ ἁβροδίαιτος. Ταὐτὸν καὶ ἡ Σικελικὴ τράπεζα καὶ Συβαριτικὸς βίος. *Habronis vita. Hoc est, sumptuosa et delicata. Habron enim dives quispiam fuit, unde et* Ἁβροδίαιτος *qui laute vivit. Huic germanum, Sicula mensa, et Sybaritica vita.* Zenobius addit, Δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἁβροῦ τὸ ὄνομα γενέσθαι. *Forte et* ἀπὸ τοῦ ἁβροῦ, h. e. *molli ac delicato nomen deductum.* Hesychius, Ἁβροδίαιτος· τρυφερὸς, τὸν βίον· περὶ τὴν δίαιταν δαψιλής. Suidas, Ἁβροδιαίτη· τρυφερὰ ζωὴ καὶ ἁπαλή· καὶ ἁβροδίαιτος· τρυφητὴς, τρυφερόβιος. Τοῖς δὲ Ῥωμαίοις οὐκ ἐς τὸ ἁβροδίαιτον ὁ βίος· ἄλλως τε ὡς φιλοπόλεμοί τέ εἰσι καὶ φερέπονοι· σημαίνει δε, καὶ τὸν πλουσίως ζῶντα· καὶ ἁβρότητι· τρυφερότητι, ἁπαλότητι.]

ỷ. 43. ΤΟΥΣ ΜΗΤΡΑΓΑΘΗΣ. Legendum fortasse τοῖς. Quin

Lydorum et Mysorum præfectus Artaphernes Herodoto nuncupatur.

ỷ. 44. ΔΙΟΠΟΙ. Eustath. in Iliad. Α'. 254. Τοῖς δὲ βιαζομένοις τὸν Ὅμηρον, καὶ μετάγουσι πρὸς ἑτέρους ποιητὰς τὰ ἐκείνου, ἀρέσκει λέγειν, τὸ ὦ πόποι, ἀντὶ τοῦ ὦ θεοί· ἐπειδὴ εὕρηνται ἐν τοῖς μεθ' Ὅμηρον οἱ θεοὶ πόποι λεγόμενοι· οἱονεὶ ἔποποι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὡς τὰ πάντα διοπτεύοντες. Ὁποῖον δή τι καὶ ὁ δίοπος δηλοῖ, λέξις παρ' Αἰσχύλῳ ἡγεμονική. Hæc ille : quæ si vera, τὸ ε̄ periisse dicemus in voce πόποι, prout alibi monet idem de compositis ab ἐξ, ἐς, et ἐν, quæ τὸ ε̄ quandoque deperdunt: ita enim ille, de voce ξανθὸς verba faciens, δύναιται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐξανθεῖν εἶναι, ἀπελεύσει τοῦ κατ' ἀρχὴν ε̄. Ὃ δὴ καὶ ἐν τῷ Ἐξάδιος γένονεν, ὃν τινες τρισυλλάβως ξάδιον γράφουσιν. Et ita forsan legendum apud ipsum poetam eodem in libro,

Καινέα τε Ξάδιόν τε καὶ ἀντίθεον Πολύφημον.

Idem Eustath. in Iliad. Β'. 207. Οὐ μόνον δίοποι οἱ ἄρχοντες, ὡς καὶ Αἰσχύλος δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ ἀδίοποι οἱ μὴ ἀρχόμενοι. Et in Odyss. Μ'. 16. Διέπειν, τὸ ἐνεργεῖν λέγει, ὅθεν καὶ δίοπος ὁ οἰκονόμος παρ' Αἰσχύλῳ. [Robortelli editio Διόπτοι. Hesych. Δίοποι (ita recte reponit Scaliger, non Διύποι) ἐπιμεληταί. Idem, Διόπος· ἐπίσκοπος, ἄρχων, ναύαρχος, ἐπιστάτης, διόπτης. Etymologus, Ἀδιόπον· ἄναρκτον καὶ ἀφύλακτον· διόποι γὰρ λέγονται οἱ τῆς νεὼς φύλακες. Idem, Διόπος· ὁ βασιλεὺς, ἢ ὁ ἐπιμελητὴς καὶ ἐπόπτης, ἀπὸ τοῦ διέπειν ἢ ἀπὸ τοῦ διοπτεύειν, παρὰ τοὺς ὦπας· ἔνθα καὶ ὀφθαλμὸς βασιλικὸς, ὁ κατάσκοπος.]

[ỷ. 45. ΕΠΟΧΟΥΣ. ỷ. 54. Ναῶν τ' ἐπόχους. Forte itaque hic distinguendum,

Καὶ πολύχρυσοι Σάρδεις ἐπόχους
Πολλοῖς ἅρμασιν, ἐξορμῶσι.]

ỷ. 49. ΣΤΕΥΝΤΑΙ. [Etymolog. Στεῦται, διαβεβαιοῦται, ὑπισχνεῖται. Παρὰ τὸ στῆθος, οἷον ἐν τοῖς στήθεσι διανοεῖται· ἐκεῖ γὰρ τὸ λογιστικὸν καθ' Ὅμηρον· οἷον, Στῆθος δὲ πλήξας κραδίην ἠνίπαθε μύθῳ· ἢ ὡς παρὰ τὸ ἀθλῶ ἀθλεύω, οἰνοχῶ οἰνοχεύω, λωβῶ λωβεύω, οὕτω στῶ στεύω, στεύομαι, στεύεται, στεῦται, ἐπὶ τοῦ ὡρισμένου τῇ ψυχῇ.] Audiendus de hac voce vir doctissimus D. Mericus Casaubonus, tanto mehercle patre dignus filius, de lingua Saxonica, p. 348. " Στεύω, στεύομαι· promitto, firmo, præ me fero, jacto. Ita vulgatiora Lexica : nam apud Stephanum, quod mirum, neque in Indice, nec alibi reperio. Est autem verbum Homero usitatissimum. Inter alios, locus hic notabilis :

Ἴσχεσθ' Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε κοῦροι Ἀχαιῶν·
Στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἕκτωρ.

Sunt Agamemnonis de Hectore Paridis ad Græcos mandata ferente verba. Longa opus est periphrasi, ut vis verbi στεῦται

exprimatur. Id enim vult, Hectorem præ se ferre speciem locuturi. Sed inest præterea huic verbo παραςήματος (ita vocant Græci quandam præfidentis animi orisque pro re nata præsentiam et audaciam; ex eodem quo ςεύομαι illud fonte :) et confidentiæ significatio; ut si uno verbo utendum sit, non aliud Latinum melius respondeat huic loco quam *minatur:* (quomodo Horatius, Sat. II. 3.

Atqui vultus erat pulchra et præclara minantis,

alibique: unde et Gallicum *mine* pro vultu et exteriore specie :) *Hector minatur* (id est, ipsa præfidentis oris specie promittit) *se aliquid locuturum.* In aliis locis Homericis ubi idem verbum occurrit, non eadem difficultas, quod manifestior in illis jactantiæ et confidentiæ indicatio: ut cum de eodem Hectore ait,

Στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα,
Αὐτὰς δ' ἐμπρήσειν μαλερῦ πυρὸς, κ. τ. λ.

Et 'Ιλ. Β'.

Στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, εἴπερ ἂν αὐταὶ,
Μῦσαι ἀείδοιεν κῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.

Et 'Ιλ. Φ'.

Στεῦτο δ' ὅ γ' ἀμφοτέρων ἀποκοψέμεν ὖατα χαλκῷ.

In his et similibus, de aperta jactatione et insolentiore gloriatione verbum usurpatur. Hinc Angli finxerunt suum **stout**, quo hominem audacem et præfidentem indicant." Hactenus vir doctissimus.

[ỷ. 49. ΤΜΩΛΟΥ ΠΕΛΑΤΑΙ. Strabo, XIII. p. 625. Περιοικῦσι δὲ Λυδοὶ καὶ Μακέδονες. Casaubonus pro Μακέδονες legit Μαίονες.]

[Ibid. ΠΕΛΑΤΑΙ. Hesych. Πελάται· οἱ διὰ τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν μισθῷ δυλεύοντες, τρεῖς μίσθαροι (Salmasius et Palmerius λατρεῖς, μίσθαρνοι) ἀπὸ τῦ πέλας· ἢ θρέμματα. Arrian. in Epictet. IV. 7. Πῶς παῖδές σοι καὶ πελάται διακονῦσι. Eustathius in Iliad. Π'. p. 1120. l. 30. Ὥσπερ καὶ τὸ τῦς Ἀρκάδας ἔχειν τριάκοντα προσπελατῶν μυριάδας.]

ỷ. 50. ΖΥΓΟΝ ΑΜΦΙΒΑΛΕΙΝ ΔΟΥΛΕΙΟΝ ΕΛΛΑΔΙ. Lege ob metrum δύλιον· ut in Agamemnone, ỷ. 962.

Ἑκὼν γὰρ ὐδεὶς δυλίῳ χρῆται ζυγῷ.

[Vetus poeta Epigrammate in Xerxem,

Perses magnus adest, totus comitatur euntem
Orbis, quid dubitas Græcia ferre jugum.

Imperium monarchicum sive tyrannicum male audivit apud Græcos utpote qui ei subditos ducebant pro servis. Sophoclis notissimum est hoc, apud Plutarchum in Pompeio, p. 661.

Ὅςις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται
Κείνυ 'ςὶ δῦλος κἂν ἐλεύθερος μόλῃ.]

Lydorum et Mysorum præfectus Artaphernes Herodoto nuncupatur.

ỳ. 44. ΔΙΟΠΟΙ. Eustath. in Iliad. Α'. 254. Τοῖς δὲ βιαζομένοις τὸν Ὅμηρον, καὶ μετάγουσι πρὸς ἑτέρους ποιητὰς τὰ ἐκείνου, ἀρέσκει λέγειν, τὸ ὦ πόποι, ἀντὶ τοῦ ὦ θεοί· ἐπειδὴ εὕρηνται ἐν τοῖς μεθ' Ὅμηρον οἱ θεοὶ πόποι λεγόμενοι· οἱονεὶ ἔποποι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὡς τὰ πάντα διοπτεύοντες. Ὁποῖον δή τι καὶ ὁ δίοπος δηλοῖ, λέξις παρ' Αἰσχύλῳ ἡγεμονική. Hæc ille: quæ si vera, τὸ ε periisse dicemus in voce πόποι, prout alibi monet idem de compositis ab ἐξ, ἐς, et ἐν, quæ τὸ ε quandoque deperdunt: ita enim ille, de voce ξανθὸς verba faciens, δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐξανθεῖν εἶναι, ἀπελεύσει τοῦ κατ' ἀρχὴν ε. Ὁ δὴ καὶ ἐν τῷ Ἐξάδιος γένονεν, ὃν τινες τρισυλλάβως ξάδιον γράφουσιν. Et ita forsan legendum apud ipsum poetam eodem in libro,

Καινέα τε Ξάδιόν τε καὶ ἀντίθεον Πολύφημον.

Idem Eustath. in Iliad. Β'. 207. Οὐ μόνον δίοποι οἱ ἄρχοντες, ὡς καὶ Αἰσχύλος δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ ἀδίοποι οἱ μὴ ἀρχόμενοι. Et in Odyss. Μ'. 16. Διέπειν, τὸ ἐνεργεῖν λέγει, ὅθεν καὶ δίοπος ὁ οἰκονόμος παρ' Αἰσχύλῳ. [Robortelli editio Διόπτοι. Hesych. Δίοποι (ita recte reponit Scaliger, non Διύποι) ἐπιμεληταί. Idem, Διόπος· ἐπίσκοπος, ἄρχων, ναύαρχος, ἐπιστάτης, διόπτης. Etymologus, Ἀδιόπον· ἄναρκτον καὶ ἀφύλακτον· διόποι γὰρ λέγονται οἱ τῆς νεὼς φύλακες. Idem, Διόπος· ὁ βασιλεὺς, ἢ ὁ ἐπιμελητὴς καὶ ἐπόπτης, ἀπὸ τοῦ διέπειν ἢ ἀπὸ τοῦ διοπτεύειν, παρὰ τοὺς ὦπας· ἔνθα καὶ ὀφθαλμὸς βασιλικὸς, ὁ κατάσκοπος.]

[ỳ. 45. ΕΠΟΧΟΥΣ. ỳ. 54. Ναῶν τ' ἐπόχους. Forte itaque hic distinguendum,

Καὶ πολύχρυσοι Σάρδεις ἐπόχους
Πολλοῖς ἅρμασιν, ἐξορμῶσι.]

ỳ. 49. ΣΤΕΥΝΤΑΙ. [Etymolog. Στεῦται, διαβεβαιοῦται, ὑπισχνεῖται. Παρὰ τὸ στῆθος, οἷον ἐν τοῖς στήθεσι διανοεῖται· ἐκεῖ γὰρ τὸ λογιστικὸν καθ' Ὅμηρον· οἷον, Στῆθος δὲ πλήξας κραδίην ἠνίπαθε μύθῳ· ἢ ὡς παρὰ τὸ ἀθλῶ ἀθλεύω, οἰνοχῶ οἰνοχεύω, λωβῶ λωβεύω, οὕτω στῶ στεύω, στεύομαι, στεύεται, στεῦται, ἐπὶ τοῦ ὡρισμένου τῇ ψυχῇ.] Audiendus de hac voce vir doctissimus D. Mericus Casaubonus, tanto mehercle patre dignus filius, de lingua Saxonica, p. 348. "Στεύω, στεύομαι· promitto, firmo, præ me fero, jacto. Ita vulgatiora Lexica: nam apud Stephanum, quod mirum, neque in Indice, nec alibi reperio. Est autem verbum Homero usitatissimum. Inter alios, locus hic notabilis:

Ἴσχεσθ' Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε κοῦροι Ἀχαιῶν·
Στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἕκτωρ.

Sunt Agamemnonis de Hectore Paridis ad Græcos mandata ferente verba. Longa opus est periphrasi, ut vis verbi στεῦται

exprimatur. Id enim vult, Hectorem præ se ferre speciem locuturi. Sed inest præterea huic verbo παραστήματος (ita vocant Græci quandam præfidentis animi orisque pro re nata præsentiam et audaciam; ex eodem quo στεῦμαι illud fonte:) et confidentiæ significatio; ut si uno verbo utendum sit, non aliud Latinum melius respondeat huic loco quam *minatur:* (quomodo Horatius, Sat. II. 3.

Atqui vultus erat pulchra et præclara minantis,

alibique: unde et Gallicum *mine* pro vultu et exteriore specie:) *Hector minatur* (id est, ipsa præfidentis oris specie promittit) *se aliquid locuturum.* In aliis locis Homericis ubi idem verbum occurrit, non eadem difficultas, quod manifestior in illis jactantiæ et confidentiæ indicatio: ut cum de eodem Hectore ait,

Στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα,
Αὐτὰς δ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρὸς, κ. τ. λ.

Et Ἰλ. Β'.

Στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, εἴπερ ἂν αὐταὶ,
Μοῦσαι ἀείδοιεν κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.

Et Ἰλ. Φ'.

Στεῦτο δ' ὅ γ' ἀμφοτέρων ἀποκοψέμεν οὔατα χαλκῷ.

In his et similibus, de aperta jactatione et insolentiore gloriatione verbum usurpatur. Hinc Angli finxerunt suum **stout**, quo hominem audacem et præfidentem indicant." Hactenus vir doctissimus.

[ỷ. 49. ΤΜΩΛΟΥ ΠΕΛΑΤΑΙ. Strabo, XIII. p. 625. Περιοικοῦσι δὲ Λῦδοι καὶ Μακέδονες. Casaubonus pro Μακέδονες legit Μαίονες.]

[Ibid. ΠΕΛΑΤΑΙ. Hesych. Πελάται· οἱ διὰ τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν μισθῷ δουλεύοντες, τρεῖς μίσθαροι (Salmasius et Palmerius λατρεῖς, μίσθαρνοι) ἀπὸ τοῦ πέλας· ἢ θρέμματα. Arrian. in Epictet. IV. 7. Πῶς παῖδές σοι καὶ πελάται διακονῶσι. Eustathius in Iliad. Π'. p. 1120. l. 30. Ὥσπερ καὶ τὸ τοὺς Ἀρκάδας ἔχειν τριάκοντα προσπελατῶν μυριάδας.]

ỷ. 50. ΖΥΓΟΝ ΑΜΦΙΒΑΛΕΙΝ ΔΟΥΛΕΙΟΝ ΕΛΛΑΔΙ. Lege ob metrum δούλιον· ut in Agamemnone, ỷ. 962.

Ἑκὼν γὰρ οὐδεὶς δουλίῳ χρῆται ζυγῷ.

[Vetus poeta Epigrammate in Xerxem,

Perses magnus adest, totus comitatur euntem
Orbis, quid dubitas Græcia ferre jugum.

Imperium monarchicum sive tyrannicum male audivit apud Græcos utpote qui ei subditos ducebant pro servis. Sophoclis notissimum est hoc, apud Plutarchum in Pompeio, p. 661.

Ὅστις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται
Κείνου 'στὶ δοῦλος κἂν ἐλεύθερος μόλη.]

℣. 51. ΛΟΓΧΗΣ ΑΚΜΟΝΕΣ. Alibi,

—— ἄκμονα λόγχης.

Callimach. Hymn. in Dian. ℣. 146.

—— Τιρύνθιος ἄκμων.

Scholiastes, ὁ μὴ καμὼν ἐπὶ τοῖς ἄθλοις. Hesych. Ἄκμων, ἀπαθής. [Ubi Guietus, "Per Sync. pro ἀκάμων, id est ὁ ἀκμής."] Hinc ἄκμων substantive *incus*, sc. Παρὰ τὸ μὴ κάμνειν ταῖς πληγαῖς. Plaut. Captiv. V. 1. *Statua verberea*, de servo verberone.

℣. 52. ΑΚΟΝΤΙΣΤΑΙ ΜΥΣΟΙ. Herodotus, armaturas variarum gentium in hac expeditione describens, Μυσοὶ δὲ, ἐπὶ μὲν τῇσι κεφαλῇσι εἶχον κράνεα ἐπιχώρια, ἀσπίδας δὲ μικράς. Ἀκοντίοισι δὲ ἐχρέωντο ἐπικαύτοισι. VII. 74.

Ibid. ΒΑΒΥΛΩΝ Δ' Η ΠΟΛΥΧΡΥΣΟΣ. Adi sis Herodotum, I. 192. et Strabonem, XV. p. 735. ubi Homerum Syrorum imperii ignarum fuisse ait, alioqui Babylonis opes silentio non prætermisisset.

[℣. 54. ΣΥΡΔΗΝ. *Impetuose.* Euripides Rheso, ℣. 57.

—— πρὶν τὸν Ἀργείων στρατὸν
Σύρδην ἅπαντα τῷδ' ἀναλῶσαι δορί.]

Ibid. ΝΑΩΝ Τ' ΕΠΟΧΟΥΣ. Optime hunc locum illustrat vir incomparabilis Isacius Casaubonus, ad Strabon. I. p. 47. "Videtur," inquit, "mirari Eratosthenes qui fieri possit, ut Cydnus Euphratem ac Tigrin medios secet: et merito certe miratur. Nam quæ de Rhodani per lacum Lemanum transitu aliisque id genus leguntur, ea minus mira sunt. Miror autem Eratostheni non venisse in mentem commisceri Choaspem Eulæo, hunc autem Tigridi qui jungitur Euphrati: quare potuit Diotimus Cydnum aliquamdiu ἀναπλεύσας alio flumine in Euphratem deferri, et ita postea ad Choaspem pervenire. Atque hoc modo possit fortasse accipi quod ait Herodotus, Mardonium in Ciliciam venisse e regia Persæ, ducentem secum ingentem exercitum, et pedestrem et navalem: quod etiam his verbis significavit Æschylus,

—— Βαβυλὼν
Δ' ἡ πολύχρυσος πάμμικτον ὄχλον
Πέμπει σύρδην, ναῶν τ' ἐπόχους,
Καὶ τοξουλκῷ λήματι πιστούς.

Hoc est, στρατὸν πεζὸν καὶ ναυτικόν. Quanquam malim equidem in ejusmodi locis στρατὸν ναυτικὸν interpretari, aptum ad conscendendas naves: aut naves fuere istæ quas alibi γομφωτὰς καὶ διαλύτους vocat." Hactenus vir doctissimus. Eodem sane modo excusandus Sophocles, qui in Philoctete, non procul ab initio, exercitum Græ-

corum ναυτικὸν ϛράτευμα appellat, ideo tantum quia in navibus ad Trojam ibant, et in eis ut plurimum morabantur.

[ỷ. 55. ΛΗΜΑΤΙ. *Arte*. Sed Robortelli editio Λήμματι. Τὸ λῆμα sonat *voluntatem*, *animi propositum*, a λῶ, *volo*. Λῆμμα, *argumentum quod assumitur ad probationem*. Θȣ̓́ριον λῆμα pro animo intrepido et ad bellum parato inter parœmias recensetur. Λῆμμα, geminato μ, a λάϐω sive λαμϐάνω derivatur. Etymolog. Λῆμα καὶ λῆμμα· οἷον τὸ θέλημα. Ταύτῃ δὲ διαϛέλλεσθαι χρὴ εὐλόγως, τὸ λῆμα τȣ̃ λήμματος. Τὸ μὲν γὰρ, τίθεται ἐπὶ ψυχικȣ̃ παραϛήματος· τὸ δὲ, ἐπὶ τȣ̃ λαμϐανομένȣ. Καὶ ἔϛι τὸ μὲν ἀπὸ τȣ̃ λῶ, τὸ θέλω· τὸ δὲ ἀπὸ τȣ̃ λήϐω τὸ λαμϐάνω. Λῆμμα· κέρδος· θράσος, δύναμις, τόλμημα ἀξίωμα.]

[ỷ. 56. ΜΑΧΑΙΡΟΦΟΡΟΝ. Schol. Κοινῶς ἁπάντων Περσῶν. Intellige acinaces. Herod. VII. 54. Περσικὸν ξίφος, τὸ Ἀκινάκην καλέȣσι. Quin et Copidas, quos ut gladii Persici genus memorant Xenoph. Cyri Pæd. III. et VIII. et Plutarchus in Alexandro. Porro vox *Machærophorus* a Cicerone usurpatur ad Q. fratrem, II. 8. *Machærophoris centum sequentibus miros risus hos edere.*]

[ỷ. 58. ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΥΠΟΠΟΜΠΑΙΣ. Sic Virg. Æn. VII. 752. *Regis missu*. Observante Guellio.]

ỷ. 63. ΗΜΕΡΟΛΕΓΔΟΝ. Aristot. Natur. Animal. VI. 21. Ἔνιοι διϊσχυρίζονται δέκα μῆνας κύειν ἡμερόλεγδον· hoc est, decem menses continuos. Ἡμερολεκτεῖν, *quotidie numerare*. Scholiastes ad illud Pyndari, Pyth. IV. 336.

Λέξατο πάντας ἐπαι-
νήσαις Ἰάσων·

τὸ δὲ λέξατο, inquit, ἀντὶ τȣ̃ κατέλεξε, καὶ κατελόγισεν, ἢ ἠρίθμησεν. Δημέας πρῶτος λέγε κήδεσι. Καὶ τὸ ὡρολόγιον ὡράριθμόν ἐϛιν, ἐν ᾧ τὰς ὥρας ἀριθμȣ̃μεν. [Etymol. Ἡμερόλεγδον· τὸ καθ' ἑκάϛην ἡμέραν ἐξαριθμεῖν.]

ỷ. 65. ΠΕΠΕΡΑΚΕ ΜΕΝ. In Antistrophica reduximus, quæ Cantero Monostrophica.

[ỷ. 68. ΛΙΝΟΔΕΣΜΩι ΣΧΕΔΙΑι. Virg. Æn. VI. 413. *Cymba sutilis*. Aristides in Panath. meminit navium λινοδέσμων, quæ sc. ex lino consutæ. Inde *conseri*, *texi*, *sui*, de navibus dixere veteres, et locum quo naves fabricantur *textrinam* appellarunt, auctore Servio. Ovid. Epist. Her. XVI. 110.

Texitur et costis panda carina suis.

Ennius, Frag. Incert. p. 37.

Idem campus habet textrinam navibus longis.

Nostro in Supplic. ỷ. 140. navis, λινοῤῥαφὴς δόμος dicitur.]

[ÿ. 70. ΑΘΑΜΑΝΤΙΔΟΣ ΕΛΛΗΣ. Ovid. Fast. IV. 903.

Et frustra pecudem quærens Athamantidos Helles.

Hellespontus nomen habet ab Helle filia Athamantis regis Thebarum, quæ ibi decidens submersa.]

[ÿ. 71. ΠΟΛΥΓΟΜΦΟΝ. Suppl. ÿ. 449.

——γεγόμφωται σκάφος.

Ubi vide quæ annotata.]

Ibid. ΠΟΛΥΓΟΜΦΟΝ ΟΔΙΣΜΑ. Admirabilem hujus pontis structuram Herodotus, VII. 36. describit in hunc modum, Πεντηκοντόρους καὶ τριήρεας συνθέντες, ὑπὸ μὲν τὴν πρὸς τοῦ Εὐξείνου πόντου, ἑξήκοντά τε καὶ τριηκοσίας, ὑπὸ δὲ τὴν ἑτέρην τεσσερεσκαίδεκα καὶ τριηκοσίας, τοῦ μὲν πόντου, ἐπικαρσίας· τοῦ δ' Ἑλλησπόντου, κατὰ ῥόον, ἵνα ἀνακωχεύῃ τὸν τόνον τῶν ὅπλων. Συνθέντες δὲ, ἀγκύρας κατῆκον περιμήκεας, τὰς μὲν πρὸς τοῦ πόντου τῆς ἑτέρης, τῶν ἀνέμων εἵνεκα τῶν ἔσωθεν ἐκπνεόντων· τῆς δὲ ἑτέρης τῆς πρὸς ἑσπέρης τε καὶ τοῦ Αἰγαίου, εὔρου τε καὶ νότου εἵνεκα. Διέκπλοον δὲ ὑπόφαυσιν κατέλιπον τῶν πεντηκοντόρων, καὶ τριχοῦ, ἵνα καὶ ἐς τὸν πόντον ἔχῃ ὁ βουλόμενος πλέειν πλείοισι λεπτοῖσι, καὶ ἐκ τοῦ πόντου ἔξω. Ταῦτα δὲ ποιήσαντες, κατέτεινον ἐκ γῆς, στρεβλοῦντες ὄνοισι ξυλίνοισι τὰ ὅπλα. Οὐκέτι χωρὶς ἑκάτερα τάξαντες, ἀλλὰ δύο μὲν λευκολίνου δασάμενοι ἐς ἑκατέρην, τέσσαρα δὲ τῶν βυβλίνων. Παχύτης μὲν ἦν αὕτη, καὶ καλλονή. Κατὰ λόγον δὲ ἦν ἐμβριθέστερα τὰ λίνεα, τοῦ τάλαντον ὁ πῆχυς εἷλκε. Ἐπεὶ δὲ ἐγεφυρώθη ὁ πόρος, κορμοὺς ξύλων καταπρίσαντες, καὶ ποιήσαντες ἴσους τῆς σχεδίης τῷ εὔρεϊ, κόσμῳ ἐπετίθεσαν κατύπερθε τῶν ὅπλων τοῦ τόνου. Θέντες δὲ ἐπεξῆς, ἐνθαῦτα αὖτις ἐπεζεύγνυον. Ποιήσαντες δὲ ταῦτα, ὕλην ἐπεφόρησαν· κόσμῳ δὲ θέντες καὶ τὴν ὕλην, γῆν ἐπεφόρησαν. Κατανάξαντες δὲ καὶ τὴν γῆν, φραγμὸν παρείρυσαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ἵνα μὴ φοβέηται τὰ ὑποζύγια τὴν θάλασσαν ὑπερορῶντα, καὶ οἱ ἵπποι. Joannes Tzetzes, Chiliad. I. 32. de Xerxe:

Ἀντὶ μιᾶς γεφύρας δὲ δύο κελεύει ζεῦξαι.
Καὶ δὴ πλαγίας κατὰ ῥοῦν πληρώσαντες ὁλκάδας,
Ἀγκύραις τε στηρίξαντες, ὡς μένειν ἀσαλεύτους,
Ἀπὸ τῆς γῆς ὡς πρὸς τὴν γῆν τὴν ἀντιπεραῖτιν,
Σχοίνους φρικώδεις εἵλκυσαν ἐπάνω τῶν ὁλκάδων,
Ἕνα πρὸς πρώραις τῶν νεῶν, ἕτερον δὲ πρὸς πρύμναις.
Ὁ πηχυαῖος σχοῖνος δὲ, τριτάλαντος ἦν βάρει.
Τούτους ἐντανύσσαντες ἐκ γῆς τῆς ἑκατέρας,
Ξύλων κρημνοῖς προσήλωσαν, ὡς ἐν ὑποστασίοις.
Οὕτω μὲν ὀχυρώσαντες τὸ ἔδαφος τοῖς σχοίνοις,
Χειραγωγοῖς τὰ πλάγια καὶ κλείσμασι στερροῦσι·
Μήπως ἐκ τῶν πλαγίων τις εἰς θάλασσαν ἔμπεσοι,
Ἐπεὶ δ' ἄμφω γεγόνασι καὶ γέφυραι ζευχθεῖσαι,
Πολὺν τὸν χοῦν ἐγχέαντες, κορμοῖς τοῖς ἐδαφίταις.
Γαιοῦσι ταύτας ἀκριβῶς.

Isocrates memoriæ æternæ relinquendæ gratia factum refert, in Panegyr. p. 84. Βουληθεὶς δὲ τοιοῦτο μνημεῖον καταλιπεῖν, ὃ μὴ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεώς ἐστιν, οὐ πρότερον ἐπαύσατο πρὶν ἐξεῦρε καὶ συνηνάγκασεν ὃ πάντες θρυλλοῦσιν, ὥστε τῷ στρατοπέδῳ πλεῦσαι μὲν διὰ τῆς ἠπείρου, πεζεῦσαι δὲ διὰ τῆς θαλάττης, τὸν μὲν Ἑλλήσποντον ζεύξας, τὸν δὲ Ἄθω διορύξας. Recte ὃ πάντες θρυλλοῦσιν. Zosimus, I. Ἐζεύγνυτο μὲν ὁ Ἑλλήσποντος, πάροδον διδοὺς τοῖς πεζῇ διαβαίνουσιν. Agathias, IV. Οὐδὲ μὲν Ξέρξην ἐκεῖνον τὸν ἱππήλατον μὲν δεικνῦντα τὴν θάλατταν. Ennius, Annal. XIII.

Pontibus instratis conjunxit littora Xerxes.

Virgilius in Culice, ꝟ. 32.

Non Hellespontus pedibus pulsatus equorum,
Græcia cum timuit venientes undique Persas.

Arnob. I. sub init. *Ut ille immanis Xerxes mare terris immitteret, et gressibus maria transiret, nostri nominis effectum est injuria?* [Lucan. II. 672.

——*Fama canit tumidum super æquora Xerxem*
Construxisse vias, multum cum pontibus ausus,
Europamque Asiæ, Sestonque admovit Abydo:
Incessitque fretum rapidi super Hellesponti
Non Eurum Zephyrumque timens.——]

ꝟ. 72. ΖΥΓΟΝ ΑΜΦΙΒΑΛΛΩΝ ΑΥΧΕΝΙ ΠΟΝΤΟΥ. Oraculum Bacidis in mente habuisse videtur poeta, ab Herodoto proditum, VIII. 20.

Φράζεο, βαρβαρόφωνον ὅταν ζυγὸν εἰς ἅλα βάλλῃ
Βύβλινον, Εὐβοίης ἀπέχειν πολυμηκάδας αἶγας.

ꝟ. 74. ΠΟΙΜΑΝΟΡΙΟΝ. Exercitum. Ποιμανόριον non ovium tantum gregem esse, sed et populi, monet Eustathius, nostrum laudans, in Iliad. Β΄. 243. Τὸ δὲ ποιμὴν λαῶν, ταυτὸν ὂν τῷ ἀνδρῶν· ποιμάνωρ συνθέτως Αἰσχύλος εἴρηκε, καὶ τὸ τοιοῦτον ποίμνιον, ποιμανόριον. Infra ꝟ. 241.

Τίς δὲ ποιμάνωρ ἔπεστι, κἀπιδεσπόζει στρατοῦ;

Hesych. Ποιμάνωρ· ποιμὴν, ἢ βασιλεύς. [Male ut mihi quidem videtur alii ποιμάντωρ legunt. Gloss. Latinogr. Ποιμαίνω· ἐπὶ ἀνθρώπων· *Rego.* Atque hinc allegorissat historiam Gygis, nempe quod pastor fuisse perhibeatur quia imperator, Joannes Tzetzes, Chiliad. I. 3.

Ποιμὴν ὁ Γύγης λέγεται τῷ στρατηγὸς τυγχάνειν.]

ꝟ. 76. ΠΕΖΟΝΟΜΟΙΣ, ΕΚ ΤΕ ΘΑΛΑΣΣΗΣ. Hoc iter exercitus Herodoto describitur, VII. 55.

ꝟ. 79. ΕΦΕΤΑΙΣ. Hesychius, Ἐφέτας· τοὺς ἡγεμόνας τῶν Περσῶν, καταχρηστικῶς.

Ibid. ΧΡΥΣΟΓΟΝΟΥ ΓΕΝΕΑΣ. Præstat hæc lectio; quam et secutus est Lycophron in Cassandra, de eodem Xerxe, ỷ. 1413.

Ἀλλ' ἀντὶ πάντων Περσέως ἕνα σπορᾶς
Στελεῖ γίγαντα, τῷ θάλασσα μὲν βατὴ
Πεζῷ ποτ' ἔσται.

Herodotus, VII. 61. Ἐκαλέοντο δὲ (Persæ) πάλαι ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων Κηφῆνες, ὑπὸ μέν τοι σφέων αὐτέων καὶ τῶν περιοίκων, Ἀρταῖοι. Ἐπεὶ δὲ Περσεὺς ὁ Δανάης τε καὶ Διὸς ἀπίκετο παρὰ Κηφέα τὸν Βήλου, καὶ ἔσχε αὐτοῦ τὴν θυγατέρα Ἀνδρομέδην, γίνεται αὐτῷ παῖς ᾧ οὔνομα ἔθεντο Πέρσην. Τοῦτον δὲ αὐτοῦ καταλείπει. Ἐτύγχανε γὰρ ἄπαις ἐὼν ὁ Κηφεὺς ἔρσενος γόνου. Ἐπὶ τούτου δὲ ἐπωνυμίην ἔσχον. [Notissima fabula. Jupiter amore captus Danaes auro similis in gremium ejus e tholo defluxit, et virginem compressit, ex qua natus Perseus, inde Persæ.]

ỷ. 81. ΚΥΑΝΕΟΝ Δ' ΟΜΜΑΣΙ ΛΕΥΣΣΩΝ. [Ovid. Met. XII. 13.

Serpere cæruleum Danai videre draconem.

Porro hos versus] Anapæstos esse non animadvertit Canterus.

[ỷ. 83. ΠΟΛΥΧΕΙΡ. Thucyd. III. 96. Ἐπειδὴ ὁ στρατὸς ἐσεβεβλήκει, πολλῇ χειρὶ ἐπεβοήθουν πάντες. Ita Horat. Serm. I. 4. *Multa manus poetarum.* Julius Pollux, Onomast. II. 4. Χεὶρ στρατιωτικὴ, καὶ πολλῇ χειρὶ, πολύχειρ, καὶ πολυχειρία.]

ỷ. 84. ΣΥΡΙΟΝ Θ' ΑΡΜΑ. Pro *Assyrio,* sicut monet Interpres Græcus. Herodot. VII. 63. de Assyriis verba faciens, Οὗτοι δὲ ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων ἐκαλέοντο Σύριοι, ὑπὸ δὲ τῶν Βαρβάρων Ἀσσύριοι ἐκλήθησαν. Strabo, XVI. p. 737. Οἱ δ' ἱστοροῦντες τὴν Σύρων ἀρχὴν, ὅταν φασὶ Μήδους μὲν ὑπὸ Περσῶν καταλυθῆναι, Σύρους δὲ ὑπὸ Μήδων, οὐκ ἄλλους τινὰς τοὺς Σύρους λέγουσιν, ἀλλὰ τοὺς ἐν Βαβυλῶνι, καὶ Νίνῳ κατεσκευασμένους τὸ βασίλειον. [Suidas: Ἀσσύριοι, οὗτοι ἐκλήθησαν ἀπὸ τινὸς γίγαντος ὀνόματι σύρου, ἐξ οὗπερ ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν ἡ χώρα· ἀπὸ δὲ Ἀσσυρίων καὶ Σύροι προσηγορεύθησαν. Ἢ ἀπὸ τοῦ Ἀσσοὺρ τοῦ υἱοῦ Σὴμ τοῦ υἱοῦ Νώε, ὅς τις Ἀσσοὺρ ἔκτισε πρῶτος πόλιν μεγάλην τὴν μετονομασθεῖσαν Νινευέ. Οἱ δὲ Ἀσσυρίους φασὶ τοὺς Πέρσας.]

ỷ. 85. ΕΠΑΓΕΙ ΔΟΥΡΙΚΛΥΤΟΙΣ ΑΝΔΡΑΣΙ ΤΟΞΟΔΑΜΝΟΝ ΑΡΗΝ. Contra Græcos, qui hastis in pugna usi sunt, adducit Persas, quibus arcus et sagittæ præcipua armatura. Sic mox ỷ. 147.

Πότερον τόξου ῥῦμα τὸ νικῶν,
Ἢ δορυκράνου
Λόγχης ἰσχὺς κεκράτηκεν.

Herodotus Persarum arma recensens, VII. 61. Αἰχμὰς δὲ, inquit, βραχέας ἔχον, τόξα δὲ μεγάλα, ὀϊστοὺς δὲ καλαμίνους. Et apud eundem V. 49. Aristagoras, Ἥ τε μάχη αὐτέων ἐστὶ τοιήδε. Τόξα καὶ αἰχμὴ βραχέα. Ubi tamen in describendo arcu Persico parum inter se conveniunt Aristagoras et Herodotus, quem hic brevem, ille magnum dicit.

Sub gerris et scutis ex humeris pendere pharetras discimus ex eodem Herodoto, VII. 61. Ὑπὸ δὲ φαρετρεῶνες ἐκρέμαντο. Strabo, XV. p. 734. Παρὰ δὲ τὰς φαρέτρας, καὶ σαγάρεις ἔχουσι. Rursus ibid. Ἔχει δ' ἕκαστος τόξον καὶ σφενδόνην.

[℣. 86. ΤΟΞΟΔΑΜΝΟΝ. Ita Diana τοξόδαμνος dicitur ἐπιθετικῶς παρὰ Διφίλῳ. Eustath. in Odyss. Λ'. 173.]

℣. 90. ΑΜΑΧΟΝ ΚΥΜΑ ΘΑΛΑΣΣΗΣ. Audaciori metaphora; ut et in Sept. cont. Theb. ℣. 64.

Βοᾷ γὰρ κῦμα χερσαῖον στρατοῦ.

Et ℣. 116.

Κῦμα γὰρ περὶ πτόλιν
Δοχμολόφων ἀνδρῶν
Καχλάζει πνοαῖς
Ἄρεος ὀρόμενον.

Cicero ad Atticum, VII. 4. *Fluctum enim totius Barbariæ ferre urbs una non poterat.*

℣. 91. ΑΠΡΟΣΟΙΣΤΟΣ. Hesychius, ἀπρόσοιτος, (lege ἀπρόσοιστος) ἀνυπομόνητος.

[℣. 92. ΑΛΚΙΦΡΩΝ. Eustath. ad Il. Β'. 45. Ἀλκίφρων, ὅτι τὸν ἀνδρεῖον καὶ φρόνιμον σημαίνει παρὰ τὸ ἀλκὴν καὶ τὴν φρενά.]

℣. 93. ΔΟΛΟΜΗΤΙΝ Δ' ΑΠΑΤΑΝ ΘΕΟΥ. Vacillanti, an potius sententiam de inferendo Græciæ bello revocaturo, Xerxi, bis apparuit quidam in somniis, minitans ni extemplo iniret expeditionem, eum brevi humilem evasurum. Idem et Artabano visus est regali in solio dormienti, objurgavitque illum, utpote qui Xerxem distineret, et quod fatale esset contingere dissuaderet. Hoc, quod a Persis ferri testis est Herodotus, VII. 12. respiciunt hæc Chori verbi; ut et quæ mox sequuntur, ℣. 102.

Θεόθεν γὰρ κατὰ μοῖρ' ἐ-
κράτησε τὸ παλαι-
όν, ἐπέσκηψε δὲ Πέρσαις
Πολέμους πυργοδαΐκτους
Διέπειν.

Sic etiam Artabanus apud Herodotum, VII. 18. Ἐπεὶ δὲ δαιμονίη τις γίνεται ὁρμὴ, καὶ Ἕλληνας, ὡς ἔοικεν, φθορή τις καταλαμβάνει θεήλατος. Et paulo post, Σὺ δὲ σήμανον μὲν Πέρσῃσι τὰ ἐκ θεοῦ πεμπόμενα. Porro de belli eventu dubitant senes nostri, nec immerito; quot enim prælia monitu simili, sed tamen infelici exitu, suscepta memorant veteres? Notissima est fabula Homerica Iliad. Β'. 26. *Somnium* (ut a Macrobio refertur in Somn. Scip. I. 7.) *a Jove, ut dicitur, missum ad conserendum futuro die cum hostibus manum, sub aperta*

promissione victoriæ spem regis animavit: ille, velut divinum secutus oraculum, commisso prælio, amissis suorum plurimis, vix ægreque in castra remeavit. Verba quibus promissa videbatur victoria hæc erant,

——Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
Ὅς σευ ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδεται, ἠδ' ἐλεαίρει.
Θωρῆξαί σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιὺς
Πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἕλοις πόλιν εὐρυάγυιαν
Τρώων.——

Ambiguitatem constituit Eustathius in voce νῦν, quod non σήμερον, sed κατὰ τὸ παρὸν δέκατον ἔτος interpretari debuit: Macrobius in voce πανσυδίῃ, *omnibus cum copiis*; quod factum non est, neque enim prodiit Achilles. Hæc est illa δολόμητις ἀπάτη θεοῦ quam mortales evitare non posse Chorus asserit; quæ amica et blandiens inducit eos in laqueos inextricabiles: quam tamen, cum fallax videri nequit, δικαίαν alicubi appellat Æschylus noster. Eustath. in Iliad. Β'. l. c. Ὅτι δέ ἐστιν ὐ μόνον κακὴ ἀπάτη, ἀλλὰ καὶ ἀγαθὴ, Αἰσχύλος δηλοῖ, εἰπὼν,

Ἀπάτης δικαίας ὐκ ἀποστατεῖ θεός.

[ꝟ. 97. ΦΙΛΟΦΡΩΝ ΓΑΡ ΣΑΙΝΟΥΣΑ. Infra, ꝟ. 744.

Ἀλλ' ὅταν σπεύδῃ τὶς, αὐτὸς χῶ θεὸς συνάπτεται.

Deus quos perdere vult dementat. Et ꝟ. 726.

——γνώμης δέ πυ τὶς δαιμόνων συνήψατο.]

[ꝟ. 99. ΕΣ ΑΡΚΥΣΤΑΤΑ. Proverbiale loquendi genus. Euripides in Hippolyt. ꝟ. 779.

——κρεμαστοῖς ἐν βρόχοις ἠρτημένη.

Et Iph. Taur. ꝟ. 77.

Ὦ Φοῖβε, ποῖ μ' ἂν τήνδ' ἐς ἄρκυν ἤγαγες
Χρήσας.——

Noster in Eumenid. ꝟ. 112.

Καὶ ταῦτα κῦφως ἐκ μέσων ἀρκυστάτων
Ὤρυσεν.——

Hesych. Ἀρκύτατα (Salm. Ἀρκύστατα) οἱ τόποι ἔνθα αἱ ἄρκυες πήγνυνται.]

ꝟ. 102. ΘΕΟΘΕΝ ΓΑΡ. In Antistrophica reduximus. [Infra, ꝟ. 159.

Εἴτι μὴ δαίμων παλαιὸς νῦν μεθέστηκε στρατῷ.]

[ꝟ. 106. ΚΛΟΝΟΥΣ. Hesychius, Κλόνος. Ταραχὴ πολέμυ. Noster Agamemn. ꝟ. 411.

Λιπῦσα δ' ἀστοῖσιν ἀσπίστορας
Κλόνυς λογχίμυς τε καὶ
Ναυβάτας ὁπλισμύς.]

[ꝟ. 108. ΕΜΑΘΟΝ. Schol. pro μαθεῖν ἐποίησαν.]

ṽ. 109. ΠΩΛΙΑΙΝΟΜΕΝΗΣ. Apollon. I. 545.

——μακραὶ δ' αἰὲν ἐλευκαίνοντο κέλευθοι.

Virgil. Georg. III. 237.

Fluctus ut in medio cœpit cum albescere ponto.

[Ubi vide sis virum cl. Germ. Val. Guellium.]

ṽ. 111. ΠΟΝΤΙΟΝ ΑΛΣΟΣ. Ut Cicero in Aratæis, ṽ. 129.

——*Neptunia prata secantes.*

[ṽ. 112. ΠΙΣΥΝΟΙ. Hesych. Πίσυνοι· πεποιθότες, πεπιστευκότες. Sept. Theb. ṽ. 218. Πίσυνος θεοῖς.]

Ibid. ΠΕΙΣΜΑΣΙ. Πείσματα, exponente Suida, sunt τὰ ἀγκύρεια σχοινία, παρὰ τὸ πείθεσθαι δι' αὐτῶν τὴν ναῦν.

[ṽ. 114. ΜΕΛΑΓΧΙΤΩΝ. Sic Choeph. ṽ. 9. Φάρεσιν μελαγχίμοις. Virg. Æneid. IX. 719.

Immisitque fugam Teucris atrumque timorem.]

[ṽ. 115. ΦΡΗΝ ΑΜΥΣΣΕΤΑΙ ΦΟΒΩι. Ex Homerico illo adumbratum monet Interpres Græcus, Iliad. Α'. 243.

——σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις.

Ubi Scholiastes Homericus, ἀμύξεις· σπαράξεις, πληγήσῃ. Noster infra ṽ. 161.

Καί με καρδίαν ἀμύσσει φροντίς.

Cicero ad Attic. III. 48. *Lacerat me meus mœror.*]

ṽ. 116. ΟΑ. Περσικὸν θρῆνημα vocat Scholiastes: idem est sane quod Hebræis אויה.

[ṽ. 121. ΟΑ ΤΟΥΤ' ΕΠΟΣ. Eumen. ṽ. 513.

Τοῦτ' ἔπος θροούμενος

Ἰὼ δίκα.]

[ṽ. 123. ΑΠΥΩΝ. Schol. pro ἀπύσει, participium pro verbo.]

[ṽ. 124. ΒΥΣΣΙΝΟΙΣ ΕΝ ΠΕΠΛΟΙΣ. Sept. Theb. ṽ. 1047.

Κόλπῳ φέρουσα βυσσίνου πεπλώματος.]

Ibid. ΠΕΣΗι ΛΑΚΙΣ. [Hesych. Λακίς· ῥαχὰς, ἐμβολὴ, ῥαφὴ, τραῦμα, σχίσμα. Noster infra ṽ. 837.

Κακῶν ὑπ' ἄλγους λακίδες ἀμφὶ σώματι

Στημοῤῥαγοῦσι ποικίλων ἐσθημάτων.]

Etiam apud Persicas mulieres in summo luctu vestes scindere moris erat: ita Diodorus Siculus, XVII. p. 580. post Darium victum, mulieres τὰς ἐσθῆτας περιῤῥιπτούσας, μετ' ὀδυρμῶν, ἐκ τῶν σκηνῶν excessisse tradit: Curtius, III. 11. *Ingens circa eam nobilium fœminarum turba constiterat, laceratis crinibus, abscissaque veste, pristini decoris immemores,* &c. Confirmatur Ctesiæ verbis quæ ab Hesychio proferuntur: Σάραπις, inquit Hesychius, Περσικὸς χιτὼν, μεσόλευκος,

ὡς Κτησίας, Καὶ διαῤῥηξαμένη τὸν σάραπιν, καὶ τὰς τρίχας καθειμένη, ἐτέλετό τε καὶ βοὴν ἐποίει. Καλεῖται δὲ καὶ ὁ Πλάτων ὅτως. Corrigenda obiter hæc postrema, et pro Πλάτων legendum Πλᾶτων. Vide Euseb. Præpar. Evangel. IV. 12. Porro abscissis vestimentis lugubria induebant mulieres Persicæ. Curtius, X. 5. *Ad Darii quoque matrem celeriter perlata est; abscissa ergo veste qua induta erat, lugubrem sumpsit.* Ita et Diodorus Siculus mulierem Persicam πένθιμον ἐσθῆτα sumpsisse narrat lib. XI. p. 271.

ϔ. 128. ΣΜΗΝΟΣ ΩΣ ΕΚΛΕΛΟΙΠΕ ΜΕΛΙΣΣΩΝ. Pulcherrima hæc similitudo de apibus regem comitantibus ex Homero deprompta est Iliad. Β΄. 85.

——πείθοντό τε ποιμένι λαῶν
Σκηπτῦχοι βασιλῆες· ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί·
Ἠΰτε ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων
Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων,
Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν·
Αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα.

Xenoph. Institut. Cyr. V. p. 118. Ἢν δέ πȣ ἐξίῃ (apum rex) ἐδεμία αὐτȣ̃ ἀπολείπεται, ὅτω δεινός τις ἔρως αὐταῖς τȣ̃ ἄρχεσθαι ἐγγίγνεται. Virgil. Georg. IV. 215.

——*illum admirantur, et omnes*
Circumstant fremitu denso, stipantque frequentes.

[Apostolius in proverbio, Εἰς μελίττας ἐκώμασας. Ἐὰν δὲ, inquit, ἢ λῷον ταῖς μελίτταις μεταςῆναι, τηνικαῦτα καὶ ὁ ἄρχων ἀπαλλάττεται· καὶ ἐὰν μὲν ἔτι νέος ᾖ ἡγεῖται· αἱ δὲ λοιπαὶ ἄγονται· ἐὰν δὲ πρεσβύτερος φοράδην ἔρχεται κομιζȣ́σων αὐτὸν μελίττων ἄλλων.]

[ϔ. 129. ΣΥΝ ΟΡΧΑΜΩι. Hesychius, Ὄρχαμος· βασιλεὺς, ἡγεμών. Idem, Ἐσσήν· βασιλεὺς ἡγεμών. Etymologici auctor, Ἐσσήν· ὁ βασιλεὺς ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ,

Οὔ σε θεῶν ἐσσῆνα πάλιν (l. πάλοι) θέσαν.——

Extat in Hymno Jovis, ϔ. 66. Atqui τὸ ἐσσὴν proprie de rege apum dici monet Scholiastes Callimachi, Ἐσσὴν, inquit, κυρίως ὁ βασιλεὺς τῶν μελίσσων. (Gallice *un essein*) quanquam aliud significat, nempe favum, inde videtur ortum.]

[ϔ. 132. ΠΡΩΝΑ. Hesychius, Πρώονες· οἱ ἐκνενευκότες τόποι εἰς ὄρη. Etymolog. Πρῶνες, οἱ ὑψηλοὶ τόποι, παρὰ τὴν πρόθεσιν καὶ τὴν ἰὼν μετοχὴν, γίνεται προϊὼν καὶ πρωὼν· καὶ κατὰ συναίρεσιν, πρών. Κλίνεται πρωνός.]

[ϔ. 133. ΛΕΚΤΡΑ Δ' ΑΝΔΡΩΝ ΠΟΘΩι ΠΙΜΠΛΑΝΤΑΙ ΔΑΚΡΥΜΑΣΙ. Eurip. Alcest. ϔ. 181.

——πᾶν δὲ δέμνιον
Ὀφθαλμοτέγκτῳ δεύετο πλημμυρίδι.]

[℣. 139. ΜΟΝΟΖΥΞ. Onomastic. *Jugale vinculum.* Συζυγία, id est, copula matrimonii, in quo maritus et uxor velut unum jugum trahunt. Inde συζυγεῖς, *conjuges*, 3 Macchab. iv. 8. Νεοζυγὶς, *novæ nuptæ*, Apollon. Rhod. Argonaut. IV. 1191. Hesych. Ὁμόζυγος· γαμετή. Idem, Λιποζύγων· μοναζόντων. Suidas, Ἄζυξ, ὁ μὴ συνεζευγμένος γάμῳ. *Nondum conjugio astrictus.*]

[℣. 140. ΑΛΛ' ΑΓΕ. Virg. Georg. II. 35.

Quare agite.——

Ubi vir doctissimus Germanus Valens Guellius, "Ut Græci ἄγετε. Notandum tamen *age* exhortationis vocem, etiam Latinos ad plures usurpare, ut ἄγε Græcos. Hom.

Ἀλλ' ἄγε μοι δότε νῆα.——

Et Odyss. Θ.

Ἀλλ' ἄγε Φαιήκων βητάρμονες.——

Admonet quoque Eustathius *agite* pro *age* etiam poni." Etymolog. Ἀλλ' ἄγετε. Τὸ ἄγετε ῥῆμά ἐστιν ἢ ἐπίῤῥημα; καὶ λέγομεν ἐπίῤῥημα.]

[℣. 143. ΧΡΕΙΑ ΔΕ ΠΡΟΣΗΚΕΙ. Schol. δὲ, pro γὰρ, quod et supra monuit ad Sept. Theb. ℣. 297.]

[℣. 146. ΓΕΝΟΣ ΑΜΕΤΕΡΟΝ, κ. τ. λ. Duo tantum sunt versus, ut in Turnebi editione,

Γένος ἀμέτερον· πότερον τόξου
Ῥῦμα τὸ νικῶν, ἢ δορυκράνου
Λόγχης, κ. τ. λ.]

[℣. 147. ΤΟΞΟΥ ΡΥΜΑ. Schol. Ἡ ὁρμὴ τοῦ τόξου. Hesych. Ῥυμή· ὁρμή. Jul. Pollux, Onomast. I. 10. Ἐρεῖς δὲ ἐκ τόξου ῥίματος ἦν ἡ μάχη. Interpres, *Dices quoque arcuum jactu pugnabatur.* Forsan vero legendum, ἐκ τόξου ῥύματος.]

[℣. 150. ΘΕΩΝ ΙΣΟΝ ΟΦΘΑΛΜΟΙΣ ΦΩΣ. Non minus nobis venerabilis quam Sol et alia lumina. Plin. II. 5. *Inde tot stellarum collucentium illos oculos.* Vel potius, ἰσόθεον, quippe τὸ ὀφθαλμοῖς παρέλκειν videtur. Quod et alibi monitum.]

℣. 152. ΒΑΣΙΛΕΙΑ Δ' ΕΜΗ, ΠΡΟΣΠΙΤΝΩ. Moris erat apud Persas ut regem adeuntes proni adorarent, priusquam in congressum colloquiumve venirent. Tithraustes apud Ælianum, Var. Hist. I. 21. Νόμος ἐστὶν ἐπιχώριος Πέρσαις τὸν εἰς ὀφθαλμοὺς ἐλθόντα τοῦ βασιλέως, μὴ πρότερον λόγου μεταλαγχάνειν, πρὶν ἢ προσκυνῆσαι αὐτόν. Euripides in Oreste, ℣. 1509.

Προσκυνῶ σ', ἄναξ, νόμοισι βαρβάροισι προσπεσών.

Q. Curtius, VIII. 5. *Itaque more Persarum Macedonas venerabundos*

ipsum salutare, prosternentes humi corpora. Valerius Max. VII. 3. de sex Persis qui regnum Dario, equi hinnitu victi, addixerunt, *Auditoque eo, sex reliqui summæ potestatis candidati, continuo equis delapsi, ut est mos Persarum, humi prostratis corporibus Darium regem salutaverunt.* Hujus vero legis rationem reddit Artabanus Persa, apud Plutarch. in Themistocle, p. 125. Ἡμῖν, inquit, πολλῶν νόμων καὶ καλῶν ὄντων, κάλλιστος οὗτός ἐστι, τό τε τιμᾷν βασιλέα, καὶ προσκυνεῖν εἰκόνα Θεοῦ τοῦ πάντα σώζοντος· regi divinum cultum impendebant, tanquam imagini cuncta conservantis Dei.

[ỿ. 153. ΠΡΟΣΦΘΟΓΓΟΙΣ. Hesychius, Προσφθέγγεται· ἀσπάζεται. Schol. Πρέπει χαιρετίσαι αὐτήν.]

ỿ. 155. ΧΟ. Ω ΒΑΘΥΖΩΝΩΝ. Cum continuetur oratio, delendum videtur personæ nomen, Χορός. Mulieres Persicas Scholiastes βαθυζώνους appellatas tradit, διὰ τὸ κροσσωτὰς ζώνας ἔχειν, id est, zonas fimbriis seu villis prætextas; Hesychius namque κροσσοὺς esse dicit τὰ κάτω τῶν ἱματίων τὰ ῥαμματώδη· et alias, Κροσσοὺς, τὰ κατώτατα τῶν ἱματίων. Plato, in Alcibiade, p. 123. magnæ fertilisque regionis meminit quam incolæ *zonam reginæ* nuncuparunt: et Athenæus, I. 25. de Antylla urbe verba faciens, Ἧς, inquit, τοὺς φόρους οἱ τότε βασιλεῖς Αἰγύπτιοί τε καὶ Πέρσαι ταῖς γαμεταῖς ἐδίδοσαν εἰς ζώνας. Quippe Persarum reges uxoribus regiones certas attribuebant, ex quarum reditu mundum sibi pararent, teste Cic. in Verr. III. 33. *Hæc civitas*, inquit, *mulieri redimiculum præbeat, hæc in collum, hæc in crines.* Istæ vero regiones ad ornatum reginæ suppeditandum destinatæ, ab unaquaque mundi muliebris specie appellationem sortitæ erant. [Hesych. Βαθύζωνοι· εἰς βάθος ζωννύμενοι τοὺς χυτοὺς (id est, laxos) χιτῶνας. Idem, βαθυζώνους· ἐν βάθει ζωννυμένας.]

ỿ. 157. ΘΕΟΥ ΜΕΝ ΕΥΝΑΤΕΙΡΑ. [Tale est, monente Guellio, Virgilianum illud, Æn. IX. 642.

Diis genite, et geniture Deos.——]

Tzetzes, Chil. VII. 136.

Ἀσσύριοι καὶ Πέρσαι τοὺς βασιλεῖς θεοῦσιν,
Ὡς καὶ Αἰσχύλος δράματι Πέρσαις δεικνύει τοῦτο·
Ἄτοσσαν θέλων γὰρ εἰπεῖν σύγγονον βασιλέως,
Μητέρα βασιλέως τ' ὁμοίως εἶπεν οὕτω,
Θεοῦ Περσῶν εὐνάτειρα, θεοῦ τε μήτηρ ἔφυς.

Cleo apud Curt. VIII. *Persas quidem non pie solum, sed etiam prudenter reges suos inter Deos colere: majestatem enim imperii salutis esse tutelam.*

ỿ. 158. ΕΙΤΙ ΜΗ ΔΑΙΜΩΝ ΠΑΛΑΙΟΣ ΝΥΝ ΜΕΘΕΣΤΗΚΕ ΣΤΡΑΤΩι, *Nisi pristina felicitas migravit ab exercitu.* Παλαιὸς δαίμων hic, et μοῖρα

τὸ παλαιὸν ℣. 102. eodem videntur pertinere, ut et Scholiastes exponit, sc. εὐδαιμονία.

Ibid. ΜΕΘΕΣΤΗΚΕ. Hesychius, Μεθέστηκε· ἀφέστηκε, μετῆλθε· hunc locum, ut videtur, respiciens, et duplicem interpretationem innuens, utroque modo satis commode intelligi potest.

℣. 159. ΧΡΥΣΕΟΣΤΟΛΜΟΥΣ ΔΟΜΟΥΣ. Et supra, ℣. 3.

Καὶ τῶν ἀφνεῶν καὶ πολυχρύσων
Ἑδράνων φύλακες.——

Dio Chrysost. Or. II. de Regno, p. 27. Αὐλὴν τῶν Ἀσιαγενῶν βασιλέων fuisse πολυχρήματον et πολύχρυσον ait. Quinetiam auream regis Persarum domum χρυσοῦν βασιλέως οἶκον prædicat Lucian. in lib. Περὶ Οἴκου, c. 6. cujus Arsacidas conditores facit: meminit et Philostr. de Imag. in Themist. tabula.

[℣. 164. ΟΛΒΟΝ ΟΝ ΔΑΡΕΙΟΣ ΗΡΕΝ. Magnas opes Xerxi reliquit pater ejus Darius: de Xerxe Daniel propheta, xi. 2. *Et quartus ditabitur opibus nimiis super omnes; et cum invaluerit divitiis suis, concitabit omnes adversus regnum Græciæ.* Adeo ut Δαρείου πλοῦτος in proverbium transiverit. Synesius, libro de Regno, Πλούτου θημῶναι ὑπὲρ τὸν πάλαι Δάρειον· *Opum cumuli majores quam Darius ille vetus obtinuerit.*]

[Ibid. ΟΥΚ ΑΝΕΥ ΘΕΩΝ ΤΙΝΟΣ. Proverbialis locutio. Sic Euripid. in Bacchis, ℣. 762.

——κἀπενώτισαν φυγῇ
Γυναῖκες ἄνδρας, οὐκ ἄνευ θεῶν τινος.

Pindarus, Pyth. V. 102. Οὐ θεῶν ἄτερ. Et Horat. Od. III. 4.

Non sine Diis animosus infans.

Sic Οὐκ ἀθεεί. οὐκ ἀνεὺ θεοῦ, ἢ οὐ χωρὶς δαίματος Hesych.]

[℣. 169. ΟΜΜΑ ΓΑΡ ΔΟΜΩΝ. Plautus Pseudolo, I. 2. 46.

Ubi isti sunt, quibus vos oculi estis, quibus vitæ, quibus
Deliciæ estis.——

Porro ad Homericum illud, Odyss. Ρ'. 320.

Δμῶες δ' εὖτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες
Οὐκ ἔτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι.

Vir cl. D. Jacobus Duportus, in Gnomolog. Homerica, "Hic est ὀφθαλμοδουλεία quam damnat Doctor Gentium. Sed nimirum ita plerumque fit. Qu. Cal. XII.

——πολὺ λώϊον ἄνδρες
Ἔργῳ ἐποίχονται ὁπότ' εἰσορόωσιν ἄνακτες.

Theocr. Idyll. XXV.

Ὡς που καὶ βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρέσιν ἧσιν
Αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος.

Contra Plaut. Amphitr.

Ubi summus imperator non adest ad exercitum,
Citius quod non facto 'st usus fit quam quod non facto 'st opus.

Æsch. Pers. ỳ. 169.

Ὄμμα γὰρ δόμων νομίζω δεσπότου παρουσίαν.

Huc spectat notum illud Persæ cujusdam apophthegma, Οὐδὲν οὕτω πιαίνει τὸν ἵππον ὡς βασιλέως (seu δεσπότου) ὀφθαλμός. Extat apud Aristot. Œconom. I. et Plut. Περὶ παίδων ἀγωγῆς. Quin et hodie etiam in lingua nostra vernacula in adagium cessit, *Oculus domini saginat equum.* Huc porro pertinet illa historia de equite quodam Romano, qui a Censoribus, Scipione Nasica et M. Popilio, interrogatus, cur ipse pinguis adeo et obesus equum haberet tam strigosum et macilentum, respondit, *Quoniam ego me curo, equum Statius meus* (servus.) A. Gell. IV. 20." Hactenus vir doctissimus.]

[ỳ. 174. ΜΗΤ' ΕΠΟΣ ΜΗΤ' ΕΡΓΟΝ. Proverbium. Sic ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον.]

[Ibid. AN. Robortelli editio, ὡς.]

ỳ. 176. ΝΥΚΤΕΡΟΙΣ ΟΝΕΙΡΑΣΙ. Scholiastes Aristophanis in Ran. ỳ. 1060. Περίφοβός ἐστιν ἡ μήτηρ Ξέρξου ἐξ ὀνείρου τινός.

ỳ. 178. ΙΑΟΝΩΝ ΓΗΝ. Et ỳ. 1030. Ἰαόνων λαὸς οὐ φυγαίχμας. *Iaones* dicti Græci a barbaris; nempe ut in sacris literis dictæ insulæ *Javan.* Schol. Aristoph. in Acharn. ỳ. 104. Ἰαοναῦ δὲ ἀντὶ τοῦ Ἀθῆναι, Ἴωνες γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι, ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Ξούθου. Hesych. Ἴωνες (lege Ἰάονες, ut postulat literarum ordo) Ἀθηναῖοι, οἱ Ἴωνες, ἀπὸ Ἴωνος, καὶ οἱ ἄποικοι αὐτῶν. Ἔνιοι καὶ τοὺς Θρᾶκας, καὶ Ἀχαιοὺς, καὶ Βοιωτοὺς Ἕλληνας.

[ỳ. 181. ΕΔΟΞΑΤΗΝ ΜΟΙ ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚ'. Ex hoc loco adumbratum videtur Europæ somnium apud Moschum, Idyll. II. 8.

Ὤϊσατ' ἠπείρους δοιὰς περὶ εἷο μάχεσθαι,
Ἀσιάδ' ἀντιπέρην τε· φυὴν δ' εἶχον οἷα γυναῖκες.
Τῶνδ' ἡ μὲν ξείνης μορφὴν ἔχεν· ἡ δ' ἄρ' ἐῴκει
Ἐνδαπίῃ.——]

ỳ. 182. ΗΣΚΗΜΕΝΗ. Hesychius, Ἀσκήσας· κοσμήσας, κατασκευάσας.

[ỳ. 183. ΔΩΡΙΚΟΙΣΙΝ. Dores solebant, præcipue virgines, discinctæ, et sine tunica quandoque incedere; unde proverbium *Dorice incedere*, in eos qui depositis vestibus magna ex parte nudi incedunt.]

[ỳ. 187. Η ΔΕ ΒΑΡΒΑΡΟΝ. Ad Virgilianum illud, Æn. II. 504.

Barbarico postes auro.——

Vir cl. Germanus Valens Guellius, " Auro barbarico Turnebus interpretatur ex illo Horatii, Epist. I. 2.

Græcia Barbariæ lento collisa duello.

Et alio ejusdem, Od. V. 9.

Sonante mistum tibiis carmen lyra
Hac Dorium, illis Barbarum.

Cujus sententiam adjuvat et Eustathii suffragium, qui Βρίγας καὶ Φρύγας antiquis βαρβάρους dictos docet. Sed mirum videtur aliquibus quomodo convenire personæ Æneæ possit, ut patrium aurum barbarum dixerit, non attendentibus in Eurip. Iphig. Thoantem de sua quoque gente hæc pronuntiasse ad Iphigeniam, ẏ. 1170.

Ἀλλ' ἢ τιν' ἔκανον βαρβάρων ἀκτῆς ἐπί.

Et Hectorem ipsum ad Rhœsum apud Eurip. in Rhœs. ẏ. 404.

Σὺ δ' ἐγγενὴς ὢν βάρβαρός τε, βαρβάροις
Ἕλλησιν ἡμᾶς πρὔπιες τὸ σὸν μέρος.

Poeta quoque, Æneid. XI. 768.

Forte sacer Cybelæ Chloreus olimque sacerdos
Insignis longe Phrygiis fulgebat in armis,
Pictus acu chamydem (al. *tunicas*) *et barbara tegmina crurum.*

Scilicet postquam eum Maro Phrygia armatura ornavit: ut et Euripides in Oreste inducit servum Phrygem ad pedes Orestæ provolutum, mortem his verbis deprecantem, ẏ. 1509.

Προσκυνῶ σ' ἄναξ νόμοισι βαρβάροισι προσπεσών.

Phrygiam respicientem: quamvis idem quoque inducat Medeam Colchidem *barbaram* nominantem, in Medea, ẏ. 255.

——ὑβρίζομαι
Πρὸς ἀνδρὸς ἐκ γῆς βαρβάρου λελησμένη.

Nec item illud, Æneid. VIII. 684.

Hinc ope barbarica variisque Antonius armis,

Phrygiis convenire videatur, cum et Trojanas matres a barbaris Euripides quoque distinxerit sub Hecubæ persona, ẏ. 477.

Οὐς Τρῳὰς οὐδ' Ἑλληνὶς, οὐδὲ βάρβαρος
Γυνὴ τεκοῦσα κομπάσαιεν ἄν ποτε.

Certe Attici peregrinum omne καὶ οὐχ Ἑλληνικὸν, βάρβαρον appellabant. Desierat etiam apud Barbaros ipsa vox βάρβαρος invidiosa haberi: nimirum in Persis Æschyli passim Persæ Persarumque regina de sua regione loquentes βαρβάρους et βάρβαρον στρατὸν et βαρβάρους νῆας usurpant. Græcos autem ea Barbariæ nota et discrimine cæteras a se gentes sejunxisse, vel ex illo Platonis in Politico constare potest. Οἷον εἴ τις τ' ἀνθρώπινον ἐπιχειρήσας δίχα διελέσθαι γένος, διαιρεῖ καθάπερ οἱ πολλοὶ τῶν ἐνθάδε διανέμουσι τὸ μὲν Ἑλληνικὸν ὡς ἓν ἀπὸ πάντων ἀφαιροῦντες χωρὶς σύμπασι δὲ τοῖς ἄλλοις γένεσιν ἀπείροις οὖσι καὶ ἀμίκτοις, καὶ ἀσυμφώνοις πρὸς ἄλληλα βάρβαρον μιᾷ κλήσει προσειπόντες αὐτὸ, διὰ ταύτην τὴν μίαν κλῆσιν, καὶ γένος ἓν αὐτὸ εἶναι προσδοκῶσι." Hæc ille.]

[℣. 191. ΛΕΠΑΔΝ' ΕΠ' ΑΥΧΕΝΩΝ ΤΙΘΗΣΙ. Hesych. Λέπαδνα· ἱμάντες πλατεῖς, οἷς ἀναδέονται οἱ τράχηλοι τῶν ἵππων πρὸς τὸν ζυγόν.]

[℣. 192. ΕΠΥΡΓΟΥΤΟ. Hesychius, Πυργοῦται· ὑψοῦται. Scholiastes, ἐκοσμεῖτο καὶ ἤρετο· juxta illud Juvenalis, Sat. VI. 502.

Ædificat caput.——]

℣. 194. ΚΑΙ ΧΕΡΟΙΝ ΕΝ ΤΗι ΔΙΦΡΟΝ, *manuumque vi currum dilacerabat et diripiebat.* Schol. καὶ διὰ τῶν χειρῶν ἐν τῇ τοῦ δίφρου βίᾳ. Mira constructio, ut in δίφρον intelligatur genitivus, &c. nec facile persuaserit sermonis sive Græci sive Latini gnaris. Planissima et certissima constructio, ἐν τῇ χεροῖν βίᾳ. Quod apud Aristotelem, Polybium et alios proverbialiter de summa vi, ἐν χειρῶν νόμῳ, apud Euripidem ἐν χειρῶν δίκῃ. Quæ pridem doctis observata apud Dionys. Halicarnasseum reperio; et χειρὸς νόμῳ διασπαραττόμενος· quod et Æschyli quoque verbum est. Ita etiam distinguit MS. Oxon.

——καὶ χεροῖν ἐν τῇ, δίφρον
Διασπαράττει καὶ συναρπάζει, βίᾳ.

Potest legere cui hoc non arridet, ἐντῃ δίφρου· *Altera vero ferociebat, et manibus currum dilacerabat.*

[Ibid. ΔΙΦΡΟΥ. Etymolog. Δίφρος, κυρίως τὸ ἅρμα, ὡς τὸ, Δίφρος δὲ χρυσέοις καὶ ἀργυρέοισιν ἱμᾶσι δέδεται. Ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ δύο φέρειν, τὸν μαχόμενον καὶ τὸν ἡνίοχον, ὡς τὸ, Ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται ἡνίοχοί τε.]

[℣. 195. ΔΙΑΣΠΑΡΑΤΤΕΙ. Hesych. Διεσπάρησαν· διεσκορπίσθησαν.]

℣. 199. ΞΕΡΞΗΣ, ΠΕΠΛΟΥΣ ΡΗΓΝΥΣΙΝ. In luctu vestes lacerare mos erat apud Persas tum viris tum mulieribus communis. De mulieribus jamdiu monitum est, ad ℣. 124. De viris exempla sæpius occurrunt. Herodot. III. 66. Πέρσαι δ' ὡς τὸν βασιλέα εἶδον ἀνακλαύσαντα, πάντες τά τε ἐσθῆτος ἐχόμενα εἶχον, ταῦτα κατήρεικόν τε καὶ οἰμωγῇ ἀφθόνῳ διεχρέωντο. Curtius, V. 12. *Post hanc vocem spado gemitu non modo tabernaculum, sed etiam castra complevit. Irrupere deinde alii, laceratisque vestibus, lugubri et barbaro ululatu, regem deplorare cœperunt.*

℣. 201. ΚΑΙ ΧΕΡΟΙΝ ΚΑΛΛΙΡΡΟΟΥ ΕΨΑΥΣΑ ΠΗΓΗΣ. Notissima veterum in expiandis somniis superstitio; quod vel vini aspersione fiebat, vel, ut hic, aqua fontana. Aristophanes Ranis, ℣. 1376.

Ἀλλά μοι, ἀμφίπολοι, λύχνον ἅψατε,
Κάλπισί τ' ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε,
Θέρμετε δ' ὕδωρ,
Ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω.

Persius, Sat. II. 16.

——*et noctem flumine purgas.*

[Sacrificaturi manus lavabant, et præcipue post somnum: Propert. III. 8.

Surge et poscentes justa precare Deos
Ac primum pura somnum tibi discute lympha.

Ædesius a somno expergefactus τὸν παῖδα καλεῖ, τὴν ὄψιν καὶ τὸ πρόσωπον ἀποσμῆσαι τῷ ὕδατι βȣλόμενος, ut refert Eunapius, Vit. Philos. p. 45. Porro notandum est Æschylum ritus Græcorum Persis accommodare passim in hac tragœdia, quod plus semel observandi locus erit.]

[Ibid. ΚΑΛΛΙΡΡΟΟΥ. Adjective forsan sumendum potius quam cum Scholiaste pro fontis nomine. Hesych. Καλλιρόοιο· καλῶς ῥέοντος. Idem tamen Lexicographus Καλλιρόη· κρήνη.]

℣. 203. ΒΩΜΩι ΠΡΟΣΕΣΤΗΝ. Hæc sunt ab Herodoto prorsus aliena, qui de Persarum sacris ritibus verba faciens, I. 132. Οὔτε, inquit, βωμὸς ποιεῦνται, ὅτε πῦρ ἀνακαίȣσι, μέλλοντες θύειν. Quis vero nescit poetas res sui ævi ad tempora illorum de quibus scribunt transferre? sic ubique Maro Romanorum ritus Græcis temporibus et viris aptat. Nostrum forsan imitatur Seneca in re simili, sub persona Poppeæ, Octav. ℣. 756.

Delubra et aras petere constitui sacras,
Cæsis litare victimis numen Deum,
Ut expientur noctis et somni minæ.

Ibid. ΑΠΟΤΡΟΠΟΙΣΙ ΔΑΙΜΟΣΙ. [Suidas, Ἀποτρόπαιοι· φευκτοί· μισεῖσθαι ἄξιοι· ἢ ἀποτρέποντες τὰ κακά· ὅτω γὰρ ἐδόκȣν ἀποτρόπαιοι τινὲς εἶναι καὶ ἀλεξίκακοι. Cum triste quidpiam in somniis viderant antiqui θεοῖς ἀποτροπαίοις sacrificabant. Xenoph. in Sympos. p. 699. Οὐκȣ̃ν, ἔφη ὁ Καλλίας καὶ εὔχῃ μηδέποτε πλȣτεῖν καὶ ἐάν τι ὄναρ ἀγαθὸν ἴδῃς, τοῖς ἀποτροπαίοις θύεις;] Talis fuit apud Romanos Jupiter Prodigialis. Plautus Amphitryone, II. 2.

Sed, mulier, postquam experrecta es, prodigiali Jovi
Aut mola salsa hodie, aut thure comprecatam oportuit.

[Notum est Martialis epigrammata, VII. 54. hunc morem confirmans.]

℣. 204. ΘΕΛΟΥΣΑ ΘΥΣΑΙ ΠΕΛΑΝΟΝ. Et Choeph. ℣. 90.

Χέȣσα τόνδε πέλανον.——

Effundens hoc libum.——

Effundi proprie dicebantur, quippe e materia liquida constabant, et inde, ni fallor, *liba* dicta: ita enim interpretor locum illum apud Varronem, qui jamdiu torsit Interpretes, de Ling. Lat. IV. ubi *libum* dici ait *quod libaretur priusquam esset coctum.* Frustra sunt recentiores Critici, qui legendum contendunt *libum, quod*

libaretur priusquam essent, coctum; id est, quod, cum coctum esset, libaretur priusquam essent, sc. priusquam comederent. Verum quidem est, de singulis eduliis solitos fuisse antiquos aliquid decerpere priusquam comederent, et in patellam conjicere, quod dicebant *libare*, ut satis liquet: verum hoc non est quod innuit Varro; neque enim de eduliis jam crudis et incoctis libabatur aliquid Diis, sed tum cum mensæ apponerentur epulanda. Respicit vero ad modum liba conficiendi; πέμματα enim erant (ita πελάνυς interpretatur Hesychius) mellita quædam et delicatiora, oleo cocta, quorum cum materia cruda et incocta, liquida esset et fluida, solebat qui ea conficiebat exceptam materiem distribuere, efficereque ut guttatim seu grumatim in fervens oleum deflueret. Materiem vero sic guttatim distribuere illud est quod appellat Varro *libare*, a Græco λείβειν, στάζειν, atque inde dicta liba, quæ sic libabantur, id est, sensim et per particulas in oleum effundebantur. [Hesych. Πέλανον .... πέμμα τὶ πλακυντῶδες. Idem, Πέλανος· πέμψιν ἔχων ῥυπαρὰν, ἢ τὸ ἐκ τῆς πώλης πέμμα. Palmerius et Junius legunt, Πέλανος· πέμμα ὄψιν ἔχον ῥυπαρὰν, ἢ τὸ ἐκ τῆς πάλης πέμμα· vel πασπάλης. Vide quæ ad ỽ. 818.]

ỽ. 205. ΠΡΟΣ ΕΣΧΑΡΑΝ ΦΟΙΒΟΥ. Quo minus hoc incongrue dictum videri possit, monendi sumus, vel ipsos Historicos, Geographos, aliosque orationis solutæ scriptores, Deorum Græcorum nomina Diis Persicis accommodasse. Ita Herodot. I. 131. et Strabo, XV. p. 732. inter Persarum Deos recensent Δία, Οὐρανίην, et Ἀφροδίτην· quinetiam Ἥλιον et Σελήνην. Ex his Δία, teste Agathia, Βὴλ nominarunt Persæ; Ἀφροδίτην, si Herodotum sequamur, Μίτραν, sin Strabonem, Ἀναιτίδα. Hic itaque per Φοῖβον videtur intellexisse Æschylus Solem, cui sub Mithræ nomine sacrificarunt Persæ. [Hesych. Ἐσχάρα· βωμὸς ἰσόπεδος ὐκ ἐκ λίθυ ὑψύμενος. Pollux, Onomast. I. 5. Ἐσχάρα δ' ἰδικῶς δοκεῖ μὲν ὧδε ὠνομάσθαι ἐφ' ἧς τοῖς Ἥρωσιν ἀποθύομεν· ἔνιοι δὲ τῶν ποιητῶν, καὶ τὸν τῶν θεῶν βωμὸν ὕτω κεκλήκασιν, ut Æschylus in hoc loco. Etymolog. Ἐσχάρα .... δηλοῖ δὲ ἡ λέξις .... καὶ τὸν βωμὸν ὡς παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἡρακλεῖ. Καὶ τὴν κυρίως λεγομένην ἐσχάραν φασὶ καλεῖσθαι ἑστίαν, τὴν μὴ ἔχυσαν ὕψος, ἀλλ' ἐπὶ γῆς ἱδρυμένην, ἢ κοίλην· παρὰ τὸ καὶ τὺς ἰατρὺς τὰ ἐν τῷ σώματι κοῖλα ἕλκη ἐσχάρας καλεῖν· ῥητορική.]

[ỽ. 206. ΦΟΒΩι Δ' ΑΦΘΟΓΓΟΣ ΕΣΤΑΘΗΝ. Callim. Hymn. ỽ. 83.

Ἐστάθη δ' ἄφθογγος· ἐκόλλασαν γὰρ ἀνίαι
Γύνατα, καὶ φωνὰν ἔσχεν ἀμηχανία.

Valer. Flacc. Argonaut. V. 374.

—— *attonito quamvis pavor ore silentem*
Exanimat.——]

[ꝟ. 207. ΚΙΡΚΟΝ. Gloss. Græco-lat. Κίρκος, *Falco*. Latino-græc. *Circum:* ἱέρακα, ut et Scholiastes noster.]

ꝟ. 208. ΕΦΟΡΜΑΙΝΟΝΤΑ. Scholiastes σφαδάζοντα. Mira hæc interpretatio τȣ ἐφορμαίνοντα· quin potius addi videtur, ac si esset verbum poetæ.

ꝟ. 209. ΤΙΛΛΟΝΘ'. Monet vir doctissimus Josephus Scaliger in Varronem De Ling. Lat. p. 163. aves quæ se vellendo malum auspicium faciebant *Volsgras* dici: quas intellexit et Statius, Theb. III. 513.

> —— *simul ora recurvo*
> *Ungue secant rabidæ, planctumque imitantibus alis*
> *Exagitant Zephyros, et plumea pectora cædunt.*

[Ibid. ΠΤΗΞΑΣ ΔΕΜΑΣ ΠΑΡΕΙΧΕ. Πτήσσειν de avibus dici monet Scholiastes Aristophanis qui et φοβεῖσθαι reddit ad illud Comici in Vesp. ꝟ. 1481.

> Πτήσσει Φρύνιχος ὥς τις ἀλέκτωρ.

Adagium integrum exhibet Ælianus, Var. Hist. XIII. 14. Ἀριθμὸν σφήκων πτήσσει Φρύνιχος ὥς τις ἀλεκτρύων. Quod in eos convenire ait qui damnum patiuntur: παροιμία ἐπὶ τῶν κακῶς τι πασχόντων. Quippe Phrynichum tragicum cum Μιλήτȣ ἅλωσιν ageret, Athenienses δεδοικότα καὶ ὑποπτήσσοντα ejecerunt. Incertus apud Plutarch. in Alcibiade, p. 193.

> Ἔπτηξ' ἀλέκτωρ δȣ̃λον ὣς κλίνας πτέρον.

Hesych. Πτῆξαι· δειλιάσαι.]

ꝟ. 210. ΤΑΥΤ' ΕΜΟΙΓΕ, ΔΕΙΜΑΤ' ΕΣΤ' ΙΔΕΙΝ, ΥΜΙΝ Δ' ΑΚΟΥΕΙΝ. Mallem, δεῖμά τ' ἐς' ἰδεῖν· *et mihi terribile visu, et vobis auditu.*

ꝟ. 213. ΟΥΧ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΠΟΛΕΙ. In Prometheo Vincto, ꝟ. 324. dicitur Jupiter μόναρχος ȣ̓δ' ὑπεύθυνος· cum præter eum nemo sit liber, ꝟ. 50.

> Ἐλεύθερος γὰρ ȣ̓́τις ἐςὶ πλὴν Διός.

Pari jure Atossa Persarum regem ȣ̓χ ὑπεύθυνον πόλει dixit, et Plutarchus imperium ejus ἀνυπεύθυνον, De Trib. Gen. Reipubl. p. 826. Πέρσαι μὲν, ait, αὐτοκρατῆ βασιλείαν καὶ ἀνυπεύθυνον ἀπεκληρώσαντο. Rationem reddit Euripides in Helena, ꝟ. 283.

> Τὰ βαρβάρων γὰρ δȣ̃λα πάντα πλὴν ἑνός.

Idem video jamdiu observatum doctissimo Brissonio de Regno Pers. "Usque adeo libere," inquit, "Persarum reges imperabant, ut omnes qui eorum ditioni parebant, quemadmodum Plutarchus πρὸς Ἀπαιδ. testis est, pro servis et mancipiis haberent, sola uxore excepta. Nec aliter ab illis subditi, cujuscunque conditionis, ordinis, gradusque essent, appellabantur. Secundum hunc receptum

in illa gente loquendi morem Artemisia apud Herodot. VIII. Xerxem ita affatur, Σοὶ δὲ ὄντι ἀρίστῳ ἀνδρῶν πάντων, κακοὶ δοῦλοί εἰσιν. Hinc Barbaros Dario subditos, Δαρείου δούλους, Polemon, in Orat. funebri Callisthenis, vocat. Inde Aristagoram Milesium *servum* vocat Darius in sua oratione ad Persas, quam Herodotus, VII. refert: et Pelopem Phrygem majorum suorum servum appellat Xerxes, apud eundem Herodot. eod. lib. Ibidemque Xerxes Pythium Lydum increpans, qui vacationem militiæ uni ex liberis suis concedi postularat, 'Εὼν, ait, ἐμὸς δοῦλος, τὸν χρῆν πανοικίῃ αὐτῇ γυναικὶ συνέπεσθαι. Gobrias sese Cyro dedens, IV. Παιδ. δίδωμι, ait, σοὶ ἐμαυτὸν δοῦλον καὶ σύμμαχον." Hæc erat illa servities quam imponere Græciæ aggressus est Xerxes, ℣. 50.

Ζυγὸν ἀμφιβαλεῖν δούλειον Ἑλλάδι·

a qua etiam se immunes esse gloriabantur ipsi Græci, ℣. 242.

Οὔ τινος δοῦλοι κέκληνται φωτὸς, οὐδ' ὑπήκοοι.

et pro qua evitanda adeo strenue pugnarunt, ℣. 402.

——— ὦ παῖδες Ἑλλήνων ἴτε,
Ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὲ
Παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρῴων ἕδη,
Θήκας τε προγόνων. Νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών.

[℣. 217. ΕΙ ΤΙ ΦΛΑΥΡΟΝ. Hesych. Φλαῦρα· φαῦλα, κακὰ, πονηρά.]

℣. 219. ΧΟΑΣ ΧΕΑΣΘΑΙ. Ab effusione dictæ χοαί. Eustath. in Il. Ψ'. 220. Ἀφ' οὗ (χέειν) χοαὶ λέγονται αἱ τῶν νεκρῶν σπονδαί. Corrigendus Hesychius in voce Εὐδείπνοις· αἱ τοῖς νεκροῖς ἐπιφερόμεναι σπονδαὶ, ἤγουν πνοαί· lege χοαί. Vide quæ supra annotavimus ad ℣. 204.

[℣. 220. ΓΗι ΤΕ ΚΑΙ ΦΘΙΤΟΙΣ. Postea, ℣. 523.

Ἔπειτα γῇ τε καὶ φθιτοῖς δωρήματα
Ἥξω λαβοῦσα πέλανον ἐξ οἴκων ἐμῶν.]

[℣. 222. ΓΗΣ ΕΝΕΡΘΕΝ ΕΣ ΦΑΟΣ. Callim. Epigr. XIX.

Ὦ Χαρίδα τί τὰ νέρθε; πολὺ σκότος.———]

[℣. 223. Τ'ΑΜΠΑΛΙΝ ΔΕ ΤΩΝΔΕ. Hoc est, *mala*. Parcit verbo male ominato. Ita Clytemnestra in Agamemnone, ℣. 507.

Ἀλλ' ἢ τὸ χαίρειν μᾶλλον ἐκβάξει λέγων.
Τὸν ἀντίον δὲ τοῖσδ' ἀποστέργω λόγον.

Ubi vide quæ annotata.]

[Ibid. ΑΜΑΥΡΟΥΣΘΑΙ. Hesych. Ἀμαυρούμενοι· σκοτιζόμενοι.]

[℣. 224. ΘΥΜΟΜΑΝΤΙΣ. Hesych. Θυμομάντις· ὁ τὸ ἀποβησόμενον συλλογιζόμενος, καὶ προγινώσκων· ψυχομάντις, καὶ συνετῶς προορῶν τὰ ἀποβησόμενα.]

℣. 228. ΕΚΤΕΛΟΙΤΟ ΔΕ. Poscit carminis ratio ut legamus δή. [Porro pro ἐκτελοῖτο, exemplar quo usus est Scholiastes ἐξιλεοῖτο. Hesych. Ἐξιλάσσεται· προσεύξεται, πραΰνει.]

[ỷ. 236. ΜΗΔΟΥΣ. Schol. Μήδους δὲ τοὺς Πέρσας εἴρηκεν. Vide quæ ad v. 767.]

[ỷ. 237. ΠΛΟΥΤΟΣ. Etymolog. Πλοῦτος· παρὰ τὸ πολὺς καὶ τῷ τὸ λαμβάνω καὶ δέχομαι, πολύοτος· καὶ συγκοπῇ, πλοῦτος.]

ỷ. 238. ΑΡΓΥΡΟΥ ΠΗΓΗ. [Virgil. Georg. II. 165.

Hæc eadem argenti rivos ærisque metalla
Ostendit venis atque auro plurima fluxit.]

Sectiones argentarias in Attica olim uberes fuisse refert Strabo, IX. p. 399. Τὰ δ' ἀργύρεια τὰ ἐν τῇ Ἀττικῇ κατ' ἀρχὰς μὲν ἦν ἀξιόλογα, νυνὶ δ' ἐκλείπει. In quem locum eruditissimus Commentator, "Τὰ δὲ ἀργύρεια: Locus," inquit, " ubi fuere argenti venæ vocabatur Laurium: Thucyd. II. Παρῆλθον ἐς τὴν πάραλον γῆν καλουμένην, μέχρι Λαυρίου ὄρους, οὗ τὰ ἀργύρεια μέταλλά ἐστιν Ἀθηναίοις. Et lib. VI. commemorat Alcibiades τὰς τοῦ Λαυρείου τῶν ἀργυρείων μετάλλων προσόδους. Defecisse autem Laurii argenti venas apparet ex Pausania. Fuisse etiam in Thorico annotat Scholiastes Æschyli, apud quem Θαυρίῳ perperam pro Λαυρίῳ editum est." Et mox ad illa ἦν ἀξιόλογα: " Confirmat Æschylus in Persis, qui apud Athenienses esse ait ἀργύρου πηγήν τινα, θησαυρὸν χθονός. Herodotus quoque Polymnia testatur potuisse Athenienses e Laurii metallis accipere ὀρχηδὸν ἕκαστον δέκα δραχμάς. Vide ejusdem extremam Uraniam. Sed omnium maxime videndus Xenophon περὶ Πόρων· quem quidem librum videtur ille ex professo scripsisse ut Athenienses ad fodiendas strenue argenti-fodinas hortaretur."

[v. 240. ΕΓΧΗ ΣΤΑΔΑΙΑ. Scholiastes, Δι' ὧν συστάδην καὶ ἐγγύως καὶ πλησίον μάχονται. *Quibus cominus pugnatum est.* Immo vero ἔγχη σταδαῖα sunt quibus non tantum cominus sed et *statim* ἱσταμένως, *perseveranter*, *æqualiter*, ut vult Nonius, pugnant. Plaut. Amphitr. I. 1.

Sed fugam in se tamen nemo convertitur,
Nec recedit loco quin statim rem gerat.

Scaliger ad oram editionis suæ notavit, σταδαίως. Idem Comicus, paulo post,

Ita statim stant signa.——]

[v. 245. ΤΕΚΟΥΣΙ. f. Τοκεῦσι.]

v. 247. ΤΟΥΔΕ ΓΑΡ ΔΡΑΜΗΜΑ ΦΩΤΟΣ ΠΕΡΣΙΚΟΝ ΠΡΕΠΕΙ ΜΑΘΕΙΝ. Herodot. VIII. 98. postquam Xerxem hujusce cladis nuncios in Persidem misisse narraverat, subdit, nihil his nunciis pernicius transcurrisse in rebus humanis, ipsumque δράμημα, ut vocat Æschylus, hunc in modum a Persis constitutum describit. Ὅσων ἂν ἡμερέων ᾖ πᾶσα ὁδὸς, τοσοῦτοι ἵπποι τε καὶ ἄνδρες διεστᾶσι κατὰ ἡμερησίην ὁδὸν ἑκάστην τεταγμένοι. Τοὺς οὔτε νιφετὸς, οὐκ ὄμβρος, οὐ καῦμα, οὐ νὺξ ἔέργει μὴ

ου καταιύσαι τὸν προκείμενον ἑωϋτῷ δρόμον τὴν ταχίστην. Ὁ μὲν δὴ πρῶτος δραμὼν παραδιδοῖ τὰ ἐντεταλμένα τῷ δευτέρῳ, ὁ δὲ δεύτερος τῷ τρίτῳ. Τὸ δὲ ἐνθεῦτεν ἤδη κατ᾽ ἄλλον διεξέρχεται παραδιδόμενα, κατάπερ Ἕλλησι ἡ λαμπαδηφορίη, τὴν τῷ Ἡφαίστῳ ἐπιτελέουσι. Τοῦτο τὸ δράμημα τῶν ἵππων καλέουσι Πέρσαι Ἀγγαρήϊον. Eadem ratione Herodotus ἀγγαρήϊον Persarum λαμπαδηφορίῃ Græcorum assimilat, qua et Æschylus noster in Agamemnone, Τὸν ἐκ διαδοχῆς πυρσὸν, τὸν ἀπ᾽ ἀγγάρου πυρὸς vocat, ℣. 290.

Φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ᾽ ἀπ᾽ ἀγγάρου πυρὸς
Ἔπεμπεν.——

Ita legunt Etymologici auctor et Suidas, ingeniosissime; ipsi quippe nuncii dicebantur ἄγγαροι. Joseph. Antiq. Jud. XI. 6. de Artaxerxe, Διέπεμψε δὲ τοὺς Ἀγγάρους λεγομένους εἰς πᾶν ἔθνος, ἑορτάζειν αὐτοῖς τοὺς γάμους παραγγέλλων. Hesychius in voce Ἄγγαρος· ἡ λέξις δὲ Περσική· σημαίνει δὲ καὶ τοὺς ἐκ διαδοχῆς βασιλικοὺς γραμματοφόρους. Iidem et Ἀστάνδαι dicti. Suidas, Ἀστάνδαι, οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι· οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ Ἄγγαροι· τὰ δὲ ὀνόματα Περσικά. Eustathius in Odyss. Υ΄. 28. Κυρίως δὲ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, Ἄγγαροι οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι· οἱ δ᾽ αὐτοὶ, φησὶ, καὶ Ἀστάνδαι Περσικῶς. Hos a Cyro institutos fuisse docet Xenophon, Cyr. Pæd. VIII. p. 232. Σκεψάμενος γὰρ πόσην ἂν ὁδὸν ἵππος κατανύτοι τῆς ἡμέρας ἐλαυνόμενος, ὥστε διαρκεῖν, ἐποιήσατο ἱππῶνας τοσοῦτο διαλείποντας, καὶ ἵππους ἐν αὐτοῖς κατέστησε, καὶ τοὺς ἐπιμελουμένους τούτων. Καὶ ἄνδρα ἐφ᾽ ἑκάστῳ τῶν τόπων ἔταξε τὸν ἐπιτήδειον παραδέχεσθαι τὰ φερόμενα γράμματα, καὶ παραδιδόναι, καὶ παραλαμβάνειν τοὺς ἀπειρηκότας ἵππους, καὶ ἄλλους πέμπειν νεαλεῖς. Ἔστι δ᾽ ὅτε οὐδὲ τὰς νύκτας φασὶν ἵστασθαι ταύτην τὴν πορείαν, ἀλλὰ τῷ ἡμερινῷ ἀγγέλῳ τὸν νυκτερινὸν διαδέχεσθαι.

[℣. 254. ΑΝΑΠΤΥΞΑΙ. Hesychius, Ἀναπτύξαντες· ἀνακαλύψαντες. Noster mox, ℣. 294.]

——πᾶν δ᾽ ἀναπτύξας πάθος
Λέξον.——

[℣. 256. ΝΕΟΚΟΤΑ. Schol. Τὰ νεωστὶ διὰ κότον τῶν θεῶν τινος γενόμενα.]

[℣. 258. ΔΙΑΙΝΕΣΘΕ. Hesych. Διαίνεται . . . . δακρύει.]

[℣. 261. ΝΟΣΤΙΜΟΝ ΦΑΟΣ. Quod Homero Odyss. Α΄. 9. Νόστιμον ἦμαρ.]

[℣. 270. ΕΠ᾽ ΑΙΑΝ ΔΙΑΝ ΕΛΛΑΔΑ ΧΩΡΑΝ. Ἐπ᾽ αἶαν Ἑλλάδα δῖαν χώραν. Vide quæ ad Supplic. ℣. 5.]

℣. 275. ΠΟΛΥΒΑΦΗ. Ὑπὸ τοῦ αἵματος, inquit Scholiastes. Quin fortasse *mari tincta.*

℣. 277. ΠΛΑΓΚΤΟΙΣ ΕΝ ΔΙΠΛΑΚΕΣΣΙΝ. Errat Scholiastes: nihil aliud vult poeta, quam *duplicibus tabulis navium confractarum.*

℣. 279. ΝΑΙΟΙΣΙΝ ΕΜΒΟΛΑΙΣ, *navium impressionibus.* Ἐμβαλεῖν

verbum proprium: Schol. Aristoph. in Equit. ✠. 599. Ἰδίως τὸ κρῦσαι ναυσὶν, ἐμβαλεῖν λέγουσι· et mox, Κυρίως οὖν τὸ ἐμβαλεῖν, τὸ ταῖς κώπαις κροῦσαι.

[✠. 280. ΙΥΖ' ΑΠΟΤΜΟΝ ΒΟΑΝ. Hesych. Ἰύζει· κραυγάζει· βοᾷ.]

[✠. 281. ΠΕΡΣΑΙΣ ΔΑΙΟΙΣ. Hesych. Δαΐον· Ἰσχυρὸν, ἀγαθόν.]

✠. 289. ΕΥΝΙΔΑΣ. Hesychius, Εὔνιδες· χῆραι. Εὖνις· ἐστερημένος, ὀρφανὸς, ἐνδεής.

[✠. 290. ΣΙΓΩ ΠΑΛΑΙ. Achilles Tatius de Clitophonte et Leucippe, VII. p. 421. Ὡς δὲ ἤκουσά μου (f. μὴν) τὸν μῦθον τῶν κακῶν οὔτε ἀνῴμωξα οὔτε ἔκλαυσα. Mox, comparatione elegantissima illustrat quare sc. tristi audito nuncio obstupescere et silere solent homines, nec nisi interjecta mora in luctus erumpunt: ut enim, inquit, in corpore apri dente sauciato vulnus statim non comparet, utpote quod altius penetraverit, sed primum λευκή τις ἀνέτειλε γραμμὴ, πρόδρομος τοῦ τραύματος, σχολὴν δὲ ὀλίγην λαβὼν, ἔρχεται καὶ ἀθρόον ἐπιῤῥεῖ (l. σχολὴν δὲ ὄλιγον λαβὸν αἷμα ἔρχεται, κ. τ. λ.) Sic et in anima dolore sauciata vulnus non continuo sed interjecta mora dehiscit, unde effluunt lachrymæ, δάκρυον γὰρ καὶ αἷμα τραύματα ψυχῆς, ὅταν ὁ τῆς ψυχῆς, κ. τ. λ. (lege, δάκρυον γὰρ αἷμα τραυματισθείσης ψυχῆς· καὶ ὅταν, κ. τ. λ.]

[✠. 291. ΥΠΕΡΒΑΛΛΕΙ ΓΑΡ ΗΔΕ ΣΥΜΦΟΡΑ, ΤΟ ΜΗΤΕ ΛΕΞΑΙ, κ. τ. λ. Juxta illud, Senec. Hippol. ✠. 607.

Curæ leves loquuntur ingentes stupent.

Seneca prologo consolationis ad Albinam, *Omnis autem magnitudo doloris modum excedentis necesse est ut stylo delectum verborum eripiat, cum sæpe vocem quoque ipsam intercludat.* Homer. Odyss. Κ'. 246.

Οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνατο ἔπος ἱέμενός περ
Κῆρ ἀχέει μεγάλῳ βεβολημένος ἐν δὲ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πίμπλαντο, γόον δ' ᾤετο θυμός.

Idem, Iliad. Ρ'. 695.

Δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε τὼ δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πλῆθεν θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.

Ovid. Metam. XIII. 538.

—— obmutuit illa dolore,
Et pariter vocem lachrymasque introrsus obortas
Devorat ipse dolor.——

Claudian. de Rapt. Proserp. III. 151.

Hæserunt lachrymæ, nec vox aut spiritus oris
Redditur.——

Apollon. Argonaut. III. 503.

—— Καὶ ἄναυδοι ἐς ἀλλήλους ὁρόωντο
Ἄτῃ ἀμηχανίῃ τε κατηφέες.——

Virgil. Æn. XI. 151.

Et via vix tandem voci laxata dolore est.

Ubi vide sis virum cl. Germanum Valentem Guellium.]

[℣. 293. ΩΜΩΣ Δ᾽ ΑΝΑΓΚΗ. Homer. Odyss. Γ΄. 208.

᾿Αλλ᾽ οὔ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον.

Et mox,

—— νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης.

Virg. Æn. V. 710.

—— *superanda omnis fortuna ferendo est.*

Terent. Phorm. I. 2.

Quod sors feret feramus æquo animo.

Eurip. Herc. Fur. ℣. 1227.

—— ὅστις εὐγενὴς βροτῶν
Φέρει τὰ θεῶν γε πτώματ᾽ οὐδ᾽ ἀναίνεται.

Incert.

Φέρειν ἀνάγκη τὰς θεηλάτους τύχας.

Sophocles, Œd. Col. ℣. 1692.

Τὸ φέρον ἐκ θεοῦ, καλῶς
Χρὴ φέρειν.——

Idem, Philoct. ℣. 1310.

—— ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν
Τύχας δοθείσας ἐστ᾽ ἀναγκαῖον φέρειν.]

℣. 299. ΖΗι ΤΕ ΚΑΙ ΦΑΟΣ ΒΛΕΠΕΙ. Homericum, Iliad. Α΄. 88.

—— ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.

Lycophron, ℣. 1019.

—— λυπρὸν ὄψονται βίον.

Idem supra, ℣. 814.

Γαληνὸν ἦμαρ οὔ ποτ᾽ ἐν ζωῇ δρακών.

Βλέπειν pro *vivere* sumi, nimis notum. [Eurip. Hecuba, ℣. 247.

ΕΚ. Ἔσωσα δῆτά σ᾽, ἐξέπεμψά τε χθονός;

ΟΔ. Ὥς τ᾽ εἰσορᾶν φέγγος Ἡλίου τόδε.

Lege, Ὥστ᾽ εἰσορᾶν τὸ φέγγος, ex Scholiaste, qui reddit; καὶ, ὥστε βλέπειν τόδε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου· vel, ὥστ᾽ εἰσορᾶν με φέγγος, κ. τ. λ. Idem Oreste, ℣. 386.

—— οὐ γὰρ ζῶ κακοῖς, φάος δ᾽ ὁρῶ.

—— *non enim vivo præ malis quanquam lucem video.*

Inter esse et non esse, minus bene esse.]

℣. 300. ΦΑΟΣ ΜΕΓΑ. Magnum solamen, gaudium: sic et in Agamemn. ℣. 22.

Ὦ χαῖρε λαμπτὴρ νυκτὸς, ἡμερήσιον
Φάος πιφαύσκων.——

[Hesych. Φόως· φῶς, χαρὰ, σωτηρία. Et postea, Φῶς, τὸ ὁρώμενον τὸ παρὰ τῦ θεῦ δημιυργηθὲν, καὶ τὸ πῦρ καὶ ἡ χαρά. Ubi pro ἡ χαρὰ cl. Heinsius legendum censet ἡ ἐσχάρα. Importuna emendatio prout ex loco priore satis liquet. Simonides apud Hephæstionem, p. 14.

Ἦ μέγ' Ἀθηναίοισι φόως γένεθ' ἡνίκ' Ἀριςο-
Γείτων Ἵππαρχον κτεῖνε καὶ Ἁρμόδιος.

Homer. Iliad. Θ'. 282.

Βάλλ' ὕτως αἴκεν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι.]

[ϔ. 301. ΝΥΚΤΟΣ ΕΚ ΜΕΛΑΓΧΙΜΟΥ. Sic et Hebræis *nox* et *tenebræ* de rebus adversis et summis calamitatibus. Micai iii. 6.]

[ϔ. 302. ΑΡΤΕΜΒΑΡΗΣ. Schol. α'. citat Timoxenum ἐν τῷ περὶ λιμνῶν. l. λιμένων.]

[ϔ. 303. ΘΕΙΝΕΤΑΙ. Hesych. Θείνει . . . . κτείνει, παίει. An potius legendum τείνεται.]

[ϔ. 306. ΙΘΑΓΕΝΗΣ. Hesych. Ἰθαγενής· αὐτόχθων, γνήσιος.]

[ϔ. 307. ΝΗΣΟΝ ΑΙΑΝΤΟΣ. Ita ϔ. 368, et ϔ. 597.]

[Ibid. ΠΟΛΕΙ. Hesychius, Πολεῖν· νέμειν. Notat Scholiastes εὐφημισμόν.]

ϔ. 309. ΠΕΛΕΙΟΘΡΕΜΜΟΝΑ. Salaminem insulam Veneris in tutela fuisse ex Homero discimus, Hymn. IX. 4.; unde probabile est columbas summa cura incolas enutrivisse, atque insulam iis abundasse: Veneri enim sacra hæc avis.

[ϔ. 310. ΚΥΡΙΣΣΟΝ. Schol. Συνέκρυον ἀλλήλοις· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλόγων ζώων τῶν συγκρυόντων τοῖς κέρασι. Hesych. Κυρίσσει· κερατίζει, τύπτει μετὰ τῆς κεφαλῆς. Idem, Κυρίττειν· πλήσσειν.]

[ϔ. 311. ΓΕΙΤΟΝΩΝ. Alii Γειτόνων.]

ϔ. 313. ΦΑΡΝΟΥΧΟΣ. Tres ἵππαρχοι, equitatus præfecti, memorantur Herodoto, VII. 88. quorum tertius Φαρνύχης appellatur.

[ϔ. 314. ΜΥΡΙΟΝΤΑΡΧΟΣ. Myriarchas, qui decem millibus hominum præessent in exercitu Persarum constitutos fuisse monet Herodotus, VII. 81. Καὶ χιλιάρχας τε καὶ μυριάρχας ἀποδέξαντες· Ἑκατοντάρχας τε καὶ Δεκάρχας οἱ μυριάρχαι.]

[ϔ. 316. ΠΥΡΡΑΝ ΖΑΠΛΗΘΗ. Nota differentiam inter Πυῤῥὸν et Πορφύρεον.]

[Ibid. ΔΑΣΚΙΟΝ ΓΕΝΕΙΑΔΑ. Supplic. ϔ. 98.

Δάσκιοί
Τε τείνυσι πόροι.

Hesych. Δάσκιον· μεγάλως σκιάζον, διὰ τὸ σύνδενδρον καὶ δασύ.]

ϔ. 318. ΜΑΓΟΣ. Nomen gentilitium: Steph. de Urb. in voce Μαγία. Εἰσὶ καὶ Μάγοι ἔθνος περὶ Μηδίαν. Herodotus, I. 101. Ἔςι δὲ

Μήδων τοσάδι γενεὰ, Βȣσαὶ, Παρητακηνοὶ, Στρȣχάτες, Ἀριζαντοι, Βȣδιοι, Μάγοι· γενεὰ μὲν Μήδων ἐςὶ τάδε.

℣. 321. ΑΡΙΟΜΑΡΔΟΣ ΣΑΡΔΕΣΙ ΠΕΝΘΟΣ ΠΑΡΑΣΧΩΝ. At ante, Thebarum Ægyptiarum dux, ℣. 38.

℣. 324. ΓΕΝΟΣ ΛΥΡΝΑΙΟΣ. Interpres Græcus, Τὸ γένος ὢν ἀπὸ Λύρνης τῆς χώρας. Imo τῆς πόλεως. Steph. de Urb. Λυρνησσὸς, πόλις Τρωϊκὴ, μία τῶν ἕνδεκα τῶν ἐν τῇ Τρωάδι· τὸ ἐθνικὸν Λυρνήσσιος. Αἰσχύλος δὲ Πέρσαις, ὡς ἀπὸ τȣ Λύρνα, ἢ Λύρνη, Λυρναῖος.

℣. 326. ΣΥΕΝΝΕΣΙΣ ΚΙΛΙΚΩΝ ΑΠΑΡΧΟΣ. Inter eos qui in classe proximi a ducibus ὀνομαςότατοι fuere recensetur Κίλιξ Συέννεσις, Oromedontis filius. Erat vero Syennesis, ni fallor, nomen commune regibus Ciliciæ, ut Ptolemæus, Ægypti. Syennesis rex Ciliciæ Cyaxari et Alyatti coætaneus memoratur Herodoto, I. 64. Alterius sub Dario mentionem facit idem, V. 118. Meminit et tertii Xenophon in Κύρȣ Ἀναϐ. VII. sub fin. ubi reges omnium regionum quas in expeditione illa peragraverant Græci enumerat.

[Ibid. ΑΠΑΡΧΟΣ. Schol. Ἡγεμών. Sic Agamemn. ℣. 1236. Νέων ἄπαρχος.]

℣. 329. ΤΟΙΩΝΔΕ Γ' ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΝΥΝ ΥΠΕΜΝΗΣΘΗΝ ΠΕΡΙ. Lege metri gratia,

Τοιῶνδέ γ' ἀρχόντων νυν ὑπεμνήσθην πέρι.

[℣. 336. ΝΑΙΟΙΣΙΝ ΕΜΒΟΛΑΙΣ. Supra, ℣. 279.

——δαμασθεὶς ναΐοισιν ἐμϐολαῖς.]

℣. 338. ΚΑΙ ΓΑΡ ΕΛΛΗΣΙ ΜΕΝ ΗΝ. Græcorum classem Ctesias septingentarum navium fuisse narrat; at Herodotus non nisi trecentarum et octoginta, VIII. 82. Σὺν δὲ ὦν ταύτῃ τῇ νηῒ τῇ αὐτομολησάσῃ ἐς Σαλαμῖνα, καὶ τῇ πρότερον ἐπ' Ἀρτεμίσιον τῇ Λημνίῃ, ἐξεπληρȣτο τὸ ναυτικὸν τοῖσι Ἕλλησι ἐς τὰς ὀγδώκοντα καὶ τριηκοσίας νῆας. Quarum sexdecim tantum Lacedæmonii, centum et octoginta Athenienses præbuerunt. De Atticarum navium numero convenit Plutarchus in Themistocle, p. 119. quin ipse Herodotus libro eodem, c. 61. naves πεπληρωμένας ducentas Atheniensibus tribuit; cui accinit Diodorus Siculus, XV.

℣. 341. ΞΕΡΞΗι ΔΕ. Xerxis classem mille ducentarum et septem navium fuisse refert: quo potissimum teste, ut exploratæ fidei, utitur Plutarchus, in vit. Themistocl. p. 119. Περὶ δὲ τȣ πλήθȣς τῶν βαρϐαρικῶν νεῶν, Αἰσχύλος ὁ ποιητὴς ὡς ἂν εἰδὼς καὶ διαϐεϐαιȣμενος, ἐν τραγῳδίᾳ Πέρσαις, λέγει ταῦτα,

Ξέρξῃ δὲ, καὶ γὰρ οἶδα, χιλιὰς μὲν ἦν
Νεῶν τὸ πλῆθος· αἱ δ' ὑπέρκομποι τάχει
Ἑκατὸν δὶς ἦσαν, ἑπτὰ δέ.

Adstipulatur Herodotus, post Æschylum testis optimus, VII. 79. Τῶν

δὲ τριήρεων ἀριθμὸς μὲν ἐγένετο ἑπτὰ καὶ διηκόσιαι καὶ χίλιαι. Dein ex his quot e qualibet regione suppeditatæ fuerint, disertissime narrat. Eundem ad numerum collineare videtur Diodor. Sic. XI. p. 243. inquiens, Κατεσκεύασε ναῦς μακρὰς πλείους τῶν χιλίων καὶ διακοσίων. Minus curiose agunt qui non nisi mille et ducentas numerant. Horum est Isocrates, in Panath. p. 355. Καὶ Ξέρξου τοῦ τότε βασιλεύοντος τριήρεις μὲν συναγαγόντος διακοσίας καὶ χιλίας· et in Panegyr. p. 86. Προσπλευσῶν δὲ τριηρῶν διακοσίων καὶ χιλίων. Et Æmilius Probus in Themistocle, c. 2. *Hujus enim classis mille et ducentarum navium longarum fuit, quam duo millia onerariarum sequebantur*. Verum hoc intelligendum tantum κατὰ τὸ ὁλοσχερέστερον. Quanto magis platice dictum ab iis qui mille navium fuisse asserunt? ut Ctesias, Τριήρεις χιλίας ἤλαυνεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα· et Cicero in Verr. I. 18. Xerxem *mille numero navium classem ad Delum appulisse* scribit. Cæterum apud hos, *Numerus*, ut loquitur Varro de Re Rust. II. 1. *non est ut sit ad amussim, ut non est cum dicimus mille naves iisse ad Trojam*, &c.

℣. 342. ΩΝ ΗΓΕ, ΠΛΗΘΟΣ. Plutarchus, modo laudatus, legit, Νεῶν τὸ πλῆθος.

℣. 343. ΩΔ' ΕΧΕΙ ΛΟΓΟΣ. Non *ita fama refert*, sed *ita se res habet*, ut apud Hebræos דבר.

℣. 344. ΜΗ ΣΟΙ ΔΟΚΟΥΜΕΝ. Scholiastes, Μὴ δόκει ἡμᾶς ἡττηθῆναι. At tum scribi debuit, Μή σοι δοκῶμεν.

[℣. 346. ΤΑΛΑΝΤΑ ΒΡΙΣΑΣ. Hesych. Βρίζει . . . . πιέζει.]

[℣. 349. ΑΝΔΡΩΝ ΓΑΡ ΟΝΤΩΝ ΕΡΚΟΣ ΕΣΤΙΝ ΑΣΦΑΛΕΣ. Alcæus apud Suidam in voce Ἀρήϊος. Ἄνδρες πόλεως πύργοι ἀρήϊοι. Sophocles, Œdip. Tyrann. ℣. 56.

Ὡς οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος οὔτε ναῦς
Ἔρημος, ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω.

Et Thucydides, VII. 77. Ἄνδρες γὰρ πόλις, καὶ οὐ τείχη, οὐδὲ νῆες ἀνδρῶν κεναί.]

[℣. 354. ΑΛΑΣΤΩΡ Η ΚΑΚΟΣ ΔΑΙΜΩΝ. Schol. Τελχίν τις. Sunt Τελχῖνες Hesychio βάσκανοι, γόητες, φθονεροί· aliis οἱ φθονηροὶ καὶ πονηροὶ καὶ βάσκανοι δαίμονες. Etymolog. Ἀλάστωρ, ὁ ἁμαρτωλὸς, ἢ ὁ φονεύς. Suidas, Ἀλάστωρ· πικρὸς καὶ φονικὸς δαιμὼν, τιμωρῶν καὶ ἀνεπίληστα ἔργα ποιῶν, κ. τ. λ. ἢ ἀλάστωρ, ὁ τοιαῦτα τολμήσας ὧν μή ἐστιν ἐπιλαθέσθαι. Plura vide apud Agamemn. ℣. 1510.]

℣. 355. ΑΝΗΡ ΓΑΡ ΕΛΛΗΝ. Cui nomen Sicinus. Astutissimum hoc Themistoclis commentum memorat Herodotus, VIII. 76. et Diodorus Siculus, XI. p. 251.

℣. 356. ΕΛΕΞΕ ΠΑΙΔΙ ΣΩι ΞΕΡΞΗι ΤΑΔΕ. Vel potius πρὸς τοὺς στρατηγοὺς τῶν βαρβάρων. Ita Herodotus, qui et nuncii verba paulo aliter

refert, VIII. 75. Ἔπεμψέ με ϛρατηγὸς ὁ Ἀθηναίων λάθρη τῶν ἄλλων Ἑλλήνων· τυγχάνει γὰρ φρονέων τὰ βασιλῆος, καὶ βȣλόμενος μᾶλλον τὰ ὑμέτερα κατύπερθε γενέσθαι ἢ τὰ τῶν Ἑλλήνων πρήγματα· φράσοντα ὅτι οἱ Ἕλληνες δρησμὸν βȣλεύονται καταῤῥωδηκότες. Καὶ νῦν παρέχει κάλλιϛον ὑμέας ἔργων ἁπάντων ἐξεργάσασθαι, ἢν μὴ περιΐδητε διαδράντας αὐτȣ́ς. Οὔτε γὰρ ἀλλήλοισιν ὁμοφρονέȣσι, ȣ̓́τε ἀντιϛήσονται ὑμῖν. Πρὸς ἑωϋτȣ́ς τε σφέας ὄψεσθε ναυμαχέοντας τȣ̀ς τὰ ὑμέτερα φρονέοντας, καὶ τȣ̀ς μή. Cæterum cum Nostro consentit omnino Diod. Sic. l. c. Ἔπεισέ, Themistocles, τινα πρὸς τὸν Ξέρξην αὐτομολῆσαι, καὶ διαβεβαιώσασθαι διότι μέλλȣσιν αἱ κατὰ Σαλαμῖνα νῆες ἀποδιδράσκειν ἐκ τῶν τόπων, καὶ πρὸς τὸν Ἰσθμὸν ἀθροίζεσθαι.

[℣. 358. ΣΕΛΜΑΣΙ ΝΕΩΝ. Σέλμα idem quod σελὶς, spatium inter tabulata navium, transtrum. Hesych. Σέλματα· τὰ ζυγὰ τῆς νέως· ἢ τὰ ἀπὸ τȣ͂ ζυγȣ͂ εἰς τὸν ζυγὸν διαϛήματα· ἢ αἱ καθέδραι τῶν ἐρετῶν, καὶ συναρμογαὶ τῶν σανίδων. Virgil. Æn. VI. 410.

——*quæ per juga longa sedebant.*]

℣. 361. ΔΟΛΟΝ ΕΛΛΗΝΟΣ ΑΝΔΡΟΣ. *Græca fraus* in proverbium transiit nulli non notum. Sil. Italic. XIV. 338.

Calliditas Graia, atque astus pollentior armis.

Plautus in Asinar. I. 3.

——*Græca mercamur fide.*

Concinne Æschylus inducit Persam quendam Græcos doli insimulantem; cum tamen hoc Themistoclis strategema inter furta ista jure locum obtineat de quibus Thucydides, V. 9. Καὶ τὰ κλέμματα ταῦτα καλλίϛην δόξαν ἔχειν, ἃ τὸν πολέμιον μάλιϛ᾽ ἄν τις ἀπατήσας, τȣ̀ς φίλȣς μέγιϛ᾽ ἂν ὠφελήσειεν· *Furta*, inquit, *ista honestissimam habent gloriam, ubi quis decepto præcipue hoste, amicis maxime prosit.* Sedenim quædam sunt strategemata in quibus nihil illicitum, nihil quod boni viri famam aut conscientiam labefactet: atque hæc non solum sine ignominia, sed et summa cum laude fieri et possunt et sæpe solent: quædam vero e contra non sine labe possunt, non sine aliqua inhonesti aspersione veluti et rore peragi. Ubi apertum bellum indicitur, hostem ex insidiis adoriri, incautum opprimere, fugam simulare quam non intendis, aliqua ingeniose excogitata machina victoriam incruentam parare, semper licuit. Imo vero solerti aliquo et sagaci commento falli, utriusque partis sæpissime interest. Ita enim frequenter, non modo summo cum honore, sed minimo etiam cum damno, res transigitur, quod aperta vi et justo prælio nunquam contingeret. Neque enim tantum divus Augustinus, utpote theologus, censuit *misericorditer, si fieri posset, etiam bella geri debere*; sed et præclarissimi duces semper in votis habuere quam mitissime vincere. Ὡς ἐϛι πρώτη δεινῶν ϛρατηγῶν σοφία κτᾶσθαι τὴν νίκην ἀκίνδυνον, inquit Polyænus

in Procem. *prima est egregiorum ducum sapientia victoriam sine periculo comparare.* Quinetiam et Salustium historicum meminit Servius laudare solitum eos duces qui incruento exercitu victoriam reportassent. Quamobrem boni duces, inquit Vegetius, III. 26. *Publico certamine nunquam nisi ex occasione aut nimia necessitate confligunt:* monetque idem paulo superius, *Aut inopia, aut superventibus, aut terrore melius esse hostem domare, quam prælio: in quo amplius solet fortuna potestatis habere quam virtus:* unde et Cæsar dixisse fertur, idem esse sibi consilium adversus hostem, quod plerisque medicis contra vitia corporum, fame potius quam ferro superandi. E contra vero, artes illæ militares quibus fraudes, mendacia, perjuria, scelera mista sunt, præstantissimis viris nunquam placuere. Fœdera et inducias noctu violare, quia in pactionibus non noctium sed dierum facta est mentio, ut fecere olim Pœni; veneno fontes inficere, quod olim nescio quis e ducibus Romanis fecit; de captivis tradendis pacisci, eosque mox mortuos reddere, quod fecerunt Platæenses apud Thucydidem; de dimidia navium parte tradenda pacisci, easque omnes medias secare, quod et alius e Romanis imperatoribus fecit; hæc, inquam, et his cognata, licet aliquando usurpata fuerint, nunquam tamen honesta credita sunt. Imo ipsæ illæ proditorum artes, quibus freti clarissimi duces sæpe maximas civitates everterunt fortissimosque exercitus profligarunt, illis ipsis præstantissimis viris quorum in gratiam sunt susceptæ semper invisæ fuerunt. *Proditionem amo*, inquit Cæsar, *proditores vero odi.* Quo unico argumento satis liquet quid de eo ministerio sentirent, propter quod ministros semper invisos habuerunt. Lasthenes, qui Olynthum civitatem Philippo prodidit, apud ipsos Philippi milites pessime audiit. Quod si fortassis excusationem aliquam habeant artes istæ minus probatæ, eam omnem habent in obsessis et iis qui vim patiuntur. In obsidentibus enim et vim inferentibus, ut necessitatem nullam habent, ita veniam nullam consequuntur. Οὐδὲν αἰσχρὸν ὃ λυπεῖ τὸν ἐχθρὸν, inquit Clitophon apud Achillem Tatium; *Nihil turpe quod inimico est incommodum:* et Pind. in Isthm. IV. 82. Χρὴ δὲ πᾶν ἔρδοντ' ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρὸν, *oportet quidlibet conantem frangere adversarium:* quibus et consonum illud Thucydidis, III. 146. Πᾶν δ' εἰκὸς εἶναι τῷ πολέμῳ, καὶ δεινῷ τινι κατειργόμενον ξύγγνωμόν τι γίγνεσθαι καὶ πρὸς τοῦ θεοῦ· *Omnia licere in bello, et necessitate aliqua circumventis veniam esse quandam etiam apud Deum. Necessitas* enim *quod fecit defendit*, inquit Seneca. Et multa hominibus facile condonare solemus, quoties vitæ aut fortunarum ratio periclitatur. Enimvero, quid de toto strategematum genere, deque omni κακομηχανίας ratione senserint majores nostri, ex eo liquido constat, quod qui eorum originem investigarunt, illam non ad

præstantissimos duces et heroas, Achillem, Hectorem, aliosque; sed ad Sisyphum, Autolycum, Proteum, mendaciis, perjuriis, furtis et rapinis maxime infames, retulerint. Τοσοῦτον ἀπηλλοτριῶντο, inquit Polybius de Achæis, τοῦ κακομηχανεῖν, ὥστε οὐ τοὺς πολεμίους ᾑροῦντο δι᾽ ἀπάτης νικᾷν· ὑπολαμβάνοντες οὔτε λαμπρὸν, οὔτε μὲν βέβαιον εἶναι τῶν κατορθωμάτων, ἐὰν μή τις ἐκ προφανοῦς μαχόμενος ἡττήσῃ ταῖς ψυχαῖς τοὺς ἀντιταττομένους· *In tantum*, inquit, *abhorrebant a machinationibus istis et struendis dolis, ut nec hostes suos vellent per fraudem vincere*; *censentes neque splendidam neque firmam ullam victoriam, nisi quis palam et ex condicto depugnans, animos quoque dejecisset adversariorum.* Sc.

> ——*Nulla est victoria major,*
> *Quam quæ confessos animo quoque subjugat hostes,*

inquit Claudianus, XXVIII. 248. Atque Romanos, non artibus et dolis, sed viribus et disciplina campestri fretos, terrarum orbem sub legibus misisse contendit Vegetius, I. 1. *Aphrorum dolis*, inquit, *atque divitiis semper impares fuimus*; *Græcorum artibus prudentiaque nos vinci nemo unquam dubitavit: sed adversus omnia profuit tyronem solertem eligere, jus, ut ita dixerim, armorum docere, quotidiano exercitio roborare, quæcunque evenire in acie atque in præliis possint, omnia in campestri meditatione prænoscere, severe in desides vindicare.* Atque certe adeo olim directa hac et aperta et simplici virtute delectati, eaque ita prospere usi sunt, ut plane videri possint honestatem pro strategemate usurpasse. Nam cum olim consulibus Faleriam obsidentibus, ludimagister omnes nobilium filios illis prodere paratus esset, detestati sunt consules indignissimum facinus, ipsumque proditorem manibus post tergum vinctis in civitatem ad Faliscos remiserunt. Quo præclarissimo facto ita commoti sunt Faliscorum animi, ut nihil antiquius habuerint quam se suosque omnes Romanis dedere. Ita nec arte, nec viribus, sed pietate et justitia, potentissimam eamque inimicissimam civitatem in potestatem suam redegerunt. Juvat legere et relegere oratiunculam illam qua Camillus consul proditorem apud Livium affatur, V. 27. *Non ad similem*, inquit, *tui nec populum nec imperatorem scelestus ipse cum scelesto munere venisti. Nobis cum Faliscis quæ pacto fit humano societas non est*; *quam ingeneravit natura utrisque est eritque. Sunt et belli sicut pacis jura: justeque ea non minus quam fortiter didicimus gerere. Arma habemus non adversum eam ætatem cui etiam captis urbibus parcitur*; *sed adversus armatos, et ipsos qui nec læsi nec lacessiti a nobis castra Romana ad Veios oppugnarunt. Eos tu, quantum in te fuit, novo scelere vicisti: ego Romanis artibus, virtute, opere, armis, sicut Veios vincam.* Consimili eventu et Pyrrho regi insidias factas detexerunt. Nam cum Nicias, Pyrrhi medicus, in Romanorum gratiam se regem

veneno sublaturum recepisset, rem totam Pyrrho aperuerunt. Unde factum ut Pyrrhus statim omnes captivos remiserit, et Romanorum amicitiam ardentissime affectarit. Enimvero ita sunt affecti illius temporis homines, ut susque deque omnia habere, nihil improbum putare quod idem sit utile, ne in maximis quidem justissimisque inimicitiis licuisse existimarent. Quod si quem desiderium ceperit hominem cognoscendi, in quo omnes artes istæ fraudulentæ et illicitæ quasi commune quoddam hospitium habuere, nullum magis luculentum exemplum quam est Menon nobilis Atheniensis apud Suidam reperiet, *ne si Soli ipsi quærendum dederit*, ut inquit Plautus. Namque is, ut Suidæ vestigiis insistam, nullam magis expeditam ad honores capessendos viam existimavit quam fallere, mentiri, pejerare. Virum apertum et veracem omnino pro fatuo habebat. Amicitias cum nemine veras exercuit: at si cum aliquo simulatas aliquando gereret, ei certissimum exitium machinabatur. Inimicorum rebus nunquam imminebat, utpote sibi diligenter ab ipso caventium: in possessiones vero amicorum intrepide involabat, quia facile putabat incautos opprimere. Quod si aliquem improbum et perjurum et sui similem sensissit, illum tanquam armatum et instructissimum extimuit: probos vero et honesti moris homines ut imbelles contempsit. Utque alii mortales pii, justi, probi videri volunt; ita Menon tum de se præclarissime sensit, cum versutiæ, improbitatis, perfidiæ specimen exhibuisset. Hæc Suid. de Menone. Sed jam tempus est ut antiquum pensum repetamus.

℣. 365. ΤΕΜΕΝΟΣ ΑΙΘΕΡΟΣ. Latini, *Cœli templa.* Varro de Ling. Lat. V. p. 48. *Hinc poetæ, Æterna cœli templa.* Idem, VI. p. 71.

Unus erit quem tu tolles in cærula cœli
Templa.——

Templum tribus modis dicitur; ab natura, ab auspicio, ab similitudine. Natura, in cœlo; ab auspiciis, in terra; ab similitudine, sub terra. In cœlo templum dicitur, ut in Hecuba, O magna templa cœli tum commixta stellis splendidis! Pari modo Lucretius, I. 74.

——*flammantia mœnia mundi.*

[Hesych. Τεμένη· ναοὶ, ἄλση, ἢ τὰ ἀφωρισμένα κατὰ τιμὴν χωρία. Τέμενος· πᾶς ὁ μεμερισμένος τόπος τινὶ εἰς τιμὴν, ἢ ἱερὸν, καὶ βωμὸς, ἢ ἀπονεμηθὲν θεῷ ἢ βασιλεῖ. Etymolog. Τεμένη· ναοί· ἱερά· ἢ τὰ ἀφωρισμένα κατὰ τιμὴν χωρία· παρὰ τὸ τέμνω, τέμνος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, τέμενος, ὁ ἀποτετμημένος τόπος τῶν θεῶν.]

℣. 368. ΑΛΛΑΣ ΔΕ ΚΥΚΛΩι ΝΗΣΟΝ ΑΤΛΑΝΤΟΣ ΠΕΡΙΞ. ΩΣ ΕΙ ΜΟΡΟΝ, κ. τ. λ. Herodot. VIII. 76. Ἀνῆγον μὲν τὸ ἀπ᾽ ἑσπέρης κέρας κυκλώμενοι πρὸς τὴν Σαλαμῖνα. Et mox, Τῶνδε δὲ ἕνεκα ἀνῆγον τὰς νῆας, ἵνα

δὴ τοῖσιν Ἕλλησι μηδὲ φυγέειν ἐξῇ, ἀλλ' ἀπολαμφθέντες ἐν τῇ Σαλαμῖνι, δοῖεν τισιν τῶν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ἀγωνισμάτων. Vide ỷ. 307, et ỷ. 598.

ỷ. 371. ΚΡΑΤΟΣ. Hesych. Κρατὸς, τῆς κεφαλῆς. Scholiastes male notat hic ἀντίπτωσιν, ut ex quantitate patet.

ỷ. 375. ΔΕΙΠΝΟΝ ΕΠΟΡΣΥΝΟΝΤΟ. Mallem metri gratia Δεῖπνόν γ' ἐπορσύνοντο. Persæ semel tantum in die, idque ad cœnæ tempus, cibum capessebant. Hinc facetum Megacreontis dictum, cujus meminit Herodotus, VII. 120. Abderitas Deos postulare suasit ut dimidium futurorum malorum a se propulsaretur; nam de præteritis magnam se gratiam illis habere, quod rex Xerxes non bis quotidie cibum capere consuesset: Παρέχειν γὰρ ἂν Ἀβδηρίτησι, εἰ καὶ ἄριςον προείρητο ὅμοια τῷ δείπνῳ παρασκευάζειν, ἢ μὴ ὑπομένειν Ξέρξην ἐπίοντα, ἢ καταμείναντας, κακίςα πάντων ἀνθρώπων διατριβῆναι. [Hesychius, Δεῖπνον· τὸ καθ' ἡμᾶς ἄριςον, ἢ τροφὴν ἑσπερινήν. Suidas, Δεῖπνον τὸ πρωϊνὸν ἄριςον, ὅπερ ἀκρατισμὸς λέγεται· εἶτα περὶ ὥραν τρίτην ἄριςον· παρὰ τὸ εἰς ἀριςείαν προερχέσθαι· καὶ δεῖπνος μεθ' ὃν δεῖ πονεῖν, εἶτα τὸ ἑσπερινὸν, δόρπος, παρὰ τὸ δόρυ παύειν· καὶ Ἀριςοφάνης· δειπνεῖν με δίδασκε, ἐπὶ τῶν ἀδηφάγων.]

[ỷ. 376. ΤΡΟΠΟΥΤΟ ΚΩΠΗΝ ΣΚΑΛΜΟΝ ΑΜΦ' ΕΥΗΡΕΤΜΟΝ. Hesychius, Τροπώσασθαι· τὸ τὴν κώπην πρὸς τὸν σκαλμὸν δῆσαι τῷ τροπωτῆρι. Jul. Poll. I. 9. Καὶ ὅθεν μὲν αἱ κῶπαι ἐκδέδονται, σκαλμός· ᾧ δὲ ἐκδέδονται, τροπωτὴρ, καὶ τροπώσασθαι ναῦν. *Sed unde remi alligantur pars, scalmus; qua vero alligantur,* τροπωτὴρ *est, unde* τροπώσασθαι, *id est, vertere navem.* Est enim τροπὸς lorum quo remus scalmo alligatur. Hesych. Τροποί· οἱ ἱμάντες τῶν κωπῶν, ἢ οἱ κατέχοντες τὰς κώπας δεσμοὶ δερμάτινοι. Est et τρώπηξ apud eundem μέρος τῆς κωπῆς ὃ ἐπιλαμβάνονται οἱ ἐρέσσοντες.]

[Ibid. ΣΚΑΛΜΟΝ. Etymolog. Σκαλμός· περὶ ὃν δεσμεύουσι τὰς κώπας πάσσαλον· ὑποσκαλμὶς δὲ ἡ τοῦ σκαλμοῦ βάσις· ἐκ τοῦ σκαίρω σκαρμὸς, γίνεται τὸ ὑποκοριςικὸν, σκαρμὶς καὶ τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον, σκαλμίς· ἐπὶ τοῦ πλοίου, παρὰ τὸ μὴ ἐᾷν τὴν ναῦν σκαίρειν, ἤγουν πηδᾷν.]

ỷ. 378. ΚΩΠΗΣ ΑΝΑΞ. Reprehendit Euripidem Aristoteles hac phrasi usum, ac si minus esset decora; Rhetor. III. 2. Τὸ δὲ, inquit, ὡς ὁ Τήλεφος Εὐριπίδου φησὶ, κώπας ἀνάσσειν, καὶ ἀποβὰς εἰς Μυσίαν, ἀπρεπὲς, ὅτι μεῖζον τὸ ἀνάσσειν ἢ κατ' ἀξίαν.

[ỷ. 380. ΝΕΩΣ ΜΑΚΡΑΣ. Schol. Πολεμικῆς. *Men of war.*]

ỷ. 382. ΠΑΝΝΥΧΟΙ. Herod. VIII. 76. Ἐποίεε δὲ σιγῇ ταῦτα, ὡς μὴ πυνθανοίατο οἱ ἐναντίοι· οἱ μὲν δὴ ταῦτα τῆς νυκτὸς, οὐδὲν ἀποκοιμηθέντες, παραρτέοντο.

ỷ. 386. ΛΕΥΚΟΠΩΛΟΣ ΗΜΕΡΑ. Ut nocti nigros, sic et Auroræ equos albos tribuunt poetæ. Theocritus, Idyll. XI. 13.

Οὐδ' ὅκχ' ἁ λεύκιππος ἀνατρέχει ἐς Διὸς ἀώς.

Q. Calaber, I. 48.

Ἠὼς μαρμαρέοισιν ἀγαλλομένη φρένας ἵπποις.

[Sophocl. Ajace Flagellif. ℣. 677.

Ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος
Τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν.

Ubi Scholiastes, Λευκόπωλον δὲ λέγει τὴν ἡμέραν ἐπεὶ τὸν ἥλιον ὃς ποιεῖ τὴν ἡμέραν, ἐπὶ ἅρματός φασιν ὀχεῖσθαι δύο ἵππους ἔχοντα λευκοὺς, ὧν τὸν μὲν Λάμποντα τὸν δὲ Φαέθοντα ὀνομάζουσιν. Virgil. Æn. IV. 386.

——*ut prima albescere lucem*
Vidit.——

Ad quem locum Guellius, " Et Aristoteles passim astra alba, lumenque et lunam albam depingit. Cæs. Bell. Civ. I. *Albente cælo omnes copias castris educit.* Et Eurip. in Iphig. in Aulid. ℣. 157.

——λευκαίνει τόδε φῶς ἤδη
Λάμπουσ᾽ ἠώς.——

Æschylus in Pers. Λευκόπωλον ἡμέραν vocat, et λευκὸν ἦμαρ." Hactenus Guellius. Callimachus Hymno in Cererem, ℣. 123.

Λευκὸν ἔαρ, λευκὸν δὲ θέρος.——

Ubi Scholiastes, Λευκόν· λαμπρόν. Homer. Iliad. Ξ΄. 185.

——λευκὸν δ᾽ ἦν ἠέλιος ὥς.

In sacris literis, D. Marc. ix. 3. ἱμάτια Christi στίλβοντα λευκὰ λίαν ὡς χιών. Ita Seneca, togam splendentem vocat *candidam.*]

℣. 389. ΟΡΘΙΟΝ. Hesychius, Ὄρθιον νόμον· οὕτως ὠνομάσθαι φασὶν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ῥυθμοῦ, καθάπερ καὶ τὸν τροχαῖον. [Eustathius in Iliad. Λ΄. 753. Ἑρμηνεύεται δὲ ἀπὸ τοῦ μέγα τε δεινόν τε. Τοιοῦτος γὰρ ὁ παρὰ τοῖς Μουσικοῖς ὄρθιος νόμος, ἤγουν τρόπος ἐκεῖνος ᾠδῆς εἰς πόλεμον ἐρεθιστικός. Τιμόθεος οὖν ὄρθιος ᾄσας τοσοῦτον τὸν Ἀλέξανδρον Ἄρεος ἔπλησεν ὡς εἰς τὰ ὅπλα εὐθὺς ἐκεῖνον ἀναπηδῆσαι. Erat cantus tibiæ. Jul. Pollux, IV. 9. Αὔλημα δὲ ὄρθιον ἀφ᾽ οὗ καὶ νόμος ὄρθιος, qui et ὀρθὸς dictus. Hesychius, Ὀρθόν· τὸν ὄρθιον νόμον. Suidas, Ἀνωρθιασμένον· τὸ ὀρθότατον· καὶ ἀνωρθωσάμην, τὸ ἀνωρθρίαζον. Ἀνδοκίδης· ἀντὶ τοῦ ὄρθριοι βοῶντες ἔλεγον. Ubi vide sis interpretem.]

℣. 395. ΣΑΛΠΙΓΞ Δ᾽ ΑΥΤΗι ΠΑΝΤ᾽ ΕΚΕΙΝ᾽ ΕΠΕΦΛΕΓΕΝ. De tubicine Virgilius, Æn. VI. 165.

——*quo non præstantior alter*
Ære ciere viros, Martemque accendere cantu.

[Idem, Æn. V. 139.

Inde ubi clara dedit sonitum tuba, finibus omnes,
Haud mora, prosiluere suis; ferit æthera clamor
Nauticus.——]

Lycophron, ℣. 249.

Καὶ δὴ καταίθει γαῖαν ὀρχηστὴς Ἄρης,

Στρόμβῳ τὸν αἱματηρὸν ἐξάρχων νόμον.

[℣. 396. ΚΩΠΗΣ. Etymolog. Κώπη, ἡ τῶν ἐρετῶν· παρὰ τὸ κόπτειν τὸ ὕδωρ.]

[Ibid. ΡΟΘΙΑΔΟΣ. Hesychius, Ῥοθιάζειν· ἐλαύνειν ἀπὸ τοῦ ψόφου τῆς εἰρεσίας· οἱ δὲ τὴν ἀνακοπὴν τοῦ ὕδατος ῥόθον φασίν.]

℣. 397. ΕΠΑΙΣΑΝ ΑΛΜΗΝ. Homer. Odyss. Δ'. 580.

—— πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.

Apollonius quoque τύπτειν ἅλα dixit; et Virgilius, [Æneid. III. 290.

Certatim socii feriunt mare.——]

[Ibid. ΒΡΥΧΙΟΝ. Sic apud Prometh. Vinct. ℣. 1081.

Βρυχία δ' ἠχὼ παραμυκᾶται.]

[℣. 402. Ω ΠΑΙΔΕΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΙΤΕ. Κέλευσμα Græcorum. Ad Virgilianum illud, Æneid. X. 280.

——*nunc conjugis esto*

Quisque suæ tectique memor.——

Vir cl. Germanus Valens Guellius, "Hi quoque versus videntur tralati ex Homero sub Nestoris persona, Iliad. Ο'. 661.

Ὦ φίλοι ἀνέρες ἐστὲ, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ

Ἄλλων ἀνθρώπων, ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος

Παίδων, ἠδ' ἀλόχων, καὶ κτήσιος, ἠδὲ τοκήων.

Quibus consensu magno respondent et hi apud Æschylum in Persis,

——Ὦ παῖδες Ἑλλήνων ἴτε, κ. τ. λ.

Et Iliad. Λ'. 287.

Ἀνέρες ἐστὲ φίλοι, μνήσασθέ τε θούριδος ἀλκῆς."

Hæc Guellius, qui etiam ad Virg. Æn. XI. 311.

——*toto certatum est corpore regni:*

"Haud scio," inquit, "an ad illam Græcorum respexerit militarem locutionem, Ποιεῖσθαι ὑπὲρ τῶν ὅλων ἀγῶνας, cum omnibus copiis utrinque decertabatur: cui affine est illud Æschyli in Persis,

——Ὦ παῖδες Ἑλλήνων ἴτε." Hæc Guellius.]

℣. 406. ΠΕΡΣΙΔΟΣ ΓΛΩΣΣΗΣ ΡΟΘΟΣ ΥΠΗΝΤΙΑΖΕ. Moris erat apud Persas, ubi manus conserebant, clamorem tollere; quo forsan et hostes terreri, et suos incitari existimarunt. Curtius, III. 10. *Jam in conspectu, sed et extra tali jactum, utraque acies erat, cum priores Persæ inconditum et trucem sustulere clamorem.* Diod. Sic. XVII. p. 579. Οἱ Μακεδόνες πρῶτοι συναλαλάξαντες, βοὴν ἐξαίσιον ἐποίησαν· μετὰ δὲ ταῦτα τῶν βαρβάρων ἀντιφθεγξαμένων, συνήχησε μὲν ἡ σύνεγγυς ὀρεινὴ πᾶσα. Τὸ δὲ μέγεθος τῆς βοῆς ὑπερῆρε τὴν προγεγενημένην κραυγὴν, ὡς ἂν πεντήκοντα μυριάδων μιᾷ φωνῇ συνηχουσῶν. Idem, XI. p. 258. de Mardonio, Διέταξε

τὴν δύναμιν ὅπως ποτὲ ἔδοξεν αὐτῷ συμφέρειν, καὶ μετὰ βοῆς ἀπήντησε τοῖς Ἕλλησιν. Et lib. XVII. p. 593. de his qui Darium in acie circumdabant, Οὗτοι μετὰ πολλῆς βοῆς ἐπιῤῥάξαντες τὺς πολεμίυς.

ᵬ. 409. ΗΡΞΕ Δ' ΕΜΒΟΛΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΑΥΣ. Ita etiam Herodotus, VIII. 84. Utrum vero navis hæc Atheniensis fuerit, an Æginensis, apud ipsos Græcos non constabat. Ἀμεινίης δὲ, inquit, Παλληνεὺς, ἀνὴρ Ἀθηναῖος, ἐξαναχθεὶς, νηῒ ἐμβάλλει. Συμπλακείσης δὲ τῆς νηὸς, καὶ ὐ δυναμένων ἀπαλλαγῆναι, ὕτω δὴ οἱ ἄλλοι Ἀμεινίῃ βοηθέοντες συνέμισγον. Ἀθηναῖοι μὲν ὕτω λέγυσι γενέσθαι τῆς ναυμαχίας τὴν ἀρχήν. Αἰγινῆται δὲ, τὴν κατὰ τὺς Αἰακίδας ἀποδημήσασαν ἐς Αἴγιναν, ταύτην εἶναι τὴν ἄρξασαν. Æschylus, qui et ipse Atheniensis, priori sententiæ omnino favisse videtur; dicit enim navem Græcanicam quæ conflictum incepit Phœnissam confregisse: at Phœnices in hoc prælio adversus Athenienses instructos fuisse monet Herodotus, VIII. 85. Κατὰ μὲν δὴ Ἀθηναίυς ἐτετάχατο Φοίνικες· ὗτοι γὰρ εἶχον τὸ πρὸς Ἐλευσῖνός τε καὶ ἑσπέρης κέρας. Idem vero in hac pugna Æginetis primas, Atheniensibus secundas tribuit, VIII. 93. Ἐν δὲ τῇ ναυμαχίῃ ταύτῃ ἤκυσαν Ἑλλήνων ἄριστα Αἰγινῆται· ἐπὶ δὲ, Ἀθηναῖοι.

[ᵬ. 411. ΚΟΡΥΜΒ'. Hesychius, Κόρυμβα· τὰ ὑπ' ἐνίων ἄφλαστα, τὰ ἀκροστόλια, τὰ ἄκρα τῶν πρυμνῶν, τὰ ἀπεξυσμένα πρὸς κόσμον τῶν νεῶν ἄκρα, καὶ ἐπικεκαυμένα (Salmas. ἐπικεκαμμένα) ἅ ἐστι κατὰ τὴν πρύμναν καὶ κατὰ τὴν πρώραν. Recte Hesychius tum de prora tum de puppi usurpari monet: de puppe testatur Pollux, Τὰ ἄκρα τῆς πρυμνῆς ἄφλαστα καλεῖται. De prora Glossographus, *Aplustre:* ἄφλαστος· καὶ τὸ ἄκρον τῆς πρώρας. Suidas, Ἄκρα κόρυμβα· Τὰ ἀκροστόλια τῶν νεῶν τὰ ἐξέχοντα κατὰ πρυμνὰν, ἢ πρώραν, ἐν οἷς τὰ σεβόμενα ἐνέγραφον. Ad quem locum vide sis Æmilium Portum interpretem.]

Ibid. ΕΠ' ΑΛΛΗΝ Δ' ΑΛΛΟΣ ΙΘΥΝΕΝ ΔΟΡΥ, *in aliam vero navim alius direxit rostrum.* Ita et Euripides Helena, ᵬ. 1627.

—— εἰς Ἑλλάδ' εἶπεν εὐθύνειν δόρυ.

Vide quæ annotata ad Supplices, ᵬ. 141.

ᵬ. 412. ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΜΕΝ ΔΗ. Hoc ex nostro hausisse videtur Diod. Sic. XI. p. 252. Οἱ δὲ Πέρσαι τὸ μὲν πρῶτον πλέοντες διετήρυν τὴν τάξιν ἔχοντες πολλὴν εὐρυχωρίαν· ὡς δ' εἰς τὸ στενὸν ἦλθον, ἠναγκάζοντο τῶν νεῶν τινας ἀπὸ τῆς τάξεως ἀποσπᾷν, καὶ πολὺν ἐποίυν θόρυβον.

ᵬ. 415. ΕΜΒΟΛΑΙΣ ΧΑΛΚΟΣΤΟΜΟΙΣ. [Schol. Συγκρύσεσι καὶ προσαράξεσι τῶν νηῶν. Ita ᵬ. 279.

—— δαμασθεὶς ναΐοισιν ἐμβολαῖς.

Et ᵬ. 336.

Μάχην συνάψαι ναΐοισιν ἐμβολαῖς.

Et ѵ. 409.

—— ἦρξε δ' ἐμβολῆς Ἑλληνικὴ

Ναῦς.——

Et ѵ. 562.

—— πανωλεθρίοισιν ἐμβολαῖς.

Malim vero hic legere ἐμβόλοις. Hesych. Ἀῤῥενικῶς δέ φασι τὸ τῆς νεὼς ἔμβολον τὸ χάλκωμα τὸ περιτιθέμενον κατὰ τὴν πρῶραν.] Petronius in Satyrico, p. 91. *Quorum imam partem quasi embolum navis æneum finiebat.* Philippus in Antholog. VI. 25.

Ἔμβολα χαλκογένεια, φιλόπλοα, τεύχεα νηῶν,
Ἀκτιακοῦ πολέμου κείμεθα μαρτύρια.

Quæ extant etiam apud Suidam, ubi pro τεύχεα legitur τείχεα, et Portus reddit,

Rostra æreas-genas-habentia, navigationis-amantia, mœnia navium,
Actiaci belli hic jacemus testimonia.

At quis unquam rostra navium earum *mœnia* dixit? nec est τὸ κείμεθα reddendum *jacemus*, sed accipiendum pro ἀνακείμεθα. De captivarum navium rostris dedicandis notus mos.

[ѵ. 416. ΠΑΙΟΝΤ' ΕΘΡΑΥΟΝ. Scholiastes, παράλογον, inquit, τὸ δυϊκόν. At duale quis agnoscit?]

[ѵ. 417. ΟΥΚ ΑΦΡΑΔΜΟΝΩΣ. Hesych. Ἀφράδμων· ἀσύνετος, ἀμαθής. Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ. Noster Agamemn. ѵ. 298.

Ὁ δ' οὔτι μέλλων οὐδ' ἀφρασμόνως (alii ἀφραδμόνως) ὕπνῳ
Νικώμενος.——

Hesych. Φράδμονες· ἔμπειροι, συνετοί. Etymolog. Φράδμων· ἐπιστήμων, συνετός.]

[ѵ. 419. ΘΑΛΑΣΣΑ Δ' ΟΥΚ ΕΤ' ΗΝ ΙΔΕΙΝ. Virg. Æn. IV. 582.

——*latet sub classibus æquor.*]

[ѵ. 425. ΑΓΑΙΣΙ ΚΩΠΩΝ. Etymolog. Ἀγή ... πληγὴ, θραῦσις, ἀπώλεια, κλάσις. Nempe ἀπὸ τοῦ ἄγω, τὸ κλάω, ἢ ἀπὸ τοῦ ἄσσω καὶ κατάσσω, τὸ κλῶ. Virgil. Æn. V. 209.

——*fractosque legunt in gurgite remos.*]

ѵ. 428. ΝΥΚΤΟΣ ΟΜΜ'. Alias *noctis oculus* Luna dicitur; hic vero periphrastice, pro ipsa nocte. Ita et Euripides in Phœniss. ѵ. 546.

Νυκτός τ' ἀφεγγὲς βλέφαρον.

[Idem, Iphig. Taurica, ѵ. 110.]

Ὅταν δὲ νυκτὸς ὄμμα λυγαίας μόλῃ.]

Et Sophocles in Ajace Flagellifero, ѵ. 140.

Μέγαν ὄκνον ἔχω, καὶ πεφόβημαι
Πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας.

Ὄμμα πλείας, hoc est, πελεία. Idem in Philoctete, ꝟ. 150.

Μέλον πάλαι μέλημά μοι λέγεις, ἄναξ,
Φρουρεῖν ὄμμ' ἐπὶ σῷ μάλιστα καιρῷ.

Φρουρεῖν ὄμμα nihil aliud sonat quam σὲ φρουρεῖν, *teipsum observare*, *tibi attendere*; licet aliter exponat Scholiastes, quasi Chorus sponderet se Neoptolemi vel nictum oculi observaturum. Euripides, Phœniss. ꝟ. 310.

—— ἰὼ τέκνον, χρόνῳ
Σὸν ὄμμα μυρίαις τ' ἐν ἡμέραις προσεῖδον.

Eodem modo Callimachum interpretatum velim, Hymn. V. 17. quicquid comminiscantur aliqui de *oculo* pro tota forma sumpto,

—— αἰεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τῆνος·

sc. *Ipsa semper pulchra est*. [Sic et Euripides Oreste, ꝟ. 1389.

—— ὄμμα σὸν ταράσσεται.]

[ꝟ. 437. ΔΙΣ ΑΝΤΙΣΗΚΩΣΑΙ. Bis tantum. Ἀντισηκῶ, τὸ ἀντισταθμίζω, ad æquilibrium rependo. Suidas, Ἀντισηκοῦντα· ἐξισάζοντα, ζυγοσταθέντα. Eustath. Odyss. Ι'. 227. Ἀντισήκωσις, ἀντιστάθμησις· ὅτι παρὰ τὸν σηκὸν λέγεται ὃ καὶ σταθμόν τινα ὅ ἐστι ὁλκὴν καὶ βάρος σημαίνει ὁμωνύμως. Euripides in Hec. ꝟ. 57.

—— ἀντισηκώσας δέ σε
Φθείρει θεῶν τις τῆς πάροιθ' εὐπραξίας.]

[ꝟ. 440. ΤΑ ΜΑΣΣΟΝΑ. Hesychius, Μᾶσσον· πλεῖον, μεῖζον, μικρὸν, ἔλασσον.]

[ꝟ. 447. ΝΗΣΟΣ ΤΙΣ ΕΣΤΙ. Stephanus Περὶ Πόλεων. Ψυττάλεια· νῆσος περὶ Σαλαμῖνα· Ἡρόδοτος· εἰς τὴν νησίδα τὴν Ψυττάλειαν, τὴν μεταξὺ Σαλαμῖνος κειμένην καὶ τῆς ἠπείρου. Ἡρωδίανος μὲν Ψυττάλην αὐτὴν καλεῖ· ἔοικε δὲ τὸ Ψυττάλεια πρωτότυπον εἶναι.]

ꝟ. 448. ΒΑΙΑ. Herodotus νησίδα vocat, VIII. 76. Ἐς τὴν νησίδα τὴν Ψυττάλειαν, μεταξὺ Σαλαμῖνός τε κειμένην καὶ τῆς ἠπείρου. Et lib. eod. 95.

[Ibid. ΔΥΣΟΡΜΟΣ ΝΗΥΣΙΝ. Virg. Æn. II. 23.

—— *statio male fida carinis*.]

Ibid. ΦΙΛΟΧΟΡΟΣ ΠΑΝ. Ἐρήμοις γὰρ τόποις οὗτος ὁ θεὸς ἐνδιατρίβειν εἰώθει, inquit Scholiastes: ita sane describitur Straboni, IX. p. 375. Καὶ ἡ Ψυττάλεια νησίον ἔρημον καὶ πετρῶδες. Est istiusmodi locis gaudere dicitur Deus ille. Homerus, Hymn. XVIII. 6.

—— ὃς πάντα λόφον νιφόεντα λέλογχε,
Καὶ κορυφὰς ὀρέων, καὶ πετρήεντα κάρηνα.

Unde ὑλοβάτας et φιλόδενδρος Theæteto appellatus: quare vero et φιλόχορος facile constat ex epigrammate Platoni adscripto,

Αὐτὸς ἐπεὶ σύριγγι μελίσδεται εὐκελάδῳ Πὰν,
Ὑγρὸν ἱεὶς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων.
Αἱ δὲ πέριξ θαλεροῖσι χορὸν ποσὶν ἐςήσαντο
Ὑδριάδες νύμφαι, νύμφαι Ἀμαδρυάδες.

[Ita in tabula quadam depingitur in Longi Ποιμενικ. IV. p. 106. Οὐδὲ ὁ Πὰν ἠμέλητο, ἐκαθέζετο δὲ καὶ αὐτὸς συρίζων ἐπὶ πέτρας ὅμοιος ἐνδιδόντι κοινὸν μέλος καὶ τοῖς πατῦσι καὶ ταῖς χορευέσαις. Suidas in voce Ἀλίπλαγκτος ἐςι δὲ ὁ Πὰν χορῶν Πρόξενος.]

v. 449. ΕΜΒΑΤΕΥΕΙ. Hesych. Ἐμβατεῦσαι· τὸ κατέχειν καὶ καρπῦσθαι χωρίον, ἢ οἰκίαν, ἢ ὅλον τὸν κλῆρον. [Euripides Hecuba, ℣. 911.

—— κατὰ δ' αἰθάλυ
Καπνῦ κηλίδ' οἰκτροτάτᾳ κέχρωσαι
Τάλαιν', ὐκέτι σ' ἐμβατεύσω.

Interpres, *non amplius in te incedam:* potius, *non amplius te incolam.* Scholiastes legit Αἰθάλῳ et delendum censet τὸ καπνῦ (quod et cum MSS. concordat) et pro οἰκτροτάτᾳ, legisse videtur οἰκτρότατα, utpote qui reddit ἐλεεινότατα. Totum igitur locum sic restitue,

—— κατὰ δ' αἰθάλῳ
Κηλίδ' οἰκτρότατα κέχρωσαι
Τάλαιν', ὐκέτι σ' ἐμβατεύσω.]

v. 452. ΕΥΧΕΙΡΩΤΟΝ. Utpote in manus ipsorum delapsum. Herodot. VIII. 76.

℣. 458. ΚΥΚΛΟΥΝΤΟ ΠΑΣΑΝ ΝΗΣΟΝ. Hoc ab Aristide Lysimachi filio Atheniensi factum refert Herodotus, VIII. 95. Qui, παραλαβὼν πολλὺς τῶν ὁπλιτέων, οἳ πολλοὶ παρατετάχατο παρὰ τὴν ἄκρην τῆς Σαλαμινίης χώρης, γένος ἐόντες Ἀθηναῖοι, ἐς τὴν Ψυττάλειαν νῆσον ἀπέβησε ἄγων· οἳ τὺς Πέρσας τὺς ἐν τῇ νησίδι ταύτῃ κατεφόνευσαν πάντας.

[℣. 461. ΘΩΜΙΓΓΟΣ. Eumenid. ℣. 182.
Χρυσηλάτυ θώμιγγος ἐξορμώμενον.
Ubi Scholiastes, Θώμιγγος· νευρᾶς. Hesych. Θώμιγξ· λεπτὸν σχοινίον.]

[℣. 462. ΕΞ ΕΝΟΣ ΡΟΘΟΥ. Hesych. Ῥόθῳ· ὁρμῇ μετὰ ψόφυ. Idem, Ῥοθεῖν· ὁρμᾶν τρέχειν.]

℣. 466. ΕΔΡΑΝ ΓΑΡ ΕΙΧΕ. Pugnam hanc spectavit Xerxes de Ægialeo monte e regione Salaminis. Herodot. VIII. 90. Κατήμενος ὑπὸ τῷ ὔρεϊ τῷ ἀντίον Σαλαμῖνος τὸ καλέεται Αἰγιάλεως, ἀνεπυνθάνετο τὸν ποιήσαντα. Porro ἕδρα, sedes illa de qua loquitur poeta [thronus erat aureus, quo insidens Xerxes in Encaleo monte, e regione Salaminis pugnam spectavit: cui adstabant scribæ pugnam descripturi: Joannes Tzetzes, Chiliad. I. 32.

Αὐτὸς ὁ Ξέρξης ἄνωθε τοῦ Ἐγκαλέου ὄρους,
Ὅπερ ἐστὶ καταντικρὺ κείμενον Σαλαμῖνος,
Χρυσῷ θρόνῳ καθήμενος ὥρα τὴν ναυμαχίαν.
Καὶ γραμματεῖς παρίσταντο μέλλοντες ταύτην γράφειν.

Quod a patre suo pridem factum monet idem, Chiliad. VI. 33.

Οὗτοι (Darius et Xerxes) ταῖς μάχαις ταῖς αὐτῶν καθήμενοι τοῖς θρόνοις,
Ἑώρων τὰ τῆς συμβολῆς, καὶ γραμματεῖς δὲ κύκλῳ
Ἑστῶτες ἀνεγράφοντο πάντα τὰ τοῦ πολέμου.

Quin, secundum alios,] argentea erat sella curulis, quæ postea in templo Minervæ dedicata est, et αἰχμάλωτος dicta. Harpocration, Ἀργυρόπους δίφρος· ὁ Ξέρξου, ὃς αἰχμάλωτος ἐπεκαλεῖτο, (ita distinguendum) ἐφ᾽ οὗ καθεζόμενος ἐθεώρει τὴν ναυμαχίαν. Ἀνέκειτο δὲ εἰς τὸν παρθενῶνα τῆς Ἀθηνᾶς. Pariter una consecratus est et Mardonii acinaces: cum enim apud Thucydidem inter omnes rerum copias quibus Athenienses initio belli Peloponnesiaci abundabant σκῦλα Μηδικὰ enumerantur, non aliter locum exponit Scholiastes quam per hæc duo donaria, τὸν ἀργυρόποδα θρόνον, καὶ τὸν ἀκινάκην τὸν χρυσοῦν. De quibus Ulpianus ad Olynth. III. p. 25. Ὁ γὰρ Ξέρξου δίφρος, καὶ ὁ ἀκινάκης Μαρδονίου, ὁ μὲν ἐκ Σαλαμῖνος, ὁ δὲ ἐκ Πλαταιέων, ἀνετέθησαν. Etiam Demosthenes Orat. in Timocrat. p. 466. utrumque conjunxit; Ταμιεύσας ἐν ἀκροπόλει τὰ ἀριστεῖα τῆς πόλεως, ἃ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν βαρβάρων, ὑφῃρημένος ἐξ ἀκροπόλεως· τόν τε δίφρον τὸν ἀργυρόποδα, καὶ τὸν ἀκινάκην τοῦ Μαρδονίου ὃς ἦγε τριακόσια δαρεικούς. Eodem plane modo consecrabantur quo pugio Cæsaris ab Arubenis erat Deo suo dedicatus, testante Plutarcho in vita Cæsaris, p. 720. Καὶ δεικνύουσιν Ἀρουβῆνοι ξιφίδιον πρὸς ἱερῷ κρεμάμενον, ὡς Καίσαρος λάφυρον. Talis erat et pugio Helicaonis, unius ex Trojanis principibus, non Græcis, ut Dalechampius male, qui, teste Phania apud Athenæum, VI. 4. inter antiquissima donaria ex ære facta Delphis consecratus cum hac inscriptione,

Θάησαί μ᾽· ἐτεὸν γὰρ ἐν Ἰλίου εὐρέϊ πύργῳ
Ἦν, ὅτε καλλικόμῳ μαρνάμεθ᾽ ἀμφ᾽ Ἑλένῃ.
Καί μ᾽ Ἀντηνορίδης ἐφόρει κρείων Ἑλικάων·
Νῦν δέ με Λητοΐδου θεῖον ἔχει δάπεδον.

Quæ sic a Dalechampio versa,

Contemplator me: revera in Ilii amplis turribus
Tum ego fui, cum ob Helenam dimicaretur.
Gestabat Antenorides, inter Græcos illustris princeps:
Nunc autem custodit sacrum Latonii fanum.

Sed minus recte. Primo enim ἐν εὐρέϊ πύργῳ non vertendum erat *in amplis turribus*, sed *lato muro*. Hesych. Πύργος· προμάχειον, τεῖχος.

ASHMOLEAN OXFORD MUSEUM

Quod autem *Antenoridem inter Græcos illustrem principem* dicat, valde errat, Trojanum pro Græco accipiens: tum rem ipsam plane confundit; quomodo enim intra Ilii muros belli Trojani tempore gladium gestaret Græcus princeps? et quod rem nostram propius spectat, si primo Græci principis gladius fuit, sane ex spoliis captis et consecratis non erat. Verte igitur,

Et me Helicaon princeps, Antenoris filius, gestabat.

Ab illo nempe Trojano principe gladius ereptus est, et ab aliquo Græco principe inter spoliorum primitias dedicatus. Talis, inquam, erat Xerxis sella, talis et Mardonii gladius.

Ibid. ΕΥΑΓΗ. Hesychius, Εὐαγές· εὔοπτον.

ṽ. 467. ΠΕΛΑΣΓΙΑΣ ΑΛΟΣ. Lege πελαγίας, ut supra, ṽ. 427.

[ṽ. 470. ΤΟΙΑΝΔΕ ΤΟΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΡΟΙΘΕ ΣΥΜΦΟΡΑΝ. Ignominiosam scilicet regis fugam.]

ṽ. 469 ΑΦΑΡ. Hesychius, Ἄφαρ· ταχέως.

ṽ. 473. ΤΙΜΩΡΙΑΝ ΚΛΕΙΝΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΕΥΡΕ. Sc. quas incenderat, et civium etiam supplicum stragem fecerat. Herodotus, VIII. 53. Τῶν δὲ Περσέων οἱ ἀναβεβηκότες, πρῶτον μὲν ἐτράποντο πρὸς τὰς πύλας, ταύτας δὲ ἀνοίξαντες, τοὺς ἱκέτας ἐφόνευον· ἐπεὶ δέ σφι πάντες κατέστρωντο, τὸ ἱρὸν συλήσαντες, ἐνέπρησαν πᾶσαν τὴν ἀκρόπολιν.

[ṽ. 474. ΚΟΥΚ ΑΠΗΡΚΕΣΑΝ ΟΥΣ ΠΡΟΣΘΕ ΜΑΡΑΘΩΝ. Hinc proverbium, Μετὰ τὴν Μαραθῶνα μάχη, *post Marathonem prælium*, ubi quis post unam calamitatem in aliam rursus incidit.]

[ṽ. 481. ΚΑΤ' ΟΥΡΟΝ. Scholiastes, ὅτι ἐκεῖσε, φησὶν, ἀπίασιν ὅπου αὐτοὺς ὁ ἄνεμος φέρει. Recte: cæteræ enim quas affert interpretationes omnino rejiciendæ.]

ṽ. 484. ΟΙ Δ' ΥΠ' ΑΣΘΜΑΤΟΣ ΚΕΝΟΙ. Scholiastes non satisfacit. Conjicio, donec aliud occurrat quod magis arrideat, scribi debere ὑφάσματος· quod ab imperito scriba distractum, ὑφ' ἄσματος· ita postea ὑφ' ἄσθματος quasi restitutum est. Ὕφασμα *vestis*, ἔσθημα, quod hic postea semel iterumque. Inde ὑφάντης, non *textor* tantum, sed et *sartor*. [Quin de vulgata lectione cogitandum est. Arnobius, I. p. 4. *Anhelum pectus spiritum jaciat ex ore.* Apollonius, II. 432.

——— ἔτ' ἄσπετον ἐκ καμάτοιο

Ἆσθμ' ἀναφυσιόων.———

Schol. ad eundem, Ἄσθματι· τῷ ἐν τῷ δρόμῳ γενομένῳ φυσήματι. Achill. Tat. de Clitoph. et Leucippe, V. p. 339. Εἰστρέχει τις τῶν θεραπόντων ἀσθμαίνων. Hesych. Ἆσθμα· ἀναπνοὴ βιαία.]

ṽ. 496. ΧΕΙΜΩΝ' ΑΩΡΟΝ. Contigit enim hæc pugna appropinquante, tantum, hyeme, hoc est, circa vicesimam diem Boe-

dromionis, tertii mensis æstivi, ut testatur Plutarchus in Camillo: quod et ex Herodoto colligere est; apud quem, VIII. 109. Themistocles Athenienses suos ab insequendo fugientem hostem dehortatur his verbis, Νῦν μὲν ἐν τῇ Ἑλλάδι καταμείναντες, ἡμέων τε αὐτέων ἐπιμεληθῶμεν καὶ τῶν οἰκετέων. Καί τις οἰκίην τε ἀναπλασσάσθω, καὶ σπόρου ἀνακῶς ἐχέτω, παντελῶς ἀπελάσας τὸν βάρβαρον· ἅμα δὲ τῷ ἔαρι καταπλέωμεν ἐπὶ Ἑλλησπόντου καὶ Ἰωνίης. [Vide Petavium ad Themistocl. p. 640. Hesych. Ἄωρον· ἀπρεπὲς, ἄχαρι, ἄκαιρον, ἄμορφον.]

℣. 499. ΓΑΙΑΝ ΟΥΡΑΝΟΝ ΤΕ ΠΡΟΣΚΥΝΩΝ. Cœlum et Terram divinorum numinum loco et numero habuerunt Persæ: Cœlum, ut Herodoto placet, sub nomine Διός. I. 131. Οἱ δὲ νομίζουσι Διῒ μὲν, ἐπὶ τὰ ὑψηλότατα τῶν οὐρέων ἀναβαίνοντες, θυσίας ἔρδειν, τὸν κύκλον πάντα τοῦ οὐρανοῦ Δία καλέοντες. Strabo, XV. p. 732. τὴν οὐρανὸν ἡγούμενοι Δία. Terram etiam Persarum Diis annumerant Herodotus, Strabo, loc. citat., et Diogenes Laertius, in Prooem., cui et hostias mactatas dicit Xenophon, Cyri Pæd. VIII. p. 171.

[℣. 502. ΠΡΙΝ ΣΚΕΔΑΣΘΗΝΑΙ ΘΕΟΥ ΑΚΤΙΝΑΣ. Virgil. Æneid. IV. 584.

Et jam prima novo spargebat lumine terras
Tithoni croceum linquens Aurora cubile.]

Deum absolute pro Sole apud Græcos poetas usurpari, notissimum est. Ita Euripides in Medea, ℣. 352.

Εἴ σ' ἡ 'πιοῦσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ.

Et in Oreste, ℣. 1025.

——φέγγος εἰσορᾷν θεοῦ
Τόδ' οὐκέθ' ἡμῖν τοῖς ταλαιπώροις μέτα.

Maxime vero Persis convenit hæc loquendi formula; quos Solem pro summo Deo habuisse, Herodot. I. 131. Strabo, XV. p. 732. Justin. I. 10. Macrobius, I. 6. et alii complures tradiderunt. Hesychius, Μίθρας, ὁ ἥλιος παρὰ Πέρσαις. Μίθρης, ὁ πρῶτος ἐν Πέρσαις θεός. *Mithra* a מיתר Persico deducitur; quod significat *major:* et quamvis gradus sit comparativi, Persis tamen absolute dicitur; cujus generis exempla sunt in ea lingua quamplurima. Hujus positivum est מה *Mai*; unde lucem præbeamus Hesychio, Μαὶ, μέγα, Ἰνδοί. Persas intelligit; quod nec semel apud eum reperies.

[℣. 511. ΕΦ' ΕΣΤΙΟΥΧΟΝ ΓΑΙΑΝ. Nos, *penatigeram.* Male. Ἑστιοῦχος γαῖα, ut πολιοῦχοι θεοί.]

[℣. 517. ΔΙΑΠΕΠΡΑΓΜΕΝΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ. Thomas Magister, Διαπεπραγμένον· καὶ τὸ γεγενημένον καὶ τὸ ἠφανισμένον. Αἰσχύλος ἐν τῷ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις (immo ἐν Πέρσαις) διαπεπραγμένου στρατοῦ. Mox ex Plutarcho citat, ὥσπερ ἱερείου διαπεπραγμένου ἡ γλῶσσα καὶ ἡ κοιλία λείπεται. Et ex

Synesio, Ὥσπερ ἱερεῖυ διαπεπραγμένυ, τῦ ἔνδον τὸ δέρμα λείπεται γνώρισμα τῦ πάλαι ζώυ. Noster Choeph. ℣. 130.

Πεπραγμένοι γὰρ νῦν γέ πως ἀλώμεθα.

Ubi Scholiastes, Πεπραγμένοι· νενικημένοι, κατηγωνισμένοι.]

[℣. 518. Ω ΝΥΚΤΟΣ ΟΨΙΣ ΕΜΦΑΝΗΣ ΕΝΥΠΝΙΩΝ. Ita Clytemnestra in Choeph. exclamat moribunda, ℣. 929.

Ἦ κάρτα μάντις ὗ'ξ ὀνειράτων φόβος.]

℣. 520. ΥΜΕΙΣ ΔΕ ΦΑΥΛΩΣ. Scholiastes, ὐκ ἀληθῶς. Non puto; sed potius hic εὐχερῶς, ut ex Hesychio Stephanus, perite. Sed et *prave* quatenus μάντεις κακῶν· eo enim tendebat eorum responsio et monitio, hic repetita, cum Atossa suum illis somnium narrasset. [Scil. ℣. 225.

Εὖ δὲ πανταχῇ τελεῖν σοι τῶνδε κρίνομεν πέρι.]

℣. 521. ΟΜΩΣ Δ' ΕΠΕΙΔΗ ΤΗι∆' ΕΚΥΡΩΣΕΝ ΦΑΤΙΣ, *sed quoniam sententia ita firmavit.* Quoniam vos ita statuistis. [Scil. ℣. 219.

——— δεύτερον δὲ χρὴ χοὰς
Γῇ τε καὶ φθιτοῖς χέασθαι.———]

℣. 526. ΕΙ ΤΙ ΔΗ ΛΩιΟΝ ΠΕΛΟΙ. Scholiastes, Εἴπυ τινὲς εἶεν ζωοὶ, ἤτοι ζῶντες. Ubi aut aliquid deest, aut omnino legit ζωὸν pro λῷον.

[℣. 528. ΠΙΣΤΟΙΣ. Monet Scholiastes πιςὺς etiam legi, quam lectionem præferendam censeo. Vide quæ ad ℣. 1.]

℣. 537. ΚΑΛΥΠΤΡΑΣ. Hesych. Καλυπτρα· κόσμητρα κεφαλῆς καλύμματα. Pollux, III. 3. Τὸ δὲ ἐπίβλημα τῆς γυναικὸς, ἑανὸς καὶ καλύπτρα. Festus, *Calyptra, genus vestimenti quo caput operiebant.*

[℣. 538. ΜΥΔΑΛΕΟΙΣ. Hesych. Μυδαλέον· δρῦινον (Guietus διύγρον) διάβροχον, τὸ ἐπίδακρυ, κ. τ. λ. Quod vero ait δάκρυσι μυδαλέοις διατέγγυσι κόλπυς, ista enim syntaxeos est ratio, videtur idem expressisse Virgilius, Æneid. IV. 30.

——— *sinum lachrymis implevit obortis.*

Ubi Donatus, *Ut lachrymarum,* inquit, *ipsarum copiam demonstraret.* Neque enim Servio assentior qui de ipsis oculis interpretatur Euripid. in Suppl. ℣. 977.

Γόοισι δ' ὀρθρευομένα,
Δάκρυσι νοτερῶν ἀεὶ πέπλων
Πρὸς ςέρνῳ πτύχα τέγξω.

Ita lege, non ὀρθευομένα et νοτερὸν, quod editur.]

[℣. 541. ΑΒΡΟΓΟΟΙ. Molles gemitus edentes.]

℣. 543. ΕΥΝΑΣ. Hesychius, Εὐνή· κοίτη, ςρωμνή.

[℣. 544. ΤΕΡΨΙΝ. Σεμνῶς pro concubitu Ita in Agamemn. ℣. 620.

Οὐδ' οἶδα τέρψιν.]

[ỷ. 552. ΠΑΝΤ' ΕΠΕΣΠΕ. Omne robur Asiaticum secum abduxit, ỷ. 12.

Πᾶσα γὰρ ἰσχὺς Ἀσιατογενὴς
Οἴχωκε.——]

[ỷ. 553. ΒΑΡΙΔΕΣΣΙ ΠΟΝΤΙΑΙΣ. Schol. Ταῖς βαρίδεσσι ναυσὶ ταῖς ἀπὸ τῆς βαρέως ὕσαις (ἥτις ἐςὶ πόλις Περσίδος, ἐξ ἧς καὶ αἱ νῆες βαρίδες, κ. τ. λ. Aliter Etymologici auctor. Βάρις, παρὰ τὸ βάρος, καὶ τροπῇ τȣ̃ βραχέος· σημαίνει δὲ τὸν πύργον καὶ τὴν κλίνην, παρὰ τὸ μετὰ βίας πολλῆς ἀρηρέναι. Βάρεις, τείχη, πλοῖα, κ. τ. λ. Noster Supplic. ỷ. 843. Σȣ̃σθ' ἐπὶ βάριν, ubi vide quæ annotata.]

[ỷ. 559. ΟΜΟΠΤΕΡΟΙ. Choeph. ỷ. 172.

Καὶ μὴν ὅδ' ἐςὶ κάρτ' ἰδεῖν ὁμοπτέρος.

Hesych. Ὁμοπτέροι· ὅμοιοι.]

[ỷ. 563. ΔΙΑ Τ' ΙΑΟΝΩΝ ΧΕΡΑΣ. Synchysis. Ordo est, Ὡς ἀκȣ́ομεν ἄνακτα αὐτῶν τυτθὰ δ' ἐκφυγεῖν χέρας Ἰαόνων διὰ ἀμπεδιήρεις δυσχειμέρȣς τε κελεύθȣς Θρήκης.]

ỷ. 564. ΤΥΤΘΑ Δ' ΕΚΦΥΓΕΙΝ ΑΝΑΚΤ' ΑΥΤΩΝ. Quanta per discrimina Sardes pervenere copiæ quas secum reduxit Xerxes, narrat Herodotus, VIII. 115. fructibus, herba, nec non corticibus et frondibus vesci; pestilentia ac dysenteria inter viam extingui: quin et rex ipse naufragium non evitasset, nisi Persæ desilientes in mare, navem levassent. Legimus itaque pro αὐτῶν, αὐτὸν, quod et melius Strophæ respondet: ita etiam videtur legisse Scholiastes.

[ỷ. 566. ΑΜΠΕΔΙΗΡΕΙΣ. Ἀνὰ ἀμπεδιήρεις. Virg. Æn. III. 13.

Terra procul vastis colitur Mavortia campis.]

[ỷ. 570. ΑΚΤΑΣ ΑΜΦΙ ΚΥΧΡΕΙΑΣ. Stephanus Περὶ Πόλεων. Κυχρεῖος πάγος, περὶ Σαλαμῖνα. Σοφοκλῆς Τεύκρῳ. Ἀπὸ Κυχρέως τȣ̃ Σαλαμῖνος καὶ Ποσειδῶνος ὃς ὄφις ἐπεκλήθη διὰ τὴν τραχύτητα τῶν τρόπων· ὃν λιμαινόμενον τὴν νῆσον ἀπήλασεν Εὐρύλοχος· ἐδέξατο δ' ἐν Ἐλευσῖνι Δημήτηρ, καὶ ἀμφίπολον ἐποίησεν. Ἀπ' αὐτȣ̃ δὲ καὶ ἡ Σαλαμὶς Κυχρεία ἐκλήθη, ὡς Στράβων.]

[ỷ. 572. ΔΑΚΝΑΖΟΥ. Hesychius, Δακνεῖ· λυπεῖ. Terent. Adelph. V. 3. *Si id te mordet.* Eurip. Electr. ỷ. 290.

——αἴσθησις γὰρ ȣ̃ν
Κἀκ τῶν θυραίων πημάτων δάκνει βροτȣ́ς.]

[ỷ. 574. ΟΥΡΑΝΙ' ΑΧΗ. Quæ Virgilio, Æn. II. 338.

——*sublatus ad æthera clamor.*

Idem, Æn. XII. 757.

Tum vero exoritur clamor, ripæque lacusque
Responsant circa et cœlum tonat omne tumultu.]

[ỷ. 578. ΑΝΑΥΔΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΤΑΣ ΑΜΙΑΝΤΟΥ. Lucretius, II. 1082.

——*mutas*

Squamigerum pecudes.——

In proverbium transiit piscium ἀφώνια nemini non notum.]

ỷ. 584. ΟΔΥΡΟΜΕΝΟΙ ΓΕΡΟΝΤΕΣ. Callimachus, Hymn. III. 126. in summis miseriis recensendis,

Κείρονται δὲ γέροντες· ἐφ' υἱάσι.——

[ỷ. 588. ΔΑΣΜΟΦΟΡΟΥΣΙ. Ita Herodoto sæpius δασμοφόρος terra et regio dicitur vectigalis, tributifera. Hesych. Δασμόν· μερισμὸν, τέλος. Etymolog. Δασμοφορεῖν· τοῦτο ἀποβάλλον τὸ ἰῶτα παρὰ τοῖς Δωριεῦσι, γίνεται ὀξείᾳ τάσει δασμοφόρειν. Δασμηφορεῖν δὲ ἐστὶ τὸ τὰ δημόσια φέρειν. Δασμὸς γὰρ μέρος φόρου, ἀπαρχή. Δασμοφορεῖν οὖν, τὸ φόρους λαμβάνειν.]

ỷ. 590. ΟΥΤ' ΕΣ ΓΑΝ ΠΡΟΣΠΙΤΝΟΝΤΕΣ ΑΡΞΟΝΤΑΙ. Legerim metri causa προπίτνοντες. Conqueritur Chorus quod Græci, qui se in libera republica natos jactitabant, et regem more Persarum procumbentes in terra adorare pro turpi et servili ducebant, redacti non essent sub ditionem Persicam. Quam exosa semper visa est Græcis hujusmodi veneratio, plurimis exemplis comprobant historici; quorum illud memoratu dignum, vel quia ad rem nostram pertineat. Sperthies et Bulis Spartiatæ, Xerxi a civibus suis ob violatos contra jus gentium Darii caduceatores dediti, statim atque Susis in conspectum ejus prodierunt adorare regem jussi, negaverunt se vel si in caput protruderentur id ullo modo facturos. Herodot. VII. 136. Ὡς ἀνέβησαν εἰς Σοῦσα, καὶ βασιλεῖ εἰς ὄψιν ἦλθον, πρῶτα μὲν, τῶν δορυφόρων κελευόντων, καὶ ἀνάγκην σφι προσφερόντων προσκυνεῖν βασιλῆα προσπίπτοντας, οὐκ ἔφασαν, ὠθεόμενοι ὑπ' αὐτέων ἐπὶ κεφαλὴν, ποιήσειν ταῦτα οὐδαμᾶ· οὔτε γάρ σφι ἐν νόμῳ εἶναι ἄνθρωπον προσκυνεῖν, οὔτε κατὰ ταῦτα ἥκειν. Æmilius Probus in Conone, c. 3. *Postquam venit, primum, ex more Persarum, ad Chiliarcham, qui secundum imperii gradum tenebat, Tithraustem accessit, seque ostendit cum rege colloqui velle; nemo enim sine hoc admittitur. Huic ille inquit, Nulla mora est: sed tu delibera utrum malis colloqui, an per literas edere quæ cogitas. Necesse est enim, si in conspectum veneris, venerari te regem, quod* προσκυνεῖν *illi vocant: hoc si tibi grave est, per me nihilo secius, editis mandatis, conficies quod studes. Tum Conon, Mihi vero, inquit, non est grave quemvis honorem habere regi: sed vereor ne civitati meæ sit opprobrio, si, cum ex ea civitate sim profectus quæ cæteris gentibus imperare consueverit, potius Barbarorum quam illius more fungar. Itaque quæ volebat, huic scripta tradidit.*

[ỷ. 593. ΟΥΔ' ΕΤΙ ΓΛΩΣΣΑ ΒΡΟΤΟΙΣΙΝ ΕΝ ΦΥΛΑΚΑΙΣ. Hadrianus Junius, ad proverbium *Clavis in lingua*, "Diversum," inquit, "huic est illud apud Æschylum in Persis, Οὐδ' ἔτι γλῶσσα βροτοῖσιν ἐν φυλακαῖς. *Neque amplius in hominibus lingua in custodia est:* quasi dicat, rem

illam libere ab omnibus et palam dici citra dissimulationem." Hæc ille.]

[℣. 595. ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΒΑΖΕΙΝ. Quod supra in Prometheo, ℣. 180. ἐλευθεροστομεῖν. Hesych. Βάζειν· λέγειν.]

[℣. 596. ΕΛΥΘΗ ΖΥΓΟΝ ΑΛΚΑΣ. Schol. Τῆς βασιλικῆς δυνάμεως. Sic Num. xxi. 20. *Jugum* (alias regnum) *ipsorum disperiit ab Hesebon usque Dibon.*]

[℣. 597. ΑΙΜΑΧΘΕΙΣΑ Δ' ΑΡΟΥΡΑ. Ad illud Virgilii, Ecl. I. 7.

—— illius aram
Sæpe tener nostris ab ovilibus imbuet agnus.

Vir cl. Germanus Val. Guellius, "Sic," inquit, "et Horat. Carm. IV. 11.

—— ara castis
Vincta verbenis avet immolato
Spargier agno.

Poetis Græcis familiares voces δεύειν βωμὸν, τύμβον γάλακτι, οἴνῳ, μέλιτι, δάκρυσιν ὑγραίνειν, βρέχειν, ῥαίνειν. Et in Epigram. καταχραίνειν, ἀρδεύειν, τέγγειν, ἐμβάπτειν. Unde apud Eurip. in Alcest.

—— ἐπὶ βωμοῖς αἱμόῤῥαντοι θυσίαι·

et αἱμάσσειν. Unde Æschylus in Persis αἱμαχθεῖσα ἄρουρα."]

℣. 598. ΠΕΡΙΚΛΥΣΤΑ ΝΗΣΟΣ. Νῆσος περικλύστη, *circumlua.*

[℣. 599. ΤΑ ΠΕΡΣΩΝ. Cadavera: unde forsan legendum περίκλυστα, *circumfluctuantia.* Sed nihil muto, nam et ℣. 881, Νᾶσοι περίκλυστοι.]

℣. 600. ΕΜΠΟΡΟΣ ΚΥΡΕΙ. [Canterus ἔμπειρος legit, forsan vero Æschylus, in metaphoris frequens, ἔμπορος scripsit. Schol. ἐμπλέων τοῖς κακοῖς, *oneratus malis,* cui respondet κλύδων κακῶν et quæ sequuntur. Κυρεῖ, ὑπάρχει. Etymolog. Ἔμπορος, ὁ πραγματευτὴς, κ. τ. λ. ἤγουν ὁ διὰ παντὸς τοῦ βίου τὴν πορείαν ποιούμενος.]

[℣. 601. ΚΛΥΔΩΝ ΚΑΚΩΝ. Sept. Theb. ℣. 801.

—— κλυδωνίου
Πολλαῖσι πληγαῖς.——]

[℣. 603. ΟΤΑΝ Δ' Ο ΔΑΙΜΩΝ ΕΥΡΟΗι. Lucianus in Jove Tragœdo, c. 50. Ταυτὶ μὲν ἤδη κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ τῷ Δάμιδι. Item, c. 22. Τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοῦν φέρεται. "Proinde κατὰ ῥοῦν (verba sunt Parœmiographi) φέρεσθαι dixit, *temere ferri, nullo moderante,* Æschylus in Persis,

Ὅτ' ἂν δ' ὁ δαίμων, κ. τ. λ.

Fortuna ubi fuerit secunda, credere
Fore item secundam semper eodem modo.

Germanus Valens Guellius, ad illud Æneid. II. 169.

Ex illo fluere ac retro sublapsa referri
Spes Danaum.——

" Videtur et manifesta hic loci illius apud Eurip. in Suppl. imitatio, ℣. 520.

——ἄνω γὰρ ἂν ῥέοι
Τὰ πράγμαθ' οὕτως εἰ 'πιταξόμεσθα δή.

Ut autem Euripides ἄνω ῥεῖν dixit, infortunium notans, sic contraria significatione Æschylus in Persis δαίμονα εὐροεῖν. Illud vero ἄνω ῥεῖν a parœmia vetere cujus meminit Aristoteles, Meteor. II. Γένοιτ' ἂν τὸ λεγόμενων ἄνω ποταμῶν, ὅπερ ἀδύνατον." Hæc Guellius.]

[℣. 604. ΔΑΙΜΟΝ' ΟΥΡΙΕΙΝ ΤΥΧΗΣ. Scholiastes decantatissimum illud ex Homero citat Odyss. Σ'. 135.

Τοῖος γὰρ νόος ἐςὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

Cum tamen propius respicere videatur Æschylus, ex observatione viri doctissimi D. Duporti alium Homeri locum eodem in libro, nempe ℣. 131.

Οὐ μὲν γάρ ποτέ φησι κακὸν πείσεσθαι ὀπίσσω,
Ὄφρ' ἀρετὴν παρέχωσι θεοὶ καὶ γοῦνατ' ὀρώρῃ.

Vide sis plura apud eundem in Gnomologia Homerica.]

℣. 606. ΕΝ ΟΜΜΑΣΙΝ Τ'ΑΝΤΑΙΑ. Mallem, ἐν ὄμμασίν τ' ἀνταῖα. Hesych. Ἀνταῖα· ἐναντία.

[℣. 608. ΤΟΙΑ. Adeo magna. Callim. Hymn. IV. 140.

——τοῖος γὰρ ἀπ' ἀσπίδος ἔβραχεν ἦχος.]

[Ibid. ΠΡΕΥΜΕΝΕΙΣ. Etymolog. Πρευμενής· ὁ ἀγὰν εὐμενής· ἀπὸ τοῦ πραῦ μένος ἔχειν· ἢ ἀπὸ τοῦ πρᾶος καὶ εὐμενής. Λυκόφρων.]

℣. 612. ΝΕΚΡΟΙΣΙ ΜΕΙΛΙΚΤΗΡΙΑ. [Choeph. ℣. 13.

Χοὰς φερούσας νερτέροις μειλίγμασιν.

Hesych. Μειλικτήριος· εὐμενητικός.] Hos ritus non ex more Persarum, sed Græcorum, describit. Ἁρμάρτημα, sed quo nihil poetis, Homerum non excipio, frequentius. Quot et quænam hæc fuerint μειλικτήρια mox explicat; sc. lac, mel, aqua, vinum, oleum, flores: quorum in re simili apud alios poetas fit mentio. Homer. Odyss. Λ'. 26.

Ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὴν χέομεν πᾶσιν νεκύεσσιν·
Πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ,
Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι.——

Euripides in Oreste, ℣. 115.

Μελίκρατ' ἄφες γάλακτος, οἰνωπόν τ' ἄχνην.

Seneca in Œdipo, ℣. 565.

—— libat et niveum insuper
Lactis liquorem, fundit et Bacchum manu
Læva.——

Statius, Thebaid. IV. 451.

Principio largos novies tellure cavata
Inclinat Bacchi latices, et munera verni
Lactis, et Actæos imbres, suadumque cruorem
Manibus: aggeritur quantum bibit arida Tellus.

[℣. 613. ΓΑΛΑ. Ita anus ad excitandum filium mortuum, Heliod. Æthiop. VI. 17. ex cratere quodam fictili mel in fossam infundebat, ex altero lac, ex tertio vinum. Κρατῆρά τε ὀστρακοῦν ἔν τινος παρακειμένου τρίποδος ἀνελομένη, μέλιτος ἐπέχει τῷ βόθρῳ· καὶ αὖθις ἐξ ἑτέρου γάλακτος, καὶ οἴνου ἐκ τρίτου ἐπέσπενδεν. Porro melle usi sunt οἱ νεκυομάντεις in ritibus ψυχαγωγοῖς quo placarent Cerberum. Suidas, Μελιτοῦττα, inquit, ἐδίδοτο τοῖς νεκροῖς ὡς εἰς τὸν Κέρβερον. Cui etiam Æneas apud Virgil. Æneid. VI. 420.

Melle soporatam et medicatis frugibus offam
Objicit.——]

℣. 615. ΛΙΒΑΣΙΝ ΥΔΡΗΛΑΙΣ. Hanc aquam Latini veteres vocarunt *arferiam*, *adferiam*, et *adferias*. Videsis Festum, et Glossographos. [Nota vero μετὰ usurpari cum dativo.]

Ibid. ΠΑΡΘΕΝΟΥ. Παρθενικῆς· ut Martial. I. 67. *Virgines chartæ.*

℣. 616. ΜΗΤΡΟΣ ΑΓΡΙΑΣ ΑΠΟ. [Plautus, Amphitr. I. 1.

MERC. *Cadus erat vini: inde implevi hirneam.* So. *Ingressu'st viam.*

MERC. *Eam ego ut matre fuerit natum, vini eduxi meri.*

Pindarus, Nem. IX. 122. βιατὰν παῖδα ἀμπέλου, de vino. Idem, V. 10.

—— τέρειναν
Ματέρ' οἰνάνθας ὀπώραν.

Male igitur J. Lipsius, Epistolic. Quæst. III. 17. asserit hoc de matre vini Euripidis inventum in Alcestide, cum hujus formulæ loquendi rationem altius esse deducendam hinc liquet. Est autem ἀγρίας, *in agris consitæ.* Scholiastis improbo interpretationem, sc. quod ἀγρίους, agrestes et feros homines reddat ex ebrietate. Agrestem matrem vini appellat id genus vitium de quibus memoratur Plinio argutum Cineæ dictum, XIV. 1. *Miratum altitudinem vitium lusisse in austeriorem gustum vini, merito matrem ejus pendere in tam alta cruce*, &c. Dalecampius monet quod ejusmodi atrum et asperum vinum Lucilius apud Festum appellat *crucium.*]

[℣. 617. ΑΜΠΕΛΟΥ ΓΑΝΟΣ. Suidas, Γάνος, ὁ οἶνος. Πὰν ἀγέλην·

νύμφαι πίδακα· βάκχε γάνος. Καὶ γάνος ἀμπέλε ὁ οἶνος· βότρυος ἕλικα παυσίπονον. Eurip. Cyclop. ỳ. 41.

——τόδ' οἷον Ἑλλὰς ἀμπέλων ἄπο
Θεῖον κομίζει πῶμα, Διονύσε γάνος.

Etymolog. Γάνος. Παρὰ τὸ γανῶ τὸ λαμπρύνω, γίνεται γάνος. Λαμπρὸν γανόωντες· καὶ γεγανωμένος· καὶ, γάνυται δέ γε τοῖς ἐνοσίχθων· χαίρει, καλλωπίζεται. Παρὰ τὴν γῆν, γῶ, γανῶ, τὴν θάλλεσαν τοῖς φυτοῖς τὴν λαμπρὰν καὶ χαρᾶς ἡμῖν αἰτίαν γινομένην. Videsis v. cl. D. Jac. Duport. in Gnomolog. Homeric. ad Iliad Ξ'. 325.

Ἡ δὲ Διώνυσον Σεμέλη τέκε χάρμα βροτοῖσι.]

ỳ. 618. ΑΙΕΝ ΕΝ ΦΥΛΛΟΙΣΙ ΘΑΛΛΟΥΣΗΣ. [Ovid. Met. VIII. 295.

Baccaque cum ramis semper frondentis olivæ.

Sidon. Appollinaris, Carm. XV. 5.

Æternumque virens oliva.——

Suidas, Ἀειθαλὴς, ἀεὶ θάλλων.]

ỳ. 619. ΞΑΝΘΗΣ ΕΛΑΙΑΣ. [Anthol. VI. 14. Χρυσοχίτωνα ἐλαίαν. Pind. Olym. XI. 13. Κοσμὸν ἐπὶ στεφάνῳ χρυσέας ἐλαίας. Virgil. Æneid. V. 309.

——*flavaque caput nectuntur oliva.*]

[ỳ. 620. ΑΝΘΗ ΠΛΕΚΤΑ. *Corolla plectilis*. Schol. στέμματα. Coronæ mortuis dabantur in peragendis inferiis ut vitæ certamine defunctis. Suidas in voce Μελιτοῦττα· καὶ στέφανος ὡς τὸν βίον διηγωνισμένοις.]

Ibid. ΓΑΙΑΣ ΤΕΚΝΑ. Chæremonen sæpius eadem tralatione usum esse monet Athenæus, Deipn. XIII. 9. ubi hæc adducit exempla: ex Io, Ἀνθηρᾶ τέκνα ἔαρος πέριξ στρώσαντες· ex Centauro,

Ἔνθεν μὲν αὐτῶν εἰς ἀπείρονα στρατὸν
Ἀνθέων ἀλόχων ἐστράτευσαν ἡδοναῖς
Θηρώμενοι τὰ τέκνα λειμώνων.

Ita enim redigendos esse hos versus censemus: ubi tamen pro ἀλόχων legerim ἀλόγχων, nec enim ἀλόχων metro convenit, *exercitum florum haud armatorum*; eleganter dictum. [Videsis Petr. Victor. Var. Lect. XXXII. 21.]

ỳ. 623. ΔΑΡΕΙΟΝ ΑΝΑΚΑΛΕΙΣΘΕ. [Suidas, Γοητεία, μαγεία, καὶ φαρμακεία διαφέρει. Ἅπερ ἐφεῦρον Μῆδοι καὶ Πέρσαι. Μαγεία μὲν ἓν ἐστιν, ἐπίκλησις δαιμόνων ἀγαθοποιῶν δῆθεν πρὸς ἀγαθᾶ τινος σύστασιν· ὥσπερ τὰ τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως θεσπίσματα. Γοητεία δὲ ἐπὶ τῷ ἀνάγειν νεκροὺς δι' ἐπικλήσεως, ὅθεν εἴρηται ἀπὸ τῶν γόων καὶ τῶν θρήνων τῶν περὶ τὰς τάφους γινομένων. Φαρμακεία δὲ ὅταν διά τινος σκευασίας θανατηφόρου πρὸς φίλτρον δοθῇ τινι διὰ στόματος. Μαγεία δὲ καὶ ἀστρολογία, ἀπὸ Μαγουσαίων ἤρξατο. Οἱ γάρ τοι Πέρσαι, Μαγοὺς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὀνομάζονται, καὶ Μαγουσαῖοι οἱ αὐτοί.] Quod

Magiam antiquitus tum Chaldæi tum Ægyptii excoluerint, validissimis testimoniis probari possit, sed id non est hujus loci: nec nisi longo post tempore Persis innotuit; qui eam, ni fallor, statim atque has gentes devicerant, ab ipsis didicere. De Chaldæis suadere videtur Plutarchus, qui lib. De Isid. et Osiride, p. 369, tradit Zoroastrem apud Chaldæos Magos instituisse; quorum imitatione etiam Persæ suos habuerint. De Ægyptiis Ausonius, Epist. XIX.

Quique Magos docuit mysteria vana Nechepsis.

Nec me magis movet quod ait Plinius, XXX. 1. *Sine dubio illic orta in Perside, a Zoroastre, ut inter auctores convenit*; quam quæ de prodigiosa Zoroastris istius antiquitate somniant auctores illi: quippe cum Laertio *Persa* dicitur, Clementi *Medus*, Suidæ *Perso-medus*, vereor ut ævi sit multo inferioris quam vulgo creditur. Persarum ante Ezechielem meminit nemo: eorum gesta, ante Cyrum, exteris nedum nota. Porro fatetur Plinius quod Zoroastrem illum *diligentiores paulo ante Ostanem ponunt.* His astipulantur Persæ recentiores, qui (testante Agathia, lib. II.) sub Hystaspe collocarunt. Etenim Ostanes *Xerxem regem Persarum bello quod is Græciæ intulit comitatus est: ac velut semina artis portentosæ sparsit obiter, infecto quacunque commeaverat mundo.* Hoc cum retulisset Plinius, subdit, *Quod certum est, hic maxime Ostanes ad rabiem, non aviditatem modo, scientiæ ejus Græcorum populos egit.* Apposite itaque νεκυομαντείαν hanc confinxit Æschylus, ut qui populo tunc temporis nihil magis gratum esse probe noverat.

Ibid. ΓΑΠΟΤΟΥΣ. Statius modo laudatus, Theb. IV. 454.

——*quantum bibit arida tellus.*

℣. 631. ΕΡΜΗ. Qui ℣. 628. πομπὸς, ℣. 630. χθόνιος. Ajax apud Sophoclem seipsum perempturus, in Tragœdia cognomine, ℣. 838.

——καλῶ δ' ἅμα

Πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι.

Ἑρμῆς πομπαῖος dictus est *Mercurius, qui*, ut loquitur Petronius, *animas ducere et reducere solet.* Virgil. Æn. IV. 242.

Tum virgam capit; hac animas ille evocat Orco
Pallentes, alias sub tristia Tartara mittit.

Ibid. ΒΑΣΙΛΕΥ Τ' ΕΝΕΡΩΝ. Homer. Iliad. Ο'. 188.

Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' ἀΐδης ἐνέροισιν ἀνάσσων.

Ab ἔρα, verbo antiquo, pro γῆ, ἔνεροι. Ab ἔνεροι, Latinum nomen *Inferi*, quasi *ineri*, interposito, pro more, digammate Æolico. Hinc etiam ἐνέροθεν, et per syncopen ἔνερθεν, ἀπὸ τῶν νεκύων, ab inferis, quo sensu Latinum *infra.* Tibullus, Eleg. I. 10.

Non seges est infra.——

Homerus in versibus illis μεγαλοφωνοτάτοις, Iliad. Υ'. 57.

——αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε
Γαῖαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
Πάντες δ' ἐσσείοντο πόδες πολυπιδάκου Ἴδης,
Καὶ κορυφαὶ, Τρώων τε πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
Ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεὺς,
Δείσας δ' ἐκ θρόνου ἆλτο, καὶ ἴαχε, μὴ οἱ ὕπερθε
Γαῖαν ἀναῤῥήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.

Ubi ἔνερθε, ὑπένερθε, ἔνεροι, omnia de inferis dicuntur: etiam illud ὕπερθε ab eadem origine videtur descendere.

[ỷ. 632. ΠΕΜΨΑΤ' ΕΝΕΡΘΕΝ ΨΥΧΑΝ. *Ex inferis animam mittitote.* Lactantius de Divino Præmio, VII. 13. *Falsa est ergo Democriti et Epicuri et Lieæarchi de animæ dissolutione sententia; qui profecto non auderent de interitu animarum Mago aliquo præsenti disserere; qui sciret certis carminibus ciere ab inferis animas, et adesse et præbere se humanis oculis videndas, et loqui et futura prædicere.* Tertullianus de Anima, c. 57. *Publica jam literatura est quæ animas etiam justa ætate sopitas, etiam proba morte disjunctas, et prompta humatione dispunctas evocaturam se ab inferorum incolatu pollicetur.*]

ỷ. 633. ΑΚΟΣ. Fortasse ἄχος. Sed nihil muto.

[ỷ. 634. ΠΕΡΑΣ ΕΙΠΟΙ. Consilium indicabit terminandi hæc mala.]

ỷ. 635. Η Ρ' ΑΙΕΙ ΜΟΥ. Præter alia ritualia, adhibitum semper fuit in hoc opere carmen deprecatorium; cujus generis hic est Hymnus, nempe ψυχαγωγὸς, Manium elicius. Sic Tiresias apud Senecam, cæteris ritibus peractis, Œdip. ỷ. 559.

Vocat inde manes, teque qui manes regis,
Et obsidentem claustra lethalis lacus;
Carmenque magicum volvit, et rapido minax
Decantat ore, quicquid aut placat leves
Aut cogit umbras.——

Exempla ubique sunt in promptu. Quod ad carminis rationem spectat, Epodica sunt: Strophen, Antistrophen tertiam, et ἐπῳδὸν pro Monostrophicis habuit Canterus.

[Ibid. ΜΑΚΑΡΙΤΑΣ. Mortui μακαρῖται dicti διὰ τὸν εὐφημισμόν. Theocritus, Idyll. II. 70.

Καί μ' ἁ Θευχαρίλα Θρᾶσσα τροφὸς ἁ μακαρῖτις,
Ἀγχίθυρος ναίοισα κατεύξατο καὶ λιτάνευσε.

Male notat Scholiastes noster μακαρίτας dici τοὺς τεθνεῶτας, μακαρίους δὲ τοὺς ζῶντας, neque enim hoc perpetuum. Julianus, Epist. ad Hermog.

Ἐκείνῳ μὲν δὴ ἐπείδη μακαρίτης ἐγένετο, κῦφη ἡ γῆ, καθάπερ λόγος. Videsis quæ habet vir doctissimus Desiderius Heraldus Animadv. II. 4. Hesych. Μακαρίτης· ὁ τεθνεὼς, ὁ μακάριος, ὁ νεκρός.]

ѵ. 637. ΒΑΡΒΑΡΑ. Cujus generis est τὸ βαλὴν, ѵ. 659. Vocabula barbara summam vim et efficaciam in his ritibus habuisse credebantur: idcirco cautum est oraculo Chaldaico ne in aliam linguam transferantur.

Ὀνόματα βάρβαρα μήποτ' ἀλλάξῃς.

Τȣτέςιν, interprete Psello, εἰσὶν ὀνόματα παρ' ἑκάςοις ἔθνεσι θεοπαράδοτα, δύναμιν ἐν ταῖς τελεταῖς ἄῤῥητον ἔχοντα. Μὴ ȣ̂ν μήτ' ἀλλάξῃς αὐτὰ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον· οἷον τὸ Σεραφεὶμ, καὶ τὸ Χερȣβεὶμ, καὶ τὸ Γαβριήλ. Οὕτω μὲν λεγόμενα κατὰ τὴν Ἑβραϊκὴν διάλεκτον, ἐνέργειαν ἐν ταῖς τελεταῖς ἔχει ἄῤῥητον· ἀμειφθέντα δὲ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς ὀνόμασιν, ἀσθενῆ.

ѵ. 638. ΙΕΝΤΟΣ ΤΑ ΠΑΝΑΙΟΛ'. Distingue, ut respondeat Antistrophe,

Ἱέντος τὰ παναίολ' αἰ-
ανῆ δύσθροα βάγματα.

[Τὸ παναιόλα vel de variis casibus Xerxis vel potius variarum linguarum vocibus accipi potest; nam et barbaras modo dixerat. Vide quæ ad versum præcedentem.]

[ѵ. 639. ΑΙΑΝΗΣ. Suid. Αἰανῆς· θρηνητικῆς, παρὰ τὸ αἰάζω τὸ θρηνῶ.]

[ѵ. 649. ΟΧΘΟΣ. Sc Τύμβȣ. Choeph. ѵ. 4.

Τύμβȣ δ' ἐπ' ὄχθῳ.——

Euripides Hecuba, v. 221. Χῶμα τάφȣ dixit. Hesych. Ὄχθος· κρημνὸς, πέτρα, τὸ ὑψηλὸν τȣ̂ ποταμȣ̂ ἢ τῆς γῆς.]

[ѵ. 651. ΑΙΔΩΝΕΥΣ. Hesych. Ἀϊδωνεύς· ὁ θεὸς καὶ ὁ τόπος.]

[ѵ. 656. ΘΕΟΜΗΣΤΩΡ Δ' ΕΠΙΚΛΗΣΚΕΤΟ ΠΕΡΣΑΙΣ. Hesych. Δαρεῖος· ὑπὸ Περσῶν ὁ φρόνιμος.]

ѵ. 657. ΠΕΡΣΑΙΣ. Videtur τὸ Πέρσαις ex Scholio irrepsisse in textum: sine eo optime constabit carminis ratio.

ѵ. 658. ΕΠΟΔΩΚΕΙ. Tanaquil. Faber Epist. LXVII. legit ἐποδόχει.

ѵ. 659. ΒΑΛΗΝ. [בעל Vide Selden de Diis Syris, p. 156.] Scholiastes, Euphorionem laudans, Thuriis hoc vocabulum tribuit; Βαλὴν, inquit, ὁ βασιλεὺς λέγεται. Εὐφορίων δέ φησι Θȣρίων εἶναι τὴν διάλεκτον, ὅθεν καὶ βαλιναῖον ὄρος, ὅ ἐςι βασιλικόν. Cæterum Sextus Empiricus, I. 17. Οὔτε γὰρ ἐκ τέχνης τινὸς μεμαθήκασιν ὅτι οἱ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ποιμένες, ἰὼ βαλὴν λέγοντες, ἰὼ βασιλεῦ λέγȣσι Φρυγιςὶ, αλλὰ παρ' ἄλλων ἀκȣ́σαντες. Ita etiam Hesychius; Βαλλὴν, (lege βαλὴν, quod et postulat literarum ordo) βασιλεὺς, Φρυγιςί. Quod vero dicit Scholiastes βαλιναῖον ὄρος *montem regium* significare, ex Plutarcho videtur hausisse; qui in lib. De

fluminibus, in Sagari, p. 1115. Παράκειται δὲ αὐτῷ, inquit, ὄρος Βαλληναῖον καλύμενον, ὅπερ ἐςὶν μεθερμηνευόμενον βασιλικόν. Legerim vel ex Scholiaste nostro βαλιναῖον, vel potius βαληναῖον, Eustathii fretus testimonio, qui ad Il. Γ′. 53. eundem Plutarchi locum laudat, et hunc versum simul interpretatur: Αἰσχύλος, inquit, φησὶ βαλῆνα τὸν βασιλέα, ἐν τῷ, Βαλὴν ἀρχαῖος βαλήν· γλώσσης δὲ τῦτο, ἐξ ὗ καὶ ὄρος Βαληναῖον, ὅ ἐςι βασιλικόν· παρὰ Πλυτάρχῳ ἐν τῷ Περὶ ποταμῶν. Hunc locum Eustathii a cl. Salmasio sibi nominatum invenire non potuit Maussacus, quamvis admodum diligenter integros Eustathii commentarios in Il. Β′. pervolutaverit, ut hoc testimonio auctoritatem libro De fluminibus a se edito conciliaret: neque mirum, cum non ad Homeri Bœotiam, ut indicaverat Salmasius, sed ad tertiam Iliada hæc pertineant. Ne tamen libro De fluminibus sua desit auctoritas, monemus hæc verba non semel apud Eustathium extare; sed cum eo quem citavimus libro, tum etiam in Commentariis ad Odyss. Τ′. 28. A βαλὴν per contractionem, quasi a βλὴν, fit βλῆνος. Hinc intelligendum illud Aristippi apud Diogenem Laertium, qui, cum exprobrassent ei aliqui quod a Dionysio consputatus patienter tulisset, Οἱ μὲν ἁλιεῖς, inquit, ὑπομένυσι ῥαίνεσθαι τῇ θαλάττῃ, ἵνα κωβιὸν θηράσωσιν· ἐγὼ δὲ μὴ ἀνασχῶμαι κράμματι ῥανθῆναι ἵνα βλέννον λάβω; βλῆνος enim est *rex:* βλέννος, βλένος, seu βλίνος, piscis Gobio similis. Lexic. Anon. MS. βλῆνος, ὁ τύραννος· βλίνος, ὁ ἰχθύς. Idem alibi, βαιὼν, ἰχθὺς ὁ καὶ κλίνος, (legendum esse βλίνος tum ex superioribus constat, tum ex Athenæo, VII. 10.) παραπλήσιος κωβιῷ. Eo allusit festivissimus philosophus. [Etymolog. Βαίων ὃς καὶ βλέννος λέγεταί ἐςιν ἰχθῦς παραπλήσιος κωβίῳ. Suidas, βλίνος, εἶδος ἰχθύος.]

[ϒ′. 661. ΕΠ' ΑΚΡΟΝ ΚΟΡΥΜΒΟΝ ΟΧΘΟΥ. Ad sepulchra mortuorum fiebant hæc sacrificia magica. Cedrenus, Γοητεία καλεῖται ἀπὸ τῶν γόων καὶ θρήνων τῶν περὶ τὺς τάφυς τοῖς τὰ ποιῦντα ἐπιτηδεύυσι γινόμενων. Nam et circa tumulos animas defunctorum plerumque aberrare vulgo credebatur. Vide Lactantium, II. 2. Quamobrem Ericthonis veneficæ domicilium in sepulchralibus monumentis finxit Lucanus, VI. 511.

——desertaque busta
Incolit et tumulos expulsis occupat umbris.]

ϒ′. 662. ΚΡΟΚΟΒΑΠΤΟΝ ΠΟΔΟΣ ΕΥΜΑΡΙΝ. Hesych. Εὐμαρίδες, εἶδος ὑποδήματος. [Est Εὐμαρὶς quoddam calceamenti genus dictum quod τοῖς αὐτὸ ὑποδεδεμένοις παρέχει εὐμαρῶς βαδίζειν. Etymol. Εὐμαρὶς, εὐμαρίδος, εἶδος ὑποδήματος, διὰ τὸ εὐμαρῶς, ὅ ἐςιν εὐχερῶς βαδίζειν τὺς ὑποδεδεμένυς. Εὐριπίδης—βαρβάροις ἐν Εὐμαρίσιν.] Persæ calceamenti genus ipsis peculiare habuere: quod Straboni, XV. p. 734. ὑπόδημα κοῖλον, διπλῦν

describitur. Nobilioribus auro et gemmis ornatum: Clem. Alex. Pædag. II. 11. Χαίρειν ὧν ἐατέον τὰς ἐπιχρύσȣς καὶ διαλίθȣς τῶν σανδαλίων ματαιοτεχνίας, καὶ κρηπῖδας Ἀττικὰς, καὶ τὰς Σικυωνίας, καὶ τȣ̀ς κοθόρνȣς· Περσικάς τε καὶ Τυῤῥηνικάς. Regibus, ut videtur, rubri coloris; quod tamen apud neminem alium memini me legisse.

ꝟ. 664. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΙΑΡΑΣ. Tiaram Persis commune tegmentum capitis esse quis nescit? Verum hoc intererat inter Tiaram regiam et reliquas, quod illa solum recta, et sursum elata, cæteræ deorsum vergebant, in frontem deductæ. Aristoph. in Avibus, ꝟ. 486.

Διὰ ταῦτ' ἄρ' ἔχων, καὶ νῦν ὥσπερ βασιλεὺς ὁ μέγας διαβάσκει,
Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν κυρβασίαν, τῶν ὀρνίθων μόνος, ὀρθήν.

Ubi Scholiastes, Πᾶσι γὰρ, inquit, Πέρσαις ἐξῆν τὴν Τιάραν φορεῖν, ἀλλ' ȣ̓κ ὀρθὴν, ὡς Κλείταρχος ἐν τῇ δεκάτῃ· μόνοι δὲ οἱ τῶν Περσῶν βασιλεῖς ὀρθαῖς ἐχρῶντο. Ibidemque Κυρβασίαν eandem esse cum Tiara tradit, et adjicit, τοῖς μὲν ἄλλοις ἔθος καὶ ἐπτυγμένην, καὶ προβάλλȣσαν εἰς τὸ μέτωπον ἔχειν· τοῖς δὲ βασιλεῦσιν, ὀρθήν. Plura testimonia congessit vir doctissimus B. Brissonius, de regno Persico, I. 46.

[ꝟ. 666. ΒΑΣΚΕ. Hesych. Βάσκε· πορεύȣ, λέγε, ἀνάστηθι. Nota verbum magis in usu ex quo Latini *Fascinum* effinxere. Vide Martinium in voce *Fascinum*.]

[Ibid. ΑΚΑΚΕ. Suidas, Ἀκακία, ἡ ἀγαθῶσυνη.]

[ꝟ. 671. ΑΧΛΥΣ. Schol. Θλῖψις. Vide quæ ad Sept. Theb. ꝟ. 232. Hesych. Ἀχλύς· ἡ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς λεπτὴ ὕλη (nubecula) ὀμίχλη, σκοτία, ἀμβλυωπία. Idem, Ἀχλύν· σκοτίαν καὶ ἀορασίαν.]

[ꝟ. 672. ΝΕΟΛΑΙΑ. Hesych. Νεολαία· νέον ἄθροισμα, ἡ νεότης· ἡ νέος λαός.]

[ꝟ. 678. ΔΙΔΥΜΑ ΑΜΑΡΤΙΑ. Quare pateris ut tuum hoc regnum bis jam tandem cladem acceperit a Græcis? Semel modica plaga cum tu ducebas exercitum, sed nunc gravissima et funestissima ducente Xerxe. Vel possumus cladem geminam interpretari de clade terra et mari accepta, ꝟ. 730.

Ναυτικὸς στρατὸς κακωθεὶς πεζὸν ὤλεσε στρατόν·

vel geminam cladem pro ingentem.]

ꝟ. 683. ΔΑ. Ω ΠΙΣΤΑ. Aristophanes in Ranis, ꝟ. 1060, sub persona Bacchi, de Æschyli Persis verba facientis,

Ἐχάρην γȣ̃ν ἡνίκ' ἤκȣσα περὶ Δαρείȣ τȣ̃ τεθνεῶτος.
Ὁ χορὸς δ' εὐθὺς τὼ χεῖρ' ὡδὶ ξυγκρȣ́σας, εἶπεν, ἰαυοῖ.

Ubi Scholiastes, Ἐν τοῖς φερομένοις Αἰσχύλȣ Πέρσαις, ὅτε Δαρείȣ θάνατος ἀπαγγέλλεται, ὅτε ὁ χορὸς τὰς χεῖρας συγκρȣ́σας λέγει ἰαυοῖ, ὅ ἐστιν ἐπιφώνημα πρὸς τὸν Διόνυσον λεγόμενον χαρᾶς ἐπελθȣ́σης. Ἀλλὰ τὰ μὲν πράγματα ὑπόκειται ἐν Σȣ́σοις· καὶ περίφοβός ἐστιν ἡ μήτηρ Ξέρξȣ ἐξ ὀνείρȣ τινός· χορὸς δὲ Περσῶν

γεγόντων διαλεγόμενος πρὸς αὐτήν· εἶτα ἄγγελος ἀπαγγέλλων τὴν περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίαν καὶ τὴν Ξέρξου φυγήν. Χαῖρις δέ φησι τὸ Δαρείου, ἀντὶ τοῦ Ξέρξου. Σύνηθες γὰρ τοῖς ποιηταῖς ἐπὶ τῶν υἱῶν τοῖς τῶν πατέρων ὀνόμασι χρῆσθαι· πρὸς ὃν ἐστιν εἰπεῖν, ὅτι ἐν τῷ δράματι λέγεται,

Ξέρξης μὲν αὐτὸς ζῇ τε καὶ βλέπει φάος.

Ἡρόδικος δέ φησι διττοῦ γεγονέναι τοῦ θανάτου, καὶ τὴν Τραγῳδίαν ταύτην περιέχειν τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην. Δοκοῦσι δὲ οὗτοι οἱ Πέρσαι ὑπὸ τοῦ Αἰσχύλου δεδιδάχθαι ἐν Συρακούσαις, σπουδάζοντος Ἱέρωνος, ὥς φησιν Ἐρατοσθένης ἐν γ΄. περὶ κωμῳδιῶν. Ἄλλως. Δίδυμος, ὅτι οὐ περιέχουσι θάνατον Δαρείου οἱ Πέρσαι τὸ δρᾶμα· διὸ τινὲς διττὰς θέσεις (fortasse καθέσεις;) τουτέστι διδασκαλίας τῶν Περσῶν φασι, καὶ τὴν μίαν μὴ φέρεσθαι. Τινὲς δὲ γράφουσι Δαρείου τοῦ Ξέρξου. Οἱ δὲ ὅτι τοῖς κυρίοις ἀντὶ πατρωνυμικῶν κέχρηνται· καὶ ὅτι ὁ Ξέρξης· οἱ δὲ, ὅτι εἴδωλον Δαρείου φθέγγεται, ἐκεῖ τεθνηκότος δηλονότι. Hæc ille. Miror locum illum Aristophanis veteres Criticos adeo exercuisse, quo nihil liquidius.

[v. 685. ΚΕΚΟΠΤΑΙ ΚΑΙ ΧΑΡΑΣΣΕΤΑΙ ΠΕΔΟΝ. Nempe hymno goëtico Chori. Tibullus, I. 2.

Hæc cantu finditque solum manesque sepulchris
Elicit, et trepido devocat ossa solo.]

[ṽ. 689. ΟΡΘΙΑΖΟΝΕΣ ΓΟΟΙΣ. Alii ῥοθιάζοντες· quam lectionem sequitur Scholiastes et reddit, μεγάλως ἠχοῦντες καὶ θρηνοῦντες, ut supra, ṽ. 396. κώπης ῥοθιάδος. Schol. τῆς ἠχητικῆς. Potior vero prior lectio cui et eadem simplicius quadrat interpretatio: ita mox, ṽ. 1055.

Ἐπορθίαζε νῦν γόοις.]

ṽ. 690. ΟΥΚ ΕΥΕΞΟΔΟΝ. Quo modo Ἅιδης δύσνοστος dicitur Epigrammate Græco. Anacreon, Od. LVIII.

Ἀΐδεω γὰρ δεινὸς
Μυχὸς, ἀργαλέη δ᾽ ἐς αὐτὸν
Κάθοδος· καὶ γὰρ ἕτοιμον
Καταβάντι μὴ ἀναβῆναι.

Catullus, Carm. III. 12.

Illuc unde negant redire quemquam.

Et passim apud poetas. [Theocritus, XII. 19.

——— ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα.

Philetas, (Analect. Græc. II. p. 524.)

——— ἀτραπὸν εἰς Ἀΐδεω
Ἤνυσα, τὰν οὔπω τις ἐναντίον ἦλθεν ὁδίτης.

Virgil. Æn. VI. 126.

——*facilis descensus Averni:*
Noctes atque dies patet atri janua Ditis;
Sed revocare gradum, superasque evadere ad auras,
Hoc opus, hic labor est.——]

[ỷ. 694. ΗΚΩ· ΤΑΧΥΝΑ Δ'. Lege Ἥκω· ταχύνα δ'. Ita Sophocles Ajace, ỷ. 24.

Κἀγὼ 'θελοντής.——]

ỷ. 696. ΣΕΒΟΜΑΙ. Hesych. Σέβεσθαι· αἰδεῖσθαι, ἐντρέπεσθαι, προσκυνεῖν, αἰσχύνεσθαι.

[ỷ. 700. ΜΑΚΙΣΤΗΡΑ. Hesych. Μακιστὴρ .... τάσσεται δὲ ἐπὶ τοῦ μεγάλου. Aliud μακιστὴρ, Suppl. ỷ. 475]

ỷ. 703. ΔΕΙΟΜΑΙ Δ' ΑΝΤΙΑ ΦΑΣΘΑΙ. Τὸ ἀντία Scholiastes ἐναντία interpretari videtur; cui non assentior. Δέδια δὲ, inquit, καὶ ἀληθεῦσαι· λυπηθήσῃ γάρ.

[ỷ. 707. ΚΛΑΥΣΜΑΤΩΝ ΛΗΞΑΣΑ. Bion. Idyll. I. 97.

Λῆγε γόων Κυθέρεια.——

Horat. Od. II. 3.

—— *desine mollium*

Tandem querelarum.]

[ỷ. 708. ΑΝΘΡΩΠΕΙΑ ΠΗΜΑΤ' ΕΝΤΥΧΕΙ ΒΡΟΤΟΙΣ. Terent. Heaut. I. 1.

Homo sum, humani nihil a me alienum puto.]

ỷ. 711. Ω ΒΡΟΤΩΝ ΠΑΝΤΩΝ. Synes. de Regno, Κἀγώ σοι σύμφημι μέγεθος ἀρχῆς ἐνὶ μηδένι τοσόνδε παρεῖναι, καὶ πλοῦτου θημῶνας, ὑπὲρ τὸν πάλαι Δαρεῖον.

[ỷ. 712. ΩΣ ΕΩΣ ΕΛΕΥΣΑΣ. Lege Ὃς ἕως ἔλευσσες.]

[ỷ. 714. ΝΥΝ ΔΕ ΣΕ ΖΗΛΩ. Convenit Virgilianum illud, ex observatione Guellii, Æn. XI. 158.

—— *tuque, O sanctissima conjux,*

Felix morte tua, neque in hunc servata dolorem.]

[ỷ. 720. ΘΟΥΡΙΟΣ ΞΕΡΞΗΣ. Eadem ratione qua Lucanus, II. 672. *tumidum Xerxem* dicit. Etymolog. Θοῦρος, ὁ ὁρμητικός· ὁ πολεμιστής· καὶ θοῦρον, τὸν πηδητικὸν καὶ ταχύν· οἱονεὶ ὁ θοῶς ὀρούων, ἢ ὁ κούφως ὀρούων· παρὰ τὸ θέρω τὸ θερμαίνω, θόρος καὶ θοῦρος· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς τοῦ πυρὸς ὁρμῆς.]

[ỷ. 721. ΠΕΖΟΣ. Etymolog. in voce Πέδη .... Καὶ πεζοὺς φασι τοὺς διὰ τῶν ἰδίων ποδῶν τὴν ὁδὸν ποιουμένους, οἱονεὶ πεδοὺς· καὶ κατὰ τροπὴν, ἀπὸ τοῦ πέδον· πεζὸς γὰρ ὁ διὰ τοῦ πέδου πορευόμενος.]

[ỷ. 724. ΜΗΧΑΝΑΙΣ ΕΖΕΥΞΕΝ ΕΛΛΗΣ ΠΟΡΘΜΟΝ. Herodot. VII. 36. Τὰς δὲ ἄλλοι ἀρχιτέκτονες ἐζεύγνυσαν· ἐζεύγνυσαν δὲ ὧδε, κ. τ. λ. Diodor. Sic. XI. p. 243. Ἐξαπέστειλε τοὺς ἱκανοὺς ζεῦξαι μὲν τὸν Ἑλλήσποντον. Strabo, XIII. p. 591. Ἐνταῦθα δέ ἐστι τὸ ἑπταστάδιον ὅπερ ἔζευξε Ξέρξης. Æschines in Ctesiphonte, p. 415. Οὐχ ὁ μὲν τῶν Περσῶν βασιλεὺς ὁ τὸν Ἄθω διορύξας, ὁ τὸν Ἑλλήσποντον ζεύξας, κ. τ. λ. Max. Tyrius, serm. IV. Ἀνίσταται ἡ Ἀσία, μαστιγοῦται ἡ θάλαττα, Ἑλλήσποντος ζεύγνυται. Suidas in voce Ξέρξης, nescio ex quo auctore, ἔζευξε καὶ τὸν Ἑλλήσποντον τὸν μεταξὺ

Σίϛȣ καὶ Ἀβύδȣ. Latini, *junxit*. Cic. de Fin. II. 34. *Si Xerxes cum tantis classibus tantisque equestribus et pedestribus copiis, Hellesponto juncto,* &c.]

[℣. 725. ΒΟΣΠΟΡΟΝ ΚΛΕΙΣΑΙ. Varro de Lingua Latina, VI. p. 75. *Hellespontum et claustra, quod Xerxes quondam eum locum clausit.*]

[℣. 746. ΝΕΩι ΘΡΑΣΕΙ. Postea, ℣. 784.

Ξέρξης δ' ἐμὸς παῖς ὢν νέος νέα φρονεῖ.]

[v. 747. ΔΟΥΛΟΝ ΩΣ ΔΕΣΜΩΜΑΣΙΝ ΗΛΠΙΣΕ ΣΧΗΣΕΙΝ. Joh. Tzetzes, Chiliad. I. 32.

Δύο τε ζεύγη σιδηρῶν ποδοπεδῶν ἐμβάλλει
Πρὸς πέλαγος θαλάττιον δῆθε δεσμῶν ὡς δȣ́λην.]

[℣. 749. ΚΑΙ ΠΟΡΟΝ ΜΕΤΕΡΡΥΘΜΙΖΕ. Dum hæc scripserit Æschylus quasi a Dario proferenda, filii vesana facta culpante, sane Darii ipsius factum huic simile in mente non habuit, cujus ad exemplum Xerxem hæc egisse tradunt. Joh. Tzetzes, Chiliad. I. 32.

Καὶ δὴ κατὰ μὲν μίμησιν τὴν τȣ̃ πατρὸς Δαρείȣ.
Ὡς πρὶν ἐκεῖνος ἐκπερᾷ κατὰ Σκυθῶν ἐκτρέχων
Τὸν δαμαλίτην βόσπορον πεζῇ πρὸς τὴν Εὐρώπην.
Ὃν Μανδροκλεῖς ὁ Σάμιος ἔζευξε γεφυρώσας
Πέμπει καὶ ἔτος γεφυρȣ̃ν τὸ πέλαγος Ἀβύδȣ.]

[℣. 752. ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΡΑΤΕΙΝ. Καὶ *etiam*. Sicut Virgilianum illud, Æn. II. 49.

—— *timeo Danaos* ET *dona ferentes.*

Valer. Maximus, III. 2. *Gravem mari ac terræ Xerxem, nec fluminibus tantum terribilem sed Neptuno quoque compedes et cœlo tenebras minitantem.* Seneca, lib. in sapientem non cadere injuriam, c. 4. *Quid tu putas, cum stolidus ille rex multitudine telorum diem obscurasset, ullam sagittam in solem incidisse? aut demissis in profundum catenis Neptunum potuisse contingi.*]

Ibid. ΝΟΣΟΣ ΦΡΕΝΩΝ. Φρενῖτις. Themistius, Orat. V. Οὕτως ἀπόπληκτον ὥϛε μαϛιγȣ̃ν τὴν θάλατταν, καὶ πέδας ἐμβάλλειν τῷ Ἑλλησπόντῳ. Quod vero Xerxi impingunt Themistius et cæteri, id ab ipsis Græcis confictum.

℣. 758. ΑΙΧΜΑΖΕΙΝ. Legerim ἀκμάζειν.

℣. 759. ΕΞ ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΚΩΝ. Ex his præcipui, Mardonius, qui secundum Herodot. VII. 6. νεωτέρων ἔργων ἐπιθυμητής· vel, ut Diod. XI. p. 242. μετέωρος τῷ φρονήματι, καὶ τῇ ἡλικίᾳ ἀκμάζων· et Onomacritus, quem dicit Herodotus, l. c. χρησμολόγον τε καὶ διαθέτην χρησμῶν τȣ̃ Μȣσαίȣ.

[Eadem ratione Sophocles apud Stobæum, Tit XLVIII p 183.
Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ.]

℣. 761. ΤΟΙΓΑΡ ΣΦΙΝ ΕΡΓΟΝ. Inter hunc versum et præcedentem quædam intercidisse, et versum 763 loco suo motum esse arbitratur Josephus Scaliger ὁ θαυμαστὸς, De Emendat. Tempor. VI. p. 590 "Æschylus," inquit, "in Persis omnes recenset ordine sub persona Darii Hystaspis, sed a Kyaxare Medo ad Xerxem filium ejus;

*   *   *   *   *

Τοιγάρ σφιν ἔργον ἐστὶν ἐξειργασμένον
Μέγιστον, ἀείμνηστον, οἷον οὐδέπω
Ἐξ οὗ τε τιμὴν Ζεὺς ἄναξ τήνδ᾽ ὤπασεν,
Ἕν᾽ ἄνδρα πάσης Ἀσιάδος μηλοτρόφου
Ταγεῖν, ἔχοντα σκῆπτρον εὐθυντήριον.
Μῆδος γὰρ ἦν ὁ πρῶτος ἡγεμὼν στρατοῦ·
Τὸ δ᾽ ἄστυ Σούσων ἐξεκείνωσεν πεσόν.
Ἄλλος δ᾽ ἐκείνου παῖς τόδ᾽ ἔργον ἤνυσε·
Φρένες γὰρ αὐτοῦ θυμὸν οἰακοστρόφουν.
Τρίτος δ᾽ ἀπ᾽ αὐτοῦ Κῦρος, εὐδαίμων ἀνὴρ,
Ἄρξας ἔθηκε πᾶσιν εἰρήνην φίλοις·
Λυδῶν δὲ λαὸν καὶ Φρυγῶν ἐκτήσατο,
Ἰωνίαν τε πᾶσαν ἤλασεν βίᾳ.
Θεὸς γὰρ οὐκ ἤχθηρεν, ὡς εὔφρων ἔφυ.
Κύρου δὲ παῖς τέταρτος ἴθυνε στρατόν.
Πέμπτος δὲ Μάρδος ἦρξεν, αἰσχύνη πάτρᾳ,
Θρόνοισί τ᾽ ἀρχαίοισι. Τὸν δὲ σὺν δόλῳ
Ἀρταφρένης ἔκτεινεν ἐσθλὸς ἐν δόμοις
Ξὺν ἀνδράσιν φίλοισιν, οἷς τόδ᾽ ἦν χρέος.
Ἕκτος δὲ Μάραφις, ἕβδομός τ᾽ Ἀρταφρένης.
Κᾀγὼ δ᾽ ἔκυρσα τοῦ περ ἤθελον πάλου,
Κᾀπεστράτευσα πολλὰ σὺν πολλῷ στρατῷ.
Ἀλλ᾽ οὐ κακὸν τοσόνδε προσέβαλον πόλει.
Ξέρξης δ᾽ ἐμὸς παῖς ὢν νέος νέα φρονεῖ.

Hic repetit initium monarchiæ Persicæ a Kyaxare et ejus filio Astyage, cui successerit victor Cyrus, Cyro Cambyses, Cambysæ Mardus, id est, Smerdis Magus, dedecus throno Cyri, ut ipse dicit: illi per aliquot dies successerunt alternis septem proceres, Maraphis, Artaphernes et alii, donec ipse Darius electus est. Hæc clare Æschylus. Sed asteriscos initio posuimus, quod deesse quædam omnino constet nobis. Præterea versiculum septimum, Τὸ δ᾽ ἄστυ Σούσων, a tertio loco huc traduximus; erat enim alieno loco positus. Susa a Kyaxare vastata, a filio Astyage in integrum

restituta non obscure dicit. Hæc nescio an alibi legas." Hactenus vir incomparabilis; cujus tamen sententiam amplecti nullo modo possum: neque enim mihi par est credere quod vel desideretur aliquid, vel quod versus iste loco suo motus fuerit, et de Astyage Cyaxaris filio intelligendus: quippe cum hæc Susis acta putentur, de re præsenti sermo haberi videtur. Queritur *Atossa* quod *improborum quorundam suasu, expeditionem in Græciam Xerxes susceperit. Egregium sane opus*, inquit *Darius*, *et memorabile patrarunt: urbem enim hanc, Susa, viris exhaustam reddit Xerxes magis quam unquam fuit ex quo primum monarchiam obtinuerint Persæ.* Sic enim distinguendum censeo,

> Τοιγάρ σφιν ἔργον ἐςὶν ἐξειργασμένον
> Μέγιςον, ἀείμνηςον, οἷον οὐδέπω
> Τὸ δ' ἄςυ Σούσων ἐξεκείνωσεν πεσὸν,
> Ἐξ οὗτε τιμὴν Ζεὺς ἄναξ τήνδ' ὤπασεν,
> Ἕν' ἄνδρα πάσης Ἀσιάδος μηλοτρόφου
> Ταγεῖν, ἔχοντα σκῆπτρον εὐθυντήριον.

Proinde, regibus omnibus Persicis a Dario ad Xerxem usque enumeratis, concludit,

> Ἅπαντες ἡμεῖς, οἳ κράτη τάδ' ἔσχομεν,
> Οὐκ ἂν φανεῖμεν πήματ' ἔρξαντες τόσα.

[Atque eodem fere modo interpunxisse Scholiastem arbitramur qui locum hunc sic interpretatur, Ἔργον δὲ οἷον οὐδέπω γέγονεν ἐξ οὗτε καὶ ἀφ' οὗ καιροῦ ὁ Ζεὺς ὤπασε, κ. τ. λ.]

[℣. 762. ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΝ. Suidas, Ἀείμνηςος. Ubi Portus, "*Semper memoratus* vel *memorandus. Semper celebratus* vel *celebrandus.* Sophocles in Ajace Flagellifero, ℣. 1177. τάφον ἀείμνηςον vocat, sepulchrum cujus perpetua futura sit memoria et gloria."]

℣. 763. ΤΟ Δ' ΑΣΤΥ ΣΟΥΣΩΝ ΕΞΕΚΕΙΝΩΣΕΝ ΠΕΣΟΝ. Ita Chorus, ℣. 117. hanc ipsam cladem deprecans,

> ——μὴ πόλις πύθη-
> ται κένανδρον μέγ'
> Ἄςυ Σουσίδος.

Et ℣. 548.

> Νῦν γὰρ δὴ πρόπασα μὲν ςένει
> Γαῖ' Ἀσιὰς ἐκκενουμένα.

[Et ℣. 732.

> ——ὡς Σούσων μὲν ἄςυ πᾶν κενανδρίαν ςένει.]

[Ibid. ΠΕΣΟΝ. Cicero pro Arusp. c. 20. *Ut tanta civitas si cadet, quod Dii omen obruant, a viro tamen confecta videatur.*]

℣. 767. ΜΗΔΟΣ ΓΑΡ ΗΝ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΗΓΕΜΩΝ ΣΤΡΑΤΟΥ. Locus

egregius, et notatu dignissimus; quippe cum ex eo initia monarchiæ Persicæ, longe aliter quam referunt Historici, erui posse videantur. Namque illi Cyrum primum Persarum regem uno ore prædicant; at Æschylus duos in regno Cyrum antecessisse diserte tradit: Adhæc, Darius rex tertius illis numeratur, Æschylo octavus. Nec tamen Æschyli in hac re minoris facienda est auctoritas, quin potius cæteris omnibus præponenda. Nam et ætate reliquis superior, et rerum Persicarum callentissimus proculdubio fuit; utpote qui ad Marathonem contra Darium, ad Salaminem et Platæas contra Xerxem militaverat. Porro Æschylus primum Persarum regem Medum esse dicit; eundem sane de quo Suidas, Μῆδος, ὁ τῶν Περσῶν βασιλεύς. Huic sententiæ astipulari videtur Cambyses apud Herodotum, III. 65. qui jamjam moriturus, Achæmenidas orat ne imperium ad Medos iterum transire patiantur: μὴ περιϊδεῖν τὴν ἡγεμονίην αὖτις ἐς Μήδους περιελθοῦσαν. Fundamen igitur regni Persici stravit Medus: sed quisnam fuerit hic Medus haud ita in promptu est dicere. Darium quendam, Xerxis patre antiquiorem, a quo stater Persicus Δαρεικὸς denominatur, memorant Scholiastes Aristophanis, in Concion. ꝟ. 598. et Suidas in voce Δαρεικούς. Οἱ Δαρεικοὶ οὐκ ἀπὸ Δαρείου τοῦ Ξέρξου πατρὸς, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου τινὸς παλαιοτέρου βασιλέως ὠνομάσθησαν. Hic est quartus ille Darius, cujus mentionem facit Scholiastes noster in Argumento, Τινὲς δὲ, inquit, καὶ τέταρτον Δαρεῖον λέγουσιν εἶναι. Nam cum inter Cyrum et Hystaspis filium nemo hujus nominis reperiatur, eum ante Cyrum vixisse omnino fatendum erit. Medum itaque incertum, incertum et Darium nacti sumus; quod si utrumque in unum compingamus, Darius ille Medus occurret, de quo tantum desudarunt viri doctissimi. Jam vero Darium Medum eundem esse cum Astyage Cyri avo, asserit Cedrenus, p. 142. Μῆδος Δαρεῖος καὶ Ἀστυάγης ἐλέγετο.· Πάππος δὲ ἦν Κύρου. Et Chronicon Alexandrinum Darium dici Astyagem monet. Accedit, quod memorabilem illam Solis defectionem, a Thalete prædictam, quæ secundum Ciceronem, De Divinat. I. 49. et Plinium, Nat. Hist. I. 12. Astyage regnante facta est, Suidas sub Dario contigisse tradat, in voce Θαλῆς. Hoc acceptum referimus viro illustrissimo, et tam de republica literaria quam de nostra optime merito, Domino Joanni Marshamo; cujus verba e *Diatriba Chronologica*, libello vere aureo, exscripta tradere non gravabor, quippe cum ad totum hunc Æschyli locum illustrandum maxime conferunt.

"*DE REGNO PERSICO.*

" NULLA reperitur in Historia Sacra Persarum mentio ante Captivitatem Babylonicam. Primus meminit eorum Ezekiel xxvii. 10. et xxxviii. 5. inter bellicosas gentes recensens, quum nondum innotuerant res Cyri: nam illius demum ævo perquam obvium id nomen. Illud autem consideratione dignum est, qui fit ut in libris Danielis et Estheris toties Medi cum Persis, Persæ cum Medis conjungantur; quasi fuisset aliqua inimicissimarum nationum reconciliatio, aut regnorum duorum ἕνωσις, cujus nulla extat in historia memoria. Phraortes Medus primus subegit Persas; Cyrus Persa subegit Medos. Defecerant autem Persæ a Medis ante Cyrum, Herod. I. 127. Καὶ πάλαι δεινὸν ποιεύμενοι ὑπὸ Μήδων ἄρχεσθαι, *Jampridem dedignati parere Medis.* Cyrus vulgo existimatur primus Persarum rex: sed in dubium id vocat Scholiastes Aristophanis, in Ἐκκλησ. ℣. 598. qui, de statere Persico verba faciens, Οἱ Δαρεικοὶ, inquit, ἐκ ἀπὸ Δαρείου τοῦ Ξέρξου πατρὸς, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου τινὸς παλαιοτέρου βασιλέως ὠνομάσθησαν. Et Suidas in Δαρεῖος. Nullus erat Darius inter Cyrum et Hystaspis filium; fuit ergo ejus nominis rex aliquis Cyro antiquior. Duos reges in regno Persico antecessisse Cyrum docet Æschylus, qui in regum enumeratione Cyrum *tertium* recenset. Locus est in hanc rem eximius, et apponi dignus; tum quia parum hactenus animadversus, tum quia initia monarchiæ Persicæ, vix alibi legenda, indicat. In Persis itaque sub persona Darii Hystaspis, cui coætaneus, contraque quem pugnavit ipse Marathone, sic effatur:

Μῆδος γὰρ ἦν ὁ πρῶτος ἡγεμὼν στρατοῦ,
Τὸ δ' ἄστυ Σούσων ἐξεκείνωσεν πεσόν.

Hunc versum hoc loco reponit magnus Scaliger, Emend. VI. p. 590.

Ἄλλος δ' ἐκείνου παῖς τόδ' ἔργον ἤνυσε,
Φρένες γὰρ αὐτοῦ θυμὸν οἰακοστρόφουν.
Τρίτος δ' ἀπ' αὐτοῦ Κῦρος, εὐδαίμων ἀνὴρ,
Ἄρξας ἔθηκε πᾶσιν εἰρήνην φίλοις, κ. τ. λ.

Medus erat primus Dux exercitus,
Urbem autem Susorum evacuavit cadentem.

Alter ejus filius opus perfecit.
Mens enim ejus animum gubernabat.
Tertius *ab illo* Cyrus, *felix vir,*
Imperans tribuit omnibus amicis pacem.

Reliquos, qui deinceps regnarunt, usque ad Xerxem, ordine nonum, recenset. Et satis historice sunt ista a tragœdo dicta; in quibus duo sunt notatu dignissima. Primo, Medum fuisse primum Persarum regem; deinde, Susa fuisse ab illo vastata, a filio restaurata. Sed quis est ille Medus, imperii Persici fundator, cujus nemo veterum recentiorumve uspiam meminit? unusne ex dictis quatuor Mediæ regibus? non puto. Phraortis in Persas imperium non erat regni Persici institutio, sed Medici prolatatio; non libertatis Persicæ, sed servitutis initium. Neque suspicari possumus Cyaxarem, qui Assyriam armis adeptus est, amisisse Persiam. Veruntamen non levis est suspicio, initia Persica in illius tempus incidisse, sicuti mox dicetur. De Astyage major adhuc est dubitandi ansa. Nam Cedrenus, aliunde forsan edoctus, affirmat Astyagem Cyri avum nominatum fuisse Darium Medum, p. 142. Μῆδος Δαρεῖος καὶ Ἀστυάγης ἐλέγετο· πάππος δὲ ἦν Κύρου. Et Chronicon Alexandrinum, Darium dici Astyagem. Quum autem duo sint ejusdem ævi Astyages; unus Herodoto, qui Cyaxaris filius, et Medorum rex ultimus, (Olymp. 48); alter Xenophonti, qui Cyaxaris (alterius scilicet) pater, et Mediæ (alterius tamen) rex, forsan, primus; Xenophontæo Astyagi Darii Medi nomen potius competit. Recenset Xenophon duos Cyri prædecessores, Astyagem, et Cyaxarem: Æschylus item duos, Medum, ejusque filium. Si Medus sit Astyages, ut vult Cedrenus, noscimus quis fuerit secundus ille, Æschylo anonymus, Persarum rex. Verum Xenophonti Astyages et Cyaxares sunt Mediæ reges: Esto. Non autem de magna Media intelligendum, cujus regia erat Ecbatanis; nullus ibi post Astyagem regnaverit Cyaxares: sed de Elymaide, sive Persica illa Medici regni parte interpretari licet; ubi Medus ille, sive Darius is nominetur, sive Astyages, novum regnum erexerat; testamento paterno, an defectione, an Scythicæ incursionis occasione, incertum. Primi Persarum reges erant natione Medi, unde regio ipsa, prius Medicæ ditionis, Xenophonti et Josepho *Media* dicta est: populus autem in libris Danielis et Estheris passim *Medi et Persæ*, vel *Persæ et Medi* (utrumque dicitur) quod ego vertendum opinor, *Perso-Medi*, et *Medo-Persæ*: sic Suidæ Zoroastres Περσο-Μήδης dicitur. Ebræis enim ἓν διὰ δυοῖν proferre usitatissimum est; et cum compositas voces vix ullas habeant, coguntur uti circumlocutione. A Cyro demum, natione Persa, et victoriis inclyto, Persarum nomen obtinuit. Hinc est intelligere quod Strabo tradit (vide XI. p. 525.) Medos Persis ἀρχηγέτας esse; ostendens plenissime eadem esse Persarum instituta quæ olim Medorum. De his Perso-Medis regibus accipienda puto vaticinia illa prophetarum contra Babylonem, Isa. xiii. 17.

Excito contra istos Medum. xxi. 2. *Ascende Elam, obside Madai.* Elam est Persis, et conjungitur cum Media; ut et xxii. 6. *Elam sumpsit pharetram, et Kir eduxit clypeum:* (Kir est Media, 2 Reg. xvi. 9.) etiam Jerem. xxv. 25. *Regibus Elam, et Regibus Mediæ,* idem fatum. De hoc regno intelligendum illud, Jer. xlix. 38, 39. *Ponam solium meum in Elam*; i. e. solium regum a me electorum ad perdendam Babylonem, et *reducendos captivos Elam,* sive Judæos in Perside exulantes. Prædictum hoc fuit initio regni Zedechiæ, ver. 34. unde colligi potest regnum hoc etiam regnante Cyaxare extitisse. Cui astipulari videtur Hieronymus, in Epitaph. Fabiolæ, referens *Scythas sub Dario rege Medorum orientem tenuisse captivum:* et Suidas, in Θαλῆς, qui *Thaletem sub Dario Solis eclipsin prædixisse* refert: utraque autem in Cyaxaris tempus confert Herodotus. Non frustra sunt Judæi, qui in hac prophetia duos reges innui putant, Darium Medum, et Cyrum. Neque sine causa; nam li. 11. *Suscitavit Dominus spiritum regum Medorum*; et ver. 28. *Expedite in eam reges Mediæ.* Non ab uno rege, non uno tempore impletæ sunt diræ in Chaldæos. Dan. viii. 3. 20. *Arietis* (i. e. *regnum Medo-Persarum) duo cornua*; *unum altius altero: quod altius* (Cyrus) *ascendit posterius,* i. e. post Darium. Primum Susa capta sunt a Medo, ut ex Æschylo didicimus, et Chaldæi tota Susiana multati sunt: quod non obscure etiam indicat propheta, ver. 31. *Cursor occurret cursori, nuntius occurret nuntio, ad narrandum regi Babylonis captam esse urbem ejus a fine,* vel *ab extremitate,* i. e. extremam, vel in confinio regni positam: Ver. 32. *Et transitus occupatus est, et paludes combusserunt igne. Transitum* appellat castrum Susianum, quod erat orientale regni Babylonici propugnaculum: *paludem* autem, sive *arundinem* appellat, quia stabat in aqua. *Susianem,* inquit Plinius, VI. 37. *ab Elymaide disterminat amnis Eulæus*; *circuit arcem Susorum.* Daniel itidem, viii. 2. *Castrum in Susis* (ubi reges Medo-Persidis arietantes vidit) collocat super *Eulæi portam,* ver. 2. vel *paludem,* ver. 3. ut est in Vulgata: utrobique enim eadem est vox Ebraica. Porro illius victoriæ eventum indicat Jeremias, li. 30. *Cessaverunt fortes Babylonis a prælio, habitaverunt in præsidiis, deficit eorum fortitudo,* (pavidi) *sunt quasi mulieres: incensa sunt tabernacula ejus, fracti sunt vectes ejus. Vectes* sunt portæ, quas diximus, regni: *Præsidia* sunt Euphratis loca a Nitocride munita, quæ (Herod. I. 185.) Εἰργάζετο τῆς χώρης τῇ αἵ τε ἐσβολαὶ ἦσαν, καὶ τὰ σύντομα τῆς ἐκ Μήδων ὁδοῦ, ἵνα μὴ ἐπιμισγόμενοι οἱ Μῆδοι ἐκμανθάνοιεν αὐτῆς τὰ πρήγματα· *Quæcunque erat regio ad invadendum opportuna, et compendiaria ex Medis via, hanc intersepsit, ne Medi commercio ipsius negotia cognoscerent.* Temporis diversitatem, quo Susa primum,

dein Babylon capta fuit, ostendit, ver. 33. *Filia Babylonis quasi area; venit tempus trituræ ejus: adhuc modicum, et veniet tempus messionis ei*, Babyloni. De Susis loquitur historice, tanquam de præterito; de Babylone prophetice. Neque aliter forsan paulo post, ver. 41. *Quemadmodum capta est Sesach, etiam comprehendenda est inclyta universæ terræ*, urbs Babylon. Sesach, vel potius Susach, (addito tertio puncto ut fiat Kibbuts, hic, et xxv. 26) videtur idem esse, diversa dialecto, quod Danieli viii. 2. Susan: non ipsa Babylon, sed filia Babylonis; nempe Susa urbs Babyloniæ secunda, a Medo excisa, a filio restaurata; ubi οἱ Πέρσαι κρατήσαντες Μήδων καὶ ὁ Κῦρος ἔθεντο τὸ τῆς ἡγεμονίας βασίλειον, Strab. XV. p. 727. Paulatim deinceps inolescere Persarum nomen, Medorum exolescere cœpit: veruntamen non prorsus desuevit; nam Herodoto bellum Xerxis *Medicum* vocatur; et Græci passim Persas *Medos* dicunt, et Μηδίζοντας eos qui Persis studebant. Isthæc Jeremias. Ezekiel itidem *Elam* meminit, xxxii. 24. etiam, utpote Jeremia aliquanto junior, *Para*, xxvii. 10. et xxxviii. 5. Madai autem nuspiam meminit. Sed Danieli frequens est Medo-Persarum mentio: scilicet Daniel non tantum sub Babylonico, sed etiam sub Medo-Persico imperio vixit. A Nabuchodonosoro primum præpositus fuit Magis Chaldæis, dein *Portæ regis*, ii. 49. quæ erat telonium, ni fallor, Susianum, *ad portam Eulæi*. Susa a Medo capta sunt teste Æschylo. Sic *fractum est regnum* Chaldaicum, *et datum Medo-Persis*, Dan. v. 28. pars Dario, pars deinceps Cyro. *Darius Danielem ad sese perduxit in Mediam*: ibi evenerunt ea quæ narrantur cap. vi. teste Josepho, X. 12. p. 352. Illius regni triumvir factus est, Dan. vi. ult. *Et floruit Daniel sub regno Darii, et sub regno Cyri Persæ.* Restauratis suis, quum jam essent Persidis metropolis, visa ibi divinitus oblata sunt Danieli. *Eram*, inquit ipse, Dan. viii. 2. *Susis, in regione Elam.* Videntur itaque Susa, olim Babylonicæ ditionis, tunc temporis Medo-Persiæ regi subjecta fuisse. Antea distinctæ erant gentes *Susancæi* et *Elymæi*, ut in coloniæ Samaritanæ censu apparet, Esdr. iv. 9. postea Susa Persidi accensentur a Daniele, a Strabone, XV. p. 727. a Benjamino Tudilensi, in Itiner. Erat annus visionis istius Balthasari cæde insignis, in quo, post visionem, Daniel Babylonem adventasse videtur. Erat enim *in regno* Babylonico, Dan. v. 11. imo in ipsa urbe. Nam *in illa nocte* (ver. 30) qua *Balthasar rex Chaldæorum occisus est*, (ver. 12.) *Daniel accersitus est, et* (ver. 13) *adductus coram rege.* De Susis accersitum vix credas: *distabant* enim *Susa a Tigri* (ad quem Babylon) *ducentis decem stadiis*, Herod. VI. vel *unius diei itinere*, Diodor. XIX. Inde forsan evenit, ut visio ista, licet in Elymaide contigerat, Babylonici regis anno

notetur a Daniele, viii. 1. Denique Susis sepultum fuisse Danielem testatur Benjaminus Tudilensis, Itiner. p. 152. Vidimus quo pacto *Darius filius Assueri de semine Medorum* ἐβασιλεύθη ὑπὲρ ἀρχῆς Χαλδαίων, *regnavit super regnum Chaldæorum*, Dan. ix. 1. quomodo Babylonicæ ditionis territorio Susiano potitus est. Quod autem *Darius Medus suscepisse regnum* dicitur, Dan. v. ult. id de Medo-Persico, non de Babylonico regno, nec de regni inauguratione, sed de rationibus fisci constituendis intelligendum puto. Nullum est uspiam, nec in sacris, nec in exteris scriptoribus, Darii Medi Babylone regnantis vestigium. Nam successionis argumentum ex dicto Danielis loco petitum, ideo quod in proxime præcedentibus de cæde Balthasari scripserat, omnino nullum est: nec quicquam vel successionis, vel electionis, sapiunt verba ista. Simili argumento Balthasar Cyro successisse dicatur, quia *regnum Cyri Persæ* claudit cap. vi. et cap. vii. incipit ab *anno primo Balthasari.* Rectius verba ista, in editione Junii, capiti sexto præfiguntur: sequentis illic historiæ introductio struitur, non conclusio præcedentis. *Vau* hic non est copulativum, sed exordii nota ; ut in principio Ezechielis, et libri Ruth. Duæ sunt istius libri partes ; priora sex capita sunt historica, posteriora sex prophetica: utrobique Daniel quid sibi contigerat, primum sub regibus Babyloniis, deinde quid sub Medo-Persicis, tradit. In hoc loco narratis rebus Babylonicis, transit ad Medo-Persicas. *Darius*, inquit, vi. 1. *Medus susceperat regnum* Medo-Persidis ; et cum esset ætate provectus, nimirum *septuaginta duo annos natus* (ver. 2) *placuit Dario centum et viginti præfectos*, sive procuratores regis, *constitui per totum regnum.* Ver. 3. *Supra istos autem tres tribunos* ærarii, *quorum Daniel primus, quibus procuratores rationem reddituri essent, ne rex damnum pateretur.* Invidia moti reliqui, accusationem contra Danielem frustra quærebant, ver. 5. *propterea quod fidus esset, et nullus error aut vitium inveniretur in eo*, dum rationes regni ab ipsis procuratoribus ex auctoritate regis exigeret. Illi itaque *interdictum* impetrant a Dario *secundum jus Medo-Persarum.* Ver. 29. *Daniel autem*, a leonibus illæsus, *prospere egit in regno Darii, et in regno Cyri Persæ.* Secundi Medo-Persarum regis idcirco forsan non meminit Daniel, quod nulla sub eo contigisset visio. Neque est verisimile Dario, bellicosissimo regi, LXII ætatis annum fuisse regni sui primum. Vectigalia ampliavit senex, imperium juvenis. Sed nec iste primus Darii annus, quo Danieli prædictus est hebdomadarum numerus, intelligi videtur κατὰ πλάτος de tempore quo regnare cœperat ; sed ad illud tempus restringitur quo regnare cœperat *super regnum Chaldæorum* ; quod, Susis occupatis, primum contigisse ostendimus."

Hactenus vir doctissimus; cui in omnibus assentior, præterquam in quibus ille Scaligero: nec enim versum,

Τὸ δ' ἄστυ Σούσων ἐξεκείνωσεν πεσὸν,

loco suo motum esse censeo; neque si in alio reponeretur, sensum illum commode posse erui quem velit literarum Princeps, nempe, *Susa a Kyaxare vastata, a filio Astyage in integrum restituta*: præsertim cum ex ipsius sententia τόδ' ἔργον ἤνυσε respondeat τῷ ἄστυ ἐξεκείνωσεν.

ỷ. 768. ΑΛΛΟΣ Δ' ΕΚΕΙΝΟΥ ΠΑΙΣ ΤΟΔ' ΕΡΓΟΝ ΗΝΥΣΕ. Dicit, regnum Persicum, ab Astyage Medo inchoatum, a Cyaxare ejus filio, qui et ipse Medus, ἄλλος, stabilitum fuisse. Quod etiam ex iis quæ ab aliis narrantur colligere est. Cyaxaris filiam unicam et hæredem duxit Cyrus: qui cum esset Babylone, ad nationes in ditionem redactas misit Satrapas, Xenoph. Instit. VIII. p. 160. eas regiones ad Cyaxaris ditionem se adjecisse professus, idem V. p. 115.

[Ibid. ΤΟΔ' ΕΡΓΟΝ ΗΝΥΣΕ. Supra, ỷ. 728.

Ὡς ἰδεῖν τέλος πάρεστιν οἷον ἤνυσεν κακόν.]

ỷ. 769. ΦΡΕΝΕΣ ΓΑΡ ΑΥΤΟΥ ΘΥΜΟΝ ΟΙΑΚΟΣΤΡΟΦΟΥΝ. [Agam. ỷ. 811.

Οὐδ' εὖ πραπίδων οἴακα νέμων,

ad quem locum plura. Porro θυμὸς est animi prima sine ratione voluntas, a θύειν, ὁρμᾷν, φρένες, animi repetiti actus, discursus, judicium, ratio, unde φρονεῖν.] Negligenter egit Scholiastes, qui hoc de Artaphrene dictum putat; Ἀρταφρένης γὰρ, inquit, ἐξ ἐτυμολογίας λέγεται ὁ τὰς φρένας ἔχων ἀρτίας. Ut taceam quam inepte vocabulum Persicum ad etymologiam G æcam detorqueat. Ἀρτ quod ab ἄρτιον deducit ille, Persice ארת significat *fortis*.

ỷ. 770. ΤΡΙΤΟΣ Δ' ΑΠ' ΑΥΤΟΥ ΚΥΡΟΣ. Cyrus Æschylo tertius, Persarum rex primus vulgo creditur, eo forsan nomine quod primus is fuerit Persa qui Persis imperavit. Priores duo reges natione Medi; reliqui omnes Persæ: unde paulatim ipsa regio *Media* et *Perso-Media* appellari desiit; et Medorum nomina tandem fuerunt abolita.

[Ibid. ΕΥΔΑΙΜΩΝ ΑΝΗΡ. Justinus, I. 8. *Cyrus regnavit triginta annos, non initio tantum regni, sed continuo totius temporis successu, admirabiliter insignis.*]

[ỷ. 774. ΘΕΟΣ ΓΑΡ ΟΥΚ ΗΧΘΗΡΕΝ. *Non negavit*. Plin. XV. 2. *Natura oleum invidit Africæ.*]

ỷ. 775. ΚΥΡΟΥ ΔΕ ΠΑΙΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΙΘΥΝΕ ΣΤΡΑΤΟΝ. Secundum in serie Persica locum obtinet Cambyses, qui et primus fuit Persarum rex, parente utroque Persa genitus. A Cyro, usque ad Darium sub quo dirutum est, imperium Persicum ipsorum Persarum de manibus non excidit; nec ad Medos unquam reversum est: quod ne reverteretur

obnixe curavit Cambyses: is quippe moriturus, ut narratur Herodoto, III. 65. Achæmenidas oravit, ne imperium ad Medos iterum transire paterentur; Τοῦτο δὲ, inquit, μηκέτι ἐόντος, δεύτερα τῶν λοιπῶν ὑμῖν, ὦ Πέρσαι, γίνεταί μοι ἀναγκαιότατον ἐντέλλεσθαι, τὰ θέλω μοι γενέσθαι, τελευτῶν τὸν βίον. Καὶ δὴ ὑμῖν τάδε ἐπισκήπτω, θεοὺς τοὺς βασιληΐους ἐπικαλέων, καὶ πᾶσιν ὑμῖν, καὶ μάλιστα Ἀχαιμενιδέων τοῖσι παρεοῦσι, μὴ περιϊδεῖν τὴν ἡγεμονίην αὖτις ἐς Μήδους περιελθοῦσαν· ἀλλ᾽ εἴτε δόλῳ ἔχουσιν αὐτὴν κτησάμενοι; δόλῳ ὑπαιρεθῆναι ὑπὸ ὑμέων· εἴτε καὶ σθένεϊ τῷ κατεργασάμενοι, σθένεϊ κατὰ τὸ κάρτερον ἀνασώσασθαι.

ỳ. 776. ΠΕΜΠΤΟΣ ΔΕ ΜΑΡΔΟΣ ΗΡΞΕΝ. *Mardus* Æschylo Magus ille dicitur qui post mortem Cambysis regnum iniit. Herodoto *Smerdis*, Ctesiæ *Sphendadates*, Trogo *Oropastes*.

[v. 778. ΕΝ ΔΟΜΟΙΣ. In cubiculo suo. Vide Ctesiæ, lib. XII. fragm. apud Photium Bibliothec.]

ỳ. 779. ΞΥΝ ΑΝΔΡΑΣΙΝ ΦΙΛΟΙΣΙΝ. Horum septem nomina apud Ctesiam sunt, c. 14. *Onophas*, *Idernes*, *Norodobates*, *Mardonius*, *Barises*, *Artaphernes*, *Darius*: apud Herodotum, III. 70. *Otanes*, *Hydarnes*, *Megabyzus*, *Gobrias*, *Aspathines*, *Intaphernes*, *Darius*.

Ibid. ΟΙΣ ΤΟΔ᾽ ΗΝ ΧΡΕΟΣ. Pindarus, Olymp. I. 70.

Ἦλθε καὶ Γανυμήδης
Ζηνὶ τωὔτ᾽ ἐπὶ χρέος.

[Noster Sept. contra Theb. ỳ. 20.

——— ὅπως γένοισθε πρὸς χρέος τόδε.

Hesych. Χρέως· χρῆος (recte Sopingerus χρέος) ὄφλημα.]

ỳ. 780. ΕΚΤΟΣ ΔΕ ΜΑΡΑΦΙΣ. Idem videtur qui Ctesiæ *Mardonius*, e septem Persis qui Magum oppresserunt unus. Narrat Herodot. III. 80. post cædem Magorum illos de forma reipublicæ constituenda deliberasse; Darii sententiam de principatu uni deferendo devicisse; cui tandem equisonis sui astutia regnum addictum esse. Quin de hac narratione ut dubitemus ansam præbet vel ipse Herodotus, tum vero maxime ubi conjuratorum privilegia recenset: Concessum est Otani speciatim, ut nec ipse nec posterorum ullus regi subesset; omnibus vero in commune, ut unicuique ad regem sine internuncio introire liceret; et ut tiaram rectam gestarent, quod, ut monuimus ad ỳ. 664. solis regibus peculiare fuit. Accedit quod a Valerio Maximo, IX. 2. alios auctores secuto, nec enim Herodoto assentiuntur omnes, proditur, sex reliquos conjuratos, Dario *onerosos* jam factos, ab ipso tandem sublatos. Hinc, inquam, magna mihi orta est suspicio, quod non statim post interfectum Magum Darius regnum exceperit; sed quod e cæteris conjuratis nonnulli ante Darium regnum occuparint; quibus ille e medio

sublatis, imperio demum potitus est. Duos sane inter reges Persicos numerat Æschylus noster, cui in hac re non minima debetur fides, Maraphin, et Artaphrenem.

Ibid. ΕΒΔΟΜΟΣ Τ' ΑΡΤΑΦΡΕΝΗΣ. Quem auctorem necis Mardi in præcedentibus celebrat, ac si conjuratorum præcipuus fuisset, seu Magum propria manu interfecisset. Cæterum *Artaphrenes* hic Ctesiæ *Artaphernes* dictus est, Herodoto *Intaphernes*, Hellanico, ut ex Scholiaste discimus, *Daphernes*. Intaphernem hunc cum filiis suis a Dario interemptum prodit Herodotus, III. 118. ea forsan ratione, ut ipse solus imperio frueretur.

[ỷ. 781. ΚΑΙΓΩ Δ' ΕΚΥΡΣΑ. Septimus numeratur Platoni, Leg. III. p 695. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν ἀρχὴν, καὶ λαβὼν αὐτὴν ἕβδομος, διείλετο, ἑπτὰ μέρη τεμόμενος, ὧν καὶ νῦν ἔτι σμικρὰ ὀνείρατα λελείπται. Marmor Arundelianum, L. 59. Ἀφ' οὗ Δαρεῖος Πέρσικος ἐβασίλευσε, Μάγου τελευτήσαντος, ἔτη ΗΗ|Δ̅|ΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι...... *A quo Darius in Persia regnavit, mago occiso, anni* CCLIII, *archonte Athenis*...... Ad quæ verba D. Humphridus Prideaux. " Quod ad initium Darii filii Hystaspis attinet, Chronico Marmoreo relatum anno 253 ante citimam epocham, ac 545 ante Evangelium, quanquam non est dubium cœpisse eum regnare octennio post mortem Cyri, ac septimestri post mortem Cambysis, quadriennio ante hoc tempus: absoluto tamen imperio hoc demum tempore, capta Babylone occisoque reliquo Mago potitum esse, ut dudum annotavimus, suffragatur etiam auctor quem secutus Otho Frisingensis, II. 16. scribens, Magos regnasse post Cambysem annis tribus et mensibus septem." Hæc ille.]

[ỷ. 783. ΑΛΛ' ΟΥ ΚΑΚΟΝ. Alludere videtur ad modicam illam cladem quam ipse a Græcis acceperit.]

[ỷ. 784. ΩΝ ΝΕΟΣ ΝΕΑ ΦΡΟΝΕΙ. Homerus, Odyss. Α'. 296.

——οὐδέ τι σὲ χρὴ

Νηπιάας ὀχέειν ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσί.

Alia ætas alios, quod aiunt, *mores postulat*. Νηπιάας ὀχέειν est νηπιοφροσύνας φέρειν, id est, νήπια, noster νέα φρονεῖν, interprete Eustathio.]

ỷ. 793. ΜΗΔΙΚΟΝ. Ita et Herodoto bellum hoc *Medicum* dicitur; et Græci passim Persas Medos vocant, et Μηδίζοντας eos qui Persis studebant: cum enim invaluerit Persarum nomen, etiamsi Medorum exolevit, non tamen penitus desuevit, ut supra observatum est.

[ỷ. 802. ΠΑΥΡΟΙ ΓΕ ΠΟΛΛΩΝ. Ex triginta myriadibus, exceptis quatuor cum quibus Artabazes aufugit, ne tria quidem hominum millia cædem evaserunt. Herodot. IX. 70. Παρῆν τε τοῖσι Ἕλλησι

φονεύειν ὗτω, ὥςε τριήκοντα μυριάδων ςρατῦ καταδεῦσέων τεσσέρων, τὰς ἔχων Ἀρτάβαζος ἔφευγε, τῶν λοιπῶν μηδὲ τρεῖς χιλιάδας περιγενέσθαι. Juvenal. Sat. X. 185.

Sed qualis rediit? nempe una nave, cruentis
Fluctibus, et tarda per densa cadavera prora.]

[ỷ. 807. ΑΣΩΠΟΣ. Agamemn. ỷ. 305.

Ὑπερθορῦσα πέδιον Ἀσωπῦ.——

Etymolog. Ἀσωπὸς, ποταμὸς Βοιωτίας, πλησίον Θηβῶν· παρὰ τὴν ἄσιν τὸν ῥύπον, καὶ τὸ ὦψ ὠπός. Hujus fluvii fit mentio apud Callimachum Hymn. in Delum, ỷ. 77.

——ὁ δ᾽ εἵπετο πολλὸν ὄπισθεν
Ἀσωπὸς βαρύγυνος ἐπεὶ πεπάλακτο κεραυνῷ.]

[ỷ. 808. ΦΙΛΟΝ ΠΙΑΣΜΑ ΒΟΙΩΤΩΝ ΧΘΟΝΙ. Sic de Nilo Dionysius ὁ Περιηγητὴς, ỷ. 227.

Ὕδασι πιαίνων λιπαρὸν πέδον Αἰγύπτοιο.

Idem Virgilio, Æn. IX. 31.

——*pingui flumine Nilus*,

dicitur, qui Georg. IV. 291.

Viridem Ægyptum nigra fæcundat arena.

Valer. Flacc. Argonaut. V. 424. *amnis pinguis*. De Asopo recte dictum hoc, ut qui per planitiem ferebatur qui est ante Thebas. Strabo, IX. p. 408. Ὁ γὰρ Ἀσωπὸς καὶ ὁ Ἴσμηνος διὰ τῦ πεδίυ ῥέυσι τῦ πρὸ Θηβῶν.]

ỷ. 811. ΟΥ ΘΕΩΝ ΒΡΕΤΗ ΗΙΔΟΥΝΤΟ ΣΥΛΑΝ. [Hæc sunt quæ postea νόμιμα τὰ πύργινα, *jura* vel *instituta civilia* dicit, ỷ. 861.] Themistocles apud Herodotum, VIII. 109. Ὃς, inquit de Xerxe, τὰ ἱρὰ καὶ τὰ ἴδια ἐν ὁμοίῳ ἐποιέετο, ἐμπιπράς τε καὶ καταβάλλων τῶν θεῶν τὰ ἀγάλματα. Hoc jure factum esse contendunt οἱ περὶ μάγων γράψαντες, testante Laertio in Procem. segm. 9. τὰ μέντοι ἀγάλματα εἰκότως καθαιρεῖν. Ratio ex Herodoto petenda, I. 131. Ὅτι ὐκ ἀνθρωποφυέας ἐνόμισαν τὺς θεὺς, κατάπερ οἱ Ἕλληνες, *Quod non censerent Deos humana forma præditos esse* (ita potius intelligo quam cum Interprete, *ex hominibus ortos*) *sicut Græci*.

ỷ. 812. ΠΙΜΠΡΑΝΑΙ ΝΕΩΣ. Persas Græcorum templa spoliasse et cremasse a Diodoro Siculo proditum est, VI. p. 230. De quibus etiam Isocrates in Panegyr. p. 105. Οἱ δὲ καὶ τὰ τῶν θεῶν ἕδη καὶ τὺς νεὼς συλᾷν ἐν τῷ προτέρῳ πολέμῳ καὶ κατακαίειν ἐτόλμησαν. Unde Alexander apud Curtium, III. 10. queritur, *Diis dedita templa, ruinis et ignibus* (ab ipsis) *esse deleta*: unde et Cicero, II. in Verr. eos *Diis hominibusque bellum indixisse* ait. Qua vero ratione hoc factum velint ipsi Persæ, ab eodem discimus, de Legib. II. 10. *Nec sequor*, inquit, *Magos Persarum, quibus auctoribus*

Xerxes inflammase templa Græciæ dicitur, quod parietibus includerent Deos, quibus omnia deberent esse patentia et libera. Aliam tamen causam assignat Herodotus, V. 102. nempe quia Athenienses Sardibus ignem intulissent, et templum Cybeles indigenæ Deæ concremassent. Καὶ Σάρδιες μὲν, inquit, ἐνεπρήσθησαν, ἐν δὲ αὐτῇσι καὶ ἱρὸν ἐπιχωρίης θεῦ Κυβήβης.

[ỷ. 813. ΒΩΜΟΙ Δ' ΑΙΣΤΟΙ. Prometh. ỷ. 232.

——— ἀλλ' αἰϊστώσας γένος

Τὸ πᾶν. ———

Vide sis quæ illic allata.]

[ỷ. 818. ΠΕΛΑΝΟΣ. Vir magnus Isaac. Casaubonus ad illud Theophrasti περὶ λογοποιΐας, Καὶ πολὺν τὸν ζῶμον γεγονέναι. "Sic dixit Latinus," inquit, "Comicus, Miles glorios. I. 1. fartum facere ex hostibus, translatione e culina itidem petita; unde et μαγειρεύειν manavit, quo veteres usi pro *occidere* teste B. Hieronymo. Affine est apud Euripidem in Rhæso πέλανος αἱματηρὸς, libum vel placenta sanguinolenta, de strage magna hostium, et apud Aristophanem περίκομμα ποιεῖν ἔκ τινος." Hæc ille. Loquendi formula ex castrensi dicacitate petita est et jocum militarem resipit: nec multum abludunt in Εἰρήνῃ Aristophanea, ỷ. 228. seqq. Belli mortarium, pistillum, moretum ex populis factum contusis intritisque, ubi fingit Μεγάρα q. καταμεμυττωτευμένα.]

ỷ. 820. ΘΙΝΕΣ ΔΕ ΝΕΚΡΩΝ. Θὶς, auctore Eustathio, Odyss. Γ'. 5. κατὰ τὰς παλαιὰς, ὄχθος, βουνὸς, ἄμμος. Et omnium prima sine dubio notatio illa est, qua βουνὸν, seu potius σωρὸν, *acervum* scilicet, seu simpliciter *cumulum*, denotat. Moschopulus, Θὶν, ὁ αἰγιαλός· ὁ καὶ θὶς λέγεται, καὶ ὁ σωρός. Circe Sirenas in hunc modum Ulyssi describit, Odyss. Μ'. 44.

Ἀλλά τε Σειρῆνες λιγυρῇ θέλγουσιν ἀοιδῇ
Ἥμεναι ἐν λειμῶνι· πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θὶς
Ἀνδρῶν πυθομένων.

Vetus Scholiastes, Θὶς, σωρός· et Hesychius, optimus Homeri Interpres, hunc ipsum locum in animo habens, Θὶς, ὀστέων σωρός. Quod Synesio θημὼν, in Calvitii encomio, ubi de ingenti Persarum et Ægyptiorum strage agit, quam Herodotus in Thalia retulit, Καὶ νῦν εἰσι δύο θημῶνες ὀστέων, ὁ μὲν Αἰγυπτίων, ὁ δὲ Μήδων. Quæ omnia ab Æschylo nostro non multum abludunt. Porro, τὸ θῖνες νεκρῶν multitudinem innumeram cadaverum alia quadam ratione innuere videtur. Θὶς enim proprie de arenis dicitur, ut apud Diod. Sic. III. p. 124. ἀεροῦ θῖνες ἄμμου· et Herodot. III. 26. qui prandentem Cambysis exercitum perdidisse Austrum refert, scilicet φορέοντα θῖνας τῆς ψάμμου καταχῶσαι σφέας· ubi eodem plane modo de arenis, quo ante de cadaveribus et ossibus, usurpatur. Ὥσπερ

δὲ θὶς ὀςέων, ἔτω καὶ ἄμμων καὶ ἑτέρων τινῶν, inquit Eustathius, Odyss. M'. 45. Inde θὶς etiam per se sumpta tumulum arenarum significat, ut doctissimus Apollonii Scholiastes ad hæc poetæ verba notavit, Argonaut. IV. 1384.

—— Λιβύης ἀνὰ θῖνας ἐρήμους
Νῆα μεταχθονίην, ὅσα τ' ἔνδοθι νηὸς ἄγεσθε.

Θῖνας, inquit, τοὺς τῆς ψάμμου σωρούς. Quæ expositio apud generalem omnium poetarum Scholiastem extat, sed nescio quo vento in alienum locum devoluta: apud Hesychium enim legimus, Θλαδίαι· εὐνοῦχοι, καὶ οἱ τῆς ψάμμου σωροί. Qui eundem Apollonii locum, et Libyæ arenarum tumulos respexit. Τῆς εἰς μεσόγειον ἀνηκούσης γῆς ἐχούσης ἐπὶ τὸ μῆκος ἀθρόους θῖνας, ut Diodorus loquitur. Sed verba Hesychii adeo manifeste erant loco suo mota, ut etiam Favorinus, qui alioquin errores Hesychii typographicos fidelissime exprimere solet, in voce laudata ea omittat, et peculiari voci loco suo restituat. Θῖνας τοὺς τῆς ψάμμου σωροὺς λέγουσι. Quin statim Θλάναι, ἀποθανεῖν, retinet, cum quivis non plane cæcus videat legendum Θνᾶναι, quod idem cum τεθνάναι. Sed qui errorem Hesychii perspexit, a Suida alium hausit, vel potius ipse fecit; Θλαδίας, Εὐνοῦχος. Ὑποβάλλει τοίνυν ὁ θλαδίας τὴν γυναικωνίτην φάλαγγα. Ita ille ex Suida; apud quem ὁ θλαδίας non est: sed Favorinus, qui sine dubio non observavit morem quem observat Suidas, qui in Lexico suo solet historiam aliquam referre quæ ad rem de quo agitur pertineat; cum in tota ea historia bene longa vox θλαδίας non extat, et casus rectus in ipso initio historiæ desit, putavit ὁ Θλαδίας illic esse inserendum. Hoc itaque volo, apud Hesychium verba illa quæ τῷ Θλαδίαι attribuuntur, pertinuisse ad vocem Θῖνες, et inde incuria librariorum loco suo dimota, et alieno plane inserta: quod alibi etiam fieri solet. Ita Etymolog. Γαλῶνες· χρῶμα ἵππων τὸ ὀνοειδές. Τὰ περιφράγματα, Φοίνικες. Prior expositio ad rem facit, posterior plane aliena est, et ad Γάδειρα pertinet. Quinimo uti primo arenæ juncta, mox etiam sine ea, seu per se sumpta, tumulum arenæ τὸ θὶς denotat, ita tandem etiam *arenam* ipsam seu *sabulum* simpliciter significat; unde fluminis Bagadra ostium Polybius ἀποθινούμενον, id est, *sabulo oppletum*, dixit: quemadmodum Pausanias in Eliacis, c. 5. Anigri fluminis ostium violentioribus ventis occlusum pene obstructumque notat, qui φοροῦντες κατ' αὐτὸν τὴν θῖνα ἐκ τοῦ πελάγους ἐπέχουσι τοῦ πρόσω τὸ ὕδωρ. Ubi perquam opportune mihi occurrit vulgata Strabonis lectio, ab importuna viri doctissimi correctione vindicanda. Quippe Geographus, VIII. p. 346. de eodem flumine agens, hæc habet, Ὑποδέχεται δὲ τὸ πλεῖστον τοῦ ὕδατος ὁ Ἄνιγρος βαθὺς καὶ ὕπτιος ὤν, ὥςε λιμνάζειν· θινώδης δὲ ὢν ὁ τόπος ἐξ εἴκοσι ςαδίων βαθεῖαν ὄχθην παρέχει. Ad quæ verba Commentator, *Ego*

vero puto legendum βαρεῖαν ὀσμὴν παρέχει· *quæ, nisi vehementissime fallor, vera lectio est.* Et vehementissime quidem fallitur vir incomparabilis: optime enim omnia veteri lectione servata constant. Anigrus, inquit, tantam aquæ copiam e palustri loco excipit, ut extra alveum fluat, effusoque flumine stagnet; et quia locus circa fluvium undique θινώδης esset, seu arena abundaret, ideo ripam seu adjacentem terram etiam ad viginta stadia profundam habet, quousque scilicet aqua stagnans in arenæ cumulos effusa sabulo commiscetur. Et hæc ipsa interpretatio ab illo quem adduximus Pausaniæ loco extra controversiam ponitur, qui arenam hanc partim ad ripam fluminis natura loci positam, partim a littore maris viventi effusam docet: Ὁπότε οὖν, inquit, ἀμφοτέρωθεν ἡ ψάμμος ὑπό τε τῆς θαλάσσης, καὶ τὰ ἐντὸς ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ διάβροχος γίνεται, (fieri autem hoc Strabo ostendit, propter ingentem aquæ vim ex fonte prope Anagriadum Nympharum antrum profluentem) ἐνταῦθα καὶ ὑποζυγίοις καὶ ἀνδρὶ ἔτι μᾶλλον εὐζώνῳ καταδῦναι κίνδυνός ἐστιν ἐς αὐτήν. Ex quibus verbis videmus quid sit βαθεῖα Strabonis ὄχθη, idem scilicet quod Pausaniæ ψάμμος διάβροχος, *arena aquis irrigata*, sive sabulum fluvio stagnante adeo alte madefactum, ut periculum fuerit ne homines jumentaque subsiderent ac submergerentur. Sed hæc ἐν παρέργῳ.

[℣. 822. ΩΣ ΟΥΧ ΥΠΕΡΦΕΥ ΘΝΗΤΟΝ ΟΝΤΑ ΧΡΗ ΦΡΟΝΕΙΝ. Quippe Xerxes, ℣. 751.

Θνητὸς ὢν θεῶν δὲ πάντων ᾤετ', οὐκ εὐβουλίᾳ,
Καὶ Ποσειδῶνος κρατήσειν.———

Demonax apud Stob. Tit. XXII.

Θνητοὶ γεγῶτες μὴ φρονεῖθ' ὑπὲρ θεούς.

Sophocles Ajace, apud Stobæum, Serm. XXII.

Θνητὴν δὲ φύσιν χρὴ θνητὰ φρονεῖν,
Τοῦτο κατειδότας ὡς οὐκ ἔστι
Πλὴν Διὸς οὐδεὶς τῶν μελλόντων
Ταμίας ὅ, τι χρὴ τετελέσθαι.]

[Ibid. ΥΠΕΡΦΕΥ . . . . ΦΡΟΝΕΙΝ. Et mox, ℣. 826.

———μηδέ τις
Ὑπερφρονήσας τὸν παρόντα δαίμονα.]

℣. 823. ΕΚΑΡΠΩΣΕ ΣΤΑΧΥΝ ΑΤΗΣ. In Sept. contra Thebas, ℣. 607.

Ἄτης ἄρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται.

[Vide sis Parœmiographum ad proverbium *Miseram messem metere.*]

[℣. 829. ΖΕΥΣ ΤΟΙ ΚΟΛΑΣΤΗΣ ΤΩΝ ΥΠΕΡΦΡΟΝΩΝ ΑΓΑΝ. Incertus apud Stobæum, Serm. XXII.

Ὁ Ζεὺς κολαστὴς τῶν ἄγαν ὑπερφρόνων.]

[℣. 837. ΛΑΚΙΔΕΣ. Vide quæ ad ℣. 125. et ad Choeph. v. 26.]

[ꝟ. 841. ΕΓΩ Δ' ΑΠΕΙΜΙ. Virgil. Æn. VI. 545.

Discedam, explebo numerum, reddarque tenebris.]

ꝟ. 842. ΥΜΕΙΣ ΔΕ. Euripides apud Stob. Tit. XCVIII.

Τὺς ζῶντας εὖ δρᾶν· κατθανὼν δὲ πᾶς ἀνὴρ
Γῆ καὶ σκία.———

Juxta notissimum Petronianum illud, p. 19.

Heu, heu, nos miseros, quam totus homuncio nil est!
Sic erimus cuncti postquam nos auferat orcus
Ergo vivamus, dum licet esse, bene.]

[Ibid. ΠΡΕΣΒΕΙΣ ΧΑΙΡΕΤ'. Anacreon, XI. 9.

Ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
Πρέπει, τὰ τέρπνα παίζειν
Ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης.]

[ꝟ. 844. ΩΣ ΤΟΙΣ ΘΑΝΟΥΣΙ ΠΛΟΥΤΟΣ ΟΥΔΕΝ ΩΦΕΛΕΙ. Anacreon, Ode XXIII. 1.

Ὁ πλῦτος εἴγε χρυσῦ
Τὸ ζῆν παρῆγε θνητοῖς
Ἐκαρτέρυν φυλάττων
Ἵν' ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ
Λαβῆ τε καὶ παρέλθῃ.
Εἰ δ' ὐδὲ τὸ πρίασθαι
Τὸ ζῆν ἔνεςι θνητοῖς
Τί καὶ μάτην ςενάζω·
Τί καὶ γόυς προπέμπω;
Θανεῖν γὰρ εἰ πέπρωται
Τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;]

[ꝟ. 853. ΤΑ ΦΙΛΤΑΤ'. Ut ꝟ. 1. Τὰ πίςα.]

[ꝟ. 857. ΑΚΑΚΗΣ. Supra, ꝟ. 666.

———πάτερ ἄκακε Δαρειάν.

Sic et Mercurius Homero, Il. Π'. 185. ἀκάκητα dicitur; id est, Ὁ μὴ δυνάμενος κακωθῆναι ὑφ' ἑτερῦ, invictus, μήτε δὲ κακῶσαι ἄλλον Schol. (Ut et ἐριύνιος.) Hesych. Ὁ μηδένος κακῦ ἄξιος.]

ꝟ. 862. ΤΑ ΠΥΡΓΙΝΑ. Civilia.

[ꝟ. 867. ΠΟΡΟΝ ΟΥ ΔΙΑΒΑΣ ΑΛΥΟΣ ΠΟΤΑΜΟΥ. Flumen Halys, prout discimus ex Herodoto, I. 72. cuncta fere superiora Asiæ, a mari quod Cypro objectum est, ad Euxinum usque pontum dirimit. Laudat itaque Chorus Darium, sub quo, dum ipse domi maneret et ne Halyn quidem pertransiret, duces Persici tot urbes et insulas ceperint. Ex his præcipui erant Satrapæ qui Darii filias in uxores duxerant, Daurises, Hymees, et Otanes. Daurisus ad urbes in Hellesponto sitas conversus, cepit Abydum, Percotem, Lampsacum, et Pæson, singulas

diebus singulis. Himees ad Propontidem conversus cepit Chion Mysiæ. Otanes, ex Ionia, Clazomenas; ex Æolia, Cumam. Vide Herodotum, V. 124.]

ỷ. 869. ΟΥΔ' ΑΦ' ΕΣΤΙΑΣ ΣΥΘΕΙΣ. Eodem sensu Strabo, I. p. 9. Καὶ ἀπ' ἄλλης ἑςίας καὶ ἀρχῆς τὰς πράξεις προχειριζομένων. Aliud sonat ἀφ' ἑςίας proverbialiter dictum. Hesych. Μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν περὶ τὰ ἱερὰ δρομέων (lege δρωμένων), ἔθος δὲ ἦν τῇ ἑςίᾳ τὰς ἀπαρχὰς ποιεῖσθαι.

[ỷ. 871. ΑΧΕΛΩΙΔΕΣ. Schol. Αἱ δίυγροι· Ἀχελῷον γὰρ πᾶν ὕδωρ λέγουσι. Hesych. Ἀχελῷος· ποταμὸς Ἀρκαδίας· καὶ πᾶν ὕδωρ οὕτως λέγεται. Ubi Palmerius et Guietus pro Ἀρκαδίας legunt Ἀκαρνανίας; nam Acarnaniam terminat Acheloüs, et est longissime ab Arcadia. Stephanus Περὶ πόλεων· Ἀχελωός· ποταμὸς Ἀκαρνανίας, ἀπὸ Ἀχελώου ἐλθόντος ἐκ Θετταλίας μετὰ Ἀλκμαίωνος.]

[ỷ. 873. ΛΙΜΝΑΣ. Hesych. Λίμνη· ἡ θάλασσα, καὶ ὁ ὠκεανός. Stephanus, Περὶ πόλεων· Λίμναι· πόλις Ἑλλησπόντου περὶ Σηςόν· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.]

[ỷ. 880. ΚΑΙ ΣΤΟΜΑ ΠΟΝΤΟΥ. Schol. Ἤγουν ὁ βόσπορος· οὗτος γὰρ ςόμα πόντου λέγεται. Abrahamus Ortelius in Thesauro Geographico. "Pontus, Πόντος, Macedoniæ fluvius, prope Sintiam urbem, Stephanus: Thraciæ eum adscribit in Theriacis Nicander: in confinibus enim fluit."]

[ỷ. 885. ΕΛΑΙΟΦΥΤΟΣ ΤΕ ΣΑΜΟΣ. Samum vino non felicem, sed aliis rebus omnibus divitum esse, adeo ut ei accommodetur proverbium vulgatum, ὅτι φέρει καὶ ὀρνίθων γάλα, scribit Strabo, XIV. p. 637.]

[ỷ. 891. ΜΕΣΑΓΚΤΟΥΣ. Fortasse, μεσάκτους. Scholiastes enim μεσακτίους reddit.]

[ỷ. 896. ΤΗΣ ΝΥΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ. Athenæ. Salamis enim sub ditione Atheniensium. Suidas, Μητροπόλεις, ὅσαι πόλεις ἀποικίας ἔςειλαν. Vide quæ nos in vita Solonis.]

[ỷ. 914. ΩΣ ΩΜΟΦΡΟΝΩΣ ΔΑΙΜΩΝ ΕΝΕΒΗ ΠΕΡΣΩΝ ΓΕΝΕᾼ. Sic Agamemn. ỷ. 1477.

Δαῖμον, ὃς ἐμπίπτεις δώμασι καὶ
Διφυεῖσι Τανταλίδαισιν.]

[ỷ. 916. ΛΕΛΥΤΑΙ ΓΑΡ ΕΜΩΝ ΓΥΙΩΝ ΡΩΜΗ. Oppian. Halieut. v. 654.

Δείματι καὶ καμάτῳ θυμαλγέα γυῖα λέλυνται.]

ỷ. 920. ΜΟΙΡΑι. Melius constabit carminis ratio si legamus μοῖρα, hoc modo,

Εἴθ' ὤφελε, Ζεῦ, κἀμὲ μετ' ἀνδρῶν
Τῶν οἰχομένων
Θανάτου κατὰ μοῖρα καλύψαι.

[℣. 941. ΜΑΡΙΑΝΔΥΝΟΥ ΘΡΗΝΗΤΗΡΟΣ. Hesychius, Μαριανδηνὸς θρῆνος· (l. Μαριανδυνός·) δαιμονίως γὰρ περὶ τὰς θρηνὰς σπουδάζουσιν. Eustathius in Dionysii Περιήγησιν, ℣. 791. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐπεχωρίαζον τοῖς Μαριανδυνοῖς θρήνων αὐληταὶ, ὡς καὶ παροιμία δηλοῖ, Μαριανδυνοῦ μεμνημένη θρηνητῆρος. Hesych. Βῶρμον· θρῆνον ἐπὶ βώρμου νυμφολήπτου Μαριανδυνοῦ. Jul. Pollux. Onomast. IV. 7. Περὶ ᾀσμάτων ἐθνικῶν, *De cantilenis gentilitiis.* Ἀδωνιμαοιδὸς καὶ βώριμος, Μαριανδυνῶν γεωργῶν ᾆσμα· ὡς Αἰγυπτίων μανέρως καὶ λιτνέρσας Φρυγῶν. Videsis Erasmum in Adagio *Mariandynus tibicen*, p. 380.]

[℣. 954. ΙΩΝΩΝ. Stephanus, Περὶ πόλεων. Ἰωνία· ἡ Ἀττικὴ πρότερον, ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Κρεούσης τῆς Ἐρεχθέως. Οὕτω μὲν οἱ Ἀθηναῖοι· ἐν μέν τοι Δωριεῦσιν, Αἴτωλοι· ἐν δὲ Αἰολεῦσι, Βοιωτοί· ἐν δὲ τοῖς Ἴωσιν, Ἀθηναῖοι. Ὁ οἰκῶν Ἴων, καὶ Ἰωνὶς, καὶ Ἰὰς, καὶ Ἰωνικός· καὶ Ἰωνικίζω ῥῆμα.]

℣. 985. ΤΟΝ ΣΟΝ ΠΙΣΤΟΝ ΠΑΝΤ᾽ ΟΦΘΑΛΜΟΝ. Mallem uno verbo παντόφθαλμον. Ita dictum, utpote cujus ope πάντα (ut loquitur Suidas, in voce Ὀφθαλμὸς βασιλέως) ὁ βασιλεὺς ἐπεσκόπει. *Omnia* (inquit Apuleius de mundo) *quæ ubique gererentur discebat.* Etenim Persarum reges ministros quosdam habuere qui ὀφθαλμοὶ βασιλέως, *Imperatoris oculi* (reddente Apuleio) dicebantur, a munere vel officio; quicquid enim in toto regno ageretur eorum erat ad regem deferre. Hesychius, Βασιλέως ὀφθαλμός· ἐπέμπετό τις ὑπὸ βασιλέως ἐπίσκοπος, ὃς ἐφεώρατο τὰ πράγματα, ὃν τοῦ βασιλέως ὀφθαλμὸν ἐκάλουν. Aristides Orat. Panegyr. Cyzicena, Ὁ μὲν γὰρ τῶν Περσῶν βασιλεὺς ἐδόκει τι διάφορον κεκτῆσθαι τὸν καλούμενον βασιλέως ὀφθαλμόν. Dio Chrysostomus, Orat. III. de Regno, Ὁ μὲν Πέρσης ἕνα τινὰ ἔσχεν, ὀφθαλμὸν βασιλέως λεγόμενον, καὶ τοῦτον οὐ σπουδαῖον ἄνθρωπον, ἀλλ᾽ ἐκ τῶν ἐπιτυχόντων· ἀγνοῶν ὅτι τοῦ ἀγαθοῦ βασιλέως οἱ φίλοι πάντες εἰσὶν ὀφθαλμοί. Quibus tamen verbis bis peccatum est: neque enim uni tantum, nec alicui e vulgaribus deferebatur hoc officium. Duos fuisse asserit Scholiastes noster isto munere functos: at Xenophon plures, imo multos; postquam enim eos refellerat qui unicum existimarunt, Cyri Pæd. VIII. p. 165. Εἰ δέ τις οἴεται ἕνα αἱρετὸν εἶναι ὀφθαλμὸν βασιλεῖ, οὐκ ὀρθῶς οἴεται· ὀλίγα γὰρ εἷς ἂν ἴδοι καὶ εἷς ἀκούσειε· mox subjicit, οὕτω δὲ πολλὰ μὲν βασιλέως ὦτα, πολλοὶ δὲ ὀφθαλμοὶ νομίζονται· καὶ φοβοῦνται πανταχοῦ λέγειν τὰ μὴ σύμφορα βασιλεῖ, ὥσπερ αὐτοῦ ἀκούοντος, καὶ ποιεῖν ἃ μὴ σύμφορα, ὥσπερ αὐτοῦ παρόντος. Ita et Lucianus, De mercede conduct. c. 29. Ὦτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοὶ, οὐ μόνον τἀληθῆ ὁρῶντες, ἀλλ᾽ ἀεί τι προσεπιμετροῦντες, ὡς μὴ νυστάζειν δοκοῖεν. Aristoteles, Politic. III. (Scholiastæ Aristophanis in Acharn. ℣. 92. laudatus) Ἐπεὶ καὶ νῦν ὀφθαλμοὺς πολλοὺς οἱ Μόναρχοι ποιοῦσιν αὐτῶν. Quod etiam ait viros hoc officio functos graves non fuisse, sed vulgares, rursum falsus est Dio. Alpistum Xerxis ὀφθαλμὸν πιστὸν vocat Æschylus noster, non otioso epitheto: hoc enim titulo insigniti erant proceres Persici, quod vel ex hac fabula plus semel discendum

est. Adhæc videntur πιστοὶ apud Persas eunuchi quidam, regi propter fidem summo in pretio: etenim παρὰ τοῖσι βαρβάροισι, inquit Herodot. VIII. 105. τιμιώτεροί εἰσιν οἱ Εὐνοῦχοι πίστιος εἵνεκα τῆς πάσης, τῶν ἐνορχέων. Quod vero tales fuerint ὀφθαλμοὶ βασιλέως ab Heliodoro diserte proditum est, Æthiopic. VIII. sub fin. Περσῶν γὰρ βασιλείας αὐλαῖς ὀφθαλμοὶ καὶ ἀκοαὶ, τὸ εὐνοῦχων γένος. Οὐ παίδων, οὐ συγγενείας τὸ πιστὸν τῆς εὐνοίας μεταστπώσης, ἀλλὰ μόνου τοῦ πιστεύσαντος ἀναρτώσης. Enimvero regis oculi inter Satrapas regni Persici numerantur. Scholiastes ad illud Aristophanis in Acharn. ℣. 91.

Καὶ νῦν ἄγοντες ἥκομεν ψευδαρτάβαν
Τὸν βασιλέως ὀφθαλμόν·——

οὕτω ἐκάλουν, inquit, τοὺς Σατράπας, δι' ὧν πάντα ὁ βασιλεὺς ἐπεσκόπει. Quem exscriptum more suo tradit Suidas, in Ὀφθαλμὸς βασιλέως. Sic et Philostratus de vita Apollonii, I. 21. Σατράπης δὲ τῇ φρουρᾷ ταύτῃ ἐτέτακτο, βασιλέως τις οἶμαι ὀφθαλμός.

[℣. 986. ΠΕΜΠΑΣΤΗΝ. Anglice, *A muster-master*. Olim enim per pentades numerabant, ut nunc per decades. Hesych. Πεμπάσεται· κατὰ πέντε ἀριθμήσει, τὸ γὰρ πέντε Αἰολεῖς πέμπε λέγουσι. Vide quæ ad Eumenid. ℣. 751.]

℣. 993. ΙΥΓΓΑ. Hesychius, Ἴυγγι, ἐπιθυμίᾳ. [Iynx proprium nomen aviculæ, ponitur et pro illecebris amoris, et generaliter pro quavis illecebra et eo quod nos ad aliquid pellicit. Hesych. Ἴυγξ· φίλτρον ἀπὸ ἴυγγος τοῦ ὀρνέου· τὸ γὰρ ὄρνεον τοῦτό φασιν εἶναι ἐπιτήδειον εἰς τὰς μαγγανείας (legit vir cl. μαγείας)· καλεῖται δὲ καὶ κυναίδιον, φασὶ δὲ καὶ Ἀφροδίτην αὐτῷ χρῆσθαι, ἀπὸ δὲ τοῦ ὀρνέου κατασκευαζόμενα εἰς ἔρωτας, ἴυγγας καλοῦσιν. Ubi subjicitur in nupera editione Hesychii, "Pro κυναίδιον, lege cum Suida κιναίδιον. *Salm. Sop.* Vide Aristot. Hist. Anim. II. 95. Pind. Schol. 257. Meurs. Spicileg. in Theocr. p. 9." Vide sis etiam Erasmum in Adagiis, p. 294.]

℣. 999. ΜΑΡΔΩΝ. Mallem Μάρδων'.

℣. 1000. ΑΡΕΙΟΝ Τ'. Male Interpres Græcus pro nomine proprio accepit.

[℣. 1004. ΑΙΧΜΗΣ ΑΚΟΡΕΣΤΟΝ. Ut supra, ℣. 51. λόγχης ἄκμονες.]

℣. 1005. ΕΤΑΦΟΝ. Scholiastes exponit, ἀπέθανον. Sed cum sequentia ad ritum sepeliendi pertineant, ἔταφον, pro ἐτάφησαν, potius vertendum erit *sepulti sunt*. Magos ἀνόσιον ἡγεῖσθαι πυρὶ θάπτειν testis est Laertius in Procem. segm. 7. Nefas censebant Persæ humana corpora igni voranda objicere, quem pro Deo colebant: proinde Cambysi vitio datum est quod Amasidis Ægyptii regis cadaver cremari, contra patrium Persarum morem, jussisset. Herodot. III. 16. Καμβύσης δὲ ἐπεὶ ἐσῆλθε ἐς τὰ τοῦ Ἀμάσιος οἰκία, αὐτίκα ἐκέλευε ἐκ τῆς ταφῆς τὸν Ἀμάσιος νέκυν ἐκφέρειν ἔξω. Ὡς δὲ ταῦτα ἐπιτελέα ἐγένετο, μαστιγοῦν τὸν νέκυν ἐκέλευε, καὶ τὰς

τρίχας ἀποτίλλειν, καὶ κεντεῖν, καὶ τἄλλα πάντα λυμαίνεσθαι. Ἐπεί τε δὲ καὶ ταῦτα ἔκαμον ποιεῦντες· ὁ γὰρ δὴ νεκρὸς, ἅτε τεταριχευμένος, ἀντεῖχέ τε καὶ ἐδὲν διεχέετο· ἐκέλευσέ μιν ὁ Καμβύσης κατακαῦσαι, ἐντελλόμενος ἐχ ὅσια. Πέρσαι γὰρ θεὸν νομίζεσι εἶναι τὸ Πῦρ. Τὸ ὦν κατακαίειν τὰς νεκρὰς, ἐδαμῶς ἐν νόμῳ ἐδετέροισί ἐστι, Πέρσῃσι μὲν, δι' ὅπερ εἴρηται, θεῷ ἐ δίκαιον εἶναι λέγεσι νέμειν νεκρὸν ἀνθρώπε. Inter argumenta librorum Ctesiæ refertur a Photio caput hoc, Καὶ περὶ τῦ θάψαντος τὸν πατέρα διὰ τῦ Πυρὸς, παρὰ τὸν νόμον. Ἐξ ἕ καὶ ἔλεγχος Ἑλλανίκε καὶ Ἡροδότε, ὡς ψεύδονται. Plura qui velit Brissonium adeat de regno Persico, II. 249.

[℣. 1023. ΟΡΑΙΣ ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ ΤΟΔΕ ΤΑΣ ΕΜΑΣ ΣΤΟΛΑΣ. Voces sonant, *Viden' reliquias hasce meæ pallæ?* Potest hæc sententia probari si respicias ℣. 838 ad ℣. 840, etiam cohæret cum sequentibus. Tamen Scholiastes intelligit ac si haberetur τῦ ἐμῦ στόλε. Contra nativam verborum vim, opinor. Subdit, Ἤτοι τὴν φαρέτραν τὴν ἀπολειφθεῖσαν ἀπὸ τῶν ἐμῶν ὅπλων. Male: duo enim ostendit Xerxes, vestem et pharetram.]

[℣. 1025. ΟΙΣΤΟΔΕΓΜΟΝΑ. Apollonius, Argonaut. I. 1194. οἰστοδόκην φαρέτρην dixit: Homerus, Odyss. Χ'. 3. ἰῶν ἐμπλείην, et Iliad. Ο'. 444. ἰοδόκον· ubi Scholiastes, ἰὲς δεχομένην, ὅ ἐστι βέλη. Porro ostendit Xerxes pharetram sagittis vacuam, ut ipse orbis amicis. Ita Psalm. cxxvii. 5. *filii* comparantur *sagittis*, ad quem locum annotant Hebræi, *pharetram* pro *domo* poni.]

[℣. 1027. ΘΗΣΑΥΡΟΝ ΒΕΛΕΣΙ. Βελοθήκην. Callim. Hymn. III. 82.

——— κοίλην τε κατακληῖδα βελέμνων.

Nota vero, quod haud temere alibi thesaurus pro loculo, *i. e.* re continente, non contenta. Sic Plautus de *loco*. Ennius, Iphig.

Acheruntem adibo ubi mortis thesauri adjacent.

Etymolog. Φαρέτρα, ἡ βελοθήκη· εἴρηται παρὰ τὸ φέρειν καὶ κομίζειν τὰ τιτρώσκοντα.]

[℣. 1033. ΤΡΑΠΕΝΤΑ ΝΑΥΦΡΑΚΤΟΝ. Schol. Τῦτο δὲ καὶ ὁ ἄγγελος προεῖπε. Immo Darius, ℣. 836.

——— πάντα γὰρ
Κακῶν ὑπ' ἄλγες λακίδες ἀμφὶ σώματι
Στημοῤῥαγῦσι ποικίλων ἐσθημάτων.]

[℣. 1043. ΔΙΑΙΝΕ. Etymolog. Διαίνω, τὸ βρέχω, τὸ ὑγραίνω. Ὅμηρος:
——— δίαινε δέ μιν μέλαν ὕδωρ.]

℣. 1045. ΒΟΑ ΝΥΝ. In luctu ululare solebant Persæ. Herodot. IX. 24. Ἀπικομένης δὲ τῆς ἵππε ἐς τὸ στρατόπεδον, πένθος ἐποιήσαντο Μασιστίε πᾶσά τε ἡ στρατιὴ καὶ Μαρδόνιος μέγιστον· σφέας τε αὐτὰς κείροντες, καὶ τὰς ἵππες, καὶ τὰ ὑποζύγια, οἰμωγῇ τε χρεώμενοι ἀπλέτῳ. Ἅπασαν γὰρ τὴν Βοιωτίην κατεῖχε ἠχώ. Curtius, III. 12. *Tum repente e proximo tabernaculo lugubris clamor*

barbaro ululatu planctuque permixtus epulantes conterruit. Et mox, *Causa pavoris subiti fuit quod mater uxorque Darii cum captivis mulieribus nobilibus regem, quem interfectum esse credebant, ingenti gemitu ejulatuque deflebant.*

[Ibid. ΑΝΤΙΔΟΥΠΑ. Hesych. Δοῦπον· ψόφον, θάνατον, φόβον.]

[℣. 1051. ΕΡΕΣΣΕ. Videtur Scholiastes legisse, Ἔρασσ' ἔρασσε, qui τύπτε σεαυτὸν, interpretatur: ut mox, ℣. 1059. Καὶ στέρν' ἄρασσε. Eurip. Troad. ℣. 1235.

> Ἄρασσ' ἄρασσε χειρὶ κρᾶτα, πιτύλους
> Διδοῦσα χειρός.——]

[℣. 1053. ΒΟΑ ΝΥΝ. Lege νυν, enclit.]

[℣. 1054. ΜΕΛΕΙΝ ΠΑΡΕΣΤΙ. Ald. μέλλειν.]

[℣. 1055. ΕΠΟΡΘΙΑΖΕ ΝΥΝ. Lege Ἐπορθίαζέ νυν. Sic Sophocles in Electra, ℣. 1447. Ἐπείγέ νυν.]

[℣. 1059. Κ'ΑΠΙΒΟΑ ΤΟ ΜΥΣΙΟΝ. An *lessum Mysium.* Eustath. in Dionysii Perieg. ℣. 791. Τοιοῦτοι (sc. θρηνητικοὶ) δὲ καὶ οἱ Φρύγες, ἔτι δὲ καὶ οἱ Μυσοί· διὸ καὶ Αἰσχύλος φησι, βόα τὸ Μύσιον, ἤγουν θρήνει. Scholiastes noster α'. monet Mysos et Phryges esse μάλιστα θρηνητικούς.]

[℣. 1060. ΑΝΙΑ. Etymologus, Ἀνία· σημαίνει τὴν χαλεπωτάτην καὶ δυσίατον λύπην.]

℣. 1067. ΨΑΛΛ' ΕΘΕΙΡΑΝ. Hesychius, Ψάλλειν, ᾄδειν ᾄσματα, τίλλειν, κινεῖν. Idem, Ψῆλαι, τίλλειν, (ita legendum, vel ψήλας, τίλας.) [Schol. Λέγεται καὶ χοιροψάλας Διόνυσος ὁ τίλλων τὰ μόρια τῶν γυναικῶν. Forte a memorabili nequitia protervæ manus in Baubo vetulam: unde mœstæ Cereri primus risus oboriebatur; Orpheus Carminibus apud Clementem Alexandrinum, Cohort. p. 17. extrem. quæ Arnobius contra Gentes transtulit, V. p. 175. Sed Græca corrige et pro

> ——παῖς δ' ἦεν Ἴακχος,

lege,

> ——παῖς δ' εἶδεν Ἴακχος.

Sic Arnobius legit,

> ——*nam puerilis*
> *Olli vultus erat.*——

Nisi quod perperam τὸ Ἴακχος in carmine omittit; et videtur accepisse pro naturæ muliebris indigitamento.]

[℣. 1076. ΙΩ ΔΗΤΑ ΝΑΙ ΝΑΙ. Luctus non simplex sed duplex. Ita Sept. Theb. ℣. 993.

> Δίυγρα τριπάλτων πημάτων.]

ASHMOLEAN OXFORD MUSEUM

ÆSCHYLI

TRAGŒDIA

P E R S Æ

DUPLICI COMMENTARIO

CRITICO ET PHILOLOGICO

ILLUSTRATA.

COMPENDIORUM

QUIBUS

IN HAC TRAGŒDIA ADORNANDA USI SUMUS

EXPLICATIO.

CODICES AB ASKEVIO COLLATI.

Med. Codex Mediceus.

Ask. A. *B.* *C.* *D.* } Codices in Bibliotheca quondam regia Parisiensi.

Colb. 1. 2. } Codices Colbertini.

Lips. 2. Codex Lipsiensis.

Guelph. Codex Guelpherbytianus.

CODEX A STANLEIO COLLATUS.

Ox. Codex Oxoniensis.

CODICES APUD SCHUTZIUM.

Mosq. Codex Mosquensis.

Viteb. Codex Vitebergensis.

Codices a nobis collati.

Cant. 1. } 2. } Codices in Bibliotheca Academiæ Cantabrigiensis.

Codices nobiscum communicati.

Ven. 1. } 2. } Codices in Bibliotheca regia D. Marci Venet. quorum collationem humanissime instituit vir ille doctissimus Jac. Morellius.

Horum omnium Codicum, et subsidiorum reliquorum, Editionumque, notitia plenior e Præfatione petenda est.

Editiones Impressæ.

Ald. Aldina. Venet. 1518.

Rob. Francisci Robortelli. Venet. 1552.

Turn. Hadriani Turnebi. Paris. 1552.

H. Steph. Petri Victorii, quam notis instruxit et recensuit H. Stephanus. Paris. 1557.

Canter. Gulielmi Canteri. Antverp. 1580.

Pauw. Jo. Corn. de Pauw. Hagæ Com. 1745.

Brunck. Rich. Fr. Ph. Brunck. Argent. 1779.

Schutz. 1. } Christ. Godofr. Schutz., Halæ, 1782.
2. } ———————————— 1800.

Pors. 1. } Ric. Porsoni. Glascuæ, 1795.
2. } ———————————— 1794. prodiit vero anno demum 1806.

Both. Frid. Henr. Bothei. Lips. 1805.

Commentatores.

Arnald. Georgii d'Arnaud, Specimen Animadversionum Criticarum. Harling. 1728.

Abresch. Fr. Ludov. Abreschii Animadversiones ad Æschylum. Medioburg. 1743. et Zwollæ, 1763.

Heath. Benj. Heathii Notæ. Oxon. 1761.

Sieb. Car. Godofr. Siebelis, De Æschyli Persis Diatribe. Lips. 1794.

Ad Notas Variorum Philologicas, quæ e diversis scriptoribus, partim data opera, partim obiter et ἐν παρέργῳ Æschylum illustrantibus, petendæ erant, ubique adnotantium nomina literis majusculis adscribenda curavimus, ut uno intuitu quid cuique deberetur Lector intelligeret. In Notis Variorum Criticis, quæ mea unius opera conscriptæ sunt, ratus ambitiosum id fore, si ad singulas notulas meum nomen adscriberetur, illud ubique suppressi, nisi Variorum notæ inter se conjunctæ aliud aperte postulabant. Hanc etiam mihi legem imposui, ut quas in editione sua dederat Stanleius Henrici Stephani et Gulielmi Canteri adnotationes, eas omnes, adjectis ipsorum nominibus, fideliter exprimerem: Robortelli et Sophiani conjecturas, et Turnebi VV. LL. suis locis inter VV. LL. insererem. Cæterorum annotationes plerumque, quantum ejus fieri potuit, ipsorum verbis pressius exhibui; nonnunquam, ubi res postulabat, plenius, adscriptis eorum nominibus, ut in Notis Varr. Philologicis.

IN PERSAS

NOTÆ VARIOR. ET BUTLERI CRITT.

CUM

VV. LL. ET METRORUM ENARRATIONE.

ARG. ARGUMENTUM sic exhibet Cant. 1. Ἡ τούτου τοῦ δράματος ὑπόθεσίς ἐστιν ἡ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπιστράτεια τοῦ Ξέρξου, καὶ αἱ ἐκεῖθεν δυστύχιαι καὶ ἀποχώρησις. Τὰ δὲ πρόσωπα, ΧΟΡΟΣ γερόντων περὶ τὰ βασίλεια τοῦ Ξέρξου, ΑΤΟΣΣΑ, ἡ τοῦ Ξέρξου μήτηρ, ἡ καὶ προβιβασθεῖσα δι' ὀνειράτων τὴν τούτου ἧτταν, ΑΓΓΕΛΟΣ πάντα διασαφῶν, ΕΙΔΩΛΟΝ ΔΑΡΕΙΟΥ, καὶ ΞΕΡΞΗΣ. Πᾶσα δὲ ἡ ἱστορία τοῦ Ξέρξου ἔχει οὕτως.

Ἱππίας ὁ Πεισιστράτου τύραννος ὢν Ἀθηναίων, ἐξέπεσε τῆς τυραννίδος. Ἐλθὼν οὖν παρὰ Πέρσας ἱκετεύει Δαρεῖον στρατεύειν κατ' Ἀθηνῶν· καὶ ὃς πείθεται, ὡς Ἀριστείδης φησίν. Ἡρόδοτος δὲ γράφει, Ἀθηναίους, ἀναπεισθέντας ὑπ' Ἀρισταγόρου τοῦ Μιλησίου, πορθῆσαι πόλιν τὰς Σάρδεις οὔσας ὑπὸ Δαρείου, καὶ ἑτέρας πολλάς. Ὁ καὶ μαθὼν Δαρεῖος ἤρετο τίνες οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ ἀπέστειλε κατ' αὐτῶν Μαρδόνιον μετὰ βαρείας δυνάμεως καὶ στόλου πολλοῦ. Ναυαγήσαντα δὲ τοῦτον περὶ Ἄθω, ὡς δυσμυρίαν (sic, l. δισμ.) ἀνδρῶν ναυαγῆσαι, καὶ τραυματισθῆναι ὑπὸ θραυσμάτων καὶ αὐτὸν, παραλύει μὲν ὁ Δαρεῖος τοῦτον τῆς ἀρχῆς. Δευτέρῳ δὲ ἔτει ἀπὸ τοῦδε ἔπεμψεν Ἀθηναίοις σπυρίδα, γῆν καὶ ὕδωρ αἰτῶν, ὡς δῆθεν ἐντεῦθεν δόξαι γῆς καὶ θαλάσσης εἶναι κύριος. Οἱ δὲ, τοὺς μὲν Περσῶν πρέσβεις εἰς φρέαρ ζῶντας βαλόντες, ἄνωθεν γῆν καὶ λίθων βολὰς πέμποντες, τούτους κατέχωσαν. Μῦν δέ τινα Σάμιον, ἑρμηνεύσαντα τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Πέρσου γράμματα, κατά τινας μὲν ἀνεῖλον, κατά τινας δὲ, ἄτιμον ἐποίησαν ὡς καὶ Ἀρίθμιον τὸν Ζελείτην ἠτίμωσαν, χρύσιον βαρβαρικὸν αὐτοῖς παρὰ Δαρείου κομίσαντα πρεσβευόμενον. Κυρσίλον τῆς βουλῆς ἕνα κατεθαλάττωσαν καὶ ἀνεῖλον Ἀθηναῖοι, ὅτι γῆν καὶ ὕδωρ συνεβούλευε πέμπειν τῷ βαρβάρῳ· αἱ δὲ τῶν Ἀθηναίων γυναῖκες τὴν γυναῖκα Κυρσίλου ὁμοίως κατελίθωσαν, καὶ οἱ παῖδες τοὺς παῖδας αὐτῶν. Τῷ αὐτῷ ἔτει, Ὀλυμπιάδι οα', Δαρεῖος μέτα τὸ ἐκστῆναι Μαρδόνιον τῆς ἀρχῆς ἔπεμψε πάλιν κάτα Ἀττικῆς Δάτιν καὶ Ἀρταφέρνην, ἀνέψιον αὐτοῦ, χιλίων νεῶν στόλῳ, πεντήκοντα μυριάδων στρατίαν ἔχοντι. Καὶ Νάξον εἷλον καὶ Ἐρετρίαν Εὐβοΐδα πόλιν, ἐν δὲ τῇ Δήλῳ Δάτις ἐθυμίασε τῷ Ἀπόλλωνι λιβανώτου τ' τάλαντα. Ἀποπλεύσαντες δὲ καὶ περὶ Μαραθῶνα στρατοπεδευσάμενοι, σὺν οἷς καὶ ὁ τύραννος Ἱππίας, Μιλτιάδου στρατηγοῦντος Ἀθηναίων καὶ Στησιλέου, πολεμαρχοῦντος δὲ Καλλιμάχου καὶ Κυναγείρου, καὶ Πλαταιῶν συμμαχούντων αὐτοῖς χιλίων, ἡττῶνται, καὶ πρὸς Δαρεῖον ὑποστρέφουσιν, ὅπερ ἀκηκοὼς, κατὰ τῆς Ἑλλάδος ηὐτρεπίζετο στρατεύειν. Ἐπὶ τρεῖς

οὖν ὅλους ἐνιαυτοὺς στόλον τε ηὐτρέπιζε καὶ πεζὸν συνῆγε στρατὸν, τετάρτῳ δὲ ἔτει, Δαρεῖος μὲν τελευτᾷ, Ξέρξης δὲ καὶ τὴν βασίλειαν καὶ τὸν πόλεμον διαδέχεται, δέκα παρελθόντων ἐνιαυτῶν, Μαρδονίου μὲν ἀναγκάζοντος αὐτὸν πολεμεῖν, Ἀρταβάνου δὲ ἀποτρέποντος. Ἦν οὖν ὁ πᾶς ἀριθμὸς αὐτῷ τῆς στρατιᾶς ἀπόμαχός τε καὶ μάχιμος, μυριάδες πεντακόσιαι, πλοῖα δὲ χίλια σζ΄. ῡ δ' ἦν τάλαντα ἡμερησία τροφὴ τῷ στρατῷ. Ἐμέτρησε δὲ τὴν στρατιὰν Ξέρξης τοῦτον τὸν τρόπον. Μυρίανδρον τεῖχος κατεσκεύασε, καὶ τοῦτο πληρῶν καὶ κενῶν οὕτω τὰς μυριάδας ἠριθμεῖ. Στρατευόντων οὖν κατὰ Ἑλλάδος, ἠθέλησε καινοτομῆσαι τὰς τῶν στοιχείων φύσεις. Βουβαρὴς γὰρ καὶ ὁ πεντάπηχυς Ἀρταχαῖος προπεμφθέντες μετὰ πολλῶν μυριάδων, τῆς ὀρυγῆς τοῦ Ἄθω ἐπεστάτουν, καὶ διέκοπτον αὐτὸν, καὶ ἐθαλάττουν εἰς βάθος. Ἕτεροι δὲ γεφυροῦν ἐπέμφθησαν τὸν Ἑλλήσποντον περὶ τὴν τραχεῖαν ἀκτὴν λεγομένην μετάξυ Σήστου καὶ Ἀβύδου. Γεγονυίας δὲ τῆς γεφύρας καὶ λυθείσης ὑπὸ χειμῶνος, καὶ τῆς τοῦ πελάγους ῥύμης, διακοσίαις ῥάβδων πληγαῖς ἔτυψε τὸν Ἑλλήσποντον, καὶ δύο δεσμοῖς σιδηροῖς ἐκέλευσεν ἑκατέρωθεν τῶν μερῶν συσχεῖν τὸ πέλαγος. Καὶ δῆθεν τὴν θάλασσαν οἷα δούλην δεσμῶν τοῖς κλοιοῖς. Ἑτέρας δὲ δυὸ γεφύρας ἀντὶ τῆς προτέρας τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐποίησεν. Ἐκέλευσε γὰρ ἅπαν τοῦτο τὸ πέλαγος πληρῶσαι νηῶν, καὶ ταύτας παρ' ἀλλήλας συνεῦσαι (l. συννεῦσαι, vel potius συννῆσαι) δεσμοῖς σιδηροῖς, καὶ ἀσφαλίσασθαι ταύτας ἐξ ἑκατέρας ἠϊόνος· εἶτα δοκεῖς διὰ πάσων τούτων συνεχῶς προσηλῶσαι, καὶ τούτου γενομένου γῆν ἐπιβαλεῖν, καὶ καταστορέσαι μυρίνων καὶ δαφνῶν φύλλα. Ἑκατέρωθεν δὲ τῆς γεφύρας ἦσαν ἕτεροι δοκεῖς περικλείοντες τὴν γέφυραν, μήπως τις ὀλισθήσας, καταπέσῃ πρὸς τὴν θάλασσαν. Οὕτω μὲν αἱ γέφυραι γεγόνασι κατὰ τὸν Ἑλλήσποντον, καὶ λίθινον ἕδραν αὐτῷ ὑψήλην ἐκεῖ ἐποιήσαντο, ἐν ᾗπερ ἐφιδρυνθεὶς ὕστερον ὅταν παρεγέγονεν τὸ στράτευμα ἔβλεπε. Πρῶτον ἐς περὶ Κελαινὸν πόλιν τῆς Φρυγίας ἐλθὼν ξενίζεται σὺν παντὶ τῷ στρατεύματι παρὰ Πυθίου τοῦ Λυδοῦ, ὃς καὶ τῷ Δαρείῳ πρὶν ἐδωρήσατο χρυσῆν ἀναδενδράδα καὶ πλάτανον, καὶ τῷ Ξέρξῃ τότε ἐχαρίζετο ἀργυρίου β̄ τάλαντα, καὶ ῡ μυριάδας δαρείκου χρυσίου νομίσματος, χιλίασιν ὀλίγαις ἀπολειπομέναις. Ὧν οὐδὲν ὁ Ξέρξης λαβὼν, ἀλλὰ τὴν προαίρεσιν ἀσπασάμενος, καὶ τὸ λεῖπον μᾶλλον τῶν μυριάδων ἀναπληρώσας αὐτῷ, ἔμελλε πρὸς τὰ τοῦ Ἑλλησπόντου μέρη πορεύεσθαι, διὰ Φρυγίης καὶ Λυδίης. Περί τινα δὲ τόπον ἰδὼν ὡραίαν πλάτανον, καθ' Ἡρόδοτον χρυσῆν ἑτέραν τοιαύτην ἐποίησεν, ἐφ' ἣν καθεζόμενος ἐν μεσημβρίᾳ σκιᾶς ἀπέλαυε. Πορευομένου δὲ αὐτοῦ προσωτέρω, ἐπικυψάντων μὲν τῶν ἵππων πιεῖν, ἀπεξηράνθη ὁ Μαίανδρος, ὡς καὶ ὁ Πηνειὸς περὶ Θεσσαλίαν ὕστερον, καὶ ἐν Ἀθηναῖς ὁ Ἴλισσος, καὶ ἕτεροι. Τοξευούσης δὲ τῆς στρατιᾶς ὁ ἥλιος ἀπεκρύβετο τοῖς τοξεύμασιν. Ἐφθακότος δὲ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον ἔκλειψις ἡλίου καὶ σημεῖα ἐγένετο ἕτερα. Ὅμως ἑπτὰ νυξὶ καὶ ἡμέραις ὁ στρατὸς ἀπερικοπῶς τὰς γεφύρας ἐπεραιοῦτο. Τέλος ἐφ' ἅρματος καὶ αὐτὸς διαπεραιοῦται. Ἐρχομένου δὲ πρὸς τὴν Ἀττικὴν Ἀθηναίοις ἐδόθη χρησμὸς οὗτος. Τεῖχος τριτογενεῖ καὶ (dele καὶ) ξύλινον διδοῖ εὐρυόπα Ζεὺς Μοῦνον ἀπόρθητον τελέθον (l. τελέθειν) τό σε τέκνα τ' ὀνήσει. Μὴ δὲ σύ γ' ἱπποσύνην τε μένων (l. μένειν) καὶ πεζὸν ἰόντα πολλὸν ἀπ' ἠπείρου στρατὸν ἥσυχος, ἀλλ' ὑποχώρει· καὶ ἕτερα τοιαῦτα. Τοῦτο γοῦν ἀκούσαντες οἱ Ἀθηναῖοι οὐκ ἠδύναντο ξυνιέναι τί τὸ ξύλινον τεῖχος, ἀλλ' οἱ γέροντες ᾤοντο πύργους ξυλίνους προστάττειν αὐτοῖς τὴν Πυθίαν ποιεῖν. Οὓς καί τινες ποιήσαντες καὶ ἐπαναβάντες, ὑπὸ Περσῶν πύργοις αὐτῶν (melius f. αὐτοῖς) κατεκαύθησαν. Θεμιστοκλῆς δὲ μόνος εἰπὼν ξύλινον τεῖχος εἶναι τὰς τριήρεις, καὶ τοῦτο βούλεσθαι τὸν χρησμὸν, ἔπεισε. Καὶ τοὺς μαχίμους τριήρεσιν ἐμβαλὼν, καὶ περὶ Σαλαμῖνα ὁρμίσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλληνικῶν νεῶν, γυναῖκας καὶ γέροντας καὶ παῖδας ἐξέπεμψεν εἰς Τροιζῆνα. Ἦσαν δὲ πᾶσαι αἱ τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν

ἄλλων Ἑλλήνων νῆες τοά. (Sic MS. Major numerus Herodoto et Plutarcho convenit. ccc. vel, si malis, cccx. agnoscit noster, ℣. 338.) Ἐρχομένου δὲ τοῦ Ξέρξου μετὰ τῆς πεζῆς στρατιᾶς, καὶ μέλλοντος διαβαίνειν τὰς ἐν τῇ Ἑλλάδι οὕτω καλουμένας Πύλας, Λεωνίδας ὁ Σπαρτιάτης μετὰ τ′ κάτεσχε τὴν πάροδον· πάνυ δὲ λαμπρῶς ἀγωνισάμενος, καὶ τῶν βαρβάρων πολλοὺς διαφθείρας καὶ ἀδελφοὺς β′ τοῦ Ξέρξου, τέλος ὑπὸ τοσούτου πλήθους αὐτός τε καὶ οἱ σὺν αὐτῷ συμπατηθέντες ἀπώλλοντο. Ἐλθὼν δὲ ὁ Ξέρξης οὕτω μετὰ τῆς πεζῆς στρατιᾶς, ταύτην μὲν περὶ Θήβας εἴασεν, αὐτὸς δὲ μετὰ οὐκ ὀλίγων ἀναβὰς περὶ τὸ Αἰγάλεον ὄρος ἐκάθητο· τὸ δέ ἐστιν ἀντικρὺ Σαλαμῖνος· ὁρῶν τὴν ναυμαχίαν. Ἐν Σαλαμῖνι γὰρ συνέβαλον ἀμφότερα τὰ ναυτικὰ, τό τε βαρβαρικὸν, καὶ τὸ Ἑλληνικόν. Ἡττηθέντος δὲ κατάκρας τοῦ βαρβαρικοῦ ναυτικοῦ, θεώμενος ὁ Ξέρξης καὶ ἅμα ἀκούων ὡς μέλλουσιν Ἕλληνες καταλήψασθαι καὶ διαφθείρειν (supple, τὴν γέφυραν,) Μαρδόνιον μὲν εἴασε μετὰ τῆς πεζῆς στρατιᾶς αὐτόθι. Αὐτὸς δὲ μέρος τι τοῦ στρατεύματος παραλαβὼν, δραμὼν καταλαμβάνει τὴν γέφυραν. Καὶ πλείστοις κινδύνοις περιπεσὼν, μόλις μετ᾽ ὀλίγον (f. ὀλίγων) καταλαμβάνει τὴν πατρίδα. Μαρδονίῳ δὲ συμβάλοντες οἱ Ἀθηναῖοι κατεπολέμησαν. Ἔσχε δὲ τὴν μὲν ἐν Σαλαμῖνι τῆς ναυμαχίας νίκην Θεμιστοκλῆς, τὴν δὲ ἐν Πλαταίᾳ τοῦ πέζου νίκην, Παυσανίας ὁ Λακεδαιμονίων στρατηγός.

℣. 2. ΠΙΣΤΑ. Πίστα Rob. notante etiam Turn.

℣. 3. ΑΦΝΕΩΝ. Ἀφνείων Cant. 1. Guelph.

Ibid. ΚΑΙ ΠΟΛΥΧΡΥΣΩΝ. Τῶν πολυχρύσων Lips. 2. Rob.

℣. 6. ΔΑΡΕΙΟΓΕΝΗΣ. Quidam libri impressi habent Δαρειογενὴς Δαρείου υἱός· quam lectionem in nullo codice scripto reperi; sed quodcunque fuerit exemplar illud unde sumpta est, constat fuisse ex Scholio margini adscripto in contextum traductam. H. Steph. Δαρειογενὴς Δαρείου υἱὸς, Colb. 1. Cant. 1. 2. Ox. Ald. Turn. et in Med. eadem manu, sed glossema. Δαρειογενὴς υἱὸς Δαρείου Guelph. Lips. 1. 2.

℣. 7. ΧΩΡΑΣ. Χώραν citat Turn. inter VV. LL.

℣. 9. ΠΟΛΥΧΡΥΣΟΥ. Πολυχρύσους Ask. D.

℣. 10. ΟΡΣΟΛΟΠΕΙΤΑΙ. Alii ὀρσοπολεῖται· sed eam lectionem accepi quam etiam Hesychius agnoscit, apud quem legitur, ὀρσολοπεῖται, διαπολεμεῖται, ταράσσεται· Αἰσχύλος. H. Steph. Extat τὸ ὀρσολοπεύειν apud Hom. Hymn. εἰς Ἑρμῆν. Vox est ambiguæ originis, nisi sit ita dictum per literarum metathesin, pro ὀρσοπολεῖται: alioqui deducenda erit vox ab ὄρω et λέπω, vel ὀλέπτω, quod idem est. Sane non dissimilis metathesis in voce ἐπηγκενίδες, Odyss. Ε′. ubi vide Schol. Is. Casaub. Ὀρσοπολεῖται Colb. 1. Ask. A. Cant. 1. 2. Ald. Rob. Turn. Ὄρσο πολεῖται Lips. 2.

℣. 12. ΑΣΙΑΤΟΓΕΝΗΣ. Ἀσιατιγενὴς Turn. quod recte prætulit Pauw. cum ab Ἀσιῆτις non ab Ἀσιῆτος deducatur. Et sic tacite Heath. Nihili est emendatio Stanl.

℣. 13. ΟΙΧΩΚΕ. Οἴχωκεν Lips. 2. Schutz. 1. qui οἴχωκε retulit inter VV. LL. Ὤχωκε Ald. Ὤιχωκε Turn. et sic etiam Pors. Lectionem cujus meminit Schol., Οἴχωκεν· ἐὸν δ᾽ ἄνδρα βαΰζει recipiendam censet Pauw. si servetur βαΰζει, et subaudiendum Ἀσία. Sed concinnius existimat Οἴχωκε· deinde νέον δ᾽ ἄνδρα βαΰζω, vel saltem βαΰζει, non ad nominativum Ἀσία subauditum, sed ad θυμὸς

referendum judicat. Contra Heathius vocem Ἀσία in præcedente Ἀσιατιγενὴς quodammodo contineri affirmat, adeoque non tam hic subaudiri, quam inde quasi ἀπὸ κοινȣ̃ repeti. Elegantius etiam, accommodatius, et magis emphatice dictum judicat, ipsam Asiam juventutem tantum non omnem a Xerxe abductam poscere et inclamare, quam senes choricos, aut eorum animos. Deinde monet οἴχωκεν· ἐὸν ex obscura diligentia ortum esse Varias Lectiones quacunque ratione multiplicantium. Valcken. ad Phœniss. ℣. 1489. parœmiacum hic requiri causatus, locum sic refingit:

Πᾶσα γὰρ ἴσχυς Ἀσιατογενὴς
Ὤἴχωκε νέον,·
Περσὶς δ' ἐὸν ἄνδρα βαΰζει.

Sed repugnat Heath. qui sententiam non ita terminari monet ut requiratur versus parœmiacus, quod manifestum est ex particula καὶ, quæ versum proxime seq. inchoat. Et in eadem sententia est Brunck., hic Asiam dici νέον ἄνδρα, h. e. τὴν νεότητα πᾶσαν, clamare, ut infra, ℣. 925. αἰάζει τὰν ἐγγαίαν ἥβαν Περσῶν. Si sana sunt hic omnia, vocem Ἀσία ex Ἀσιατογενὴς repetendum arbitratur Schutz. Sed hanc rationem paulo abruptiorem et contortiorem esse existimat quam ut Æschylus ita scripserit; præcipue cum Chorus, ubi ad hanc sententiam redit, ℣. 59. et seqq. et ℣. 134. et seqq. utrinque etiam mentionem faciat parentum uxorumque desiderii, quo liberos maritosque prosequantur. Igitur inter οἴχωκεν et νέον aliquot versiculos periisse existimat, quorum cum vicinis junctorum hæc fuerit sententia: Abiit omnis Asiæ juventus; magnum ex horum desiderio dolorem capiunt patres, matres, uxores; unaquæque recens nupta mœret, et juvenem maritum cum clamore poscit. Sed in edit. 2. Valckenærii emendationem recepit vir doctissimus, quæ tamen non solum aliis incommodis sane magnis laborat, sed et veritati adversatur. Quid enim οἴχωκε νέον? Si NUPER abiisset juventus Asiatica, omnis Chori solicitudo absurda esset. Hoc enim Choro metum objicit, quod cum JAMDIU profecti essent, nullos tamen nuntios remisissent. Nihil causæ video cur vulgatam solicitemus. Νέον ἄνδρα pro νέȣς ἄνδρας ponitur, nec quicquam video impeditius, h. l. quam paulo supra, ἀμφὶ δὲ νόςῳ τῷ βασιλείῳ, καὶ πολυχρύσȣ ςρατιᾶς, ubi variatio constructionis neminem offendit.

℣. 15. ΤΟ ΠΕΡΣΩΝ. Τῶ Περσῶν Med. f. pro τῶν inquit Salvin. Mox pro ἀφικνεῖται 'φικνεῖται male excusum est in Pors. 2.

℣. 16. ΟΙΤΕ. Οἱ δὲ, *hi vero*, Pauw. quod ad præcedentia, Ἴσχυς Ἀσιατογενὴς, quam hic enumerare incipit Poeta, refert ille. Aliter monet, si τὲ servetur, nectendum esse cum τὸ Σȣ́σων ἠδ' Ἐκβατάνων, et sic scriptum oportere, Οἵ τό τε Σȣ́σων, κ. τ. λ. Heathius vero, qui hic ἴσχυν Ἀσιατογενῆ per partes enumerari monet, οἵτε omnino retinet, recte et eleganter primo etiam membro copulam addi affirmans, quando ejusdem sententiæ membra

copulis annectuntur. Recte idem observat particulam τὲ cum τὸ Σέσων nulla constructionis formâ necti posse.

Ibid. ΤΟ ΣΟΥΣΩΝ. Τὸ ἄςυ Σέσων Rob.

Ibid. ΗΔ'. Ἠδ' Mosq. teste Schutz.

Ibid. ΕΚΒΑΤΑΝΩΝ. Ἐκβαττάνων Cant. 1. Rectius Ἀγβατάνων Brunck. Wesselingium secutus ad Herod. p. 50. Quin et Hebraice אגבתנים dici monuit Stanleius. Ἀγβατάνων item Schutz.

ỳ. 17. ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΝ. Εἰς τὸ παλαιὸν Rob.

ỳ. 19. ΝΑΩΝ. Νηῶν Med. Ask. A. Viteb. Νηῶν τε Mosq.

Ibid. ΒΑΔΗΝ. Post βάδην distingui jubet Pauw. quoniam seqq. ad πεζὲς non magis pertinent quam ad ἱππεῖς et ναύτας. Ναῦται etiam πεζοὶ sed navigantes, ideoque βάδην eleganter addi affirmat; "emphasin," ait ille, "sentis; ςίφος de majori caterva dicitur." Has autem ineptias bene refellit Schutz. sic scribens, "Οἵτε, *qui quidem*, scil. Persæ, *Susorum urbe et Ecbatana* Mediæ metropoli, *et vetere Cissiæ sede relicta abierunt, alii equis alii navibus vecti, alii pedites pedestri itinere, belli robur ac molem præbentes.* Πολέμε ςίφος παρέχειν vel simpliciter est *bellicum agmen facere*, vel simul *belli robur* notatur. Utro modo explices hoc certe tenendum, βάδην—παρέχοντες, ad πεζὲς tantum, non ad equites nautasque pertinere. Aliter enim post βάδην commate distinguendum esset, repetito post βάδην ex antecedentibus ἔβαν, quod sane langueret ex tautologia, πεζοὶ βάδην ἔβαν. Nostra vero ratione elegans efficitur periphrasis, πεζοί τε, βάδην πολέμε ςίφος παρέχοντες." Hæc ille.

ỳ. 21. ΟΙΟΣ. Οἷσιν, h. e. οἷσιν σεῦνται, *cum quibus moventur, euntque animose*, subaudito σὺν, Pauw. Sed οἷος tuetur Heath. ut hac voce denotetur Amistrem, cæterosque quorum sequuntur nomina; fuisse ἐκ τῶν προλιπόντων τὰς Σέσας ἠδ' Ἐκβάτανα.

Ibid. ΑΜΙΣΤΡΗΣ. Ἀμνίςρης Colb. 1. Ἀμνήςρης Ald. Ἀμήςρης Rob.

Ibid. ΑΡΤΑΦΡΕΝΗΣ. Ἀρταφέρνης Ask. C. Lips. 2. Ἀρταφρένης Mosq. sed suprascripto ι ut sit Ἀρτιφρένης teste Schutz.

ỳ. 22. ΜΕΓΑΒΑΖΗΣ. Μεταβάτης Med. Ask. B. Mosq. Ald. Μεγαβάτης Colb. 1. Viteb. apud Schutz.

Ibid. ΑΣΤΑΣΠΗΣ. Ἀςάπης Colb. 1. Cant. 1. 2. Ox. Mosq. Viteb. Ald. Rob. Ἀσπάσπης citat Turn. inter VV. LL.

ỳ. 23. ΤΑΓΟΙ ΠΕΡΣΩΝ. In Cant. 2. additur alia manu.

ỳ. 24. ΒΑΣΙΛΗΣ. Βασιλεῖς Colb. 1. Cant. 1. Guelph. Ald. Rob. Mox βασιλέων Lips. 2.

ỳ. 25. ΣΟΥΝΤΑΙ. Σεῦνται Lips. 2.

ỳ. 26. ΤΟΞΟΔΑΜΑΝΤΕΣ Τ'. Abest τ' a Guelph. et Viteb. Τοξοδάμαντόν τ' Mosq. ubi pro ἠδ' solum δ' ponitur.

ỳ. 28. ΕΝ ΤΛΗΜΟΝΙ. Εὐπλήμονι Colb. 2. Εὐτλήμονι Cant. 1. et sic Cant. 2. sed refictum in ἐν τλήμονι recenti manu quæ vitiosam scripturam ubique emendavit. Sic Ven. 2. Ἀτλήμονι Rob. quod

solemni Codicum errori debetur in literis α et ιυ. Εὐτλήμονι item Brunck. Schutz. † ἐν τλήμονι Pors. 2.

ỷ. 29. ΙΠΠΙΟΧΑΡΜΗΣ. A litera majuscula incipit in edit. Turn. tanquam nomen proprium.

ỷ. 32. Τ' ΕΛΑΤΗΡ. Deest τ' Colb. 1. Ald. Turn.

Ibid. ΣΩΣΘΑΝΗΣ. Σωσθάνης Viteb. Σοσθάνης Cant. 2. Mosq. Σωσθίνης Ask. A. Σωσθένης Ask. D. Guelph. Cant. 1. Θ' Σωσθάνης Ald. Καὶ Σασθάνης Turn. Nomen aliquod quadrisyllabum in locum τῦ Σωσθάνης reponendum censet Heath. cum in Anapæstico parœmiaco Anapæstus ut plurimum, rarissime spondeus, syllabam catalecticam præcedere soleat. Sed hunc scrupulum exemimus ad Supplic. ỷ. 8. Præterea h. l. aliquid licentiæ forte concedendum est in nomine proprio. Sed cum facillime versum supplere possumus, modo legamus, Turnebi vestigiis insistentes, Θ' ἵππων ἐλάτηρ, καὶ Σωσθάνης, non abnuerim si quis tam levi correctione versum complere maluerit.

ỷ. 33. ΠΟΛΥΘΡΕΜΜΩΝ. Πολυθρέμων Guelph.

ỷ. 34. ΕΠΕΜΨΕ. Ἔπεμψεν Med. Rob. quod procul dubio legendum. Et sic Pauw. Brunck. Schutz. Pors. Nec aliter Arnald. Animadv. p. 34. qui tamen bene rem egisse parum contentus, putide subdit, "posset autem etiam servari ἔπεμψε· quia in primo Anapæstici dimetri bisegmine postrema syllaba fere communis est: habetur enim ac si foret versus ultima."

ỷ. 35. ΠΗΓΑΣΤΑΓΩΝ. Πηγὰς τ' ἀγὼν Rob. Πηγαστάγων nomen esse exterum monet Pauw. (quod quis dubitat, quis enim unquam de Græco Pegastagone audivit? "alias στα in Πηγάσταγων," inquit ille, "obstitisset metro." Nimirum credo, si πηγάς τ' ἄγων scriberetur, quod recte ille improbat. Satis festive versum refinxit Siebelis p. 119. Πέλτης ταγῶν Αἰγυπτιογενοῦς, h. e. Susiscanes qui Ægyptiis peltastis præest, vel eos ducit. Ut Eurip. Alcest. ỷ. 501. Θρακίας πέλτης ἄναξ. Quam conjecturam viro cl. redonamus.

Ibid. ΑΙΓΥΠΤΙΟΓΕΝΗΣ. Αἰγυπτιογενὴς vox est πεντασύλλαβος, synalœphe in ιο facta. Non enim Clarkio adsentior tradenti ad Iliad. β'. 537. υ secundæ syllabæ corripi, quod ante duas consonantes fieri neutiquam potest, nisi prior *tenuis* aut *aspirata*, altera vero liquida sit, vel mediam ρ sequatur. In aliis etiam vocibus sic raptim effertur vocalis ι, ut illius sonus nihil momenti ad syllabæ modulum faciat. In Eurip. Phœniss. ỷ. 684. leguntur, sic melius quam vulgo digesti, hi versiculi:

Αἵματος δ' ἔδευσε γαῖαν,
Ἅ νιν εὐηλίοισι
Δεῖξεν αἰθέρος πνοαῖς.

Medius Trochaicus est dim. brachyc. Eis in Stropha opponuntur isti:

Βάκχιον χόρευμα παρθένοισι Θηβαίαισι,
Καὶ γυναιξὶν Εὐίοις.

Est itaque λίοισι pes Trochæus. Non observata hæc synalœphe plurima corrupit metra. Exemplum dabo ex Euripidis fabula qua non alia doctiorem nacta est editorem. In Hippol. ℣. 129. sic scribendus est,

Εὐαλίυ κατέβαλ᾽· ἔνθεν ἀμῖν.

Versus est asynartet. ex dimetro Dactyl. et penthem. Iamb. cui par est Antitheticus:

Κρυπτῷ πένθει θανάτυ θέλυσαν.

In priori λιυ κατε pes est Dactylus. Κατέβαλ᾽ est in Regiis membr. et ob euphoniam recipi debet, ἔνθεν ἀμῖν scribendum esse vidit cl. Musgrav. In altero vulgo legitur κρυπτῷ τε πένθει. Illud τὲ, quod a Regg. membranis et ab edit. Jani Lascari abest, metrum jugulat, phrasique nocet, suspenso et imperfecto relicto ultimo membro:

Τριτάταν δέ νιν κλύω
Τάνδε κατ᾽ ἀμβροσίυ
Στόματος ἀμέραν
Δάματρος ἀκτᾶς δέμας ἄγνον ἴσχειν,
Κρυπτῷ πένθει θανάτυ θέλυσαν
Κέλσαι ποτὶ τέρμα δύστανον.

Brunck. Αἰγυπτογενὴς habent Med. Mosq. Lips. 2. Ald. Turn. Pauw. Pors. Schutz. 2. Cum Brunckio facit Schutz. 1. Sed parum perspexisse videtur Αἰγυπτιογενὴς ut demus crasin istam fieri in ιο, per metrum stare non posse. Si enim vocales ιο in unam syllabam coeant, ea *necessario* producta legetur, ut pedem jam non Anapæstum sed Creticum efficiat. Cæterum de crasi ista in ιο, et de aliis ejusmodi vocalium concursibus, pauca videntur esse disputanda.

Primo quidem confitendum est, non solum crasin istam in Αἰγυπτιογενὴς, ut supra diximus, obtinere non posse, sed et exempla quibus eam confirmare voluit Brunckius, pro sanis ac plane non controversis haud habenda esse. Siquidem εὐειλοισι (ex mera tamen conjectura) invexit Musgrav. probante etiam Porsono. In altero illo exemplo, quod ex Hippolyto attulit Brunckius, textum ipse in reliquis mutavit, ut versus concinnaret plane gemellos; quin et metrum non satis perspectum habuit, est enim revera Asynartet. e Dochmiis, et Εὐαλίυ κατέβαλεν ὅθεν μοι diserte dant Lasc. Ald. et Valcken. His itaque exemplis nihil probari possit. In vocibus istis Ἀμφιαρέως, Ἑρμιόνη, et similibus, ubi crasis ista obtinere aliquando possit, Anapæstum potius admittunt rei metricæ peritiores. Unica est crasis vocalium ια, quæ nullam corruptelæ suspicionem habet, Soph. Œd. Col. ℣. 1466. edit. Brunck.

Ἔπτηξα θυμὸν, οὐρανία γὰρ ἀστραπὴ
Φλέγει πάλιν.

Sed is locus est in melicis, non in dialogo. Similiter etiam in melicis ἰὼ absque dubio haud raro crasin admittit. Cf. Eumen. ℣. 514. ubi ἰὼ Δίκα legitur, cui opponitur Creticus Ξυμφέρει. Nec reponi possit Ὦ Δίκα, nam statim sequitur Ἰὼ θρόνοι τ'. Pronuntiandum est quasi scriptum esset *ouranya* et *yo*, ut docuit Heath. in Appendic. ad Notas Eurip. p. 191. Neque tamen diffitendum est e quatuor versibus quos ille advocat, ut crasin vocalium ιου et ια confirmet, tres aliter a Porsono lectos fuisse, vel fide Codicum vel conjecturis, ut sunt Porsoniana fere omnia, admodum probabilibus, si non et certissimis.

Primus est Orest. ℣. 485. edit. Pors.

Πρὸς τόνδ' ἀγὼν τίς ἂν σοφίας ἥκει πέρι;

ubi Pors. feliciter,

Πρὸς τόνδε σοφίας τίς ἂν ἀγὼν ἥκοι πέρι;

Secundus Phœniss. ℣. 1651.

Καὶ παρθενεύου τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν,

ubi ἰοῦσαν Pors. qui hæc scribit, "Εἰσιοῦσαν Ald. membr. ἐπιοῦσαν Grot. et Codd. plerique; quod intactum reliquisse Valckenærium miror, Brunckium non miror. Neque prodest Marklandi et Heathii sententia, pronuntiandam scilicet hanc vocem quasi trisyllabam. Nunquam enim hoc fit nisi in vocali ε, neque id in omnibus, e. g. ἡδέως et πρακτέον nunquam in dissyllabon contrahuntur. Edidi igitur e Lib. P. (h. e. Libro impresso in Bibl. Paris. cum MSStis collato, unde Varr. Lectt. exscripsit Musgrav.) ἰοῦσαν, nec puto ἐπιοῦσαν ἡμέραν, utpote sermoni propius, dicturos Tragicos; librarios autem facillime scripturos. Sic pro τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος Aristoph. Thesm. ℣. 877. citat Schol. ad Hec. ℣. 225. τῆς ἐπιούσης ἡμέρας. Sed ubi verbum ἐπιοῦσαν adhibent Tragici, ἡμέραν circumlocutione exprimunt, ut Med. ℣. 356. Εἴ σ' ἡ 'πιοῦσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ. Rhes. ℣. 331. Πέποιθα· δείξει τοὐπιὸν σέλας θεοῦ. Noster apud Stob. cxxii. p. 499. Grot. Οἳ τὴν ἐπιστείχουσαν ἡμέραν ἰδεῖν Ποθοῦσ'. In Rhes. ℣ 995. et verbum et nomen variatur, ἡμέραν ἐλευθέραν Ἀκτῖνα τὴν στείχουσαν ἡλίου φέρειν. Sic ἡλίου τέλλοντος pro ἀνατέλλοντος dixit Soph. Electr. ℣. 699." Hæc ille, in quibus docte omnia, quædam paulo subtilius videntur esse disputata. Nec mihi satis placet ἰοῦσαν hic pro ἐπιοῦσαν positum. Siquidem τὴν ἰοῦσαν ἡμέραν *diem* tantummodo *præsentem* denotare videatur, ἐπιοῦσαν autem *dies ordine sese excipientes*, nec præpositione quæ successionem denotet hoc loco sine magno incommodo carere

possumus. Sic τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν Soph. Œd. Tyr. ℣. 781. diem illum ipsum præsentem significat. Tertius est locus Med. ℣. 284.

Δέδοικά σ'· οὐδὲν δεῖ περιαμπίσχειν λόγους·

ubi παραμπέχειν Pors. ex MStis. Cf. quæ ibi annotata.

Quartum locum excitavit Heath. ex Herc. Fur. ℣. 1256.

Πρὸς νουθεσίας τὰς σὰς, ἀναπτύξω δ' ἐγώ·

ubi νουθετήσεις σὰς dedit Piers. ad Mœrin p. 270. monetque articulum primum a Barnesio, lectore haud admonito, in textum intrusum fuisse. Ut igitur statuamus crasin istam vocalium ια, vel ιου, vel ιω, rarissime ac nunquam fere in tragicorum senariis admitti posse, in Anapæstis et Choricis nonnunquam, quamvis raro, obtinet; et regulam certe nimis generalem sancivit Porsonus, cum dixit *nunquam hoc fieri nisi in vocali* ε. Etsi enim illam Tragici tantum non semper observarint in senariis, in Anapæstis et Choricis, ut diximus, minus sunt diligentes. Apud alios autem Poetas heroicos vel lyricos, crases vocalium indubitatæ sed insolentiores aliquando occurrunt. Vocalium ιο crasin admisit Homerus Hymn. Apoll. ℣. 496. ipso propugnante Ruhnkenio.

Ὡς ἐμοὶ εὐχέσθαι Δελφινίῳ· αὐτὰρ ὁ βωμὸς
Αὐτὸς Δελφίνιος καὶ ἐπόψιος ἔσσεται αἰεί

Confitendum est tamen aliam hic esse lectionem vulgatam, nempe Δέλφειος. Sic ει coalescit, Odyss. Κ'. 410.

Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι πόρτιες περὶ βοῦς ἀγελαίας.

Immo, quid est ἱρὸς, nisi crasis vocalium et ι et ε in ἱερός? Duplex ι etiam in unam syllabam coalescit apud Hesiod. Theogon. ℣. 677. ut vulgo editur, si salvus sit ille locus,

Ἀμφότεροι· δεινὸν δὲ περιίαχε πόντος ἀπείρων·

Sed erunt forte qui περὶ δ' ἴαχε, vel cum Guieto δ' ὑπερίαχε reponere velint, quanquam nihil variant Codices. Apud Nostrum, Agam. ℣. 116. in voce ἀργίας crasis est vocalium ια. Nolo enim ex mera conjectura Homericam vocem ἀργῆς hoc loco admittere, contra fidem Codicum, in quibus nulla variatio, nisi quod Ἀργείας in Guelph. Apud Eurip. in Alcest. ℣. 877. ἰώ μοι non potest stare pro spondeo in versu Anapæstico, nisi crasis fiat in ἰώ. In σεσιωπάμένον ιω crasin patitur apud Pind. Isthm. I. 88. ut et in διασιωπάσομαι Ol. XIII. 130. etsi ibi nonnulli legant διασιγάσομαι. Quin haud plane abs re sunt quæ commemorat Eustath. in Il. Ζ'. p. 513. l. 39. ed. Bas. de vocalibus οϊ ita coeuntibus, ut non in diphthongum, sed simplex ι evadant.

Vocales υα per crasin coeunt in Phœniss. ℣. 1588. Κοινὸν Ἐνυάλιον,

qui versus est Dactyl. dim. acat. Sic et υι apud Orest. ℣. 195. ὀλόμεθ' ὀλόμεθ' ἰσονέκυι, ut ipse edidit Porsonus. Sic Odyss. Λ'. 568.

Χρύσεον σκῆπτρον ἔχοντα θεμιστεύοντα νεκύεσσι.

Pari modo υϊ Odyss. Ε'. 231.

Λεπτὸν καὶ χαρίεν περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξύϊ.

Et sic υω in senario Eurip. Alcest. ℣. 854.

Ἐγείνατ' Ἠλεκτρύωνος Ἀλκμήνη Διΐ·

ubi si novator aliquis reponere forte jusserit,

Ἠλεκτρύωνος ἐγένετ' Ἀλκμήνη Διΐ,

primum respondebo, istum verborum ordinem aliud indicare quam quod voluit poeta dicere. Deinde ostendam vocem Ἠλεκτρύωνος apud Hesiodum cum eadem crasi occurrere. Scut. Herc. ℣. 3. Ἠλεκτρυώνης ibid. ℣. 16. 35. Ἠλεκτρύωνα ibid. ℣. 82. Ἠλεκτρυώνη ℣. 86.

At fortasse aliquis dicat mihi loca hæc omnia mutanda esse, atque aliter legenda. Respondeo, multa esse alia consulto a me prætermissa, ne nimius essem, quæ pariter etiam mutanda erunt; nec in eorum criticorum numerum adscribi velim, qui veteres scriptores, sine auctoritate Codicum, tanquam in Procrustæ thalamo discruciant, ne regulis quibusdam quas ipsi excogitaverunt, adversentur. Canones quidem legitimos constituere, qui passim obtineant, et extra controversiam positi sint, ingenii est acutissimi et solertissimi, doctrinæ exquisitissimæ atque uberrimæ. Sed quas doctrinæ vel ingenii dotes habuit Porsonus, eæ non contingunt Porsonunculorum gregi. Sed de his satis: pauca jam brevissime dicturus sum de crasibus vocalium paulo insolentioribus apud Latinos.

Consilium, Hor. Od. III. 4. 41. *principium*, Od. III. 6. 6. *Nasidieni*, Sat. II. 8. 1. vulgo pronuntiari docent critici nostrates tanquam scripta essent *consiljum*, *principjum*, *Nasidjeni*; recte illud quidem quod ad scripturam attinet, quod ad pronuntiationem, minus recte. Ipsi enim literam *j* secundum vernaculam nostram pronuntiationem efferunt, quasi scriptum esset *consildgeum*, *principdgeum*, *Nasidgeeni*; cum revera pronuntianda sunt *consillyum*, *princippyum*, *Nasiddyeni*, ut *yu*, vel *ye* in unam syllabam coalescant, et vocalis præcedens producta sit non vi duplicis consonantis *j*, sed consonantis, quæ vocalibus *iu*, vel *ie* præcedit, inter pronuntiandum geminatæ. Quam rem ut extra controversiam confirmem, pronuntient mihi, velim, Virgilianum disyllabon *omnia*. *Omnya* scil. manifesto dicendum est, nam quæ unquam barbaries efferre posset *omndgea*? Quin et recentiores Itali ita semper pronuntiant, non *dgeam* sed *yam*, non *dgeus* sed *yus*, pro *jam* et *jus* dicentes. Sed de his

satis, nunc de aliorum vocalium concursibus loquar. In genitivo secundæ declinationis *ii* semper antiquitus per crasin *i* pronuntiatum fuisse, nemo nescit. *Imperi* scil., *consili*, *Tarquini*, dicebant, non *imperii*, *consilii*, *Tarquinii*. Sic in vocativo *filie* coaluit in *fili*, in dativo plurali *Diis* in *Dis*. Sic pro *alii*, *ali* dixit Lucret. *Nam quod alii dederat*— VI. 1225. Non hic dici poterat *consilji*, *alji*, &c. ut nec *mjhi*, vel *mji*, pro *mi*, quod pro *mihi* ponitur, nec *njhil*, vel *njil*, pro *nil*, in quod *nihil* contrahitur. Apud Catull. XIV. 18. *Curram scrinia, cæsios Aquinios*, in *Aquinios* coalescunt *io*, ut dicendum sit Aquinnyos. Apud eundem LXIV. 103. *Idomeniosne petam montes at gurgite lato*, nullo modo pronuntiari potest *Idomenjosne*, ne præcedens syllaba producatur; dicendum est *Idomenyosne*, consonante *n* hic non geminata ante *io*. In vocibus *aliud* et *suis*, quæ passim apud Lucretium, hæc pro monosyllaba, illa pro disyllaba occurrunt, certe non dici potest *aljud* et *sujs*. Scribitur atque editur *alid* et *sis*, sed forte vocalis primitus in consonantem transibat, ut pronuntiaretur *alivd* et *svis*, deinde euphoniæ causa rejiciebatur. Nam *alid* apud Lucretium III. 983. et sæpe, ultimam brevem habet, *sis* post vocalem brevem occurrit, III. 1038. unde patet consonantem *v*, vel, si malis, vocalem *u*, ex istis vocibus penitus exclusam esse. Quanquam legem istam de litera *s* cum consonante syllabam producente Lucretii temporibus nondum invaluisse, certissimum est. Alias etiam crases passim invenient, qui Catullum, Lucretium, Ennium, vel veterum Tragicorum Latinorum fragmenta pervolvunt, easque satis notabiles, sed in quibus jam non possumus immorari. Hæc enim ad aliorum industriam excitandam sufficiant; cætera, si occasio oblata fuerit libellum de metris et prosodia Latinorum edendi, repetemus. Nunc ad Æschylum redeamus.

ỳ. 37. ΜΕΓΑΣ. Μέγας τ' Guelph. Mosq.

Ibid. ΩΓΥΓΙΑΣ. Ὠγυγίυς Med. Attice, inquit Salvin. Ita etiam Colb. 1. 2. Ask. B. D. Cant. 2. Ven. 1. 2. Guelph. Brunck. Schutz. 1. Ὠγυγίυ Rob.

ỳ. 38. ΕΦΕΠΩΝ. Μεθέπων Colb. 2.

ỳ. 39. ΕΛΕΙΟΒΑΤΑΙ. Ἐλλειοβάται Ald.

Ibid. ΝΑΩΝ. Οἱ ναῶν Med.

ỳ. 40. ΑΝΑΡΙΘΜΟΙ. Ἀνήριθμον Cant. 2. Ἀνάριθμον Colb. 1. Turn.

ỳ. 41. ΑΒΡΟΔΙΑΙΤΑΝ. Ἀβραδιαίτων Lips. 2.

Ibid. ΕΠΕΤΑΙ. Ἕσπεται Ald. Ἕσπεται Rob.

ỳ. 42. ΗΠΕΙΡΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΕΧΟΥΣΙΝ ΕΘΝΟΣ. Ἠπειροτενὲς κατέχυσιν ἕδος *sedes quæ per continentem extenduntur*, voluit Pauw. cui vulgatum nimis insolens, ἠπειροτενὲς autem vox elegans quam non intellexerunt ineptuli videbatur. Sed recte monet Heath., quanquam paulo insolentior sit phrasis κατέχειν ἔθνος, nihil tamen innovandum esse. Si enim insolentiora omnia Æschylo detrahantur, eadem opera proprius ei et peculiaris styli character detrahetur. Schutz. autem putat Æschylum scripsisse,

——οἵ τ' ἐπίπαν ἠπειρογενὲς
Κατέχουσιν ἔθνος, Μιτραγαθὴς
'Αρκεύς τ' ἀγαθὸς, βασιλῆς δίοποι·

colo post δίοποι posito, ita ut ex antecedentibus subintelligatur ἕπονται, hoc sensu: *Sequitur vero etiam mollis Lydorum populus, et qui omnes gentes in illa continente natas imperio regunt, Mitragathes et fortis Arceus, præfecti regii.* Ut βασιλῆς δίοποι brevius eosdem designet, qui antea βασιλῆς βασιλέως ὕποχοι μεγάλου στρατιᾶς ἔφοροι dicebantur.

ỳ. 43. ΜΗΤΡΑΓΑΘΗΣ. Μητρογαθὴς Med. Μιτρογαθὴς Colb. 2. Ask. C. Cant. 2. Brunck. Μιθρογαθὴς Ask. D. Μιπρογαθὴς Ask. A. Μιτραγαθὴς Lips. 2. Schutz. 1. sed in edit. 2. vulgatam retinuit. Stanleium, reponentem τοῖς Μητραγαθὴς, haud injuria reprehendit Pauw.

ỳ. 44. ΑΡΚΕΥΣ. 'Αρκτεὺς Med. Ask. D. Cant. 2. Venet. 2. Rob.

Ibid. ΑΓΑΘΟΣ. 'Αγαθοὶ longe rectius esse affirmat Pauw. Quare vero epitheton ἀγαθὸς utrisque Metragathi et Arceo rectius adderetur quam soli Arceo, juxta mecum ignorat Heath.

Ibid. ΒΑΣΙΛΗΣ ΔΙΟΠΟΙ. Βασιλῆς δίοπτοι Colb. 1. Ask. B. Viteb. Lips. 2. Guelph. Ven. 2. Βασιλῆες δίοπτοι Ask. D. Cant. 1. 2. Βασιλεῖς δίοπτοι Mosq. Ald. Rob. Βασιλεῖς δίοποι Turn.

ỳ. 46. ΕΞΟΡΜΩΣΙ. Addendum ν, quod monuit Heath. Idque fecerunt post eum omnes. Sed et Brunck. pro πολλοῖς ἅρμασιν habet ἅρμασι πολλοῖς, unde vitatur ingratum ὁμοιοτέλευτον. Sic Schutz. 1. Sed in edit. 2. vulgatum ordinem retinuit.

ỳ. 48. ΠΡΟΣΙΔΕΣΘΑΙ. Προσειδέσθαι Ald.

ỳ. 49. ΣΤΕΥΝΤΑΙ. Στεῦται Mosq. Mox Τμῶλον Ald. Hunc versum cum seq. invertunt Ald. Rob. In Cod. Ox. plane deest.

ỳ. 50. ΔΟΥΛΕΙΟΝ. Δόλιον cum Stanl. reponi posse haud diffitetur Pauw. sed diphthongum etiam ante vocalem corripi posse monet. Ut ut illud fuerit, neminem credo futurum cui non elegans Stanleii emendatio valde præplacebit; eamque receperunt Brunck. Schutz. Pors. Mox 'Ελλάδ' Rob.

ỳ. 51. ΘΑΡΥΒΙΣ. Θάρυμβις Ask. C. Τ' Ἄρυβις Turn. quæ lectio agnoscitur ab H. Steph. in notis.

Ibid. ΛΟΓΧΗΣ ΑΚΜΟΝΕΣ. Sic ὑπὸ subaudiendum esse monet Pauw. ut sit ἄκμονες ὑπὸ λόγχης, ἀκίνητοι ὑπὸ λόγχης, quod potius eos exhibet qui hastis petuntur, quam qui hastis petunt. Itaque reponit λόγχης, vel λόγχαις ἄκμονες, *hastis indefessi*, et post ἄκμονες cum Stanleio interpungit. Vulgatam tuetur Heath. collato Prometh. Vinct. ỳ. 906. αὐθαδὴς φρενῶν, unde Pauwius etiam manus corruptrices abstinere non potuit.

ỳ. 52. ΚΑΙ ΑΚΟΝΤΙΣΤΑΙ. Malim κ'ἀκοντισταὶ, nam alia ratio est vocis ἐλειοβάται ỳ. 39. ab aspirata incipientis. Mox Μυσὶ Ald.

ỳ. 53. ΠΑΜΜΙΚΤΟΝ. Πάμμικτος Rob.

ỳ. 54. ΣΥΡΔΗΝ. Vel σύδην, *impetuose*, vel φύρδην *mixtim*, s. promiscue, mavult Schutz. qui quid σύρδην πέμπειν velit, sive *tractim*, sive *funditus* vertas, minus intelligit. Equidem φύρδην prætulerim, ut cum Hebræis exivit *multitudo mixta*, nisi σύρδην explicari posse censerem de longo incedentium agmine vel tractu. Sic apud Latinos serpentes dicuntur *agmen trahere*. Cf. Georg. III. 423. Σύρδην habet Schutz. 2. sed vertit *impetuose*.

ỳ. 55. ΚΑΙ. Deest Guelph.

Ibid. ΛΗΜΑΤΙ. Λήμματι Colb. 1. Lips. 2. Mosq. Viteb. Rob. Ad πιστὸς plene distinguit Brunck.

ỳ. 56. ΜΑΧΑΙΡΟΦΟΡΟΝ. In Cant. 2. μαχαιφόρον, et ρο additur alia manu.

ỳ. 57. ΕΠΕΤΑΙ. Ἕπεται προτροπαῖς Ven. 1. Ox. quod est tantum glossema ad ὑποπομπαῖς. Sic et Ald.

ỳ. 58. ΥΠΟΠΟΜΠΑΙΣ. Ὑπὸ πομπαῖς, disjunctim mavult Abresch. Sic Brunck. Schutz.

ỳ. 59. ΑΙΑΣ. Αἴης Brunck. Schutz. qui testatur Viteb. habere γαίας et ὄχεται.

ỳ. 61. ΟΥΣ ΠΕΡΙ. Οὐδὲ περὶ Mosq.

ỳ. 63. ΤΟΚΕΕΣ. Τοκέας Guelph. Τοκέες + τ' Pors. 2. (ubi mox commate tantum distinguitur post τρομέονται, sed vix illud consulto factum crediderim.) Inusitatior est certe Ionismus iste apud Tragicos, an igitur legendum πάτερές τ', vel etiam τοκάδες τ' quod de Persarum nuribus accipiendum. Sed vulgatam quodammodo confirmat Hesych. qui τοκέες retulit in Lexicon suum: nescio an huc forte respiciens. Mox ἡμερόλεκτοι Guelph.

ỳ. 64. ΤΡΟΜΕΟΝΤΑΙ. Τρεμέονται Lips. 2. Τραιμέονται Guelph.

ỳ. 65. ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. Hæc perperam ita digessit Stanleius; nam versus plerique sunt ejusdem generis, qui sese ordine excipiunt, et pro veris Antistrophicis haberi non possunt: cum Cantero hæc omnia ad ỳ. 139. Monostrophica esse puto, versusque ita ordino, ut ex libro Victorii a Stephano sunt editi:

1. Πεπέρακε μὲν ὁ Περσέπτολις ἤδη
2. Βασίλειος στρατὸς εἰς ἀν-
3. τίπορον γείτονα χώραν,
4. Λινοδέσμῳ σχεδίᾳ
5. Πορθμὸν ἀμείψας
6. Ἀθαμαντίδος Ἕλλης,
7. Πολύγομφον ὅδισμα
8. Ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι πόντου.
9. Πολυάνδρου δ' Ἀσίας
10. Θούριος ἄρχων
11. Ἐπὶ πᾶσαν χθόνα ποιμα-
12. νόριον θεῖον ἐλαύνει
13. Διχόθεν, πεζονόμοις,
14. Ἔκ τε θαλάσσης,
15. Ὀχυροῖσι πεποιθὼς

Στυφέλοις ἐφέταις,
Χρυσογόνου γενέας ἰσόθεος φώς.
Κυάνεον δ' ὄμμασι λεύσσων,
Φονίου δέργμα δράκοντος,
Πολύχειρ, καὶ πολυναύτης,
Σύριόν θ' ἅρμα διώκων,
Ἐπάγει δουρικλύτοις ἀν-
δρασι τοξόδαμνον ἄρην.
Δόκιμος δ' οὔτις ὑποστὰς
Μεγάλῳ ῥεύματι φωτῶν,
Ἐχυροῖς ἕρκεσιν εἴργειν
Ἄμαχον κῦμα θαλάσσης·
Ἀπρόσοιστος γὰρ ὁ Περσῶν
Στρατὸς, ἀλκίφρων τε λεώς·
Δολόμητιν δ' ἀπάταν θεοῦ
Τίς ἀνὴρ θνατὸς ἀλύξει;
Τίς ὁ κραιπνῷ ποδὶ πηδή-
ματος εὐπετέος ἀναΐσσων;
Φιλόφρων γὰρ σαίνου-
σα τὸ πρῶτον, παράγει
Βροτὸν εἰς ἀρκύστατα,
Τόθεν οὐκ ἔστιν ὑπὲρ θνα-
τὸν ἀλύξαντα φυγεῖν.
Θεόθεν γὰρ κατὰ μοῖρ'
Ἐκράτησε τὸ παλαι-
ὸν, ἐπέσκηψε δὲ Πέρσαις
Πολέμους πυργοδαΐκτους
Διέπειν, ἱππιοχάρμας τὲ κλόνους,
Πόλεων τὲ ἀναστάσεις·
Ἔμαθον δ' εὐρυπόροιο θα-
λάσσης πολιαινομένης
Πνεύματι λάβρῳ ἐσορᾶν
Πόντιον ἄλσος, πίσυνοι
Λεπτοδόμοις πείσμασι,
Λαοπόροις τε μηχαναῖς.
Ταῦτά μοι μελαγχίτων
Φρὴν ἀμύσσεται φόβῳ
Ὀὰ Περσικοῦ στρατεύματος
Τοῦδε, μὴ πόλις πύθη-
ται κένανδρον μέγ'
Ἄστυ Σουσίδος· καὶ τὸ Κίσσινον πόλισμ'
Ἀντίδουπον ἔσσεται.
Ὀὰ τοῦτ' ἔπος γυναικοπλη-
θὴς ὅμιλος ἀπύων·
Βυσσίνοις δ' ἐν πέ-
πλοις πέσῃ λακίς.
Πᾶς γὰρ ἱππηλάτας τε
Καὶ πεδοστιβὴς λεὼς,

Σμῆνος ὡς ἐκλέλοιπε
Μελισσῶν, σὺν ὀρχάμῳ
Στρατᾶ, τὸν ἀμφίζευκτον
Ἐξαμείψας ἀμφοτέρας
Ἅλιον πρῶνα κοινὸν αἴ-
ας· λέκτρα δ' ἀνδρῶν πόθῳ,
Πίμπλανται δακρύμασι·
Περσίδες δ' ἀκροπεν-
θεῖς· ἑκάστη πόθῳ
Φιλάνορι, τὸν αἰχμή-
εντα θοῦρον εὐνα-
τῆρ' ἀποπεμψαμένα,
Λείπεται μονόζυξ.

1. Ion. trim. acat. recte Turn. πεπέρακεν. 2, 3. Ion. dim. acat. 4. Ion. dim. cat. 5. Anapæst. monom. 6, 7. Anapæst. penthem. 8. Anapæst. dim. acat. 9. Ion. dim. cat. 10. Dactyl. dim. qui hic pro monom. Anapæst. haberi potest. 11, 12, 13. Ion. dim. acat. 14. Anapæst. monom. 15. Anapæst. penthem. 16. Anapæst. monom. 17. Anapæst. dim. acat. nam θεος in ἰσόθεος patetur synizesin; nisi primam in ἰσόθεος producere velis, et sic sumere Anapæst. dim. hyperc. qui hic non peccat. 18. Ion. dim. acat. νεον in κυάνεον pati potest synizesin; sic tamen scribere tutius κύανον, quamvis discrimen mensuræ quod inter κύανος et κυάνεος faciunt grammatici rideam. 19, 20, 21, 22. Ion. dim. acat. 23. Ion. ἀνακλωμ. Ἀνάκλασις est in οδαμν. 24, 25, 26, 27, 28. Ion. dim. acat. 29. Vide suo loco. 30. Ion. dim. acat. θεῦ est monosyllabum. 31, 32. Ion. dim. acat. 33. Vide suo loco. 34. Ion. dim. brachyc. σαίνει est pro Trochæo. 35, 36. Ion. dim. cat. 37. Ion. dim. acat. 38, 39, 40. Ion. dim. cat. 41, 42. Ion. dim. acat. 43. Ion. trim. cat. 44. Vide suo loco. 45. Ion. dim. acat. cum Ionico quinquesyllabo. 46, 47, 48. Anapæst. dim. brachyc. 49. Choriamb. dim. cat. 50. Troch. hephthem. 51, 52, 53, 54. Troch. hephthem. Ὀὰ stat extra versum. 55. (Mensuram omittit Pauw.) 56. Period. trim. acat. a Ditrochæo incipiens et in Iambos desinens. 57. Troch. hephthem. 58, 59. Troch. hephthem. Ὀὰ stat extra versum. 60, 61. Troch. penth. 62. Pæon. dim. hypercat. e Creticis. 63. Troch. hephthem. 64. Pæon. etiam dim. hyperc. e Creticis. 65. Antispast. dim. cat. 66. Iamb. hephthem. 67. Epichoriamb. dim. acat. vel Troch. hephthem. 68. Epion. dim. acat. vel Antispast. dim. cat. cum Antispasto quinquesyllabo ἅλιον πρῶνα 69. Asynartet. cat. ex monom. Iamb. et monom. Troch. 70. Antispast. dim. cat. 71. Pæon. dim. acat. ex Creticis, vel Antispast. dim. brachyc. 72. Pæon. dim. acat. ex Creticis. 73. Antispast. dim. brachyc. Φιλάνορι τὸν est Antispastus quinquesyllabus. 74. Troch. Ithyph. 75. Dactyl. penthem. vel Prosod. dim. acat. 76. Troch. Ithyph. Sic monostrophica Stephani et

Canteri recte enodavimus. PAUW. Quæcunque duo systemata ita constituta reperiuntur, ut unumquodque quidem variis inter se genere metris constet, utrumque vero ex iisdem prorsus cum altero numero versibus et genere metris sit conflatum, adeo ut sibi invicem per omnia accurate respondeant, ea profecto Antistrophica et sunt, et dici debent. Ista autem omnia in hæc systemata conveniunt; recte igitur Antistrophica esse statuit Stanleius, frustraque in Monostrophicorum ordinem redigere satagit Pauw. 1. est Ion. a min. trim. acat. 2, 3. Ionici a min. dim. acat. 4, 5. Unum constituere debent versum primo similem. 6, 7. Anapæst. penthem. 8. Anapæst. dim. acat. HEATH. Nos nostra dabimus post ỷ. 139.

Ibid. ΠΕΠΕΡΑΚΕ. Πέπρακε Ask. D. Πεπέρακεν Turn. Arnald. p. 201. Pauw. Pors. Schutz. 2. Mox Περσέπολις Viteb.

ỷ. 66. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ. Hunc et seq. versiculum in Anapæsticos minus recte sic dividunt Brunck. Schutz. 1.

Βασίλειος στρατὸς εἰς ἀντίπορον
Γείτονα χώραν,

Et in Antistropha,

Ἐπὶ πᾶσαν χθόνα ποιμανόριον
Θεῖον ἐλαύνει.

ỷ. 67. ΧΩΡΑΝ. Χθόνα Ask. C. Cant. 1. Ven. 2. Guelph. Rob.

ỷ. 68. ΛΙΝΟΔΕΣΜΩι. Hunc et seq. versiculum post Heathium in unum recte conjungunt Brunck. Schutz. 1. Et similiter in Antistropha.

ỷ. 70. ΕΛΛΗΣ. Ἕλλας Med. Colb. 2. Viteb. Brunck. Schutz. 1.

ỷ. 71. ΟΔΙΣΜΑ. Ἔρεισμα Rob. Si ὅδισμα teneas, id colo a seqq. separare jubet Schutz. ut πολύγομφον ὅδισμα sit explicatio quædam verborum λινοδέσμῳ σχεδίᾳ, et ita connectatur cum antecedentibus, ut vel simul cum accus. πορθμὸν a participio ἀμείψας regatur, vel absolute positum sit. Sin ἔρεισμα legas, quod est *firmamentum*, aptius cum seqq. ita construatur, ut sensus sit: *Firmamento multis clavis revincto*, tanquam *jugo cervicibus ponti imposito*. Hæc ille, qui in edit. 2. ἔρεισμα prætulit. Sed πολύγομφον ὅδισμα a suppresso κατὰ regitur, et melius qnam ἔρεισμα, cum præcedente πορθμὸν convenit.

ỷ. 74. ΧΘΟΝΑ. Χώραν Ask. C. Ven. 2. (Vide supra ỷ. 67.) Guelph. Rob. Mox πημανόριον Ask. D.

ỷ. 75. ΕΛΑΥΝΕΙ. Ἐλαύνοι Guelph.

ỷ. 76. ΠΕΖΟΝΟΜΟΙΣ. Πεζονόμους Schutz. 1. ut πεζονόμους ἔκ τε θαλάσσης copias illas, partim pedestres, partim maritimas explicet, e quibus ποιμανόριον illud constabat. Sed in edit. 2. Πεζονόμοις revocavit.

ỷ. 77. ΘΑΛΑΣΣΗΣ. Comma hic delet Abresch. ut jungantur πεζονόμοις ἔκ τε θαλάσσης ἐφέταις, sic *imperatores* significans, *qui terra* marique ποιμανόριον, *copias, ducerent.*

ÿ. 78. ΟΧΥΡΟΙΣΙ. Ἐχυροῖσι Cant. 1. Ask. D. Ἐχυροῖς Colb. 1.

ÿ. 79. ΕΦΕΤΑΙΣ. Ἀφέταις Colb. 1. Rob.

Ibid. ΧΡΥΣΟΓΟΝΟΥ. Alii χρυσονόμου. Utriusque lectionis mentionem facit Schol. Ego illum delegi, quam in pluribus reperi exemplaribus. Legitur etiam ἰσόθεον· quam lectionem si sequaris, non jam φὼς sed φῶς legendum fuerit. H. STEPH. Χρυσονόμου Med. Ven. 1. 2. Cant. 1. 2. Colb. 1. 2. (sed in Colb. 2. suprascriptum χρυσογόνου) Guelph. Ald. Turn. Mox γυγιᾶς, pro γενεᾶς habet Viteb.

ÿ. 81. ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ. Errat Stanleius: nam, ut nihil aliud dicam, tot Anapæstos junctos absque περιορισμοῖς non amant Poetæ. Sine dubio sunt Ionici, qui cum Anapæstis habent quandam ὁμόνοιαν, ideoque hic commixti sunt ab Æschylo. PAUW.

Ibid. ΚΥΑΝΕΟΝ. Synizesin in κυάνεον agnoscit Heath. ut pronuntietur κύανεν, nam κύανον supposita contractione nunquam effici posse, recte affirmat. Κυανέυ et φόνιον mavult Wakef. S. C. §. 16. Homerum allegans Il. Λ'. 26. 39. Et Virg. Æn. VII. 399. *Sanguineam torquens aciem.* Sed vulgata mihi satisfaciunt.

Ibid. ΛΕΥΣΣΩΝ. Λεύσων Cant. 1. 2. Ald. (ubi et ὄμασι) Rob. Βλέπων Viteb. apud Schutz.

ÿ. 82. ΦΟΝΙΟΥ ΔΕΡΓΜΑ. Φοινίυ δέργμα Colb. 1. Ask. D. Cant. 1. 2. Guelph. Ald. Rob. Φοινίυ δέρμα Med. Φοινίυ δεῖγμα Ask. A.

ÿ. 83. ΠΟΛΥΧΕΙΡ. Πολύχειρ Ald. Rob. Mox πολυναύτας Cant. 2.

ÿ. 84. ΣΥΡΙΟΝ Τ' ΑΡΜΑ ΔΙΩΚΩΝ. Alii Ἀσσύριον· Scholiastes, Σύριον ἅρμα, inquit, ἀντὶ τῦ Ἀσσύριον. H. STEPH. Ἀσύριον· δέργμα δράκοντος Colb. 1. sed inter lineas a secunda manu scriptum legitur, Ἀσσύριόν τι τ' ἅρμα ἐλαύνων. Ἀσύριόν θ' ἅρμα διώκων Colb. 2. Ven. 2. Cant. 2. Ask. A. Guelph. Ἀσύριόν θ' ἅμα διώκων Ald. Ἀσσύριόν θ' ἅρμα διώκων Ox. Rob. Turn. Ἀσύριον Viteb. Mosq.

ÿ. 85. ΔΟΥΡΙΚΛΥΤΟΙΣ. Δορυκλύτοις Cant. 1. Abest hic versus a Colb. 1.

ÿ. 86. ΤΟΞΟΔΑΜΝΟΝ. Accentum ab antepenultima in penultimam transfert Schutz. cum Pottero ad Lycophr. ÿ. 1331., ubi monet Tzetzes τοξόδαμνον esse *arcu domitum,* τοξοδάμνον vero *arcu domantem.* Mox Ἄρη Med. suprascripto ν. Sic Rob.

ÿ. 87. ΟΥΤΙΣ. Commate post ὅτις distinguit Schutz. 2. unde paulo clarior enotescit ellipsis verbi ἐςί.

ÿ. 88. ΦΩΤΩΝ. Φωτῶν τάξεσιν Colb. 1. Viteb.

ÿ. 89. ΕΧΥΡΟΙΣ. Οὐδ' ἄρα ἕρκεα ἴσχε ὀχυροῖς Colb. 1. ubi quatuor priores voces sunt glossatoris Homerum respicientis, Il. Ε'. 90. Ὀχυροῖς etiam Ald. Turn. vide supra, ÿ. 78.

Ibid. ΕΙΡΓΕΙΝ. Εἴργει Pears. sed alteram lectionem defendit Casaub. accipiendo δοκιμὸς ὐδεὶς, pro ὐδεὶς δοκεῖ μοι. Sic φανερὸς et φαίνεται.

ÿ. 91. ΑΠΡΟΣΟΙΣΤΟΣ. Ἀπρόσοιτος Cant. 1. Ἀπρόσιτος Cant. 2.

ÿ. 92. ΛΕΩΣ. Λάος Med. Ask. A. Cant. 1. Ven. 1. Guelph. Ald. Pauw., ut Ionicum sibi conficiat cum Ditrochæo, Brunck. Schutz. Pors., recte procul dubio.

ϔ. 93. ΔΟΛΟΜΗΤΙΝ. Δολομήτην Guelph. Mox ἀπάτην Guelph. Viteb. (ubi θνητὸς) Mosq. (ubi desunt θεοῦ—θνατός.)

ϔ. 96. ΑΝΑΙΣΣΩΝ. Alii ἀνάσσων· omnino male. Quidam ἀναίσσων, recte addito ι, sed male omissis illis duobus apicibus qui necessarii erant super literam ι. H. Steph. Ἀνάσσων Med. Colb. 1. 2. Ask. A. B. Cant. 1. 2. Guelph. Ald. Rob. Ἀναίσσων Turn. Pauw. Ἀνᾴσσων Brunck. qui recte monet apud veteres Atticos scriptum fuisse sine ι, quam tamen literulam ipse subscripsit veritus ne minus exercitati vix distinguerent hoc verbum ab ἀνάσσω cujus thema ἄναξ. Ἀνᾴσσων item Schutz. Pors.

Ibid. ΕΥΠΕΤΕΟΣ. Εὐπετέως Mosq. ubi omittuntur ἀνᾴσσων; Φιλόφρων γάρ. Εὐπετοῦς Pors.

ϔ. 97. ΓΑΡ ΣΑΙΝΟΥΣΑ. Γὰρ ἅδε σαίνουσα mavult Heath. metri gratia, ut sit versus ἀνακλώμενος ex Pæone tertio et Ditrochæo. Ἅδε, ἀπάτα scil.

ϔ. 99. ΒΡΟΤΟΝ. Βροτοῦς Ask. C.

Ibid. ΑΡΚΥΣΤΑΤΑ. Ἀρκύστατα δίκτυα Colb. 1. aperto glossemate. Ἀρκύσακτα Rob. quæ lectio etiam Turnebo notatur in VV. LL. Ἀρκύτατα mavult Pauw. hic et apud Hesych. quod a τάω deducit, ut ἀρκύστατα a στάω. Vulgatam vero tuetur Heath. e Soph. Electr. ϔ. 1504. et Eurip. Orest. ϔ. 1432. secundum quos Hesychium corrigendum putat. Utrumque per versum æque admitti monet, qui in Ditrochæum cat. desinet si ἀρκύστατα legas, in Ion. cat. si ἀρκύτατα.

ϔ. 100. ΥΠΕΡ ΘΝΑΤΟΝ. Ὑπὲρ θνητὸν Cant. 2. et ita suprascriptum in Cant. 1. Ὕπερθεν sine θνατὸν Rob. Ὕπερθεν τὸν habet H. Steph. in notis, quæ lectio Abreschio facilior videtur, et vel ideo suspecta.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ α'. Apage, apage Strophas et Antistrophas commentitias. Pauw. Strophe hæc prima, et quæ ei opponitur Antistrophe, pro germanis et legitimis Antistrophicis proculdubio habendæ sunt, quanquam ex puris Ionicis constent. Apud Euripidem enim in Phœnissis, Stropham et Antistropham habes ex solis Dactylicis constantes; sed ut istæ ex Dactylicis variis, ita hæ e variis Ionicis, dimetris scilicet, acatalecticis, catalecticis, et hypercatalecticis, componuntur. Pauwius autem, veritus nimirum ne si Antistrophe ex iisdem genere carminibus quibus Strophe constaret, systema hæc revera Antistrophica existimarentur, in istam varia carminum genera, Ionica, Anapæstica, Choriambica, Trochaica, introduxit; metiendi ratio, si vera esset, cum ista omnia eadem prorsus in Stropha pariter deprehendantur, quin systemata hæc Antistrophica sint neque ipse negare, si sibi constare velit, potest. Ita id quod maxime evitare conatus est, quantum in se fuit effectum præstitit. Heath.

ϔ. 103. ΕΚΡΑΤΗΣΕ. Ἐκράτησεν Med. Arnald. Pauw. qui recte totum verbum ἐκράτησεν cum Stephano in hunc versiculum transfert; probantibus etiam Heath. Brunck. Schutz. Pors. Sic

autem transferenda est ultima in εὐρυπόροιο, in versum seq. in Antistropha.

℣. 104. ΕΠΕΣΚΗΨΕ. Ἐπέσκηψαι Cant. 1. Post παλαιὸν plenius distinguunt Ald. Turn.

℣. 106. ΙΠΠΙΟΧΑΡΜΑΣ. Ἱπποχάρμας Ald. Ἱππιοχάρμονας Viteb. Mosq. Hunc et seq. versum sic dividit et legit Heath.

1. Διέπειν ἱππιοχάρμας
2. Τὲ κλόνους, πολέων τ' ἀναστάσεις.

1. Ion. a min. dim. acat. 2. Ion. a min. dim. hyperc. ex Ionico pentasyllabo, ditrochæo et syllaba. Et similiter ordinat Antistrophica. Sic Brunck. Schutz. 1.

℣. 107. ΠΟΛΕΩΝ ΤΕ ΑΝΣΤΑΣΕΙΣ. Alii ἀναστάσεις, at ἀνστάσεις dicitur ut ἀντολαὶ pro ἀνατολαί. H. Steph. Πόλεων δ' ἀνστάσεις Med. Πόλεων δ' ἀναστάσεις Colb. 1. 2. Ven. 2. Cant. 1. 2. Guelph. Ald. Πόλεων τ' ἀναστάσεις Rob. Arnald. Heath., et post eum omnes.

℣. 110. ΠΟΛΙΑΙΝΟΜΕΝΗΣ. Πολιαινομένας Cant. 2. Rob. Brunck. Schutz. qui et θαλάσσας habent.

Ibid. ΛΑΒΡΩι. Λαύρῳ Cant. 1. 2. Guelph. Ald. Rob., β et υ ob similitudinem in Codd. facillime confusis. Mox ἐς ὁρᾶν Ald.

℣. 112. ΠΙΣΥΝΟΙ. Πίσυνος Guelph. Πίσσυνοι Ald. Rob. Mox λεπτομίτοις Schutz. 2. Sed quidni λεπτοδόμοις? A δέμω *struo, fabricor,* quod revera a δέω ligo originem ducit, λεπτόδομος, *tenuis fabricæ, s. structuræ,* significatione satis perspicua derivabitur.

℣. 114. ΣΤΡΟΦΗ β'. Hæc etiam Stropha cum opposita Antistropha revera Antistrophica sunt, quanquam ex solis Trochaicis, sed variis, Euripideis scil. et penthemimeribus, constantes. Metra autem recte constituta a Stanleio exhibentur, nisi quod ὀὰ extra metrum in v. 116. et ℣. 122. poni debet, quod et notavit Græcus metrorum enarrator. Pauwius ἀντιστροφικοφοβίᾳ quadam versus 119. et 120. in unum perperam compegit, et hoc pacto Iambos in systema Trochaicum introduxit. Heath.

Ibid. ΜΟΙ ΜΕΛΑΓΧΙΤΩΝ. Μοῦ μελαγχίτων Med. Colb. 1. 2. Guelph. Ask. A. D. Μοῖ μελαγχίμῳ Marg. Ask.

℣. 116. ΟΑ. Ὀᾶ Med. Recte Brunck. commate interpungit post ὀά. Sic Schutz.

℣. 117. ΤΟΥΔΕ. Τοῦτο, *hoc,* (Ὀὰ Περσικοῦ στρατεύματος) mavult Schutz. ita ut commate post στρατεύματος posito, τοῦτο, sublata distinctione, cum μὴ πόλις quam proxime cohæreat, eodemque modo ad præcedentia, Ὀὰ Περσικοῦ στρατεύματος referatur, quo in Antistropha sequente τοῦτ' ἔπος refertur ad præcedens ὀά.

℣. 119. ΣΟΥΣΙΔΟΣ. Minus plene post Σουσίδος distinguunt H. Steph. Canter. Pauw. ob sequentia, quibuscum hæc connectuntur. Recte. Non nisi commate distinguunt Brunck. Pors. Distinctionem plane tollit Schutz.

℣. 120. ΚΙΣΣΙΝΟΝ. Alii Κισσίων, alii Κισσίνων· sed melius Κίσσινον πόλισμα, ut ℣. 17. Κίσσινον ἕρκος. H. Steph. Κισσίων Colb. 1. Ask. A. D. Κισσίνων Mosq. Viteb. Rob.

℣. 121. ΕΣΣΕΤΑΙ. Ἔσεται Colb. 1. Locum sic explicare vult Siebelis, p. 120. ut colon post ἔσσεται deleatur, ponatur autem supra, post Κίσσινον πόλισμα, ut cohæreant ἄστυ Σουσίδος καὶ τὸ Κίσσινον πόλισμ'. Reliqua deinde sic ordinat. Γυναικοπληθὴς ὅμιλος ἔσσεται ἀπύων ἀντίδουπον τοῦτ' ἔπος Ὀὰ, βυσσίνοις δ' ἐν πέπλοις πέσῃ (pro vulg. πέσῃ) [quid hoc? S. B.] λάκις. *Vereor ne jam clamorem de tantis Persarum copiis deletis Susa viris vacua et Cissina urbs auditura sit: futurum enim sit, ut harum urbium mulieres similem incendant lessum, et byssini earum lacerentur pepli.* Infabre hæc, ut pleraque, vir cl.

℣. 122. ΟΑ ΤΟΥΤ' ΕΠΟΣ. Ὀᾶ τοῦτ' ἔπος Med. Desunt τοῦτ' ἔπος in edit. Turn.

℣. 123. ΓΥΝΑΙΚΟΠΛΗΘΗΣ. Γυναικοπληθὸς Ask. C. Γυναικοπληθὴς ἔσται Rob.

℣. 124. ΒΥΣΣΙΝΟΙΣ Δ'. Abest δ' a Rob.

℣. 126. ΣΤΡΟΦΗ γ'. Cum Strophe hæc, quæ tertia vocatur, eique opposita Antistrophe, variis genere metris constent, sibi invicem vero optime respondeant, quin Antistrophica sint, negari etiam ab ipso Pauwio, modo sibi constet, non potest. Cum metra autem in vulgatis parum sibi mutuo concordent, ita dehinc constitui debere censeo.

ΣΤΡΟΦΗ γ'.

1. Πᾶς γὰρ ἱππηλάτας
2. Καὶ πεδοστιβὴς λεὼς,
3. Σμηνὸς ὣς ἐκλέλοιπε
4. Μελισσῶν, σὺν ὀρχάμῳ στρατοῦ,
5. Τὸν ἀμφίζευκτον ἐξα-
6. μείψας ἀμφοτέρας ἅλιον
7. Πρῶνα κοινὸν αἴας.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ'.

1. Λέκτρα δ' ἀνδρῶν πόθῳ,
2. Πίμπλαται δακρύμασι·
3. Περσίδες δ' ἀκροπενθεῖς,
4. Ἑκάστη πόθῳ φιλάνορι,
5. Τὸν αἰχμήεντα θοῦρον
6. Εὐνατῆρ' ἀποπεμψαμένα,
7. Λείπεται μονόζυξ.

1. Cret. dim. 2. Troch. Eurip. 3. Period. cat. 4. Antispast. dim. hyperc. 5. Pherecrat. 6. Dactyl. hephthem. 7. Ithyph. Heath. Nos nostra dabimus post ℣. 139.

Ibid. ΙΠΠΗΛΑΤΑΣ ΤΕ. Ἱππηλάτης τε Med. Abest τὲ rectissime a Colb. 1. Cant. utroque. Guelph. Ald. Turn. Heath. Brunck. Schutz. Pors. qui in distributione versuum Heathium sequuntur.

Sed et omnibus præivit Arnald. Animadv. p. 202. Ἱππηλάτας καὶ Colb. 2.

ϟ. 128. ΕΚΛΕΛΟΙΠΕ. Ἐκλέλοιπεν Med. Rob. quod malim.

ϟ. 129. ΜΕΛΙΣΣΩΝ. Μέλισσα Med. Salvin. conjicit leg. μελισσᾶν, ut revera exhibetur in Cant. 1. Rob. Μελισσάων Guelph. Μελισσᾶν item Brunck. Schutz. Pors.

ϟ. 131. ΕΞΑΜΕΙΨΑΣ. Ἀμείψας Viteb.

ϟ. 133. ΠΟΘΩι. Πόνῳ mavult Pauw. ob repetitum πόθῳ, ϟ. 136. ut πόνος designet laborem militarem. Sed sæpe jam diximus istiusmodi repetitiones apud veteres crebro usurpari. Et mecum facit Heath. qui recte monet etiam πόνῳ vulgata lectione longe languidius esse. Nec melius Pauwio rem gessit Schutz. qui πόθῳ hic non movendum esse fatetur, sed in ϟ. 136. pro πόθῳ legit δ' ὄθῃ, *cura*, ut sit sensus, *et unaquæque bellicosum virum cura mariti amante prosecuta solitaria relicta est.* Hesych. ὄθη· φρόντις, ὧρα, φόβος. Scio ὄθομαι verbum esse Homericum, sed dum aliquis me doceat quo in loco reperiam ὄθη, præter Hesych. vix hic admiserim; præterea, ut supra docui, nihil mihi videtur esse mutandum. Vide etiam Notas Varr. Philologg. ad ϟ. 135.

ϟ. 134. ΠΙΜΠΛΑΝΤΑΙ. Πίμπλαται Med. Colb. 1. Ask. A. D. Viteb. Quam lectionem omnibus modis prætulerim; et sic ex conjectura edidit Heath. ut et Brunck. Schutz. Pors. Nec a vero longe abfuit Arnald. cum rescripsit πεπίμπλαται, vidit enim neutrum plurale verbo singulari more Attico jungi debere. Vulgatam frustra tuetur Dorvillius ad Charit. p. 578.

ϟ. 135. ΑΚΡΟΠΕΝΘΕΙΣ. Ἀκροπέν θ' εἷς Ald.

ϟ. 136. ΕΚΑΣΤΗ. Ἑκάστα Med. Cant. 2. Guelph. Viteb. Brunck. Schutz. Pors.

Ibid. ΦΙΛΑΝΟΡΟΙ. Error est typographicus in Stanl. quem nos nimis fideliter secuti sumus. Edendum erat enim φιλάνορι, quod nec latuit Pauwium. Arnaldus autem Stanleianæ editionis errore deceptus, locum emendare studuit qui revera sanus erat.

ϟ. 137. ΑΙΧΜΗΕΝΤΑ. Αἰχμάεντα Ask. A. Guelph. Brunck. Schutz. Pors. Αἰχμητάεντα Ald.

ϟ. 138. ΑΠΟΠΕΜΨΑΜΕΝΑ. Ἀποπεμψαμένη Med. Guelph. Ἀπροπεμψαμένα Colb. 2. sed suprascriptum ἀπό. Προπεμψαμένα Rob. Schutz. Pors. 1. Εὐνατῆρα † προπεμψαμένα Pors. 2. Mihi vulgata satisfaciunt. Vide Notas Varr. Philologg.

ϟ. 139. ΜΟΝΟΖΥΞ. Jam hunc locum dabimus usque a ϟ. 65. nostra mente restitutum.

ΕΠΩιΔΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ α'.

1. Πεπέρακεν μὲν ὁ περσέπτολις ἤδη
2. Βασίλειος στρατὸς εἰς ἀν-
3. τίπορον γείτονα χώραν,

4. Λινοδέσμῳ σχεδίᾳ πορθμὸν ἀμείψας
5. Ἀθαμαντίδος Ἕλλης,
6. Πολύγομφον ὅδισμα.
7. Ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι πόντυ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α'.

1. Πολυάνδρυ δ' Ἀσίας θύριος ἄρχων
2. Ἐπὶ πᾶσαν χθόνα ποιμα-
3. νόριον θεῖον ἐλαύνει,
4. Διχόθεν, πεζονόμοις, ἔκ τε θαλάσσης
5. Ὀχυροῖσι πεποιθὼς
6. Στυφελοῖς ἐφέταις, χρυ-
7. σογόνυ γενεᾶς ἰσόθεος φώς.

1. Ion. a min. trim. acat. 2, 3. Ion. a min. dim. acat. 4. Ion. a min. trim. acat. 5, 6. Ion. a min. dim. cat. ἀνακλώμενοι. 7. Anapæst. dim. acat.

ΣΤΡΟΦΗ β'.

1. Κυάνεον δ' ὄμμασι λεύσσων
2. Φονίυ δέργμα δράκοντος,
3. Πολύχειρ καὶ πολυναύτης,
4. Σύριόν θ' ἅρμα διώκων,
5. Ἐπάγει δυρικλύτοις ἀν-
6. δράσι τοξόδαμνον Ἄρην.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β'.

1. Δόκιμος δ' ὕτις, ὑποςὰς
2. Μεγάλῳ ῥεύματι φωτῶν,
3. Ἐχυροῖς ἕρκεσιν εἴργειν
4. Ἄμαχον κῦμα θαλάσσης·
5. Ἀπρόσοιςος γὰρ ὁ Περσῶν
6. Στρατὸς ἀλκίφρων τε λαός.

Ex his 1, 2, 3, 4, 5. sunt Ionici a min. dim. acat. 6. Ion. min. dim. acat. cum ἀνακλάσει. In κυάνεον est synizesis vocalium εο, qualis mox in εὐπετέος, nisi ibi legendum εὐπετῦς, quod tamen haud plane necessarium.

ΕΠΩιΔΟΣ.

1. Δολόμητιν δ' ἀπάταν θεῦ
2. Τίς ἀνὴρ θνατὸς ἀλύξει,
3. Τίς ὁ κραιπνῷ ποδὶ πηδή-
4. ματος εὐπετέος ἀνάσσων;
5. Φιλόφρων γὰρ σαίνυ-
6. σα τὸ πρῶτον παράγει

7. Βροτὸν εἰς ἀρκύστατα,
8. Τόθεν οὐκ ἔστιν ὑπὲρ θνα-
9. τὸν ἀλύξαντα φυγεῖν.

Ex his, 1, 2, 3. sunt Ionici a min. dim. acat. 4. Ion. a min. dim. ἀνακλώμενος. Immutantur deinde numeri, usque ad finem epodi, ita tamen ut eundem colorem plane non amittant; nec dubites modos etiam musicos variatos fuisse, idque consulto fecisse poetam, ut inextricabilem calamitatem unde frustra sese mortales expedire voluerint, fractis et imminutis, ut ita dicam, metris, infirmitatem et debilitatem exprimentibus, depingeret. In seqq. igitur metra plerumque sunt imperfecta, sed ex Ionicis omnia. 5. Ion. a min. dim. brachyc. 6. Ion. a min. dim. cat. 7. Ion. a min. dim. brachyc. forte potius quam cat., duabus ultimis syllabis in ἀρκύστατα pro una longa positis. 8. Ion. a min. dim. acat. 9. Ion. a min. dim. cat. In his summum poetæ artificium agnosco. Vides irritos captæ feræ conatus, in metro trium priorum versuum pulcherrime expressos, in quarto, qui versus plenior est ne nimis languerent omnia, ad summum jam foveæ evasisse reris, sed in quinto rursus decidit.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ α΄.

1. Θεόθεν γὰρ κατὰ μοῖρ'
2. Ἐκράτησεν τὸ παλαι-
3. όν, ἐπέσκηψε δὲ Πέρσαις
4. Πολέμους πυργοδαΐκτους
5. Διέπειν, ἱππιοχάρμας τε κλόνους
6. Πόλεων τ' ἀναστάσεις.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α΄.

1. Ἔμαθον δ', εὐρυπόροι-
2. ο θαλάσσης πολιαι-
3. νομένης πνεύματι λάβρῳ,
4. Ἐσορᾷν πόντιον ἄλσος,
5. Πίσυνοι λεπτοδόμοις πείσμασι, λα-
6. οπόροις τε μηχαναῖς.

Ex his, 1, 2. Ionici sunt a min. dim. cat. 3, 4. Ion. a min. dim. acat. 5. Ion. a min. trim. cat. 6. Ion. a min. dim. cat. cum ἀνακλάσει.

ΣΤΡΟΦΗ β΄.

1. Ταῦτά μοι μελαγχίτων
2. Φρὴν ἀμύσσεται φόβῳ,

3. (Ὀὰ) Περσικοῦ στρατεύματος
4. Τοῦδε, μὴ πόλις πύθη-
5. ται κένανδρον μέγ' ἄστυ Σουσίδος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β'.

1. Καὶ τὸ Κίσσινον πόλισμ'
2. Ἀντίδουπον ἔσσεται·
3. (Ὀὰ,) τοῦτ' ἔπος γυναικοπλη-
4. θὴς ὅμιλος ἀπύων.
5. Βυσσίνοις δ' ἐν πέπλοις πέση λακίς.

1, 2, 3, 4. omnes sunt Troch. hephthem. *puri*. 5. Errabunt, me judice, qui Asynartetum esse volunt e duabus penth. Troch. quia non sunt *puri*, sed spondeum habent in priore penthem. Errabunt item qui Asynartetum dicant e Troch. monom. et Iamb. hemihol. vel etiam e Dochmiis. Revera Asynartetus est ex Cretico et Troch. hephthem. quod apud poetas sæpius factum observavi, ut metra nonnulla a Cretico inchoent. Cf. Prometh. Vinct. ℣. 165. ac nescio an melius seorsim scriberetur,

Βυσσίνοις
Δ' ἐν πέπλοις πέση λακίς.

ΣΤΡΟΦΗ γ'.

1. Πᾶς γὰρ ἱππηλάτας
2. Καὶ πεδοστιβὴς λεὼς,
3. Σμηνὸς ὣς ἐκλέλοιπεν
4. Μελισσᾶν, ξὺν ὀρχάμῳ στρατοῦ,
5. Τὸν ἀμφίζευκτον ἐξαμείψας
6. Ἀμφοτέρας ἅλιον
7. Πρῶνα κοινὸν αἴας.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ'.

1. Λέκτρα δ' ἀνδρῶν πόθῳ
2. Πίμπλαται δακρύμασι·
3. Περσίδες δ' ἀκροπενθεῖς,
4. Ἑκάστα πόθῳ φιλάνορι
5. Τὸν αἰχμάεντα θοῦρον εὐνα-
6. τῆρ' ἀποπεμψαμένα,
7. Λείπεται μονόζυξ.

1. Cret. dim. acat. 2. Troch. hephthem. 3. Period. cat. sed malim Asynart. e Cretico et syzyg. Troch. qualis est ultimus Strophæ præcedentis. 4. Asynartet. e Dochmio et syzyg. Iamb. 5. Antispast. Æschyleus dim. hyperc. 6. Dactyl. penthem. 7. Troch. Ithyph. Sic hæc pulcherrime decurrunt.

℣. 140. ΑΓΕ. Ἄγετε Cant. 2. Viteb. Ἄγετ' ὦ Ven. 2. Lips. 2. Rob., quæ lectio notatur etiam a Turn. in VV. LL.

ỳ. 142. ΒΑΘΥΒΟΥΛΟΝ. Βαθύκολπον Ask. sed non probo.

ỳ. 143. ΠΡΟΣΗΚΕΙ. Προσήκοι Colb. 2. Cant. 2. Comma tantum hic apponunt Brunck. Schutz.

ỳ. 144. ΠΡΑΣΣΕΙ. Πράξει Ven. 2. Lips. 2.

ỳ. 145. ΠΑΤΡΩΝΥΜΙΟΝ. Πατρώνυμον Mosq. Recte Schutz. suspicatur πατρωνύμιον irrepsisse e Nota Grammatici, qui ad vocem Δαρειογενὴς adscripserat πατρωνυμικὸν, moniturus illud adjectivum patronymicum esse. Deinde exponit Δαρειογενὴς γένος ἀμέτερον *Darii filius, idemque* (ut Persa) *nobis cognatus*, sicut notissimum illud τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμὲν significat, *nos cum eo cognati sumus*. Sed mihi videntur vel omnia a Δαρειογενὴς ad ἀμέτερον, vel saltem a τὸ πατρωνύμιον ad ἀμέτερον, esse ab aliena manu. Legendum itaque,

Πῶς ἄρα πράσσει Ξέρξης βασιλεύς·
Πότερον τόξου, κ. τ. λ.

vel, Πῶς ἄρα πράσσει Ξέρξης βασιλεὺς,
Δαρειογένης·
Πότερον τόξου, κ. τ. λ.

Nihil enim est in seqq. unde aliquam cum Darii gente consanguinitatem his senibus fuisse existimes. Immo regiam domum ita procul venerantur, ut nihil sibi cum illa commune fuisse confidenter dixeris. In edit. autem secunda nihil mutavit Schutz. ac vertit, *Xerxes, Darii filius, generi nostro cognatus*. Quod verborum tenus ferri potest. Nihili est quod voluit Sieb. p. 121. ὁ πατρωνύμιος θεὸς ἀμέτερος, juxta illud ỳ. 79. χρυσογόνου γενεᾶς ἰσόθεος φώς.

ỳ. 146. ΑΜΕΤΕΡΟΝ. Ἀμεύτερον Cant. 2. Hos versus cum Turnebo sic legit Pauw.

Γένος ἀμέτερον· πότερον τόξου
Ῥῦμα τὸ νικῶν, ἢ δορυκράνου.

Sed vide quæ nos ad Prometh. Vinct. ỳ. 93.

ỳ. 147. ΠΟΤΕΡΟΝ. Πρότερον Rob.

Ibid. ΤΟΞΟΥ ΡΥΜΑ. Τόξου ῥεῦμα Cant. 1. quod et retulit Turneb. inter VV. LL. sed recte monuit Abresch. pravum esse ῥεῦμα. Τόξον ῥῆμα Ald. Mox δορικράνου Ald. Rob.

ỳ. 150. ΙΣΟΝ. Ἶσον Ald. Rob.

ỳ. 151. ΦΑΟΣ. Φῶς Ven. 2. Lips. 2. Ald.

ỳ. 152. ΠΡΟΣΠΙΤΝΩ. Προσπιτνῶ, προσκυνῶ Med. Colb. 1. Ask. D. glossa in aperto est. Τὴν προσπιτνῶ metri et sententiæ gratia Heath. probantibus Brunck. Schutz. Nescio tamen an quidquam necessario mutandum. Subintelligi potest τὴν, nec me movet Spondeus pro Anapæsto ante syllabam finalem. Vide ad ỳ. 32. Tardior forte consulto versus, ipsum adorandi actum, dum pronuntiaretur, significabat. Mox πρὸς φθόγγοις Guelph.

II.

ỳ. 156. ΓΕΡΑΙΑ. Γηραία Ald. Rob.

ỳ. 157. ΕΥΝΑΤΕΙΡΑ. Εὐνάτηρα Ald. Εὐνήτειρα Viteb. Mox abest καὶ ante μήτηρ a Cant. 2. Viteb. Ald. Rob. Pauwius monet θεȣ̃ bis in hoc versu monosyllabice pronuntiari.

ỳ. 158. ΣΤΡΑΤΩι. Στρατȣ̃ Colb. 2. Ask. A. Ven. 2. Guelph. Brunck. Schutz. Μεθέϛηκε † ϛρατῷ Pors. 2. Malim ϛρατȣ̃, nisi forte ϛρατῷ acquisitive positum fuerit.

ỳ. 159. ΧΡΥΣΕΟΣΤΟΛΑΜΟΥΣ. Χρυσεοϛίλβȣς Ven. 2. Guelph. Turn. quæ lectio memoratur ab H. Steph. haud improbante Pauwio. Χρυσεοϛόλȣς Viteb. Colb. 2. Ask. A. B. Rob. Χρυσεοϛύλμȣς Cant. 1. Χρυσεοϛόλβȣς Ald. ubi metrum fœde corruptum est, ac sic quidem:

> Ταῦτα δὴ λιπȣ̃σ' ἱκάνω
> Χρυσεοϛόλβȣς δόμȣς· καὶ τὸ Δαρείȣ τε
> Κάμὸν κοινὸν εὐνατήριον.
> Καί μȣ καρδίαν ἀμύσσει φροντίς,
> Εἰς δ' ὑμᾶς ἐρῶ μῦθον.
> Οὐδαμῶς ἐμαυτῆς ȣ̃σ' ἀδείμαντος
> Φίλοι· μὴ μέγας πλȣ̃τος κονίσας ȣ̃δας
> Ἀντρέψυ ποδὶ ὄλβον ὃν Δαρεῖος εἶλεν.
> Οὐκ ἄνευ θεῶν τινός.

Et sic Rob.

ỳ. 160. ΚΑΜΟΥ. Κάμὸν, quod longe elegantius, Med. Ven. 1. 2. Cant. 1. (ubi deest etiam τὲ ante κάμὸν) Guelph. Viteb. Ald. Rob. Brunck. Schutz. Pors. Mox εὐναϛήριον Ask. A. Guelph.

ỳ. 161. ΚΑΙ ΜΕ. Καί μοι Viteb. Ask. D. Καί μȣ Ven. 2. Ald. Mox δ' abest post ἐς Colb. 2.

ỳ. 162. ΟΥΔΑΜΩΣ ΕΜΑΥΤΗΣ. Ἐμαυτῆς ȣ̓δαμῶς Colb. 2. Guelph. Rob. Hunc locum perperam solicitat Abresch. dum secundum Schol. interpretationem et Herodoti locum VII. 47. δείματός εἰμι ὑπόπλεως ȣ̓δ' ἐντὸς ἐμεωϋτȣ̃, corrigere vult, ȣ̓δαμῶς ἐν αὐτῆς ȣ̃σ', *nequaquam mentis compos existens.* Ἐν autem pro ἐνδὸν poni vult, ut apud nostrum, Choeph. ỳ. 231. φρενῶν ἐνδὸν γένȣ. Sed hæc nemini satisfacient. Mox ἀδείματος Cant. 1. Turn.

ỳ. 163. ΚΟΝΙΣΣΑΣ ΟΥΔΑΣ ΑΝΤΡΕΨΗι. Κονίσσας τȣ̃δας ἀνατρέψη Ven. 2. Κονίσσας ȣ̃δας ἀνατρέψη Colb. 2. Cant. 1. 2. Viteb. Rob. Κονίσας ȣ̃δας ἀνατρέψη Guelph. Brunck. Schutz. 1. Κονίσας ȣ̃δας ἀτρέψυ Ald. Κονίσας ȣ̃δας ἀντρέψη Turn. Pors. Schutz. 2. De κονίσας recte monet Brunck. verba in ιω ut κονίω, χρίω, κυλίω, κηκίω, μηνίω, δηρίομαι, μητίομαι, et alia, ι producere; quapropter in fut. et aor. duplex non adsumunt σ, quod geminatur in iisdem temporibus verborum in ίζω. Sept. Theb. ỳ. 60.

> Χωρεῖ, κονίει, πέδια δ' ἀργηϛὴς ἀφρός.—

Eurip. Med. ỳ. 788.

> Τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.

ỳ. 164. ΗιΡΕΝ. Εἷλεν Ald. improbante Pauw. Recte monet Abresch. minus concinnam esse alteram lectionem ἦρεν cujus meminit Schol. cum legitima sit locutio αἴρειν μέγαν. Vide Demosth. Olynth. II. p. 12. §. 11., Nostrum in Choeph. ỳ. 260. et ỳ. 789. Legendum tamen non cum Stanl. et Abresch. ἦρεν sed ἦρεν sine ι subscripto, quod a præsente αἴρω non recipit aoristus 1. a futuro scil., ἀρῶ, deducendus.

ỳ. 165. ΔΙΠΛΗ ΜΕΡΙΜΝ' ΑΦΡΑΣΤΟΣ. Ut commatis Trochaici habeatur ratio, Heathius emendat μέριμνα διπλῆ 'φραστος, elisa prima τῦ ἄφραστος propter vocalem longam præcedentem. Μοι † διπλῆ μέριμν' Pors. 2. Sed locum ipse correxit in Supplem. ad Præfat. Hec. p. 59. legendo, Ταῦτά μοι μέριμν' ἄφραστος ἐστιν ἐν φρεσὶν διπλῆ, ac subdit, vehementer se mirari quod hunc versum pro sano Dawes. habuerit Miscell. Crit. p. 18.

ỳ. 166. ΕΝ ΤΙΜΗι ΣΕΒΕΙΝ. Ἐν τιμῇ πέλειν, in honore esse, ob sequens λαμπεῖν φῶς mavult Pauw. quod mihi etiam plurimum placet, sic enim facillima est constructio. Heathius tamen, quamvis λάμπειν invenuste post σέβειν sequi fateatur, vulgatæ adhæret, similemque structuram allegat infra, ỳ. 457.—463. Nec quidquam mutat Schutz. quamvis timide profert conjecturam suam φλέγειν, q. d. ἐν τιμῇ φλέγειν, *in honore lucere*, quod τῷ λάμπειν opponatur. Sed ista conjectura facile carere possumus.

ỳ. 167. ΟΣΟΝ ΣΘΕΝΟΣ ΠΑΡΑ. Abest σθένος ab Ask. D.

ỳ. 168. ΠΛΟΥΤΟΣ Γ'. Deest γ' Cant. 2.

ỳ. 169. ΟΜΜΑ ΓΑΡ. Hunc versum Schutz. existimat aliunde huc adscriptum a Grammatico quodam, qui sententiam ỳ. 166. attentius tractasset, aut ỳ. 168. ὀφθαλμοῖς *de viris absentibus* cepisset. Quod sæpius factum: ut post ỳ. 254. in edit. Rob. et post ỳ. 253. in Cod. Guelph. integer versus e Soph. Antig. insertus est. Certe si abesset hic versiculus, nihil esse monet vir cl. quod ad sententiam desideraretur, et asperitas dictionis a propria τῶν ὀφθαλμῶν notione ad ὄμμα translate positum effugeretur. Si tamen retineatur γὰρ ad causam timendi referendum esse docet, ut dicat Atossa, nec mirum est me timere; nam oculum domus arbitror esse domini præsentiam. Sed me judice nihil opus est ut suspicemur hunc versum aliunde irrepsisse, et ipse se correxisse videtur in edit. 2. Vide etiam Notas Varr. Philologg.

Ibid. ΔΟΜΩΝ. Δόμȣ Ask. D. Mox νομίζȣ Viteb. Deinde δεσπότης Ald.

ỳ. 170. ΩΣ ΟΥΤΩΣ. Deest ὡς Ven. 2. Viteb.

ỳ. 171. ΤΟΥΔΕ ΜΟΙ ΓΙΝΕΣΘΕ. Τȣ̃δε γίγνεσθε Cant. 1. Τȣ̃δέ μοι γένεσθε Ask. A. Mox γηραλαία Cant. 1. Ald. Rob.

ỳ. 172. ΒΟΥΛΕΥΜΑΤΑ. Βȣλεύμααι Rob.

ỳ. 173. ΜΗ ΣΕ. Μύσε Rob.

ỳ. 174. ΜΗΤ' ΕΠΟΣ ΜΗΤ' ΕΡΓΟΝ. Μήτ' ἔργον μήτ' ἔπος Cant. 2. ubi et mox θέλοι. Θέλει Ald. Rob.

Ibid. ΩΝ. Ὡς Rob.

Ibid. ΔΥΝΑΜΙΣ. Δυνάμεις Med. Vulgata non improbat Pauw. sed mavult, ὧν, ἂν δύναμις, ἡγεῖσθαι θέλῃς. *Quibus nos, si possimus, præesse velis.* Heathius autem monet, primum non ὧν θέλῃς, sed ὧν ἂν θέλῃς dicendum esse; deinde ἂν δύναμις pro ἐὰν δύναμις durissime, si Græce quidem, poni; postremo aut ἡμῖν cum δύναμις, aut ἡμᾶς cum ἡγεῖσθαι addendum esse; aliter constructionem fore, ὧν ἂν θέλῃς ἡγεῖσθαι, ἐὰν δύναμίς σοι πάρεςι. Vulgatam igitur tuetur ille.

ỷ. 175. ΚΑΛΕΙΣ. Κακεῖς Rob.

ỷ. 176. ΑΙΕΙ. Ἀεὶ Med. Cant. 1. 2. Ald. Rob. quod quamvis probaret Brunck. post Piers. ad Mœrin, p. 231. ipse tamen αἰεὶ dedit, subdito, "in multorum reprehensionem caderet qui hodie veterem illam revocaret scripturam." Haud alibi talem scrupulum Brunckio hærere reperies. Ἀεὶ Pors. Mox ὀνείρασιν Cant. 1.

ỷ. 177. ΑΦ' ΟΥΠΕΡ. Ἀφ' ᾖ Guelph. Mox ἐμὸς παῖς Cant. 2.

ỷ. 180. ΩΣ ΤΗΣ. Ὥς τις Ald. Post εὐφρόνης colo distinguunt Brunck. Schutz. paulo rectius.

ỷ. 181. ΜΟΙ. Deest Med. unde Salvin. legit δύω propter metrum.

Ibid. ΕΥΕΙΜΟΝΕ. Εὐείμοναι Cant. 2. Εὐείμονες Ald. Turn. et sic Viteb. apud Schutz. ubi et γυναῖκες.

ỷ. 183. ΑΥΤΕ. Αὖ Ven. 1.

ỷ. 184. ΜΕΓΕΘΕΙ ΤΕ. Μεγέθει δὲ Guelph. Mox εὐπρεπέςατα Cant. 1. 2. Ald. Turn.

ỷ. 185. ΚΑΛΛΕΙ. Κάλει Cant. 1.

Ibid. ΑΜΩΜΩ. Ἀμώμω Turn. quod me judice multo præstat. Et sic Stanl. in versione. Miror utrumvis æque Abreschio placuisse cum tam aperte clamet constructio dualem numerum hic præferendum esse. Ἀμώμω item Brunck. Schutz. Pors. Mox κασιγνήτω Ask. A.

ỷ. 187. ΒΑΡΒΑΡΟΝ. Post βάρβαρον male τελείως distingui monet Pauw. cum τῦτυ τεύχειν sequens ab ἐδοξάτην et μεγέθει pendeat, ipsaque hæc, πάτραν — βάρβαρον pro interjectis sint habenda. Sed quidni dicamus τεύχειν a suppresso ἐδόκυν pendere, ut vult Schol.?

ỷ. 188. ΩΣ ΕΓΩ. Deest ὡς Cant. 2.

Ibid. 'ΔΟΚΟΥΝ. Ἐδόκυν Guelph. Δόκυν sine apostropho Ald. Rob.

ỷ. 189. ΤΕΥΧΕΙΝ ΕΝ ΑΛΛΗΛΗΙΣΙ. Ἔτευχον ἀλλήλῃσι Pors. Schutz. 2. et sic certe tollitur omnis difficultas vel incommodum ex verbo subaudito.

Ibid. ΕΝ ΑΛΛΗΛΗΙΣΙ. Ἐν ἀλλήλοισι Ask. C. Cant. 2. Guelph. Ἀλλήλαιν, omissa præpositione, Ald. Ἀλλήλοισι, sine ἐν etiam Rob.

Ibid. ΠΑΙΣ Δ' ΕΜΟΣ ΜΑΘΩΝ. Παῖς δ' ἐμὸς τῦτο μαθὼν Rob. Παῖς δ' ἐμὸς λαθὼν Viteb.

ỷ. 190. ΑΡΜΑΣΙΝ. Ἅρματι Colb. 2. Cant. 1. Ἅρμασι Cant. 2. Guelph. Ald. Rob. Turn. Mox αὐτῷ Ald. Rob. Deinde ὑπ' αὐχένων Med. Ask. D.

ỳ. 194. ΚΑΙ ΧΕΡΟΙΝ ΕΝ ΤΗι ΔΙΦΡΟΝ. Videtur scribendum, Καὶ χεροῖν αὐτὴ δίφρον. CANTER. Καὶ χεροῖν ἐν τῇ δίφρῳ Med. Καὶ χεροῖν ἔντη δίφρῳ post Stanl. omnes præter Heath. Bene advocat Abresch. Pind. Olymp. XIII. 28. ubi vid. Schol. et Nem. IX. 15. et Pyth. IV. 417. σπασάμενος δ' ἄροτρον Βοέοις δῆσεν ἀνάγκας ἔντεσιν αὐχένας. Et Pyth. V. 45. Κατέκλασε ἐντέων σθένος οὐδέν, ubi iterum vid. Schol. Αὐτὴ cum Cantero mavult Heath., quo nihil languidius, causatus alterum, quod pulcherrime tuetur Abresch. Græce dici non posse, quo nomine vapulat a Brunck. Sic Latini *arma* pro omni instrumento usurpant, ut sciunt vel tirones.

ỳ. 195. ΔΙΑΣΠΑΡΑΤΤΕΙ. Rectius διασπαράσσει Cant. 2. Et sic Brunck. Schutz. Pors. Post βία distinguere mavult Pauw. ut sequentia per se cohæreant. Sed post χαλινῶν distinguunt Heath. Brunck. Schutz. Recte procul dubio.

ỳ. 201. ΚΑΛΛΙΡΡΟΟΥ. Καλλιρόου Med. Καλλιστρόου Ald. Καλιῤῥόου Turn.

ỳ. 203. ΒΩΜΩι. Βῶμον Med. Ask. D. Colb. 2. Ven. 2. Guelph.

ỳ. 205. ΟΡΩ ΔΕ. Ὁρῶ δὴ Colb. 1.

Ibid. ΑΙΕΤΟΝ. Αἰετὸν Attice Brunck. cf. quæ ad ỳ. 176. et Prometh. Vinct. ỳ. 1021. Schutz. Pors.

Ibid. ΕΣΧΑΡΑΝ. Αἰσχάραν Cant. 2. a prima manu.

ỳ. 206. ΦΟΒΩι. Deest Ven. 2. Mox ἐστάθη Cant. 2. a prima manu.

ỳ. 207. ΜΕΘΥΣΤΕΡΟΝ. Μεθ' ὕστερον, disjunctim, Ald. Rob. Turn.

ỳ. 208. ΠΤΕΡΟΙΣ. Πτεροῖσιν Cant. 2. Mox τὸ κάρα Viteb.

ỳ. 209. ΑΛΛΟ Γ'. Deest γ' Ald. Rob. Comma post γ' habent Brunck. Schutz. ob verbum subauditum.

Ibid. ΔΕΜΑΣ ΠΑΡΕΙΧΕ. In Ven. 1. δέμας τῷ κύρκῳ τύπτεσθαι παρεῖχε ex glossa. Sic Ald. Et in Cod. quo usus est Rob. forte eadem glossa in textum irrepserat, nam sic ille edidit hunc versum,

> Τίλλονθ' ὁ δ' οὐδὲν ἄλλο
> Ἢ πτήξας δέμας παρεῖχε.

ỳ. 210. ΕΣΤ' ΙΔΕΙΝ. Ἐσιδεῖν Med. Ἐστιν ἰδεῖν Cant. 2.

ỳ. 211. ΥΜΙΝ Δ'. Ὑμῖν Guelph. Stanleii correctionem importunam fuisse monet Schutz. Cui accedo, nam ἔμοιγε habet μὲν subauditum. Pro ἐμὸς mox οὐμὸς Cant. 1.

ỳ. 212. ΘΑΥΜΑΣΤΟΣ ΑΝ. Deest ἂν Cant. 2.

ỳ. 214. ΟΜΟΙΩΣ. Sententiam ineptam dicit Pauw. nihil enim metuendum Reginæ et Choro, si eodem modo imperaret rex victus, quo vincens. Itaque reponit, ὁποίως τῆσδε κοιρανεῖ χθονός; *quomodo imperabit huic terræ?* cui imperare solent θαυμάσιοι et felicissimi. Nihil Pauwius hac conjectura opportunius vocat. Ego nihil vidi magis ineptum. Et bene vulgatam tuetur Heath. hunc esse loci scopum docens, ut quanquam infelicissime rem gesserit Xerxes, spes tamen supersit

omnia damna resarciendi, modo ipse tandem salvus redeat; eum enim, cum nemini sit obnoxius, imperium paternum proculdubio retenturum. Schutzius propter causalem particulam γὰρ, quæ rationem terroris vel exaggerationem metus afferre debuit, hæc nullo modo cum præcedentibus conjungi posse judicat, positis itaque defectus notis sic scribit,

Ὑμῖν δ' ἀκύειν * * * *
* * * * * *
* * * * εὖ γὰρ ἴϛε παῖς ἐμὸς, κ. τ. λ.

Hancque vult omissorum fuisse sententiam: *Et sane visa illa mala nobis portendere videntur. Fieri tamen potest, ut in bonam partem accipienda sint. Certe si modo Xerxes salvus redierit, cætera æquo animo ferenda puto. Non enim vos fugit Xerxem, si bene rem gesserit, admirabilem futurum; sin male, certe urbi non obnoxius erit. Sed si modo salvus redierit, haud secus atque antea hujus terræ imperium tenebit.* Nescio an opus fuerit ad hoc remedium confugere. Vide Notas Varr. Philologg.

ȳ. 215. ΒΟΥΛΟΜΕΣΘΑ. Βυλόμεθα Cant. 2. Ald. et mox μᾶτερ Ald.

ȳ. 216. ΘΑΡΣΥΝΕΙΝ. Θρασύνειν Med. Cant. 2. Turn. Mox προτροπαῖς Cant. 1. 2. Ven. 1.

ȳ. 217. ΕΙΔΕΣ. Εἶδος Rob. et mox ἀποτροπήν.

Ibid. ΛΑΒΕΙΝ. Τελεῖν Med. Ask. C. Ven. 2. Cant. 1. 2. Viteb. Rob. Brunck. Schutz.

ȳ. 218. ΤΑ Δ' ΑΓΑΘ'. Τὰ δ' ἀγαθὰ Colb. 2. Guelph. Τἀγαθὰ δ' Cant. 2. Τὰ 'γαθά τ' Ald.

Ibid. ΤΕΚΝΟΙΣ ΣΕΘΕΝ. Τέκνοισί τε Colb. 1. quod et voluit Viteb. ubi τέκνοισε τε, vitiose, teste Schutz.

ȳ. 219. ΦΙΛΟΙΣ. Καὶ φίλοις Ask. D. A καὶ πόλει ad ἔνερθεν ȳ. 222. absunt a Mosq.

ȳ. 220. ΧΕΑΣΘΑΙ. Χέεσθαι Colb. 1.

Ibid. ΠΡΕΥΜΕΝΩΣ. Πρευμενῆν Ald. Πρευμενῆ Turn. quod hic mavult Schutz. ad Darium scil. relatum, *Benevolum vero maritum tuum roga*, quam πρευμενῶς αὐτῦ, *humanitus roga*. Sed non vidit vir cl. πρευμενῶς non ad αὐτῦ sed ad πέμπειν referendum esse. *Roga maritum tuum ut benevole mittat.* † πρευμενῶς Pors. 2.

ȳ. 223. ΤΑΜΠΑΛΙΝ ΔΕ ΤΩΝΔΕ. Τῦμπαλιν δὲ τῶνδε Colb. 1. Ask. A. Viteb. Rob. Τἄμπαλιν δὲ τῶν δὲ Colb. 2.

Ibid. ΓΑΙΑΣ. Γαίᾳ Med. Ask. B. D. Γαῖα Colb. 2. Guelph. Ald. Rob. Mox ἀμαυρῦ, pro ἀμαυρῦσθαι habet Ald.

ȳ. 225. ΚΡΙΝΟΜΕΝ. Κρίνωμεν Rob.

ȳ. 226. ΕΥΝΟΥΣ Γ'. Εὔνους δ' Colb. 1. Εὔγυς γ' Ald. Abest γ' a Viteb.

ȳ. 227 ΠΑΙΔΙ. Παισὶ Ask. B. C. Cant. 2.

Ibid. ΔΟΜΟΙΣ ΕΜΟΙΣΙ. Δόμοισιν ἐμοῖσι Cant. 2. Abest ἐμοῖσι ab Ald.

Ibid. ΕΚΥΡΩΣΑΣ. Ἐκύρωσε Ask. D. Ἔκυρσας Rob. Mox φάτην Ald.

ỳ. 228. ΕΚΤΕΛΟΙΤΟ. Ἐξιλεοῖτο Viteb. Mosq. H. Steph. ex Scholiaste, merito improbante Pauw. Sed ἐκτελοῖτο agnoscit Steph. in VV. LL. Ἐκτελεῖτο Ask. A. suprascripto οι.

Ibid. ΔΕ. Δὴ Turn. Pauw. et reliqui, et metro et sensu sic aperte postulantibus. Nec aliter ipse Stanl.

ỳ. 229. Τ' ΕΝΕΡΘΕ ΓΗΣ. Τ' ἔνερθεν γῆς Cant. 1. Viteb. Guelph. Ald. Δ' ἔνερθεν γῆς Colb. 1. Τ' ἔνερθεν, omisso γῆς, Ald.

ỳ. 232. ΔΥΣΜΑΙΣ. Δυσμᾶς Viteb. Δυσμὰς Colb. 2. Brunck. qui conferri jubet Prometh. Vinct. ỳ. 348. Sic Schutz. 1. in textu, sed in Notis et δυσμαῖς—φθινάσμασιν emendavit, quod postea Pauwio placuisse sensit. Comma post δυσμαῖς habet Pors. 1. Πρὸς † δυσμαῖς Pors. 2.

Ibid. ΦΘΙΝΑΣΜΑΤΩΝ. Φθινάσμασιν Pauw. ut apponatur ad δυσμαὶ, quæ sunt ἄνακτος ἡλίου φθινάσματα. Recte, ut mihi videtur, et fidem facit Hesych. ubi φθινάσμασι· φθίσεσι, quem hunc ipsum locum respexisse credibile est. Itaque miror Heathium, qui φθινασμάτων durius dictum esse, adeoque sibi non placere confitetur, alterum illud non arripuisse. An quia forte ita plerumque Pauwio oblocutus est, ut ne recta docentem audire voluerit. Δυσμαῖς—φθινάσμασιν emendans Schutz. pulcherrime subdit; "Talis appositio synonymorum, præsertim ubi alterum adjectis aliquot verbis explicetur, poeta tragico non indigna, utpote quam Herodotus quoque usurpaverit, II. 31. Ῥέει δὲ (ὁ Νεῖλος) ἀπὸ ἑσπέρης τε καὶ ἡλίου δυσμέων. Lectio πρὸς δυσμαῖς non solum auctoritate Cod. Guelph. et editt. Ald. Rob. aliorumque, sed consuetudine Æschylea firmatur, qui et alibi, ubi situs in loco significandus est, πρὸς cum dativo construit. Prometh. Vinct. ỳ. 808. Οἳ πρὸς ἡλίου Ναίουσι πηγαῖς, et ỳ. 816. Νείλου πρὸς αὐτῷ στόματι καὶ προσχώματι. Quamquam non nego accusativi quoque exempla apud eum occurrere. Cf. Prometh. Vinct. ỳ. 348. Si quis igitur accusativum δυσμὰς malit, certe ita scribendum est, Τῆλε πρὸς δυσμὰς ἄνακτος Ἡλίου φθινάσματα." Hæc ille; sed non opus erat, cum pulcherrime dativum stabilisset ut ad accusativum confugeret. Verissimum enim esse δυσμαῖς et φθινάσμασιν, cum ex nostri locis a Schutzio memoratis, tum ex Hesychio mihi persuasum habeo. † φθινασμάτων Pors. 2. Locutionem δυσμὰς φθινασμάτων tueri conatur Siebelis ex nostri et aliorum locis quibusdam crassioris fili. Infra, ỳ. 436. συμφορὰ πάθους, ỳ. 518. νυκτὸς ὄψις ἐνυπνίων. Pind. Pyth. II. 101. τὸ πλουτεῖν σὺν τύχᾳ ποτμοῦ σοφίας, ἄριστον. Quin et Euripidem apud Comicum Ran. ỳ. 1185. et seqq. Æschylo vitio vertisse monet, quod unam et eandem rem verbis sæpe expresserit pluribus ejusdem significatus, quod recte tuetur ibi Schol. vetustatis excusatione. Hoc autem in loco Siebelis existimat Æschylum longa verborum ambage adumbrare voluisse magnam regionis longinquitatem. Sit ita; non tamen moveor quin φθινάσμασιν, h. l. anteferam.

ỳ. 234. ΠΑΣΑ ΓΑΡ. Abest γὰρ ab Ald.

ỳ. 235. ΩΔΕ. Interrogationem post ὧδε habet Turn.

Ibid. ΑΥΤΟΙΣ. Αὐταῖς Schutz. 2. quod nisi error sit typ. ad Ἀθήναις subauditum referendum est. Sed vulgata mihi satisfacit. Nec codices variant.

ỳ. 236. ΕΡΞΑΣ ΠΟΛΛΑ ΔΗ ΜΗΔΟΥΣ ΚΑΚΑ. Ἔρξας δὴ Μήδους πλεῖστα κακά Rob. Comma inter τοιοῦτος et ἔρξας poni jubet Pauw.

ỳ. 237. ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣΙΝ ΑΛΛΟ. Πρὸς τούτοις Ald. Πρὸς τούτοις ἄλλο Rob. Post ἄλλο interrogandi signum habet Brunck. Mox δόμων Guelph.

ỳ. 238. ΕΣΤΙ. Deest Colb. 2. Ἔστιν Ald. post quod male repetitur αὐτοῖς. Ἔστιν item Rob.

ỳ. 239. ΠΟΤΕΡΑ ΓΑΡ. Πότερα δὲ Cant. 2.

Ibid. ΧΕΡΟΣ Γ'. Deest γ' Med. Colb. 1. 2. Ask. C. Cant. 1. 2. Mosq. Guelph. Ald. Rob. Χερῶν, omisso γ', Brunck. ut διὰ χερῶν Sept. Theb. ỳ. 439. quod longe prætulerim. Sic et Schutz. 1. Sed, quod mirere, διὰ χερός γ', edit. 2. Credo enim Porsono obsecutum, cujus editio secunda nondum publici juris facta erat, ubi legitur διὰ † χερός γ'.

Ibid. ΑΥΤΟΙΣ ΠΡΕΠΕΙ. Αὐτοῖς πίπτει Ask. C. Πίπτει Rob. omisso αὐτοῖς.

ỳ. 240. ΕΓΧΗ ΣΤΑΔΑΙΑ. Ἔγχιστα δῶρα Ask. A. Ἔχει σταδαῖα Rob. et mox pro σαγαὶ, χέρες.

ỳ. 241. ΠΟΙΜΑΝΩΡ. Ποιμάντωρ Ask. A. Guelph. Ald. Rob. Mox ἐπέστη Mosq.

Ibid. ΣΤΡΑΤΟΥ. Στρατῷ Colb. 1. Ven. 2. Rob.

ỳ. 243. ΠΩΣ ΑΝ ΟΥΝ. Πῶς οὖν ἂν Cant. 1. Πῶς ἂν Cant. 2. Sed οὖν additum alia manu. Mox μενοῖ Guelph.

ỳ. 244. ΠΟΛΥΝ. Πολλὺν Ald.

ỳ. 245. ΔΕΙΝΑ ΤΟΙ. Δεινά τι Cant. 2. Guelph.

Ibid. ΤΕΚΟΥΣΙ. Τοκεῦσι Marg. Ask.

ỳ. 246. ΕΜΟΙ ΔΟΚΕΙΝ ΤΑΧ' ΕΙΣΗ ΠΑΝΤΑ. Ἐμοὶ δοκεῖ τάχ' εἴσῃ πάντα Colb. 1. Mosq. Ἐμοὶ δοκεῖ πάντ' εἴσῃ τάχα Cant. 1. Et Colb. 2. Ask. C. Guelph. Sed in illis δοκεῖν. Ἐμοὶ δοκεῖν εἴσῃ πάντα, omisso τάχα, Rob. Locum sic distinguit Brunck., paulo accuratius, Ἀλλ', ἐμοὶ δοκεῖν, κ. τ. λ. Sic Schutz. Mox ναμερτῆ Pors.

ỳ. 247. ΔΡΑΜΗΜΑ. Δρόμημα Colb. 1. Mosq. Cant. 2. sed ibi suprascriptum α.

ỳ. 248. ΚΑΙ ΦΕΡΕΙ. Εἰ φέρει Colb. 2. Mox τοι πρᾶγος Mosq.

Ibid. ΚΛΥΕΙΝ. Ἀκούειν Colb. 1. quod glossa est. Abest κλύειν a Rob.

ỳ. 249. Ω ΓΗΣ. Καὶ γῆς Lips. 2. Mox Ἀσιάτιδος Ald.

ỳ. 250. ΑΙΑ. Ἄνα Lips. 2.

Ibid. ΠΟΛΥΣ ΠΛΟΥΤΟΥ ΛΙΜΗΝ. Πόλις, πλούτου λιμὴν mavult Schutz., Πόλις de Susis, κατ' ἐξοχὴν, accipiens, cui πολίσματα, *oppidula*, opponuntur. Deinde monet eleganter a majori ad minorem ambitum procedere orationem, quæ primum Asiæ, deinde Persidis, postremo Susorum urbem commemorat. Nescio

tamen an hæc sint magis minuta quam pro nostri ingenio; geometra quam poeta digniora. Nihil vetat autem quin per πολὺς πλέτυ λιμὴν Susorum urbem intelligas. Itaque in vulgatis acquiesco.

ỳ. 251. ΚΑΤΕΦΘΑΡΤΑΙ. Nota quasi-cæsuram in verbo composito.

ỳ. 252. ΤΟ ΠΕΡΣΩΝ Δ'. Τὸ Περσικὸν δ' Colb. 2. Lips. 2. Τὸ δὲ Περσῶν Ald. Rob.

ỳ. 253. Ὠι ΜΟΙ. Ἰώ μοί μοί. Cant. 2. Deest Guelph.

ỳ. 254. ΠΑΘΟΣ. In quadam editione hujus libri inter hunc versum et sequentem interjectus fuit hic versus, Στέργει γὰρ ὐδεὶς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν. Qui quidem, si a nuntio pronuntiatus fuisset, certe non hic fuisset pronuntiatus, sed ante hunc versum, Ὅμως δ' ἀνάγκη. Sed nusquam poni debet, est enim supposititius: qui quod sit proverbialis et optime conveniat cum hoc loco, a docto aliquo viro in margine adnotatus, postea ab indocto quopiam e margine in contextum translatus fuit, qui imprudens Æschylum plumis alienis ornabat. Quanquam non video quomodo satis apte insertus videri posset, etiamsi illum Æschyli esse putaremus. Esset enim supervacanea repetitio: nam qui dicit κακὸν εἶναι πρῶτον ἀγγέλλειν κακὰ, ille satis indicat ὅτι ὐδεὶς στέργει ἄγγελον κακῶν ἐπῶν· quare enim mala res, nisi quia odiosa? Fortasse autem ex hoc Æschyli versu natus est ille. H. Steph. Ante hunc versum legitur in Colb. 1. Στέργει γὰρ ὐδεὶς κακῶν ἐπῶν ἄγγελον, sed tria postrema verba sunt a secunda manu. Rectius saltem in Cod. Guelph. Στέργει γὰρ ὐδεὶς ἀγγέλον κακῶν ἐπῶν. Sic in Rob. sed non jam ante ỳ. 254. sed ille postpositus. In Cant. 1. et 2. pro glossa adscribitur. Ipsum vero versum e Soph. Antig. ỳ. 283. illustrandi causa h. l. adpositum fuisse monet Abresch. Post πάθος male additur Πέρσας in Ald. Quin et ἀναπτύσαι, pro ἀναπτύξαι dedit Rob.

ỳ. 255. ΠΕΡΣΑΙ. Πέρσαις Brunck. Schutz. Sed vide Notas Varr. Philologg. ad ỳ. 251.

Ibid. ΣΤΡΑΤΟΣ ΓΑΡ. Στρατός τε Cant. 2.

ỳ. 256. ΣΤΡΟΦΗ α'. 1. Iamb. dim. brachyc. vel Antispast. dim. cat. Vide suo loco. Ἡ μακροβιο in Antistrophico potest esse Antispastus quinquesyllabus. 2. Ion. dim. acat. De Antithetico vide suo loco. 3. Antispast. dim. brachyc. 4. Ut et hic, vel Iamb. penthem. Pauw. 1, 2. De his, cum Antistrophicis, vide suo loco. 4. Ion. a min. dim. brachyc. Heath.

Ibid. ΑΝΙΑ, ΑΝΙΑ. Ἄνι' ἄνια Guelph. Pors. Αἶν' αἰνὰ Pauw. Heathius sic legit,

1. Αἰνά γ' αἰνὰ κακὰ
2. Νεόκοτα καὶ δάϊα· αἶ, αἶ.

Et in Antistropha,

1. Ἠ μακροβίοτος
2. Ὅδε γέ τις αἰὼν ἐφάνθη.

Quorum vocat, 1. Penth. Troch. 2. Period. Brunckius autem ἄν' ἄνα κακὰ legit, ut ἄνος sit adjectivum quo carent lexica, valens λυπηρὸς, ἀνίας παρεκτικὸς, ἀναρὸς, ἀθεράπευτος, ut exponunt glossæ. Id rursum occurrere monet infra, ỷ. 1047. et 1053. Reliqua cum Heathio distribuit et hic et in Antistropha, nisi quod δάϊ' pro δάϊα. Monet etiam hunc versum sic a se ordinatum haud minus esse Penth. Troch. Nec melius quidquam video quam ut ἄνα, h. l. pro adjectivo habeas, præsertim cum exponat Schol. α'. Λυπηρὰ καὶ ἀναρὰ, Schol. β'. τὰ λυπηρά. Sic illi metra satis recte ordinaverint, sed melius sic forte,

1. Ἄν' ἄνα κακὰ νεόκοτα
2. Καὶ δάϊ, αἲ αἴ.

Quibus respondebunt in Antistropha,

1. Ἠ μακρόβιοτος ὅδε γέ τις
2. Αἰὼν ἐφάνθη.

1. Iamb. dim. acat. 2. Dochm. Cæterum hæc ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ inscribenda erant, et ad binos quosque senarios ΣΥΣΤΗΜΑ. Brunckium sequitur Schutz. 1. sed in edit. 2. vulgatum ordinem retinuit.

Ibid. ΝΕΟΚΟΤΑ. Λυπηρὰ νεόκοτα Ven. 1. Λυπηρὰ, λυπηρὰ νεόκοτα Ox. Ald. Νεόκοτα Cant. 2. Ven. 2. suprascriptis τ et κ ut sit νεότοκα. Quæ lectio exhibetur in textu Cod. Guelph. ut in edit. Rob. ubi etiam λυπηρὰ λυπηρὰ legitur, e glossis scil. interlinearibus.

ỷ. 257. ΚΑΙ ΔΑΙΑ. Καὶ δάϊ' Colb. 2. Brunck. Schutz. Pors. Δάϊ' omisso καὶ Guelph.

ỷ. 258. ΔΙΑΙΝΕΣΘΕ. Διαίνεσθαι Guelph. Ald. Διαίνεσθε δάκρυσι Rob. Σιαίνεσθαι ad posterius αι suprascripto ε, Mosq.

ỷ. 260. ΠΑΝΤΑ Γ' ΕΣΤ'. Πάντ' ἐς' Ald. Rob.

ỷ. 261. Κ'ΑΥΤΟΣ Δ'. Deest δ' Colb. 1. Pors. Mox βλέπε Ald.

ỷ. 262. ΟΔΕ ΓΕ ΤΙΣ ΑΙΩΝ. Αἰὼν ὅδε γέ τις Cant. 2. Ὧδε γε τὶς αἰὼν Ald.

ỷ. 263. ΕΦΑΝΘΗ. Ἐφαάνθη Cant. 1. Ald. Turn. Arnald. Pauw. Ἐφάνη Colb. 2. Ask. A. Cant. 2. Ven. 2. Guelph. Viteb. Mox γηραίοις Ald. Rob.

ỷ. 266. ΠΑΡΩΝ ΓΕ. Παρὼν τε Med. Colb. 1. Guelph. Viteb. Mosq.

ỷ. 267. ΟΙ'. Οἷα Colb. 2. Guelph.

ỷ. 268. ΣΤΡΟΦΗ β'. 1. Iamb. dim. brachyc. 2. Iamb. dim. acat. Antitheticus variat licite, quod Arnaldus ignorans imperite σώματα ejecit, et τὶ addidit. 3. Troch. dim. acat. Antitheticus iterum variat decenter. 4. Antispast. Pherecrat. PAUW. 1. Dochmius, vide suo loco. 2. Iamb. dim. acat. De opposito vide suo loco. 3. Vel Troch. dim. acat. vel Asynartet. e syzyg. Troch. et penth. Iamb. 4. Pherecrat.

Ibid. ΟΤΤΟΤΤΟΤΟΙ. Ὀτοτοῖ τοῖ Med. Ask. D. et sic ỷ. 274. Ὀττοτοί τοί Cant. 1. et sic ỷ. 274. Ὀττοτοῖ Colb. 1. Ask. A.

Guelph. et sic ỳ. 274. Ὀτοτοτοί τοὶ Ald. Ὀτοτοιτοῖ τοὶ Rob. Ὀττοττοῖ Turn. et sic ỳ. 274. Ὀτοτοτοῖ Pors. Schutz. 2. rectissime, et sic ỳ. 274. est enim versus Dochmiacus. Deinde μάτην Cant. 2.

ỳ. 270. ΓΑΣ. Γῆς Ald. Deinde Ἀσιάδος Colb. 1. Ven. 2. Viteb. Guelph.

ỳ. 271. ΕΛΛΑΔΑ. Ἑλλάδι Ald.

ỳ. 272. ΔΥΣΠΟΤΜΩΣ. Δυσποτμῶν Ven. 2. Δυσπότμων Cant. 1. 2. Sed in Cant. 2. refictum in δυσπότμως a secunda manu. Δυσπότμους Mosq. Mox πρόχωρος Viteb. Ald.

ỳ. 274. ΟΤΤΟΤΤΟΤΟΙ. Vide supra, ỳ. 268. Ὀττοτοτοὶ Ald. Ὀττοτοιτοὶ Rob.

ỳ. 275. ΑΛΙΔΟΝΑ ΣΩΜΑΤΑ ΠΟΛΥΒΑΦΗ. Ἁλίδονα πολυβαφῆ τε voluit Arnaldus, ut metro satisfaceret, (quod nec sic tamen salvum erit) omisso σώματα, ut ỳ. 599. Αἴαντος περικλύστα Νᾶσος ἔχει τὰ Περσῶν. Si λυβαφῆ pro finali tribrache, Iambi vice, habueris, recte procedent omnia; sin illud nolis, licentius conjicienti γυῖα, pro σώματα veniam concedant qui nihil habent ipsi melius; sed σώματα vix abesse potest.

ỳ. 276. ΚΑΤΘΑΝΟΝΤΑ. Καταθανόντα Viteb.

ỳ. 277. ΕΝ ΔΙΠΛΑΚΕΣΣΙΝ. Ἐν διπλάκεσιν Ven. 2. Ald. Rob. Σὺν διπλάκεσσιν, *cum tabulis dispersis* Pauw. cujus rationem equidem vix intelligo; ait enim, si ἐν legatur, Chorum *male* a littoribus ad navium tabulas transierit. Hoc enim dixit nuntius; *Cadaveribus misere perditorum implentur Salaminis littora, omnisque vicinus locus. Eheu,* inquit Chorus, *multa narras corpora mortuorum circumferri in navium tabulis hic illic fluitantibus,* h. e. una cum navium tabulis ubique in littus ejici. Quin, h. l. nec de littoribus nec de navium tabulis, sed de *cadaveribus insepultorum* præcipue curam esse, quis non videt? Circa hæc nuntii Chorum alloquentis, et Chori respondentis animus præcipue versatur. Cætera minoris momenti sunt, ut nullo modo Chori responsum alienum esse dixeris.

ỳ. 278. ΑΠΩΛΑΥΤΟ. Ἀπώλυτο Ald.

ỳ. 279. ΣΤΡΑΤΟΣ. Λεώς Ask. C. Guelph. quod interpretamentum est. Mox ναίησιν Ask. A. Guelph. Brunck. Schutz.

ỳ. 280. ΣΤΡΟΦΗ γ΄. 1, 2, 3. De his vide suis locis. 4. Iamb. hephthem. De Antistrophicis vide suis locis. Pauw.

Ibid. ΙΥΖ΄. Ἴυζε Med. Ask. A. Ald. Locum sic emendare voluit Arnald.

1. Ἴυζε Πέρσαις δαΐοις
2. Δυσαιανῆ ἄποτμον βοὰν,
3. Ὡς παγκάκως ἅπαντ' ἔθεσαν.

Primum ex his vocat, " Iamb. dim. acat. 2. Epion. dim. acat. cæterorum legibus solutum, qui cum in prima sede habere debuisset Iambicam dipodiam, habet Iambum cum Spondeo, ut Pind. Olymp. Od. IX. 15. ubi cf. metricum. Deinde vocem

βοὰν pro monosyllabo habet vir cl. ut apud Pind. Nem. III. 115. 3. Antispast. dim. hyperc. prima in ἔθεσαν producta ob sequens θ. Hæc Arnaldus, qui h. l. vel Pauwium et semetipsum superat. Deinde acriter tuetur πάρα ὡς sine elisione, quia ὡς est aspiratum. Ohe! Cum hic versus sit Asynartet. cat., Antistrophicus vero Iamb. dim. acat. bellam rationem invenit Pauw. hunc quoque in Iamb. dim. acat. resarciendi, legendo ἴυζ' ἴυζ' ἄποτμον βοὰν, prima in ἴυζε correpta, ἄποτμον vero in paulo secretiorem Anapæstum evadente. Alias scribendum judicat, Ἴυζ' ἄποτμον δὴ βοάν. Sed prius mavult. Neutrum bene, sed ego posterius, ut minus infabre cusum prætulerim. Nihil mutat Heathius, δαΐοις pro dissyllabo habens in Antistropha. Stropham et Antistropham in hunc modum distribuunt Brunck. Schutz. 1.

ΣΤΡΟΦΗ γ'.

1. Ἴυζ' ἄποτμον βοὰν,
2. Δυσαιανῆ Πέρσαις
3. Δαΐοις, ὡς πάντα παγκάκως
4. Ἔθεσαν, αἶ, αἶ, στρατῦ φθαρέντος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ'.

1. Στυγναί γ' Ἀθῆναι δαΐοις·
2. Μεμνῆσθαί τοι πάρα
3. Ὡς πολλὰς Περσίδων μάτην
4. Ἔκτισαν εὔνιδας ἠδ' ἀνάνδρυς.

Sed locum sic legit Schutz. 2.

ΣΤΡΟΦΗ γ'.

1. Ἴυζ' ἄποτμον
2. Βοὰν δυσαιανῆ Πέρσαις
3. Δᾳοις, ὡς πάντα παγκάκως
4. Ἔθεσαν αἶ, αἶ, στρατῦ φθαρέντος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ'.

1. Στυγναί γ' Ἀθᾶναι
2. Δᾳοις· μεμνῆσθαί τοι πάρα,
3. Ὡς πολλὰς Περσίδων μάταν
4. Ἔκτισαν εὔνιδας ἠδ' ἀνάνδρυς.

Sed ut mea quoque afferam, locum ita ordinaverim.

ΣΤΡΟΦΗ γ'.

1. Ἴυζ' ἄποτμον βοὰν
2. Δυσαιανῆ Πέρσαισι δᾳοις.

3. Ὡς πάντα παγκάκως
4. Ἔθεσαν, αἶ, αἶ, στρατοῦ φθαρέντος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ'.

1. Στυγναί γ' Ἀθᾶναι δάοις.
2. Μεμνῆσθαί τοι πάρεστιν ὡς πολ-
3. λὰς Περσίδων μάταν
4. Ἔκτισαν εὔνιδας ἠδ' ἀνάνδρους.

Ex his, 1. est Period. cat. In Antistropha prima in δάοις corripitur. 2. Asynartet. e Dochmio et syzyg. Troch. Nisi malis primam in μεμνῆσθαι corripi, unde habebis Antispastum Æschyleum, ex epitrito primo et Iambis puris, nisi quod in Stropha, licentia nomini proprio concessa, pro Iambo est Spondeus. 3. Iamb. dim. brachyc. 4. Antispast. dim. hyperc.

ỷ. 281. ΔΥΣΑΙΑΝΗ. Hunc versum Antispast. dim. hyperc. vocat Pauw. a syzyg. Iamb. incipientem, penultima in δυσαιανῆ correpta; qui sic ab antithetico dissidet; itaque utrumque refingit, legendo hic Δυσαιανῆ Πέρσαις δαΐοισιν, illic Μεμνῆσθαι τοι, πάρεστιν, ὡς πολ- quos Iambos dim. hyperc. vocat: δαΐοι in Strophico Anapæstum præbente. Sed bene monet Heathius penultimam in δυσαιανῆ semper apud Pindarum produci, et infra, ỷ. 639. et ỷ. 945. Itaque reponit, Δυσαιανῆ Πέρσαισι δαΐοις, quem versum Antispast. dim. hypercat. vocat, ex duobus epitritis, primo et tertio, et syllaba, δαΐοις hic pro dissyllabo habito, nisi malis epitritum alterum pentasyllabum vocare, prima in δαΐοις sequente vocali correpta. Tum Antistrophica sic emendat, Μεμνῆσθαί τοι πάρεστιν ὡς πολ-, ubi epitrito tertio opponitur dijambus.

ỷ. 282. ΠΑΓΚΑΚΩΣ ΠΑΝΤΑ. Πάντα παγκάκως Med. Colb. 1. 2. Ask. A. Cant. 1. 2. Mosq. Viteb. Ald. Rob. Brunck. Schutz. Pors. Πάντα κακῶς Guelph. Παγκάκως ἄπαντ' Pauw., ut ἄπαντ' ἔθεσαν Antispastum præbeat quinquesyllabum, cui ut respondeat antitheticus scribit ibi, -λὰς Περσίδων μάταν ἔκτι-. Sic Heath. qui Glycon. ex epitrito tertio et Antispasto quinquesyllabo vocat. Mox ἔθιαν Ald. errore typ.

ỷ. 284. ΚΛΥΕΙΝ. Καλὸν addit Mosq. Post κλύειν colon habet Pors.

ỷ. 286. ΣΤΥΓΝΑΙ Δ'. Στυγναί γ' Brunck. Schutz. Mox Ἀθάναι Rob. Ἀθᾶναι Pors.

ỷ. 287. ΤΟΙ. Τί Colb. 1. Mosq. Viteb. Abreschius, ne voces male hient, legit,

Μεμνῆσθαί τοι πάρα πολλὰς
Ὡς Περσίδων.———

ỷ. 288. ΠΕΡΣΙΔΩΝ. Τῶν Περσίδων Mosq. Viteb.

ỷ. 289. ΜΑΤΑΝ. Μάτην Cant. 1. Ex Pauwiana hujus versus

distributione, quam vide ad ỷ. 282. νίδας ἤδ' est Anapæstus in Iambici secundo loco. Cui ille incommodo obviam ire cupiens, bellum, si diis placet, remedium attulit, legendo,

——ὡς πολ-
λὰς Περσίδων μάταν ἔθεσαν
Εὐνῖδας ἤδ' ἀνάνδρους.

Sed Heathius recte monet penultimam in εὐνίδας necessario corripi. Versum autem, quem secundum Pauw. dividit ad ỷ. 282., Pherecrateum vocat, cum epitrito primo pentasyllabo, -σαν εὐνίδας ἤδ', epitrito tertio, Αἶ, αἶ, στρατοῦ, opposito. Sed quis hoc feret?

ỷ. 291. ΥΠΕΡΒΑΛΛΕΙ. Ὑπερβάλλοι Viteb.

ỷ. 293. ΒΡΟΤΟΥΣ. Βροτοῖς Med. Colb. 2. Ven. 1. 2. (et sic suprascriptum in Cant. 2.) Guelph. Ald. Turn. Brunck. Schutz.

ỷ. 294. ΑΝΑΠΤΥΞΑΣ. Ἀναπτύσας Cant. 2. Vide ad ỷ. 254.

ỷ. 295. Κ'ΕΙ ΣΤΕΝΕΙΣ. Κ'ει στένοις Colb. 1. Εἰ στένοις Rob. Mox ὁμῶς, *similiter*, s. *æque atque ego* mavult Schutz. ne ὅμως nimis brevi intervallo geminetur: sed non probo; tales enim geminationes, ut supra monuimus, sæpiuscule occurrunt.

ỷ. 297. ΑΡΧΕΛΕΙΩΝ. Ἀρχελάων Rob. Pauw. mox pro ὅσ' Schol. aliam lectionem indicat, ὥσ', h. e. *quomodo quisque in imperio constitutus, morte sua aciem destituerit*, quod non improbat Schutz.

ỷ. 298. ΑΝΑΝΔΡΟΝ. Ἄναρχον Rob. Mox θανεῖν Mosq. sed suprascripto ultimæ syllabæ ὼν.

ỷ. 299. ΞΕΡΞΗΣ ΜΕΝ. Abest μὲν a Mosq.

ỷ. 300. ΕΜΟΙΣ ΜΕΝ. Deest μὲν Colb. 1. Ask. C. In Rob. sic incipit hic versus. Ἄν· ἐμοῖς μεν—— corruptio videtur orta ex ΑΤ. significantis Personam Atossæ, quod stare debuit extra versum. Mox δώμασι Cant. 2. Ald. Rob. Turn. Δόμοισι Colb. 1. Ask. C. Guelph.

ỷ. 301. ΜΕΛΑΓΧΙΜΟΥ. Μελαγχείμου Rob. Μελαγχίμου, non μελαγχύμου, contra Spanhem. in Callim. Hymn. in Cer. ỷ. 11. tuetur Brunck. vocem paragogam in χιμος, ut multa sunt in ιμος esse docens, ex Eustath. in Homer. p. 1254. l. 22. ubi citatur fragmentum illud nostri, q. v. in ΚΡΗΣΣΑΙΣ. Sed unde illud χιμος adhæret? Terminationem hanc pro lubitu adsumptam ne dixeris. Si in μελάγχιμος et δύσχιμος a χέω deductum sit, *id quod nigrum colorem offundit, id quod mali vel noxæ aliquid offundit*, sic potius scribendum esset μελάγχυμος et δύσχυμος.

ỷ. 303. ΠΑΡ' ΑΚΤΑΣ. Παρακταῖς Mosq. ubi mox Ληνίων pro Σιληνίων.

ỷ. 304. ΧΙΛΙΑΡΧΟΣ. Χιλιάρχης Guelph. Mox Δαρδάκης Ask. C.

Ibid. ΠΛΗΓΗι. Πληγεὶς Colb. 1. Viteb.

ỷ. 305. ΑΦΗΛΑΤΟ. Ἀφήλλατο Cant. 2. Mosq. Ald.

ỷ. 306. ΤΕΝΑΓΩΝ. Τεάγων Ask. D. Τανάγων Ald. Τενέγων Rob. Mox Ἰθαιγενὴς Med. Rob.

ỳ. 307. ΘΑΛΑΣΣΟΠΛΗΚΤΟΝ. Θαλασσόπλαγκτον Ask. B. quæ lectio memoratur etiam a Turneb. in VV. LL. Θαλασσόπλακτον suprascriptum est in Cant. 2.

ỳ. 308. ΛΙΛΑΙΟΣ. Λίχαιος Ven. 2. Mox κ' αρτίστης Colb. 1. κ' Ἀργύστης Ask. A.

ỳ. 309. ΤΗΝ. Τήνδε Cant. 1. 2. Τὴν δὲ Colb. 2. Mox πιλειοθρέμονα Ald.

ỳ. 310. ΚΥΡΙΣΣΟΝ. Κύρισον Cant. 1. Legendum 'κύρισσον cum apostropho, quod monuit Arnald. et post eum Pauw. frustra ac perperam obnitente Abreschio. 'Κυρίσσον item Brunck. Schutz. Pors.

Ibid. ΙΣΧΥΡΑΝ. 'Ισχυρῶς secundum interpr. Lat. haud displicuit Abreschio.

ỳ. 311. ΓΕΙΤΟΝΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ. Γείτονες Αἰγυπτίου Cant. 1. Sed ibi γρ. ῶν. Γειτονῶν Αἰγυπτίων Colb. 1. Γειτόνων Αἰγυπτίου Ald. Rob. Γειτονῶν Αἰγυπτία Mosq., sed suprascripto ȣ.

ỳ. 312. ΦΕΡΕΣΣΕΒΗΣ. Φαρισσεύης Ask. C. Φερισσεύης Colb. 1. 2. Cant. 1. Guelph. Brunck. Schutz. Pors. Recte procul dubio. Error natus est e similitudine quæ intercedit inter β et υ in Codd. MSStis. Miror autem nemini obversatam fuisse injucundissimam repetitionem vocis τρίτος hic, post ỳ. 308., paupertatem ingenii indicantem, minime magno poeta, qui hæc mirum in modum variavit, dignam. Crediderim hic pro τρίτος aliud supplendum esse, quod forte Asyndeton tolleret. Φερισεύης Cant. 2. Φερισέβης Ald. Φρειδεύης Rob.

ỳ. 313. ΦΑΡΝΟΥΧΟΣ. Καὶ Φαρνοῦχος Ald. Καὶ Φανοῦρχος Rob. unde fides conjecturæ Pauwii reponentis κ' Ἀρνοῦχος, ne asyndeton sit. Heathius tamen Φαρνοῦχος retinendum censet, quod Persicum idioma magis redolet, (quod nec latuit Pauwium) et Herodoti auctoritate firmatur, quin et Nostri ỳ. 970. Monet etiam talia asyndeta apud Æschylum haud raro occurrere.

Ibid. ΟΙΔΕ ΝΑΟΣ ΕΚ ΜΙΑΣ ΠΕΣΟΝ. Οἴτε ναὸς ἐκ μιᾶς πέσον Cant. 2. sed τ in οἴτε ab alia manu. Οἵ γ' ἐκ νηὸς μιᾶς πέσον Ask. B. et Cant. 1. nisi quod ναὸς, suprascripto tamen η. Οἴτε ναὸς ἐκ μιᾶς πέσον Mosq. Οἵδε νεὼς ἐκ μιᾶς πέσον Ald. Οἴτε νεὼς ἐκ μιᾶς πέσον Rob. Οἵδε ναὸς ἐξέπεσον μιᾶς Heath. augmenti gratia, obnitente, quod mirere, Brunckio. At recte quidem, si Anapæstum spectes, quo nihil ille motus est; perperam autem si augmentum, de quo unice agebat. Cum Brunckio facit Schutz. 1. Sed et idem in Notis legendum proponit, οἵδε ναὸς ἐκ, μιᾷ πέσον, h. e. ναὸς ἐξέπεσον μιᾷ, scil. ἡμέρᾳ, ut infra, ỳ. 431. Εὖ γὰρ τόδ' ἴσθι, μηδάμ' ἡμέρᾳ μιᾷ Πλῆθος τοσουτάριθμον ἀνθρώπων θανεῖν. Sed durissimum hoc esse arbitror. Quin vide Notas Varr. Philologg. Præclare versum restituit Pors. legendo, Οἵδε ναὸς ἔπεσον ἐκ μιᾶς. Sic Schutz. 2.

ỳ. 314. ΜΑΤΑΛΛΟΣ. Μάτταλος Ald. Μίταλλος Rob. et ι suprascriptum est in Cant. 1. Μάταλος Mosq. Inter Χρυσεὺς et Ματάλλος commate interpungit Brunck., ut sint duo nomina. Sic Schutz.

ỷ. 316. ΠΥΡΡΑΝ. Πυρὰν Cant. 1. Guelph. Mosq. Ald. Rob. Πυρσὴν, Attice, Pors. Schutz. 2.

Ibid. ΖΑΠΛΗΘΗ. Ζαπληθεῖ Ald. Rob. Mox δάσκειον Guelph. Mosq.

ỷ. 317. ΕΤΕΓΓ'. 'Ετεγκ' Cant. 2.

Ibid. ΠΟΡΦΥΡΕΑι. Πυρφυρέᾳ Colb. 1. Pronuntiandum tanquam scriptum esset πορφυρᾷ, ne sit Anapæstus in quinto loco. Et sic scripserunt Pors. Schutz. 2.

ỷ. 318. ΜΑΓΟΣ ΑΡΑΒΟΣ. Μέγος Ἄῤῥαβος Ald. Μάγος Ἄῤῥαβος Rob. Μάγος Ἄραθος Brunck. qui prius nomen gentile, posterius viri proprium vocat. Schutz. Mox 'Αρτάβης Ask. C. D. Guelph. Rob.

ỷ. 319. ΜΕΤΟΙΚΟΣ. Ἔποικος Colb. 2. Ask. C. D. Ven. 2. Guelph. Mox ἐκεῖθι pro ἐκεῖ Cant. 1.

ỷ. 320. ΑΜΙΣΤΡΙΣ. 'Αμίστρης Ask. D. Guelph. Ἄμηστρις Brunck. Schutz. Pors.

ỷ. 321. ΣΑΡΔΕΣΙ. Ὁ ἄρδεσι Guelph. Ariomardum qui hic nominatur eundem esse ac qui supra Thebis Ægyptiis advenisse dicitur, docuimus in Notis Varr. Philologg. Hinc firmatur acutissima illa Porsoni conjectura, qui ut canonem suum de versibus in vocem trisyllabam exeuntibus confirmaret, unum vel plures versus h. l. excidisse suspicatus est, ut scribatur scil.

——ὅ τ' ἐσθλὸς 'Αριόμαρδος * * *
* * * * * * * Σάρδεσι
Πένθος παράσχων.——

"Expleat," inquit vir summus, "hiatum, si potest, sagax lector; sed id simul curet, ut verbum 'Αριόμαρδος vocalis sequatur."

ỷ. 322. ΣΕΙΣΑΜΗΣ Ο ΜΥΣΙΟΣ. Nos Σεισάρκης· Alii, Σεισάμης ὁ Μύσιος Θάρυβίς τε· Alii, Σεισάρκης ὁ Μύσιος Θάρμις τε. H. STEPH. Σισάμης θ' ὁ Μύσιος Colb. 2. Guelph. Σίσαρμης θ' ὁ Μύσιος Ask. C. Σισάρκης ὁ Μύσιος Ask. D. Σισάρμης ὁ Μύσιος Ask. A. sed metri gratia refictum in Σισάμης. Σιράμης ὁ Μύσιος Cant. 1. Σησάμης ὁ Μύσιος Colb. 1. f. rectius. Σεισάρκης ὁ Μύσιος Ald. Rob. H. Steph. Σεισάρμης inter VV. LL. recenset Turn. Σησάμης θ' ὁ Μύσιος Brunck. Cf. infra, ỷ. 988. Sic etiam Schutz. 1. Σεισάμης θ' ὁ Μύσιος Schutz. 2. Mox Θάρμις Rob.

ỷ. 324. ΤΑΓΟΣ. Suprascriptum est τάγον in Guelph.

ỷ. 325. ΚΕΙΤΑΙ. Νεῖται Rob. Cum verbum κεῖται ad Tharybin solum pertineat, Pauwius post κατέφθιτο et Μύσιος colo distinguendum judicavit. Heathius autem vulgatam interpunctionem defendit, cum præcedens κατέφθιτο ad plures nominativos referatur.

Ibid. ΜΑΛ' ΕΥΤΥΧΩΣ. Μάλλ' εὐτυχῶς Guelph. Μάλ' εὐτυχῶν Rob.

ỷ. 326. ΣΥΕΝΝΕΣΙΣ. Alii Σύνεσις πρῶτος αὐτός. TURN. Alii Σύννεσις· alii Σύνεσις. Sed Συέννεσις magis mihi placet, qui apud Xenophontem repererim quendam Cilicum regem hoc nomine

appellatum. Fieri autem potest ut plures ejusdem loci reges idem nomen retinuerint: ut omnino existimandum sit ex his nominibus alia ficta esse, alia minime ficta, sed ex historiis deprompta. H. Steph. Συνένεσις Med. Colb. 1. 2. Ask. A. B. Cant. 1. 2. Guelph. Σύνεσις Mosq. Ald. Rob.

Ibid. ΠΡΩΤΟΣ. Πρῶτος αὐτὸς Ask. C. Cant. 1. 2. Ven. 2. Guelph.

Ibid. ΕΥΨΥΧΙΑΝ. Ἀψυχίαν Guelph. α et ευ facile confunduntur in Codicibus, unde non leves aliquando errores orti sunt.

ỷ. 327. ΚΙΛΙΚΩΝ. Ἀκιλίκων Ald.

Ibid. ΑΠΑΡΧΟΣ. Ἔπαρχος Colb. 1. Ask. A. Ἀρχὸς Ask. D. Κιλίκων ἀπ' ἀρχὸς, h. e. ἀρχὸς ἀπὸ Κιλίκων mavult Pauw. quod *nitere* dicit hic. Sed rectius *sordere* monuit Heath. qui ἔπαρχος mavult si quid mutetur. Ἔπαρχος item Brunck. Schutz.

ỷ. 328. ΕΥΚΛΕΩΣ. Ἀνηλεῶς Cant. 1. (et γρ. ἀνηλεῶς Colb. 2.) Rob. Scilicet ευκ in ανη facillime transivit. Cf. supra, ỷ. 326.

ỷ. 329. ΤΟΙΩΝΔΕ Γ' ΑΡΧΟΝΤΩΝ. Τοίων δ' ἀρχόντων Colb. 1. Ask. C. D. Cant. 1. 2. Mosq. Guelph. Ald. Τοιῶνδ' ἀρ ὄντων Turn. Τοιῶνδέ γ' ἀρχῶν, pulcherrime, ex conjectura Canter. unde non opus est ut abjiciatur νῦν. Nimis licenter Wakef. S. C. §. 40. Τὰ τῶνδ' ἀπάρχωσ' ὧν ὑπεμνήσθην πέρι, *atque hæc de illis, quos memoravi, sufficiant.*

Ibid. ΝΥΝ ΥΠΕΜΝΗΣΘΗΝ. Νῦν ὑπεμνήσθω Ask. C. Νῦν ὑπεμνήσθην, quod voluit Stanleius, probavit Pauw. idque ferri posse Brunckio videbatur, sed multo rectius particulam ipse sustulit. Sic Schutz. Pors. Malim tamen cum Cantero Τοιῶνδέ γ' ἀρχῶν νῦν ὑπεμνήσθην πέρι.

ỷ. 330. ΟΛΙΓ' ΑΠΑΓΓΕΛΛΩ. Ὀλίγα γ' ἀπαγγέλλω Colb. 1. Ὀλίγ' ἀπαγγέλω Cant. 2. Ὀλίγ' ἀναγγέλλω Guelph. Ὀλίγ' ἀπαγγελῶ Rob. Mox αἶ, αἶ decies repetitur in Cant. 1. Miror non duodecies factum, ut pulchellus exiret senarius.

ỷ. 332. ΛΙΓΕΑ. Λυγέα Ald. Mox ταῦτ' Ald. Rob. Turn.

ỷ. 334. ΔΗ. Δὲ Cant. 1. Brunck. Schutz. Τὶ Turn. Pors. quæ lectio alteri longe præstat. Mox ἡ pro ἦν habet Ald.

ỷ. 335. ΩΣΤ'. Ὅτ' Ven. 2.

ỷ. 336. ΝΑΙΟΙΣΙΝ. Ναΐησιν Ask. A. B. (et supra in Cant. 2.) Guelph. Ald. Rob. quæ lectio memoratur etiam a Turn. in VV. LL. Sic et Brunck. ut supra, ỷ. 279. Δαΐοισι Mosq.

Ibid. ΕΜΒΟΛΑΙΣ. Συμβολαῖς Colb. 1. 2. Mosq. Viteb.

ỷ. 337. ΜΕΝ ΑΝ. Deest ἂν Colb. 1. 2. Mosq. Mox βαρβάρων Med. Colb. 1. Ask. B. C. Guelph. Mosq. Viteb. Ald. Rob.

ỷ. 338. ΕΛΛΗΣΙ. Ἕλλησιν procul dubio scribendum, cum Arnaldo, Pauwio, et reliquis post hos omnibus. Quin et ναυσὶν dedit Pors. rectius quam ναυσὶ ante κρατῆσαι.

ỷ. 341. ΚΑΙ ΓΑΡ. Καὶ abest a Mosq.

ỷ. 342. ΩΝ ΗΓΕ ΠΛΗΘΟΣ. Νεῶν τὸ πλῆθος apud Plutarch. in Themist. p. 119. quod nec Pauwium latuit, nec tamen ita in exemplari suo Plutarchum legisse existimat Abresch., sed tantum

ideo citavisse νεῶν τὸ πλῆθος, ut verbis abrupte et extra nexum suum laudatis sensus constaret. Mox ὑπερκάμποι Mosq.

ϔ. 343. ΕΠΤΑ Θ'. Citatur a Plutarcho in Themistocle hic versus cum duobus præcedentibus, cujus lectio omnino nostræ respondet; nisi quod habet ἑπτά τι, non eliso ι per Apostrophum: et revera ita minus asper est versus. H. Steph. At vide supra ϔ. 342. Ἑπτὰ δ' Colb. 1. Ald.

ϔ. 344. ΜΗ ΣΟΙ ΔΟΚΟΥΜΕΝ. Μή σοι δοκῶμεν Guelph. Μέσοι δοκοῦμεν Ald. Μὴ non hic interrogative sed negative poni vidit Heath. ob sequens ἀλλά. Itaque legit sine interrogatione, Μή σοι δοκῶμεν, *ne tibi videamur*. Sic Brunck. Schutz. Cf. Notas Varr. Philologg.

Ibid. ΛΕΙΦΘΗΝΑΙ. Ληφθῆναι Med. Mosq.

ϔ. 345. ΣΤΡΑΤΟΝ. Inepta est Schol. lectio, λαὸν, quod vetat metri lex, nisi λεὼν legeris. Monet autem Abresch. λαὸν pro στρατῷ cadente Græcitate frequentari, ut apud Du Cangium videas; sed et usum ejus antiquissimum probari apud Nostrum, infra ϔ. 731. Et ut ναυτικὸς στρατὸς ϔ. 730. sic ϔ. 383. ναυτικὸν λεών. Contra στρατὸν pro λαὸν Eumen. ϔ. 686. 892. ubi vide quæ annotata.

ϔ. 346. ΙΣΟΡΡΟΠΩι. Ἰσορόπῳ Ald.

ϔ. 348. ΕΣΤ' ΑΡ'. Ἔτ' ἄρ' Ask. A. D. Cant. 1. 2. Mosq. Viteb. Guelph. Ἔστ' ἄρ' Brunck. Schutz. Pors. Hunc versum una cum præcedente Atossæ tribuit Schutz. totum locum sic legens,

ΑΤ. Θεοὶ πόλιν σώζουσι Παλλάδος θεᾶς.
Ἔτ' ἄρ' Ἀθηνῶν ἔστ' ἀπόρθητος πόλις;
ΑΓΓ. Ἀνδρῶν γὰρ ὄντων, ἕρκος ἐστὶν ἀσφαλές.

At. *Dii profecto urbem Palladis servant.*—— *Adhucne igitur Athenarum urbs invicta est?* Nunt. Est profecto, nec mirum. *Nam cum iis virorum* fortium *copia sit, firmissimo utuntur munimento.* Quam suam conjecturam pro certissima venditat. At vide certissimis certiora; ipse enim in edit. 2. priorem ex his versibus orationi nuntii continuat, sic etiam legens,

Τάλαντα βρίσας οὐκ ἰσοῤῥόπῳ τύχῃ·
Θεὸς πόλιν δ' ἔσωσε Παλλάδος θεᾶς.

Deinde,

ΑΤ. Ἔτ' ἄρ', κ. τ. λ.
ΑΓΓ. Ἀνδρῶν γὰρ, κ. τ. λ.

Ego nihil mutatum velim, præter accentum in ἆρα, ut sit ἆρ' non ἄρ'. Ἆρα autem non tantum interrogativam sed conclusivam habere significationem, post Dorvillium docet Valcken. ad Phœniss. ϔ. 569. Ὀδυνηρὸς ἆρ' ὁ πλοῦτος ὃν ζητεῖς ἔχειν, et sic edidit etiam Pors. [ϔ. 575.]

ϔ. 349. ΕΡΚΟΣ. Ἔργος Cant. 2.

ỳ. 350. ΑΡΧΗ ΔΕ. Abest δὲ a Colb 1. Mox deest ἦν Colb. 2.

ỳ. 352. ΠΛΗΘΕΙ ΚΑΤΑΥΧΗΣΑΣ ΝΕΩΝ. Πλήθη καταυχήσας νεῶν Guelph. Πλήθει καταυχήσας νεῶν Ald. Πλήθει κατακαυχήσας νῶν Turn. qui in Notis monet legendum esse νεῶν.

ỳ. 353. ΗΡΞΕΝ ΜΕΝ. Ἦρξε μὲν Cant. 2. Guelph. Ald. Turn. Μὲν deest in Rob.

ỳ. 358. ΣΕΛΜΑΣΙ. Σέλματι Cant. 2.

ỳ. 359. ΝΕΩΝ ΕΠΕΝΘΟΡΟΝΤΕΣ. Ναῶν ἐπανθορόντες Cant. 2. Viteb. Ask. D. Med. Νεῶν ἐπανθορόντες Colb. 1. Cant. 1. Ναῶν ἐπενθορόντες Ven. 1. 2. Guelph. Νεῶν ἐπενθορῶντες Ald. Νῦν ἐπανθόροντες Mosq.

Ibid. ΑΛΛΟΣΙ. Scribendum ἄλλοσι cum reliquis editt. Ἄλλοσι erat error typ. in Stanleiana.

ỳ. 360. ΒΙΟΤΟΝ. Βίον Colb. 1. Mosq. Viteb. ubi etiam κρυφαία.

ỳ. 362. ΤΟΝ ΘΕΩΝ ΦΘΟΝΟΝ. Τῶν θεῶν φθόνον Ask. D. Τὸν θεῦ φθόνον Ask. A.

ỳ. 363. ΠΑΣΙ ΠΡΟΦΩΝΕΙ ΤΟΝΔΕ. Πᾶσιν προφωνεῖ τόνδε Med. Pors. Πᾶσι προσφωνεῖ τόνδε Cant. 1. Ald. Rob. Πᾶσι προσφωνεῖ τοιόνδε Ven. 2. Πᾶσι προφωνεῖ τὸν δ' ἐν Colb. 1.

ỳ. 364. ΧΘΟΝΑ. Φλόγα Ask. C. D. Ven. 2. Rob.

ỳ. 365. ΤΕΜΕΝΟΣ ΑΙΘΕΡΟΣ ΛΑΒΗι. Λάβῃ τέμενος αἰθέρος Cant. 1.

ỳ. 366. ΣΤΙΧΟΙΣ. Στοίχοις Med. Colb. 1. 2. Cant. 2. Στίχοις Mosq. suprascripto αις. Verba concinniori ordine disposuisse videbatur Brunck., Τάξαι νεῶν μὲν στῖφος, et sic Schutz. 1. Sed non viderunt oppositionem esse inter νεῶν στίφος μὲν et ἄλλας δὲ, *catervam navium quidem circum exitus disponere; alias autem circum Ajacis insulam.* Itaque cave particulam istam loco moveas. Et vulgatum ordinem, nescio an consulto, restituit Schutz. 2. silet enim in VV. LL. ad finem editionis suæ. Porro στῖφος, non στίφος dant Brunck. et reliqui. Mox ἁλιρόθυς Ald. Rob.

ỳ. 368. ΝΗΣΟΝ. Νήσων Ald. Νῦσον Rob. Commate tantum ad finem hujus versus distinguit Schutz. Melius colon adhibuisset.

ỳ. 370. ΝΑΥΣΙ. Νηυσὶν Med. Ναυσὶν Pors. quod præstat.

ỳ. 371. ΣΤΕΡΕΣΘΑΙ. Στερίσκεσθαι Colb. 1. Mosq.

Ibid. ΚΡΑΤΟΣ. Nihili est Schol. lectio κράτος, vel si, ut conjecit Abresch., ille salvo metro, κάρτος dederit.

ỳ. 372. ΥΠ' ΕΚΘΥΜΟΥ. Nos ὑπ' εὐθύμου, alii ὑπ' ἐκθύμου. Et hoc mihi magis placet quam εὐθύμου, quod Scholiastes exponit ἀλάζονος καὶ τερπομένης. H. STEPH. Patet vero e VV. LL. Scholiasten legisse ὑπερθύμου, nam ὑπὲρ θύμου Colb. 2. Ὑπερθύμου Ask. A. D. Mosq. Guelph. Rob. quæ lectio notatur etiam a Turn. Mox φρενὸς Mosq. et deinde πιθάρχῳ.

ỳ. 375. ΔΕΙΠΝΟΝ. Δεῖπνόν τ' Brunck. Schutz. Pors.

Ibid. ΝΑΥΑΤΗΣ. Ναυβάτης τ' Med. Rob. Ask. A. ubi deest τ'. Ναυάτης δ' Guelph. Ναύτης τ' Ald. Rectius ναυβάτης quam ναυάτης scribendum, post viros doctos ad Polluc. I. 95. et VII. 131. bene monet Abresch. falsumque esse Barnes. qui ad Eurip.

Iphig. Taur. ỷ. 1380. factum vult per epenthesin literæ α ex ναύτης. Ναυβάτης item Brunck. Schutz. Pors.

ỷ. 376. ΤΡΟΠΟΥΤΟ. Ἐτροποῦτο, retento augmento, Heath. Brunck. Schutz. Pors. Mox σκαρμὸν Cant. 1.

ỷ. 379. ΝΑΥΝ. Ναῦς Guelph. Mosq.

Ibid. ΠΑΣ Θ'. Πᾶς δ' Med. Colb. 2. sed ibi suprascriptum θ'. Colon tantum, ad finem hujus et sequentis versiculi habet Pors. Non nisi comma ad finem hujus versiculi Schutz.

ỷ. 380. ΤΑΞΙΝ. Τάξιν Ald. Mox νεὼς μακρᾶς excidit e Mosq.

ỷ. 382. ΚΑΙ ΠΑΝΝΥΧΟΙ. Καὶ πάννυχοι Ald. Deest καὶ in Rob. ubi et διάπλουν legitur.

ỷ. 383. ΝΑΩΝ. Νεῶν Brunck. Schutz.

ỷ. 384. ΜΑΛ'. Μᾶλλον Ask. C. Mox οὐδαμοῦ Ask. D.

ỷ. 387. ΚΑΤΕΣΧΕ ΓΑΙΑΝ. Κατέσχε γῆν Ald. Κατάγε γαῖαν Mosq.

ỷ. 388. ΗΧΗι. Ἠχεῖ Ask. D. Rob. Ἠχοῖ suprascriptum in Cant. 2. Nihili est quod voluit Arnald. Animadv. p. 209. Πρῶτοι σὺν ἤχῃ. Ἤδη, mox, *statim*, Pauw. Si quos ἤχῃ offendat, ob duriorem ellipsin τῆς σὺν, iis auctor est Abresch. ut reponant vel ἠχὴ, ut sit ἠχὴ κέλαδος, i. q. ἠχὴ κελαδεινὴ, vel ἠχῆς, h. e. ἠχηεὶς κέλαδος. Neutrum ferendum quidem. Ἤδη probavit Heath. Ἠχοῖ Brunck. post Pierson. ad Mœrin, p. 176. Sic Schutz. Pors. quam quidem conjecturam et certissimam et pulcherrimam esse arbitror, eamque plane confirmant seqq. ΑΝΤηλάλαξεν ἠχώ. Sed quæ est hæc imago, quam vividis coloribus, quam verissime depicta!

ỷ. 389. ΕΥΦΗΜΗΣΕΝ. Ἐφήμισεν Cant. 1. Ηὐφήμησεν Brunck. Schutz.

ỷ. 392. ΟΥ ΓΑΡ ΩΣ ΦΥΓΗι. Οὐδὲ γὰρ ὡς ἐν φυγῇ Ven. 1. Ald. Οὐ γὰρ ὡς φυγεῖν Rob. quod non improbat Pauw. sed recte vulgatam præfert ob sequens εἰς μάχην.

ỷ. 393. ΕΦΥΜΝΟΥΝ. Ἐφήμουν Colb. 1. 2. Guelph. Cant. 1. γρ. εὐφήμουν Cant. 2.

ỷ. 394. ΟΡΜΩΝΤΕΣ. Ὀρῶντες Guelph. Ὀρῶντας Rob.

ỷ. 395. ΠΑΝΤ' ΕΚΕΙΝ'. Locum misere depravat Schutz. dum corrigit πάντα θεῖν'. Nimirum πάντ' ἐκεῖν' elegantissime dicitur de omnibus Græcorum copiis. Et ipse vulgatam exhibet in edit. 2.

ỷ. 396. ΕΠΕΙ ΔΕ. Εὐθὺς δὲ Med. Ven. 2. Colb. 2. Ask. B. C. D. Guelph. Mosq. Viteb. Rob. notante etiam Turnebo in VV. LL. quod tamen infra habes ỷ. 408. Sed pulcherrime Pors. ex ἐπεὶ δὲ restituit ἔπειτα. Mox ξὺν ἐμβολῇ disjunctim mavult Abresch.

ỷ. 397. ΚΕΛΕΥΣΜΑΤΟΣ. Κελεύματος Med. Mosq. Viteb.

ỷ. 398. ΗΣΑΝ. Εἶσαν Ald.

Ibid. ΕΚΦΑΝΕΙΣ. Ἐμφανεῖς Ask. A. Rob. quod et notat Turn. Ἐκφανῆς Mosq.

ỷ. 399. ΕΥΤΑΚΤΟΝ. Εὐτάκτως Med. Ask. C. D. Cant. 1. Guelph. Mosq. et suprascriptum in Cant. 2. Εὐρόχως Ask. B. Εὔτακτοι Ald.

ỷ. 401. ΥΠΕΞΕΧΩΡΕΙ. Ἐπεξεχώρει Med. Colb. 1. 2. Cant. 1. 2.

Ven. 1. 2. Mosq. Viteb. Turn. Brunck. Schutz. Pors. quod longe melius, alterum enim timoris notionem subindicat, quod tamen haud multum discrepat ab iis quæ narrat Herodotus VIII. 84. Οἱ μὲν δὴ ἄλλοι Ἕλληνες ἐπὶ πρύμνην ἀνεκρέοντο, καὶ ὤκελον τὰς νῆας. Ἀμεινίης δὲ Παλληνεὺς, ἀνὴρ Ἀθηναῖος, ἐξαναχθεὶς νηΐ ἐμβάλλει.

℣. 403. ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΤΕ ΔΕ. Ἐλεῦτε δὴ Mosq.

℣. 404. ΘΕΩΝ ΤΕ. Deest Cant. 2.

℣. 408. ΕΝ ΝΑΙ. Ἐν νυκτὶ Rob.

℣. 411. ΕΠ' ΑΛΛΗΝ Δ'. Abest δ' a Cant. 1. Mox ηὔθυνεν Med. Ἴθυνε Cant. 1. 2. Guelph. Mosq. Ald. Turn.

℣. 412. ΤΑ ΠΡΩΤΑ. Καὶ πρῶτα Ask. D. Guelph. Rob. quod non displicet.

Ibid. ΔΗ ΡΕΥΜΑ ΠΕΡΣΙΚΟΥ. Νῦν ῥεῦμα Περσικοῦ Med. Οὖν ῥεῦμα Περσικοῦ Colb. 1. Ven. 1. Ald. Νῦν Περσικοῦ ῥεῦμα Cant. 2.

℣. 413. ΝΕΩΝ. Νεῶν τῶν Περσικῶν Guelph. quod glossema est apertum. Totum locum sic legit Pauw.

——ὡς δὲ πλῆθος ἐν στενῷ νεῶν
Ἤθροιστ', ἀρωγή τ' οὔτις ἀλλήλοις παρῆν,
Αὐτοὶ δ' ὑφ' αὐτῶν ἐμβόλαις χαλκοστόμοις
Παίοντ', ἔθραυον πάντα κωπήρη στόλον.
Ἑλληνικαί τε νῆες, κ. τ. λ.

Sic omnia pulchre cohærere affirmat, et inde τὲ geminari, quia ἀρωγή τ' οὔτις παρῆν, et Ἑλληνικαί τε νῆες, sese mutuo respiciunt. Sed ἀρωγὴ δ' omnino retinendum esse docet Heath., Ἑλληνικαί τε νῆες autem conjungi debere cum πλῆθος ἤθροιστο, et quæ interponuntur parenthesi esse includenda. Mihi quoque particulam τὲ male post ἀρωγὴ adhibuisse videtur Pauw. quæ post αὐτοὶ inserenda erat; unde totum locum, levissima mutatione sic expediveris;

——ὡς δὲ πλῆθος ἐν στενῷ νεῶν
Ἤθροιστ', ἀρωγὴ δ' οὔτις ἀλλήλοις παρῆν,
Αὐτοί θ' ὑφ' αὐτῶν ἐμβόλαις χαλκοστόμοις
Παισθέντ' ἔθραυον πάντα κωπήρη στόλον,
Ἑλληνικαί τε νῆες οὐκ ἀφραδμόνως
Κύκλῳ πέριξ ἔθεινον.——

Sed cum multitudo navium in angustum coarctabatur, ut auxilio sibi mutuo esse non possent, tum ipsi suarum navium rostris æreis omnem remigandi apparatum percussum diffringebant, tum Græcorum naves haud inconsulto, sed occasionem nactæ, *circum undique premebant.* Hic perspicue opponuntur Αὐτοί τε, Ἑλληνικαί τε νῆες, copiæ Persarum et Græcorum. Nihil hoc clarius.

℣. 414. ΑΛΛΗΛΟΙΣ ΠΑΡΗΝ. Παρῆν ἀλλήλοις Cant. 2.

℣. 415. ΥΦ' ΑΥΤΩΝ. Nos ὑπ' αὐτῶν, alii ὑφ' αὐτῶν, quæ lectio mihi magis probatur, sive apostrophus in παίοντ' eliserit ι, ut Scholiastæ placet, sive, ut ego malo, eliserit ο. H. Steph. Ὑπ' αὐτῶν præter Steph. habent Mosq. Ald.

Ibid. ΕΜΒΟΛΑΙΣ. Ἐμβόλοις, ut Stanl. in curis secundis, mavu

Abresch. qui monet ἐμβολὴν nusquam de navis rostro occurrere, ἐμβόλους χαλκοστόμους autem legi apud Aristid. tom. II. p. 341. Nec id Brunckio videtur displicuisse. Schutzius vero tuetur ἐμβόλαις pro rostris ex Xenoph. Hist. Græc. IV. 3. ἐμβολὰς ἐχούσῃ τῇ τριήρει.

ỷ. 416. ΠΑΙΟΝΤ'. Scholiastem reprehendit Pauw. quod παίοντ' pro duali habuerit, cum pro ἐπαίοντο positum sit (ut ipse affirmat) quod nonvult metrum. Ubi miror tamen virum cl. qui diphthongos ubique corripere amat, non admisisse tres priores syllabas pro Anapæsto in primo loco. Ad quam rationem confugit Heath. sed παίοντ' retinet Brunck. sic scribens, "Turpiter hic se dat Heathius, *lege*, ait, ἐπαίοντ', *augmentum enim non respuit metrum*. Sed patiturne metrum diphthongum αι in senario corripi? Hoc certo scimus, *respuisse* Atticas aures. Talis versus cachinnis et sibilis exceptus fuisset. Commentum de non omittendo augmento confutavit cl. Musgrav. initio exercitationum in Euripidem." Hæc Brunckius, qui cum recte Heathium reprehenderit, in cæteris ipse reprehensione eget; nulla enim lex verior aut certior illa est quæ augmentum ubique servandum esse statuit. Cum Brunckio tamen facit Schutz. 1. Sed præclara est lectio Porsoni, παισθέντ', unde facillime expeditur totus locus. Sic Schutz. 2. Mox κωτήρη habet Rob.

ỷ. 417. ΑΦΡΑΔΜΟΝΩΣ. 'Αφρασμόνως Colb. 1.

ỷ. 418. ΥΠΤΙΟΥΤΟ ΔΕ. 'Υπτιοῦτο δὴ malunt Heath. Brunck. Schutz.

ỷ. 419. ΘΑΛΑΣΣΑ Δ' ΟΥΚ ΕΤ' ΗΝ ΙΔΕΙΝ. Nos θάλασσαν οὐκ ἔτ' ἦν ἰδεῖν· Ναυαγίων πλήθουσαν, alii θάλασσα δ' οὐκέτ' ἦν ἰδεῖν Ναυαγίων πλήθουσα. Mihi magis placet altera lectio, modo distinguas post ἰδεῖν, quod et feci. Non enim dicit, Οὐκ ἔτ' ἦν ἰδεῖν θάλασσαν πλήθουσαν ναυαγίων, immo vero ostendit fuisse πλήθουσαν ναυαγίων, sed οὐκ ἔτ' ἦν ἰδεῖν θάλασσαν, ἅτε δὴ πλήθουσαν ναυαγίων. Si legas θάλασσα, ita intelligendum fuerit, θάλασσα οὐκ ἔτι ἦν ἰδεῖν, id est, ὥστε τινα ἰδεῖν αὐτὴν, vel ὥστε τινα δύνασθαι αὐτὴν ἰδεῖν. Est tamen in hoc dicendi genere, ut aptior, ita etiam usitatior, passivus infinitivus, cum quo sæpe subauditur ὥστε. H. STEPH. Θάλασσαν οὐκ ἔτ' ἦν ἰδεῖν Ναυαγίων πλήθουσαν habent etiam Ald. Turn. Stephanus autem, dum nimis argute disputavit, metrum labascens non vidit.

ỷ. 420. ΦΟΝΟΥ ΒΡΟΤΩΝ. Βροτῶν φόνου Cant. 2.

ỷ. 421. ΕΚΠΛΗΘΥΝΟΝ. 'Επλήθυνον Colb. 1. 2. Ask. A. Mosq. Ald. 'Επλήθυνεν Viteb. 'Επλήθυον Cant. 1. 2. (sed refictum in Cant. 2. a secunda manu) Rob. quæ lectio memoratur etiam ab H. Steph. estque procul dubio verissima, quod satis per metrum declaratur, falsus est enim Pauwius, quod nec Heathium latuit, cum de lectionibus Ald. et Rob. dicit *neutram* displicere. Vid. Agam. ỷ. 878. 'Επλήθυον item Brunck. Schutz. Pors. 'Επήνθεον voluit Wakef. S. C. §. 40. ut Agam. ỷ. 670. 'Ορῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς, et Lucret. V. sub fin. *Tum mare velivolum florebat navibus*. Sed ἐπήνθουν dixisset Æschylus, ni fallor.

ỷ. 422. ΑΚΟΣΜΩΣ. 'Ακόσμῳ Is. Casaub.

℣. 423. ΒΑΡΒΑΡΟΥ. Βαρβάρων Rob.

℣. 424. ΤΟΙ Δ'. Οἱ δ' mavult Schutz. ne sit Dorismus extra canticum. Mox θύνες Rob. Deinde ἰχθίων Cant. a prima manu.

℣. 425. ΘΡΑΥΣΜΑΣΙΝ Τ' ΕΡΕΙΠΙΩΝ. Θραύσμασί τ' ἐρειπίων Cant. 1. Ald. Turn. Θραύμασί τ' ἐρειπίων Ask. D. Rob. Θαύμασί τ' ἐρειπίων Cant. 2. sed ρ additum a secunda manu. Θραύμασίν τ' ἐριπίων Med. Θραύμασίν τ' ἐρειπίων Guelph. Mox ἐράχιζον Mosq.

℣. 426. ΟΙΜΩΓΗι. Οἰμωγῆς Med. Οἰμογὴ Ald.

℣. 427. ΚΩΚΥΜΑΣΙΝ. Deest ν in Cant. 1. 2. Guelph. Ald. Rob. Turn. Mox πελασγίαν Colb. 2. quod et suprascriptum in Cant. 1. 2. Mosq. sic et Rob.

℣. 428. ΑΦΕΙΛΕΤΟ. Nihili est quod voluit Pauw., ἀφείλκετο, sic interpretatus, *Donec a nigra nocte oculus abstraheretur*: donec tenebræ surriperent oculis, qui cædi poterant. Hoc vero non ferendum esse docuit Heath.

℣. 429. ΕΙ. Εἰς Ald.

℣. 430. ΣΤΟΙΧΗΓΟΡΟΙΗΝ. Στιχηγορίην Ask. C. D. Mosq.

Ibid. ΕΚΠΛΗΣΑΙΜΙ ΣΟΙ. 'Επλήσαιμί σοι Mosq. 'Εκπρήξαιμί σοι conjecit Wakef. S. C. §. 61. sed nulla de causa.

℣. 431. ΜΗΔ' ΑΝ. Μηδάμ' Colb. 2. Brunck. qui hæc scribit: " Vulgo legitur μήδ' ἂν, pendente ac nullo fere sensu. Perperam, si ad vulgata Græca exigantur Latina, interpres, *nunquam una die occubuisse*. Græca valent, *nunquam una die perituram fuisse*; et ad explendam sententiam aliquid desideratur. Sed corrupta illa lectio est. Cod. A. in textu perspicue Μηδάμ' superscripta glossa Μηδαμῶς. Cod. B. in textu, ubi semper fere deterior lectio, Μήδ' ἄν. In margine adscriptum γρ. μηδάμ' ἡμέρᾳ, quo refertur interlinearis glossa: γίνωσκε γὰρ εὖ, ὅτι οὐδόλως ἐτελεύτησεν ἐν τῷ κόσμῳ ὅλῳ τόσος λαὸς ἐν μίᾳ ἡμέρᾳ, ὅσος ἐκεῖσε ἀπὸ τῶν βαρβαρῶν. Græcis poetis in usu sunt οὐδαμᾶ et μηδαμᾶ, ultima longa; nec non οὐδαμὰ et μηδαμὰ ultima brevi. Οὐδαμὰ ter occurrit in Theocriti Messoribus in tribus continuis versibus, in Anacreontis Galliambis apud Hephæstionem, p. 40. recte emendatis a Toupio ad Suidam [tom. III. p. 113. S. B.] et alibi. In Soph. Œd. Col. bis latet μηδαμά, ℣. 517.

Τό τοι πολὺ καὶ μηδαμὰ λῆγον.

Perperam editt. ne quidem excepta illa, quam laudavi, Jo. Burtoni, μηδαμᾶ exhibent, quod versum pessundat. Est enim Ion. a majore, trim. brachyc. Pæona secundum habens in prima sede, ℣. 1698. vulgo legitur,

Καὶ γὰρ ὁ μηδαμῆ δὴ τὸ φίλον φίλον.

Idem ille Burtonus annotat: *malim* μηδὲν, *nam* μηδαμῆ *versus non patitur*. Scribendum:

Καὶ γὰρ ὁ μηδαμὰ δὴ φίλον ἦν φίλον.

Versus est Anapæst. dim. Antistrophico ad amussim æquatus:

Οὐ τὸ μὲν, ἄλλο δὲ μὴ, πατρὸς ἔμφυτον.

In Antig. ✝. 830.

Χίων τ' ὕδαμὰ λείπει.

Male vulgo excusum ὕδαμᾶ. Versus est Pherecrat. Pes primus Antispastus, cui respondet epitritus quartus in Stropha, 'Ακτὰν, ὅθ' ὑμεναίων." Hactenus Brunck. ac recte quidem. Junge Prom. Vinct. ✝. 524. Μηδάμ' item Schutz. Pors.

✝. 432. ΤΟΣΟΥΤΑΡΙΘΜΟΝ. Τοσοῦτ' ἀριθμὸν Guelph. Ald. Turn. Inverso ordine scriptum fuisse in aliis libris τοσουτάριθμον πλῆθος, teste Schol. affirmat Pauw. quod illi non deterius videtur. Haud multum interest; mihi tamen vulgatum rotundius sonat, et nescio an hoc e Schol. plane colligi possit; an potius ipse legerit τοσοῦτ' ἀριθμὸν, ut dederunt Ald. Turn. Eodem res redit quoad sensum, sed elegantius est verbum compositum.

✝. 433. ΑΙ ΑΙ. Octies in Cant. 1. Vide supra ad ✝. 331.

Ibid. ΕΡΡΩΓΕΝ. Ἔρϐωγεν Cant. 2. sed ρ in ϐ refictum a secunda manu. Ἔρρωται Med. f. ex imperito scriba, qui ἔρρηκται, glossema ad ἔρρωγεν in ἔρρωται mutavit. Ἔρρωται tamen et Mosq. apud Schutz. Ἔρρωγε Guelph. Ald. Turn.

✝. 434. ΒΑΡΒΑΡΩΝ. Βαρβάρῳ Ask. C. D.

✝. 435. ΕΥ ΝΥΝ. Εὖ νυν, enclitice mavult Schutz. 1.

Ibid. ΤΟΔ' ΙΣΘΙ. Τάδ' ἴσθι Wakef. S. C. §. CLXXXIII. sic conjungens, εὖ ἴσθι τάδε κακῶν (ut μάσσονα κακῶν, ✝. 440., πολλὰ κακῶν ✝. 513.) μηδέπω μεσοῦν, *nondum dimidium iter perfecisse*. Sed mihi μεσοῦν κακὸν præplacet.

Ibid. ΜΕΣΟΥΝ ΚΑΚΩΝ. Μεσοῦντες κακῶν Ask. C. Μεσοῦν κακὸν Colb. 1. 2. Mosq. quæ lectio notatur ab H. Steph. eamque receperim, ut Med. ✝. 59. ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοὐδέπω μεσοῖ. Aliter ad μεσοῦν intelligendum erit σέ.

✝. 436. ΕΠ' ΑΥΤΟΥΣ. 'Επ' αὐτοῖς Med. Colb. 1. 2. Ask. C. D. Ven. 2. Guelph. Ald. Rob.

Ibid. ΠΑΘΟΥΣ. Πένθους Cant. 1. Ven. 2. Et sic Ask. C. D. Colb. 2. Cant. 2. sed supra πάθους.

✝. 437. ΩΣ. Ὃς Ald.

✝. 439. ΤΙΝ'. Τί δ' Guelph.

✝. 440. ΕΣ. Ὡς Colb. 1. Commate post ἐλθεῖν distinguunt Brunck. Schutz.

✝. 441. ΟΣΟΙΠΕΡ ΗΣΑΝ. Ὅσοι παρῆσαν Ask. A.

Ibid. ΦΥΣΙΝ. Φύσει Colb. 2. Ask. C. D. Ven. 2. et Cant. 2. (sed ibi supra φύσιν) Guelph.

✝. 442. Κ' ΕΥΓΕΝΕΙΑΝ. Καὶ εὐγένειαν Mosq. Ald. Rob.

Ibid. ΕΚΠΡΕΠΕΙΣ. Εὐπρεπεῖς Colb. 1. Ask. D. Mosq. Ven. 2. Guelph. Rob.

✝. 444. ΟΙΚΤΡΩΣ ΔΥΣΚΛΕΕΣΤΑΤΩι ΜΟΡΩι. Alii αἰσχρῶς. Sed quum sequatur δυσκλεεστάτῳ, malo οἰκτρῶς· ne si Euripides in hunc

versum inciderit dicat iterum, Δὶς ταὐτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος. H. STEPH. Αἰσχρῶς δυσκλεεστάτῳ πότμῳ Colb. 1. Mosq. Αἰσχρῶς δυσκλεεστάτῳ μόρῳ Med. Ask. B. C. Viteb. Ox. Cant. 2. Rob. et agnoscit Turn. inter VV. LL. Αἰσχρῶς δυστυχεστάτῳ μόρῳ Colb. 2. Ask. D. Ven. 2. Cant. 1. Guelph.

℣. 445. ΟΙ 'ΓΩ. Οἵ ἐγὼ Cant. 2. Ald. Rob. Turn. H. Steph. Brunck.

℣. 446. ΜΟΡΩι ΔΕ. Abest δὲ ab Ald. Δὲ μόρῳ Rob.

℣. 447. ΠΡΟΣΘΕ. Πρόθεν· Colb. 1. Πρόσθεν Cant. 1. Guelph. Mosq. Viteb. Ald. Locum sic distinguit ac legit Pauw. Πρόσθε Σαλαμῖνος, τόπον βαιὰ, δύσορμος ναυσίν. Sed bene monet Heath. τόπον *situm* tantummodo denotare, nunquam *magnitudinem*. Sic infra, ℣. 792. Τὸν Ἑλλήνων τόπον.

℣. 448. ΝΑΥΣΙΝ. Νηυσὶν Viteb. Mox φιλόχωρος Mosq.

℣. 449. ΠΟΝΤΙΑΣ ΑΚΤΗΣ ΕΠΙ. Nihili est, ut vidit Heath. emendatio Pauwii, rescribentis ποντίας ἄλμης ἔπι, quæ sic explicat, *Pan, qui terram et arva amat, in mari hanc insulam sibi elegit parvam.* Ποντιὰς Mosq.

℣. 450. ΟΤΑΝ. Ὅτ' ἂν Rob.

℣. 452. ΚΤΕΙΝΟΙΕΝ ΕΥΧΕΙΡΩΤΟΝ. Κτείνοιεν εὐχείρως τον Colb. 2. Mosq. Κτείνειεν εὐχείρωτον Colb. 1. Κτείνειεν ἐχείρωτον Guelph. Κτείνεια εὐχείρω τὸν Ald. Κτείνειαεν [κτείνειαν voluit] εὐχείρωτον Schutz. 2. Κτείνειαν εὐχείρωτον Pors. Sed suadet ὑπεκσώζοιεν, ut vulgatam retineamus.

℣. 453. ΕΙΝΑΛΙΩΝ. Ἐναλίων Med. Colb. 1. 2. Ἀλίων Cant. 2. unde conjicio ibi etiam scriptum fuisse ἐναλίων, syllabam vero εν, quæ ultima erat in ἐκσώζοιεν ut fit, neglexisse librarium. Ἐναλίων item Heath. Brunck. Schutz. Pors. et sic procul dubio legendum. Εἰν ἀλίων Ald.

Ibid. ΠΟΡΩΝ. Πόρον Rob. Comma tantum hic apponunt Brunck. Schutz.

℣. 454. ΩΣ ΓΑΡ ΘΕΟΣ. Ὡς γὰρ ὁ θεὸς Mosq.

℣. 455. ΕΛΛΗΣΙΝ. Ἕλλησι Cant. 1. 2. Guelph. Mosq. Ald. Turn. Mox εὐχάλκοιο Mosq.

℣. 458. ΚΥΚΛΟΥΝΤΟ. Ἐκυκλοῦντο Guelph. Viteb. Mosq. rectissime. Et sic Pors. Schutz. 2. Κυκλοῦντο, augmento eliso propter versum præcedentem in vocali positione longa desinentem Heath. Sed quid hoc velit non capio. Versus desinit in δὲ, quæ tamen particula positione ante simplicem consonantem κ longa non erit. Κυκλοῦντο item Brunck. (qui Valcken. laudat ad Phœniss. ℣. 891.) Schutz. 1.

℣. 459. ΟΠΟΙ. Ὅπη Cant. 2.

Ibid. ΓΑΡ ΕΚ ΧΕΡΩΝ. Γὰρ ἐκ χειρῶν Ald. Ἐκ χειρῶν Rob. omisso γάρ.

℣. 460. ΠΕΤΡΗιΣΙΝ. Apud Schol. legitur πέτροισιν, quod idem valet. H. STEPH. Sic Mosq. Viteb.

Ibid. ΗΡΑΣΣΑΝΤΟ ΤΟΞΙΚΗΣ Δ'. Ἠράσσαντο τοξικῆς τ' Med.

Colb. 1. 2. Brunck. Schutz. Ἠράξαντο vel ἠράσσοντο Abresch. Posterius prætulerim ob sequens ὤλλυσαν, et sic Pors.

ỿ. 461. ΘΩΜΙΓΓΟΣ. Θόμιγγος Cant. 2.

Ibid. ΠΡΟΣΠΙΠΤΟΝΤΕΣ. Puto Æschylum scripsisse προσπίτνοντες. CANTER. Sic Cant. 2. Rob. Pauw. Brunck. Schutz. Pors. rectissime procul dubio. Προσπεσόντες Marg. Ask. Πίπτοντες Colb. 1. Mox ὤλυσαν Cant. 2. Guelph. Mosq.

ỿ. 463. ΠΑΙΟΥΣΙ. Παύουσι Ven. 2.

Ibid. ΚΡΕΩΚΟΠΟΥΣΙ. Apud Schol. legitur κρεοκοποῦσι διὰ τοῦ ο, pro κρεωκοποῦσι per ω. Illa lectio Tribrachyn faciet, hæc Anapæstum, nisi malis, quod mihi magis placet, in κρεωκοποῦσι esse συνίζησιν, ut in πόλεως Sept. Theb. ỿ. 2. et in ὄφεων ibid. ỿ. 501. et in Ἀμφιάρεω ejusdem tragœdiæ ỿ. 571., et alibi in aliis vocibus. H. STEPH. Κρεωπικοῦσι Ald. Rob. Synizesin in κρεωκοποῦσι agnoscit Heath. Κρεοκοποῦσι Pors. (qui hunc versum correxit etiam in Addend. ad Hec. p. xx. Schutz. 2.)

ỿ. 465. ΑΝΩιΜΩΞΕΝ. Deest ι Cant. 1. 2. Guelph. Ald. Rob. Mox κακῶν omissum Mosq. et pro βάθος, πάθος habent Colb. 1. Viteb. Immodulatus est hic versus, et qui mox sequitur, ỿ. 469. quippe qui cæsura destituantur. Eas non indicavit Porsonus, qui tamen ỿ. 509. hujus fabulæ in Supplem. ad Præfat. Hecubæ retulit, p. 35. hæc scribens. "Longe rarior est ea licentia, qua integri pedes, tertius et quartus, vel integras voces, vel vocum partes faciant.

Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑποςήσας σοφάς·
Θρήκην περάσαντες μόγις πολλῷ πόνῳ.

Quorum exemplorum in secundo pronuntiandi difficultas laborem ab exercitu Persico exhaustum optime expromit." Quid igitur? An hic dicendum est Æschylum in re trepida ac solicita numeros consulto inconcinniores adhibuisse, an potius totum locum, qui multis laborat incommodis, sic refingamus?

Ξέρξης δ' ἀνῴμωξ' εἰσορῶν κακῶν βάθος·
Ἕδραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαυγῆ ςρατοῦ,
Ὑψηλὸν ὄχθον ἄγχι πελαγίας ἁλός·
Ῥήξας δὲ πέπλους, κἀνακωκύσας λιγύ,
Πεζῷ παρήγγειλέν τ' ἄφαρ ςρατεύματι,
Ἧιξέν τ' ἀκόσμῳ ξὺν φυγῇ.——

Sic recte procedunt omnia. Rursus tamen occurrit versus pariter numeris carens, ỿ. 503.

ỿ. 466. ΕΥΑΓΗ. Εὐαυγῆ Brunck. ab εὖ et αὐγὴ, juxta Hemsterhus. quem vide in Musgrav. Exerc. Eurip. II. 6. p. 84. et in Notis ad Supplic. ỿ. 652. Sic et Schutz. Pors., quibus accedo. Εὐαγῆ ab ἀγὴ, quod idem est cum αὐγὴ, vel ab ἄγειν, respectu ad Solis motum, cum Sol dicitur εὐαγὴς a Parmenide apud Clem. Stromat. V. p. 261. deducit Arnald. Lectt. Græc. p. 58. Sed

contra stat Hemsterhus. in doctissimo sed prolixo commentario, quem suadeo videas.

ỷ. 467. ΠΕΛΑΣΓΙΑΣ ΑΛΟΣ. Alii πελαγίας Turn. Alii χθονός H. Steph. Deest πελασγίας Colb. 2. πελαγίας χθονός Rob. Πελαγίας ἁλὸς post Stanleium, Arnald. Pauw. Brunck. Schutz. Pors. metro et sensu plane sic exigentibus.

ỷ. 469. ΠΕΖΩι. Πέζῳ τε Cant. 1.

ỷ. 470. ΗΙΞ' ΑΚΟΣΜΩι ΞΥΝ ΦΥΓΗι. Ἴησ' ἀκόσμῳ ξὺν φυγῇ Med. Rob. Ἥϊξ' ἀκόσμως σὺν φυγῇ Colb. 1. Ἥΐξ' ἀπότμῳ ξὺν φυγῇ Cant. 1. sed supra γρ. ἀκόσμῳ. Ἥΐξ' + ἀκόσμῳ Pors. 2. Hunc locum corruptum esse judicat Piers. ad Mœrin, p. 301. quia apud Atticos αἴσσω sive ἄσσω et ἄττω dissyllabum est, apud Sophoclem semper, apud Æschylum si unicum, apud Euripidem si bina loca excipias quæ mox corrigit. Pro ἠΐξ' autem hic apud Nostrum, vel ἔπτηξ' vel ἀπῇξ' legendum proponit. Negat tamen Brunckius moveri se Piersoni rationibus, sive aliquid mutandum fuerit, malit ἴησ', e qua lectione gloriolam aliquam sibi assumit, tanquam jam primum ab ipso prolata. At sic ante eum diserte Rob. "Potius quam hæc omnia mutemus," ait Pors. ad Hec. ỷ. 31. "quod facit Piersonus, licentiæ paulum poetis concedamus." Miror equidem virum doctissimum, cum licentiam plerumque eripiat, et Atticum sermonem legibus severissimis adstringat, hic illi indulgere. Sed profecto summa est tanti viri auctoritas ut contra eam, nisi in re manifestissima stare arrogantiæ esset. Fateor tamen mihi præplacere vel ἴησ' vel Piersoni emendationem, quæ analogiæ non tantum in hac, sed in reliquis ejusmodi vocibus, ὀϊζύος Ὀϊκλεος, Θρηΐκιος, κ. τ. λ. consentanea est, quæ omnes diastolen amittunt. Vide etiam quæ nos supra ad ỷ. 465., nec multum abludit Valcken. ad Phœniss. ỷ. 1368. Quin legi posset, Πεζῷ παρήγγειλέν τ' ἄφαρ στρατεύματι Ἤιξεν τ' ἀκόσμῳ ξὺν φυγῇ.

ỷ. 471. ΠΑΡΟΙΘΕ ΣΥΜΦΟΡΑΝ. Πάροιθε συμφορᾷ Colb. 1. Cant. 1. Πάροιθεν συμφορὰν Guelph. Ald. Rob. Πάροιθεν συμφορᾷ Mosq. Viteb.

ỷ. 472. ΔΑΙΜΟΝ. Δαίμων Cant. 2. a prima manu. Mosq. Mox ἔψαυσας Colb. 1.

ỷ. 474. ΑΠΗΡΚΕΣΑΝ. Ἐπήρκεσαν Viteb. Ἀπήρκεσαν Ald. Ἀπήρκεσεν Rob. Mox πρόσθεν Cant. 1. 2. Guelph.

ỷ. 476. ΠΑΙΣ ΕΜΟΣ. Παῖς ἐμοῦ Colb. 1. Παῖς ἐμὸς Cant. 1. Deest hic versus cum proxime seq. in Mosq.

ỷ. 477. ΤΟΣΟΝΔΕ. Τοσῶνδε Colb. 2. Cant. 2. Viteb. Mox ἐπέσπασεν Cant. 1.

ỷ. 478. ΝΑΩΝ. Νεῶν Ald. Rob. Mox πεφεύγασι Guelph. Ald. Rob. Turn.

ỷ. 479. ΤΑΣΔ' ΕΛΕΙΠΕΣ. Τάσδ' ἔλιπες Colb. 1. 2. Cant. 1. 2. Ald. Turn. Τάσδε γ' ἔλιπες Brunck. Schutz. 1. Particulam autem γὲ peculiarem hic habere elegantiam docet Schutz. *Ubi hasce saltem reliquisti.* Sed rectius in edit. 2. vulgatam

revocavit. Nam γὲ in versu proximo etiam occurrit. Mox σημαῖναι Guelph.

ẏ. 480. ΝΑΩΝ ΔΕ. Ναῶν γὲ Rob. recte. Sic Pauw. Schutz. Pors.

ẏ. 481. ΣΤΡΑΤΟΣ Δ' Ο ΛΟΙΠΟΣ. Στρατὸς δὲ λοιπὸς Colb. 1. Hypercriticum hic agere videtur Pauw. dum colo post λοιπὸς interpungi jubet, locum sic interpretatus, *Reliquum vero exercitum quod attinet: et in Bœotorum terra periit, hi,* &c. Quærit enim, si ὁ λοιπὸς στρατὸς in Bœotia periit, quid superfuit quod in aliis Græciæ regionibus perire potuit? Sed hoc est argutari; nemo enim non videt, quod ex particula τὲ abunde patet, verbum διώλλυτο ad reliquas hujus sententiæ partes transire. Misere in h. l. se torquet Heathius, qui hæc mutila vel corrupta, vel utrumque esse judicat. Ait enim nihil esse in seqq. quo referri possit particula τὲ, nec se posse intelligere quid sit κρηναῖον γάνος. Schutzius autem, nisi aliquid forte hic exciderit, locum sic legit, ne desit ad quod τὲ referatur:

Στρατὸς δ' ὁ λοιπὸς, ἔν τε Βοιωτῶν χθονὶ
Διώλλυθ', οἱ μὲν ἀμφὶ κρηναῖον γάνος
Δίψει πονοῦντες, οἱ δ' ὑπ' ἄσθματος κένοι·
Οἵ τ' ἐκπερῶμεν ἔς τε Φωκέων χθόνα
Καὶ Δωρίδ' αἶαν, κ. τ. λ.

Reliquus vero exercitus, partim in Bœotorum terra periit, alii quidem circa fontanum laticem siti laborantes, alii ex anhelatione tabescentes; partim transimus in Phocidem et Doridem, &c. Sed in edit. 2. a vulgatis non discedit. Et mihi quidem sarta tecta videntur omnia, sed poetam minus luculentam loquendi rationem consulto adhibuisse arbitror, quo propius ad veritatem accederet. Quippe solent homines in re trepida ac summis infortuniis animo perturbato minus concinne loqui. Mox Βοιότῶν Ald.

ẏ. 483. ΔΙΩΛΛΥΘ'. Διώλυθ' Rob.

Ibid. ΚΡΗΝΑΙΟΝ ΓΑΝΟΣ. Γάννος Cant. 1. Brunckius κρηναῖον scribit cum litera minuscula, ne sit nomen loci, et Scholii meminit in Cod. B. quo usus est, ὕδωρ, παρὰ τὸ τὰ γυῖα ἰαίνειν.

ẏ. 484. ΔΙΨΕΙ. Δίψῃ Med.

Ibid. ΥΠ' ΑΣΘΜΑΤΟΣ ΚΕΝΟΙ. 'Απ' ἄσθματος κένοι Ask. A. Ὑφάσματος κένοι Stanl. Ἔτ' ἄσθματος κένοι Arnald. Vulgatam tuetur Pauw. sic interpretatus, *præ asthmate inanes* et nulli: quasi ita fugientes cucurrissent ut ad nihilum redacti essent, et amissis viribus vix corpus inane anhelantibus restaret; quam lectionem emphaticam vocat, ut ἐλπίδες κέναι, κένος ἀνὴρ, κέναι ἀρεταὶ, ἐν κένοις ὑβρίζειν, aliaque id genus. Vulgatam quoque tuetur Abresch. τὴν ὑπὸ ad κένοι jungens, q. d. ὑποκένοι ἄσθματος, *ægre ac vix spiritum trahentes,* μικρὸν ἀσθμαίνοντες, ut loquitur Schol. Heathius autem negat interpretationem Pauwianam, aut emendationes Stanleii vel Arnaldi ferendas esse, nec ipse quidquam in promptu habet, itaque ampliandum censet. Festivam lectionem, ὑπ' ἄσματος κένοι, dat ex corruptela Mosq. *Fuyant sans prendre haleine,*

Dutheilius. Ἄσθμα hic est *anhelitus*: ὑπ' ἄσθματος κένοι sunt *præ anhelitu vacui*, s. ut Latini dicunt, *ilia ducentes*, ut enim ducantur ilia, vacua sint necesse est. Nihil igitur mutandum.

Ibid. ΚΕΝΟΙ. Alii κενόν. TURNEB.

ỷ. 486. ΜΗΛΙΑ. Μηλιέα Colb. 1. Ask. A.

ỷ. 487. ΑΡΔΕΙ. Ἄρδεσι Ald. quod, ni fallor, ἀρδεύει erat in MS.

ỷ. 488. ΓΗΣ. Τῆς Ask. C. D. Mox Ἀχαιΐδος malunt Pauw. Abresch. Brunck. Schutz. 1.

ỷ. 490. ΕΔΕΞΑΝΤ'. Ἐδέξατ' Viteb. quod Zeunium prætulisse dicit Schutz. Alterum certe nobis melius videtur.

Ibid. ΠΛΕΙΣΤΟΙ ΘΑΝΟΝ. Recte Pauw. πλεῖστοι ἔθανον. Sic Brunck. Schutz. Pors.

ỷ. 491. ΔΙΨΗι ΤΕ. Δίψει τε Colb. 1. Ask. D. Cant. 2. (sed ibi deest τὲ, ut etiam in Cant. 1.) Guelph. Brunck. Schutz. Pors. Vide quæ ad ỷ. 484. Mox λιμῷ γέ τ' Guelph.

ỷ. 492. ΕΣ ΤΕ. Ἠδὲ Rob. Pors. qui hanc lectionem contra Valcken. tuetur, ex Hec. ỷ. 327., ad Phœniss. ỷ. 1703.

ỷ. 493. ΑΦΙΚΟΜΕΣΘ'. Ἀφικόμεθ' Mosq. Cant. 2. Rob. Mox Ἀξείου Ask. D. Cant. 1.

ỷ. 494. ΒΟΛΒΗΣ Θ'. In Colb. 2. videtur scriptum Κόλκης θ'. In Cant. 2. deest θ'. Βοίβης θ' conjecit Is. Casaub.

Ibid. ΠΑΓΓΑΙΟΝ. Παγαῖον Ask. B. Παγκαῖον Cant. 1. Guelph. Viteb. Παγγεῖον Ald.

ỷ. 495. ΗΔΩΝΙΔ'. Ἠδωνίδ' Ald. Rob. Mox δ' τὸ ταύτῃ pro δ' ἐν ταύτῃ Ald.

ỷ. 496. ΠΗΓΝΥΣΙΝ. Πήγνυσι Mosq. Cant. 1. 2. Guelph. Ald. Rob. Turn. et Schutz. 2. sed ibi proculdubio errore typographico. In Mosq. item omissum δέ.

ỷ. 497. ΑΓΝΟΥ ΣΤΡΥΜΟΝΟΣ. Ἁγνοῦ Στρύμμονος Cant. 1. Guelph. Στρύμονος ἁγνοῦ Ald. Rob.

ỷ. 498. ΗΥΧΕΤΟ. Εὔχετο Viteb. Rob.

ỷ. 499. ΟΥΡΑΝΟΥ. Οὐνοῦ Cant. 1. Cf. Notas Varr. Critt. ad Eumen. ỷ. 570.

ỷ. 501. ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΠΗΓΑ. Simplex λ habet Ald.

Ibid. ΔΙΑ ΠΟΡΟΝ. Malim uno vocabulo διάπορον, quemadmodum et διαπορεύειν dicitur. CANTER. At rectius τὴν διὰ cum περᾷ conjungit Abresch. Nec Heathio placuit διάπορον haud alibi reperiendum. Στρατος, † περᾷ κρυσταλλοπῆγα διὰ πόρον Pors. 2. Hunc autem versum cum canoni suo repugnet, pedes tertium et quartum uno eodemque vocabulo absolvens, transpositione sanandum commendavit vir doctissimus, Supplem. ad Præf. Hec. p. 31. Legendum igitur,

Κρυσταλλοπῆγα διὰ πόρον περᾷ στρατός.

Vide quæ ad ỷ. 465. Διὰ πόρου habet Cant. 1.

ỷ. 502. ΧΩΣ ΤΙΣ. Χὥστις conjunctim Brunck. Schutz. Pors.

ỷ. 503. ΣΕΣΩΣΜΕΝΟΣ. Σεσωσμένου Ald.

ỷ. 505. ΜΕΣΟΝ. Ἐς μέσον Cant. 2.

Ibid. ΘΕΡΜΑΙΝΩΝ. Φλεγμαίνων Ask. D. Cant. 1. et sic etiam Colb. 2. sed ibi γρ. θερμαίνων.

℣. 506. ΠΙΠΤΟΝ Δ' ΕΠ' ΑΛΛΗΛΟΙΣΙΝ. Πίπτον δ' ἐν ἀλλήλοισιν Colb. 1. Mosq. Viteb. Πίπτον τ' ἐπ' ἀλλήλοισιν Ald. Ἔπιπτον δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν, eliso augmento propter versum præcedentem in vocali positione saltem longa desinentem Heath. Et sic Brunck. Schutz. 1. Sed longe præstat ἔπιτνον quod dedit Pors. Verba enim πίπτω et πίτνω jam sæpe confundi vidimus. Ἔπιτνον item Schutz. 2.

Ibid. ΕΥΤΥΧΗΣ ΔΕ ΤΟΙ. Εὐτυχεῖ δέ τοι Colb. 2. Cant. 1. 2. Sed in Cant. 2. suprascriptum εὐτυχής. Deest τοὶ Colb. 1. Mox ἀπέῤῥηξε Cant. 1. 2. Mosq. Guelph. Ald. Turn.

℣. 509. ΜΟΓΙΣ. Μόλις Guelph. Ald. Rob. De numeris hujusce versus adi sis quæ diximus ad ℣. 465.

℣. 513. ΑΛΗΘΗ. Ἀληθῶς Colb. 1. Hunc locum importune correxisse videtur Hermannus ad Hec. ℣. 576. Ταῦτ' ἐςὶ ταῦτα.

℣. 514. ΕΓΚΑΤΕΣΚΗΨΕΝ. Deest ν Cant. 1. 2. (sed in Cant. 2. additur a secunda manu) Mosq. Guelph. Rob. Turn. Ἐγκεῖ τέσκηψε Ald.

℣. 516. ΕΝΗΛΟΥ. Ἐνῆλλυ Colb. 1. Ask. A. Viteb. Mosq. Cant. 2. Ald. Turn.

℣. 517. ΟΙ 'ΓΩ. Οἱ ἐγὼ Ask. B. D. Cant. 1. 2. Rob. H. Steph. Αἲ ἐγὼ Ald. Turn. Οἱ ἐγὼ tuetur Brunck. laudato Markl. ad Suppl. ℣. 109. sed inconcinnior videtur hiatus istiusmodi. Οἱ ἐγὼ etiam Schutz. 1. Cf. ℣. 445.

℣. 518. ΕΜΦΑΝΗΣ. Εὐφανὴς Colb. 1. Ἐμφανής τ' Cant. 1. Ἐκφανὴς Mosq.

℣. 520. ΥΜΕΙΣ ΔΕ. Ὑμὸς δὲ Guelph.

Ibid. ΑΥΤ'. Ταῦτ' Colb. 1. Mosq. Αὔτ' Turn. Mox ἐκκρίνατε Colb. 1.

℣. 521. ΕΚΥΡΩΣΕΝ. Deest ν in Cant. 1. 2. (sed in 2. additur a secunda manu) Mosq. Guelph. Ald. Turn.

℣. 523. ΕΠΕΙΤΑ. Ἔπει τῇ Ven. 2.

℣. 524. ΗΞΩ. Ἄξω Guelph. Mox ἐπεξειργασμένως Ald. Ἐπεξειργασμένας Rob.

℣. 526. ΕΣ ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ ΕΙ ΤΙ ΔΗ ΛΩΙΟΝ ΠΕΛΟΙ. Scholiastes videtur legisse ζωὸν pro λῷον, quippe qui ita explicet hunc locum, ἀλλὰ διὰ τὰς ζῶντας χρὴ θυσίας ποιεῖν, εἴπυ τινὲς εἶεν ζωοὶ, ἤτοι ζῶντες. Ubi vides illum exponere etiam τὸ λοιπὸν, τὰς ζῶντας, quasi τὰς λειπομένας ἐν τῷ βίῳ. Sed etiamsi retineas λῷον, quod habent omnia nostra exemplaria, ita poteris λοιπὸν exponere ut ab illo expositum habes. Verum illud εἴ τι δὴ, per parenthesin additum oportebit, hoc modo, Ἀλλ' ἐς τὸ λοιπὸν (εἴ τι δὴ) λῷον πέλοι· ut sit sensus, *Sed superstitibus* (*si modo sint aliqui*) *hoc profuerit.* Comparativum enim pro positivo accipi in voce λῷον, ut in aliis multis, novum non est. Potest tamen εἴ τι δὴ ita etiam accipi, quasi per parenthesin minime insertum; et tunc ἐς τὸ λοιπὸν aliter explicabimus quam Scholiastes, nimirum ut sit pro ἐς τὸν ἐπίλοιπον χρόνον, (quod

et λοιπὸν dicitur sine præpositione et articulo: alio etiam modo ἐς ὕστερον, vel una voce ἐσύστερον) sit etiam ἔλλειψις in hoc sermone, cujusmodi multæ per particulam *si* fiunt, ut,

Inde domum, si forte pedem, si forte tulisset,
Me refero.

Nam et illic subaudiendum fuerit, non quidem verbum idem quod in isto Virgilii versu, sed quod illi loco maxime quadrare videbitur. Verum enimvero ei qui se hinc expedire facilius voluerit, auctor fuerim ut lectionem nostram lectione Scholiastæ commutet. Sin quis a nostra discedere nolens, alterutram explicationum mearum sequi velit, ego quidem illi optionem dabo: si tamen meo judicio stare volet, priorem illam eligat; quæ admittere etiam potest πέλει, quod pro πέλοι in quibusdam libris legitur. H. STEPH. Stephanum haud immerito reprehendit Pauwius, quod Scholiastem sequi voluerit. Πέλει Ven. 2. Ald. Rob. Post πέλοι excidit στίγμα τέλειον in edit. nostra.

ỷ. 527. ΥΜΑΣ. Ὑμῖν Rob.

Ibid. ’ΠΙ ΤΟΙΣΔΕ ΤΟΙΣ. ’Πὶ δὲ τοῖς Ald.

ỷ. 528. ΠΙΣΤΟΙΣ ΓΕ ΠΙΣΤΑ. Πιστοῖσι πιστὰ Colb. 2. Πιστοῖς πιστὰ Colb. 1. Mosq. Viteb. Πιστοῖς τὰ πιστὰ Ask. A. Ald. Πιστοῖσι γῆ πιστὰ Cant. 1. Πιστὸς γε πιστὰ Is. Casaub. quod apud Schol. Et sic Heath. Πιστοῖσι πιστὰ maluit Brunck. quo teste, in Cod. B. quo usus est scriptum erat, γράφεται δὲ ὧδε στίχος. Πιστοῖσι, τὰ πιστὰ ξυμφέρειν βουλεύματα, ut πιστοῖσι referretur ad τοῖς πεπραγμένοις. Vide etiam Schol. β′. nunc primum a nobis editum. Πιστοῖσι post Brunckium dat Schutz. Brunckius autem ad πιστοῖσι subintelligit βουλεύμασι, Schutzius vero rectius ἡμῖν, ut ỷ. 171. συμβουλοι λόγου τοῦδ’ ἐμοὶ γένεσθε, Πέρσαι, γηραλέα πιστώματα. Πιστοῖσι πιστὰ quoque Pors.

Ibid. ΞΥΜΦΕΡΕΙΝ. Φέρειν Ald.

ỷ. 529. ΚΑΙ ΠΑΙΔ’ ΕΑΝ ΠΕΡ. Καὶ παῖς δ’ ἐὰν Mosq. Mox μόλοι Ven. 2.

ỷ. 530. ΠΑΡΗΓΟΡΕΙΤΕ ΚΑΙ ΠΡΟΠΕΜΠΕΤ’. Παρηγορῆτε καὶ προπέμπητ’ Ald. Rob.

Ibid. ΠΡΟΠΕΜΠΕΤ’. Γρ. προτρέπετε Cant. 1. 2.

ỷ. 531. ΜΗ ΚΑΙ ΤΙ. Μηκέτι Med. Colb. 1. Ask. D. Mosq. Viteb. Καὶ μή τι Colb. 2. Cant. 1. Μή κ’ ἔτι Ald. Μήδ’ ἔτι Rob.

Ibid. ΠΡΟΣΘΗΤΑΙ. Προσθῆτι Med. Colb. 1. 2. Ask. D. Cant. 1. 2. Mosq. Viteb. Guelph. Ald. Rob. quæ lectio memoratur etiam a Turneb. inter VV. LL. Totum locum sic legendum proponit Pauw. Μὴ καί τι πρὸς κακοῖσι προστεθῇ κακόν, ut verbum ad κακὸν referatur, non ad Xerxem. Sed vulgatam tuetur Heath. ut πρόσθηται forma media, potestate vero partim media partim passiva ad Xerxem referatur, hac scil. sententia, *Ne sibi adponat, adjungat, vel addat infortunium aliquid novum præter ea quæ jam acciderunt.* Ita dicitur προσθέσθαι φίλον, *amicum sibi adjungere,* et apud Thucyd. I. 78. πρόσθησθε πόνον.

ỷ. 532. ΑΛΛ’ Ω ΖΕΥ. Alii ὦ Ζεῦ, absque particula ἀλλά· sed

ista particula miram quandam emphasin hoc in loco habet, quam vix ulla alia lingua, ut opinor, assequi possit. Sic ỳ. 630. Ἀλλὰ χθόνιοι δαίμονες ἁγνοί. H. Steph. Deest ἀλλ' Colb. 1. 2. Ask. A. B. C. D. Cant. 1. 2. Lips. 2. Mosq. Viteb. Guelph. Ald. Rob. Ἀλλ' ὦ βασιλεῦ Ζεῦ νῦν Περσῶν haud male voluit Arnald. ne dipodia Anapæstica in media voce desineret, quod tamen sæpius factum esse monuit Pauw. Versum sic legit Schutz. 2. Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ νῦν μὲν Περσῶν.

ỳ. 534. ΟΛΕΣΑΣ. Γρ. ὤλεσας Cant. 1.

ỳ. 535. ΕΚΒΑΤΑΝΩΝ. Ἐγβατάνων Med. Ἐκβασάνων Lips. 2. Ἀγβατάνων Brunck. Schutz. vide supra, ỳ. 16.

ỳ. 536. ΔΝΟΦΕΡΩι. Nos στυγερῷ, alii δνοφερῷ· quod epithetum recipi non veto, quum poeta hic, sicut et alii fere omnes, de rebus lætis et prosperis φῶς, de tristibus ἀχλὺν usurpare soleat. H. Steph. Γνοφερῶν Colb. 1. Ven. 1. Στυγερῷ Ald. Turn. H. Steph. quod et suprascriptum in Cant. 2. Vulgata mihi videtur ornatior.

ỳ. 537. ΑΠΑΛΑΙΣ. Alii ἀταλαῖς quod idem significat. H. Steph. Ἀταλαῖς Rob. Canter.

ỳ. 538. ΚΑΤΕΡΕΙΚΟΜΕΝΑΙ. Κατερυκόμενοι Ask. C. Mox διαμυδαλέοις conjunctim Pors. Schutz. 2.

ỳ. 540. ΤΕΓΓΟΥΣ'. Τέγκουσιν Cant. 1. Τέγκουσ' Cant. 2.

ỳ. 541. ΑΒΡΟΓΟΟΙ. Ἁβρογόον Guelph. Ἀκρογόοι voluit Pauw. ut ἀκροχόλος et alia gemella, τὸ ἁβρὸν enim viro doctissimo parum convenire videtur hic ἐν γόοις, præsertim cum ἁβροχίτωνας sequatur mox suo jure. Sed ineptum hoc; et bene monuit Heathius in novarum nuptarum lamentationibus tenerum quiddam et delicatum, vigente scilicet adhuc et effervescente amore, inesse solere. Misellam tamen Pauwii conjecturam pro suspicione sibi quoque oborta venditat Schutz. Sed pejus adhuc egit in edit. 2. sic legens, Ἁβροχρόοι Περσίδες, ἀνδρῶν, omisso etiam puncto post μετέχουσαι. Vellem nos docuisset vir cl. qua ratione metra sint expedienda. Versus iste, si modo scansilis, est Anapæst. dim. cat. sed et ita versus præcedens, quos binos simul concurrere nunquam vidimus. Αἱ δ' † ἁβρογόοι Pors. 2.

ỳ. 542. ΠΟΘΕΟΥΣΑΙ ΙΔΕΙΝ. Ποθέουσ' ἰδεῖν Colb. 2. et in Marg. ποθοῦσαι. Desunt hæc in Lips. 2.

Ibid. ΑΡΤΙΖΥΓΙΑΝ. Apud Scholiasten habes ἀρτισυζυγίαν, quod et in quibusdam libris legimus; illud a ζύγος, hoc a σύζυγος. Utrovis igitur modo legas perinde est; tantum habenda metri ratio. H. Steph. Ἀρτισυζυγίαν Cant. 1. Ἄρτι συζυγίαν Ald. Rob. Ἀρτιζυγίην Viteb. Totus versus sic legitur in Mosq. Ποθέουσι δεινῶν ἀρτιζυγίαν. Nihil autem est in metro de quo solicitus sis. Revera ἀρτισυζυγίαν metrum corrumperet; et in vulgata secunda necessario producitur.

ỳ. 543. ΛΕΚΤΡΩΝ Τ'. Τ' abest ab Ald. Rob. Turn.

ỳ. 544. ΤΕΡΨΙΝ. Comma post τέρψιν deleri jubet Pauw. quoniam ἀφεῖσαι χλιδανῆς ἥβης τέρψιν cohæret.

℣. 547. ΑΙΡΩ. Αἰρῶ, *existimo, censeo,* voluit Pauw. qui hæc subdit, "*et ego vero fatum pereuntium existimo vere lugubre,* δοκίμως πολυπενθῆ· quod Persides faciunt, non faciunt levitate muliebri, sed juste et legitime, ut nobis, qui seniores sumus, non possit non earum dolor probari." Hæc ille.

℣. 548. ΣΤΡΟΦΗ α′. 1. Antispast. dim. hyperc. in opposito pro Antispasto est syzyg. Iamb. ἑπτάσμος, quod notandum; variatio enim est liberior. 2. Epichoriamb. dim. hypercat. si Ἀσίας sit casus patrius; Iamb. vero dim. acat. si sit casus nominativi; sed vide suo loco. 3. Antispast. dim. hypercat. sed vide suo loco. 4. Iamb. dim. acat. 5. Iamb. trim. brachyc. 6. Troch. hephthem. 7. Ut et hic. 8. Antispast. dim. cat., id enim exigit Antistrophicus. Antispastica aliquando etiam Trochaice metiri possumus. 9. Ut et hic. 10. Vide suo loco. PAUW. 8. Trochaicus est, et talis etiam esse debet Antitheticus, (de quo vide suo loco,) nunquam enim Trochaicum purum Antispasto oppositum, nisi in Dochmiacis invenies. HEATH. 1. Iamb. dim. acat. de quo, una cum Antithetico vide suo loco. 2. Iamb. dim. acat. De Antithetico vide suo loco. 3. Et hic etiam. Vide suo loco. 8. Troch. hephthem. de Antithetico vide suo loco. 9, 10. Pherecratei. In cæteris recte Pauw.

Ibid. ΔΗ. Abest a Colb. 1. Hos versus sic ordinat Heath.

1. Νῦν γὰρ πρόπασα μὲν στένει γαῖ'
2. Ἀσιᾶτις ἐκκενουμένα.

1. Asynartet. e Dochm. 2. Iamb. dim. acat. Quibus in Antistropha respondere facit,

1. Πεζοὺς τε γὰρ καὶ θαλασσίους αἴδ'
2. Ὁμόπτεροι κυανώπιδες.

Δὴ etiam omittunt Brunck. Schutz. quod retinet tamen Pors. omisso γάρ. Ubi fas sit mihi a summo viro discedere. Γὰρ enim hic mihi videtur optime ad præcedentia referri, Κἀγὼ δὲ μόρον, κ. τ. λ. δὴ autem minus necessarium esse. Porsonum sequitur Schutz. 2.

℣. 549. ΑΣΙΑΣ. Nos Ἀσίας, alii Ἀσιάς· quo modo legere malim, ut ℣. 765. Ἀσιάδος μηλοτρόφου· aut γαῖ' Ἀσία, ut γᾶν Ἀσίαν ℣. 586. et Ἀσία χθὼν ℣. 932. H. STEPH. Ἀσίας etiam Ald. Rob. Turn. Γαῖ' Ἀσιᾶτις voluit Pauw. quem versum vocat Troch. dim. hypercat. similem Antistrophico. Non assentior.

Ibid. ΕΚΚΕΝΟΥΜΕΝΑ. Ἐκκενουμένη supra in Cant. 2. Γρ. ἐκμαινομένη Cant. 1. 2.

℣. 550. ΜΕΝ ΓΑΡ. Alterum ex his tollendum censet Pauw. ut sit versus Iamb. dim. acat. Antistrophico similis. Miror Abreschium, qui causatus particulas μὲν γὰρ fere se comitari solere, utramque, vel metro invito, h. l. servandam existimat. Μὲν eliminant Heath. Brunck. Schutz. Γὰρ abest a Pors. rectius, quod non solum patet ex seq. δὲ, sed ex gemello versu

Antistrophico Ναῖς μὲν ἄγαγοι, quod nec latuit Arnald. Anim. Critt. p. 34. sed absurde idem monet legendum esse ἤγαγον ob metrum, quia prima in ἄγαγοι corripitur.

Ibid. ΗΓΑΓΕΝ ΠΟΠΟΙ. Ἥγαγε ποποῖ Guelph. Turn. Ἥγαγεν τοττοῖ Ask. A. Deest Cant. 1. 2. Ἔγαγε ποποῖ Ald.

ỷ. 551. ΑΠΩΛΕΣΕΝ ΤΟΤΟΙ. Ἀπώλεσε τοτοῖ Turn. Guelph. Ask. D. Cant. 1. 2. Ἀπώλεσε τὸ τοῖ Ald. Septem versus omittuntur in Ask. D.

ỷ. 552. ΕΠΕΣΠΕ. Ἐπέσπασε Ask. A. Cant. 1. nescio an e Schol. q. v. Cum ἔπεσπε ab inusitato σπέω *sequor*, non a σπάω, traho, deducendum sit, Heathius legendum censet, Ξέρξῃ δὲ πάντ' ἔπεσπε, Xerxem vero omnia secuta sunt. Sed vide Notas Varr. Philologg.

ỷ. 553. ΒΑΡΙΔΕΣΣΙ ΠΟΝΤΙΑΙΣ. Βαρίδες τε ποντίαι Med. Βαρίδεσι ποντίαις Guelph.

ỷ. 554. ΤΙ ΠΟΤΕ ΔΑΡΕΙΟΣ ΜΕΝ ΟΥΤΩ ΠΟΤ' ΑΒΛΑΒΗΣ. Οὔτι ποτε Δαρεῖος μὲν τότ' ἐβλάβη Rob. cujus vestigiis insistens Pauwius legit Δαρεῖος μὲν ὅτω τοτ' εὐλαβὴς ἐπῆν, quia neque Darius ipse βλαβὴς fuit expers omnino, cum Græcis bellum gerens. Sed hæc non probantur Heathio, qui hoc epitheton non aptius illo in Darium cadere existimat. Fingit itaque Chorum sub præsentis mali pondere gementem, et cladis sub Dario acceptæ immemorem, ut mos est hominum præterita laudare, præsentia conviciis proscindere, Darium sublatum ex oculis desiderio prosequi. Pro ὅτω reponit igitur ὅπω, ac vertit, *Quare Darius innocuus tunc temporis*, (h. e. quando hæc expeditio a Xerxe fuit suscepta) *non civibus præfuit, exercitus imperator, Susidis charus dux?* Sic Brunck. Schutz. Sed si vera fuerit interpretatio doctissimi Mulleri, quam confirmat Schol. (Cf. Notas Varr. Philologg.) ὅτω etiam locum suum servare potest: ut sit sensus, *Quare tandem Darius olim tam innocuus civibus præfuit?* Quia nempe a rebus navalibus abstinuit, terrestris *exercitus imperator, Susidis charus dux.* Neque tamen hoc mordicus teneo. Judicet sibi lector.

ỷ. 556. ΤΟΞΑΡΧΟΣ ΠΟΛΙΗΤΑΙΣ. Τοξάρχης πολιηταῖς Colb. 1. 2. Ask. A. Brunck. Schutz. Τόξαρχος πολίταις Cant. 1. 2. Guelph. Ald. Rob. Turn.

ỷ. 557. ΣΟΥΣΙΔΟΣ ΦΙΛΟΣ ΑΚΤΩΡ. Alii Σουσίδαις· et ita etiam Scholiastes. Mihi tamen magis placet Σουσίδος, ut in aliis libris a nom. Σουσὶς, qui ita dicitur ut Περσὶς, Ἀσίς. H. Steph. Σουσίδαις etiam Ald. Turn. Σουσίδος φίλας ἄκτωρ Ask. A. Cum hic versus ab antithetico differat, Pauwius rescribit,

—— πολιήται-
σιν Σουσίδος φίλος ἄκτωρ,

ut uterque sit Iamb. hephthem. Male, nam in Antistrophico vitium est, quod pulchre sustulit Heath.

ỷ. 558. ΤΕ ΓΑΡ ΚΑΙ. Deest καὶ Colb. 1. Deest γὰρ Ven. 1.

Ald. Pors. Schutz. 2. quod malim. Πεζὸς τε γὰρ θαλασσίους θ' Brunck. Schutz. 1.

℣. 559. ΑΙΔ'. Deest Brunck. Schutz. Pors. rectissime. Nihili est quod monet Schutz. ad imaginis concinnitatem aptius esse αἱ λινόπτεροι, *naves velivolæ.* At in edit. 2. λινόπτεροι sine articulo in textum intulit.

℣. 560. ΑΓΑΓΟΝ ΠΟΠΟΙ. Ἤγαγον ποττοῖ Ask. A.

℣. 562. ΠΑΝΩΛΕΘΡΙΟΙΣΙΝ. Πανολεθρίοισιν Ask. D. Πανολεθρίησιν Ald. Πανωλέθροισιν Rob. Pors. Schutz. 2. Rectissime. Non probo emendationem Heathii, qui ut incommodum ex particula δὲ bis repetita sublevet, commate tantum post ἐμβολαῖς interpungit, plene vero post χέρας, ac vertit, *Naves perdiderunt, ratæ,* [quid hoc? an *papæ* scribere voluit? S. B.] *naves internecinis assultibus, sed per Atheniensium manus. Vix autem effugisse ipsum regem, &c.*

℣. 563. ΔΙ' ΙΑΟΝΩΝ. Δι' ἀόνων Rob.

℣. 564. ΤΥΤΘΑ Δ' ΕΚΦΥΓΕΙΝ. Videtur scribendum τύτθα διεκφυγεῖν. CANTER. Τύθα δ' ἐκφυγεῖν Colb. 1. Τύτθα δ' ἐκφυγόντα Ask. A. Τύτθα γ' ἐκφυγεῖν Pauw. qui Canteri emendationem haud immerito reprehendit. Τύτθα γ' etiam Brunck. Schutz. Pors. quos sequor.

℣. 565. ΑΥΤΩΝ. Αὐτὸν Colb. 1. Ask. A. D. Ven. 2. Cant. 1. 2. Guelph. Pauw. qui et pro ὡς ἀκούομεν, εἰσακούομεν, vel σῶν ἀκούομεν reponit, ut sit sensus, *ipsum regem salvum.* Αὐτὸν versum ipsum flagitare monuit Heath. qui εἰσακούομεν ferri posse, σῶν autem metrum jugulare docet. Itaque legit ὡς ἀκούομεν, ὡς scil. pro ὅπως posito, ut Eurip. Suppl. ℣. 1056. Αὐτὸν ὡς etiam Brunck. Schutz. qui locum sic vertit, *Enimvero sic quidem ipsum regem vix elapsum esse e Græcorum manibus audimus, Thraciæ per campestres et frigidas regiones revertentem.* Αὐτὸν ὡς item Pors. Si cum Pauwio reponere liceat αὐτὸν εἰσακούομεν haud repugnem.

℣. 566. ΘΡΗΙΚΗΣ ΑΜΠΕΔΙΗΡΕΙΣ. Θρήκης δ' ἀμπεδιήρεις Colb. 2. Θρήκης ἀνὰ πεδιήρεις Ask. A.

℣. 567. ΔΥΣΧΕΙΜΕΡΟΥΣ. Δυσχίμους Arnald. Anim. Critt. c. 34. Sed rectissime Heathius δυσχείμους, ut Eurip. Suppl. ℣. 962. πνευμάτων ὑπὸ δυσχείμων. Bacch. ℣. 15. τήν τε δύσχειμον χθονά. Sic Brunck. Schutz. Pors.

℣. 568. ΣΤΡΟΦΗ β'. 1. Dactyl. trim. acat. aut Prosod. dim. acat. Vide suo loco. 2. Dactyl. trim. acat. aut Antispast. Pherecrat. Ἠὲ stat extra versum. 3. Si ὀὰ hic etiam non sit pars versus, præcedenti erit similis: alias Antispast. erit dim. hyperc. Interjectionibus illis varie utebantur: rectius tamen, si fieri possit, junguntur versibus; quare posterius præfero lubens. 4. Excidit. 5. Antispast. dim. brachyc. Antispasti hic et in Antistropha variant, ut sæpe. 6. Præcedenti plane similis, cum variatione in Antistrophica etiam licita, de qua vide suo loco. 9. Antispast. dim. acat. PAUW. 1. Pherecrat. ex Epitrito quarto pentasyllabo et Antispasto cat. vide suo loco. Interjectiones istæ φεῦ, ἠὲ, et ὀὰ extra metrum poni censendæ sunt,

prout ὀὰ supra, ṽ. 116. 122. bis extra metrum ponitur. 5, 6. Dochmiaci sunt ex epitrito tertio pentasyllabo et syllaba. 8. Vide suo loco. HEATH. Nos metra dabimus ad ṽ. 581., ubi in versibus ordinandis Porsonum sequimur.

ṽ. 568. ΤΟΙ Δ' ΑΡΑ ΠΡΩΤΟΜΟΡΟΙ ΦΕΥ. Τὸ ἑξῆς τούτου, inquit Scholiastes, σκύλλονται πρὸς ἀναύδων· quare post πρωτόμοροι incipiendam parenthesin censuerim, quæ ante σκύλλονται finiatur; ut quæ in medio sunt, inclusa, lectorem non turbent. H. STEPH. Cum φεῦ in Antistropha stet extra versum, hic etiam extra versum stare oportere satis recte vidit Pauw. Sed male huic incommodo subvenire voluit, vel geminando φεῦ (quod ipsi parum placuit) vel post πρωτόμοροι inserendo πῆ. Pro πῆ longe rectius Heath. inseruit δὴ, et sic Brunck. Schutz. Pors.

ṽ. 569. ΛΗΦΘΕΝΤΕΣ. Λειφθέντες Cant. 1. 2. Rob. quæ lectio memoratur etiam ab H. Steph. in Notis; eamque probavit Pauw. qui sic scribit, "πρωτόμοροι opponuntur mortuis post pugnam Salaminiam in continente: illi autem λειφθέντες in littore πρὸς ἀνάγκαν et ἀναγκαίως. Ληφθέντες πρὸς ἀνάγκαν nimis gemellum est τῷ πρωτόμοροι." Ληφθέντες † πρὸς ἀνάγκαν Pors. 2. 'Ανάγκην habent Ald. Rob. Turn.

ṽ. 570. ΚΥΧΡΕΙΑΣ. Κεγχρίας Ask. A. Ald. Κιχρείας Cant. 2. Κυγχρείας Guelph. Κυπρίας Rob. Comma tantum post Κυχρείας hic et post ἀμιάντου ṽ. 579. habet Brunck. sed non idcirco crediderim eum interjectiones versui adnumerasse. Brunckium sequitur Schutz. Κεχρείας Viteb. 'Αμφικεχρείας conjunctim Mosq.

Ibid. ΟΑ. Versus hoc loco quartus desideratur, quod qui non animadverterunt, ineptissimam hoc loco commenti sunt interpretationem. CANTER. 'Οᾶ Med.

ṽ. 572. ΑΜΒΟΑΣΟΝ. 'Αμβόησον Cant. 1. Guelph. Ald. Rob.

ṽ. 575. ΔΥΣΒΑΥΚΤΟΝ. Δυσβάϊκτον Rob. Porro hunc versum Pauwius Troch. Ithyph. aut Choriamb. dim. cat. vocat; qui cum ab Antithetico differat, legit h. l. "Εντεινε δὲ δυσβάϋκτον, ut sic utrumque Iamb. hephthem. (at qualem!) faciat. Σύντεινε δὲ δυσβάϋκτον mavult Heath. qui versum vocat Ion. a maj. dim. acat. Antithetico optime respondentem. Τείνον δὲ δυσβάϋκτον Arnald.

ṽ. 576. ΒΟΑΤΙΝ. Βοᾶτιν τὴν Cant. 1. Βοὰν τὴν Cant. 2. Βοᾷ τὴν Viteb. Hunc versum sic legit Wakef. S. C. §. 77. Βοὰν τριτάλαιναν αὐδήν. Et in Antistropha, Τὸ πᾶν δὲ κλύουσιν ἄλγος.

ṽ. 577. ΓΝΑΜΠΤΟΜΕΝΟΙ Δ' ΑΛΙ ΔΕΙΝΑι. Γναπτόμενοι δ' ἁλὶ δεινᾷ Colb. 1. Cant. 2. Γαπτόμενοι δ' ἁλὶ δεινᾷ Ask. D. Γναπτόμενοι δ' ἁλι δεινῇ Cant. 1. Γναπτόμενοι δεινᾷ δ' ἁλὶ Ask. A. Γναμπτόμενοι ἁλὶ δεινὰ Ald. Rob. Γναμπτόμενοι δ' ἁλὶ δεινὰ Turn. qui δεινᾷ habet in VV. LL. Γναπτόμενοι δ' ἁλὶ δεινᾷ Brunck., quem non latuit docta Orvilii adnotatio Miscell. Obbs. vol. IX. p. 118. et seqq. Junge quæ præclare disputaverunt de hoc verbo Wassæus et Duker. ad Thucyd. III. 58. Γναπτόμενοι δ' ἁλὶ δεινᾷ etiam Schutz. Pors. Φεῦ hic omisit Brunck.

ỷ. 578. ΣΚΥΛΛΟΝΤΑΙ. Σκύλονται Med. Cant. 2.

Ibid. ΑΝΑΥΔΩΝ. Αὐδὰν Mosq. Mox ἠὲ bis in Ask. A. Guelph. Rob.

ỷ. 580. ΑΝΔΡΑ. Ἄρα Ask. D.

ỷ. 581. ΤΟΚΗΕΣ Δ' ΑΠΑΙΔΕΣ ΕΡΡΑΝΤΑΙ ΕΝ ΔΑΚΡΥΣΙ ΔΑΙΜΟΝΙ' ΑΧΗ ΟΑ. In quibusdam exemplaribus legitur, Τοκῆες δ' ἄπαιδες ἐν δάκρυσι, sine verbo ἔῤῥανται. In quibusdam contra ἔῤῥανται sine illis duabus vocibus ἐν δάκρυσι. In nonnullis vero sine utroque. H. Steph. Τοκῆες δ' ἄπαιδες ἐραδαινον ἰάχη ὀᾶ Med. Τοκῆες δ' ἄπαιδες ἔῤῥανται δαιμόνι' ἄχη ὀᾶ Ask. A. B. C. D. Cant. 1. 2. Ox. Colb. 1. 2. (sed in Colb. 1. ἔρανται et in Colb. 2. θρηνῦσι supra legitur) Guelph. Ald. Rob. Ἔῤῥαντ' ἐν δάκρυσι vel Ἔῤῥανται 'ν δάκρυσι Pauw. Ῥάνται ἐν δάκρυσιν Abresch. Ἔῤῥαντ' ἐν δάκρυσιν Heath. elisa diphthongo αι, quod jam pluries factum monuit vir cl. deinde subdit, "Dochmaicus autem hic pro πολυσχηματίςῳ habendus est, dispondæum pentasyllabum habens epitrito quarto oppositum." Sed cum hæc ratio ipsi forte displiceret, totum hunc versiculum tum propter insolitam constructionem, tum propter licentiam metricam, mox Æschylo abjudicat vir cl. Neque prætermisit observare quod in quibusdam Codicibus ἔῤῥανται, in quibusdam ἐν δάκρυσιν, in nonnullis totus versus desideretur; et sex tantum et triginta versus a vetere metrorum enarratore numeratos esse, qui, si hunc versum retineas, triginta septem evadent. Longe melius Δάκρυσιν ἔῤῥανται legit Brunck. qui versum tamen minus recte nominavit πολυσχημάτιςον ex Pæone et Trochæo. Sic Schutz. 1. qui tamen, excluso hoc versiculo, Stropham et Antistropham in Commentario sic digessit:

ΣΤΡΟΦΗ β'.

1. Τοὶ δ' ἄρα πρωτόμοροι δὴ φεῦ
2. Ληφθέντες πρὸς ἀνάγκαν, ἠὲ
3. Ἀκτὰς ἀμφὶ Κυχρείας, ὀᾶ.
4. * * * ςένε καὶ δακνάζυ.
5. Βαρὺ δ' ἀμβόασον
6. Οὐράνι' ἄχη, ὀᾶ,
7. Τεῖνε δὲ δυσβαΰκτον
8. Βοᾶτιν τάλαιναν αὐδάν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β'.

1. Γναπτόμενοι δ' ἁλὶ δεινᾷ, φεῦ
2. Σκύλλονται πρὸς ἀναύδων, ἠὲ
3. Παίδων τᾶς ἀμιάντυ, ὀᾶ.
4. Πενθεῖ δ' ἄνδρα δόμος ςερηθείς,
5. Τοκῆες δ' ἄπαιδες
6. Δαιμόνι' ἄχη, ὀᾶ
7. Ὀδυρόμενοι γέροντες·
8. Τὸ πᾶν δὴ κλύυσιν ἄλγος.

Ubi verbum tantum trisyllabum, constructionem antecedentium versiculorum finiens, v. c. τεθνᾶσιν, aut simile, vel imperativum illis qui sequuntur ςένε καὶ δακνάζε similem, v. c. διαίνε, desiderari supponit. Pro τοκῆες etiam τοκέες mavult, ut supra ỷ. 63. Locum similiter legit Porsonus, recepto etiam τοκέες, sed distinctiones variavit, post Κυχρειας plene, post δακνάζε leviter, post ἄχη et post ἀμιάντε plene, et post ςερηθεὶς colo distinguens, omni etiam distinctione post γέροντες sublata. Ὤλοντο inserit ante ςένε Schutz. 2. ut suppleat versum, et distinctionem sustulit post γέροντες. Porro δυρόμενοι non 'δυρόμενοι Pors. quem vide ad Eurip. Hec. ỷ. 734. Nos Porsonum in distinguendo sequimur. Metra vero sic se habent, 1, 2, 3. Dactyl. trim. 4. Asynartet. ex Antispasto et Iamb. penth. pro Dochmio. 5. Antispast. dim. brachyc. 6. Iamb. monom. acat. 7. Choriamb. dim. cat. 8. Antispast. dim. acat. Cæterum interjectiones istæ eadem forte vi gaudebant h. l. qua μυγμὸς atque ὤγμὸς extra versum posita in Eumen. ỷ. 117. et seqq.

ỷ. 584. ΟΔΥΡΟΜΕΝΟΙ. Δυρόμενοι rectissime Abresch. et Brunck. quem tamen collato Musgrav. ad Hec. ỷ. 780. et ad Med. ỷ. 160. miror voluisse etiam 'δυρόμενοι, elisa prima ob vocalem in fine præcedentis versus, quod prætulit quoque Schutz. 1. Δυρόμενοι Pors. Schutz. 2. Vide Pors. ad Hec. ỷ. 734.

Ibid. ΓΕΡΟΝΤΕΣ. Comma tantum hic opponit Pauw. et mox pro κλύεσιν legit κλύοντες, ut γέροντες, *senes*, ad præcedentia per appositionem accedant, et sic optime sequatur *omnes scilicet audientes dolorem*. Nitidiorem sic procedere orationem fatetur Heath., sed aliam init rationem, facilem esse orationis structuram docens, rejecto ỷ. 582.

Ibid. ΚΛΥΟΥΣΙΝ ΑΛΓΟΣ. Κλύεσιν ἐς ἄλγος Ask. A. Κλύεσ' ἄλγος Rob.

ỷ. 586. ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ. Nihil ineptius: ne unus in his est Anapæstus: alia prætereo, et dicam quod res est. Hæc sunt Dactylica, κατὰ σχέσιν scripta; nam Stropha et Antistropha est, quæ ex quatuordecim versiculis constant, et quæque versiculos habet septem sibi similes, sex scilicet Dactyl. trim. septimum Dactyl. dim. hypercat. cum Cretico, vel si id displiceat Choriamb. dim. cat. aut Troch. Ithyph. Metricus antiquus balbutit: si ita vis, Prosodiaci in his sunt octo, quatuor nempe primi utriusque Strophæ; quintus et sextus in utraque Stropha esse possunt Antispastici dim. cat., et septimus uterque sic vel Trochaicus est vel Choriambicus. Ita hæc metiri etiam licet, neque dimensio ista deterior revera quam altera. PAUW. Recte metra hæc κατὰ σχέσιν esse vidit Pauw. tertiam enim Stropham et Antistropham constituunt, quarum utraque ex quatuor Prosodiacis, binis Pherecrateis, et uno Choriamb. dim. cat. constat. HEATH. Hæc plane sunt Antistrophica, quod monuerunt etiam Askev., et recentt. sic porro legenda,

ΣΤΡΟΦΗ γ΄.

1. Τοὶ δ' ἀνὰ γᾶν 'Ασίαν δὴν
2. Οὐκ ἔτι Περσονομοῦνται,
3. Οὐκ ἔτι δασμοφοροῦσιν
4. Δεσποσύναισιν ἀνάγκαις,
5. Οὔτ, ἐς γᾶν προπίτνοντες
6. Ἄρξονται· βασίλεια
7. Γὰρ διόλωλεν ἰσχύς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ΄.

1. Οὐδ' ἔτι γλῶσσα βροτοῖσιν
2. 'Εν φυλακαῖς· λέλυται γὰρ
3. Λαὸς ἐλεύθερα βάζειν,
4. Ὡς ἐλύθη ζυγὸν ἀλκᾶς.
5. Αἱμαχθεῖσα δ' ἀρούραις
6. Αἴαντος περικλύστα
7. Νᾶσος ἔχει τὰ Περσῶν.

Metra recte disposuit Heath.

ỷ. 587. ΟΥΚ ΕΤΙ. Οὐδέτι Colb. 1. γρ. οὐδ' ἔτι Colb. 2. Sic Cant. 2. et eandem lectionem memorat Turn.

ỷ. 588. ΟΥΚ ΕΤΙ. Οὐδέ τι Ask. A. Οὐδ' ἔτι Guelph. Legendum hic δασμοφοροῦσιν metri gratia, quod ἀδιαφορίαν non patitur.

ỷ. 589. ΔΕΣΠΟΣΥΝΟΙΣΙΝ. Alii δεσποσύνησιν· ego malim δεσποσύνοισιν, quod accipio non ut adjectivum, sed ut substantivum, ἀντὶ τοῦ δεσπόταις. Dativum autem ἀνάγκαις expono ὑπ' ἀνάγκης, quo etiam modo ἀνάγκη sæpe usurpatur. Quod si etiam hoc nomen δεσποσύνοισι cum ἀνάγκαις, ut adjectivum cum substantivo conjungas, nam et alibi apud hunc poetam δεσπόσυνοι adjectivum est, legi tamen non poterit δεσποσύνησι per η, si quid Eustathio credimus; qui cum docuisset γηθόσυνον virum dici, an vero et γηθοσύνη mulier appellari possit dubium esse; et δικαιόσυνον itidem adjectivum masculinum reperiri, at δικαιοσύνην fœmininum adjectivum minime: addit, καὶ δεσπόσυνος μὲν εὕρηται παρ' Εὐριπίδῃ οὐ μὴν δὲ καὶ δεσποσύνη. Sed commodum, hæc scribens, redeo in memoriam pulcherrimorum quorundam Tyrtæi versuum, quos apud Pausaniam opinor, (ignosce mihi lector, non vacat nunc quærere,) olim legebam, quorum non eadem est sententia tantum, sed eadem etiam verba. Sunt autem hujusmodi:

Ὥσπερ ὄνοι, μεγάλαις ἄχθεσι τειρόμενοι,
Δεσποσύνοισι φέροντες, ἀναγκαίης ὑπὸ λυγρῆς
Ἥμισυ πάνθ' ὅσσων καρπὸν ἄρουρα φέρει.

H. Steph. Δεσποσύνησιν Cant. 1. Ald. Rob. Turn. Brunck. Schutz. Recte Stanleium cum ἀνάγκαις conjunxisse, contra Stephanum docet Pauw.

ỷ. 590. ΠΡΟΣΠΙΤΝΟΝΤΕΣ. Προσπίπτοντες Cant. 1. 2. sed in 2. refictum in vulgatam. Colb. 2. sed ibi etiam supra ut vulgata. Lips. 2. Guelph. Προπίτνοντες Ask. A. B. et cum Stanleio Pauw. Brunck. Pors. Προσπίτνοντα Rob. Προσπιτνῶντες Viteb. Porro pro ὅτ', ὥδ' habet Heath. ob præcedens τοὶ δὲ ὥκ. Sic etiam Brunck. Schutz.

ỷ. 591. ΒΑΣΙΛΕΙΑ. Βασίλεια ἡ βασιλική· Ask. A. D. Sed glossa est in aperto.

ỷ. 592. ΓΑΡ ΔΙΟΛΩΛΕΝ ΙΣΧΥΣ. Satis absurde Arnald. omnino legendum vult, *metri gratia*, γὰρ ἰσχὺς διόλωλεν.

ỷ. 593. ΟΥΔ' ΕΤΙ. Οὐδέ τοι Colb. 2. Cant. 1. Οὐδέ τι Rob. Οὐκ ἔτι Viteb. Mox βροτοῖσι Cant. 1.

ỷ. 595. ΕΛΕΥΘΕΡΑ. Ἐλεύθερον Viteb. et mox βάζειν Guelph.

ỷ. 597. Δ' ΑΡΟΥΡΑ. Δ' † ἄρουρα Pors. 2. Δ' ἄρουραι Guelph. adde literulam, metri gratia, ut sit ἀρούραις.

ỷ. 599. ΝΑΣΟΣ. Ναῦσος Colb. 1. et mox τὰ Περσῶν σώματα Rob. ex glossa procul dubio.

III.

ỷ. 600. ΦΙΛΟΙ. Ὦ φίλοι Colb. 1.

Ibid. ΟΣ ΤΙΣ ΕΜΠΟΡΟΣ. Alii ἔμπειρος, quæ lectio prima fronte mihi placere cœpit: sed sensum diligentius perpendens animadverti illud ἔμπορος habere in recessu aliquid et ἐμφατικώτερον et ποιητικώτερον quam ἔμπειρος. H. Steph. Ὅστις ἔμπειρος Ask. D. Cant. 1. 2. Rob. Ὥς τις ἔμπορος Ald. Pauwio ἔμπορος vere tragicum videtur, seqq. etiam adspirantibus, et illud alterum, ἔμπειρος, haud dubie esse ab interprete. Συνέμπορος incuria quadam legisse videtur Abresch., omisso μὲν, quod neutiquam ferendum. Longe alia est ratio loci quem citat e Choeph. ỷ. 731. Heathius prætulit ἔμπειρος, affirmans locum aliter explicari non posse. Et sic Brunck. Sed male Schutz. ita tuetur ἔμπορος, ut non præcedat κακῶν, sed βίου, ac sic vertit, *quicunque in hac vita tanquam in salo navigat.* Ἔμπειρος Pors. Ἔμπορος tuetur Sieb. p. 72. partim Scholiastæ, partim H. Steph. auctoritate. Atque, ut verum fatear, multam vim habent quæ notavit H. Steph. præsertim si adjungas metaphoras in κλύδων, εὐροῇ, et οὐρίειν, ut ἔμπορον, h. l. *vectorem* significet, q. d. ut nos Anglice, *Whoever has steered his course through the ocean of calamity;* sic Euripides Latine loquens apud Cic. Tusc. III. 28. *Nec tam ærumnoso navigavissem salo.*

ỷ. 601. ΕΠΙΣΤΑΤΑΙ. Ἐπίστασο Ask. C. Cant. 1. 2. Ἐπίστασαι ad marg. Guelph.

ỷ. 602. ΕΠΕΛΘΗι. Ἐπέλθοι Ask. A.

ỷ. 604. ΑΙΕΙ. Ἀεὶ Cant. 2.

Ibid. ΔΑΙΜΟΝ' ΟΥΡΙΕΙΝ. Γρ. δαίμον' εὐροεῖν Colb. 2. Δαίμων' οὐρίειν Ald.

ỷ. 605. ΠΑΝΤΑ ΜΕΝ. Deest μὲν Cant. 1.

ỷ. 606. ΕΝ ΟΜΜΑΣΙΝ Τ'ΑΝΤΑΙΑ. Ἐν ὄμμασι τἀνταῖα Cant. 1. 2. Guelph. Ald. Rob. Turn. Rectius, post Stanleium, ἐν ὄμμασίν τ' ἀνταῖα Pauw. Brunck. Schutz. Pors.

ỷ. 609. ΤΟΙ ΓΑΡ. Rectius τοίγαρ. Mox τήν τ' Rob.
Ibid. ΑΝΕΥ ΟΧΗΜΑΤΩΝ. Ἄνευ τ' ὀχημάτων Colb. 1. 2. Guelph. Schutz. 1. Ἄνευθ' ὀχημάτων Pauw. Pors. Schutz. 2. Ἄνευ γ' ὀχημάτων Heath. Ὀχημάτων ἄνευ Brunck. quod ipse concinnius, ego vero immodulatius judico.

ỷ. 611. ΕΣΤΕΙΛΑ ΠΑΙΔΟΣ ΠΑΤΡΙ. Alii ἐστειλάμην παιδός· alii ἔστειλα τῷ παιδός· alii ἔστειλατο παιδός. At ex tribus his lectionibus, secunda tantum recipi potest: sed ita ut tollendus sit articulus τῷ, quod et feci. H. STEPH. Ἔστειλα τῷ παιδὸς πατρὶ Colb. 1. Cant. 2. Ald. Turn. Ἔστειλα πατρὶ παιδὸς Colb. 2. Cant. 1. Guelph. Ἐστειλάμην παιδὸς πατρὶ Rob. Ἐστειλάμην non improbat Pauw., ut sit Anapæstus deinde in quarto loco, quod ipsi non inconcinnum videtur. Sed hoc non eget refutatione, et ipse haud negat ἔστειλα satis recte dici posse.

Ibid. ΠΡΕΥΜΕΝΕΙΣ. Εὐμενεῖς Cant. 1. et 2. a prima manu. Guelph. recte quod ad metrum, nam in iis legitur πατρὶ παιδὸς, ut etiam apud Brunck. qui εὐμενεῖς prætulit. Brunckium sequitur Schutz. 1., nisi quod malit εὐμενεῖ, sed multo rectius in edit. 2. vulgatam post Porsonum revocavit.

ỷ. 612. ΜΕΙΛΙΚΤΗΡΙΑ. Μειληκτήρια Cant. 2. Abest Mosq. Viteb.

Ibid. ΑΝΘΕΜΟΥΡΓΟΥ. Ἀνθεομοῦργοῦ Ald. Mox στάμα Cant. 2. sed γ additum alia manu.

ỷ. 615. ΜΕΤΑ. Comma tantum hic habent Brunck. Schutz. ut et post τόδε, ỷ. 617. Plene vero interpungunt post ỷ. 620. quod et fecit Pors.

ỷ. 616. ΜΗΤΡΟΣ. Πατρὸς Ask. D.

ỷ. 618. ΦΥΛΛΟΙΣΙ. Φίλοισι Ald. Φύλοισι Rob.

ỷ. 620. ΠΛΕΚΤΑ. Πληκτὰ Med. Abest hic versus a Mosq. in Viteb. desunt γαίας τέκνα—νερτέρων, teste Schutz.

ỷ. 622. ΕΠΕΥΦΗΜΕΙΤΕ. Ἐπευφημεῖσθε Ald.

Ibid. ΤΟΝ ΤΕ ΔΑΙΜΟΝΑ. Τὸν δὲ δαίμονα Colb. 1. Τόν τ' εὐδαίμονα Cant. 2. a secunda manu, eraso quod prius scriptum fuit. Quæ mihi quidem lectio non spernenda videtur. Sed et vulgata bene se habet. Τόνδε δαίμονα Mosq. Viteb. Ald. Rob.

ỷ. 623. ΑΝΑΚΑΛΕΙΣΘΕ. Ἀνακαλεῖσθαι Med. Mox γᾶ πότυς Ask. A.

ỷ. 624. ΝΕΡΤΕΡΟΙΣ. Νερθέρων Ask. D. Νερτέρων Ven. 2. f. ex ỷ. 621.

ỷ. 625. ΠΡΕΣΒΟΣ. Alii πρέσβα· quod nomen in his Homeri locis Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ ἄτη, et Ἥρη πρέσβα θεά, Grammatici adnotant ex πρέσβειρα per syncopen factum esse. Hinc etiam πρέσβιστον habuimus in Sept. Theb. ỷ. 396. Πρέσβος autem usurpat Agam. ỷ. 864. Ἄνδρες πολῖται πρέσβος Ἀργείων τόδε. H. STEPH. Πρέσβυς Colb. 1. 2. Lips. 2. Ald. Turn. Πρέσβα Ask. A. C. D. Cant. 1. 2. Rob. Πρέσβυσα Guelph.

ỷ. 626. ΣΥ ΤΕ. Displicet Pauwio illud τὲ, ob sequens ἡμεῖς δ',

mavult igitur σύ γε. Sed τὲ hic servat Heath. δ' in θ' post ἡμεῖς mutato. Sic Brunck. Schutz.

Ibid. ΘΑΛΑΜΟΥΣ. Θαλάμοις mavult Arnald. qui ubi referri posset accusativus iste θαλάμους nescire se professus est, quem tamen affirmat Pauwius ab ὑπὸ pendere, *sub terræ thalamos*. Sed rectius Heath. ad θαλάμους subaudiri jubet πρὸς, vel εἰς.

Ibid. ΥΠΟ ΓΗΣ. Ἐπὶ γῆς Ask. A.

ỳ. 627. ΗΜΕΙΣ Δ' ΥΜΝΟΙΣ. Ἡμεῖς θ' ὕμνοις Ask. A. Guelph. Ἡμεῖς δ' ὕπνοις Lips. 2.

ỳ. 629. ΚΑΤΑ ΓΑΙΑΣ. Alii κατὰ γαῖαν, quæ lectio mendosa est; nam κατὰ γαῖαν et ἐπὶ γαίας, atque etiam ἐπὶ χθονὸς, usurpant poetæ pro, *in terra*, vel *super terram*: at quum *sub terra* significare volunt, dicunt ὑπὸ γαίας, vel ὑπὸ γαίᾳ, vel ὑπὸ γαῖαν· aut per κατὰ, sed tantum cum genitivo. Sic alicubi in hac tragœdia, οἱ κατὰ χθονὸς θεοί. Si igitur hic legeris κατὰ γαῖαν, mortuos facies esse *super terram*, non *sub terra*. Tanti refert aliquando utrum præpositioni casum demus. Hic tamen est error, et in Schol. ad Choeph. ỳ. 473. Illic enim verba hæc Æschyli Θεῶν κατὰ γᾶς ὅδ' ὕμνος, ita exponuntur, ταῦτα τὰ ᾄσματα τοῖς κατὰ γῆς θεοῖς πρέπει, καὶ οὐ τοῖς οὐρανίοις. Ubi certe legendum κατὰ γῆς, quantumvis repugnet exemplar. H. STEPH. Κατὰ γαῖαν Colb. 1. 2. Cant. 1. 2. Lips. 2. Guelph. Ald. Rob. Turn. Brunck. Sed recte procul dubio γαίας prætulit Stephanus, quanquam veram rationem nec attulit nec forte perspexit. Nimirum ad γαίας subintelliguntur οἴκους, vel tale aliquid, ut plena sit locutio κατ' οἴκους γαίας.

ỳ. 631. Τ' ΕΝΕΡΩΝ. Τ' ἐνερτέρων Colb. 1. 2. Cant. 2. Guelph. sed a secunda manu, eraso quod prius scriptum. Τὲ νερτέρων Lips. 2. Mosq.

ỳ. 632. ΕΝΕΡΘΕΝ ΨΥΧΑΝ ΕΣ ΦΑΟΣ. Ἔνερθε τὴν Δαρείου ψυχὴν ἐς φῶς Ask. A. Ἔνερθεν ψυχὴν ἐς φῶς Med. Ask. D. Cant. 2. Mosq. Ψυχὴν etiam in Lips. 2. Guelph. Ἔνερθε ψυχὴν Brunck. Schutz. 1. Ἔνερθε ψυχὰν Pors. Schutz. 2.

ỳ. 633. ΤΙ ΚΑΚΩΝ ΤΕ. Τε κακῶν Ald. Rob. Εἰ γὰρ τι κακῶν absunt a Mosq.

Ibid. ΑΚΟΣ. Ἄχος Pears. Ἀκακὸς Cant. 2. Κακὸν Guelph. Ἄχος item Pauw. idque certissime reponi jubet, quod ex πλέον et πέρας abunde confirmari affirmat. Pauwium sequitur Schutz. locum sic vertens, *Nam si quid superesse novit molestiarum*. Sed optime se habet recepta lectio ἄκος, recteque etiam Sanravii versio a Schutzio laudata, *nam si novit aliquid plus remedii malorum, solus mortalium finem dicet*. Ἄκος enim non otiosum est, sequente πέρας, sed ἄκος est remedium, πέρας *exitus* qui remedium secuturus est. Nec supervacuum πλέον, *ulterius*, nam quædam remedia jam excogitaverat Atossa, ỳ. 517. et seqq. Quin mecum facit etiam doctissimus interpres Dutheilius, *S'il est quelque rémede à nos maux, lui seul peut nous l'apprendre*. Quin κακῶν ἄκος dixit Eurip. Alcest. ỳ. 133. Herc. Fur. ỳ. 93. πημάτων

ἄκος Hippol. ℣. 600. Πόνων ἄκος Androm. ℣. 121. Et mihi quidem κακῶν ἄχος languidum videtur. Neque hoc voluit Chorus ut Darius *reliqua mala* prædiceret, sed ut *præsentium* malorum remedium ostenderet. Ἄχος tamen Pors.

℣. 634. ΜΟΝΟΣ ΑΝ. Μόνος αὖ Ask. A.

Ibid. ΠΕΡΑΣ ΕΙΠΟΙ. Πέρσαις εἴποι Ask. A. Colb. 2. Ox. Cant. 1. γρ. Πέρσαις Cant. 2. Πέρσας εἴποι Ask. C. Lips. 2. Πέρσαις εἴπῃ Ven. 1. Ald. Πέρας εἴπῃ Turn.

℣. 635. ΕΠΩιΔΙΚΑ. Ita recte Stanleius: nam versus βάσκε πάτερ ἄκακε Δαρειὰν οἶ, bis recurrens post ambitum verborum æqualem, aperte Stropham et Antistropham prodit: sic autem quod remanet non potest non pro Epodo haberi.

Ibid. ΣΤΡΟΦΗ α'. 1. Choriamb. dim. acat. purus, aut Anapæst. dim. brachyc. 2. Similis præcedenti. 3. Pæon. trim. brachyc. nam indifferens est postrema: de Antithetico vide suo loco. 4, 5. Antispast. Glycon. de his vide suo loco. 6. Troch. dim. acat. cum Anapæsto in secundo loco. 7. Troch. Ithyph. aut Antispast. Pherecrat. PAUW. 3. Iamb. penthem. aut potius, quod eodem tamen redit, Dochmius. HEATH.! 1, 2. Choriambici dim. acat. 3. Troch. Ithyph. in opposito pro secundo Trochæo Tribrachys occurrit. 4. Glycon. 5. Dactyl. trim. acat. 6. Antispast. dim. acat. ex epitrito tertio resoluto, et Antispasto, secunda resoluta. De Antithetico vide suo loco. 7. Pherecrat.

Ibid. ΜΟΥ. Μοὶ Med. Ask. D.

℣. 637. ΣΑΦΗΝΗ. Σαφηνῆς Colb. 1. Τὶ σαφηνῆ Rob.

℣. 638. ΙΕΝΤΟΣ. Ἵεντος Ald. Hos versus post Stanl. sic recte dividunt omnes:

> Ἱέντος τὰ παναιόλ' αἰ-
> ανῆ δύσθροα βάγματα.

℣. 639. ΒΑΓΜΑΤΑ. Βάσματα Mosq. Rob. quod a βάζω βάσω æque bonum judicat Pauw., sed ita vix alii judicabunt.

℣. 640. ΠΑΝΤΑΛΑΝ'. Παντάλαιν' Colb. 1. Ask. A. Cant. 1. 2. Ald. Παντάλαινά τ' Rob.

Ibid. ΑΧΗ. Ἄχθη Viteb.

Ibid. ΔΙΑΒΟΑΣΩ. Διαβὰς Mosq. Ineptum est quod reponit Pauw. διαβοάω, cui præsens potius requiri videbatur ob ἱέντος. Sed monet Heathius recte διαβοάσω dici, non enim jam perboat, sed mox ℣. 670. perboaturus est Chorus Persarum luctus. Monet etiam hoc verbum ab ἱέντος plena distinctione separari. Recte locum sic vertit Schutz. *Omnibus modis miserrimas calamitates alta voce querar:* donec scil. ille me audierit.

℣. 641. ΜΟΥ. Signum interrogationis hic adponendum esse recte monet Pauw. quod inseruit Brunck. et sic Schutz. qui non prætervidit vim interrogationis, h. l. repetitæ. Sic etiam Pors.

℣. 642. ΜΟΙ. Deest Rob.

℣. 643. ΑΓΕΜΟΝΕΣ. Ἀγεμόνα Colb. 2. Sed suprascriptum -νες. Deest in Ox. Ald. Ἡγέμονες Mosq.

℣. 644. ΜΕΓΑΛΑΥΧΗ. Μεγαλαρχῆ Cant. 1. et ita γρ. Colb. 2. Guelph. cum Schol. μεγαλοδύνατον. Μεγαυχῆ Pauw. metri gratia, quod Abreschio quoque venit in mentem. Sic Brunck. Schutz. Pors. Nos nihil mutamus, ne metrum revera claudicet. Cf. quæ diximus in hujusce Strophæ enarratione metrica. Pro δαίμονα, δαίμονες habet Rob.

℣. 646. ΠΕΡΣΑΝ. Περσᾶν ὢν Mosq. apud Schutz. satis aperte ex glossa, quam quis ad genitivum in ᾶν adscripserat.

℣. 647. ΠΕΜΠΕΤΕ Δ'. Πέμπεται δ' Med. Πέμπετ' omisso δ' Rob.

Ibid. ΟΙΟΝ ΟΥΠΩ. Οἷον ὅπερ Guelph. Οἷον ὃ πω, disjunctim, mavult Pauw. quoties, ut hic, pro *nunquam*, vel *non* sumitur, ut πω apertius abundare videatur. Malim οἷόν γ' ὅπω ut certior sit Antispastus, prima in οἷον correpta, ut Agam. ℣. 1265.

℣. 648. ΑΙ' ΕΚΑΛΥΨΕΝ. Αἶα κάλυψεν Ask. A. Αἶα ἐκάλυψεν Mosq. Post ἐκάλυψεν ἢ φίλος additur in Ald. Turn.

℣. 649. ΣΤΡΟΦΗ β'. 1. Dactyl. tetram. vel Prosod. trim. brachyc. de Antithetico vide suo loco. 2. Iamb. hephthem. 3. Ion. dim. acat. In Antithetico est Ion. quinquesyllabus, ἐκικλήσκετο. 4. Ion. dim. brachyc. De Antithetico vide suo loco. 5. Antispast. trim. brachyc. cum Choriambo pro Dijambo. De Antithetico vide suo loco. Pauw. 2. Rectius Ion. a maj. ἀνακλώμενος. 5. Pherecrat. Vide suo loco. Heath. 1. Dactyl. Tetram. vel Anapæst. dim. acat. De Antithetico vide suo loco. 2. Ion. a min. dim. ἀνακλώμενος. De reliquis, una cum Antitheticis vide suo loco.

℣. 649. Η ΦΙΛΟΣ ΟΧΘΟΣ. Posterius ἢ abesse posse censet Arnald. quod tamen haud possum illi concedere.

Ibid. ΟΧΘΟΣ. Alii ὄχθος τάφου· Sed ii loci in quibus antea adnotavimus verba ex margine in contextum irrepsisse, hunc quoque mihi de eadem re suspectum reddunt. Nam quum ὄχθος generaliter aggerem significet, adscripserat fortasse aliquis margini genitivum τάφου, ut indicaret de aggere tumuli intelligendum esse, quod scholium inde in ipsum contextum translatum fuit. Nam cur addidisset Æschylus τάφου, quum ὄχθος per se nonnunquam τάφον significet? Sed proprie ita dicitur tumulus ex aggere, ut dixit Virg. Æn. XI. *terreno ex aggere bustum;* et Æn. VI. et VII. *aggerem tumuli.* Est tamen agger magis verbum a verbo χῶμα· quod etiam τάφον nonnunquam significat. Athenæus Deipnos. XIV. Ἴδοις δ' ἂν καὶ τῆς Πελοποννήσου πανταχοῦ, μάλιστα δ' ἐν Λακεδαίμονι, χώματα μεγάλα, ἃ καλοῦσι τάφους τῶν μετὰ Πέλοπος Φρυγῶν. H. Steph. Ὄχθος τάφου Colb. 1. Ald. Turn. glossema esse τάφου monuit etiam Pauw.

℣. 650. ΦΙΛΑ. Φιλία Mosq. Viteb.

℣. 651. ΑΝΑΠΟΜΠΟΣ. Ἀποπομπὸς Med. Ἀναπομπτὸς ex correctione Mosq. Hæc et seqq. sic legit Brunck.

Ἀϊδωνεὺς δ' ἀναπομπὸς ἀν-
είης Ἀϊδωνεύς,
Δαρεῖον [οἷον ἄνακτα Δαρειάν] ἠέ.

suamque conjecturam, ἀνείης, confirmat e Schol. ad Cod. A. quo usus est, εἴθε ἀναπέμπεις, quæ vero uncinulis inclusit fœde corrupta judicat, nec quidquam medelæ habuit, tantum monet Antistrophicum vel Anapæst. dim. vel Dactyl. tetram. esse. Hujus vestigiis insistens Schutz. l. sic emendat:

Ἀϊδωνεὺς δ' ἀναπομπὸς ἀν-
είης Ἀϊδωνεύς,
Ἄκακον θεῖον ἄνακτα Δαρεῖον, ἠέ.

Quam suam emendationem sic stabilit. "Quæ ☧. 654. sequuntur, ὅτε γὰρ, duplicem afferunt laudem Darii; alteram quod cives bellica calamitate non læserit, alteram quod *divinus* fuerit in administranda regia potestate. Particula autem γὰρ, qua duplicis hujus laudis enuntiatio cum antecedentibus connectitur, haud ambigue prodit nomini Darii ☧. 653. bina ab Æschylo epitheta adjecta fuisse, quorum deinde causam ac declarationem allaturus esset. Jam ἄκακον θεῖον ἄνακτα scripsisse poetam dubitari vix potest, cum illa adjectiva non solum metrum optime expleant, verum etiam ἄκακον istis versiculis,

Οὔτε γὰρ ἄνδρας πώποτ' ἀπώλλυ
Πολεμοφθόροισιν ἄταις·

alterum vero θεῖον his qui sequuntur,

Θεομήστωρ τ' ἐκικλήσκετο·

copiosius explicetur." Hæc ille. Lenius remedium attulit Porsonus.

1. Ἀϊδωνεὺς δ' ἀναπομπὸς ἀνείης
2. Ἀϊδωνεύς,
3. Δαρεῖον οἷον ἄνακτα Δαρεῖον· ἠέ.

Quem sequitur Schutz. 2. Οἷον † ἄνακτα Pors. 2. Locum corruptum esse in confesso est omnibus, neque aliter nisi incertis conjecturis restitui potest. Lenissima mihi videtur emendatio sic legere,

1. Ἀϊδωνεὺς δ' ἀναπομπὸς ἀνείης,
2. Ἀϊδωνεύς,
3. Οἷον ἄνακτα, φίλον Δαρεῖον· ἠέ.

1. Ion. a min. trim. ἀκατ. 2. Ion. a min. monom. acat. 3. Asynart. e Dactyl. penthem. et Dochmio; vel si malis priorem Asynarteti partem pro Dochmio habere, Asynartet. e Dochmiis.

☧. 652. ANIEI ΔAPEION. Ἀν εἴη Δαρεῖον Med. Ask. D. Ἀνίη Δαρεῖον Colb. 1. Ald. Rob. Pauw. Sed nihil mutatum vult

Heath. cum ἀνίει sit imperativus ex eadem analogia qua τίθει et similia. In marg. Colb. 2. γρ. ἂν εἴη. 'Ανίει 'Αϊδωνεὺς Δαρεῖον Cant. 1. 2. Colb. 2. Guelph. 'Ανίη 'Αϊδωνεὺς Mosq. Viteb. Satis absurde Pauwius Δαρειὰν hic legi vult, quod absolute pro ψυχὰν Δαρειὰν accipit, et in versu proximo Δαρεῖον. Sed recte Heathius Δαρειὰν pro Δαρείου ψυχὰν prorsus inauditum vocat.

℣. 653. ΔΑΡΕΙΑΝ. ΗΕ. 'Ηὲ hic et in Antistropha extra versum esse censet Heath. Sed et pro Δαρειὰν ubique Δαρεῖ' ἄν' legendum proponit, ἄν' scil. pro ἄνα per elisionem, quod et ipsum pro ἀνάστηθι, posito. Cf. Soph. Ajac. ℣. 194. et Eurip. Troad. ℣. 98. Utrum vero ἄνα, πάρα, et ἔνι pro verbis posita apocopen apud Tragicos patiantur quæri potest. Certe hiat vocalis apud Soph. Ajac. ℣. 194. Ad quamnam nominum classem referenda esset vox hæc Δαρειὰν haud sine causa dubitavit Brunck., cum Δαρεῖαν esset vocativus a recto Δάρειας, ut Αἴας Αἶαν, Δαρείαν accusativus a nominativo Δαρείας, ut Αἰνείας Αἰνείαν.

℣. 654. ΑΝΔΡΑΣ ΠΟΤ'. "Ανδρας μέν ποτ', vel "Ανδρας πώποτ' Pauw. qui prius mavult ob sequens Θεομήστωρ δὲ, sed posterius ei eligendum erat, quod recte præposuerunt Abresch. Heath. Brunck. Schutz. Mox πολεμοφόροισιν Colb. 1.

℣. 657. ΠΕΡΣΑΙΣ. Abundare hanc vocem ex glossemate, post Stanleium judicavit Pauw. qui hunc et seq. versiculum sic legit ac dividit:

Θεομήστωρ δ' ἔσκ' ἐ-
πεὶ στρατὸν εὖ ἐφωδώκει.

Πέρσαις etiam pro glossemate agnoscit Heath., sed retinet Brunck. qui totum locum sic legit:

Πέρσαις θεομήστωρ δ'
"Εσκεν ἐπεὶ στρατὸν εὖ ἐποδώκει· ἠέ.

Sic Schutz. 1. Porsonus vero sic dividit:

Θεομήστωρ δ' ἐκικλήσκετο Πέρσαις
Θεομήστωρ δ'
"Εσκεν ἐπεὶ στρατὸν εὖ ἐποδώκει· ἠέ.

Et sic Schutz. 2. Στρατὸν † εὖ ἐποδώκει Pors. 2. Legerim,

1. Θεομήστωρ δ' ἐκικλήσκετο Πέρσαις,
2. Θεομήστωρ δ'
3. "Εσκεν ἐπεὶ στρατὸν εὖ 'φωδώκει· ἠέ.

℣. 658. ΕΠΟΔΩΚΕΙ. 'Επωδώκει Cant. 1. 'Εφοδώκει, vel potius ἐφωδώκει ab ἐφοδόω *duco* Pauw. qui Tanaquilli ἐποδόχει deridet. Immerito tamen judice Heath. qui ποδοχεῖν στρατὸν eadem analogia dici posse contendit qua ἡνιοχεῖν cum accusativo conjungitur apud Aristoph. Vesp. ℣. 1017. ac ναυκληρεῖν πόλιν Sept. Theb. ℣. 658. et in hac ipsa fabula ℣. 769. θυμὸν οἰακοστρόφει. Sed hæc parum mihi satisfaciunt, eaque ad corvos haud injuria remittit

Brunck. cui ἱποδώκει pro ἐφοδώκει Ionice scriptum videtur. Sed nunquam mihi persuadebit vir doctissimus talem Ionismum in Choricis ferendum esse. Malim igitur 'φωδώκει ab ἐφοδόω, absorpta brevi ob præcedens εὖ.

ỳ. 659. ΣΤΡΟΦΗ γ'. 1. Antispast. dim. cat. Diphthongus in ἀρχαῖος a vocali corripitur. 2. Pæon. monom. quod nimis forte exile. Stephanus ἴθι ἵκυ cum versu sequente jungit, νέα τ' ἄχη vero ei oppositum, cum versu antecedente: mihi non displicet posterius, ut sic connectantur etiam βάλην ἀρχαῖος βάλην, ἴθι, ἵκυ· uterque est Antispast. trim. cat. 3. Troch. penthem. vel Dactyl. dim. acat. vel Choriamb. dim. 4. Antispast. Pherecrat. 5. Ion. dim. acat. purus. 6. Epion. dim. cat. nam pro Trochaica est syzygia Iambica accisa. 7. Anapæst. penthem. junge antitheticum. 8. Ion. trim. brachyc. cum syzygia Troch. resoluta in principio. Sed vide suo loco. Pauw. 1, 2. Hi duo versus unum constituere debent, Asynartet. e Dochmiis. 3. Dochmius ex epitrito quarto pentasyllabo et syllaba. 6. Ithyphallicus est. Syzygiam Iambicam Catalecticam, Trochaicæ simili æquipollere nemo certe præter Hephæstionis editorem unquam somniavit. Heath. 1, 2. In unum coeunt, Asynartet. e Dochmiis. 3. Dochm. 4. Antispast. dim. cat. 5. Ion. a min. dim. acat. 6. Ion. a min. dim. cat. 7. Ion. a min. dim. brachyc. De Antithetico vide suo loco. 8. Asynartet. e Dochmio et Antispasto. Vide suo loco.

Ibid. ΒΑΛΗΝ. Alii βάλλην per λλ. At Schol. unicum λ habet; cum quo consentit Eustathius, qui etiam enumerat hoc verbum inter τὰ ἅπαξ λεγόμενα παρ' Αἰσχύλῳ· sicut et ὀβρίκαλα pro λεοντιδεῖς, quam quidem vocem habes in Agamemnone ỳ. 147. H. Steph. Βαλλὴν Med. Guelph. Cant. 2. Ask. D. Rob. Et sic Victorius in Comment. super Aristot. A. P. p. 209. Utrum βαλλὴν an βαλὴν melius sit ignorat Pauw., qui monet etiam Stanleium negligenter e Schol. citasse βαλιναῖον, cum revera scriptum sit ibi βαληναῖον. Festivum vero est illud quod subdit vir cl. vocem βαλλὴν vel βαλὴν, si Græcæ esset originis, a βάλλω, *saucio*, deduci posse, ut sit ὁ τύραννος proprie dictus, qui et cives et civium jura sauciat. Sed a בעל quis non deduceret? Hunc et seq. versiculum in unum conjungit etiam Brunck. et sic in Antistropha. Sic etiam Schutz. 1., qui monet a Mosq. abesse ἀρχαῖος. Sed in edit. 2. Porsonum sequitur, qui nihil mutat.

ỳ. 661. ΚΟΡΥΜΒΟΝ. Κόρυβον Mosq. Viteb. Mox ὄχθον Guelph.

ỳ. 664. ΤΙΑΡΑΣ. Τήρας Med. Ask. A. Cant. 2. Guelph. Viteb.

ỳ. 665. ΠΙΦΑΥΣΚΩΝ. Πιφάσκων Colb. 1. 2. Guelph. Mosq. Ald. Turn. Πιφαύσκων, vel ἐπιφαύσκων voluit Abresch. sed error est in Antistropha.

ỳ. 666. ΠΑΤΕΡ ΑΚΑΚΕ. Deest ἄκακε Guelph. Περῶν ἄκακε Mosq. Rob. et sic ỳ. 674. quod Pauwio valde probatur, cum πάτερ nimis humile sit, de Rege regum quem Diis æquiparat Chorus; Βάσκε περῶν autem eleganter significet trajectum Stygis.

Sed recte monet Heathius nihil humile esse in πάτερ de Persarum rege adhibito, cum de Jove ipso sæpissime dicatur. Porro Robortellianum πιερῶν, etsi non ineptum sit, vulgatæ minime anteferendum existimat vir cl., monetque sic versum effici Glycon. e duobus epitritis pentasyllabis, quarto et tertio, οἶ extra versum posito: et post πιερῶν, ut etiam post ἄκακε, leviter distinguendum esse.

Ibid. ΔΑΡΕΙΑΝ ΟΙ. Δαρεῖ' ἄν' οἶ Pauw. h. e. ἀνὰ, quod ad βάσκε referendum, ut sit ἀνάβασκε. Δαρεῖ' ἄνει, *Darie redi*, s. *exsurge* Schutz. 1. quam quidem conjecturam confirmavit vir cl. a verbis tribus synonymis supra positis ad fervorem animi declarandum, Ἴθ', ἴκυ, ἔλθ', ut hic Βάσκε, ἄνει, φάνηθι. Sed in edit. 2. Porsonum sequitur qui nihil mutat. Ἄκακε † Δαρειὰν οἶ Pors. 2. et sic in Antistropha. Δαρεῖ' ἄνα, *Darie rex*, conjecit Sieb. p. 123. quod probo ob præcedens ἄνακτα Δαρεῖον ℣. 653. Et sic versus erit Asynartet. e Dochmio, epitrito primo scil. bis resoluto, et Antispasto, Δαρεῖ ἄνα.

Ibid. ΟΙ. Οἶ· αἶ, αἶ, αἶ, αἶ Cant. 1. et cum eodem tono in ℣. 675.

℣. 667. ΚΑΙΝΑ. Γ' αἰνὰ Pauw. cui καινὰ et νέα nimis gemella videbantur.

Ibid. ΚΛΥΗιΣ. Κλύεις Colb. 1. Cant. 2.

℣. 668. ΑΧΗ. Ἄχθη Cant. 1. 2.

℣. 669. ΔΕΣΠΟΤΟΥ. Δεσπότῃ Ask. A.

℣. 670. ΣΤΥΓΙΑ ΓΑΡ. Σὺ γὰρ Ask. A. Totum locum sic legit Rob. Στυγία γὰρ ἐπαχθύς τις πεπόταται.

℣. 671. ΤΙΣ ΕΠ' ΑΧΛΥΣ. Τίς ἐπαχλὺς Ask. A. Cant. 1. 2. Ald. Ἐπαχλύς τις Turn. Τίς ἐς' ἀχλὺς Mosq.

℣. 672. ΝΕΟΛΑΙΑ. Νεολέα Cant. 1. Guelph. Νεολαῖς Mosq.

℣. 673. ΚΑΤΑ ΠΑΣ' ΑΠΟΛΩΛΕ. Κατὰ πᾶσ' ὄλωλεν recte Med. Colb. 1. Κατὰ πᾶσ' ὄλωλε Colb. 2. Cant. 1. Viteb. Brunck. Schutz. Pors. Κατὰ γῆν ὄλωλε Cant. 2. Κατὰ γῆς ὄλωλε Guelph. Κατὰ πᾶσ' ὤλολε Mosq.

℣. 674. ΠΑΤΕΡ. Πιερῶν iterum Mosq. Rob. Δαρεῖ' οἶ item Mosq.

℣. 675. ΕΠΩιΔΟΣ. 1. Duo Spondei pro duobus Dactylis, et sic Dactyl. dim. 2. Dactyl. trim. hyperc. 3. Ion. dim. cat. 4, 5, 6. Vide suis locis. 7. Dactyl. trim. hypercat. e Spondeis. 8. Dactyl. trim. acat. vel cat. PAUW. 2. Glycon. ex Antispasto et Dijambo. Vide suo loco. HEATH. Nostra vide ad ℣. 679.

Ibid. ΑΙ ΑΙ. Vide ad ℣. 666. Ter tantum in Ald. Rob.

℣. 676. ΠΟΛΥΚΛΑΥΤΕ. Πολύκλαυτος Ask. C.

℣. 677. ΔΥΝΑΤΑ ΔΥΝΑΤΑ. Alii δυνάςα δυνάςα. Sed optimo Victorii exemplari assentitur Scholiastes, qui ait δυνάτα positum pro δυνάςα, id propter versum, ut opinor, factum esse intelligens. H. STEPH. Δυνάςα, δυνάςα Colb. 1. 2. Ask. A. Ven. 1. 2. Cant. 1. 2. Guelph. Ald. Rob. Turn. Brunck. Schutz. Δυνάτα δυνάτα præfert Pauw. ut rarius. Δυνάςα δυνάςα, *media brevi*, Heath. Δυνάτα δυνάςα Viteb.

ỳ. 678. ΤΑι ΣΑι. Deest Rob. Pauw.

ỳ. 679. ΔΙΑΓΟΙΕΝ. Διάγοιεν δ' Cant. 1. 2. Guelph. Διάγοις δ' Colb. 1. Διάνοιεν δ' Ald. Turn. Διάγοιεν Rob. Διάνοιεν item post Aldum Pauw., qui totum locum sic legit atque interpretatur:

Τί τάδε, δυνάτα, δυνάτα,
Περὶ δίδυμα
Διάνοιεν ἀμάρτια
Πᾶσα γᾶ τᾷδε;

" *Quid patraverint; quid patrabant?* Hoc rogandum, et anima Darii evocata ut scirent quid ἀμάρτιαι illæ δίδυμαι efficerent in Persia; διάνοιεν περὶ πᾶσα γᾶ τᾷδε jungendum, aut περὶ habendum pro adverbio, et διάνοιεν πᾶσα γᾶ τᾷδε arctius nectendum: διάνοιεν πᾶσα γᾶ τᾷδε πέριξ, nihil accommodatius. Prima ἀμαρτία est clades navalis, quam in fine epodi allegat Chorus, eique alteram de copiis terrestribus adjecisset; sed festinans anima Darii adest, antequam id facit, et sese benignam præbet invocantibus." Hæc Pauw. Διάνοιεν etiam probat Heath. qui tamen antepenultimam hujus verbi produci vult: quo jure nescio. Διάνοιεν item Brunck. in textu, sed cum τὸ ἀμάρτιον non agnoscant Græci pro ἡ ἁμαρτία, et particula ἂν requiri videatur, locum in notis refinxit ad hunc modum:

Περὶ τᾷ σᾷ δίδυμα
Διάνοι' ἂν ἁμαρτία
Πᾶσα γᾶ τᾷδ';

Cur inauspicato suscepta gemina expeditio tuo imperio hæc mala perficeret? cum tamen potius dicendum videatur, *cur tot mala perfecit temere suscepta gemina expeditio?* Scriptum mavult vir cl. modo adesset auctoritas, διάνυσεν ἁμαρτία, sed Codicum fidem desiderat. Διάνοιεν item Schutz. in textu, sed in notis sic emendare conatur:

Τίς τάδε, δυναστεία, δυνάστα
Παρὰ τᾷ σᾷ δίδυμα
Διάνοι' ἂν ἁμάρτια
Πᾶσα γᾶ τᾷδε;

Quis enim sub tuo regno, O rex, duplicem istam huic terræ immissam calamitatem deflesset. Per δίδυμα ἁμάρτια dupliciter rem male gestam intelligit vir cl. quia scil. et maxima pars exercitus et potior navium numerus perierat. Porro, si quis ἁμάρτια Græcum esse negaverit, ei auctor est vir cl. ut e Schol. inferat ἁμαρτήματα. Διαίνειν autem rursus pro *deflere* poni monet ỳ. 1043. et hunc esse sensum totius loci; *Valde flebilis occidisti tu civibus tuis; nisi enim tu occidisses, profecto nunc nemo nostrum calamitates istas lugeret, quæ filii tui culpa nos oppresserunt.* Et sic in edit. 2. nisi quod post παρὰ omiserit τᾷ. Nescio an tutius sit nihil mutare præter verborum ordinem, ad hunc modum:

1. Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ·
2. Ὦ πολύκλαυτε φίλοισι θανών·
3. Τί τάδε δυνάστα, δυνάστα,
4. Περὶ τᾷ σᾷ δίδυμα
5. Διάγοιεν ἁμάρτια
6. Πάσᾳ γᾷ σᾷ τᾷ-
7. δ᾽; ἐξέφθινθ᾽ αἱ τρί-
8. σκαλμοι νᾶες ἄναες.——

Ah, ah, ah, ah! O Darie, *qui multum flebilis amicis occidisti, quare hæc dupliciter infelicia versarentur,* h. e. versari debebant, (sic enim verto διάγοιεν) *incommoda, circa tuam totam hanc terram. Perierunt funditus triremes, naves nenaves.*—— Cætera quæ de pedestri exercitu dicturus erat abrumpit umbra Darii ab inferis excitata. Metra sunt, 1. Dactyl. dim. acat. 2. Dactyl. trim. hypercat. 3. Period. dim. acat. ab Iambis incipiens et in Trochæos desinens. 4. Ion. a min. dim. brachyc. 5. Ion. a min. dim. acat. 6. Spondiac. dim. hyperc. pro Dochmio. 7. Similis præcedenti. 8. Pherecrat. Vides quam celeriter incedant metra in initio, ut incitatos animi motus exprimant, quam paulatim tardius progrediantur, donec in Spondeos cum finali Antispasto subsidant. His animi motibus a poeta expressis, procul dubio favebat etiam modulatio musica. Cf. quæ diximus ad Prometh. Vinct. ỷ. 688. et seqq. Unum tantum addiderim, si pro διάγοιεν reponere liceret διορθοῖ᾽ ἄν, perspicua fore omnia; ut quærat Chorus quid sit horum malorum remedium. Miror autem Brunckium non meminisse apud ipsum Æschylum occurrere vocem ἁμάρτιον in Agam. ỷ. 546.

ỷ. 680. ΠΑΣΑι ΓΑι ΣΑι ΤΑιΔΕ. Deest πάσᾳ Med. Deest σᾷ Colb. 1. 2. Ask. A. B. C. D. Cant. 1. 2. Ox. Guelph. Ald. Rob. Sed in Colb. 1. legitur τάδε, et in Ask. Πάση γᾶ. Τᾷδ᾽ non τᾷδε, ob vocalem in versu seq. Heath. Sic Brunck. qui signum etiam interrogationis apponit. Sic Schutz.

ỷ. 681. ΕΞΕΦΘΙΝΘ᾽. Ἐξέφυντ᾽ Med.

ỷ. 682. ΝΑΕΣ ΑΝΑΕΣ ΑΝΑΕΣ. Νᾶες ἄναες νᾶες Colb. 2. Cant. 1. 2. Ox. Rob. Heath. Brunck. Schutz. Νᾶες ἄναες ἄναες ποῖ τριήρας Ask. A. ubi videtur aliquid irrepsisse e margine. Ad finem hujus Epodi aposiopesin indicavit Pors.

IV.

ỷ. 683. Ω ΠΙΣΤΑ. Ὦ πολλὰ Rob.

ỷ. 684. ΓΕΡΑΙΟΙ. Γήραιοί Cant. 2. Ald.

ỷ. 685. ΧΑΡΑΣΣΕΤΑΙ. Ταράσσεται Ask. D.

ỷ. 686. ΛΕΥΣΣΩΝ. Λεύσων Cant. 1. 2. Guelph. Ald. ubi et ἄκριτιν pro ἀκοίτην legitur. Rob.

Ibid. ΠΕΛΑΣ ΤΑΦΟΥ. Τάφου πέλας Med. Elegantius, ut vidit etiam Salvin. Ita et Colb. 1. 2. Viteb. Guelph. Brunck. Schutz.

Causam erroris fuisse crediderim vocem τάφυ recurrentem ad finem alterius versus.

℣. 687. ΠΡΕΥΜΕΝΕΙΣ. Πρευμενὴς Cant. 2. Rob. Pauw. nec adversatur Schutz.

℣. 689. ΟΡΘΙΑΖΟΝΤΕΣ. Nos ῥοθιάζοντες, alii ὀρθιάζοντες, quam lectionem videtur comprobare alius locus, in quo utitur verbo ἐπορθιάζειν, item alius in quo ait, Ὄρθιον δ' ἅμα Ἀντηλάλαξε νησιώτιδος πέτρας Ἠχώ. Sed et quodam loco utitur verbo ἐξορθιάζειν, quod Scholiastes exponit ἀνατεταμένως βοᾷν, is tamen in h. l. legit ῥοθιάζειν· quod Grammatici nautarum proprium esse volunt, ἐκ συνθήματος ἅμα ἀναφωνούντων ἐπὶ τῇ εἰρεσίᾳ. Quomodo et Aristophanes ῥόθιον usurpat, et noster Æschylus ῥόθος duobus in locis. H. STEPH. Ῥοθιάζοντες Cant. 1. 2. Mosq. Viteb. Ald. Turn., quod post Stanleium non admitti posse monuit Pauw.

℣. 690. ΚΑΛΕΙΤΕ Μ'. Καλεῖσθαί μ' Med. Καλεῖσθέ μ' Colb. 1. 2. Mosq. Viteb. Cant. 1. 2. Ald. Rob. Plene hic interpungit Brunck. Schutz.

Ibid. ΟΥΚ ΕΥΕΞΟΔΟΝ. Οὐκεὐ' ἔξοδον Ald. Comma tantum post εὐέξοδον habet Arnald. qui seq. versum sic legit, Ἄλλως τε πάντως χ' ὅτι κατὰ χθονὸς θεοὶ, *præsertim quia inferi dii*, et sic Abresch. qui docet ἄλλως τε πάντως hic et apud Prometh. Vinct. ℣. 637. significare *cum ob alia, tum imprimis.* Paulo aliter Pauw. qui commate post εὐέξοδον posito, rectius, nihil aliud mutat, ac vertit, *difficile est omnibus modis ipsum iter ex Orco, Diique illi subterranei etiam accipere malunt quam dimittere.* Sic Brunck. Schutz. nisi quod hic comma plane sustulerit.

℣. 691. ΚΑΤΑ ΧΘΟΝΟΣ. Καταχθόνιοι Ven. 1. Ald.

℣. 693. ΕΚΕΙΝΟΙΣ ΕΝΔΥΝΑΣΤΕΥΣΑΣ. Ἐκείνοις ἐν δυναστεύσας, nulla de causa, Pauw.

℣. 694. ΤΑΧΥΝΑ Δ' ΩΣ ΑΜΕΜΠΤΟΣ Ω. Τάχυν' ὡς ἄμεμπτος δ' ὡς Cant. 1. Ταχυνα δ' ὡς ἄμεμπτος ὦ Pauw. Ταχύναι Heath. ut Chorum Darius alloquatur. Pauwium sequitur Brunck. sed monet rectam loquendi normam optativum flagitare videri, optimamque phrasin esse si legeretur, Ἥκω ταχύνας, ὡς ἄμεμπτος ὦ χρόνου. Τάχυνα item Schutz. Pors. quos sequor.

Ibid. ΧΡΟΝΟΥ. Χρόνῳ supra in Cant. 2.

℣. 695. ΤΙ Δ' ΕΣΤΙ. Τί ἐστι Mosq. Ald. Rob. sed quamvis hiatus ferri possit, desideratur particula δὲ ob seriem orationis. Mox νεοχθόν Colb. 1.

℣. 696. ΣΕΒΟΜΑΙ. Duo Anapæst. dim. brachyc. cum uno trim. cat. Nescio an bene, nam in tragœdia Anapæstici juncti vel dimetri acat. vel dimetri cat. vel monometri esse solent: ideoque hi sane suspecti mihi. Aut duos primos Ionicos dim. acat. esse suspicor, quos Anapæstus dim. cat. excipit, aut mutato ordine scribendum,

Σέβομαι μὲν προσιδέσθαι σέβομαι
Δ' ἄντια λέξαι
Σέθεν ἀρχαίῳ περὶ τάρβει.

Sic cum περιορισμῷ habemus tres tragicos junctos. PAUW. Pauwium in distributione versuum sequitur Heath. Parum interest utrum Ionicum vel Anapæsticum systema dixeris. Posterius tamen est usitatius, et versus satis bene disposuit Pauw. Sed eligant lectores.

℣. 697. ΑΝΤΙΑ ΛΕΞΑΙ. Ἄντιον λέξαι Ask. A. Mosq. et ita suprascriptum in Cant. 2. Ἀντιλέξαι Ask. C.

℣. 699. ΗΛΘΟΝ. Ἥκω Colb. 2. Ask. B. Guelph. Mox πεπεισμένοι Mosq.

℣. 700. ΜΑΚΕΣΤΗΡΑ. Μακιστῆρα Ask. A. D. Pauw. Μ' ἀκεστῆρα Guelph. Κακιστῆρα Vit. sed altera lectione suprascripta. Pro Μήτι, Μή τι disjunctim Brunck. Schutz.

Ibid. ΛΕΓΩΝ. Deest Ask. C. Cant. 2. Guelph.

℣. 702. ΔΕΙΟΜΑΙ. Δέομαι Pauw. eodem sensu. Monet etiam vir cl. hos tres versiculos ad normam præcedentium refingendos esse. Et sic post eum omnes. Verbum δέομαι confirmat etiam Abresch. (quamvis ipse perperam legat δείομαι h. l.) ex Aristid. tom. II. p. 125. Περὶ τῦ μέλλοντος δέονται. Δέομαι item Brunck. Schutz. Pors.

℣. 703. ΦΑΣΘΑΙ. Φράσαι Cant. 2.

℣. 704. ΔΥΣΛΕΚΤΑ ΦΙΛΟΙΣΙΝ. Desunt in Colb. 1. Δύσλεκτα φίλοισι Cant. 1. Ald. Rob.

℣. 705. ΠΑΛΑΙΟΝ. Παλαίων Cant. 1. 2.

Ibid. ΦΡΕΝΩΝ. Φρενὸς Colb. 1. Post ἀνθίσταται, φανερὸν addit Mosq. apud Schutz.

Ibid. ΑΝΘΙΣΤΑΤΑΙ. Ἀνθάπτεται maluit Wakef. ex Eurip. Med. ℣. 1371. Τῆς σῆς γὰρ, οἶμαι, καρδίας ἀνθηψάμην. Magis etiam apposite advocare potuisset ipsam formulam ex Med. ℣. 54. φρενῶν ἀνθάπτεται, quam lectionem hic quoque prætulerim. Nec abludit γνώμης συνήψατο mox ℣. 726.

℣. 706. ΓΕΡΑΙΑ ΞΥΝΝΟΜ'. Πάλαι' ξύνομ' Cant. 1. γεραιὰ ξύνομ' Guelph. Γηραιὰ ξύνομ' Ald. Γηραιὰ ξύννομ' Rob. Recte hæc commatibus intercidunt Brunck. Schutz.

℣. 707. ΚΛΑΥΜΑΤΩΝ. Κλαυσμάτων Colb. 1. Viteb.

Ibid. ΓΟΩΝ. Γρ. λόγων Cant. 1.

℣. 708. ΑΝΘΡΩΠΕΙΑ. Ἀνεισα Guelph. Scriptum erat forte ἀνεια solito compendio, quod nec Schutzium videtur latuisse.

Ibid. Δ' ΑΝ ΤΟΙ. Δ' ἄν τι Ask. A. Γὰρ δ' Ask. D.

Ibid. ΕΝΤΥΧΟΙ. Legitur et ἀντύχοι. Sed vide ne legendum sit ἂν τύχοι. At bis posita erit particula ἂν dicet aliquis. Quid tum ? apud ipsos etiam oratores et historicos, eosque Atticos, repetitur aliquando eodem modo. Si tamen mavis testimonium tibi ex poeta afferri, hic Sophoclis versus mihi succurrit, Οὐ γάρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις. H. STEPH. Ἂν τύχοι Med. Colb. 1. Mosq. Ἂν τύχῃ Viteb. Ἐντύχῃ Ask. A. Ἀντύχοι Ald.

℣. 710. ΘΝΗΤΟΙΣ. Γνητοῖς Ald.

Ibid. ΗΝ ΒΙΟΣ ΤΑΘΗι ΠΡΟΣΩ. Βίοτος ἢν ταθῇ πρόσω Med. Ven. 2. Colb. 2. Ask. C. D. Cant. 1. 2. Viteb. Brunck. Schutz. Pors.

Βίοτα ἦν ταθῆ πρόσοθεν Colb. 1. Βίοτον ἐνταθῆ πρόσω Guelph. Βίος ἦν παθῆ πρόσω Ald. Βίος ἦν ταθῆ πρόσω Rob. Tautologiam hic inesse judicavit Schutz. cum idem dicat ὁ μάσσων βιότος quod mox ἦν ταθῆ πρόσω. Itaque reponit— πολλὰ δ' ἐκ χερσοῦ κακὰ Τίκτεται θνητοῖς ὁ μάσσων βίοτος ἦν ταθῆ πρόσω. *Multa enim mortalibus mala, sive e mari sive e terra gignit ulterior vita, si quidem ejus spatium longius extendatur.* Quomodo sic tautologiam vitaverit vir cl. ipse dixerit, nihil enim variatur vis loci. Sed vide Notas Varr. Philologg.

℣. 711. ΠΑΝΤΩΝ. Ἁπάντων Colb. 2. Mox εὐτυχῆ πότμον Med. Mosq. Ald.

℣. 712. ΩΣ ΕΩΣ ΕΛΕΥΣΑΣ. Alii ἔλευσεις, quod si retineas adde unum σ, ut sit ἔλευσσεις. H. STEPH. Ὡς ἕως ἔλευσσεις Med. Ὥς ἕως ἔλευσις Colb. 1. Ask. C. Sed in Colb. 1. suprascriptum ι. Ὃς ἕως ἔλευσεις Cant. 1. 2. Ὡς ἕως ἔλευσα ἐς Guelph. Ὃς ἕως ἔλευσας Ald. Ὁ ἕως ἔλευσας Rob. Ἔλευσας tuetur Pauw. ut futurum a λεύσσω sit λεύσω, cum simplici σ, ab inusitato λεύω, i. q. λέω, quod et ipsum pro λάω, unde ἄλαος cæcus. Ὅς θ' ἕως ἔλευσας Brunck., qui commate quoque distinguit ad finem versus. Brunckium sequitur Schutz. qui tamen utcunque hic legatur, νῦν δὲ pro νῦν τε mavult in ℣. 714. Sed meliora doctus vir cl. in edit. 2. nihil mutavit, Porsonum scil. secutus, nisi quod comma tantum posuerit post διήγαγες. Paulo inconcinnius forte aliquibus videbitur ὁμοιοτέλευτον illud ὡς ἕως, sed tales asperitates non ubique vitabant, nescio an vitare voluerunt tragici. Immo apud alios etiam, cum poetas tum solutæ orationis scriptores sæpius occurrunt. Apud Eurip. Orest. ℣. 238. habemus. Ἕως ἐῶσι σ' εὖ φρονεῖν Ἐρινύες. Helen. ℣. 60. ἕως φῶς ἡλίου τόδ' ἔβλεπες. Sic αἴξας ὀξὺς Soph. Ajac. ℣. 258. et alia id genus innumera. Apud Xenoph. p. 622. C. edit Leuncl. terminatio ων quater et vicies occurrit. Apud Latinos similia sunt exempla, quæ tamen auribus nostris ingratissima sunt. Virg. Æn. VIII. 620.

Terribilem cristis galeam flammasqne vomentem,
Fatiferumque ensem, loricam ex ære rigentem,
Sanguineam ingentem.——

Æn. XI. 200.

——*semustaque servant*
Busta.——

Ibid. ℣. 781.

Cæca sequebatur.

Sed hæc sufficiant, nunc ad nostrum redeo. Post διήγαγες cum Schutz. 2. minus plene distinguendum est, deinde locum sic vertas, *O qui mortalium omnium felicitatem superasti prospera fortuna, quam felicem inter Persas, dum solis lumen vidisti, tanquam deus admirabilis existens, vitam transigebas! et nunc etiam admiror te,* ac laudo fortunas tuas, *opportune mortuum,* &c. Recte de

verbo ἔλευσας mihi statuisse videtur Pauw. quod vel inde patet quod verbi λεύσσω, præter præsens, nulla alia tempora sint in usu. Sic Soph. Trach. ℣. 897. Ἔλευσας οἷ' ἔδρασε, ubi male Brunck. ἔλευσσες.

℣. 713. ΕΥΑΙΩΝΑ. Εὐδαίμονα Cant. 2.

℣. 714. ΝΥΝ ΤΕ. Νῦν τὸ Ask. C. Mox βάρος, quod languet, Guelph.

℣. 715. ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ ΧΡΟΝΩι. Nos λόγῳ, alii χρόνῳ. Eadem lectionis varietas supra quodam loco. H. Steph. Deest ἐν in Ask. B. Ἐν βραχεῖ λόγῳ habent etiam Ven. 1. Ald. Turn. verissime procul dubio, ut patet e versu seq. Et sic Pors.

℣. 716. ΤΑ ΠΕΡΣΩΝ. Τὰ τῶν Περσῶν Ald. Rob.

Ibid. ΕΙΠΕΙΝ ΕΠΟΣ. Εἰπεῖν τινι Ask. D. Ἔπος εἰπεῖν Viteb. Ald. et Rob. nisi quod ἔτος sphalmate satis manifesto.

℣. 718. ΟΥΔΑΜΩΣ. Οὐκ Rob.

Ibid. ΑΜΦ' ΑΘΗΝΑΙΣ ΠΑΣ ΔΙΕΦΘΑΡΤΑΙ. Ἀμφ' Ἀθήνας πᾶς κατέφθιτο Ask. C. Colb. 1. Ven. 2. Ἀμφ' Ἀθήνας πᾶς κατέφθαρτο Cant. 1. et sic Guelph. Cant. 2. nisi quod in iis κατέφθαρται. Ἀθήνας etiam in Colb. 2. Ask. A. Turn. Κατέφθαρται etiam in Viteb. Mosq. Rob. mox deest στρατὸς in Mosq. Ἀμφ' Ἀθήνας Brunck. Schutz. 1. Sed vulgatam prætulerim.

℣. 719. ΕΣΤΡΑΤΗΛΑΤΕΙ. Ἐστρατηλλάτει Ald. Signum interrogationis concinnius hic habent Brunck. Schutz.

℣. 721. ΠΕΖΟΣ Η ΝΑΥΤΗΣ ΔΕ. Πεζὸς δ' ἢ ναύτης Cant. 2. Πεζὸς ἢ ναύτης καὶ Viteb.

Ibid. ΠΕΙΡΑΝ ΤΗΝΔ' ΕΜΩΡΑΝΕ. Ἐμώρανε habent Cant. 2. Mosq. Guelph. Ald. Rob. Turn. Schutz. 2. Τήνδ' ἐμώρανεν πεῖραν Cant. 1.

℣. 722. ΜΕΤΩΠΟΝ. Πρόσωπον Ask. C. Ven. 2. Guelph.

Ibid. ΔΥΟΙΝ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΩΝ. Δύοιν στρατηλάτοιν Colb. 1. Ven. 1. 2. Cant. 1. Δοιοῖν στρατηλάτοιν Med. Στρατηλάτοιν δυοῖν Mosq. Viteb. Δοιοῖν στρατευμάτοιν Colb. 2. Ask. B. Cant. 2. Ask. D. Guelph. Δυοῖν στρατημάτων Ask. C. Δυοῖν στρατευμάτων Rob. quæ lectio notatur etiam ab H. Steph. eamque probavit Pauw. ob præcedens πεζὸς ἢ ναύτης, quorum utriusque Xerxes unus dux supremus. Στρατευμάτοιν Brunck. Schutz. quod prætulerim.

℣. 723. ΗΝΥΣΕΝ. Ἤνυσε Cant. 1. 2. Guelph. Ald. Rob. Turn. Schutz. 2.

Ibid. ΤΟΣΟΣ ΔΕ. Τοσόσδε post Brunck. omnes.

℣. 724. ΕΛΛΗΣ ΠΟΡΘΜΟΝ. Ἕλλης πορμὸν Cant. 1. Ἕλης πορθμὸν Ald. Rob.

℣. 725. ΕΞΕΠΡΑΞΕΝ. Deest ν Cant. 2.

Ibid. ΩΣΤΕ. Ἐς τὸ Schutz. 1. ut sit sensus, Neque adeo prius destitit ab incepto quam Bosporum clausisset. Sed nihil mutandum, quod docet ὥστε mox et supra repetitum, quamvis id ipsum Schutzium offenderat. Et in edit. 2. vulgatam ipse revocavit. Mox κλῃσαι Med.

℣. 726. ΩΔ' ΕΧΕΙ. Εὐδέχει Ask. C. Plena distinctione post ἔχει posita, reliquum hunc versum Dario, sequentem Atossæ, tertium

et quartum Dario, assignare voluit Abresch. collato ỽ. 752. πῶς τάδ' ἐ νόσος φρενῶν. Sed recte se habent vulgata, ut monuit Schutz. Quod hic enim non sine dubitatione aliqua πῦ τις dicit Atossa, id non solum confirmat sed etiam auget Darius in versu seq. Colon post ἔχει habent Brunck. Schutz.

Ibid. ΓΝΩΜΗΣ. Nihil opus est cum Abreschio reponere γνώμης, ἅπτομαι enim vel in compositis genitivo jungitur. Mox ξυνήψατο habent Med. Guelph.

ỽ. 727. ΗΛΘΕ ΔΑΙΜΩΝ. Δαίμων ἦλθεν Colb. 2.

ỽ. 728. ΗΝΥΣΕΝ. Ἤνυσε Cant. 1. 2. Guelph. Ald. Rob. Turn. Schutz. 2.

ỽ. 729. ΠΡΑΞΑΣΙΝ. Πράξεσιν Colb. 1. Mox ἐπιστενάζετο Ald. Rob.

ỽ. 730. ΣΤΡΑΤΟΝ. Deest Mosq.

ỽ. 731. ΠΑΜΠΗΔΗΝ. Παμπίδην Ald.

Ibid. ΔΕ ΠΑΣ ΛΑΟΣ. Nos δὲ πᾶς στρατὸς, alii δὲ λαὸς πᾶς κατέφθαρται. Quæ lectionis varietas nos docet, antea λαὸν significasse στρατόν. H. Steph. Δὲ λαὸς πᾶς Med. Colb. 1. 2. Cant. 1. 2. Ask. D. recte. Sic Heath. et post eum omnes. Τὲ λαὸς πᾶς Ask. A. C. Λαὸς πᾶς, omisso δὲ, Guelph. Δὲ πᾶς στρατὸς Ald. Turn. H. Steph.

ỽ. 732. ΚΕΝΑΝΔΡΙΑΝ ΣΤΕΝΕΙ. Κενανδρία στένει Rob. quod pro κενανδρίᾳ scriptum judicavit Pauw. qui κενανδρίαν στένειν ipse legendum proponit. Recte Schutz. hic apponit notam orationis imperfectæ. Continuantur enim hæc cum versu abhinc altero, Βακτρίων δ', κ. τ. λ.

ỽ. 733. ΚΕΝΗΣ. Alii κεδνῆς, ut ad ỽ. 931. Αἶ, αἶ, κεδνᾶς ἀλκᾶς. H. Steph. Κεδνῆς Med. Colb. 1. 2. Ask. B. Guelph. Mosq. Viteb. quod præfert Schutz. ut ỽ. 931. κεδνᾶς ἀλκᾶς, et sive ironice sive serio accipiatur, melius ac gravius judicat; idque in textum recepit edit. 2. Utrumque bonum est. Elige ut lubet. Sed doctior forte lectio κεδνῆς.

ỽ. 734. ΒΑΚΤΡΙΩΝ. Βακτηρίων Colb. 1.

ỽ. 735. ΑΡ. Ἄρ' Guelph. Pauw. Brunck. Schutz. Pors. Mox συμμάχων Cant. 2. Guelph.

ỽ. 736. ΦΑΣΙΝ. Φησὶν Colb. 2. Guelph. Recte vidit Pauw. delendum esse punctum post μέτα, quoniam hic versus cohæret cum ỽ. 738. Ἄσμενον, κ. τ. λ. Sic Abresch. Brunck. Schutz. Pors.

ỽ. 737. ΠΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΝ ΕΣΤΙ; Ποῖ τελευτᾷ; ἐστὶ Cant. 1. Turn. Ποῖ τελευτᾷ ἐστιν Ald. Rob. Ποῖ τελευτῶ; ἐστὶν Mosq. Ποῖ τελευτᾷ ἐστὶ δὲ Colb. 1. Πῆ καταντᾷ· ἐστὶ Cant. 2. et ita suprascriptum in Cant. 1. Ποῖ τελευτᾷ; ἔστι τις σωτηρία; Brunck. Totum versum sic legit Schutz. Πῶς δὲ δὴ καὶ ποῖ τελευτᾷς; ἔστι τις σωτηρία; *Quomodo et quorsum narrando finis? estne quædam salus?* Cf. infra, ỽ. 789. et seqq. Vel si vulgatam retinere malueris, ita saltem distinguendum censet vir cl. Πῶς τε δὴ καὶ ποῖ τελευτᾷν; ἔστι τις σωτηρία; ita ut infinitivus τελευτᾷν pendeat a verbis Ξέρξην φασὶν, quibus versu antecedente in abrupto sermone usa fuerat Atossa. Sic ỽ. 749. infinitivus σεσῶσθαι cum eodem φασὶν construitur, quod ex

Atossæ verbis repetendum est. Et sic interpungit Pors. Schutz. 2.

℣. 738. ΑΣΜΕΝΟΝ. 'Ασμέναν Ald. Priorem partem hujus versiculi Atossæ assignat Pauw. ut τοῦτ' ἐτήτυμον tantummodo sit Darii. Sed recte monet Heath. nihil innovatione opus esse, satis enim apertam esse constructionem vulgarem, et non verisimile esse hunc unum versiculum duobus personis distribui, cum reliqui non dividantur.

℣. 738. ΕΝ ΔΥΟΙΝ. 'Εν δοιοῖν Med. Γαῖν δυοῖν Marg. Ask. Mox ζευκτηρίην Mosq.

℣. 739. ΤΗΝΔΕ. Signum interrogationis hic habent Brunck. Schutz. Hunc et proxime seq. versum omittit Mosq.

℣. 740. ΝΑΙ. Καὶ Colb. 1. Sed suprascripto ναί.

Ibid. ΣΑΦΗΝΗΣ, ΤΟΥΤΟ Δ'. Σαφηνὸς, τοῦτό τ' Cant. 1. Σαφηνὴς, τοῦτό τ' Cant. 2. Guelph. Σαφηνὴς, τοῦτό γ' Med. Colb. 1. 2. Pors. Σαφηνὴς, τούτῳ δ' Ald. Rob. Spanh. ad Aristoph. Plut. ℣. 348. Arnald. qui frustra contendit sententiam necessario postulare vel τούτῳ vel στάσει, prius autem cum per versum ferri non possit, legit, Τοῦτο δ' οὐκ ἔνι στάσει. Sed bene docet Pauwius τοῦτο pendere a κατὰ, quod vero subdit post ἔνι subaudiendum esse λόγῳ, id minus necessarium. Κατὰ subaudiendum esse vidit etiam Abresch. Colo post σαφηνὴς distinguit Brunck. Deinde τοῦτό γ'. Sic Schutz.

℣. 741. ΤΑΧΕΙΑ. Τευχεῖα Ald. Mox χρησμὸν Med.

Ibid. ΠΡΑΞΙΣ. Deest Colb. 1. Colo hic distinguunt Brunck. Schutz.

Ibid. ΕΣ ΤΟΝ. 'Ες τόνδε Med. 'Ες δὲ Colb. 1. 2. Ask. A. C. D. Mosq. Guelph. Rob. Recte. Deest τὸν in Ald. 'Ες δὲ aptius esse censet etiam Pauw., sin retineatur τὸν, plenius post πρᾶξις distinguendum, unde φεῦ cum emphasi profertur, et sententia revera fortior est. Sic et Schutz. Ἔς τε Viteb. Pors. Eadem profecto in Trochaicis regula obtinere videtur, quæ in Senariis tragicis, Porsono observata, ut vocem finalem trisyllabam, vel quasi trisyllabam, præcedat syllaba brevis. Cf. ℣. 165. ἐστὶν ἐν φρεσί. ℣. 173. σὲ δὶς, φράσαι. ℣. 219. δὲ χρὴ χοάς. ℣. 221. κατ' εὐφρόνην. ℣. 222. ἔνερθεν ἐς φάος. ℣. 229. ἐνέρθε γῆς φίλοις. ℣. 245. τεκοῦσι φροντίσαι. ℣. 707. σάφες τί μοι. ℣. 734. ὧδε τις γέρων. ℣. 754. φθάσαντος ἁρπαγή. ℣. 758. οὐδὲν αὐξάνειν. ℣. 760. ἐφ' Ἑλλάδα. Agam. ℣. 1673. κρατοῦντα λοιδορεῖν, qui soli versus apud nostrum reperiuntur finalem habentes vel trisyllabam vel quasi trisyllabam. In paucis Trochaicis Sophocleis duo sunt exempla, Philoctet. ℣. 1404. Μὴ φροντίσῃς, et ℣. 1407. ἀλλ' ὦ φίλε. Sed in utroque creticus monosyllabon sequitur, ut non impingant in canonem de Iambicis. Ut nec in versibus Æschyleis ℣. 173. et ℣. 760. peccarent σοὶ et εἰς. Apud Euripidem in Oreste, brevitatis gratia, versus omittam qui monosyllabon habent ante finalem trisyllabam. Præter hos habemus ℣. 721. κτενοῦντας αὐτίκα. ℣. 732. ἐνθάδ' ἤγαγε. ℣. 741. εἵλετ' ἡ πάτρος. ℣. 744. γυναιξὶ δ' ἄλκιμος.

℣. 750. φρουρίοισι πανταχῆ. ℣. 753. αὐτὸς οἴχομαι. ℣. 762. ἔχωσι προστάτας. ℣. 765. ἔδρασας ἔνδικα. ℣. 767. λάβωσί σ' ἄσμενοι. ℣. 773. μᾶλλον ἢ μένων. ℣. 780. καινὸν αὖ λέγειν. ℣. 787. δίκαιον ὧδ' ἔχει. ℣. 1520. βαρβάροισι προσπιτνῶν. ℣. 1532. φρυξὶν ἦν φόβος. ℣. 1534. Γοργόν εἰσιδών. ℣. 1569. Ὀρέστα δυστυχεῖς. Sufficiant hæc ad hanc regulam confirmandam; nam omnes Trochaicos Euripideos exscribere tædium tantum lectori injiceret. Occurrunt scil. apud Eurip. præter jam citatos, triginta quinque versus Trochaici in quibus Cretico finali, trisyllabo vel quasi trisyllabo, præcedit vox hypermonosyllaba. Ex his tres tantum regulæ nostræ adversari videntur Phœniss. ℣. 638. ubi τοῦτον δ' αἰτίω olim legebatur, sed τόνδε δ' αἰτίω reposuit Pors. Iph. Aul. ℣. 380. ubi olim legebatur αἰσχρὸς αἰδεῖσθ' οὐ φιλεῖ, sed χρηστὸς αἰδεῖσθαι φιλεῖ ex Stobæo correxit Markl. q. v. ad loc. Tertius est Helen. ℣. 1644. ubi legitur ἀφιστασθ' ἐκποδὼν, sed legendum est ἀφιστατ', vel ἀφίστασ', nam parum interest utrum Theoclymenus Chorum vel pluraliter vel singulariter alloquatur; immo, posterius prætulerim. Hinc patet Senarios Iambicos non per dipodias, sed cum cæsura Trochaice metiendos esse.

℣. 742. ΕΠΕΣΚΗΨΕΝ. Deest ν Cant. 1. 2. Ἀπέσκηψεν Med. Guelph.

Ibid. ΕΓΩ ΔΕ ΠΟΥ. Ἐγὼ δ' ἔμπας Colb. 1. Rob. quod Pauwius monet contra metrum non esse, modo legatur ἔμπας δ' ἐγώ, quod tamen aures onerat. Cf. quæ modo diximus ad versum præcedentem.

℣. 743. ΜΑΚΡΟΥ ΧΡΟΝΟΥ. Μακροὺς χρόνους Colb. 1. Μικροῦ χρόνου Guelph. Μακροῦ τοῦ χρόνου Ald.

Ibid. ΕΚΤΕΛΕΥΤΗΣΕΙΝ. Ἐκτελευτῆσαι Colb. 2. Viteb. Guelph. Ald. Rob. Turn. Brunck. Schutz. Ἐκτελέσαι Ask. A., quod etsi glossema sit, nos docet scriptum fuisse in exemplari antiquiori ἐκτελευτῆσαι.

℣. 744. ΣΠΕΥΔΗι ΤΙΣ ΑΥΤΟΣ. Σπεύδῃ τις, αὐτῷ Ask. A. D. Σπεύσῃ τις, αὐτὸς Guelph. In Guelph. etiam huic versui præponitur Persona ΑΤ. quam excipit ΔΑΡ. ℣. 746. Distinctionem post τὶς sublatam, post αὐτὸς reponit Brunck. Sic etiam Schutz. τὶς, αὐτοῦ χ' ὠ, vel τὶς, αὐτῷ χ' ὠ Scholiasten legisse conjicit Schutz. Brunckium etiam χ' ἡ θεὸς adjecto Schol. ἤγουν ἡ Ἐριννὺς reperisse se testatur in Cod. B. quo usus est. Ἀλλ' ὅταν σπεύδῃ τις, αὐτὸς Pors. quod a Brunck. non discrepat.

℣. 745. ΠΗΓΗ. Πηγὴν Colb. 1.

Ibid. ΕΥΡΗΣΘΑΙ. Si locum vere ceperit Schutz. quod mihi verisimillimum videtur, (vide Notas Varr. Philologg.) forte legendum erit εἰρῆσθαι.

℣. 746. ΗΝΥΣΕΝ. Ἤνυσε Cant. 1. 2. Ald. Rob. Turn.

℣. 747. ΙΡΟΝ. Ἱερὸν Colb. 1. Cant. 2. Rob. Turn. Pors. rectius. Mox δεσμάμασιν Ald.

℣. 748. ΗΛΠΙΣΕ ΣΧΗΣΕΙΝ. Ἤλπιζε σχήσειν Ald. Ἤλπιζε σχρήσειν Rob.

Ibid. ΡΕΟΝΤΑ ΒΟΣΠΟΡΟΝ ΡΟΟΝ ΘΕΟΥ. Quærit Pauw. quid

sit acuminis aut venustatis in ῥέοντα ῥόον, itaque totum locum sic legit, δοῦλον ὡς δεσμώμασιν Ἤλπισε σχήσειν δέοντα, Βόσπορον ῥόον θεοῦ. Ut δεσμώμασιν δέοντα Attice ponatur, suppresso pronomine, et δέοντα σχήσειν cohæreat, *se cohibiturum, vincientem vinculis*. Heathius vero recte monet tantumdem omnino venustatis atque acuminis inesse in ῥόον ῥέοντα, ac in δέοντα δεσμώμασιν, et ῥόον θεοῦ vertit, *cursum a deo decretum*. Pulcherrime Dutheilius, *le Bospore, destiné par les dieux a couler librement*. Mox μετερρύθμιζε Cant. 2.

ỳ. 750. ΠΟΛΛΗΝ. Πολὺν Colb. 2. Mox ἤνυσε Cant. 1. 2. Guelph. Ald. Rob. Turn. ut ỳ. 728. et ỳ. 746.

ỳ. 751. ΘΝΗΤΟΣ ΩΝ. Θνητὸς ἐὼν Mosq.

Ibid. ΘΕΩΝ ΔΕ. Θεῶν τε Colb. 2. Brunck. rectius. Sic enim δὲ non occupat quartum locum. Mox ἀβουλίᾳ Ald. ob similitudinem inter α et ευ.

ỳ. 752. ΠΩΣ ΤΑΔ' ΟΥ ΝΟΣΟΣ ΦΡΕΝΩΝ ΕΙΧΕ ΠΑΙΔ' ΕΜΟΝ; Fortasse post πῶς τάδ' ponenda fuit interrogationis nota, ut sit, πῶς τάδε; subaudito aliquo verbo: sed propter apostrophum poni ea nota commode non potest. Quod si quis hæc cum sequentibus continuare velit, intelliget τάδε pro κατὰ τάδε. H. STEPH. Hinc πρὸς τάδ' mavult Abresch. quæ vertit, *nonne proinde*, ac subdit, πρὸς τάδε ac πρὸς ταῦτα sæpissime sic usurpari. Immo, ut aliquando sic usurpari concedam: cf. supra, ỳ. 732. Sept. Theb. ỳ. 318. sic haud raro contemptum indicat hæc locutio. Cf. Prometh. Vinct. ỳ. 991. Eurip. Phœniss. ỳ. 524. Sic Latini *proinde* usurpant. Virg. Æn. XI. 383. *Proinde tona eloquio*— Heathius vero censet vel pro οὐ reponendum ἂν, *Quomodo igitur morbus animi eo usque filium meum occupavit?* Quam lectionem ab Atossæ responso credit confirmari; vel cum Steph. ponendam esse interrogationis notam post πῶς τάδ'. Πρὸς τάδ' cum Abreschio malunt etiam Brunck. Schutz., sed quid ni invulgata acquiescamus, subaudito κατά?

ỳ. 753. ΠΟΡΟΣ. Nos πόνος· alii πόρος. Scholiastes legit πόνος. Πόνος item Ask. C. Cant. 1. 2. Guelph. Rob. Schutz. 1. sed in edit. 2. πόρος.

ỳ. 754. ΤΟΥ ΦΘΑΣΑΝΤΟΣ. Γρ. τοῖς φθάσασιν Cant. 1.

ỳ. 755. ΟΜΙΛΩΝ ΑΝΔΡΑΣΙΝ. Ἄνδρασιν ὁμιλῶν Cant. 1. Ὁμιλῶν ἄνδρασι Cant. 2. Guelph. Ald. Rob. Turn.

ỳ. 756. ΘΟΥΡΙΟΣ ΞΕΡΞΗΣ. ΛΕΓΟΥΣΙ Δ'. Distinguendum forte Θούριος Ξέρξης· λέγουσι δ', vel legendum Θούριος Ξέρξης, λέγουσί τ', si λέγουσι sit participium in dativo casu.

ỳ. 757. ΕΚΤΗΣΩ. Ἐκτήσθω Cant. 1. Mox ἀνανδρία Ald.

ỳ. 758. ΑΙΧΜΑΖΕΙΝ. Recte monent Pauw. et Abresch. (quos vide in Notas Varr. Philologg.) hunc locum perperam a Stanleio solicitatum fuisse. Eos sequitur etiam Schutz. Nihil autem mutandum fuisse plane docet præcedens ξὺν αἰχμῇ. Mox αὐξάνων Colb. 1.

ỳ. 759. ΠΟΛΛΑΚΙΣ ΚΛΥΩΝ. Κλύων πολλάκις Guelph.

ỳ. 760. ΕΒΟΥΛΕΥΣΕΝ. Deest ν Cant. 1. 2. Ald. Turn.

ỷ. 762. ΑΙΕΙΜΝΗΣΤΟΝ. Ἀείμνηστον Colb. 1. Rob. Pors. Ἀείμνηστον Ald.

ỷ. 763. ΤΟΔ' ΑΣΤΥ ΣΟΥΣΩΝ ΕΞΕΚΕΙΝΩΣΕΝ. Τὸ σοῦτον ἐξεκείνωσε Colb. 1. Deest ν finalis in ἐξεκείνωσεν Cant. 1. 2. Turn. et ἐξεκείνωσε legitur in Guelph. Ald. Rob. Contra Scaligerum cum Stanleio faciunt etiam Pauw. Abresch. et reliqui. Ἐξεκείνωσε πεσὸν Mosq. Heathius negat ἐξεκείνωσεν ex linguæ Atticæ indole dici posse, itaque reponit ἐξαπεκείνωσεν. Sed istiusmodi Ionismum, qualis est ἐξεκείνωσεν, tot codicum consensu confirmatum, Æschylo non abjudicat Brunck.

Ibid. ΠΕΣΟΝ. Πεσὼν Ald. Πρᾶγμα πεσὸν Pauwius causatur rus olere; et in ἐξεκείνωσεν πεσὸν aliquid inesse minus congruum, quia πεσόντα non ἐκκενοῦται necessario. Itaque totum locum sic legit, Οἷον οὐδέπω Τόδ' ἄστυ Σούσων ἐξεκείνωσ' ἐμπεσόν. H. e. οἷον οὐδέπω ἐμπεσὸν ἐξεκείνωσεν τόδε ἄστυ Σούσων. (Vide tamen Notas Varr. Philologg.) Heathius vero recte docet πίπτειν pro ἐμπίπτειν apud scriptores Græcos sæpiuscule occurrere. Nullus dubito quin Stanleius in emendationibus legere voluerit, ut est apud Brunck.

———οἷον οὐδέπω
Τόδ' ἄστυ Σούσων ἐξεκείνωσεν πεσὸν,
Ἐξ οὗτε, κ. τ. λ.

Neque aliter Schutz. Nihil hic movendum censet Walther. in Animadv. p. 21. quod vero ad constructionem spectat, post οὐδέπω reponendum ἀπὸ κοινοῦ censet ἐξειργασμένον, ut hæc dicat Æschylus: Idcirco ab iis consiliariis Xerxis est facinus admissum, cujusmodi nunquam patratum est, propterea quod illud (facinus) funditus perdidit urbem Susorum, ab incolisque fecit vacuam. Hoc sic excogitavit vir cl. ne scilicet urbs Susorum *prius* vacuefacta esse diceretur, cujus non est apud historicos suspicandi locus. Sed facillima est constructio modo verba sic construas, οἷον οὐδέπω πεσὸν ἐξεκείνωσεν τόδ' ἄστυ Σούσων. Hoc enim perspicue indicat urbem istam nunquam prius pariter fuisse exhaustam. Pudet in his argutiis refellendis immorari.

ỷ. 764. ΕΞ ΟΥΤΕ. Ἐξ οὗ Colb. 1. Ἐξ οὗ τιμὴν τε, inverso ordine, Mosq. Ἐξ οὗγε Pors.

ỷ. 765. ΑΝΔΡΑ ΠΑΣΗΣ. Ἄνδρ' ἁπάσης Guelph. Brunck.

Ibid. ΑΣΙΑΔΟΣ. Alii Ἀσίδος, quod versus non recipit. H. STEPH. Ἀσίδος Ald. Turn.

Ibid. ΜΗΛΟΤΡΟΦΟΥ. Γρ. Μητρολόφου Cant. 1. 2.

ỷ. 766. ΤΑΓΕΙΝ. Παγεῖν Mosq. Mox ἰθυντήριον Mosq. Rob. quod etsi facile oriri posset ex similitudine ευ et ι, non tamen per se malum est. Sic ἴθυνε στρατὸν ỷ. 775.

ỷ. 768. ΑΛΛΟΣ. Forte hic nomen secundi latet. BENTLEIUS.

Ibid. ΕΡΓΟΝ ΗΝΥΣΕ. Ἤνυσεν ἔργον Colb. 1. Ald. Rob. Comma tantum hic habet Schutz.

ỷ. 769. ΑΥΤΟΥ. Αὐτῷ Colb. 1. Mox ῥακοστρόφουν Pors. Schutz. 2. Recte, nisi hoc verbum careat augmento. Hunc versum loco

suo motum esse satis acute suspicatus est Siebelis, Diatr. p. 129., fert enim præ se formam etymologicam, ut a nemine fere animadverti non potest, nec tamen præcessit nomen proprium ad quod referatur. At vero in nullius unquam nominis significatu et origine declaranda nomen ipsum omittit Æschylus. His igitur de causis post ỷ. 778. hunc versum reponendum judicat, hoc modo:

——τὸν δὲ σὺν δόλῳ
Ἀρταφρένης ἔκτεινεν ἐσθλὸς ἐν δόμοις,
(Φρενὲς γὰρ αὐτοῦ θυμὸν οἰακοστρόφουν)
Ξὺν ἀνδράσιν φίλοισιν οἷς τόδ' ἦν χρέος.

Idque confirmat e Schol. ad ỷ. 768. (q. v.) aperte sic etymologissante, ipsumque Scholiasten contra Stanleium bene tuetur, (qui vitio ei verterat quod vocabulum Persicum ad etymologiam Græcam inepte detorsisset) ipsius Æschyli auctoritate Prom. Vinct. ỷ. 839. mare Ionium ab Ius erroribus deducentis, et, quod magis appositum est, Eurip. Iph. Taur. ỷ. 30. ubi Thoas nomen suum a Græco θόος derivasse dicitur.

ỷ. 771. ΠΑΣΙΝ. Πάσην Ask. B. Hinc forte vera lectio eruenda, πᾶσαν, ut Sacræ loquuntur literæ, πᾶσα δόξα 1 Pet. i. 24. Πᾶσα σοφία Coloss. i. 9. πᾶσα παράκλησις 2 Cor. i. 3.

ỷ. 773. ΗΛΑΣΕΝ. Deest ν Cant. 1. 2. Guelph. Mosq. Ald. Rob. Turn.

ỷ. 774. ΘΕΟΣ. Θεοῦ Cant. 1. Θεοὺς mavult Heath. ut sit sensus, *Deos enim inimicos sibi haud reddidit, adeo bona mente erat,* quorum contraria prorsus de Xerxe paulo ante dixerat. Sed ita ἐχθαίρω interpretari non licet. Mox ἔμφρων Colb. 1. Cant. 1.

ỷ. 775. ΙΘΥΝΕ. Ἴθυνεν Med. Ηὔθυνεν Brunck. qui εὐθύνω magis frequentatum tragicis esse docet. Sic Schutz. qui concinnius post παῖς commate distinguit.

ỷ. 776. ΜΑΡΔΟΣ. Μέρδις (h. e. Σμέρδις, dempto initiali σ ob metrum, ut σμικρὸς et μικρὸς dicitur) Brunck. Schutz. Pors. et sic Janus Rutgers. Varr. Lectt. III. 10. q. v. Mox ἦρξον Colb. 1.

Ibid. ΠΑΤΡΑι. Πάτρη Med. Πάτρας Mosq. Guelph. Ald. Rob. Turn. Mox ἀρχαίοισιν Cant. 1.

ỷ. 778. ΑΡΤΑΦΡΕΝΗΣ. Ἀρταφέρης Cant. 2. Γρ. Ἀρταξέρξης Colb. 2. Vide quæ ad ỷ. 769.

Ibid. ΕΚΤΕΙΝΕΝ. Ἔκτανεν Guelph.

ỷ. 779. ΑΝΔΡΑΣΙΝ. Ἄνδρασι Cant. 1. 2. Guelph. Ald. Rob. Turn.

ỷ. 780. ΜΑΡΑΦΙΣ. Μάραφνις Colb. 2. Ask. B. C. Cant. 1. Guelph. Μάρφις Ald. Rob. Pauwius monet Μαρφίου ἀδελφοῦ τοῦ Καμβύσου meminisse Schol. ad ỷ. 775. Hunc versiculum abjiciendum putavit Schutz. 1. (Vide Notas Varr. Philologg.) eumque uncinulis inclusit Pors. et plane abjecit Schutz. 2. Temere vero hunc versum rejici existimat Siebelis, cum poetæ consilium fuerit omnia regum nomina recensere, ut major

appareret Xerxis dementia, qui unus majore calamitate Persicum imperium affecisset quam illi omnes. Censet igitur tribus vel quatuor versiculis (quorum postremo tantum Ἕκτος δὲ Μάραφις, κ. τ. λ. contigerit interitum effugisse) recensita fuisse reliquorum conjuratorum nomina, qui omnes ideo enumerantur quod in breve tempus regnavissent. Hæc non solum acute, sed et probabiliter mihi disputata videntur; nec multum, in quibusdam, a Schutzianis abludunt ad ỷ. 567. q. v. in Notis Varr. Philologg. et ad h. l. Mullerum.

Ibid. Τ' ΑΡΤΑΦΡΕΝΗΣ. Deest τ' Colb. 1. Τ' Ἀρταφέρνης Cant. 2. Δ' Ἀρταφρένης Guelph. Quærit magnus Bentleius an hæc duo sint nomina illorum qui Mardum interfecerunt, cum reliquorum quinque nomina desiderentur; sed forte, si hi sint potius conjuratorum quam regum nomina, quatuor tantum desiderantur, ipse enim Darius quintum efficiat.

ỷ. 781. ΚΑΓΩ Δ' ΕΚΥΡΣΑ ΤΟΥΠΕΡ ΗΘΕΛΟΝ ΠΑΛΟΥ. Κἀγὼ πάλου δ' ἔκυρσα τοῦπερ ἤθελον. Med. Ask. A. B. Cant. 1. 2. Colb. 2. Brunck. Schutz. 1. et sic Colb. 1. et Guelph. nisi quod τ' pro δ'. Κἀγὼ δ' ἔκυρσα πάλλου τοῦπερ ἤθελον Ald. Κἀγὼ ἔκυρσα πάλους τοῦπερ ἤθελον Rob. Omittuntur hic et proxime sequens versiculus Mosq. Κἀγὼ γ' ἔκυρσα, τοῦπερ ἤθελον, πάλου. Pors. Schutz. 2.

ỷ. 784. ΩΝ ΝΕΟΣ. Νέος ὢν Med. Colb. 1. Cant. 1. Mosq. Guelph. Ald. Rob. Mox φρωνεῖ Ald.

ỷ. 786. ΣΑΦΩΣ ΤΟΔ' ΙΣΤ'. Σαφῶς τόδ' ἴσθ' Ald. Rob. Τόδ' ἴστε σαφῶς Colb. 2. Cant. 1. 2. Guelph. Corruptum esse hunc locum affirmat Dawes. Miscell. Critt. p. 334. primum quia negantis particulæ collocatio, Ἅπαντες ἡμεῖς οὐκ ἂν ἐφάνημεν ἔρξαντες, *Omnes nos auctores non extitissemus,* tantundem est *quod nemo nostrum auctor extitisset.* Negat enim vir cl. hoc idem valere posse ac si scriptum esset Οὐκ ἅπαντες ἡμεῖς, *Non omnes nos.* At falsum hoc fore arguit vir cl., si quis asserat neminem eorum tantorum malorum auctorem extitisse, cum supra Mardus αἰσχύνη πάτρᾳ Θρόνοισί τ' ἀρχαίοισι dictus fuerit. Itaque sic locum refingit;

> Εὖ γὰρ σαφῶς τόδ' ἴσ' ἐμοὶ ξυνήλικες
> Ἅπαντες, ἡμεῖς, εἰ κράτη τάδ' ἔσχομεν,
> Οὐκ ἂν ἐφάνημεν πήματ' ἔρξαντες τόσα.

Probe enim nostis mei, quotquot estis, coætanei, nos, (h. e. me) *si hoc imperio potiti essemus, tantarum calamitatum auctores non fuisse extituros.* Sed bene docet Heathius nimis hic subtiliter egisse Dawesium, eandem enim emergere sententiam utcunque ponatur particula οὐκ: deinde, frigidissime conjungi ἅπαντες ξυνήλικες: tum, Darium non potuisse dicere εἰ κράτη τάδ' ἔσχομεν, quum revera illa habuerit imperia, sed εἰ κράτη τάδ' ἔτ' ἔσχομεν, hæc autem a Dario frigidissime dici, cum tanto apparatu: *Si ego in Xerxis loco fuissem, et adhuc sceptra hujus imperii gessissem, non tanta vobis a me extitissent damna;* cum revera sensus loci sit, *Omnes nos simul sumpti non extitissemus tantarum calamitatum*

auctores. In re tam manifesta non est quod plura addam præter metaphrasin Dutheilii; *N'en doutez pas, O mes anciens compagnons, tous ses prédécesseurs avec moi, ont moins couté que lui seul à la Perse.*

℣. 787. ΟΙ ΚΡΑΤΗ. Οἳ κράτους Ven. 2. Οἰκράτους Ask. C.

℣. 788. ΦΑΝΕΙΜΕΝ. Nos φάνημεν· alii φανεῖμεν· quæ lectio melior; nam οὐκ ἂν φάνημεν, posito φάνημεν pro ἐφάνημεν, significaret, *Visi non essemus.* Ut quum ita loquor, Εἰ ἔσχον χρήματα οὐκ ἂν ἐφάνην ἀδικήσας, id est, *Si mihi fuissent pecuniæ, non visus fuissem inique egisse.* At Darius, vel potius Darii idolum hic dicere vult, *nequuquam videamur,* id est, *videri possimus; nequaquam comperiamur, tot malorum auctores extitisse.* Legitur et φανῶμεν, sed malim φανεῖμεν. H. Steph. Φάνημεν Ald. Rob. Turn. Φθάνημεν Cant. 1. et sic in 2. a prima manu, sed mox erasum. Ἐφάνημεν Dawes. Misc. Crit. p. 334. Sed φανεῖμεν cum Steph. et Stanleio post Heath. omnes.

℣. 789. ΤΙ ΟΥΝ. Τί γ' ἂν mavult Heath. sed sæpissime occurrit hiatus iste. Cf. Sept. Theb. ℣. 214. Τί ἂν ὁ ναύτης, et quæ ibi annotata.

℣. 790. ΛΟΓΩΝ. Λέγων Ald. Concinnius Brunck. Schutz. et Pors. post τελευτὴν etiam notam interrogationis habent.

℣. 791. ΠΡΑΣΣΟΙΜΕΝ ΩΣ ΑΡΙΣΤΑ. Πράσσοι ὡς ἄριστα Mosq. Mox λαὸς Ald.

℣. 792. ΕΣ ΤΟΝ. Ἐς τῶν Ald. Rob.

℣. 793. ΠΛΕΙΟΝ Η ΤΟ ΜΗΔΙΚΟΝ. Πλεῖστον ἢ τὸ Μηδικὸν Cant. 1. Πλεῖον εἴη Μηδικὸν voluit Dawes. Misc. Crit. p. 334. sed articulus abesse non potest, ac bene monet Heath. lectionis vulgatæ sensum esse, *ne quidem si exercitus Medicus major sit;* sed emendationis Dawes. *ne quidem si exercitus Medicus major esset,* quod solœcum. Unice cavit scil. vir cl. ne post εἰ veniret subjunctivus. Constructioni pulchre consuluit Brunck. legendo Μήδ' ἦν. Sic Schutz. Pors.

℣. 794. ΑΥΤΗ. Αὕτη Mosq.

℣. 796. ΥΠΕΡΚΟΜΠΟΥΣ. Ὑπερπώλους Med. Ask. B. Sieb. quod confirmat e Schol. Κτείνουσα λίμῳ τοὺς πολυίππους Πέρσας. Idque Chori quoque responso probari judicat. Non igitur multis equis jumentisque impeditum, *sed expeditum lectumque mittamus exercitum.* Habent hæc profecto speciem veritatis, nec video qua ratione vox illa rarior ὑπερπώλους, nisi genuina fuerit, notiori illi ὑπερκόμπους supervenerit. Ut vero ὑπερκόμπους alteram illam extruserit, facile est intellectu.

℣. 797. ΕΥΣΤΑΛΗ ΚΑΙ. Εὐστελῆ τοι Med. Εὐσταλῆ τε Colb. 1. 2. Cant. 1. 2. Guelph. Ald. Rob. Εὐσταλῆ τοι Ask. A. D.

Ibid. ΑΡΟΥΜΕΝ. Ἀροῖμεν Mosq. Ἄρωμεν Rob. Ἤρουμεν, h. e. εἰ ἄρουμεν, eadem crasi qua ex εἰ ἂν fit ἦν, Dawes. Miscell. Crit. p. 336. interrogatione item ad finem versiculi posita, ut sententia sit, *Sed* quid *si delectas copias instruxerimus?* Sed quis istam crasin feret? Alteram quoque conjecturam profert vir cl.

quæ tamen ipsi minus probatur, αἴρωμεν sine interrogatione. Totum versum sic legit Brunck.

Ἀλλ' εὖ τε λεκτὸν κεὐςαλῆ 'ροῦμεν ςόλον;

quam conjecturam sibi habeat vir cl. Αἴρομεν, *reportamus, recipimus*, Schutz. quasi, cum Darius dixisset ipsum Græciæ solum hostes superbos fame enecare, in mentem Choro venissent quæ cum Xerxe fuga evaserant copiæ. *At expeditum et lectum recipimus exercitum.* Ideoque non dicit πολὺν, sed εὐςαλῆ καὶ λεκτὸν, quia jam ex nuntio audiverat paucos, pro tanta, quam eduxerat Xerxes, multitudine, redituros esse. Sed falsam esse hanc conjecturam, præter ipsius inconcinnitatem docet sequens Darii responsio. Facillima est emendatio Pors. et Siebelis ἄρωμεν. Subjunctivos Aoristi pro futuris indicativi passim usurpari nemo nescit. Quod vero affirmat vir illustris in Notis ad Medeam ℣. 848. defendi posse ἀροῦμεν, prima longa, potius reponendum esset αἰροῦμεν, siquidem ipse αἰρῶ et αἰρεῖς scripserit apud Aristoph. Ran. ℣. 381. et Eurip. Heracl. ℣. 323.

℣. 798. ΕΝ ΕΛΛΑΔΟΣ ΤΟΠΟΙΣ. Ἐν τόποις τῆς Ἑλλάδος Ask. A.

℣. 799. ΚΥΡΗΣΕΙ. Κηρύσσει Cant. 2. Sed reformatum alia manu. Κύρσει Rob.

℣. 802. ΠΑΥΡΟΙ ΓΕ. In Cant. 2. γὲ inseritur alia manu. Frustra hunc locum solicitavit Pauw. causatus παῦροί γε πολλῶν eos esse qui salvi in Asiam evaserant per Helles fretum, ad quos igitur nihil pertinet adjunctum εἴ τι πιςεῦσαι, κ. τ. λ. siquidem eorum respectu oracula deorum jam essent completa, ut nihil amplius illis esset expectandum. Itaque sic scribit, Παῦροί γε πολλῶν. Εἶτα πιςεῦσαι, κ. τ. λ. omnia post εἶτα ad illos qui in Græcia manserunt referens. Contra quem bene monet Heath. omnia se recte habere in vulgatis. Cum enim dixisset Darius exercitum manere adhuc in Græcia, Chorus, qui hoc a nuntio non acceperat, mirabundus quærit annon totus Persarum exercitus Hellespontum transierat. Negat hoc Darius, aitque sibi ex oraculis compertum esse paucos admodum reversuros, quæ enim Dii de clade Salaminia prædixerant, ea evenisse, adeoque fidem facere cætera quoque ab oraculis prædicta eventura esse: ut scil. Xerxes, vana spe elatus, magnam exercitus partem in Græcia relinqueret, clade Platæensi mox obruendam.

℣. 804. ΒΛΕΨΑΝΤΑ. Βλέψοντα Viteb. Βλέποντας Rob.

℣. 806. ΕΛΠΙΣΙΝ ΠΕΠΕΙΣΜΕΝΟΣ. Ἐλπίσι πεπεισμένος Cant. 2. Guelph. Ald. Turn. Ἐλπίσι ἐπεπεισμένος Colb. 1.

℣. 808. ΦΙΛΟΝ. Φίλος Viteb. Colb. 2. sed ibi supra γρ. φίλον. Sic Cant. 2.

℣. 809. ΠΑΘΕΙΝ. Πατεῖν Rob.

℣. 810. ΦΡΟΝΗΜΑΤΩΝ. Δωρημάτων Ask. C. Ven. 2. Cant. 2. Guelph. hinc veram lectionem eruisse sibi videbatur Wakef. S. C. §. 40. ὁρμημάτων, *inceptorum*, quod sensui pulchre satisfacit,

sed non video cur a vulgata abscedamus, quam stabilit mox ỷ. 830.

ỷ. 811. ΕΛΛΑΔ'. Ἑλάδ' Ald.

ỷ. 812. ΟΥΔΕ ΠΙΜΠΡΑΝΑΙ ΝΕΩΣ. Οὐδ' ἐμπιμπρᾶναι νέως Colb. 1. Rob. Οὐδ' ἐπιμπρᾶναι νεὼς Ald. Οὐδὲ πιμπρᾶν νεὼς Ask. D. Οὐδὲ πιμπρᾶν τὺς θεὺς Cant. 1. Οὐδὲ πιμπρᾶν τὺς νεὼς Cant. 2. Guelph. Post νεὼς Mosq. addit τινάς.

ỷ. 813. ΒΩΜΟΙ. Βωμῶν Mosq. Mox deest θ' post δαιμόνων Colb. 1. Ald.

ỷ. 814. ΠΡΟΡΡΙΖΑ. Πρόριζα Ald.

ỷ. 815. ΔΡΑΣΑΝΤΕΣ. Πράσσοντες Ald.

ỷ. 816. ΤΑ ΔΕ. Τὰ δ' ἄλλα Colb. 1. Mox κακῶν omissum Mosq.

ỷ. 817. ΕΚΠΑΙΔΕΥΕΤΑΙ. Ἐκπιδεύεται, *emicare et scaturire pergunt*, eleganter Schutz. qui allegoriam in voce κρῆπις sic continuat, petitam scil. e natura vasculi vel putei, qui non prius exhauritur quam ad fundum perveneris. Sic Pors. Vulgatam tamen agnoscunt Scholiastæ, quam si retinueris, eam explicabis ut post eos Abresch. in Notis Varr. Philologg. per verbum αὐξάνεσθαι. Sed hoc durum videtur. Verbo πιδεύειν et ἀναπιδεύεσθαι ut taceam LXX Interpretes, utuntur Nicander et Plutarch. apud Steph. in Thesaur.

ỷ. 818. ΑΙΜΑΤΟΣΦΑΓΗΣ. Γρ. Αἱματοσταγὴς Cant. 1. et sic Brunck. Schutz. Pors. Αἱμοσφαγὴς Guelph.

ỷ. 819. ΓΗι ΠΛΑΤΑΙΩΝ. Γῇ Πλατέων Colb. 1. Γᾷ Πλαταιῶν Ald. Rob. Γῆν Πλαταιῶν Brunck. Cf. Prometh. Vinct. ỷ. 348. Sic Schutz. Mox Δωριάδος Colb. 1. 2. Ask. B. Cant. 1. 2. Guelph. quæ lectio notatur a Turneb. in VV. LL.

ỷ. 820. ΘΙΝΕΣ ΔΕ ΝΕΚΡΩΝ. Θῖνες νεκρῶν τε Colb. 2. Cant. 2. Abest δὲ a Colb. 1. Θῖνες νεκρῶν δὲ Guelph. Rob. Turn. Θῆνες νεκρῶν δὲ Ald. Nec improbante Pauw.

Ibid. ΤΡΙΤΟΣΠΟΡΩι. Τρισπόρῳ Rob.

Ibid. ΓΟΝΗι. Γένει Cant. 1. Colb. 2. supra scripto γονεῖ. Γονὴ Ald.

ỷ. 821. ΣΗΜΑΝΟΥΣΙΝ. Σημαινῦσιν Med. sed Salvin. legendum judicat σημανῦσιν cum ι adscripto. Quid hoc? Σημαίνυσιν Mosq. Mox ὄμμασιν Pors. Schutz. 2.

ỷ. 823. ΧΡΗ. Δεῖ Ald.

ỷ. 824. ΘΕΡΟΣ. Θέβος Guelph. ρ et β facillime confusis.

ỷ. 828. ΕΚΧΕΗι. Ἐκχέει Mosq. omisso versu seq.

ỷ. 830. ΕΠΕΣΤΙΝ. Ἔπεισιν Heath. post Valcken. ad Phœniss. ỷ. 192. Sic Brunck. Schutz. utrumque bonum est. Alterum paulo fortius.

ỷ. 831. ΚΕΧΡΗΜΕΝΟΙ. Κεκτημένοι Ask. A. Brunck. ut sit, *vos qui sapientes estis*; ad Orest. ỷ. 1203. provocat Brunck. φρένας μὲν ἄρσενας κεκτημένη, sed hoc mihi parum satisfacit. Κιχήμενοι Marg. Ask. quod non intelligo. Κεχρημένοι e Schol. Schutz. Vide Notas Varr. Philologg. *Vous, qui connoissez la sagesse*, Interpres Dutheilius. Non valde placet infinitivus iste pro substantivo

habitus sine articulo. An f. legendum τῦ φρονεῖν κεχρημένον, *prudentiæ indigentem, impotentem animi?* Θανεῖν eodem fere modo quo hic σωφρονεῖν pro substantivo nude ponitur Anacr. XXIII. 4. sed illud improbavit ibi Brunck.

ỷ. 832. ΠΙΝΥΣΚΕΤ'. Πυνίσκετ' Cant. 1. 2.

ỷ. 834. ΓΕΡΑΙΑ. Γηραία Cant. 1. 2. Ald. Rob. Pro ὦ etiam αὖ habet Ald.

ỷ. 835. ΕΥΠΡΕΠΗΣ. Εὐτρεπὴς Valcken. ad Phœniss. ỷ. 801. Sed improbante Heath., et bene monet Brunck. Persas, gentem luxui deditam, regem suum nunquam conspicere solitos esse nisi splendidissimo cultu instructum. Inde horrore perstringuntur audientes Xerxem laceris pannis obsitum. Suadet igitur Darius uxori, ut, oblatis filio quam pretiosissimis vestibus, dignitatem illi reddat, et aliqua soletur. Εὐτρεπὴς igitur Persicæ magnificentiæ minus convenire, et μικροπρεπὲς esse, haud injuria affirmat vir cl. Quin εὐπρεπὴς omnino legendum esse ostenditur e ỷ. 849. et seqq. ubi regina dedecus lacerarum vestium præ cæteris omnibus malis deplorat.

ỷ. 836. ΠΑΝΤΑ ΓΑΡ. Malim παντὶ γάρ. CANTER. Πάντη γὰρ Cant. 2. et supra Cant. 1. Turn. Ferri potest πάντα, h. e. κατὰ πάντα, ut interpretatur Heath. Παντὶ Schutz. tanquam de suo, qui Heathii interpretationem duram vocat, et est forte παντὶ concinnior. Mox σώμασι Mosq.

ỷ. 839. ΕΥΦΡΟΝΩΣ. Εὐφρόνοις Ask. C. D. Cant. 2. Guelph. Admodum raro occurrit apud tragicos vox trisyllaba hoc loco post alteram trisyllabam, vel quasi trisyllabam. Malim igitur εὐφρονοῦσα, vel potius εὖ φρονοῦσα. Legitur apud Æschylum post primam vocem trisyllabam secunda item trisyllaba tantum Prometh. Vinct. ỷ. 205. 488. (ubi post primam trisyllabam leviter distinguitur) Pers. ỷ. 308. 320. (in nominibus propriis) et in his quatuor exemplis secundæ trisyllabæ statim subjicitur vox enclitica, unde fit quasi tetrasyllaba. In Pers. ỷ. 503., versu cæsura destituto, Pers. ỷ. 804. sed ibi plenius distinguitur post primam trisyllabam. Agam. ỷ. 1608. ubi distinguitur etiam. Suppl. ỷ. 488. ubi distinguitur etiam. Neque uspiam, ut sciam, alibi. Vix opus est ut moneam de trisyllabis hic agi quæ tres pedes Iambicos integros constituunt, non de iis quæ Iamb. penth. ut πατέρα Θυέστην, in quibus nihil inest immodulatum, ut quisque sentit.

ỷ. 841. ΖΟΦΟΝ. Ζόφου Ask. A.

ỷ. 842. ΠΡΕΣΒΕΙΣ. Πρέσβυς Cant. 1. Ald.

ỷ. 843. ΨΥΧΗ. Ψυχὴν Ald. Rob. unde Pauw. quærit an scriptum fuerit ψυχὴν διδόντες ἡδονῇ, quod probavit Schutz. 1. et post Porsonum recepit in edit. 2.

ỷ. 844. ΤΟΙΣ ΘΑΝΟΥΣΙ ΠΛΟΥΤΟΣ. Τοῖς θανοῦσι † πλοῦτος Pors. 2.

ỷ. 847. ΠΟΛΛ' ΕΣΕΡΧΕΤΑΙ ΚΑΚΑ. Πολλὰ εἰσέρχεται κακὰ Med. Colb. 1. Mosq. Ald. Rob. Πόλλ' εἰσέρχεται κακὰ Cant. 2. Πολλὰ

κάκ' εἰσέρχεται Cant. 1. Guelph. Πόλλ' ἐσέρχεται κακῶν ἄλγη, ut ℣. 837. mavult Schutz.

℣. 848. ΜΑΛΙΣΤΑ Δ'. Μάλιστά γ' Guelph.

℣. 850. ΚΛΥΟΥΣΑΝ. Κλύουσα Ald.

℣. 852. ΠΑΙΔ' ΕΜΩι. 'Εμῷ παιδὶ Colb. 1. Ald. (ubi legitur etiam πειράσωμαι) Rob. Παιδὶ ἐμῷ Mosq. et Cant. 2. ubi γ' inseritur a secunda manu, ut sit παιδί γ' ἐμῷ.

℣. 854. ΣΤΡΟΦΗ. 1. Dactyl. penthem. 2. Anapæst. dim. acat. 3. Anapæst. hephthem. 4. Dactyl. penthem. 5. Anapæst. hephthem. 6. Iamb. hephthem. De Antistrophicis, 3. 6. vide suis locis. PAUW. Nos hæc aliter ordinabimus post ℣. 865.

Ibid. ΜΕΓΑΛΑΣ. Μεγάλης Ald. Rob. Turn.

℣. 855. ΠΟΛΙΣΣΟΝΟΜΟΥ. Πολισσονόμου Cant. 2. Ald. Rob.

℣. 856. ΕΠΕΚΥΡΣΑΜΕΝ. 'Απεκύρσαμεν Guelph. Cant. 1. 2. Sed in Cant. 2. suprascriptum ἐ. Mox εὖτ' Ald. Rob. Turn.

℣. 857. ΠΑΝΤΑΡΚΗΣ ΑΚΑΚΗΣ. Πανταρχὴς, ἀκακὴς Ask. A. Πανταρκὰς, ἄκακος Cant. 1. Πανταρκὰς ἀκακάς Guelph. Παντάχης ἀκάκης Rob. Παντάρκης ἀκάκας Brunck. Schutz. Pors.

℣. 858. ΑΜΑΧΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΙΣΟΘΕΟΣ. 'Ισόθεος βασιλεὺς, omisso ἄμαχος Guelph.

℣. 860. ΠΡΩΤΑ. Πρῶτον Guelph.

℣. 861. ΑΠΕΦΑΙΝΟΜΕΘ'. 'Απεφαινόμεσθ' Cant. 1. Ald, Rob. Turn. 'Αποφαινόμεν' Brunck. qui hæc subdit; "Grammatica horum constructio sic instituenda: πρῶτα μὲν τὰ ἀποφαίνομενα νόμιμα εὐδοκίμου στρατιᾶς, καὶ τὰ νόμιμα τὰ πύργινα, πάντα ἐπεύθυνον· ἔπειτα δὲ νόστοι ἦγον ἡμᾶς ἐκ πολέμων ἀπόνους, ἀπαθεῖς καὶ εὐπράσσοντας. Nihil istis intellectu facilius, quæ certatim obscurarunt interpretes. (Vide Notas Varr. Philologg.) Τὰ ἀποφαινόμενα νόμιμα εὐδοκίμου στρατιᾶς, sunt *leges circa rem militarem, instituta, quibus bellum feliciter et gloriose administratur.* Τὰ πύργινα νόμιμα sunt *civilia instituta, leges, quibus urbes muris et turribus munitæ reguntur.* Uno verbo: *Belli pacisque leges omnia regebant.* Τὰ ἀποφαινόμενα νόμιμα sunt *decretæ, publicatæ, palam factæ leges.*" Hæc ille.

Ibid. ΗΔΕ. "Η δὲ Ald.

Ibid. ΝΟΜΙΜΑ ΤΑ ΠΥΡΓΙΝΑ. Recte vidit Hermannus de Metr. Pind. p. 187. mediam in νόμιμα nullo ἀδιαφορίας jure produci posse; itaque pulchre reposuit, νομίσματα πύργινα. Νόμισμα pro lege habes apud Eurip. Iphig. Taur. ℣. 1471. Sensus est igitur, *Et leges civitatis omnia dirigebant.* Bonæ erant leges et justa legum reverentia.

℣. 862. ΤΑ ΠΥΡΓΙΝΑ. Deest τὰ Colb. 2.

Ibid. ΠΑΝΤ' ΕΠΕΥΘΥΝΟΝ. Πάντα εὔθυνον Colb. 1. Πάντ' εὔθυνον Pauw. metri gratia, ut hic pro Anapæsto sit spondeus. Heath.

℣. 864. ΕΥ ΠΡΑΣΣΟΝΤΑΣ. Versus sic dividit ac legit Brunck.

'Απόνους ἀπαθεῖς ἡμᾶς εὐ-
πράσσοντας ἄγον εἰς οἴκους.

quorum priorem Parœmiacum vocat. Sic Schutz.

Ἀπόνως ἀπαθεῖς εὖ * * *
Πράσσοντας, ἄγον οἴκους. Pors.

ỷ. 865. ΑΓΟΝ. Ἄγον Rob. quod non fert metrum. Ἄγαγόν τ', vel ἄγαγόν γ' metri gratia, Pauw. Prius ipsi præfertur, ut emphaticum, q. d. καὶ ἐς οἴκους, alterum Heathio placet, qui rogat quo, nisi domum, Persas ex bello reduceret exitus. Οἴκοι habet Ask. A. non οἴκους. Ἐς omisit Pors. a quo nunquam nisi pudenter discedo; sed hic fateor exemplum me desiderare præpositionis εἰς, vel πρὸς omissæ. Metro satis consulitur si pro ἐς legamus πρός. Jam vero hanc Stropham et Antistropham nostra mente ad numeros revocatas exhibebimus.

ΣΤΡΟΦΗ.

1 Ὦ πόποι, ἦ μεγάλας ἀγαθᾶς τε πο-
2. λισσονόμου βιοτᾶς ἐπεκύρσαμεν,
3. Εὖθ' ὁ γηραιὸς
4. Παντάρχης, ἀκάκης,
5. Ἄμαχος βασιλεὺς, ἰσόθεος Δα-
6. ρεῖος ἆρχε χώρας.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

1. Πρῶτα μὲν εὐδοκίμου στρατιᾶς ἀπε-
2. φαινόμεθ' ἠδὲ νομίσματα πύργινα
3. Πάντ' ἐπεύθυνον.
4. Νόστοι δ' ἐκ πολέμων
5. Ἀπόνους ἀπαθεῖς, εὖ πράσσοντας
6. Ἄγαγον πρὸς οἴκους.

1, 2. Dactylici tetram. acat. 3. Dochmius ex epitrito secundo cum syllaba. 4. Dactyl. penthem. 5. Anapæst. dim. acat. In Antistropha πράσσοντας ultimam producit jure ἀδιαφορίας, quæ non obtinet in systemate. Moneo ne quis τ', vel γ' pro fulcro inserat. 6. Troch. Ithyph.

ỷ. 866. ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ. 1. Antispast. dim. brachyc. 2. Anapæst. monom. vel Antispast. etiam dim. brachyc. 3. Ut et hic. 4. Troch. penthem. 5. Dactyl. hephthem. 6. Anapæst. hephthem. 7. Troch. Ithyph. aut Choriamb. dim. cat. 8. Antispast. dim. brachyc. aut Dactyl. penthem. 9. Anapæst. monom. vel Antispast. etiam dim. brachyc. 10. Anapæst. penthem. aut Antispast. Pherecrat. 11. Troch. hephthem. 12. Dactyl. penthem. aut Antispast dim. brachyc. 13. Troch. aut Iamb. monom. 14. Anapæst. penthem. aut Antispast. Pherecrat. 15. Dactyl. dim. 16. Dactyl. penthem. aut Antispast. dim. brachyc. 17. Anapæst. penthem. aut Antispast. Pherecrat. 18. Troch. hephthem. 19. Dactyl. penth. aut

Antispast. dim. brachyc. 20. Anapæst. monom. aut Antispast. dim. brachyc. 21. Troch. penthem. aut Antispast. dim. brachyc. 22. Anapæst. monom. aut Ion. monom. hyperc. 23. Anapæst. penthem. aut Ion. dim. brachyc. 24. Troch. Ithyph. aut Antispast. dim. brachyc. 25. Dactyl. penthem. aut Antispast. dim. brachyc. 26. Anapæst. penthem. aut Antispast. Pherecrat. 27. Troch. Ithyph. 28. Dactyl. dim. cum Proceleusmatico pro secundo Dactylo; sed vide suo loco. 29. Anapæst. monom. aut Antispast. dim. brachyc. aut Troch. penthem. 30, 31. Ut et hi. 32. Anapæst. monom. aut Ion. monom. hyperc. 33. Iamb. dim. acat. 34. Dactyl. penthem. aut Antispast. dim. brachyc. 35. Iamb. dim. hyperc. Anapæst. dim. acat. cum Proceleusmatico minus placet. 36. Dactyl. penthem. aut Anapæst. dim. brachyc. 37. Dactyl. dim. acat. aut Choriamb. dim. brachyc. 38. Antispast. dim. brachyc. Ἀκάματοι δὲ est Antispastus quinquesyllabus. 39. Anapæst. hephthem. 40. Dactyl. hephthem. 41. Anapæst. monom. aut Ion. monom. hyperc. 42. Anapæst. monom. aut Antispast. dim. brachyc. 43. Anapæst. penthem. aut Antispast. Pherecrat. 44. Dactyl. penthem. aut Antispast. dim. brachyc. 45. Iamb. hephthem. Pauw. 26. Period. 35. Antispast. trim. cat. secundo Antispasto quinquesyllabo. 38. Dactyl. penthem. prima τῦ Ἀκάματοι producta. Vide Clark. ad Il. A′. 398. Heath. Hæc in Antistrophica divisit Schutz. 2. quæ una cum nostra metrorum distributione vide post ℣. 910.

Ibid. ΠΟΛΙΣ. Πόλεις Colb. 1. Ask. A. Ald. (ubi δ' bis repetitur sphalmate typographico) Rob. Brunck. Schutz. Pors.

℣. 868. ΑΛΥΟΣ ΠΟΤΑΜΟΥ. Ἅλυος ποταμῦ γ' Cant. 1. Ποτάμῦδ' Turn. qui ῦδ' in versu seq. omittit. Vide quæ ibi annotantur. Ἅλυς ποταμῦ H. Steph. ubi Casaub. rescribi jubet Ἕλλης, vel Ἅλυος ποταμῦ.

℣. 869. ΟΥ Δ'. Defuit antiquitus ῦ, ut esset ποταμῦ δ' teste Schol. quem citat Pauw., aliam fuisse versuum τάξιν inde colligens. Sed fallitur vir cl. Tantum absorptum erat alterum ῦ in codice quo usus est Schol. quod sæpe fit in literis similibus. Ποταμῦ ὅδ' scriptum fuisse censet Heath. itaque et supra εὖ διαβὰς, non ῦ διαβὰς, sed vulgatam procul dubio veram esse fatetur.

Ibid. ΑΦ' ΕΣΤΙΑΣ. Male Ald. conjunctim ἀφεςίας. Recte monet Pauw. plenius distinguendum esse post συθείς. Sic Schutz.

℣. 872. ΘΡΗΙΚΙΩΝ ΕΠΑΥΛΩΝ. Alii ἐπαυλέων, et melius: quanquam apud Scholiasten utraque lectio est. H. Steph. Θρῃκίων ἐπαυλέων Colb. 1. Θρήκων ἐπαυλέων Ask. A. Θρηϊκίων ἐπαυλέων Cant. 1. Rob. Paulo plenius hic distinguit Pauw. Θρῃκίων ἐπαύλων Brunck. Schutz. Pors.

℣. 873. ΕΚΤΟΘΕΝ. Ἔκτοσθεν Colb. 1. Ask. A. Cant. 2. Ald. Rob. Turn. Mox χέρσῦ Ask. A.

℣. 875. ΠΕΡΙ ΠΥΡΓΟΝ. Παραπύργον Ask. A. Περὶ πύργοις, h. e. per tmesin περιεληλάμενοι πύργοις Arnald. quod Pauwio placet, nisi

malis una voce scribere, περίπυργον, χέρσον scil. vel περίπυργοι, πόλεις. Arnaldi emendationem probat Abresch. ex Oppian. Halieut. IV. 547. Οἱ δὲ θεῶν ἀνέρυσαν ἐληλαμέναι περὶ χαλκῷ. Heathio autem vulgata sana videtur, modo legas περὶ, subaudito κατὰ, ut περιεληλαμέναι eadem constructionis forma dicatur ac περιβεβλημένος νεφέλην, σχῆμα, ἱμάτιον, κ. τ. λ. Sic Schutz. Περὶ πύργοι Pors. Rejicienda mihi videbatur præpositio περὶ, ante quam hæc ordinare institueram, atque hoc ipsum mox videbam a metro aperte postulari.

ỷ. 876. ΑΙΟΝ. Ἅλιον Colb. 1.

ỷ. 877. ΕΛΛΑΣ. Ἕλλας τ' Colb. 2.

ỷ. 878. ΕΧΟΜΕΝΑΙ. Εὐχόμεναι Colb. 2. Cant. 2. Αὐχόμεναι Ask. B. C. Guelph. Rob. Brunck. Schutz. Ἐρχόμεναι Cant. 1. Colb. 1. sed in Colb. 1. suprascriptis αυ et ω, ut sit αὐχώμεναι, quæ lectio exhibetur in Ven. 1. Αὐχόμεναι, *superbientes* interpretatur Schutz. quod exquisite dictum judicat pro *positæ*.

ỷ. 880. ΣΤΟΜΑ. Στόμωμα Med. Colb. 2. Cant. 1. 2. Rob. Schutz. 2. idque recepimus jubente metro.

ỷ. 881. Θ' ΑΙ ΚΑΤΑ. Τὲ κατὰ Colb. 1. Θ' αἳ μετὰ Cant. 1. Hæc sic distingui jubet Pauw.

> Νᾶσοί θ' αἳ κατὰ πρῶ-
> ν ἅλιον, περίκλυστοι
> Τᾷδε γᾷ προσήμεναι.

Nam, ut ait ille, τᾷδε γᾷ κατὰ πρῶν' ἅλιον cohæret, et littus terræ Asiaticæ designat: *adjacentes huic terræ ea parte qua mare tangit.* Αἱ, ut sit articulus, Brunck. Schutz.

ỷ. 882. ΑΛΙΟΝ ΠΕΡΙΚΛΥΣΤΟΙ. Ἅλυον περίκλυστον Colb. 1.

ỷ. 885. ΟΙΑ ΛΕΣΒΟΣ. Οἵα τε Λέσβος Schutz. 2. Malim Οἷαι Λέσβος, ut supra ỷ. 870. sed ipsum οἷα, cum Λέσβος scil. conjunctum, metro satisfacit.

ỷ. 886. ΧΙΟΣ. Χῖος τ' Schutz. 1. ut usque ad Χῖος contineatur descriptio insularum continenti Asiæ adjacentium, (προσημένων) a Πάρος ad ἀγχιγείτων insulæ reductiores a littore Asiæ commemorentur. Χίος Pors. recte procul dubio, Χίος enim est insula Chios, Χῖος ex insula Chio oriundus, Chius, quasi Χίιος per crasin Χῖος. Mox Πάρινος Colb. 1.

ỷ. 887. ΜΥΚΟΝΟΣ. Μύκονς Ven. 1. Ald. Μήκονος Colb. 1. Μύκων Ask. C. D. Ven. 2. Cant. 1. Guelph. Rob. sed in Cant. 1. γρ. Μύκονος.

ỷ. 888. ΤΗΝΩι. Πτήνῳ Colb. 1.

ỷ. 889. ΑΝΔΡΟΣ. Ἄντρος τ' Colb. 1. Ἄντρος Ask. C. Cant. 1. 2. Guelph. Mosq. ad finem hujus versus plenius distinguunt Arnald. Brunck. Schutz.

ỷ. 890. ΑΓΧΙΑΛΟΥΣ. Ἀμφιάλους Pauw. quia ἀγχιάλους de insulis ineptit. Contra ἀγχιάλους tuetur Heath. Sophoclis auctoritate, Ajac. ỷ. 135. ubi Salamis ἀγχίαλος dicitur, nec ἀμφιάλου reponi possit ob ἀμφιρύτου mox sequens in eandem significationem.

ASHMOLEAN MUSEUM OXFORD

'Αγχιάλους item tuetur ibi Musgrav. qui subdit, quod in rem nostram facit, eodem epitheto Peparethum designari Homero Hymn. in Apoll. ℣. 32. et Salamina Gemino Antholog. p. 229.

℣. 891. ΜΕΣΑΓΚΤΟΥΣ. Μεσάκτους Colb. 1. 2. Cant. 1. 2. Guelph. Ald. (ubi etiam ἐκράτυνε legitur, et sic Rob.) Turn. Sed μεσακτίους non μεσάκτους ab ἀκτὴ deduci monet Pauw. itaque vulgatam tuetur, interpretatus, *obtinuit medias,* (ut tenere medium) h. e. *medio constrictas totas,* quod opponitur illis quæ de Cypro sequuntur, quam non tenebat totam, sed urbes ejus modo tres. Μεσακτίους, *medias* inter Asiæ Thraciæque ἀκτὰς, mavult Heath. interpretationem Pauwii merito pro nihilo habens. Sic etiam Brunck. Schutz. Pulchre vertit Interpres Dutheilius, *les îles plus avancées dans les mers.* Μεσάγκτους tamen tueri videtur Dorvillius ad Chariton. VIII. p. 660. Sed veram lectionem nobis præbebit Hesych. apud quem Ἄγκος· νῆσον πολλὰ ἄγκη ἔχουσαι. Legendum igitur μεσάγκους, h. e. *insulas multos sinus reductos habentes.* Nec displiceret etiam μεσάγκλους. Hesych. Ἄγκλον· σκόλιον. Hinc Ζάγκλη, ni fallor, quicquid contradicant aliqui, a ζὰ et ἀγκλὸς, id. qu. ἀγκύλος.

℣. 892. ΛΗΜΝΟΝ. Nihil hic cum Lemno, procul dissita, secundum Pauw. quia Lemnos ab Otane captam Dario, Atheniensibus a Miltiade fuit recepta. Herod. VI. 26. et VI. 136. Itaque reponit Μῆλον, quam insulam huc pertinere affirmat. Sed bene quærit Heath. quo jure hoc fecerit, cum certum sit Lemnum Darii auspiciis, in ejus ditionem reductam fuisse, Melios vero in pugna Salaminia Atheniensibus suppetias tulisse. Cf. Herod. VIII. 46.

Ibid. ΕΛΟΣ. Alii ἕδος. Scholiastes illam lectionem sequitur. H. Steph. Ἕδος Med. Colb. 1. 2. Ask. A. Cant. 1. 2. (sed in Cant. 2. ἕλος a secunda manu) Guelph. Ox. Ald. Rob. Pauw. Turn. Brunck. Schutz. Pors.

℣. 893. ΡΟΔΟΝ ΙΔΕ. Ῥόδον ἠδὲ Colb. 2. Cant. 1. 2. Guelph. Pauw. ut sit Dactyl. penthem. Pors. Ῥόδου ἠδὲ Ask. A. Mox Κνίδος Rob.

℣. 896. ΤΗΣ. Τᾶς Med. Cant. 1. 2. Brunck. Schutz. Pors. Τὰς Ask. A. Guelph. Viteb.

℣. 897. ΜΑΤΡΟΠΟΛΙΣ. Ματροπόλεις Med. Ask. A.

℣. 898. ΣΤΕΝΑΓΜΑΤΩΝ. Στεναγμῶν Schutz. 2. Sic exigente metro.

℣. 899. ΚΑΙ ΤΑΣ. Hos versus sic dividunt Brunck. Schutz. 1.

Καὶ τὰς εὐκτεάνους κατὰ κλῆρον
Ἰόνιον πολυάνδρους
Ἑλλάνων ἐκράτυνε
Σφετέραις φρεσίν· ἀκάματον δὲ παρῆν
Σθένος ἀνδρῶν τευχηστήρων
Παμμίκτων τ' ἐπικούρων·
Νῦν δ' οὐκ ἀμφιλόγως, κ. τ. λ.

ỳ. 900. ΚΑΤΑ ΚΛΗΡΟΝ ΙΟΝΙΟΝ ΠΟΛΥΑΝΔΡΟΥΣ. Κατὰ κλῆρον Ἰώνιον πολυάνδρους Ἰωνίδας πόλεις Ask. A. quod e Schol. irrepsit in textum, ut facile quivis sentiat.

ỳ. 901. ΕΛΛΑΝΩΝ. Ἐλάνων Cant. 1. Ἐλαύνων Cant. 2. Ask. C. Guelph. Rob. et sic Ask. B. in glossa.

ỳ. 902. ΦΡΕΣΙΝ. Χερσὶν Colb. 2. Ask. C. Cant. 2. (sed in iis suprascriptum γρ. φρεσίν) Guelph. Rob. γρ. χερσὶν in Cant. 1.

ỳ. 903. ΑΚΑΜΑΤΟΝ. Alii ἀναίματον, et paulo post παμμίκτων pro παμμίκταν. H. STEPH. Ἀκάμαντον Colb. 1. Ask. B. Ἀκαίματον Ald. Ἀναίματον Turn. improbante Pauw.

ỳ. 904. ΣΘΕΝΟΣ. Πλῆθος Ask. A. Mox τευχηφόρων Ald.

ỳ. 905. ΠΑΜΜΙΚΤΑΝ Τ'. Παμμίκτων τ' Med. Colb. 2. Ask. A. D. Ven. 1. Cant. 1. 2. Mosq. Guelph. Pauw. Brunck. Schutz. Pors. Παμμίκτων τῶν Colb. 1. Πάμμικτά τ' Rob. quod probat etiam Pauw. nec improbat Heath. modo versus sit Iamb. hephthem., cum cæsura in Choricis brevem non producat, vel si legatur παμμίκταν id procul dubio pro παμμίκτων habendum. Sed quidni παμμίκτων τ', quod dant tot codices et editt. ?

ỳ. 906. ΑΜΦΙΛΟΓΩΣ. Ἀμφιβόλως Colb. 1. Ask. A. Ald. Rob. Ἀλόγως Cant. 1. Sed γρ. ἀμφιλόγως.

ỳ. 907. ΘΕΟΤΡΕΠΤΑ ΤΑΔ'. Θεόπρεπτα τάδ' Med. Ald. Cant. Deest τάδ' in Ask. A. Θεότρεπτα τάδ' ἦν Ven. 2. Θεόπρεπτα τάδ' ἦν Ald. qui et ἂν pro αὖ exhibet. Θεοπέπτα τάδ' Rob.

ỳ. 908. ΠΟΛΕΜΟΙΣΙ. Πολεμίοισι Cant. 1. Ad finem hujus versus interpungit Pauw.

ỳ. 909. ΔΜΑΘΕΝΤΕΣ. Δαμασθέντες Ven. 1. Guelph. Ald. Rob. Turn. Non displicet Bothei conjectura pro μεγάλως, μεσογαίοις, *terrestribus,* quibus opponuntur πλαγαὶ πόντιαι, sed desideratur codicum auctoritas. Nec longe diversam rationem Wakefieldum iniisse video S. C. §. 40. qui legit,

Δμαθέντες τε γαΐοις
Πλαγαῖς τε ποντίαισιν.

ỳ. 910. ΠΛΑΓΑΙΑΣΙ ΠΟΝΤΙΑΙΣΙΝ. Πλαγαῖσί τε ποντίαισι Cant. 1. Πλαταῖσι ποντίαισιν Ask. C. Πλαγαῖς τε ποντίαισιν Brunck. Schutz. Τὲ item agnoscit Schol. noster β'. Hæc monostrophica, a ỳ. 866. cum præcedentibus Antistrophicis sic continuavit Schutz. 2.

ΣΤΡΟΦΗ β'.

1. Ὅσας δ' εἷλε πόλεις,
2. Πόρον ὂ διαβὰς
3. Ἅλυος ποταμοῦ
4. Οὐδ' ἀφ' ἑστίας συθείς·
5. Οἷαι Στρυμονίου
6. Πελάγους Ἀχελω-
7. ίδες εἰσὶ πάροικοι
8. Θρηκίων ἐπαύλων

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β′.

1. Λίμνας τ' ἐκτόθεν, αἳ
2. Κατὰ χέρσον ἐλη-
3. λαμέναι περὶ πύργον
4. Τοῦδ' ἄνακτος ἄϊον,
5. Ἕλλας τ' ἀμφὶ πόρον
6. Πλατὺν αὐχόμεναι
7. Μυχία τε Προποντὶς
8. Καὶ στόμωμα Πόντου·

ΣΤΡΟΦΗ γ′.

1. Νᾶσοί θ' αἳ κατὰ πρῶ-
2. ν' ἅλιον περίκλυστοι
3. Τᾷδε γᾷ προσήμεναι,
4. Οἷά τε Λέσβος ἐλαι-
5. όφυτός τε Σάμος, Χῖος ἠδὲ Πάρος,
6. Νάξος, Μύκονος, Τήνῳ δὲ συνά-
7. πτουσ' Ἄνδρος ἀγχιγείτων.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ′.

1. Καὶ τὰς ἀγχιάλους,
2. Ἐκράτυνε μεσακτίους,
3. Λῆμνον, Ἰκάρου θ' ἕδος
4. Καὶ Ῥόδον, ἰδὲ Κνίδον
5. Κυπρίας τε πόλεις, Πάφον, ἠδὲ Σόλους,
6. Σαλαμῖνά τε, τᾶς νῦν ματρόπολις
7. Τῶνδ' αἰτία στεναγμῶν.

ΕΠΩιΔΟΣ.

[Sic enim credo inscriptum voluit vir cl. quamvis titulum præ incuria omiserit.]

1. Καὶ τὰς εὐκτεάνους κατὰ κλῆρον
2. Ἰόνιον πολυάνδρους
3. Ἑλλάνων ἐκράτυνε
4. Σφετέραις φρεσίν· ἀκάματον δὲ παρῆν
5. Σθένος ἀνδρῶν τευχηστήρων,
6. Παμμίκτων τ' ἐπικούρων·
7. Νῦν δ' ἐκ ἀμφιλόγως
8. Θεότρεπτα τάδ' αὖ
9. Φέρομεν, πολέμοισι
10. Δμαθέντες μεγάλως
11. Πλαγαῖς τε ποντίαισιν.

Hæc ille. Nobis hæc aliter disponenda videntur, ac sic quidem:

ΣΤΡΟΦΗ β'.

1. Ὅσας δ' εἷλε πόλεις
2. Πόρον οὐ διαβὰς Ἅλυος ποταμοῦ
3. Οὐδ' ἀφ' ἑστίας συθείς·
4. Οἷαι Στρυμονίου πελάγους Ἀχελωΐδες εἰσὶν
5. Πάροικοι Θρηκίων ἐπαύλων.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β'.

1. Λίμνας τ' ἔκτοθεν αἳ
2. Κατὰ χέρσον ἐληλαμέναι πύργοις
3. Τοῦδ' ἄνακτος ἄϊον,
4. Ἕλλας ἀμφὶ πλατὺν πόρον αὐχόμεναι, μυχία τε
5. Προποντὶς καὶ στόμωμα Πόντου.

ΣΤΡΟΦΗ γ'.

1. Νᾶσοί θ' αἳ κατὰ πρῶν' ἅλιον περίκλυσται,
2. Τᾷδε γᾷ προσήμεναι,
3. Οἷαι Λέσβος ἐλαιόφυτός τε Σάμος, Χίος,
4. Ἠδὲ Πάρος, Νάξος, Μύκονος, Τήνῳ τε συνάπτουσ'
5. Ἄνδρος ἀγχιγείτων,

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ'.

1. Καὶ τοὺς ἀγχιάλους ἐκράτυνε μεσάγκους,
2. Λῆμνον, Ἰκάρου θ' ἕδος
3. Καὶ Ῥόδον ἠδὲ Κνίδον, Κυπρίας τε πόλεις, Πάφον
4. Ἠδὲ Σόλους, Σαλαμῖνά τε τᾶς νῦν ματρόπολις τῶνδ'
5. Αἰτία στεναγμῶν.

ΕΠΩιΔΟΣ.

1. Καὶ τὰς εὐκτεάνους κατὰ κλῆρον
2. Ἰόνιον πολυάνδρους Ἑλλάνων ἐκράτυνεν
3. Σφετεραῖς φρεσίν·
4. Ἀκάματον δὲ παρῆν σθένος ἀνδρῶν τευχηστήρων,
5. Παμμίκτων τ' ἐπικούρων. Νῦν δ' οὐκ
6. Ἀμφιλόγως θεότρεπτα τάδ' αὖ φέρομεν πολέμοισι
7. Δμαθέντες μεγάλως
8. Πλαγαῖς τε ποντίαισιν.

In Stropha β'. metra sunt, 1. Antispast. dim. brachyc. 2. Anapæst. dim. acat. 3. Troch. hephthem. 4. Dactyl. hexam. 5. Antispast. Æschyleus dim. hyperc. subjectis post epitritum primum Iambis puris.

In Stropha γ'. 1. Dactyl. pentam. 2. Troch. hephthem. 3. Dactyl. pentam. 4. Dactyl. hexam. 5. Troch. Ithyph.

In Epodo. 1. Anapæst. dim. acat. 2. Dactyl. hexam.

3. Iamb. penthem. 4. Dactyl. hexam. 5. Anapæst. dim. acat. 6. Dactyl. hexam. 7. Dactyl. penthem. 8. Iamb. hephthem.

V.

℣. 913. ΤΗΣΔΕ. Τῆς Lips. 2.

Ibid. ΑΤΕΚΜΑΡΤΟΤΑΤΗΣ. Ἀτεκμαρτοτάτας Cant. 2. Ἀτεκμαρτοτάτως Viteb. haud improbante Schutz. Mox ὁμοφρόνως Mosq.

℣. 914. ΕΝΕΒΗ. Ἀνέβη Colb. 1. Ἐνέβαλε Cant. 1.

℣. 916. ΕΜΩΝ. Ἐμοὶ quod in Guelph. suprascriptum, Schutzio concinnius et elegantius videtur; mihi vero, ut sunt diversa hominum ingenia, elegantius videtur ἐμῶν, ob ἐμοὶ in possessivo subauditum.

Ibid. ΓΥΙΩΝ. Alii μελέων· Malo γυίων, ut alicubi legi γυῖα λέλυνται. Ab hoc est et γυιοβαρῆ Agam. ℣. 63. H. Steph. Μελέων Colb. 1. Γύων Rob.

℣. 917. ΕΣΙΔΟΝΤ'. Ἐσιδόντος Colb. 1. Εἰσιδοῦσ' Ask. A. Ἐσιδὼν Guelph. Εἰσιδόντ' Ald. Rob. Minus plenam distinctionem post ἀστῶν habet Turn. quam Abresch. omnino tollendam arbitratur, ut ἐσιδόντ' sit casus quartus pendens a καλύψαι, non dativus, qui si esset, poetam potius censet scripturum fuisse ἐμοί. Hæc autem nimis festinanter Abreschium scripsisse crediderim, sensus enim e vulgatis optimus exoritur; nihil vero est illa altera interpretatione perplexius.

℣. 918. ΩΦΕΛΕ ΖΕΥΣ. Ὤφελεν, Ζεῦ, Ask. A. Ὄφελε Ζεὺς Turn. Arnald. improbante Pauw. qui cum Stanl. Ζεῦ legit, et sic reliqui post eum omnes præter Pors. qui habet Ζεὺς, quamvis mox μοῖρα. Et in edit. 2. Εἴθ' † ὤφελε Ζεύς. Certe ὄφελε metro subvenit. Si augmentum liceret abjicere, sed potius dicem ε corripi ante Ζ licentia propriis nominibus concessa.

℣. 919. ΤΩΝ ΟΙΧΟΜΕΝΩΝ. Deest τῶν Ald.

℣. 920. ΜΟΙΡΑι ΚΑΛΥΨΑΙ. Μοῖρα καλύψη Colb. 1. sed αι suprascripto. Μοῖρα καλύψαι Turn. et sic reliqui post eum omnes. Ζεῦ—μοῖρα, ut a Stanl. emendatur, Brunckius in Cod. A. quo usus est reperisse se testatur.

℣. 921. ΟΤΟΤΟΤΟΙ. Ὀττοτοὶ Colb. 1. Cant. 1. 2. (Sed in Cant. 2. reformatum in ὀτοτοῖ) Guelph. Lips. 2. Ald. Rob. Ὀτοτοὶ Turn. recte. Sic Brunck. Schutz. Pors.

Ibid. ΒΑΣΙΛΕΥ ΣΤΡΑΤΙΑΣ. Βασιλεὺς στρατίας Med. Βασιλεῦ στρατείας Colb. 2.

℣. 922. ΠΕΡΣΟΝΟΜΟΥ. Περσιόμου Guelph.

℣. 923. ΚΟΣΜΟΥ. Κόσμον Guelph.

℣. 924. ΟΤΕ ΝΥΝ. Deest νῦν in Colb. 1. Ὃς νῦν Ald.

Ibid. ΑΠΕΚΕΙΡΕ. Ἐπέκειρεν Med. Ask. D. Viteb. Ἐκέκειρε Colb. 2. Ask. B. Guelph. Recte Pauw. hic plenius distingui jubet, ut seqq. novo spiritu proferantur. Sic Brunck. Schutz. Pors.

℣. 925. ΓΑ. Γαῖα Colb. 1. Ven. 1. 2. Cant. 1. Lips. 2. Ald. Rob. Ἡ γᾶ Viteb.

Ibid. ΑΙΑΖΕΙ ΤΑΝ ΕΓΓΑΙΑΝ. Αἰάζει τὰν ἀγγαίαν Lips. 2. Αἰάξει τ' ἂν ἐγγαίαν Ald. Αἰάξει τὰν ἐγγαίαν Rob.

ỳ. 926. ΞΕΡΞΑι ΚΤΑΜΕΝΑΝ. Ξέρξης κταμένην Ask. A. et sic forte in archetypo Colb. 1. nam ibi legitur κταμίννην. Ξέρξᾳ καταμέναν Lips. 2. Ξέρσα κταμέναν Ald. Rob. Pauwius ineptum esse judicat Ξέρξᾳ κταμέναν, et ἅδε σάκτορι de Xerxe intellectum : sic enim minus reverenter senes regem allocuturos existimat; reponit igitur,

Γᾶ δ' αἰάζει τὰν ἐγγαίαν
Ἥβαν, Ξέρξα, κταμέναν ᾅδε
Σάκτορι Περσᾶν.

Ut Ξέρξα sit vocativi casus, ᾅδε σάκτορι de Charonte inferorum portitore, qui facit ut sedes ibi non sint vacuæ, intelligatur. Nullo modo ferenda est emendatio Heath. qui primum satis recte monet nullam hic apud Persas mentionem Charontis fieri; deinde vero hactenus cum Pauwio facit, ut credat minus decore Xerxem ᾅδε σάκτορα hic a Choro vocari : itaque loco diu perpenso reponit ᾳκῶς (h. e. ἀεικῶς, ut ᾳκὴς pro ἀεικὴς Prometh. Vinct. ỳ. 471.) ἄκτορι Περσᾶν, sicut supra, ỳ. 557. dixerat Σουσίδος φίλος ἄκτωρ. Sed ut alia taceam incommoda quibus hæc emendatio laborat, haud minus indecore senes juventutem Persicam a Xerxe *turpiter* occisam vocant, quam si eum dixissent ᾅδε σάκτορα. Brunck. monet ordinem esse, Γᾶ δ' αἰάζει τὰν ἐγγαίαν ἥβαν Περσᾶν κταμέναν Ξέρξᾳ (h. e. ὑπὸ Ξέρξου) σάκτορι τοῦ ᾅδου, nec quidquam mutandum esse; hæc enim non esse scripta ut coram Persis recitarentur, sed coram Atheniensibus, quorum aures nihil gratius accidere poterat, quam crimina hæc a senibus in Xerxem conjecta; hoc autem Tragicos sibi proponere solitos esse, *Populo ut placerent quas fecissent fabulas.* Distinguit igitur, ut manifestior sit ista constructio,

Γᾶ δ' αἰάζει τὰν ἐγγαίαν
Ἥβαν, Ξέρξᾳ κταμέναν, ᾅδε
Σάκτορι, Περσᾶν.

Sic Schutz.

ỳ. 927. ΣΑΚΤΟΡΙ ΠΕΡΣΑΝ. Σάκτορος Περσῶν Colb. 1. Σάκτορι Περσῶν Cant. 2. Ask. A.

Ibid. ΑΓΔΑΒΑΤΑΙ. Scholiastes vult Agdabatas, Persarum gentem, permultos viros ac decies mille hominum progeniem, interemptam fuisse. Sic enim totum hoc πάνυ γὰρ φύσις Μυριὰς ἀνδρῶν, per parenthesin et epexegesin interjectum vult, ipsumque γὰρ prorsus vacare. Quæ quidem expositio, si cui placere potest, placeat; mihi certe nunquam arridebit. Etenim pro ἀγδαβάται reponendum censeo ἐφθάραται, et sine parenthesi legenda reliqua. Nam hic videtur poeta velle dicere, non levem jam suppetere luctuum occasionem, postquam sagittarii multi, patriæ decora, periissent, et innumerabilis esset hominum progenies

interempta. Quod si quis etiam Latine versos cupiat Æschyli versus legere, subito factos dabimus:

——nam jacuere
Homines multi, regionis flos,
Arcitenentes; valde stirps enim
Numerosa virum deperierunt.

Canter. Nov. Lectt. VIII. 1. Ἀδάμαται Ask. A. Ἀγδαβάταις Guelph. Ἀδαγβάται Ald. Ἀδαβάται Rob. Totum locum sic legit atque explicat Pauw.

——ἀγχιβάται γὰρ
Πολλοὶ φῶτες χώρας ἄνθος
Τοξοδάμαντες, πάνυ γὰρ φύξις
Μυριὰς ἀνδρῶν, ἔφθινται, vel ἐκφθίνται.

Per ἀγχιβάτας autem audaciores et cominus pugnantes Persas (τοξοδάμαντες) intelligit. Πάνυ γὰρ φύξις μυριὰς ἀνδρῶν, secundum virum cl. non solum significat ubique fugam virorum ingentem, sed et secretius et tragice de fuga æterna et ipsa morte intelligi potest. Sed quis hæc feret? Ἱπποβάται γὰρ mavult Heath. ut supra, ℣. 20. conjungebantur τοξοδάμαντες ἠδ' ἱπποβάται. Monet deinde nullum esse locum emendationi Pauwianæ φύξις, sed post multa conamina, conjectura cui diffidit ipse, pro ea reponit φεῦ ἔστιν. Legendum igitur erit, secundum Heath.

——ἱπποβάται γὰρ
Πολλοὶ φῶτες, χώρας ἄνθος
Τοξοδάμαντες, πάνυ γὰρ φεῦ ἔστιν
Μυριὰς ἀνδρῶν, ἐξέφθινται.

Recte autem in fine admonuit versum non necessario requiri catalecticum, ut Pauwiano ἔφθινται supersederi possit; alteram autem ejus conjecturam ἔκφθινται ne Græcum quidem esse, nedum Atticum. Ἀγβατάνων γὰρ Brunck. ex conjectura Wesseling. ad Herod. p. 50. col. 2. cæteris non mutatis. Sic et Schutz. † ἀγδαβάται γὰρ Pors. 2. Satis speciosa videtur emendatio Wesseling. vocem tamen ἀγδαβάται diserte agnoscunt uterque Schol. Neque in tanta nominum Persicorum obscuritate nihil aliud ibi latere audacter confirmaverim. Sed in ea acquiesco, donec lux aliunde oriatur. Vide et ℣. 964.

℣. 929. ΤΟΞΟΔΑΜΑΝΤΕΣ. Τοξοδάμαντος Ask. C.

Ibid. ΦΥΣΤΙΣ. Φύσις Turn. Φύξις Pauw. Vulgatæ glossam adscriptam repperit Brunck. ἀναβλάστησις, et recte monet hanc vocem, quamvis sit τῶν ἅπαξ λεγομένων, minime idcirco rejiciendam esse. Nimis a ductu literarum abscedit φυτλή. Itaque nihil muto. Φύστις μυριὰς erit *genus* vel multitudo innumerabilis.

℣. 931. ΑΙ ΑΙ. Quater in Cant. 1. Hæc male cum Anapæstis præcedentibus conjungi monet Pauw.: metra sic ordinans,

1. Dactyl. trim. acat. ex spondeis. 2. Anapæst. dim. brachyc. 3. Dactyl. trim. e spondeis. 4. Iamb. dim. brachyc. 5. Anapæst. hephthem. 6. Anapæst. dim. catalecticus in dissyllabum. 7. Iamb. vel Troch. monom. hyperc. resolutis longis. Vel Anapæst. monom. cum Proceleusmatico. Hæc ille. Male Heath. ad Anapæsticorum formam redigere voluit hoc modo.

ΞΕ. Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, κεδνᾶς ἀλκᾶς.
ΧΟ. Ἀσία δὲ χθὼν, βασιλεῦ, γαίας
Αἰνῶς αἰνῶς ἐπὶ γόνυ κέκλιται.
ΞΕ. Ὅδ᾽ ἐγὼν, αἶ, αἶ,
Αἰακτὸς μέλεος, γέννᾳ γᾷ
Τὲ πατρῴᾳ κακὸν ἄρ᾽ ἐγενόμην.

Ubi præter alia sane plurima, quibus hæc emendatio scatet, incommoda, bis Proceleusmaticum pro Anapæsto poni voluit vir cl. Proceleusmaticum semel item admisit Brunck. in tribus prioribus Heathium secutus; reliqua sic ordinat:

ΞΕ. Ὅδ᾽ ἐγὼν, οἷον, αἰακτὸς, μέλεος,
Γέννᾳ καὶ γᾷ
Πατρίᾳ κακὸν ἆρ᾽ ἐφαάνθην.

Sed hæc parum placent. Ut neque illa quæ excogitavit Schutz. 1. qui in tribus prioribus cum Heathio et Brunckio facit, deinde sic emendat:

ΞΕ. Ὅδ᾽ ἐγὼ, οἶ οἶ, αἰακτὸς
Μέλεος, γέννᾳ γᾷ τε πατρί-
ᾳ κακὸν ἄρ᾽ ἐγενόμαν.

Secutus scil. Schol. metricum, qui priores duo Anapæsticos hephthem. ultimum vero dim. e Proceleusmatico vocat. Sed in edit. 2. totum locum ad vulgatam formam revocavit, nisi quod γόνυ et γᾷ καὶ πατρίᾳ dederit. Nostra videnda sunt ad finem fabulæ.

ỳ. 932. ΑΣΙΑ ΔΕ ΧΘΩΝ. Deest δὲ Ask. C. Post χθὼν et γαίας recte commate distinguit Schutz.

ỳ. 933. ΓΑΙΑΣ ΑΙΝΩΣ ΑΙΝΩΣ. Γαῖαν αἰνῶς αἰνῶς Colb. 2. Ask. D. Cant. 2. Γαῖαν αἰανῶς Cant. 1. Γαῖαν αἰνῶς αἰνῶν Guelph.

ỳ. 934. ΓΟΥΝΥ. Γόνυ Colb. 1. Cant. 1. 2. Lips. 2. Ald. Rob. Schutz. 2.

ỳ. 935. ΟΙ ΟΙ. Ter in Cant. 1.

ỳ. 936. ΓΕΝΝΑι. Γένναν Rob.

ỳ. 937. ΚΑΚΟΝ ΑΡ᾽ ΕΓΕΝΟΜΗΝ. Κακῶν ἄρ ἐγενόμην Colb. 1. Κακὸν ἄρ᾽ ἐγενόμαν Med. Cant. 1. Guelph. Viteb.

ỳ. 938. ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ. 1. Dactyl. hephthem. e spondeis. 2. Iamb. vel Troch. monom. hyperc. resolutis longis, vel Anapæst. monom. cum Proceleusmatico. 3. Ut et hic. 4. Anapæst.

monom. 5, 6. Dactylici dim. 7. Anapæst. monom., resolutus, ut supra, secundus. 8. Anapæst. dim. acat. 9. Dactyl. dim. 10. Anapæst. monom. 11. Anapæst. monom. resolutus, ut supra. 12. Anapæst. hephthem. 13. Dactyl. trim. acat. 14. Anapæst. monom. resolutus, ut supra. 15. Anapæst. dim. acat. 16. Anapæst. hephthem. Sed vide suo loco. 17. Dactyl. trim. cum syllaba brevi in principio. 18. Ut et hic, sed vide suo loco. 19. Anapæst. penthem. sed vide suo loco. 20. Anapæst. dim. brachyc. 21. Anapæst. penthem. 22. Antispast. trim. brachyc. primus Antispastus est legitimus: secundus in longam desinit ἀτάκτως. Vide suo loco. 23. Choriamb. dim. acat. purus; aut Antispast. dim. brachyc.: metrico antiquo est Troch. hephthem., φι in φίλων igitur produxit; nisi secutus sit lectionem quam Steph. memorat πᾶ δέ σοι φίλων ὄχλος, sed ita forte recentiores qui Schol. non intelligebant. 24, 25. Trochaici hephthem. 26. Anapæst. penthem. 27. Anapæst. dim. brachyc. nam prima in Ἀγαβάτας recte produci potest, et licentia in his peregrinis sine dubio. 28. Varie metiri potest: si penultimam in Σωσισκάνης producas, erit Dactyl. hephthem. si corripias, Dactyl. trim. 29. Troch. penthem. vel Anapæst. monom. 30. Antispast. trim. brachyc. Si Robortellum sequare Anapæst. dim. brachyc. 31. Asynartet. e monom. Iamb. et Dactyl. dim. 32. Iamb. dim. brachyc. 33. Iamb. penthem. 34. Vide suo loco. 35. Anapæst. dim. brachyc. 36. Epichoriamb. dim. cat. 37. Troch. hephthem. 38, 39. Anapæstici dim. acat. 40. Anapæst. monom. resolutus. 41. Iamb. dim. brachyc. Metrico antiquo est Iamb. penthem. legenti ἰώ ἰώ μοι. 42. Anapæst. hephthem. 43. Iamb. hephthem. 44. Iamb. monom. 45. Anapæst. monom. 46. Antispast. dim. brachyc. Ἀσπαίρουσιν efficeret Dactyl. trim. e spondeis. 47. Dactyl. hephthem. e Spondeis. 48. Dactyl. tetram. acat. aut cat. 49. Dactyl. hephthem. 50. Anapæst. hephthem. 51. Anapæst. dim. acat. primum in Μυγαβάτα produco; sed vide suo loco. 52. Anapæst. hephthem. aut. dim. brachyc. nam media in Οἰβάρην vel produci potest vel corripi; Πάρθεον patitur synizesin. 53. Iamb. aut Troch. monom. 54. Iamb. monom. 55. Iamb. trim. brachyc. 56. Choriamb. dim. acat. cum syzyg. Iamb. 57. Anapæst. dim. brachyc. 58. Iamb. hephthem. 59. Iamb. dim. brachyc. 60. Ion. dim. acat. purus aut Antispast. Pherecrat. si Μελέων in dissyllabum contrahas, aut Antispastum quinquesyllabum sumas. Sed et Anapæst. dim. brachyc. esse potest, aut monom. hypercat. in dissyllabum: sed vide suo loco. 61. Antispast. dim. acat. 62. Vide suo loco. 63. Iamb. dim. acat. 64. Potest esse Dactyl. trim. acat. aut Dactyl. hephthem. cum syllaba brevi in principio, sed vide suo loco. 65. Dactyl. dim. 66. Dactyl. hephthem. 67. Ion. dim. acat. cum syzyg. Troch. in principio. 68. Anapæst. dim. acat. cum Proceleusmatico. 69. Iamb. trim. brachyc. Vide suo loco. 70. Iamb. trim. brachyc. 71. Iamb. dim. acat. 72. Iamb. trim. acat. 73. Iamb.

dim. brachyc. 74. Iamb. dim. acat. 75. Iamb. hephthem. 76. Period. trim. cat. a duobus Iambis incipiens, et in Trochæos desinens. 77, 78, 79, 80. De his recte metricus: Periodicos vocat, quos ego cum aliis Asynartetos voco. 81. Epichoriamb. dim. brachyc. Robortellus τὸ omittit, sic Epichoriamb. est dim. hyperc. Si metricus non ineptierit legit, Δυσπόλεμον δὴ τὸ γένος Περσῶν, sic Anapæst. dim. acat. adest. 82. Asynartet. e monom. Iamb. et monom. Troch. 83, 84, 85. De his recte metricus. 86. Period. a duobus Iambis incipiens, qualis præcessit. 87. Iamb. monom. 88, 89. Iambici dim. acat. 90. Dactyl. penthem. 91, 92. Trochaici Ithyph. aut Antispastici dim. cat. 93. Period. ex Iambis et Trochæis: aut Asynartet. e penth. Iamb. 94. Iamb. hephthem. 95. Iamb. penthem. 96. Iamb. dim. brachyc. 97. Iamb. penthem. 98. Iamb. trim. acat. 99, 100, 101. Iambici dim. acat. 102. Anapæst. penthem. aut Antispast. dim. cat. 103. Antispasticus similis, aut Troch. Ithyph. qualis etiam præcedens esse potest. 104. Similis præcedenti: et si primam in γύμνος corripias, pro Anapæst. etiam penth. haberi potest. Ita metricus. 105. Antispast. dim. hyperc. cum Antispasto in longam desinente, aut Iamb. dim. hyperc. cum spondeo in secundo loco. 106. Iamb. trim. acat. 107. Iamb. dim. acat. diphthongus ante diphthongum corripi potest. 108. Iamb. etiam dim. acat. vide suo loco. 109, 110. Iambici etiam dim. acat. 111. Iamb. monom. 112. Iamb. dim. acat. 113. Iamb. hephthem. 114. Iamb. trim. acat. 115, 116, 117, 118. Iambici dim. acat. 119. [Mensuram omittit, sed supra vocaverat Iamb. monom.] 120. Iamb. dim. acat. 121. Iamb. hephthem. 122. Iamb. trim. acat. 123. Anapæst. monom. 124. Iamb. trim. acat. 125. Iamb. dim. hyperc. 126. Dochm. ἄτακτος propter Antispastum in longam desinentem. 127. Troch. monom. Vide suo loco. 128. Iamb. trim. acat. 129. [Mensuram omittit. Supra vocaverat Anapæst. monom.] 130. Iamb. trim. acat. 131. [Mensuram omittit. Supra vocaverat Iamb. dim. hyperc.] 132. Dochm. iterum ἄτακτος. 133. Troch. iterum monom. 134. [Mensuram omittit. Supra vocaverat Iamb. dim. acat.] 135. Duo Spondei, aut duo Iambi. 136. Iamb. dim. acat. 137. Si ἰὼ ἰὼ stet extra versum, Troch. hephthem. si sit pars versus, Period. ab Iambis incipiens et in Trochæos desinens. Prius maluit metricus, posterius ego malo. 138. Antispast. dim. brachyc. 139. Ut et hic. 140. Iamb. penthem. aut Antispast. etiam. dim. brachyc. 141. [Mensuram omittit. Supra vocaverat vel Troch. hephthem. vel Period.] 142. Quatuor Spondei, et vel Anapæst. dim. vel Dactyl. tetram. acat. 143. Similis præcedenti: ὀλόμενοι est Proceleusmaticus. 144. Iamb. dim. acat. PAUW. 3. Iamb. aut Troch. penthem. ut mox 7, 11, 40. Tum 17. Dactylicum ab Iambo incipientem sibi habeat Pauw. Revera ἰὼ hic pro una tantum syllaba habenda est, et sicut nostratium *yo* pronuntianda. Vide epilogum ad

notas nostras Euripideas. 22. Vide suo loco. 23. Vide suo loco. 25. Anapæst. dim. brachyc. Φαρανδάκης enim dispondeus est; (vide supra ℣. 31.) 28. Σουσικάνης etiam dispondeus est; (vide supra ℣. 34.) 30. Glycon. πολυσχημ. ex epitrito tertio hexasyllabo et Choriamb. 31. Epichoriamb. dim. hyperc. 33. Ion. a majore, hemiholius; prima enim syllaba carminis Ionici a majore, quod pluries monuimus, communis est. 53, 54. Unum constituere debent, Pherecrat. scil. Sed vide suo loco. 55. Asynartet. e penth. Iamb. 61. Epion. dim. acat. ex Epitrito quarto et Ion. a min. 64. Δίαιξιν, cum barbara sit vox, primam hic producit. 67. Troch. hephthem. 'Ακόρεστον enim penultimam corripit. (Vide quæ notavimus ad Soph. Electr. ℣. 122.) 68, 69. Vide suo loco. 70. Ion. a maj. trim. brachyc. 76. Asynartet. e Dochm. 79. Iamb. dim. acat. 81, 82, 83. Vide suo loco. 86. Epichoriamb. trim. acat. 91, 92. Period. cat. 94. Ion. a maj. dim. acat. 102, 103, 104. Periodici cat. 106. Vide suo loco. 107. Incipiunt hic Antistrophica: prima Strophe octo versiculis constat; prima Antistrophe totidem. 113. Ion. a maj. dim. acat. 122. Anapæstus quartam senarii sedem obtinet, sed in melicis forsan licentia toleratur amplior. 123. Incipit Strophe secunda sex versibus constans, quam sequitur Antistrophe ex totidem pariter constans, quorum ultimus est, ΞΕ. Βόα νῦν ἀντίδουπά μοι. ΧΟ. Οἶ, οἶ, οἶ, οἶ. 136. Hic iterum incipiunt Monostrophica. HEATH. Nostra vide ad finem fabulæ.

Ibid. ΠΡΟΣΦΘΟΓΓΟΝ ΣΟΙ ΝΟΣΤΟΥ. Alii προσφθόγγου, alii πρὸς φθόγγου· At neque προσφθόγγου neque separatim πρὸς φθόγγου legendum esse, sed πρόσφθογγον, et adjectivum esse hoc nomen, non, ut vult Scholiastes, substantivum, docet locus ille ℣. 153. Καὶ προσφθόγγοις δὲ χρεὼν αὐτὸν Πάντας μύθοισι προσαυδᾷν. Nam πρόσφθογγον jungendum illic cum βοὰν, ut hic vides προσφθόγγοις jungi cum μύθοις. H. STEPH. Πρόσφθόγγου σοι νόστου Med. (Sed Salvin. legit πρόσφθογγον.) Cant. 1. Guelph. Πρὸ φθόγγου σοι νόστον Colb. 1. Πρύφθογγόν σοι νόστιν Ask. A. Πρὸς φθόγγου σοι νόστου Ask. C. Rob. Πρὸ φθόγγου σοι νόστου Ald.

℣. 941. ΜΑΡΙΑΝΔΥΝΟΥ. Μαριανδηνοῦ Colb. 1. Cant. 2. Ask. C. Μαριανδινοῦ Ask. D. Cant. 1. Ald. Cætera desunt in Colb. 2. Μαρυαδινοῦ Rob. Hunc et seq. versiculum in unum conjungunt Brunck. Schutz. et sic Pors. qui sequentia legit ad hunc modum:

Πέμψω πολύδακρυν ἰακχάν.

Sic et Schutz. 2. nisi quod ἰαχάν.

℣. 942. ΘΡΗΝΗΤΗΡΟΣ. Θρηνατῆρος Cant. 1. Θρηνητῆρος Ald.

℣. 945. ΠΑΝΟΔΥΡΤΟΝ. Πανόδυρτον βοὰν Ask. A. Rob.

℣. 946. ΔΥΣΘΡΟΑΝ ΑΥΔΑΝ. Λαόθροον αὐδὰν Colb. 1. Δύσθροον βοὰν Ask. A. Δυσθρόαν αὐδὰν Ald.

℣. 947. ΑΥ. Ἄν Ald.

ỷ. 948. ΜΕΤΑΤΡΟΠΟΣ. Μετάτρεπτος Colb. 1. Ask. A. B. Ald. Brunck. Schutz. 1. ex ỷ. 907. Μεσάτροπος Mosq. Vulgatam revocavit, duce Porsono, Schutz. 2. Sed Μετάτροπος † ἐπ' ἐμοὶ Pors. 2.

ỷ. 949. ΤΟΙ. τί Ald.

ỷ. 950. ΤΕ ΣΕΒΙΖΩΝ. Τὲ σεβάζων Colb. 1. Deest τὲ Ald. Rob. Turn. Οὐ σεβίζων legisse videtur Dutheil. qui vertit, *Malgrè mon respect.*

ỷ. 952. ΠΕΝΘΗΤΗΡΟΣ. Πειθυτῆρος Turn.

ỷ. 953. ΚΛΑΓΞΩ Δ' ΑΥ. Κλάγξω δ' ἂν Ask. A. Κλαύσω δ' αὖ Colb. 1. Ask. A.

Ibid. ΑΡΙΔΑΚΡΥΝ. Εὐρύδακρυν Ven. 1. Ald. Turn. quod nec Pauwio displicet in Æschylo, unde versum constituit Dactyl. hephthem. Reliqua in Strophas et Antistrophas dividuntur apud Schutz. 2. de quibus vide ad finem fabulæ.

ỷ. 954. ΙΩΝΩΝ. Legitur Ἰάνων utroque in loco. Item ỷ. 1066. pro Ἰαόνων legitur Ἰάνων. In Scholiis autem exemplar modo Ἰαόνων modo Ἰώνων scriptum habet. H. Steph. Ἰάνων Med. (forte Ἰαόνων inquit Salvin.) Guelph. Cant. 1. Colb. 2. Ἰαόνων Colb. 1. Ask. A. Et sic in versu proximo. Hæc sic legit Hermannus de metris Pind. p. 190.

Ἰαόνων γὰρ
Ἰαόνων ἀπηύρα ναύφρακτος.

Et in Antistropha (qualis illa fuerit non docet vir cl.) versiculum censet excidisse, qualis e. g. ἰὼ ἰὼ τάλας.

ỷ. 955. ΝΑΥΦΡΑΚΤΟΣ. Νεόφρακτος Ald. unde νεώφρακτος conjecit Pauw. ut sint hic et præcedens versus Antispastici dim. cat.

ỷ. 956. ΑΡΗΣ ΕΤΕΡΑΛΚΗΣ. Ἄρης ἑτεραλκῆς Colb. 1. Cum vero nihil meminerit Poeta quod a Marte sublatum sit, Ἄρης ἶν' ἑτεραλκὴς legendum proposuit Pauw. h. e. ἰσχὺν, σθένος, urbis et imperii robur. Comma quoque post ἑτεραλκὴς poni jubet vir cl. Sed bene vidit Heath. nihil necessario interserendum esse, cum ad ἀπηύρα ἀπὸ κοινοῦ repetatur γένναν.

ỷ. 957. ΝΥΧΙΑΝ ΠΛΑΚΑ. Βρυχίαν πλάκα mavult Arnald. ut supra ỷ. 397. ἅλμη βρύχιος, et apud Apoll. Rhod. βρυχίη ἅλς, quod explicat vel *humidus*, vel *resonans*, ut θάλασσα ἠχήεσσα. Posterius, ut ipsi visum erat, rectius, cum sit a βρύχω non a βρέχω. Contra νυχίαν πλάκα defendit Pauw. *lugubrem* interpretatus, ut *atra* sunt infelicia, *alba* felicia: inde quod nocti simile est pro infelici: vel, si quid mutandum, μυχίαν mavult, quale erat mare ubi pugnatum. Vulgatam vero et sua interpretatione et vi sequentis epitheti, δυσδαίμονα, tuetur vir cl. Vulgatam quoque servandam censet Abresch. qui exponit *profundum mare*, ut νύχια ἄντρα in Eurip. Androm. ỷ. 1224., χθόνα νυχίαν Iphig. Taur. ỷ. 1260., et ipsum ἅλα νύχιον Med. ỷ. 210. Vel si quid mutandum, scribendum forte βυθίαν, ut βυθίας πλάκας Oppian. Halieut. II. 186. Νυχίαν sensu quem indicavit Pauw. stare posse concedit Heath. mavult

tamen ejusdem conjecturam, μυχίαν. Vulgatam tuetur Schutz. Vide quæ nos in Notis Varr. Philologg. Πλάκαν Colb. 2.

ỷ. 958. ΑΚΤΑΝ. 'Αλκὰν Colb. 2.

ỷ. 959. ΟΙ, ΟΙ, ΟΙ. Septies in Cant. 1. Hunc versum sic legendum proponit Pauw. Οἶ, οἶ, οἶ· βόα καὶ πάντα γ' ἐκπεύθε, ut sit Antispast. trim. cat. Sed in duos dispescit Heath.

Οἶ, οἶ, οἶ, βόα
Καὶ πάντ' ἐκπεύθε.

Quorum, 1. vocat Dochm. 2. Penthem. Spond.

Ibid. ΕΚΠΕΥΘΟΥ. 'Εκπεύθοι Med.

ỷ. 960. ΠΟΥ ΔΕ ΦΙΛΩΝ ΑΛΛΟΣ ΟΧΛΟΣ; Alii πῦ δέ σοι φίλων ὄχλος; quam lectionem secutus videtur is qui versus dimensus est, ut sit Trochaicus omnino similis sequenti. H. Steph. Πῦ δὴ φίλων ἄλλος ὄχλος; Guelph. Πῦ σοι φίλων ὄχλος Rob. Πῦ δέ σοι φίλων ὄχλος etiam Heath. qui contra Pauwium recte monet φι in φίλων produci non posse; ἄλλος autem irrepsisse censet vir cl. Nec aliter Schutz. qui hunc et præcedentem versiculum transpositos esse judicat.

ỷ. 963. ΣΟΥΣΑΣ. Σῦδας Ald. Turn.

Ibid. ΠΕΛΑΓΩΝ ΚΑΙ. Καὶ Πελάγων Rob. Καὶ in versum seq. trahit Brunck. Sic Schutz. 1. sed omisit in edit. 2.

ỷ. 964. ΔΟΤΑΜΑΣ. Δότμας Ask. A. Δομάσας Turn.

Ibid. ΑΓΑΒΑΤΑΣ. 'Αγδαβάτας Cant. 1. Rob. quam lectionem recte Pauw. comparat cum ỷ. 927. 'Αγδαβάτας item Brunck. Schutz. Pors. Αἰγαβάτας Ald.

ỷ. 965. ΨΑΜΜΙΣ. Ψάμμης Guelph.

Ibid. ΨΑΜΜΙΣ ΚΑΙ ΣΟΥΣΙΣΚΑΝΗΣ. Deest καὶ Med. Colb. 2. Cant. 1. Guelph. Turn. Ψάμμις Σεσισκάνης τ' Brunck. Schutz. Pors. Σεσικάνης habet Ask. A.

ỷ. 966. Τ'ΑΚΒΑΤΑΝΑ ΛΙΠΩΝ. Τὰγβάτανα λιπὼν Med. Τὰν βάτανα λιπὼν Colb. 1. Τὰκβάτανα προλιπὼν Ask. D. Τ' ἐκβάταν' ἐκλιπὼν Rob. 'Αγβάτανα Brunck. qui recte ponit notam interrogationis in fine versus. Sic Schutz. 1. 'Αγβάτανα item Pors. Τ' 'Αγβάταν' ἐκλιπών; Schutz. 2.

ỷ. 967. ΟΛΟΟΥΣ. 'Ολοῦς τ' Colb. 1. 'Ολοάς Cant. 1. Mox ἔλιπον pro ἀπέλιπον Rob.

ỷ. 968. ΕΡΡΟΝΤΑΣ. 'Εργοντας Cant. 1. Αἴροντας Viteb. Mosq.

Ibid. ΕΠ' ΑΚΤΑΙΣ. 'Επ' ἀκραῖς, *in promontoriis* Pauw. cui non injuria displicuit ἀκταῖς ob sequens ἀκτᾶς. Idem vero etiam gravius ulcus latere suspicatur. Sed nihil mutat Heath. collatis repetitionibus istiusmodi in hac ipsa fabula ỷ. 307. et ỷ. 309. Νῆσον Αἴαντος et νῆσον πελειοθρέμμονα et ỷ. 133. et ỷ. 136. ἀνδρῶν πόθῳ et πόθῳ φιλάνορι. 'Επ' ἀκταῖς Σαλαμίνισι Schutz., haud male, glossatoris esse judicat, iis enim sublatis nihil metro aut sensui decedit, et vitatur repetitio ejusdem vocabuli incommoda et parum decora. 'Επὶ ῥαχίαις Wakef. S. C. §. 60.

ỷ. 969. ΣΑΛΑΜΙΝΙΣΙ ΣΤΥΦΕΛΟΥ. Σαλαμινῖσιν στυφέλῳ Med.

Σαλαμινίσι, ϛυφελὺς Colb. 1. Brunck. Σαλαμινῆσι ϛυφέλυ Ald. Σαλαμινίασι ϛυφελὺς Schutz. 1.

℣. 970. ΘΑΝΟΝΤΑΣ ΕΠ' ΑΚΤΑΣ. Θείνοντας ἐπ' ἀκτᾶς Med. Ven. 1. Cant. 1. Colb. 1. 2. Guelph. Rob. Pors. Θανόντας ἐπ' ἀκταῖς Ald. Turn. Θείνοντας ἐπ' ἀκτὰν Ask. A. Θείνοντας ἐπ' ἀκτὰς Brunck. qui advocat etiam ℣. 310. Νικώμενοι 'κύρισσον ἰσχυρὰν χθόνα, præpositionem autem ἐπὶ per tmesin hic a participio separatam docet, ut sit ἐπιθείνοντας ϛυφέλυς ἀκτάς. Sic etiam Schutz. 1. Sed hoc Wakefieldo S. C. §. 60. minus necessarium videbatur. Θείνοντας ἐπ' ἄκρας Schutz. 2.

℣. 971. ΟΙ, ΟΙ, ΟΙ. Bis tantum in Colb. 1. Sexies in Cant. 1. Tertium οἳ abesse voluit etiam Pauw. ut esset versus Antispast. dim. acat. Sin nolis, tribus interjectionibus extra versum positis, erit Troch. Ithyph. Quater in Schutz. 2.

Ibid. ΠΟΥ ΔΕ. Πῦ σε Ald. Rob.

Ibid. ΦΑΡΝΟΥΧΟΣ. Φανῦρχος Rob. Hæc forte sic legi posse censet Pauw. κ' Ἀρνῦχος Ἀριόμαρδός τ' ἀγαθός.

℣. 972. ΚΑΡΙΟΜΑΡΔΟΣ Τ'. Καριόδαρμύς τ' Colb. 1. Χαρίσμαρδός τ' Ask. B. Κ' Ἀριόμαρδίς τ' Ask. A. Καριόμαρδός τ' Ald. Rob. Turn. Κ' Ἀριόμαρδός γ' (si retineas κ' Ἀριόμαρδος) mavult Pauw. ne copula duplex adesse videatur. Sed copulam eleganter abundare censet Heath. ut apud Homer. Il. Χ'. 31. Καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι. Item Il. Σ'. 309. Eurip. Hec. ℣. 1286. Καὐτόν τε τῦτον πέλεκυν ἐξάρασ' ἄνω. Sed phrasis Homerica non erat hujus loci; in Eurip. legendum Καὐτόν γε. Ἀριόμαρδός τ' Brunck. Schutz. Pors.

℣. 973. ΣΕΒΑΛΚΗΣ ΑΝΑΞ. Σευάλκης ἄναξ Colb. 2. Brunck. Schutz. Pors. Σεβάλλης ἄναξ Colb. 1. Σευάλκης ἄρραψ Ask. B. Σεϐάλκις ἢ λιλιαίαται πῦ δὲ Σευάκης ἄναξ ἢ λιλάιος εὐπάτωρ Ald. Πῦ δὲ Σευάλης ἄναξ Rob. Πῦ δὲ Σευάγκης ἄναξ Ox. Σεβάγλης inter VV. LL. recenset Turn.

℣. 975. ΜΕΜΦΙΣ. Μέμφθις Ald. Rob.

Ibid. ΘΑΡΥΒΙΣ ΚΑΙ ΜΑΣΙΣΤΡΗΣ. Θάρυβις καὶ Μασίϛρας Med. Brunck. Schutz. Θάρυβις καὶ Μαγίϛρας Ask. A. Θάμυρις καὶ Μασίϛρας Colb. 2. Θάμυρις καὶ Μασίϛρης Ask. C. D. Cant. 1. Guelph. Rob. Θώρυϐις Ald.

℣. 976. ΑΡΤΕΜΒΑΡΗΣ Τ' ΗΔ' ΥΣΤΑΙΧΜΑΣ. Ἀρτεμφάρης τ' ἠδ' Ὑϛαίχμας Ask. B. Ἀρτεμϐάρης τ' ἠδ' Εἰϛαίχμας Colb. 1. Ἀρτεμβάρης τ' ἠδ' Οἰϛαίχμας Ald. Ἀρτεμβάρης τ' ἠδ' Οἰϛαίχμας Ox. Rob. Recte Brunck. interrogationem habet in fine versus. Sic Schutz.

℣. 977. Σ' ΕΠΑΝΕΡΟΜΑΙ. Σ' ἐπανερόμαν Brunck. qui in Cod. A. quo usus est, scriptum fuisse testatur ἐπαναιρόμην, in Cod. B. ἐπανέρωμαι. Sic Schutz. 1., sed in notis mavult ἐπανεροίμαν. Vulgatam recepit in edit. 2. Σ' ἐπανέρωμαι Pors.

℣. 978. ΙΩ ΙΩ. Ἰὼ, ἰὼ, ἰὼ Med. Quædam hic transtulit Siebelis, ut funebris threnus de minorum ducum cædibus priore, lessus de summorum imperatorum posteriore loco collocetur, ad hunc modum:

ΞΕ. Ἰὼ ἰὼ μοί μοι,
Τὰς ὠγυγίας κατίδοντες
Στυγνὰς Ἀθάνας, πάντες
Ἑνὶ πιτύλῳ
Ἕ, ἕ, ἕ, τλάμονες
Ἀσπαίρουσι χέρσῳ.
ΧΟ. Ὦ ὢ δαΐων,
Πέρσαις ἀγαύοις κακὰ πρόκακα λέγεις.
Καὶ μὴν ἄλλο γε ποθοῦμεν,
Μάρδων ἀνδρῶν μυριοντάρχαν,
Ξάνθην, ἄρειόν τ' Ἀγχάρην
Διαΐξίν τ' ἠδ' Ἀρσάκην,
Ἱππιόνακτας,
Κιγδαγάταν καὶ Λυθίμαν
Τόλμον τ' αἰχμᾶς ἀκόρεστον.
ΞΕ. Ἴυγγά μοι δῆτ' ἀγαθῶν
Ἑτάρων ὑπομιμνήσκεις,
Ἄλαστα στυγνὰ πρόκακα
Λέγων· βοᾷ, βοᾷ
Μελέων ἔνδοθεν ἦτορ.
ΧΟ. Ἦ καὶ τὸν Περσῶν αὐτοῦ
Σὸν πιστὸν ὄντ' ὀφθαλμὸν
Μυρία μυρία πεμπαστὰν
Βατανώχου παῖδ' Ἄλπιστον
Τοῦ Σησάμα του Μυγαβάτα,
Πάρθον τε, μέγαν τ' Οἰβάρην
Ἔλιπες, ἔλιπες;
ΞΕ. Ἔταφεν, ἔταφεν οὐκ ἀμφὶ σκηναῖς
Τροχηλάτοισιν ὄπισθεν δ' ἑπόμενοι.
Βεβᾶσι γὰρ οἵπερ ἀκρόται στρατοῦ,
Βεβᾶσιν, οἶ, οἶ, νωνύμοι.
ΧΟ. Ἰὴ, ἰὴ, ἰὼ, ἰὼ, ἰὼ, ἰώ.
Δυσδαίμονες ἔθετ' ἄ-
ελπτον κακὸν διαπρέπον,
Οἷον δέδορκεν Ἄτα.

ỳ. 979. ΩΓΥΓΙΑΣ. Ὠγυγίους Med. Ask. B. C. D. Guelph. Brunck. Schutz. 1.

Ibid. ΚΑΤΙΔΟΝΤΕΣ. Κατιδόντες ἐπὶ Schutz. 2. Mox Ἀθήνας Guelph.

ỳ. 982. Ε, Ε, Ε, Ε. Sexies in Cant. 1.

ỳ. 983. ΑΣΠΑΙΡΟΥΣΙ. Alii ἀπαίρουσι· quæ lectio ferri non potest. H. STEPH. Ἀσπέρουσι Colb. 1. Ἀπαίρουσι Ald. Turn.

ỳ. 984. Η ΚΑΙ. Hiatus in Ask. B. ad ỳ. 1023.

Ibid. ΑΥΤΟΥ. Αὐτὸν Ald.

ỳ. 985. ΤΟΝ ΣΟΝ. Σὸν τὸν Turn. Deest τὸν Colb. 1. 2. Cant. 1. Guelph. Ald.

Ibid. ΠΑΝΤ' ΟΦΘΑΛΜΟΝ. Ὄντ' ὀφθαλμὸν Colb. 2. Rob. improbante Pauw. Τ' ὀφθαλμὸν omisso πάντ' Guelph. Παντόφθαλμον

quod voluit Stanl. minus probat Pauw., qui ad vulgatam subintelligit κατά. Post ὀφθαλμὸν etiam commate distingui jubet. Nec aliter locum interpretatus est Abresch. Παντόφθαλμον tamen Heathio non videtur displicuisse, quem vide in Notis Varr. Philologg. Σὸν πιστὸν ὄντ' ὀφθαλμὸν Brunck. Schutz.

ỳ. 987. ΒΑΤΑΝΩΧΟΥ ΠΑΙΔ' ΑΛΠΙΣΤΟΝ. Βατανώχου παῖδ' Ἄπιστον Ask. A. Βατανάχου παῖδ' Ἄλπιστον Guelph. Βαταιόχου παῖδ' Ἄλπιστον Ald. Rob. Turn.

ỳ. 988. ΤΟΥ ΣΗΣΑΜΟΥ ΤΟΥ ΜΥΓΑΒΑΤΑ. Τοῦ Σησίμα τοῦ Μεγαβάτα Ask. D. Τοῦ Σεισάμα Μεγαβάτα Colb. 1. Ask. A. Τοῦ Σησάμα τοῦ Μεγαβάτα Cant. 1. Ald. Τοῦ Σησάμα τοῦ Μυγαβάτα Colb. 2. Τοῦ Σησάμου τοῦ Μεγαβάτα Med. Τοῦ Σημάτου Μυγαβάτα Ox. Τοῦ Σησαμάτου Μεγαβάταν Rob. Τοῦ Σησαμάτου Μυγαβάταν Pauw. (ne et pater et avus, etiam ac proavus Alpisti hic nominentur, quod nimium,) ut sic Megabates Sesamatæ sit secundus, quem tertius cum copula sequitur, Πάρθεόν τε. Quod vero affirmat Pauw. nimiam esse Alpisti genealogiam, vellem contulisset vir cl. Soph. Œd. Tyr. ỳ. 367.

> Τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ, Πολυδώρου τε, καὶ
> Τοῦ πρόσθε Κάδμου, τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος.

ỳ. 989. ΠΑΡΘΕΟΝ ΤΕ ΜΕΓΑΝ Τ' ΟΙΒΑΡΗΝ. Πάρθεόν τε μέγαν τοιβάρην Med. Πόρθον τε μέγαν τ' Οἰβάρην Ask. A. Πάρθον τε μέγαν τ' Οἰβάρην Colb. 2. Rob. nec improbante Pauw. et sic Brunck. Schutz. Πάρθον τε μέγαν τ' Οἰβάρειν Cant. 1. Σπάρθον τε μέγαν τ' Οἰβάρινον Ask. C. Πάρθεόν τε μέγαν τ' Οἰβάρινον Ask. D. Πάρθεόν τε μέγαν τ' Οἴβαριν Guelph. Πάρθόν τε μέγαν τ' Οἰνοβάρην Ald. Πάρθεόν τε μέγαν τ' Οἰνοβάρην Turn.

ỳ. 990. ΕΛΙΠΕΣ ΕΛΙΠΕΣ. Τ' ἔλιπες ἔλιπες Med. Guelph. Ald. Turn.

ỳ. 991. Ω. Bis in Colb. 1. 2. Ask. A. Ox. Guelph. Ald. Rob. Turn. Brunck. Schutz. Sexies in Med.

Ibid. Ω ΔΑΙΩΝ. Ὦ δαίμων Heath. qui δαΐος nunquam *miserum*, ut voluit Stanl. sed *hostem* significare vult; et in Soph. Ajac. ỳ. 759. non, ut Schol. *miseram*, sed *captivam*.

ỳ. 992. ΑΓΑΥΟΙΣ. Ἀγαθοῖς Colb. 1. Ἀγανοῖς Ask. A.

Ibid. ΚΑΚΑ ΠΡΟΚΑΚΑ. Alii κακὰ πρὸς κακοῖς. Sed quo hic modo legeris, eodem et tertio abhinc versu legendum fuerit. H. Steph. Κακὰ πρὸς κακὰ Colb. 2. Viteb. Mosq. Ox. Ven. 1. Ald. Κακὰ πρὸς κακοῖς Rob. Vel hunc versum supposititium esse, vel ỳ. 996. et seq. Βοᾷ, βοᾷ Μελέων ἔνδοθεν ἦτορ Xerxi tribuendum esse censet Schutz.

ỳ. 993. ΙΥΓΓΑ. Ἴυγα Ald. Ἰυγὰν Schutz. h. e. amicorum causa *clamorem*, s. *lessum flebilem*. Cf. ỳ. 939. 949. 1047.

ỳ. 994. ΕΤΑΡΩΝ ΥΠΟΜΙΜΝΗΣΚΕΙΣ. Ἑταίρων ὑπομιμνήσκεις Colb. 1. Ἑτάρων ὑπομνήσκεις Cant. 1. Ἑτέρων ὑπομιμνάκεις Ald.

ỳ. 995. ΠΡΟΚΑΚΑ. Πρὸ κακὰ Ald.

ỳ. 997. ΜΕΛΕΩΝ. Μέλεον, *miserabiliter*, Pauw.

℣. 998. ΑΛΛΟ ΤΙ. Ἄλλο γε Med. Colb. 1. 2. Ask. A. Ven. 1. Cant. 1. Guelph. Ald. Rob. Turn. Brunck. Schutz. Pors.

℣. 999. ΜΑΡΔΩΝ. Μάρδον Ask. D. Cant. 1. Guelph. Μάρδων' Stanleii parum probat Pauw. quia sic ἀνδρῶν nude positum langueret. Μάρδων pro nomine proprio tamen habuit Brunck.

Ibid. ΑΝΔΡΩΝ. Ἀνέρων metri gratia Pauw. quod sic vocat Antispast. trim. brachyc. cum syzygiis Iamb. priore in ἀνέρων producta.

Ibid. ΜΥΡΙΟΝΤΑΡΧΟΝ. Μυριοντάρχαν Brunck. Schutz.

℣. 1000. ΞΑΝΘΗΝ. Ξάνθον Rob.

Ibid. ΑΓΧΑΡΗΝ. Ἀγχάρην τοὺς ἄνακτας τῶν ἵππων Ven. 1. quod glossema tantum est ad ℣. 1002.

℣. 1001. ΔΙΑΙΞΙΝ Τ' ΗΔ'. Δίαιξίν τ' ἠδ' Pauw. ut sit Antispast. dim. cat.

℣. 1003. ΚΙΓΔΑΓΑΤΑΝ. Κηδαδάταν Colb. 2. (suprascripto σ, ut sit Κηδαδάτας) Med. Colb. 1. Cant. 1. Κιγδαδάταν Ask. A. Κιγδάδαν Ask. C. D. Guelph. Κυγδαγάταν Ald. Κυγδάταν Rob.

Ibid. ΑΥΘΙΜΝΑΝ. Αἰθίμναν Colb. 1. Αυθίμαν Colb. 2. Brunck. Θυλίμναν Cant. 1.

℣. 1004. ΤΟΛΜΟΝ ΑΙΧΜΗΣ ΑΚΟΡΕΣΤΟΝ. Τόλμον αἰχμᾶς ἀκόρεστον Med. Τόλμον τ' αἰχμῆς ἀκόρεστον Colb. 2. Τόλμαν αἰχμῆς ἀκόρεστον Ask. A. Guelph. et αἰχμᾶς ibidem. Τολμῆντ' αἰχμῆς ἀκόρεστον Marg. Ask. pulcherrime. Τόμον αἰχμῆς ἀκόρεστον Ald. Τόλμον τ' αἰχμᾶς ἀκόρεστον Brunck. qui in Notis ad Soph. Philoct. ℣. 984. Τόλμον hic esse nomen proprium affirmat.

℣. 1005. ΕΤΑΦΟΝ ΕΤΑΦΟΝ. Ἔταφεν, ἔταφεν, Æol. pro ἐτάφησαν Brunck. post Valcken. ad Hippol. 1247. Ἔταφον † ἔταφον Pors. 2.

Ibid. ΟΥΚ ΑΜΦΙ. Deest οὐκ Rob. Οὐκ ἀμφὶ μὲν Heath. ut sit Iamb. trim. brachyc. proxime sequenti similis, qualem esse statuit vetus metrorum enarrator.

℣. 1006. ΤΡΟΧΗΛΑΤΟΙΣΙΝ. Deest ν Colb. 2. Τροχηλάτοις Rob. Mox ὄπισθε Pauw. Heath. Brunck.

Ibid. ΕΠΟΜΕΝΟΙ. Ἑπόμενος Turn. Pauw. Ἑπομένοις Schutz. ut sit sensus, *Sepulti, sepulti sunt, non cum tentoriis curribus vectis, nec cum comitibus funus prosequentibus.* Aut si mavis, ἑπομέναις, ut ad comitatum curruum pertineat. Si prius amplexus fueris, ὄπισθε δ' ἑπομένοις positum erit, pro οὐδ' ἀμφὶ ὄπισθεν ἑπομένοις. Mos enim Persis erat, principum virorum funera in curribus tentorio tectis efferre, multis quoque exequias euntibus. Sed sic præstaret ὄπισθέ τ'.

℣. 1007. ΑΓΡΟΤΑΙ. Ἀκρόται Rob. quæ lectio notatur etiam a Turn. sed eam improbat Pauw. Contra, prætulerunt Brunck. Schutz. Οἵπερ † ἀγρόται Pors. 2. Ex ἀγρόται, vel etiam ἀκρόται modo vox illa sit bonæ notæ, sensus oritur commodus, ἀγρόται, *qui agmen ducunt*, ἀκρόται, *qui in exercitu præsunt.* Nec displiceret etiam, modo adesset fides codicum ἔκκριτοι, sed conjecturis rarissime indulgeo, nisi in locis plane desperatis.

℣. 1008. ΟΙ ΟΙ. Deest alterum οἱ Colb. 1. 2. Cant. 1. Viteb. Ald. Turn. Deest autem utrumque in Rob. ubi legitur ἀνώνυμοι.

ỷ. 1009. ΙΗ. 'Ιὴ sexies, ἰὼ octies in Colb. 1. Ald. 'Ιὴ quater in Cant. 1. Guelph. Ald. 'Ιὼ bis tantum in Rob.

ỷ. 1010. ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΕΣ. Alii δαίμονες. Habes et Agam. ỷ. 344. δυσδαίμονες· sed huic loco aptius videtur δαίμονες. H. STEPH. Ὦ δαίμονες Colb. 2. Ask. C. D. Cant. 1. Ven. 2. Guelph. Rob. Δαίμονες Ask. A. Ven. 1. Deest omnino Ald. Robortellum sequitur Pauw. ac monet δυσδαίμονες hic non convenire, si de mortuis dicatur; sin de Diis, alienum esse a Chori pietate. Vulgatam interpretatur Heath. *miseri vobis arcessivistis,* ut supra ỷ. 282. Ὡς παγκάκως ἅπαντ' ἔθεσαν. Sic Schutz.

Ibid. ΕΘΕΤ'. Ἔλθετ' Colb. 1.

ỷ. 1012. ΟΙΟΝ. Οἴαν Colb. 1. Mox ἄταν Colb. 1. Ald. Rob.

ỷ. 1013. ΟΙΑΙ ΔΙ' ΑΙΩΝΟΣ. Οἶαι δὴ δι' αἰῶνος Rob. Δαίμονος τύχαι Schol. probante Heath. Sic Brunck. Schutz. quod receperim: quamvis non me fugit recepta lectio apud Choeph. ỷ. 24.

Ibid. ΤΥΧΑΙ. Τύχα Guelph. Paulo plenius post πεπλήγμεθα distinguit Pauw. ac sic vertit; *cladem accepimus, victi sumus: qualia perpetuo homines manent infortunia!*

ỷ. 1014. ΝΕΑΙ ΝΕΑΙ. Νέα νέα Ald. quæ lectio memoratur etiam a Turn.

ỷ. 1015. ΙΑΟΝΩΝ ΝΑΥΒΑΤΑΝ. Ἰάνων ναυβατᾶν Med. Ask. D. Ἰαόνων ναυατῶν Colb. 1. Cant. 1. Ἰάνων ναυατᾶν Colb. 2. Ἰάνων ναυατῶν Guelph. Ἰαώνων ναβατῶν Ald. Ἰώνων ναυβατᾶν Rob. Ναυβατᾶν item Brunck. Schutz. Pors.

ỷ. 1017. ΓΕΝΟΣ ΤΟ ΠΕΡΣΩΝ. Τὸ γένος τὸ Περσῶν Colb. 2. Γένος τὸ Περσᾶν Med. Τὸ γένος τῶν Περσῶν Cant. 1. Γένος Περσῶν Rob. Τὸ γένος Περσῶν Brunck. Schutz.

ỷ. 1018. ΔΥΣΠΟΛΕΜΟΝ. Hæc et seqq. sic ordinat ac legit Heath.

1. Δυσπόλεμον γὰρ δὴ
2. Γένος τὸ Περσῶν. ΞΕ. Πῶς δ' οὔ;
3. Στρατὸν μὲν τοσοῦτον τάλας πέπληγμαι.

1. Penth. Dactyl. 2. Iamb. hephthem. 3. Antispast. trim. cat.

ỷ. 1019. ΠΩΣ Δ' ΟΥ. Interrogationem post οὔ adponi jubet Pauw., qui monet etiam ad στρατὸν τοσοῦτον subintelligi debere κατά. Sic Abresch. qui πῶς δ' οὔ; τί δ' οὔ; sic sæpe usurpari monet. Cf. Prometh. Vinct. ỷ. 758. Choeph. ỷ. 121. Agam. ỷ. 281. Negat vero Heath. præpositionem κατὰ commode hic subintelligi posse, ac potius dicendum esse istum accusativum regi a passivo πέπληγμαι, *tanto exercitu orbatus sum,* eadem constructionis forma qua in lexicis reperias πληγήσεσθαι τὴν ὄψιν, et πεπληγὼς τοὺς πόδας. Atqui hoc ipsum nihil aliud est quam ellipsis præpositionis κατά. Πῶς δ' οὔ; deleta interrogatione post πέπληγμαι, etiam Brunck. Schutz.

ỷ. 1021. ΟΛΩΛΕΝ. Deest ν Cant. 1. Guelph. Ald. Rob. Turn. Pors. Post οὐκ, potius quam τί δ', interpungi vult Abresch. ut sit

quidni? et nonne merito? quasi legeres καὶ τίς μᾶλλον πλήττοιτο, scil. ἢ ἡμεῖς, ut de suo stupore loquatur Chorus: vel ἢ σὺ, ut ad Xerxem referatur. Τί δ' ἂν Schutz.

ỷ. 1022. ΜΕΓΑΛΑ. Μεγάλως Cant. 1. Guelph. Μέγα Ald. Ad finem hujus quoque versus interrogationem recte apponit Pauw.

ỷ. 1023. ΤΟΔΕ ΤΑΣ. Τὰς δὲ τὰς Colb. 2. Ask. C. Τᾶσδε τᾶς Cant. 1.

ỷ. 1025. ΤΑΝΔΙ. Τάνδε Med. Ask. A. Cant. Turn. Pors. Recte, alterum enim Comicorum est. Malim tamen τόνδε, θησαυρὸν scil. Hic versus cum duobus proxime seqq. deest in Ox. Ald. Interrogationem ad finem hujus versus habet Brunck. sequentia sic legens:

> ΧΟ. Τί τόδε λέγεις; ΞΕ. Σεσυσμένον
> Θησαυρὸν βέλεσι.

Sic Schutz. Mox Βέλεσσι Cant. 1. Βέλεσσιν Med. Deest in Rob.

ỷ. 1030. ΙΑΟΝΩΝ. Ἰαόνων Rob.

Ibid. ΦΥΓΑΙΧΜΑΣ. Φυγαίμας Ald. Interrogationem hic, et post ỷ. 1034. minus convenire censet Pauw. quam si hæc directe proferantur. Interrogationem h. l. delent etiam Brunck. Schutz.

ỷ. 1031. ΑΓΑΝΟΡΕΟΣ. Nos ἀγανόριος· alii ἀγανόρεος. Vide antea διδυμανόρεα. H. STEPH. Ἀγανόρειος Med. Colb. 1. Cant. 1. Guelph. Ἀγανόριος, præter H. Steph. Ald. Turn. idque Pauwio magis regulare videbatur, ab ἀγήνωρ. Sic Brunck. Schutz. Pors.

ỷ. 1032. ΔΕ. Deest Rob.

ỷ. 1033. ΝΑΥΦΡΑΚΤΟΝ. Ναύπραυκτον Colb. 2. Ναύκρατον Ask. A. Ναύαρχον Ask. D. Ναύφρακταν Ald. et mox ὅμιλλον.

ỷ. 1035. ΕΠΕΡΡΗΞΑ Γ' ΕΠΙ. Ἐπέῤῥηξ' ἐπὶ Med. Colb. 1. 2. Guelph. Rob. Turn. Pors. Ἐπίῤῥηξ' ἐπὶ Ask. A. Ἀπέῤῥηξ' ἐπὶ Brunck. Schutz.

Ibid. ΚΑΚΟΥ. Κακῶν inter VV. LL. recenset Turn.

ỷ. 1036. ΠΑΠΑΙ. Semel in Ask. D. bis in Med. Colb. 2. Rob. ter in Cant. 1. Guelph. quinquies in Ask. A. sexies in Colb. 1. Pauwius non justum esse acumen in δίδυμα γάρ ἐςι καὶ τριπλᾶ queritur, si παπαῖ quater præcedat. Itaque scribendum autumat, ΧΟ. Παπαῖ, παπαῖ. ΞΕ. Καὶ πλεῖον. ΧΟ. Ἦ παπαῖ μὲν οὖν. Sed bene monet Heathius tales argutias magno poeta indignas esse. Interea, quod mirere, ipse similiter argutatur, δίδυμα enim καὶ τριπλᾶ de clade nautica intelligit, de clade in fuga accepta, et de clade Mardonii ad Platæas, quæ ex Darii vaticinio Choro innotuerat. Nihil tale Æschylus in animo habuit; tantum voluit dicere, duplicem quidem ac triplicem, h. e. ingentem causam exclamandi, sibi adesse.

ỷ. 1037. ΠΛΕΙΟΝ. Πλέον Colb. 2. Ask. D. Cant. 1. Guelph. Ald. Turn. Mox deest μὲν οὖν Colb. 1. Ven. 1. Ald.

ỷ. 1039. ΧΑΡΜΑΤΑ. Χαρίσματα Ven. 1. Ald. quæ lectio memoratur etiam a Turn.

ỳ. 1040. Δ' ΕΚΟΛΟΥΣΘΗ. Γ' ἐκολούσθη Med. Cant. 1. Brunck. Schutz. Γ' ἐκολύθη Colb. 1. Guelph. Ald.

ỳ. 1042. ΠΟΝΤΙΑΙΣΙ. Ποντίαισιν Med. Ποντίαις Cant. 1. Rob. Incommode Pauw. φίλων a προπόμπων pendere vult, ut post vocem illam ponatur comma. Sed melius pendet ab ἄταισι. Φίλων τ' Brunck. Schutz.

ỳ. 1043. ΔΙΑΙΝΕ ΔΙΑΙΝΕ ΠΗΜΑ. Δίαινε πῆμα, δίαινε, Heath. ne sit Anapæstus in secundo loco. Anapæstum hic contra Porsonum tueri conatur Hermannus in Præfat. ad Hec. 67. et seqq. Æschylum hic coactum esse ut δίαινε repeteret docens, quia in Antistropha repetitum est ἔρεσσε. Itaque necessitatis ineluctabilis excusatione utitur vir cl. Sed nullam hanc legem sibi sancivit Æschylus, ut repetitiones istiusmodi observaret; neque enim versu proxime sequente quater repetivit αἶ. Itaque reposui vel Δίαινε δεινὸν πῆμα, vel Δίαινε πῆμα, πῆμα, donec aliquid reperiatur melius. Utrumvis eligas, sed mihi posterius magis placet.

Ibid. Δ' ΙΘΙ. Τίθει Colb. 1. Τ' ἴθι Ald. Rob.

ỳ. 1044. ΑΙ ΑΙ. Sexies in Cant. 1. Octies in Colb. 1. Monet Turnebus in quibusdam has interjectiones legi cum circumflexo. Hic autem versus, me judice, locum mutare debet cum ỳ. 1052.

ỳ. 1045. ΒΟΑ ΝΥΝ. Βόα νυν, ut νῦν sit encliticum, Pauw. Sic etiam ỳ. 1053. et ỳ. 1071. Neque aliter Brunck. Schutz. Pors. Mox ἀντίδουπα Rob.

ỳ. 1047. ΟΜΟΥ. 'Εμοῦ Ask. A.

ỳ. 1048. ΟΤΟΤΟΤΟΤΟΙ. 'Οττοτοὶ Colb. 1. 'Οττοτοτοῖ Colb. 2. Guelph. 'Οττοττοττοττοτοι Ask. D. 'Οττοτοῖ ὀττοτοτοῖ Cant. 1. 'Οτοτοτοῖ Cant. 1. 'Οτοτοτοῖ ὀτοττοὶ Ald. Rob. 'Οττοττοὶ Turn. 'Οττοττοτοῖ Brunck. qui hunc et proxime sequentem versum in unum conjungit Iamb. trim. acat. ut et mox etiam ỳ. 1056. Sic Schutz.

ỳ. 1049. Γ' ΑΔ' Α. Γ' ἄδε Med. Colb. 2. Cant. 1. Viteb. Guelph. Brunck. Schutz. Pors. Γὰρ ἄδε Colb. 1. Ask, A. D. Ven. 2.

ỳ. 1050. ΟΙΜΟΙ ΜΑΛΑ. Deest μοὶ Med. Colb. 2. Ald. Rob. Deest μάλα Cant. 1.

ỳ. 1051. ΕΡΕΣΣ' ΕΡΕΣΣΕ. Ἔρεσθ' ἔρεσθε Colb. 1. Ἄρασσ' ἄρασσε conjectura speciosa Pauw. Sed cf. Sept. Theb. ỳ. 891. Vulgatam quoque tuetur Schutz.

ỳ. 1052. ΔΙΑΙΝΟΜΑΙ ΓΟΕΔΝΟΣ ΩΝ. Διαίνομαι διαίνομαι γόεδνος ὢν Cant. 1. Διαίνομαι γέεδνος ὢν Med. Διαίνομαι γ' ἐδεινὸς ὢν Ask. A. Διαίνομαι γὲ ἐδνὸς ὢν Mosq. Hunc versum, cum Strophico locum mutare debere mihi persuasisimum est. Vide modo nexum, et judica. Δίαινε, inquit Xerxes. Διαίνομαι respondet Chorus. Στενάζειν jubet ille: Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, hi statim regerunt.

ỳ. 1054. ΜΕΛΕΙΝ. Μέλλειν Colb. 1. Ask. A. Ald. quam lectionem si sequare, eam interrogative accipiendam esse docet

Abresch. hac scil. sententia, *Licetne moram interponere, et differre nonnihil* τὸ βοᾷν? quoniam regerit Xerxes βόα νῦν. Sed hoc neutiquam ferendum, neque ipse probavit Abresch. Μέλει, *id mihi curæ est*, Pauw.

ỿ. 1055. ΝΥΝ. Νὺν encliticum hic etiam mavult Pauw. Cf. ỿ. 1045.

ỿ. 1056. ΟΤΟΤΟΤΟΤΟΙ. Ὀττοτοὶ Colb. 1. Ask. A. Ὀττοτοτοῖ Colb. 2. Ὀττοτοτοτοτοῖ Cant. 1. Ὀττοττοτοῖ Guelph. Brunck. qui hæc, usque ad πλαγὰ, Choro continuat. Sic Schutz.

ỿ. 1057. ΜΕΜΙΞΕΤΑΙ. Μοὶ μίξεται Colb. 1. Huic versui præponitur persona ΞΕ. in Ald. Rob. Turn.

ỿ. 1058. ΜΟΙ ΚΑΙ. Deest καὶ Colb. 1. 2. Cant. 1. Guelph. Ald. Rob. Sed in iis præponitur ΧΟ. unde licet conjicere illud ΚΑΙ sub persona ΧΟ. latere. Μοὶ καὶ omittunt Brunck. Schutz. Μοὶ omittit Pors.

ỿ. 1059. Κ'ΑΠΙΒΟΑ ΤΟ ΜΥΣΙΟΝ. Anapæstum hic, tanquam inevitabilem, non movendum esse censet Herm. Præf. ad Hec. p. 65. Idem tamen monet Eustathium (vide Notas Stanl.) dedisse βόα τὸ Μύσιον, idque recipiendum arbitror, ne regula certissima hoc uno exemplo post ỿ. 1043. violetur. Καὶ στέρν' ἀράσσων ἐπιβόα τὸ Μύσιον legit Pors. in Addend. ad Hec. p. 115. sed ut verum fatear, minus placet hæc emendatio; non enim, ut pleræque magni illius viri conjecturæ, vel primo aspectu se commendat, sed vulgarem emendatorem sapit.

ỿ. 1060. ΑΝΙΑ. Ter in Ven. 2. Ox. Cant. 1. Guelph. Ald. Rob. Turn. Malim ἄνι' ἄνια.

ỿ. 1061. ΠΕΡΘΕ. Ὕπερθε Med. Colb. 2. Ven. 2. Guelph. Turn. Ὕπερθεν Colb. 1. Ald. Mox λευκήνη Rob.

ỿ. 1064. ΤΑΔΕ. Τάδ' Ask. A. Cant. 1. Guelph. Pauw. Brunck. Schutz. Pors.

ỿ. 1065. ΠΕΠΛΟΝ. Πλέον Colb. 2.

Ibid. ΕΡΕΙΚΕ ΚΟΛΠΙΑΝ. Ἔρεικ' ἐγκολπίαν Guelph. Ἔρειδε κολπίαν Rob. Ἔῤῥεικε κολπίαν, suprascripto ας, ut sit κολπίας, Mosq.

ỿ. 1066. ΑΝΙΑ ΑΝΙΑ. Φεῦ ἄνια ἄνια Ask. A. B. Guelph. Φεῦ φεῦ φεῦ ἄνια ἄνια Cant. 1. Ἄνια ἄνια ἄνια Ox. Ald. Turn.

ỿ. 1067. ΚΑΤΟΙΚΤΙΖΕ. Κατοίκτισαι Colb. 2. Ask. B. Ald. Brunck. Schutz. Pors.

ỿ. 1069. ΔΙΑΝΟΥ Δ'. Δίαιν' Rob. Cætera desiderantur in Cant. 1.

ỿ. 1070. ΤΟΙ. Σοὶ Guelph.

ỿ. 1071. ΑΝΤΙΔΟΥΠΑ. Ἀντίδουπα Ald.

ỿ. 1072. ΟΙ. Ter tantum in Guelph. Ald. Ὀτοτοῖ Pors.

ỿ. 1073. ΕΣ. Δ' ἐς Guelph.

ỿ. 1074. ΙΩ ΙΩ. Deest alterum ἰὼ in Ask. D. Extra versum stare monet Brunck.

Ibid. ΔΥΣΒΑΤΟΣ. Δύσβακτος Ask. B. Δυσβάϋκτος Brunck. hic et ỿ. 1078. ut supra ỿ. 576. Sic Schutz. Pors.

ỷ. 1075. ΙΩ. Ἰωὰ hic et in versu seq. Brunck. quod e Codd. suis eruisse se testatur. Sic Schutz. e Cod. etiam Mosq.

ỷ. 1077. ΓΟΑΣΘ'. Ἰὼ γοᾶσθ' Rob.

Ibid. ΓΟΑΣΘ' ΑΒΡΟΒΑΤΑΙ. Pauwio displicet ἁβροβάται, *molliter incedentes*, τρυφερῶς καὶ ἁβρῶς βαίνοντες, quod hic minus convenire affirmat. *Fracto autem et remisso gradu incedentes*, quod aliquid esset, verti posse negat, quia ἁβρὸν tristitiæ non inservit, nec placuit ei ἁβρόγοοι supra ỷ. 541. Reponit igitur γοᾶσθε προβάται, *ejulate præcedentes*, quod a seqq. πέμψω σε confirmari existimat. Contra quem hæc adnotat Heath. "Recte hic se habet ἁβροβάται, *leniter ac pro dignitate incedentes*, non præ nimia tristitia ἀκόσμως se gerentes. Ita Hesych. Ἁβρυνόμενοι· σεμνυνόμενοι. Et apud Suid. ex Herod. Ἁβρὸν, σεμνόν. Et in hoc sensu usurpari videtur in fragmento e veteri quodam scriptore a Suida in Voce Ἁβρὰ βαίνων allato, Ἐκεῖνος ὄντως ἁβρὰ βαίνων ἐδόκει ἔχων τὰς ὀφρῦς ὑπερηρμένας ἄνω, licet aliter Suidas eumque secutus Kusterus ista interpretantur. Προβάται hic stare non potest; qui enim aliquem πέμπουσι, eum *sequi* aut saltem *comitari*, non *præcedere* solent. Præsertim vero minus convenit cum addatur γόοις. Nam πέμπειν τινα γόοις est *progredientem aliquem lamentis prosequi*. Nec obstat quod supra ỷ. 530. Atossa Chorum jubet Xerxem προπέμπειν εἰς δόμους. Nam προπέμπειν, quod plurimis exemplis ostendit H. Steph. in Thesauro, promiscue de omnibus dicitur qui comitantur aut deducunt; sive illi præeant sive latus stipent, sive a tergo prosequantur." Hæc ille. Sed recte Schutz. nihil aliud a verbo ἁβροβάται designari vidit, quam *lentum gradum*, tristitiæ convenientem.

ỷ. 1078. ΔΥΣΒΑΤΟΣ. Δύσβακτος Colb. 2. Ask. B. Vide ad ỷ. 1074. Deest alterum ἰὼ in Guelph.

ỷ. 1079. Η, Η, Η, Η. Ter tantum in Guelph. Ald. Ἰὴ ἰὴ, Ask. D. Rob.

ỷ. 1080. Η, Η, Η. Ἠ, ἢ, ἢ, ἢ Ask. C. Guelph. Canter. Turn. H. Steph. Brunck. Schutz. Pors. Ἰὴ, ἰὴ Ask. D. Rob. Ἰὴ, ἰὴ, ἰὴ, Ven. 2.

Ibid. ΟΛΟΜΕΝΟΙ. Ὀλλύμενοι Ask. A. Ὀλόμεναι Mosq. suprascripto νοι. Ὀλλόμενοι Ald. Ὀλλομέναισι Rob. Non repugnem si quis malit ὀλομέναις *perditis*, vel etiam ὀλομέναν, αἶαν scil. e ỷ. 1078. repetendam. Sed bene se habet etiam ὀλόμενοι, *O socii mei perditi!* itaque nihil muto.

ỷ. 1081. ΠΕΜΨΩ ΣΕ. Πέμψω τοί σε Colb. 2. Ven. 1. 2. Guelph. Ald. Τοῖς δέ σε Ask. A. Lips. 2. Πέμψω absque σὲ Rob.

Ibid. ΓΟΟΙΣ. Bis in Ask. A. Jam hæc dabimus Monostrophica prout a Schutz. 2. digeruntur, usque a ỷ. 954. Sunt tamen plane ἀμέτρως disposita, nullo modo sibi mutuo respondentia.

ΣΤΡΟΦΗ α'.

ΧΟ. 1. Ἰώνων γὰρ ἀπηύρα ναύφρακτος
2. Ἄρης ἑτεραλκὴς,

3. Νυχίαν πλάκα κερσάμενος
4. Δυσδαίμονά τ' ἀκτάν.
ΞΕ. 5. Οἶ οἶ οἶ βόα, καὶ πάντ' ἐκπεύθου.
ΧΟ. 6. Ποῦ δέ σοι φίλων ὄχλος,
7. Ποῦ δέ σοι παράσταται
8. Οἷος ἦν Φαρανδάκης,
9. Σούσας, Πελάγων,
10. Δοτάμας, ἠδ' Ἀγδαβάτας, Ψάμμις
11. Σουσισκάνης
12. Τ' Ἀγβάταν' ἐκλιπών;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α'.

ΞΕ. 1. Ὀλόους ἀπέλιπον Τυρίας ἐκ ναὸς
2. Ἔῤῥοντας ἐπ' ἀκταῖς
3. Σαλαμινιάσι, στυφελοὺς
4. Θείνοντας ἐπ' ἄκρας.
ΧΟ. 5. Οἶ, οἶ, οἶ, οἶ, ποῦ δέ σοι Φαρνοῦχος
6. Ἀριόμαρδός τ' ἀγαθὸς,
7. Ποῦ δὲ Σευάλκης ἄναξ,
8. Ἠ Λιλαῖος εὐπάτωρ,
9. Μέμφις, Θάρυβις,
10. Καὶ Μασίστρας, Ἀρτεμβάρης
11. Τ' ἠδ' Ὑσταίχμας;
12. Τάδε σ' ἐπανέρομαι.

ΣΤΡΟΦΗ β'.

ΞΕ. 1. Ἰὼ ἰώ μοι μοι,
2. Τὰς ὠγυγίας κατιδόντες ἐπὶ
3. Στυγνὰς Ἀθάνας, πάντες ἑνὶ πιτύλῳ
4. Ἒ, ἒ, ἒ, τλάμονες ἀσπαίρουσι χέρσῳ.
ΧΟ. 5. Ἦ καὶ τὸν Περσῶν αὐτοῦ
6. Σὸν πιστὸν πάντ' ὀφθαλμὸν
7. Μυρία μυρία πεμπαστὰν,
8. Βατανώχου παῖδ' Ἄλπιστον
9. Τοῦ Σησάμου τοῦ Μυγαβάτα,
10. Πάρθον τε, μέγαν τ' Οἰβάρην
11. Ἔλιπες δᾴοισιν ἀγαυοῖς;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β'.

ΞΕ. 1. Ἴυγγά μοι δῆ-
2. τ' ἀγαθῶν ἑτάρων ὑπομιμνήσκεις,
3. Ἄλαστα στυγνὰ πρόκακα λέγων.
4. Βοᾷ βοᾷ μελέων ἔνδοθεν ἦτορ·
ΧΟ. 5. Καὶ μὴν ἄλλον γε ποθοῦμεν
6. Μάρδων ἀνδρῶν μυριοντάρχαν

7. Ξάνθην, ἄρειόν τ' Ἀγχάρην,
8. Δίαιξίν τ' ἠδ' Ἀρσάκην
9. Ἱππιάνακτας
10. Κιγδαγάταν καὶ Λυθίμναν,
11. Τόλμαν, αἰχμᾶς ἀκόρεστον.

ΣΤΡΟΦΗ γ'.

ΞΕ. 1. Ἔταφεν, ἔταφεν, οὐκ ἀμφὶ σκηναῖς
2. Τροχηλάτοισιν,
3. Ὄπισθε δ' ἑπομένοισι.
4. Βεβᾶσί γ' οἵπερ ἀκρόται στρατοῦ,
5. Βεβᾶσιν, οἶ, νώνυμοι.
6. Ἰὴ, ἰὴ, ἰὼ, ἰώ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ'.

ΧΟ. 1. Ὦ δυσδαίμονες, ἔθετ' ἄελπτον
2. Κακὸν, διαπρέπον
3. Οἷον δέδορκεν Ἄτα.
4. Πεπλήγμεθ', οἵαι δαίμονος τύχαι,
5. Πεπλήγμεθ' εὔδηλα γάρ·
6. Νέαι νέαι δύαι δύαι.

ΣΤΡΟΦΗ δ'.

1. Ἰαόνων ναυβατᾶν
2. Κύρσαντες οὐκ εὐτυχῶς.
3. Δυσπόλεμον δὴ γένος Περσῶν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ δ'.

ΞΕ. 1. Πῶς δ' οὔ; στρατὸν μὲν τοσοῦτον
2. Τάλας πέπληγμαι. Τί δ' οὖν;
3. Ὄλωλε μεγάλα τὰ Περσῶν.

ΣΤΡΟΦΗ ε'.

1. Ὁρᾷς τὸ λοιπὸν τόδε τᾶς ἐμᾶς στολᾶς;
ΧΟ. 2. Ὁρῶ ὁρῶ. ΞΕ. Τάνδε τ' ὀϊστοδέγμονα . . .
ΧΟ. 3. Τί τόδε λέγεις σεσωσμένον;
ΞΕ. 4. Θησαυρὸν βελέεσσι.
ΧΟ. 5. Βαιά γ' ὡς ἀπὸ πολλῶν.
ΞΕ. 6. Ἐσπανίσμεθ' ἀρωγῶν.
ΧΟ. 7. Ἰώνων λαὸς οὐ φυγαίχμας.
ΞΕ. 8. Ἀγανόριος· κατεῖδον
9. Δὲ πῆμ' ἄελπτον.
ΧΟ. 10. Τραπέντα ναύφρακτον
11. Ἐρεῖς ὅμιλον;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ε'.

ΞΕ. 1. Πέπλον δ' ἐπέῤῥηξ' ἐπὶ συμφορᾷ κακοῦ.
ΧΟ. 2. Παπαῖ, παπαῖ. ΞΕ. Καὶ πλεῖον ἢ παπαῖ μὲν οὖν.
ΧΟ. 3. Δίδυμα γάρ ἐστι καὶ τριπλᾶ.
ΞΕ. 4. Λυπρὰ, χάρματα δ' ἐχθροῖς.
ΧΟ. 5. Καὶ σθένος γ' ἐκολούσθη.
ΞΕ. 6. Γυμνός εἰμι προπομπῶν.
ΧΟ. 7. Φίλων ἄταισι ποντίαισι.
ΞΕ. 8. * * * * * *
9. * * * * *
ΧΟ. 10. * * * * *
11. * * * * *

ΣΤΡΟΦΗ ς'.

ΞΕ. 1. Δίαινε, δίαινε πῆμα· πρὸς δόμους δ' ἴθι.
ΧΟ. 2. Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, δύα, δύα.
ΞΕ. 3. Βόα νυν ἀντίδουπά μοι.
ΧΟ. 4. Δόσιν κακὰν κακῶν κακοῖς.
ΞΕ. 5. Ἴϋζε μέλος ὁμοῦ τιθείς.
ΧΟ. 6. Ὀττυττοτοῖ.
ΞΕ. 7. Βαρεῖά γ' ἅδε συμφορά.
ΧΟ. 8. Οἴμοι, μάλα καὶ τόδ' ἀλγῶ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ς'.

ΞΕ. 1. Ἔρεσσ' ἔρεσσε, καὶ στέναζ' ἐμὴν χάριν.
ΧΟ. 2. Διαίνομαι γοεδνὸς ὤν.
ΞΕ. 3. Βόα νυν ἀντίδουπά μοι.
ΧΟ. 4. Μέλειν πάρεστι, δέσποτα.
ΞΕ. 5. Ἐπορθίαζέ νυν γόοις.
ΧΟ. 6. Ὀττοττοτοῖ.
7. Μέλαινα δ' αὖ μεμίξεται
8. Οἴμοι στονόεσσα πλαγά.

ΣΤΡΟΦΗ ζ'.

ΞΕ. 1. Καὶ στέρν' ἄρασσε, κἀπιβόα τὸ Μύσιον.
ΧΟ. 2. Ἄνια, ἄνια.
ΞΕ. 3. Καί μοι γενείου πέρθε λευκήρη τρίχα.
ΧΟ. 4. Ἄπριγδ' ἄπριγδα, μάλα γόεδνα.
ΞΕ. 5. Ἀϋτεῖ δ' ὀξύ.
ΧΟ. 6. Καὶ τάδ' ἔρξω.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ζ'.

ΞΕ. 1. Πέπλον δ' ἔρεικε κολπίαν ἀκμῇ χερῶν.
ΧΟ. 2. Ἄνια, ἄνια.

ΞΕ. 3. Καὶ ψάλλ' ἔθειραν, καὶ κατοίκτισαι στρατόν.
ΧΟ. 4. Ἄπριγδ' ἄπριγδα, μάλα γοεδνά.
ΞΕ. 5. Διαίνε δ' ὄσσε
ΧΟ. 6. Τέγγομαί τοι

ΕΠΩΙΔΟΣ.

ΞΕ. 1. Βόα νυν ἀντίδουπά μοι
ΧΟ. 2. Οἶ, οἶ, οἶ, οἶ.
ΞΕ. 3. Αἰακτὸς ἐς δόμους κίε.
ΧΟ. 4. Ἰὼ ἰώ, Περσὶς αἶα δυσβάϋκτος
ΞΕ. 5. Ἰωὰ δὴ κατ' ἄστυ.
ΧΟ. 6. Ἰωὰ δῆτα, ναί, ναί.
ΞΕ. 7. Γοᾶσθ' ἁβροβάται.
ΧΟ. 8. Ἰὼ ἰώ, Περσὶς αἶα δυσβάϋκτος.
ΞΕ. 9. Ἤ, ἤ, ἤ, ἤ, τρισκάλμοισιν,
10. Ἤ, ἤ, ἤ, ἤ, βάρισιν ὀλόμενοι.
ΧΟ. 11. Πέμψω σε δυσθρόοις γόοις.

Hæc Schutz. 2. Aliam nos, et forte audaciorem viam inivimus, ut hæc, quæ plane formam Antistrophicam præ se ferunt, in numeros redigeremus. Cæterum id nobis propositum fuit, ut quam paucissimis ejectis vel additis, in loco tot difficultatibus impedito, concinnitati metrorum consuleremus. Melius autem videbatur rationes præcipuarum lectionum nostrarum, ubi ab antecedentibus omnibus differunt, ad finem horum Antistrophicorum una cum metrorum enarratione indicare, quam suis locis, priusquam in textu nostro lectori obvenissent, inserere.

ΕΠΩΙΔΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ α'.

ΧΟ. 1. Αἶ αἶ κεδνᾶς ἀλκᾶς. Ἀσία
2. Δὲ χθών, βασιλεῦ γαίας, αἰνῶς
3. Ἐπὶ γόνυ κέκλιται.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α'.

ΞΕ. 1. Ὅδ' ἐγών, οἶ, οἶ, οἶ, αἰακτός,
2. Μέλεος, γέννᾳ γᾷ τε πατρῴᾳ
3. Κακὸν ἄρ' ἐγενόμαν.

ΣΤΡΟΦΗ β'.

ΧΟ. 1. Πρόσφθογγόν σοι νόστου τὰν
2. Κακοφάτιδα βοάν, κακομέλετον αὐδὰν
3. Μαριανδυνοῦ θρηνητῆρος
4. Πέμψω πολύδακρυν ἰακχάν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΞΕ. 1. Ἴτ' αἰανὴν καὶ ϖανόδυρτον
2. Δύσθροον αὐδὰν * *
3. * * γὰρ ὅδ' αὖ
4. Δαίμων ἐπ' ἐμοὶ μετάτρεπτος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β'.

ΧΟ. 1. Ἥσω τοι καὶ ϖανόδυρτον
2. Λαοπαθῆ σέβων ἁλίτυπά τε βάρη
3. Πόλεως γέννας ϖενθητῆρος
4. Κλάγξω δ' αὖ γόον ἀριδάκρυν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

1. Ἰάνων γὰρ ἀπηύρα [ϖολλοὺς]
2. Ἰάνων ἑτεράλκης [αἶ αἶ]
3. Ναύφρακτος Ἄρης, ϖλάκα κερσάμενος
4. Νυχίαν, δυσδαίμονά τ' ἀκτάν.

ΣΤΡΟΦΗ γ'.

ΞΕ. 1. Οἶ, οἶ, οἶ, βόα καὶ ϖάντ' ἐκπεύθου.
ΧΟ. 2. Ποῦ δὲ φίλων ἄλλος ὄχλος;
3. Ποῦ δέ σοι ϖαραστάται;
4. Οἷος ἦν Φαρανδάκης,
5. Σούσας, Πελάγων, ἠδ' Ἀγδαβάτας,
6. Δοτάμας, Ψάμμις, Σουσισκάνης τ'
7. Ἀγβάταν' ἐκλιπών;

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΞΕ. 1. [Ἰὼ ἰὼ ἰώ μοι μοι]
2. Ὀλόους ἔλιπον ναὸς Τυρίας
3. Ἔῤῥοντας ἀπὸ [σκοπέλοις ἐν ἄκροις]
4. Σαλαμινιάσιν
5. Στυφελαῖς θείνοντας ἐπ' ἀκταῖς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ'.

ΧΟ. 1. Οἶ, οἶ, οἶ, ϖοῦ δέ σοι 'στι Φαρνοῦχος
2. Ἀριόμαρδός τ' ἀγαθός;
3. Ποῦ δὲ Σευάλκης ἄναξ,
4. Ἢ Λιλαῖος εὐπάτωρ,
5. Μέμφις, Θάρυβις καὶ Μασίστρης,
6. Ἀρτεμβάρης τ' ἠδ' Ὑσταίχμας;
7. Τάδε σ' ἐπανέρομαι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΞΕ. 1. Ἰὼ, ἰὼ, ἰώ μοι, μοι.
2. Τὰς ὠγυγίας στυγνὰς πάντες
3. Κατιδόντες Ἀθάνας, ἓ, ἓ, τλάμονες,
4. Ἑνὶ [δὴ] πιτύλῳ
5. [Ποσὶν] ἀσπαίρουσ᾽ ἐπὶ χέρσῳ.

ΣΤΡΟΦΗ δ΄.

ΧΟ. 1. Ἦ καὶ τὸν Περσῶν αὐτοῦ τὸν σὸν πάντ᾽
2. Ὀφθαλμὸν πιστὸν μυρία μυρία πεμ-
3. παστὰν [τὸν] Βατανώχου παῖδ᾽ Ἄλπιστον
4. Τοῦ Σησάμου τοῦ Μυγαβάτα, Πάρθον
5. Τὲ μέγαν Οἰβάρην τ᾽ ἔλιπες; ΞΕ. Ὦ δᾴων.
ΧΟ. 6. Πέρσαις ἀγαυοῖς κακὰ πρόκακα λέγεις.
7. * * * * *
ΞΕ. 8. Ἴυγγά μοι [σὺ] δῆτ᾽ ἀγαθῶν ἑται-
9. ρων ὑπομιμνήσκεις, ἄλαστα στυγνὰ
10. [Κακὰ] πρόκακα λέγων, βοᾷ, βοᾷ με-
11. λεων ἔνδοθεν ἦτορ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ δ΄.

ΧΟ. 1. Καὶ μὴν ἄλλο ποθοῦμεν, μάρδων ἀνδρῶν
2. Ξάνθην μυριοντάρχαν ἄρειον τ᾽
3. Ἀγχάρην, Διαῖξίν τ᾽ ἠδ᾽ Ἀρσάκην,
4. [Τοὺς θ᾽] ἱππιάνακτας Κιγδαγάταν τε καὶ
5. Λυθίμναν, Τόλμον τ᾽ αἰχμᾶς ἀκόρεστον.
ΞΕ. 6. Ἔταφεν, ἔταφεν [οἱ,] οὐκ ἀμφὶ σκηναῖς
7. Τροχηλάτοισιν, ὄπιθε δ᾽ ἑπομένοις.
8. Βεβᾶσιν γὰρ οἵπερ ἀγρόται στρατοῦ,
9. Βεβᾶσιν νώνυμοι. ΧΟ. Δυσδαίμονες
10. Δ᾽ ἔθετ᾽ ἀελπτὸν κακὸν διαπρέπον οἷον
11. Δέδορκεν Ἄτα.

ΣΤΡΟΦΗ ε΄.

ΞΕ. 1. Πεπλήγμεθ᾽· οἷαι δαίμονος τύχαι . . . .
ΧΟ. 2. Πεπλήγμεθ᾽· εὔδηλα γάρ.
3. Νέαι, νέαι, δύαι, δύαι.
ΞΕ. 4. Ἰαόνων ναυβατᾶν
5. Κύρσαντες οὐκ εὐτυχῶς.
ΧΟ. 6. Δυσπόλεμον δὴ γένος τὸ Περσῶν.
ΞΕ. 7. Πῶς δ᾽ οὐ στρατὸν μὲν τοσοῦτον [ἤδη]
8. Τάλας πέπληγμαι; ΧΟ. Τί δ᾽; οὐκ ὄλωλεν
9. Μεγάλα τὰ Περσῶν;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γʹ.

* * * *

Deest.

ΣΤΡΟΦΗ ϛʹ.

ΞΕ. 1. Ὁρᾶς τὸ λοιπὸν τόδε τᾶς ἐμᾶς στολᾶς.
ΧΟ. 2. Ὁρῶ ὁρῶ.
ΞΕ. 3. Τόνδε τ' ὀϊστοδέγμονα . . . . . .
ΧΟ. 4. Τί τόδε λέγεις σέσωσμένον;
ΞΕ. 5. Θησαυρὸν βέλεσίν [μοι·]
ΧΟ. 6. Βαιά γ' ὡς ἀπὸ πολλῶν.
ΞΕ. 7. Ἐσπανίσμεθ' ἀρωγῶν.
ΧΟ. 8. Ἰαόνων λεὼς οὐ φυγαίχμας.
ΞΕ. 9. Ἀγανόριος· κατεῖδον
10. Δὲ πῆμ' ἄελπτον.
ΧΟ. 11. Τραπέντα ναύφρακτον
12. Ἐρεῖς ὅμιλον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ϛʹ.

ΞΕ. 1. Πέπλον δ' ἐπέῤῥηξ' ἐπὶ συμφορᾷ κακοῦ.
ΧΟ. 2. Παπαῖ, παπαῖ.
ΞΕ. 3. Καὶ πλέον ἢ παπαὶ μὲν οὖν.
ΧΟ. 4. Δίδυμα γάρ ἐστί καὶ τριπλᾶ.
ΞΕ. 5. Λυπρὰ, χάρματα δ' ἐχθροῖς.
ΧΟ. 6. Καὶ σθένος γ' ἐκολούσθη.
ΞΕ. 7. Γυμνός εἰμι προπόμπων . . . .
ΧΟ. 8. Φίλων τ, ἄταισι ποντίαισιν.
ΞΕ. 9. * * * * *
ΧΟ. 10. * * * * *
ΞΕ. 11. * * * * *
ΧΟ. 12. * * * * *

ΣΤΡΟΦΗ ζʹ.

ΞΕ. 1. Δίαινε πῆμα, πῆμα· πρὸς δόμους δ' ἴθι.
ΧΟ. 2. Διαίνομαι γόεδνος ὤν.
ΞΕ. 3. Βόα νῦν ἀντίδουπά μοι.
ΧΟ. 4. Δόσιν κακὰν κακῶν κακοῖς.
ΞΕ. 5. Ἴϋζε μέλος ὁμοῦ τιθείς.
ΧΟ. 6. Ὀτοτοτοτοῖ.
ΞΕ. 7. Βαρεῖά γ' ἅδε συμφορά.
ΧΟ. 8. Οἴμοι μάλα καὶ τόδ' ἀλγῶ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ζ'.

ΞΕ. 1. Ἔρεσσ' ἔρεσσε, καὶ στέναζ' ἐμὴν χάριν.
ΧΟ. 2. Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, δύα δύα.
ΞΕ. 3. Βόα νυν ἀντίδουπά μοι.
ΧΟ. 4. Μέλειν πάρεστι, δέσποτα.
ΞΕ. 5. Ἐπορθίαζέ νυν γόοις.
ΧΟ. 6. Ὀτοτοτοτοτοῖ.
7. Μέλαινα δ' αὖ μεμίξεται,
8. Οἴμοι, στονόεσσα πλαγά.

ΣΤΡΟΦΗ η'.

ΞΕ. 1. Καὶ στέρν' ἄρασσε, καὶ βόα τὸ Μύσιον.
ΧΟ. 2. Ἄνι', ἄνια.
ΞΕ. 3. Καί μοι γενείου πέρθε λευκήρη τρίχα.
ΧΟ. 4. Ἄπριγδ' ἄπριγδα, μάλα γοεδνά.
ΞΕ. 5. Ἀΰτει δ' ὀξύ.
ΧΟ. 6. Καὶ τάδ' ἔρξω.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ η'.

ΞΕ. 1. Πέπλον δ' ἔρεικε κολπίαν ἀκμῇ χερῶν.
ΧΟ. 2. Ἄνι', ἄνια.
ΞΕ. 3. Καὶ ψάλλ' ἔθειραν, καὶ κατοίκτισαι στρατόν.
ΧΟ. 4. Ἄπριγδ' ἄπριγδα, μάλα γοεδνά.
ΞΕ. 5. Διαίνου δ' ὄσσε
ΧΟ. 6. Τέγγομαί τοι.

ΕΠΩΔΟΣ.

ΞΕ. 1. Βόα νυν ἀντίδουπά μοι
ΧΟ. 2. Οἶ, οἶ, οἶ, οἶ.
ΞΕ. 3. Αἰακτὸς ἐς δόμους κίε.
ΧΟ. 4. Ἰὼ ἰώ, Περσὶς αἶα δυσβάϋκτος.
ΞΕ. 5. Ἰώ, ἰὼ δὴ κατ' ἄστυ.
ΧΟ. 6. Ἰὼ ἰώ, δῆτα, ναὶ, ναί.
ΞΕ. 7. Γοᾶσθ' ἁβροβάται.
ΧΟ. 8. Ἰὼ ἰώ, Περσὶς αἶα δυσβάϋκτος.
ΞΕ. 9. Ἢ, ἢ, ἢ, ἢ, τρισκάλμοισιν,
10. Ἢ, ἢ, ἢ, ἢ, βάρισιν ὀλόμενοι.
ΧΟ. 11. Πέμψω σε δυσθρόοις γόοις.

Ex his, in Stropha α'. metra sunt, 1, 2. Anapæstici dim. acat. 3. Dochmius. Ejeci alterum αἰνῶς ob metrum, et in Antistropha, eadem de causa, inserui tertium οἶ. Pro πατρίᾳ item reposui usitatius πατρῴᾳ.

In Stropha β'. 1. Anapæst. dim. cat. 2. Asynartet. e Dochmiis. 3. Anapæst. dim. acat. 4. Anapæst. dim. cat.

Sequuntur quatuor Anapæsti, in quibus desunt duo monometra. Ante γὰρ, epithetum ad δαίμων deest, e. g. ϛυγερὸς vel δεινός. In Antistropha τὶ, quod otiosum erat, omisi, et pro σεβίζων dedi σέβων, sic exigente metro. In sequentibus Anapæstis desunt duo pedes; uncinulis inclusi quod sensui satisfacit, non ut ita scriptum ab Æschylo affirmem.

In Stropha γ'. 1. Asynartet. e Dochmiis. 2. Choriamb. dim. acat. 3, 4. Trochaici hephthem. 5, 6. Anapæstici dim. acat. 7. Dochm. In sequentibus Anapæsticis inserui ἰὼ ἰὼ ἰώ μοί, μοι· cujusmodi exclamationes passim excidere solent, ut numerus versuum accurate responderet iis qui sequuntur post Antistropham. Quin sic melius reliqua procedunt, aliter forte abruptiora. Adjeci etiam σκοπέλοις ἐν ἄκροις ex Prometh. Vinct. ῏. 142. ut metro et sensui satisfacerem. In primo versu Antistrophæ inserui ἐϛὶ, quod aliter necessario supplendum erit. In sequentibus etiam Anapæsticis inserui δὴ, et, ut metro satisfacerem, ποσὶν ante ἀσπαίρυσιν posui, ut Homer. Odyss. χ'. 473. de ancillis ab Ulysse suspensis, Ἤσπαιρον δὲ πόδεσσι μίνυνθά περ.

In Stropha δ'. Omnes sunt Asynarteti e Dochmiis, præter ultimum, qui est Dochm. simplex. In Stropha deesse videbatur versiculus, qui post versum sextum excidisse commode fingi potest. In Strophico 1. verborum ordinem leviter immutavi, in 3. inserui τὸν, in 5. omisi alterum ἔλιπες, in 8. inserui σὺ, in 10. inserui κακά. In Antistrophico 1. omisi τί, in 4. inserui Τίς θ' et τὶ, in 6. inserui οἵ, in 7. emendavi ὄπιθε, deinde omisi interjectiones aliquas in quibus codices ubique variant.

In Stropha ε'. 1. est Asynartet. ex Iamb. penth. et penth. Troch. 2. Period. cat. ab Iambis incipiens, et in Trochæos desinens. 3. Iamb. dim. acat. 4. Period. cat. ab Iambis incipiens, et in Trochæos desinens. 5. Ut et hic. 6. Asynartet. ex Antispast. et Dochmio. 7, 8. Asynarteti e Dochmiis. 9. Dochmius. In 7. inserui ἤδη. Antistrophe excidit, forte quia similiter incipiebat a πεπλήγμεθ'.

In Stropha ϛ'. Metra sunt, 1. Choriamb. trim. acat. 2. Iamb. monom. 3. Choriamb. dim. acat. 4. Iamb. dim. 5, 6, 7. Pherecratei. 8. Iamb. dim. hypercat. Λεὼς patitur synizesin. 9. Dochm. hypercat. vel Ion. a maj. dim. acat. 10. Iamb. penthem. pro Dochmio. 11. Dochm. hypercat. 12. Iamb. penthem. pro Dochmio. In Strophico 5. inserui μοι. In Antistrophico 2. omisi bis παπαῖ, et in 3. pro πλεῖον reposui πλέον. Desunt ultimi quatuor versus Antistrophici. Quin possis defectum istum supplere, si ex ultimis quatuor Strophicis duos posteriores huc trahas. Nec obstat sensus; nam post ἄταισι ποντίαισιν satis commode sequitur τραπέντα ναύφρακτον Ἐρεῦς ὅμιλον. Sed commodius videntur suo loco retineri, quia si transtuleris, Stropha in Xerxis persona exibit, et in eodem incipiet Antistropha. Eligant tamen lectores.

In Stropha ζ'. Metra sunt, 1. Iamb. trim. acat. 2, 3, 4, 5.

Iambici dim. acat. 6. Iamb. monom. 7. Iamb. dim. acat. 8. Iamb. penthem. Interjectio stat extra versum. In Strophico 1. pro repetito διαινε repetivi πῆμα, deinde transposui secundum versum ex Antistropha.

In Stropha η'. Metra sunt, 1. Iamb. trim. acat. 2. Iamb. penthem. 3. Iamb. trim. acat. 4. Iamb. dim. hyperc. 5. Dochm. 6. Troch. monom.

In Epodo metra sunt, 1. Iamb. dim. acat. 2. Iamb. monom. 3. Iamb. dim. acat. 4. Troch. dim. acat. si ἰὼ ἰὼ stat extra versum; aliter est Period. ab Iambis incipiens, et in Trochæos desinens; idque forte rectius ob seqq. 5, 6. Periodici dim. acat. 7. Dochm. prima in ἁβροβάται corripitur. 8. Ut supra quartus. 9. Asynartet. ex Iamb. monom. (ut αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, in Antistropha ς'. 2.) et Antispasto. 10. Asynartet. ex Iamb. monom. et Dochmio. 11. Iamb. dim. acat. In 5, 6. inserui alterum ἰώ.

IN PERSAS

NOTÆ VARR. ET BUTLERI PHILOLOGG.

I.

De Tragœdia Persarum consilio et adornatione.

Argumentum Persarum simplex et unum est, e Salaminia Xerxis clade depromtum, idque poeta sic tractavit, ut singulæ fabulæ partes ad idem caput referrentur: nulla minus apte cum proposito cohæreret. Senum choricorum in principio dramatis de regis fortuna male timentium, prologus ipsum quoque spectatorem attentum reddebat, in societatem quandam sollicitudinis eum vocans trahensque; isque animi sensus augebatur ominosis Atossæ somniis, quæ quam vera fuerint mox e nuntii narratione intelligitur. Is nempe res a Xerxe male gestas exponit; unde senes cum regina in summam animi tristitiam vertuntur. Quæ vero supersint calamitates, et qua ratione in posterum eas evitare liceat, ab umbra Darii docentur; cujus evocatio, ut tum erant hominum opiniones, et veri speciem haud mediocrem habebat, et magnam addebat spectaculo gravitatem. Xerxis denique reditus finem fabulæ facit idoneum, ad misericordiam excitandam aptissimum. Integra igitur est fabula, principio suo, medio, fine conclusa; nihil est quod addi velis, nihil quod melius abfuisse videatur.

Multo plus autem narratur in hoc dramate quam agitur; si quidem ea tantum agi in scena proprie dicas, quæ quibus causis eveniant, et quomodo eveniant, suis ipsius oculis cernat spectator, non ex aliorum dictis intelligat. Una est actio, vere hoc nomine digna, umbræ Darii evocatio, quæ quidem quibus auctoribus, et quam ob causam, et quomodo perficeretur, ipsi qui in theatro consederant, videbant. Reliqua pars tragœdiæ vel in sensibus animorum exprimendis, vel in narratione rerum gestarum, versatur. Prima enim scena suspensos inter spem et metum senum choricorum animos ostendit, secunda visi nocturni reginæ oblati narrationem habet, addito de rebus

Atheniensium colloquio, in quo nulla est vis ad agendum aliquid, nulla colloquentium mobilitas; nulla rerum gerendarum perplexio. Nullum hic personarum animis vel vetus consilium eripitur, vel novum inseritur. Sequitur scena quæ nuntium advenientem sistit, in qua profecto omnia narratione conficiuntur, e qua magna quidem audientium perturbatio, summusque luctus ac tristitia exsistit; nihil tamen uspiam est actuosum, nihil quo aut novas res moliri aliquem, aut inchoatas perficere videas. Idem de reliquis Chori canticis, ac de extrema scena, quæ ejus cum Dario colloquium habet, existimandum.

Quanquam vero, si agendi vim ac celeritatem spectas, quietum potius hujus fabulæ, et otiosum quam agile vividumque ingenium est, magnum ei tamen e concitato narrationum genere lumen accedit. Somnii enim Atossæ narratio aperta, dilucida, verisimilis; illa vero, quam nuntio poeta tribuit prælii Salaminii descriptio, in magna dignitate summam quoque evidentiam habet, res ut omnis ostendi potius oculis, quam auribus narrari videatur.

A morum notatione exigua est hujus tragœdiæ laus; unius enim fere Darii mores diligentius vel narrando expressi, vel ab ipso loquente proditi et patefacti. Contra, multis iisdemque egregiis morum præceptis ac sententiis abundat. Incertas enim hominum spes, et fortunæ nimium fallaces blanditias, ỳ. 92. et seqq. periculosam magnarum opum ac divitiarum conditionem ỳ. 162. et seqq. animi humani nimiam in sperando timendoque temeritatem, ỳ. 600. et seqq. insolentis hominum superbiæ pœnas, ỳ. 821. et seqq. apto et gravi sermone declarari videas. In sensibus autem et affectibus cum alibi, tum in hac quoque tragœdia, regnat Æschylus. Chorus enim, et Atossa, et nuntius, denique Xerxes per vices metum, consternationem, luctum, dolorem, pudorem, desperationem, ita perspicue produnt, ut non fictum poetæ sermonem, sed verissimas naturæ voces audire tibi videare. Nulla unquam flebilior elegia condita est, quam alterna illa Xerxis et Chori querela. Quam sinceram animi pietatem, quam fervidos desiderii igniculos, illa senum cantica spirant, quibus tum evocant animam Darii, tum abeuntem prosequuntur!

Nullum autem aliud fabulæ argumentum deligere poterat, quod magis Atheniensium animos alliceret, quam Persarum ab iis nuper devictorum historiam; in qua sic versatus est, ut ubicunque commode fieri posset, se auribus populi daret, ejusque laudis avaritiæ satisfaceret.

Omnino autem sic misericordiam theatri movit, ut animos utrinque a mollitie et immanitate abduceret; sic metum, ut eos a nimia audacia non magis quam ab ignavia imbelliaque derivaret; διὰ ἐλέȣ καὶ φόβȣ, ut ait Aristoteles, ποιῶν τῶν τοιȣ́των παθημάτων κάθαρσιν.

In historia belli Persici, a qua tragœdiæ hujus argumentum

sumsit Æschylus, multa esse in quibus poeta ab historicis, nominatim Herodoto dissentiat, facile deprehenditur; sive quod Phrynici Persas in nonnullis fabulæ partibus imitatus fuerit; sive quod suo potius ingenio, aut famæ, quam certis historiæ testimoniis, obsecutus; sive quod in quibusdam rebus, ea quæ ipse vidisset aut audivisset, aliorum narrationi anteposuerit, ut qui non solum Marathoniæ pugnæ, sed etiam præliis Salaminio et Platæensi, non sine magna virtutis laude interfuisset. Primum igitur in populorum sub Xerxe stipendia merentium, ducumque et imperatorum nominibus parum ei cum Herodoto convenit. Herodoto enim si credimus VII. 61. et seqq. in exercitu Xerxis, Persis præfuit, Otanes Amastris f.; Medis, Tigranes; Assyriis, Octanes Artochæi f.; Bactriis, Hystaspes; Indis, Pharnazathres; Parthis et Chorasmiis, Artabazus; Sogdis, Arzanes; Gandaris et Dadicis, Artyphius; Caspiis, Ariomardus; Sarangis, Pherendates; Pactyis, Atragates; Utiis, Arsamenes; Myris et Paricaniis, Tiromitres; Arabibus et Æthiopibus, Arsames; Afris, Masanges; Paphlagonibus et Matienibus, Dotus; Mariandenibus, Ligyibus et Syris, Gobryas; Phrygibus et Armenis, Artochmes; Lydis et Mysis, Artaphernes; Thracibus, Bagassaces; Moschis ac Tibarenis, Ariomardus; Macronis et Molinoccis, Artyactes; Mariis et Colchis, Pherendates; Allarodiis et Laspiris; Masistes; Insularum maris Erythræi insulis, Mardontes. Præter hosce singulorum populorum præfectos, sex alios qui summæ rerum præerant in exercitu terrestri, nominat Herodotus VII. 82. Mardonium, Trintatœchmen, Smerdonen, Masisten, Gergin, et Megabyzum. Summi vero classis præfecti, Herodoto teste, fuere Ariabignes, Prexaspes, Megabyzus, Achæmenes; quorum sub auspiciis Sidoniis præerat Tetramnestus; Tyriis, Mapen; Aridiis, Nerbal; Cilicibus Syennesis; Lyciis, Cyberniscus; Cypriis, Gortus et Timonax; Cariis Histiæus, Pigres, et Damasithymus. Quorum nomina paucissima apud Æschylum occurrunt. Neque vero multa eum omisisse mirandum esset, utpote qui tragœdiam, non historiam scriberet; sed hoc tamen mirum est, Æschylum multa ducum nomina memorare, quorum nullam Herodotus mentionem fecerit. Qua quidem re adducor fere ad suspicandum poetam nostrum, ut Scholiastæ quoque visum est, pleraque illa ducum nomina suopte ingenio finxisse.

Deinde in causis expeditionis a Xerxe susceptæ tradendis historiæ veritatem paulisper inflexit Æschylus. Nihil enim de Darii consilio Græciam novo bello persequendi, Atheniensesque ulsciscendi tradidit, quod ille exsecuturus erat, nisi morte præpeditus fuisset. Et quanquam ℣. 244. chorici senes cladis a Dario apud Marathonem acceptæ quasi prætereuntes mentionem injiciunt; tamen et ipsum illud clarissimum Marathonis nomen silentio tegunt, et alibi sic de Dario loquuntur, quasi semper ille invictus discesserit, nec unquam quæ incepisset,

sinistre ei evenerint. Herodotus porro Xerxi primum animum a bello Græciæ inferendo alienum fuisse narrat, VII. 5. post eum a Mardonio incitatum, frustra renitente Artabano, consilium cepisse belligerandi; cujus cum eum paulo post iterum pœnituisset, tamen eum viso nocturno sæpius oblato, cui Artabanus quoque concesserit, confirmatum, in hac sententia perstitisse, ut sibi nihil utilius ac gloriosius fore putaret, quam cum Atheniensibus et universa Græcia belligerare. Æschylus vero Xerxi amicos desidiam et ignaviam exprobrasse, horumque opprobriorum stimulis, exemplo quoque patris proposito, eum ad bellum adversus Græciam suscipiendum excitasse fingit. Itaque et bellum adversus Ægyptios antequam Græciam invaderet, feliciter a Xerxe gestum (Herod. VII. 7.) alto apud Æschylum silentio premitur. Denique, in serie regum Persiæ ducenda aliquantum Æschylus ab historicorum monumentis discedit, qua de varietate narrandi aptior erit ỳ. 767. hujus tragœdiæ dicendi locus.

Personæ dramatis præter Chorum quatuor sunt; Atossa, Nuntius, Umbra Darii, Xerxes. Chorus constat senibus, principibus viris et summo loco natis, quibus Xerxis curam rei publicæ et domesticæ demandaverat. Septem eos regni proceres fuisse suspicatur Stanleius; sed de numero incerta res est. Atossa, Darii vidua, mater Xerxis, id temporis, jam provectioris ætatis erat. Nuntius non ex eorum numero est quos Xerxem per certa stationum intervalla disposuisse scribit Herodotus, sed ipse rerum gestarum testis. Darius autem Hystaspis filius [6. S. B.] annis ante Persarum cladem mortuus erat. Ejus umbram ab inferis evocatam spectatoribus ostendit Tragicus noster, in quo eum ob generosam nova inveniendi audaciam jam antiqui scriptores laudant. Xerxem denique non solum, sed comitantibus paucis asseclis, mutis personis, scenam ingressum esse conjicio. Agitur autem fabula Susis, ante regias ædes; quas a dextro aut sinistro latere scenæ repræsentatas fuisse, credibile est, ita ut a postica ejus parte Darii sepulchrum spectatoribus ostenderetur.

Diei tempus nuspiam in hac tragœdia diserte notatur. Actionis tamen initium ante meridiem poni exinde colligitur, quod Atossa somnii quod superiore nocte viderat narrationem non videtur in postmeridianum tempus distulisse.

Scenam ædibus ac Darii monumento decoratam fuisse res ipsa docet. Quanam vero schema Æschylus usus fuerit ad histrionem qui Darii umbram imitabatur, vestiendum, non constat. Illud certum est, eum habitu quoque spectri quandam similitudinem præ se tulisse. Machinis quoque locum fuisse conjicio, quibus extolleretur Darii persona, quum surgeret ab inferis, ac ad eosdem rediens deprimeretur. SCHUTZ.

Quædam de consilio hujus dramatis, et de discrepantia inter Æschylum et Herodotum, attigit M. de Burigny dans l'Histoire

de l'Académie Royale, tom. XXIX. p. 58. Ex iis quæ plurimi sunt momenti notabimus suis locis. Siebelis autem in Diatriba sua satis prolixa p. 17., Æschylum per omnem hujus fabulæ decursum, neque in admiratione vel stupore commovendo, neque in miseratione metuque excitando, sed multo potius ac fere unice in eo elaborasse existimat, Persas et imprimis Xerxem ut derisos faceret, et qui obtineret jam, eorum contemtum magis etiam augeret. Itaque Persas Æschyli jocularem ejus tragœdiæ quam scripsit Phrynichus imitationem esse voluit, sed hæc omnia tam prolixa oratione egit, tamque, ut verum fatear, parum probabili, ut lectorem ad ejus Diatriben potius amandem, quam plura hic afferam. Quasi vero virtutem popularium suorum extollere noluisset poeta, et ex hostium luctu ac consternatione Græcorum victoriam amplificare!! Nec tamen is sum qui cum Rymero hanc Æschyli fabulam tanquam omnibus numeris absolutam divinis Shakespearii nostri fabulis anteferam. Fateor tamen eum nobilissimam comparationem instituisse, cum Persarum cladem cum Hispanicâ, regnante Elizabethâ nostrâ compararet. Sed an fabula inde præclare contexi possit dubito, et post festivissimum illud Sheridani mimum, nemo certe istam sibi materiam sumere audebit. S. Butler.

Tit. ΠΕΡΣΑΙ. Persas scripsit et Pherecrates apud Athenæum sæpe; idem Athenæus locum ex Persis Æschyli citat qui locus in hac fabula non extat: puto igitur verum esse quod ait Schol. Aristoph. fuisse duas editiones Persarum. Locum cf. Is. Casaub. Athenæi locus, quem respexit Casaubonus, occurrit III. 9. Αἰσχύλος δὲ ἐν Πέρσαις, τίς ἀνήρει τὰς νήσους ἀναριτοτρόφους εἴρηκεν. Sed vix crediderim hanc dicendi formulam cothurno convenire. Quærendum itaque an pro Αἰσχύλος legendum Φερεκράτης an aliud poeta nostri drama substituendum, f. Περραιβοῖς cujus fragmentum colore non multum dissimili alibi laudavit Athenæus. Vide inter fragmenta. Persas Pherecratis comœdiam fuisse nullus dubito, nec quidquam cum clade Xerxis habuisse commune—Nomen forte a servis Persicis traxit. Ut Plauti comœdia Persa a Sagaristrione servo, qui Persam se esse simulat. S. Butler. Quæri potest an hoc argumentum sit poeticum, an historicum; Lucanus enim non putatur poeta qui historicum tractavit argumentum: sed respondere possumus, tragœdiam esse poeseos genus quo actio quædam unica unius vel plurimorum præstantium virorum, ita carmine exprimitur ut simul et delectetur et doceatur auditor. Porro actio ipsa vel mera est fabula, ut Promethei, vel fundamentum habet in veritate, ut hæc. Hanc igitur non tractat Poeta more historico, sed tragico. Is. Casaub.

Ibid. ΤΩΝ ΔΕ ΧΟΡΩΝ ΤΑ ΜΕΝ ΕΣΤΙ ΠΑΡΟΔΙΚΑ. Quæ hic scribit argumenti auctor, intelligo. Illa Aristotelis in Libr. de Poetic. C. 12. χορικοῦ δὲ πάροδος μὲν, ἡ πρώτη λέξις ὅλου χοροῦ· στάσιμον δὲ, μέλος χοροῦ τὸ ἄνευ ἀναπαίστου καὶ τροχαίου non intelligo: nam quid est

στάσιμον δὲ μέλος χοροῦ τὸ ἄνευ ἀναπαίστου καὶ τροχαίου? Πάροδος est primus ingressus Chori in scenam; an Philosophus voluit ut tunc loquatur Chorus per solos Anapæstos, vel solos Trochæos, et sic a παρόδῳ ad στάσιμον transiens scripsit, στάσιμον δὲ μέλος χοροῦ τὸ ἄνευ ἀναπαίστου καὶ τροχαίου? Nihil melius mihi succurrit. Et juvant nomina; πάροδον vocat λέξιν, στάσιμον, μέλος· λέξις simplex est ex simplici metro, μέλος varium ex metro vario. Et hoc cantatum, illud dictum. Sic μέλος Antistrophica et Epodica Chori designaret; et στάσιμον dictum fuisset Aristoteli non a *stando*, sed *ordine* quo adornari debet *certo* ac *stabili*. Antistrophica non modo suas habent periodos, sed etiam metro conscribuntur παραλλήλῳ, quod revera στάσιμον; et nihil tale in παρόδῳ, si ex Anapæstis vel Trochæis constet. Hoc apertum est. Quæ Henricus Dodwellus de his scribit in Dissertat. de Ætate Phalaridis, p. 59. non sunt unius assis! Egregie autem fallitur vir eruditus, cum commentitiam suam στάσιν, ad Stesichorum refert, qui inde nomen acceperit. Nam apud Suidam qui ea de re loquitur, diserte est, κιθαρῳδίᾳ χορὸν ἔστησεν, id est, Chorum ad citharam constituit, cum antea voce et cantu regeretur. De Epodo nihil ibi, ne minimum: pueri vident, et nos accuratius ea de re alias. Illud verbo adjiciendum: ubi apud Philosophum præcedit ἴδια δὲ ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ κόμμοι, quo jure sequitur κόμμος δὲ, θρῆνος κοινὸς χοροῦ καὶ ἀπο σκηνῆς? nam ἴδιον et κοινὸν sane pugnant. Vix dubito quin voculæ duæ sint transpositæ, et ipse Aristoteles scripserit, ἴδια μὲν οὖν ἁπάντων ταῦτα· κοινὰ δὲ τὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ κόμμοι. Sic θρῆνος κοινὸς apte sequitur, et apta est etiam singulorum divisio. Histrionum sunt propria πρόλογος, ἐπεισόδιον, ἔξοδος; Chori propria sunt πάροδος et στάσιμον, communia utrorumque κόμμοι. Atque hæc in transitu nunc verbo. PAUW.

ARG. Fabula est, qua anno post Salaminiam pugnam septimo, archonte Menone, idem ille Æschylus qui cum Cynægiro fratre Marathonio littore, eodemque splendore Salamine pugnaverat, illo judice populo vicit, cujus hæc facta erant. Vigesimus ille, ad minimum, septimusque annus ante lectam populo historiam Herodoti fuit; quam hic Thurio deinceps otio elaboratiorem senexque vel hæres notulis interspersam edidit. (Sic Plinio fides stabit, et Usserii scrupulus eximitur.) Itaque nulla antiquior memoria belli maximi, quo primum, ea vi Asia Europaque collidebantur, unde universim, rerum alius majorque ordo, summarumque per orbem mutationum veluti principium fuit. Multa hic ad historiam pertinent, quæ, si ubique vera non sint, opinionem docent quam ibi bellatores de Persis habebant. Quo vero studio tale opus viderint illi, quorum gesta narrabat, Athenienses, quos magnarum rerum pulchritudinisque sensu præ cunctis populis viguisse constat, hac de re optime judicabant, quibus antiquam patriam gravi quadam calamitate, præclaro vero facto ad summum decus emergentem videre contigerit. Ego vero, cui dulcis patria summo pacis, libertatis,

felicitatis, culmine decidit, eum diem videam, cujus nisi Æschylus at Herodotus sim! Io. Muller. Hæc scripsit vir in omni literarum genere, præcipue vero in laude politicâ atque historica, nulli secundus. Quæ vero vota de Helvetia sua conceperat, ea ne rata essent invidit illi fortuna. Anno autem MDCCCIX. non sine gravi literarum detrimento, fato functus est. S. Butler.

ỳ. 1. ΤΑΔΕ ΜΕΝ. Chorici senes quorum curæ Xerxes regnum ac domum demandaverat, primum qui sint et quid rerum gerant, spectatorum causa verbis declarant. Quæ quidem tragœdiæ ingressio quamquam non omnino male instituta est, sapientius tamen Promethei Vincti et Thebaidos principium adornatum est. Ibi enim nihil dicitur ab iis qui primo loco scenam ingrediuntur, nisi quod ex suis ipsorum rationibus dicere debebant, tamen ex iis quæ dicunt spectatores plenam eorum notitiam colligunt. Quid autem causæ suberat cur hic senes Persæ statim qui essent, quoque munere fungerentur, exponerent, quod ex eorum numero neminem fugiebat? Nimirum ne spectatores ignorarent: at vitiosum est in dramate personas ita loquentes agentesve inducere, ac si scientes theatri curiositati inserviant. Verum hoc vitii genus ortum est ex dramatici et epici poematis confusione; veteresque tragicos tum maxime hic lapsos esse deprehendimus ubi ab initio vel chorum solum, vel quendam ex interlocutoribus solum secum loquentem facerent. Schutz.

ỳ. 2. ΠΙΣΤΑ. Schol. Τὸ δὲ πιστὰ, τίνες φασὶν ὅτι ὑποπτεύσαντες τοὺς κατὰ χορὸν ἑαυτοὺς λέγειν πιστώματα, κ. τ. λ. Hæc sunt alterius interpretis et plane inepta, etiamsi urbs Πίστειρα fuisset in Perside, de qua nihil mihi lectum. Πόλις ἐστὶ Περσῶν ἔσωθεν, *in Voce urbs Persarum intus inest*. Sæpe Grammatici cum illud ἔσωθεν in verbis et loci sententia quærunt, misere se deridendos præbent ineptiis suis. Menda autem in his; legendum enim vel, τὸ δὲ πιστὰ, τίνες φασὶν ὑποπτεύσαντες τοὺς κατὰ χορὸν ἑαυτοὺς λέγειν πιστώματα Περσῶν, vel, τὸ δὲ πιστὰ τίνες φασὶν ὑποπτεύσαντες ὅτι οἱ κατὰ χορὸν ἑαυτοὺς λέγουσι πιστώματα Περσῶν. Πιστὰ Stanleius de septem proceribus accipit nimis nasute, et imprudenter, ubi ex pluribus constare solebat Chorus. Pauw.

Ibid. ΚΑΛΕΙΤΑΙ. H. e. *sunt et nominantur*. Καλεῖσθαι, νομίζεσθαι, αὐδᾶσθαι, φαίνεσθαι, sæpe pro εἶναι poni dudum observarunt Grammatici; in his nuper Burgess. ad Soph. Œd. Col. ỳ. 253. Schutz.

ỳ. 3. ΚΑΙ ΤΩΝ. Ostendunt senes se non solum regni Persarum *fidos* Xerxi ejus familiæ *administros*, sed etiam Susorum, quæ in urbe regia Persarum erat, ingentibus divitiis opibusque custodes esse constitutos. Ἀφνεὰ καὶ πολύχρυσα ἕδρανα *opulenta sedes auroque abundans*, apte designat Xerxis regiam, qua cum potiretur Alexander, ut reliqua taceam, auri argentique non signati plus quadraginta millium talentorum invenit. Diod. Sic. XVII. 6. Schutz.

ỳ. 4. ΕΔΡΑΝΩΝ. Rex profecturus senioribus fidelissimisque

satrapis vices commiserat. Hi, de eventu anxii, apud Persepolin, animi sibi sensa communicant. Neque enim Susas putaverim propter Darii manes quos Persepolitano monumento emicuisse, probabilius est. Io. Muller. At ipse Darius ℣. 763. Τόδε ἄστυ Σουσῶν memorans, Susis hæc agi demonstrat. S. Butler.

Ibid. ΚΑΤΑ ΠΡΕΣΒΕΙΑΝ. Ut κατὰ γῆρας ἀποθνήσκειν Anton. Liber. c. 33., &c. 37. et κατὰ τροφῆς ἔνδειαν, c. 39. Noster Eumen. ℣. 689. ἦλθε Θησέως κατὰ φθόνον. Et sic passim alii. Abresch.

℣. 5. ΞΕΡΞΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ. Adverte Æschylum dicere Xerxem in Græciam proficiscentem, reipublicæ curam mandasse senatui, cum tamen fides historica ferat præfecisse ipsum Longimanum, qui et Darius et Artaxerxes est dictus, adeo quidem ut nonnulli Chronographi inter Persicos reges Xerxem non recenseant. Sed forte hoc de senatu alicujus unius urbis intelligendum.—Contigit Xerxis expeditio A. M. 3475. Olymp. 75. ann. 1. Coss. Cæso Fabio. II. Sp. Furio Fuso. Uno aut altero anno priusquam caderet gens Fabia. Huic Xerxi nubit Esthera anno ipsius duodecimo; quo tempore erat imperata instauratio Templi. Xerxis autem hæc est Prosapia apud Herodotum. 1. Achæmenes. 2. Cambyses. 3. Cyrus. 4. Teispes. 5. Armnes. 6. Arsames. 7. Hystaspes. 8. Darius. 9. Xerxes. Successores ejus ex Diodoro, p. 242. 1. Artaxerxes. 2. Xerxes. 3. Ogdianus. 4. Darius. 5. Artaxerxes. 6. Ochus. 7. Arsen. 8. Darius, regum ultimus. Is. Casaub. Primum igitur Teïspen hic omittit Casaub. cum priscis Herodoti editoribus. Is fuit inter Achæmenen et Cambysen, secundum Herod. VII. 11. ubi vide quæ annotata. S. Butler.

Ibid. ΞΕΡΞΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΔΑΡΕΙΟΓΕΝΗΣ. Βασιλεὺς Δαρειογενὴς explicationis causa adjectum. Opportune autem hic Xerxes nominatur, ne spectator temporis quo hæc geruntur notitia careat. Schutz.

℣. 7. ΧΩΡΑΣ ΕΦΟΡΕΥΕΙΝ. Quia dubium potest esse sit χώρας casus secundus an quartus numeri pluralis, videndum quid usus ferat. Noster Supplic. ℣. 684. Ἄρτεμις Ἑκάτη γυναικῶν λόχους ἐφορεύει. ℣. 634. Ζεὺς ἐφορεύει στόματος τιμάς. Et Eumen. ℣. 534. ἄλλα ἄλλα ἐφορεύει, Eadem rectio est τοῦ ἐποπτεύειν ℣. 524. ejusdem fabulæ. Abresch. Exempla non impediunt quominus h. l. vocabulum χώρας, quod sensus postulat, genitivo casu elatum esse dicamus. Schutz.

℣. 9. ΠΟΛΥΧΡΥΣΟΥ. Ingentem auri argentique vim in Persarum exercitu fuisse memoriæ proditum est ab historicis scriptoribus. Cf. Herodot. VII. 41. 85. Schutz.

℣. 10. ΟΡΣΟΛΟΠΕΙΤΑΙ. Mihi adhuc perquam probabile, ὀρσόλοπος dictum pro ὀρσόλοφος, mutata duplici in simplicem. Ἄρης ὀρσόλοπος, Mars qui galeam et cristam quatit. Ab ὀρσόλοπος, ὀρσολοπεῖν, et ὀρσολοπεύειν, quæ generalius adhibita de quovis motu vehementiori: talia innumera in Græcis: et sic Æschylus hic secretius suo more ὀρσολοπεῖται θυμός. Nihil in eo quod novum.

'Ορσόλοπος dici pro ὀρσόοπος inserto λ, Grammaticorum commentum est absurdissimum. Et quid ὀρσόοπος, *faciem commovens, concutiens?* idne appositum? Nugæ, nugæ! PAUW. Pauwii de Etymologia verbi ὀρσολοπεῖται conjectura, incerta omnino mihi videtur. Meliori forsan jure deduci potest ab ὀρσόλεπος, *qui cutem horrere et contremiscere facit;* quod iis fere accidere solere notum est, qui magnis terroribus agitantur. Inde deductum ὀρσολοπεῖσθαι generaliori sensu significabit, *terreri, contremiscere.* Certe ὀρσόλεπος totidem literis scriptum reperitur in Etymologico Magno, quod non temere immutandum censeo. HEATH.

Ibid. ΠΑΣΑ ΓΑΡ ΙΣΧΥΣ ΑΣΙΑΤΟΓΕΝΗΣ ΟΙΧΩΧΕ. *Omne enim robur Asiaticum,* h. e. *omnis Asiæ juventus abiit.* Neminem enim fere qui arma portare posset, a Xerxe domi relictum esse, immensus copiarum numerus nobis persuadet. Ex unius Pythii familia quinque filiii exercitum sequebantur; tantumque aberat ut pater uni eorum vacationem impetrare posset, ut potius eam petenti Xerxes vehementer iratus, crudeli filium innocentem supplicio affecerat. SCHUTZ.

Ibid. ΒΑΥΖΕΙ. Haud assentior doctissimo interpreti Gallico Dutheilio, qui locum cum respectu ad Xerxem sic vertit. *L'Asie entière a vu emmener toutes ses forces, et accuse en sécret la jeunesse imprudente de son roi.* S. BUTLER.

ỷ. 14. ΙΠΠΕΥΣ. De ἀγγάροις illis s. veredariis publicis accipio, apud Persas institutis, quorum rationem describit Herodotus, VIII. 98. SCHUTZ. Nos Anglice diceremus, *an Express.* S. BUTLER.

ỷ. 17. ΚΙΣΣΙΝΟΝ ΕΡΚΟΣ. Distincta Susis, Ecbatanis, Persepoli, primorum Achæmenidum sedes. Namque ab initio in Aria (*Iran* omnis Persiæ nomen, apud Græcos provinciæ hæserit) regnatum. Scholiastæ de Ecbatanis, olim Acessæis, opinio, præter ipsum locum prave intellectum, nescio quod fundamentum habeat. IO. MULLER.

ỷ. 19. ΠΕΖΟΙ ΤΕ ΒΑΔΗΝ. Nulla hic est tautologia. Tria copiarum genera enumerantur; equites, nautæ, pedites. Βάδην vero ad pedites referendum est, eorumque tardiorem incessum ob gravem armaturam designat. Hinc etiam adjicitur πολέμου στίφος παρέχοντες, quod de peditum ordinibus dense confertis accipiendum; vertas igitur, *et pedites qui tarde incedentes robur ac molem pugnæ conficiunt.* Hesych. Στίφος· τάξις πολεμική· ἢ ὄχλος, σύστρεμμα. Et supra Στίφη· πλήθη, συστήματα, τάγματα. Ubi de variatione inter σύστρεμμα et συστήματα non vacat multa dicere; utrumque bonum esse possit, sed rectius forte σύστρεμμα. S. BUTLER.

ỷ. 21. ΑΡΤΑΦΡΕΝΗΣ. Ita pro 'Αρταφέρνης scriptum ob versum. PAUW. 'Αμίστρης idem esse videtur, qui infra vocatur 'Αμηστρις. Virorum nomina metro refractaria in ordinem cogenda erant, ut versui aptari possent. Qui vulgo 'Αρταφέρνης, transpositis literis, 'Αρταφρένης dici debuit. BRUNCK. Hunc locum Sophocli obversatum fuisse nullus dubito, Œd. Colon. ỷ. 1311.

Οἳ νῦν ξὺν ἑπτὰ τάξεσιν, ξὺν ἑπτά τε
Λόγχαις, τὸ Θήβης πέδιον ἀμφιςᾶσι πᾶν.
Οἷος δορύσσους Ἀμφιάρεως, τὰ πρῶτα μὲν
Δορὶ κρατύνων, κ. τ. λ. S. BUTLER.

ỷ. 24. ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΕΓΑΛΟΥ. Incuria lapsus est Stanleius, dum ex Suida probare vult titulum μεγάλου βασιλέως non Persarum regi soli, sed et aliis etiam regibus, olim fuisse tributum. Non hoc enim dicit Suidas, sed contrarium potius, nempe regio titulo, quando horum incidit mentio, populorum subjectorum nomina addi solere, ut Lacedæmoniorum, Macedonum, &c. HEATH.

ỷ. 26. ΤΟΞΟΔΑΜΑΝΤΕΣ. Notum apud eos populos levem sagittariorum armaturam equitumque turmas prævaluisse. Eo campi ad orientem Caspii maris, eo Mesopotamiæ deserta, quæ antejacent Arabiæ, separatæque frequenti solitudine pleræque regni provinciæ, invitabant. Io. MULLER.

ỷ. 28. ΨΥΧΗΣ ΕΝ ΤΛΗΜΟΝΙ ΔΟΞΗι. Περιορισμοὶ breviores in enumeratione hic etiam non sunt indecenter. PAUW.

Ibid. ΙΠΠΙΟΧΑΡΜΗΣ. Ἱπποχάρμης expressius quam ἱππιοχάρμης, et propter versum ἱππιοχάρμης scriptum. Stanleius errat: de Pindari loco alias. PAUW.

ỷ. 31. ΙΜΑΙΟΣ. Diceres, a Sacis profectum, qui Scythico fere cultu, usque ad Imaum habitabant. Io. MULLER.

ỷ. 39. ΕΛΕΙΟΒΑΤΑΙ. An qui periti sunt regendæ navis etiam in palustribus locis, qualis fere fuit tota Ægyptus? Is. CASAUB. Nautæ ex palustribus sumpti. PAUW. Paludibus profecti, quæ insula Chemmide notantur, atque in Sebennyticum Bolbitinum, falsumque Nili ostium defluunt. Io. MULLER.

ỷ. 40. ΔΕΙΝΟΙ. Δεινοὶ ἐρέται *boni remiges*. Ut Virg. Æn. V. 116. *acri remige*. Sin ἐρέτας de militibus nauticis capias, δεινοὶ *fortes* erunt. SCHUTZ. Pulcherrima est interpretatio Dutheilii, viri nunquam non laudandi, *Des marais de l'Egypte sont venus en foule des matelots exercés à manier la rame*. S. BUTLER.

ỷ. 45. ΠΟΛΥΧΡΥΣΟΙ ΣΑΡΔΕΙΣ. Πολύχρυσοι dicuntur Sardes, quia Pactolus e Tmolo fluens, aurique ramenta secum ferens mediam urbem, ejusque forum interluebat, Herod. I. 17. unde etiam Crœsus divitias habuisse dicebatur. Ἔποχος Hesychio est ὁ ἐπὶ τοῦ ὀχήματος. Idem, Ἔποχοι· οἱ ἐπὶ τῶν ὀχημάτων διαβαίνοντες. SCHUTZ.

ỷ. 46. ΕΠΟΧΟΥΣ ΠΟΛΛΟΙΣ ΑΡΜΑΣΙΝ ΕΞΟΡΜΩΣΙ. Transitive quam absolute frequentius verbum inveneris apud auctores paulo antiquiores. Soph. Trach. ỷ. 1105. δαίνυται (ἡ νόσος) ἤνθηκεν, ἐξώρμηκεν. Eurip. Iphig. Taur. ỷ. 1437. Παῦσαι διώκων, ῥευματ' ἐξορμῶν ςρατοῦ. Idem Rhes. ỷ. 788. ἔννυχος ἐξώρμα φόβος. Et Longus Pastor. III. p. 79. Καὶ γέροντας ἐξώρμησε τά.— Neque tamen pro usu absoluto exempla desunt probatorum scriptorum; ut ostendunt præter producta a Budæo in Comment. et Græv. ad Luciani Solœcist. p. 74. Eurip. Troad. ỷ. 1131. ἐξώρμα χθονός. Longus. II. p. 71. ἐπὶ πρόφασιν θήρας ἐξώρμησεν ὁ Δάφνις.— ABRESCH. At inter exempla

transitivæ potestatis hujus verbi, non referendum erat prius illud e Sophocle. Ibi enim intransitive ponitur. In Rheso subaudiendum est ἐμὲ, unde transitivam vim habet. S. Butler.

℣. 47. ΔΙΡΡΥΜΑ ΤΕ ΚΑΙ ΤΡΙΡΡΥΜΑ ΤΕΛΗ. Τέλη sunt ordines curruum bellicorum. Δίῤῥυμοι currus, qui duo temones habent, et quibus quaterni equi junguntur; τρίῤῥυμοι autem tribus temonibus instructi, adeoque sejuges. Abradates (apud Xenoph. Cyri Pæd. VI. 1. ubi vide Zeunii notam) sibi paraverat ἅρμα τετράῤῥυμόν τε καὶ ἐξ ἵππων ὀκτὼ, indeque Cyrus excogitavit currus octo temonum, turribus oneratos, qui octonis boum jugis veherentur. Schutz.

℣. 49. ΣΤΕΥΝΤΑΙ. Στάω, στέω, στεύω, στεῦται, *sibi statuit:* Mericus Casaubonus suo more λεπτολογεῖ. Pauw.

Ibid. ΙΕΡΟΥ ΤΜΩΛΟΥ ΠΕΛΑΤΑΙ. Sic λέκτρων πελάταν dixit Soph. in Philoct. ℣. 696. et ℣. 1179. ξένον πελάταν. Qua ratione Tmolum dicat ἱερὸν docet Spanhem. ad Callim. Hymn. in Del. ℣. 70. Abresch. Tmolus Lydiæ mons ἱερὸς, ut apud Eurip. Bacch. ℣. 64. quia ibi Bacchus ex Jovis femore natus esse ferebatur. Schutz.

℣. 54. ΝΑΩΝ Τ' ΕΠΟΧΟΥΣ. Qui in Tigride et Euphrate navigabant: et vertendum, *qui navibus vehi solent:* λαὸν ναυτικὸν, ut recte Interpres Græcus. Locus non est ambiguus. Pauw.

℣. 59. ΑΝΘΟΣ ΠΕΡΣΙΔΟΣ ΑΙΗΣ. Ut Agam. ℣. 205. ἄνθος Ἄργεος, vel Ἀργείων de delecto juvenum virorumque bello gerendo idoneorum exercitu. Schutz.

℣. 63. ΗΜΕΡΟΛΕΓΔΟΝ. Obiter monemus locum quem ex Aristotele citavit Stanleius in nonnullis editionibus legi, ἡμερῶν ὀλίγων, non ἡμερόλεγδον. S. Butler.

℣. 65. ΠΕΠΕΡΑΚΕ ΜΕΝ. Scholiastes hic, ταῦτα δὲ, κωμῳδεῖται Εὔπολις ἐν Μαρικᾷ, πεπέρακε μὲν ὁ περσέπτολις ἤδη Μαρίκας. Si Maricas sit Hyperbolus, ut testatur Quinctilianus, Æschylum non lusit sed Hyperbolum Eupolis, de homine vili et turpi loquens, ut de Persarum rege locutus fuerat Tragicus: boni Grammatici non distinguunt, quæ accuratiores distinguere solent. Pauw.

℣. 66. ΑΝΤΙΠΟΡΟΝ ΓΕΙΤΟΝΑ ΧΩΡΑΝ. Ut in Suppl. ℣. *553.* ἀντίπορος γαῖα, et Eurip. in Med. ℣. 210. Ἑλλὰς ἀντίπορος. Abresch.

℣. 73. ΖΥΓΟΝ ΑΜΦΙΒΑΛΩΝ. Nobilis est metaphora, non tamen ultra tragici sermonis altitudinem assurgens. Schutz.

℣. 79. ΣΤΥΦΕΛΟΙΣ ΕΦΕΤΑΙΣ. Στυφελὸς *asper*, i. q. *fortis, bellicosus,* quemadmodum Virg. Æn. I. 14. *studiis asperrima belli,* de Carthagine. Hesych. Ἐφέτας, τὰς ἡγεμόνας τῶν Περσῶν καταχρηστικῶς, proprie enim erant Atheniensium judices, qui de causis capitalibus cognoscebant. Schutz.

Ibid. ΧΡΥΣΟΓΟΝΟΥ ΓΕΝΕΑΣ ΙΣΟΘΕΟΣ ΦΩΣ. Aptissime. In sacris Persarum libris frequentissime Cajanidum (vid infra ad ℣. 764. stirpis cum solis radio æquiparatio est: Sol maximum Oromasdis opus. Io. Muller.

ỳ. 81. ΚΥΑΝΕΟΝ. Sublimis descriptio! Similitudo draconis graviter designat trucem bellicosi regis vultum. SCHUTZ.

ỳ. 84. ΑΡΜΑ ΔΙΩΚΩΝ. Ut Sept. Theb. ỳ. 377. χνοὰς ποδῶν διώκων. PAUW.

ỳ. 86. ΔΟΚΙΜΟΣ. Interpres, *expectandus*, tamquam legeretur προσδόκιμος. Rectius Schol. exponit ἀνδρεῖος. Hesych. Τέλειος, χρήσιμος. ABRESCH. Constructio est Οὔτις δὲ οὕτω δόκιμος ὥστε ὑποστὰς μεγάλῳ ῥεύματι φωτῶν εἴργειν ἄμαχον κῦμα θαλάσσης ἐχυροῖς ἕρκεσιν. *Nemo vero ita virtute ac robore insignis est, ut ingentis virorum torrentis vim sustinere valens, arcere firmis munimentis possit inexpugnabilem fluctum maris.* Quod scil. in clausulæ principio erat μέγα ῥεῦμα, mox incalescente paulatim poeta, ardentius dicitur ἄμαχον κῦμα θαλάσσης. HEATH.

ỳ. 91. ΑΠΡΟΣΟΙΣΤΟΣ. H. e. *cui manus haud impune attuleris. In quos haud impune impetum* feceris. Sic apud Plutarchum sæpius προσφέρεσθαι absolute ponitur pro *congredi, manus conserere.* S. BUTLER.

ỳ. 92. ΑΛΚΙΦΡΩΝ. Ante Marathonium facinus in Græcia non nisi victoriis noti. IO. MULLER.

ỳ. 93. ΔΟΛΟΜΗΤΙΝ. *Insidiosam vero fraudem numinis quis mortalium evitet? Quis levi agilis pedis saltu se expediat? Amice enim initio blandiens ducit mortalem in retia, unde non licet homini sine noxa effugere.* Δολόμητιν ἀπάταν θεοῦ ita accepit Stanl. ut Æschylum ad somnium illud respexisse putaret, quod Herodoto narrante bis Xerxi apparuerat, minitans ni extemplo expeditionem susciperet, eum brevi ad incitas redactum iri. Quamquam vero eodem trahit illa quæ ỳ. 102. sequuntur, mihi tamen haud persuaserit vir doctissimus Æschylum nocturnum illud Xerxis visum in hanc fabulam illigare voluisse. Ego potius, h. l. universe, sine respectu ad illud somnium hanc sententiam designari statuo, magnam hominis fortunam sæpissime cladis alicujus, aut calamitatis prænuntiam esse. Nimirum duæ sunt opiniones veterum de Divini Numinis erga fortunam hominum habitu: altera qua deum eundem hominem perpetuo beatum esse ferre posse negabant; altera qua divinum numen ipsam hominis felicitatem, præsertim si ea insolenter abutatur, insciente eo ac minime sperante, in perniciem convertere statuebant. Illam igitur ob causam deo *invidiam;* hanc ob rem autem ei *dolum* seu *fraudem* tribuunt. Prioris sentiendi loquendique rationis exemplum occurrit apud Herodotum III. 40. ubi Amasis ad Polycratem scribit, se quidem ejus prospera fortuna delectari, sed propterea quod nimia sit ejus prosperitas, et humanitatis modum excedat, solicitum esse; non ignotum enim sibi esse numinis invidiam. Ἐμοὶ δὲ, inquit, αἱ σαὶ μεγάλαι εὐτυχίαι οὐκ ἀρέσκουσι, ἐπισταμένῳ τὸ θεῖον ὡς ἔστι φθονερόν—Οὐδένα γὰρ καὶ λόγῳ οἶδα ἀκούσας ὅστις ἐς τέλος οὐ κακῶς ἐτελεύτησε πρόῤῥιζος, εὐτυχέων τὰ πάντα. Eodem modo Artabanus Xerxem a bello adversus Græciam avertere cupiens, invidiam hanc divini numinis commemorat, VII. 10.

ὁρᾷς τὰ ὑπερέχοντα ζῶα ὡς κεραυνοῖ ὁ θεὸς, ὐδὲ ἐᾷ φαντάζεσθαι, τὰ δὲ σμικρὰ ὐδέν μιν κνίζει; ὁρᾷς δὲ ὡς ἐς οἰκήματα τὰ μέγιστα αἰεὶ καὶ δένδρεα τὰ τοιαῦτ' ἀποσκήπτεται βέλεα; φιλέει γὰρ ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα πάντα κολούειν· ὕτω δὴ καὶ στρατὸς πολλὸς ὑπὸ ὀλίγυ διαφθείρεται κατὰ τοιόνδε· ἐπεάν σφε ὁ θεὸς φθονήσας φόβον ἐμβαλῇ ἢ βροντὴν, δι' ὧν ἐφθάρησαν ἀναξίως ἑωϋτῶν, ὐ γὰρ ἐᾷ φρονέειν ἄλλον μέγα ὁ θεὸς ἢ ἑωϋτόν. Itaque cum, h. l. Chorus, de dolosa fraude numinis loquitur, nihil aliud intelligit, quam Deum summam hominum fortunam subito sæpe evertere, eosque nec opinantes, ac rerum suarum prosperitati nimium quantum confisos, in acerbissimas calamitates, unde se expedire nequeant, conjicere. Quocirca Æschylum in his ad somnium illud regis ab Herodoto narratum respexisse, tantum abest ut concedam, ut potius illud ei forte ne in mentem quidem venisse existimem. Certe si Stanleii conjectura valeret, infra ubi Darius quærit, quid Xerxem ut Græcos bello persequeretur impulerit, Chorici senes hoc somnium silentio non præteriissent. Quid enim ad excusandum Xerxem majorem potuisset vim habere, quam si per nocturni visi fallaciam eum a Deo ad suscipiendum bellum excitatum fuisse docuissent? SCHUTZ.

ỳ. 95. ΤΙΣ Ο ΚΡΑΙΠΝΩι ΠΟΔΙ. Notanda est enallage poetis frequens: τίς ὁ κραιπνῦ ποδὸς εὐπετεῖ πηδήματι ἀνάσσων; sic Soph. Electr. ỳ. 19. Μέλαινά τ' ἄστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη, pro ἐκλέλοιπεν ἄστρα μελαίνης εὐφρόνης. Eurip. Hel. ỳ. 1098. Παρῆδι' τ' ὄνυχα φόνιον ἐμβαλῶ χρόος, pro παρῆδος χροΐ. Orest. ỳ. 227. Ὦ βοστρύχων πινῶδες ἄθλιον κάρα, pro ὦ βοστρύχοι πινώδεις ἀθλίυ κάρα. Exempla passim obvia apud utriusque linguæ poetas. BRUNCK.

Ibid. ΠΗΔΗΜΑΤΟΣ. Metaphora ducta est a bestiis, quæ capiuntur in foveis, stramento aut virgulto tectis, unde exilire non datur. SCHUTZ.

ỳ. 100. ΤΟΘΕΝ ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΥΠΕΡ ΘΝΑΤΟΝ ΑΛΥΞΑΝΤΑ ΦΥΓΕΙΝ. Τόθεν vel ponitur pro ὅθεν, *unde*, vel pro ἅ· tamquam scriptum esset ὑπὲρ ἃ ὐκ ἐστὶ φυγεῖν τὸν θνητὸν ἀλύξαντα, *quos laqueos hominem non licet vitando effugere et superare:* vel etiam per hyperbaton hoc ordine, τόθεν φυγεῖν ἐστὶν ὑπὲρ θνητὸν ὐκ ἀλύξαντα, *nisi quis evitare didicerit.* Vel denique ἡ ὑπὲρ conjungenda cum φυγεῖν, aut ἀλύξαντα, ut sit, *quos laqueos nemini mortali superare licet, etiamsi omnibus viribus id conetur.* Nam præcessit, τίς ἀνὴρ θνατὸς ἀλύξει; et τίς ὁ κραιπνῷ ποδὶ πηδήματος εὐπετέως ἀναΐσσων. Atque ita φυγεῖν ὑπὲρ ἀρκτύων, Eurip. Bacch. ỳ. 868. Ὑπερτελέσαι δικτύον, Nostro in Agam ỳ. 366. et ἀρκύστατων ὕψος κρεῖττον ἐκπηδήματος, ibid. ỳ. 1385. ABRESCH. Ὑπὲρ ἀλύξαντα est *supra retia transiliendo evadentem.* HEATH. Unice vera est tertia interpretandi ratio quam attulit Abresch. quod monuit etiam Schutz. S. BUTLER.

ỳ. 102. ΜΟΙΡ'. Μοῖρα, h. l. non universe de fato, sed de felici Persarum fato accipio, quo nimirum usi sic insolescebant, ut animos ad bella gerenda converterent. Πόλεμοι πυργοδάϊκτοι de obsidione urbium, et præliis inter oppugnatores obsessosque commissis; at πόλεων ἀναστάσεις designat urbium jam expugnatarum

eversionem. Κλόνος de turba ac tumultu hostium in pugna congressorum, ut apud Homer. Il. Ε'. 167. Π'. 331. Ἐπίσκηψε autem de imposita necessitate pugnandi, cui resisti non potest. SCHUTZ. Magnus est per hanc Stropham et Antistropham delectus et copia verborum, splendor imaginum, dictionis feliciter variatæ ubertas, in quibus summum poetam facile agnoscas. Quam rem unam variavit, πολέμους πυργοδαίκτους, ἱππιοχάρμας κλόνους, πόλεων ἀναστάσεις, deinde maris albicantis fluctus quam vivide depinxit, quam ornate simul ac docte πόντιον ἄλσος adjecit, quam elegantem periphrasin, λαοπόρους μηχανὰς, de navibus usurpavit! S. BUTLER.

ỷ. 105. ΠΟΛΕΜΟΥΣ. Non bellum hoc, sed bella quotquot gesserant antea; quo pertinet etiam τὸ παλαιόν. PAUW. Idem apud Persas quam apud cultissimas gentes agriculturæ cæterarumque artium honos; sed Græci ignorabant Persica, dum non nisi prorumpentes bellatores viderent. IO. MULLER.

ỷ. 108. ΕΜΑΘΟΝ. Ipsi Persæ didicerant, postquam regiones maritimas sibi subjecerant, et bella gesserant mari. PAUW. Maris ante Cyrum Persis fere incognitum iter, importuosa littora, inimicum sinum, habentibus. IO. MULLER.

ỷ. 109. ΠΟΛΙΑΙΝΟΜΕΝΗΣ. Facile occurrent animo Horatiani versus, Od. I. 3.

Qui FIXIS OCULIS *monstra natantia,*
Qui VIDIT MARE TURGIDUM.

Sed hæc quanto majore cum ornatu depinxit Æschylus! S. BUTLER.

ỷ. 111. ΕΣΟΡΑΝ ΠΟΝΤΙΟΝ ΑΛΣΟΣ. Recte interpres *aspicere*, quo utuntur Latini de intrepido conatu. Πόντιον ἄλσος dixit, ut ἁλίῤῥυτον ἄλσος Suppl. ỷ. 875. ABRESCH. Nimis acriter in Stanleium invehitur Schutzius, quod in versione transtulisset, *didicerunt vero vasti maris albicantis flamine rapido, aspicere marinum nemus*, cum dicendum erat *maris pontica prata*, vel *pelagi marini prata.* Sed id ipsum dicit Stanleius in notis, itaque prolixa Schutzii annotatione, h. l. supersedimus; et recte Interpres Gallicus, *la vaste plaine des mers.* Sed facilior mihi videbitur constructio, si θαλάσσης πολιαινομένης absolute poni dixeris. *Didicerunt autem albicante rapido flamine vasto mari*, h. e. etiam tum cum mare ventis horret, *pelagi prata* fortiter *intueri*. S. BUTLER.

ỷ. 112. ΛΕΠΤΟΔΟΜΟΙΣ ΠΕΙΣΜΑΣΙ ΛΑΟΠΟΡΟΙΣ ΤΕ ΜΑΧΑΝΑΙΣ. Λεπτόδομα πείσματα *rudentes a tenuibus filis contexti*; et hæc quidem, tanquam partem pro toto, de navibus Xerxis intelligo: λαοπόρους autem μηχανὰς de ponte navali quo Xerxes Hellespontum trajecit accipio, cujus descriptio exstat apud Herod. VII. 36. Sensus igitur verborum πίσυνοι—μηχαναῖς, detracto ornatu poetico hic est, *freti navibus et ponte navali*. SCHUTZ. At hoc vix concesserim: λεπτόδομα πείσματα funes navium designant, λαόποροι μηχαναὶ sunt *ipsæ*

naves. Non igitur Xerxis pontem, sed universim, Persarum in rebus nauticis peritiam atque audaciam significari credo; et mecum facere videtur doctissimus Dutheilius, locum sic interpretatus, *et ils ont commis leurs destinées à de foibles cables, et à de frêles machines.* S. Butler.

ẏ. 114. ΤΑΥΤΑ. Ταῦτα refer ad superiora δολόμητιν, ἀπάταν θεοῦ, et quæ sequuntur. Cum diu fuerimus felices, rerum vicissitudinem metuo, et τὴν σαίνουσαν μοῖραν reformido. Pauw.

ẏ. 116. ΟΑ ΠΕΡΣΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑΤΟΣ. Simili, quam Chorus hic timet, exclamatione postea utitur is qui cladem Persarum nuntiat ẏ. 248. et seqq. Πόλις et ἄστυ κένανδρον Σουσίδος per appositionem Nostro familiarem. Schutz.

ẏ. 117. ΠΟΛΙΣ. De regione adhibuit, uti jam monuit Spanh. ad Julian. Cæs. p. 148. et 227. Passim occurrit pro *insula.* Vid. Eumen. ẏ. 77. et ẏ. 866. et seqq. Eurip. Ion. ẏ. 1583. Κυκλάδας ἐνοικήσουσι νησαίας πόλεις. Abresch.

ẏ. 121. ΑΝΤΙΔΟΥΠΟΝ. Sic ẏ. 1045. βόα νῦν ἀντίδουπά μοι. Atque sic nuntii clamorem vicissim clamoribus excipit Chorus, ẏ. 256. et seqq. Schutz.

ẏ. 122. ΟΑ ΤΟΥΤ' ΕΠΟΣ. Ut h. l. τοῦτ' ἔπος refertur ad præcedens ὀᾶ, sic Prometh. Vinct. ẏ. 979. postquam Prometheus vocem ὤ μοι emiserat, Mercurius subdit, τόδε Ζεὺς τοὔπος οὐκ ἐπίσταται. Schutz.

ẏ. 123. ΟΜΙΛΟΣ ΑΠΥΩΝ. Ex Schol. mente sunt nominativi absoluti, cujus generis plura vide in Salmas. de modo usur. p. 715. Abresch. Γυναικοπληθὴς ὅμιλος ἀπύων pendet a Κίσσινον πόλισμ' ἀντίδουπον ἔσσεται, idque per appositionem explicat, ut nihil subaudiendum sit. Mox πέσῃ est pro futuro, nam cum ἔσσεται cohæret. Pauw. Hi duo versus tanquam in parenthesi sunt. Totius loci a ẏ. 114. hic est ordo et sensus: διὰ ταῦτα φοβοῦμαι ὑπὲρ τοῦ Περσικοῦ στρατεύματος, μὴ πόλις πύθηται . . . καὶ τὸ Κίσσινον πόλισμα ἀντίδουπον ἔσσεται, τοῦ γυναικοπληθοῦς ὁμίλου ἀπυόντος, Ὀᾶ, καὶ μὴ λακισθῶσιν οἱ βύσσινοι πέπλοι. Ista vulgo prava distinctione impeditiora, obscurata præterea titulis, quibus fœdum in modum veteribus incognito et prorsus ridiculo more contextum intersecant. Nominativi autem γυναικοπληθὴς ὅμιλος ἀπύων absoluti sunt, ut apud Eurip. Hel. ẏ. 296. loco supra a nobis emendato, et Phœniss. ẏ. 290.

Μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπου κλεινὸς γόνος
Μαντεῖα σεμνὰ, Λοξίου τ' ἐπ' ἐσχάρας,
Ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν.

Soph. Œd. Col. ẏ. 1119.

Ὦ ξεῖνε, μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λιπαρὲς,
Τέκν' εἰ φανέντ' ἄελπτα μηκύνω λόγον.

Nec absimile est illud Œd. Tyr. ẏ. 60.

Νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ὡς ἐγὼ
Οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.

Nominativus enim in genitivum absolutum resolvendus est: καὶ νοσέντων ὑμῶν, ἐκ ἔτιν ὠδὶς. Cf. Kuster. ad Aristoph. Plut. ỷ. 277. BRUNCK. Ab Stropharum sensu et verborum consecutione Scholiastes pariter atque interpres Latinus valde aberravit. Vere enim sic explicandæ: *Propterea mihi tristia præcordia metu vellicantur, s. punguntur,* ne istum clamorem, *Heu Persarum exercitum! audiat civitas urbs magna Susidis viris vacua; illique clamori Cissina urbs respondeat, Heu, illud verbum* (scil. ὀᾶ) *universa mulierum caterva vociferante, byssinique mulierum pepli præ dolore lacerentur.* Cl. Brunckius hunc locum Græcis verbis explicavit; in quibus quomodo priora intellexerit, non satis assequor. Quantum enim ex ejus paraphrasi conjicio, dativum φόβῳ ita construxit ut ab eo regeretur genitivus Περσικῦ ϛρατεύματος, vel saltem, omissa et subintellecta præpositione ὑπὲρ, ab eo penderet; cum eodemque reliqua oratio per μὴ conjuncta procederet. In quo si recte viri doctissimi mentem interpretor, necessarium foret ista μὴ πόλις πύθηται—Σεσιδος hoc modo reddere: *Vereor, hæc de isto Persarum exercitu, ne civitas audiat evacuatam esse viris Susidis urbem.* Verum hanc rationem quo minus amplectar, duo sunt quæ me prohibeant; alterum quod Susorum urbem cæterasque viris vacuas esse jam antea questus erat Chorus, neque ea res ejusmodi erat, ut eam a nuntio demum audire deberent; deinde quia illa quam exposui interpretatione arctioribus inter se Strophe et Antistrophe vinculis constringuntur. SCHUTZ. Locum sic transfert doctissimus Dutheilius, *A cette idée mon ame noircie est déchirée par la crainte....* OH! MALHEUREUSE ARMEE DES PERSES! *Que jamais Suze, vuide de défenseurs, n'entende ces lamentations!* OH! MALHEUREUSE ARMEE DES PERSES! *que jamais les murs Cissiens n'ayent à répondre à ce cri d'une troupe de femmes éplorées, forcées de déchirer leurs voiles!* Mihi quidem nimis urgere Brunckii interpretationem videtur Schutz. dum κένανδρον explicat; non enim tantummodo vacuam, sed et *orbam* viris urbem significat κένανδρον, q. d. Audiat urbs Susidis viros *periisse.* Eos enim jam abscessisse ut iis *vacua* urbs esset, in confesso erat. Quod vero ad nominativos attinet absolute positos, commodius forte exemplum est apud Soph. Antig. ỷ. 260. Φύλαξ ἐλέγχων φύλακα. S. BUTLER.

ỷ. 124. ΒΥΣΣΙΝΟΙΣ Δ' ΕΝ ΠΕΠΛΟΙΣ ΠΕΣΗι ΛΑΚΙΣ. Soph. Ajac. ỷ. 631.

——Χερόπληκτοι δ'
Ἐν ϛέρνοισι πεσῦνται
Δῦποι, καὶ πολιᾶς ἀμύγματα χαίτας. S. BUTLER.

ỷ. 126. ΠΕΣΗι ΛΑΚΙΣ. In luctu vestes scindere ab Oriente venit. IO. MULLER. Sic Suppl. ỷ. 126.

Πολλάκι δ' ἐμπιτνῶ ξὺν λακίδι
Λίνοισιν ἢ
Σιδονίᾳ καλύπτρᾳ. S. BUTLER.

ỳ. 131. ΕΞΑΜΕΙΨΑΣ. Bene Schol. explicat περάσας. Hesych. ἐξαμείψει· ἐκτελέσει, quam expositionem cum H. Steph. suspectam non habeam; idem quippe ea poterit intelligi quod per περᾶσαι, *absolvere, ad finem perducere,* puta cursum, iter, aut simile. Quomodo ἐξαμεῖψαι pro εἰσπορεύεσθαι Sept. Theb. ỳ. 564. τελέσαι τὰς πόλεις Matth. x. 23. et apud Nostrum in Agam. ỳ. 868. ὑπερτελέσας δίκτυον. ABRESCH. Sed et supra ỳ. 69. Πορθμὸν ἀμείψας Ἀθαμαντίδος Ἕλλης. S. BUTLER.

ỳ. 132. ΠΡΩΝΑ ΚΟΙΝΟΝ. Πρῶνα recte Stanleius vertit *promontorium:* nam πρὼν, proprie ὁ προΐων vel προὼν τόπος, et commode ἅλιος accedit, nihilque naturalius quam Æschyleum hoc. Ἀμφίζευκτον ἅλιον πρῶνα utrumque promontorium sibi oppositum designat ipso ζεύγματι suo: idque κοινὸν αἴας ἀμφοτέρας dicitur junctum; disjunctum non erat κοινὸν, sed hoc Asiæ, illud Europæ κτῆμα. PAUW. Πρῶνα κοινὸν αἴας ἀμφοτέρας intellige Chersonesum Thraciam, quæ tanquam isthmus aut promontorium ab Europa versus Asiam procurrit, adeoque utriusque communis dici potest. Ἀμφίζευκτος vero appellatur, quia ab utroque Hellesponti littore ponte jungebatur. Ἅλιος πρὼν *peninsula* seu *terræ tractus in mare prominens.* SCHUTZ.

ỳ. 135. ΠΕΡΣΙΔΕΣ. Verbum singulare λείπεται, quod cum ἑκάστη construitur, ad Περσίδες etiam pertinet. Hoc cum prætervidérent viri cl. hunc locum frustra solicitarunt, qui mihi sanus videtur, ac sic vertendus, *Persides autem in summo dolore positæ, singulæ virorum desiderio, cum hasta-validos feroces maritos* ad bellum *dimiserint, linquuntur solitariæ.* S. BUTLER.

ỳ. 139. ΜΟΝΟΖΥΞ. Metaphora ducta ab equis eidem jugo adsuetis, jamque inter se disjunctis. SCHUTZ.

ỳ. 140. ΤΟΔ' ΕΝΕΖΟΜΕΝΟΙ ΣΤΕΓΟΣ ΑΡΧΑΙΟΝ. *Juxta antiquam hanc regiam assidentes.* S. BUTLER.

ỳ. 142. ΦΡΟΝΤΙΔΑ ΚΕΔΝΗΝ ΚΑΙ ΒΑΘΥΒΟΥΛΟΝ. Φροντὶς κεδνὴ *proba* et *gnava,* socordiæ contraria, βαθύβουλος autem *solers, consilii plena,* imprudentiæ opposita. Hæc autem exhortatio Chori hanc vim habet, ut omnibus modis exquirendum et sciscitandum esse dicant, quanam fortunæ conditione utatur Xerxes cum exercitu; itaque præcipue ad nuntios et exploratores in Græciam mittendos spectat. SCHUTZ.

ỳ. 143. ΧΡΕΙΑ ΔΕ ΠΡΟΣΗΚΕΙ. Hæc necessitas in eo posita, quod diu nullus nec pedestris nec equestris nuntius ab exercitu venisset, qui senes cura et solicitudine liberaret. Cf. ỳ. 14. SCHUTZ.

ỳ. 147. ΡΥΜΑ. Xenoph. Anab. III. p. 182. init. ἐκ τόξου ῥύματος. Adde Suid. ABRESCH. Τόξου ῥῦμα verbo tenus est arcus tensio, seu ut cel. Morus in indice ad Xenoph. *teli conjectus;* ponitur autem pro militibus arcus gerentibus, ac tela emittentibus, et consequenter Persas designat, quemadmodum δορυκράνου λόγχης ἰσχὺς simili verborum figura Græcos hastis armatos notat. Ut, h. l. τόξου ῥῦμα, sic supra ỳ. 65. τοξουλκὸν λῆμα, et ỳ. 86. τοξοδάμνος Ἄρης de Persis. SCHUTZ.

ỹ. 148. ΔΟΡΥΚΡΑΝΟΥ ΛΟΓΧΗΣ. Λόγχη δορύκρανος *hastile ferro præfixum*, Virg. Æn. V. 557. SCHUTZ.

ỹ. 150. ΟΦΘΑΛΜΟΙΣ. Non cum Schol. et interpr. de senum oculis accipio, sed cum θεῶν conjungendum existimo; quo pacto hic sensus efficitur. *Verum ecce lumen, quale ex deorum oculis emicat, nobis exoritur. Prodit enim Atossa, regis mater, regina nostra, quam adoramus.* Φάος ἴσον ὀφθαλμοῖς θεῶν, phantasia nobilissima ac decentissima; significat enim Atossæ vultum effulgere. SCHUTZ. Lux populi Atossa dicitur, ut Horatio Augustus, Od. IV. 5.

Lucem redde tuæ dux bone patriæ,
Instar veris enim vultus ubi tuus
Affulsit populo, gratior it dies
Et soles melius nitent. S. BUTLER.

ỹ. 153. ΠΡΟΣΦΘΟΓΓΟΙΣ ΜΥΘΟΙΣ ΠΡΟΣΑΥΔΑΝ. Gravius hoc est, quam simplex προσαυδᾷν. Significant enim reginam non sine honorifica compellatione, qualis ea est quæ ỹ. 153. et seqq. continetur, alloquendam esse. Inest igitur notatio venerationis; ut apud Romanos blandius et officiosius erat, nominatim aliquem compellare, quam simpliciter, nomine non addito, affari. SCHUTZ. Locum optime transtulit Stanl. in versione. S. BUTLER.

II.

ỹ. 156. ΓΕΡΑΙΑ. Atossa quinque et triginta per annos in Darii matrimonio vixerat, novennio a patris morte ad illud, septennio post ad Salaminiam pugnam elapso. IO. MULLER.

ỹ. 157. ΘΕΟΥ ΜΕΝ. Persarum regum *Ferver* (manes) quis non apud Hyde (Relig. C. 23. p. m. 307.) vidit, cœlum elatos? Eos pro Diis habuit Græcorum inscitia. IO. MULLER.

ỹ. 158. ΕΙΤΙ ΜΗ ΔΑΙΜΩΝ ΠΑΛΑΙΟΣ ΝΥΝ ΜΕΘΕΣΤΗΚΕ ΣΤΡΑΤΩι. Perbene Schol. εἴ τι μὴ ἡ πρὶν εὐτυχία μεθέστηκε. Στρατῷ est dativus, qui ornatus magis quam sententiæ causa additur: pueri sciunt. Stanleius locum male accepit, et Hesychium etiam male intellexit: ille μεθέστηκε eodem seusu ἀφέστηκε et μετῆλθεν exposuit, nihilque apertius Græce. PAUW. Interpres *vetus infelicitas*, quem sequitur Spanhem. ad Aristoph. Plut. ỹ. 386. et Ran. ỹ. 859. δαίμονα scil. accipientes pro *infortunio*, quibus haud queo accedere, quod non videam τὸ εἴ μὴ μεθέστηκε ita qui possit intelligi; quin permittere præterea non videntur Atossæ verba, quæ responsi loco subdit, οὐδαμῶς ἔσ' ἀδείμαντος, κ. τ. λ. Recte haud dubie Schol. ad ỹ. 153. explicuerat εὐτυχίαν, εὐδαιμονίαν. Μεθέστηκε valet *reliquit*, ἀφέστηκεν, et μετῆλθεν, ut illustrat Hesych. Eurip. Heracl. ỹ. 796. Νέος μεθέστηκ' ἐκ γέροντος αὖθις αὖ. ABRESCH. Locum sic vertit doctissimus interpres Dutheilius: *si toutefois le génie de cet empire n'a point trahi notre armée.* ATOSSE. *C'est dans cette crainte*

que je quitte ma superbe démeure. Ubi felicissime locum explicuit. Ταῦτα—*hac de causa;* ne forte scil. ὁ δαίμων ab exercitu jam abscesserit. Μεθιςάναι enim nihil aliud est quam locum mutare seu *abscedere.* Μεθέςηκεν ςρατȣ̃, ab exercitu abscessit. Merito Stanleii interpretationem reprehendit Abresch., sed locum satis bene transtulit ipse Stanleius in Notis, ubi δαίμων non infelicitas, sed felicitas, recte exponitur. S. Butler.

ỳ. 162. ΟΥΔΑΜΩΣ ΕΜΑΥΤΗΣ ΟΥΣ' ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ. Recte Stanl. *Non a meipsa existens impavida:* ἐμαυτῆς ἀδείμαντος nota: rarius enim est, ἀδείμαντος παρὰ, vel ἀπ' ἐμαυτῆς. Scholiastes inepte, εἰς ὑμᾶς δὲ ἐρῶ λόγον, ȣ̓δάμως ἐμαυτῆς ȣ̓̃σα, ἤτοι ȣ̓δόλως ἐμαυτῆς κυρία τυγχάνȣσα οὐκ ἄφοβος, etiamsi cum eo post ἐμαυτῆς ȣ̓̃σ' distinguas. Pauw. Tam obscure in versione hæc expressa, ut quid poeta velit vix Œdipus inde conjecerit. Bene explicuerat Schol. ad ỳ. 153. quem sequi debebat Interpres. Negatio semel posita, quod sæpius fieri solet, adsumenda iterum in ἀδείμαντος. Vide quæ in hanc rem plura noto ad Agam. ỳ. 650. Geminus cæterum huic Æschyli locus est Herod. VII. 47. δειματός εἰμὶ ὑπόπλεως, ȣ̓δ' ἐντὸς ἐμεωϋτȣ̃. Abresch. Μῦθον sine dubio de narratione somnii quam parat intelligendum: ἐμαυτῆς, i. q. ἀπ' ἐμαυτῆς, etiamsi illud somnium non accessisset, se tamen suopte ingenio satis timidam esse ostendit. Schutz. Nullus dubito quin sola præpositio ἀπὸ sit subaudienda. 'Απ' ἐμαυτῆς ȣ̓̃σα ἀδείμαντος. Sed scopum loci vix satis assecuti sunt interpretes. Metuere se ait regina, ne vetus illa felicitas exercitum deseruerit, eaque de causa advenisse ut μῦθον, somnium suum narret, *quamvis et ipsa per se absque illo somnio, haudquaquam sit timoris expers,* &c. Nunc locum habes plane expeditum. S. Butler.

ỳ. 163. ΜΗ ΜΕΓΑΣ ΠΛΟΥΤΟΣ ΚΟΝΙΣΣΑΣ ΟΥΔΑΣ ΑΝΤΡΕΨΗι ΠΟΔΙ ΟΛΒΟΝ. Οὖδας ἀντρέψῃ ποδὶ cohæret; ποδὶ ἀντρέψῃ κατ' ȣ̓̃δας, et ὄλβον κονίσσας jungendum, *felicitatem fœdans conspergensque pulvere.* Magna felicitas propter rerum humanarum vicissitudinem solet esse ipsius infelicitatis mater. Pauw. Hic perspicere est discrimen πλȣ̃τον inter et ὄλβον, quod tangunt Ammon. Thom. Magister, Eustath. ad Il. Ω'. p. 1502., l. 15. et ad Il. Γ'. p. 304., l. 38. Etymolog. Hesych. Suid. et Spanhem. ad Callim. Hymn. in Jov. ỳ. 84. adde infra ỳ. 250. Verba πλȣ̃τȣ κονίσσας ȣ̓̃δας perite exponit Schol. Perinde fere est ceu legeres, μέγας πλȣ̃τος ἐν κόνει. Eurip. Androm. ỳ. 111.

Πολλὰ δὲ δάκρυά μοὶ κατέβα χροὸς ἄνικ' ἔλειπον
Ἄςυ τε καὶ θαλάμȣς καὶ πόσιν ἐν κονίαις.

Abresch. Decoram hanc allegoriam non omnino recte ceperunt interpretes, κονίσσας ȣ̓̃δας *solum pulvere spargens,* quemadmodum Homericum illud κονίοντες πεδίοιο nihil aliud est ac *festinantes. Opulentia* autem *festinans* dicitur pro celeriter crescente. Et ut ii qui currere festinant, facile pedibus columnam, aut si quid occurrat ejusmodi proruunt, sic opulentia dicitur

celeriter festinando felicitatem eversura. SCHUTZ. Vix eam agnosco quam vult Schutzius allegoriam, Κονίειν οὖδας est, *pavimentum pulvere conspergere*, ποδὶ ἀνατρέπειν ὄλβον, *supplantare felicitatem*. Ὄλβος significat *felicitatem cujusvis generis*, πλοῦτος *divitias tantummodo*. His perpensis, facile erit locum expedire. *Ne magnæ divitiæ pavimentum conspergentes*, (quod in rerum omnium eversione fieri solet) *felicitatem supplantent quam Darius non sine Deorum auxilio in tantum evexit*. Solet enim contumelia divitias comitari. Timet igitur Atossa ne Xerxes rebus secundis ac dulci fortuna ebrius, imperii Persici felicitatem insigni clade collabefactet. Hanc ego rationem ideo præferendam esse arbitror, quia multo simplicior est. Neque enim is sum qui a sensu satis obvio ad magis reconditum statim transcurrendum existimem. Sed eligant lectores. S. BUTLER.

ỳ. 164. ΟΝ ΔΑΡΕΙΟΣ ΗΙΡΕΝ. Ἦρεν opponitur τῷ οὖδας ἀντρέψῃ, *evexit in altum*. PAUW. Pergit in allegoria quam cœperat, ut felicitatem cum stante columna comparet. Simile est notissimum illud Horatianum, Od. I. 35. ad Fortunam;

> *Injurioso ne pede proruas*
> *Stantem columnam.* SCHUTZ.

ỳ. 165. ΜΕΡΙΜΝ' ΑΦΡΑΣΤΟΣ. Verte, *cogitatio non adhuc bene intellecta ac stabilita, nondum dijudicata*. HEATH. Hujus loci sensus quidem facilis et planus, at structura impeditior est. Ait enim Atossa duplici cura sibi animum pertentari metuenti ne vel opes sine viris maneant, vel viri opibus exuti redeant. Neutrum vero optabile esse, cum nec opes absque viris in honore sint, nec viris, quamvis fortibus, bene sit, nisi etiam opes accedant. Ταῦτα, h. e. omissa præpositione, *propterea*. Μέριμν' ἄφραστος *infanda cura*, sicut *infandum dolorem* dixit Virgilius pro immenso. SCHUTZ.

ỳ. 166. ΜΗΤΕ ΧΡΗΜΑΤΩΝ, κ. τ. λ. Obscurum est quo pertineat σέβειν, itaque vel omissum est τινὰ, ut ἐν τιμῇ σέβειν nihil aliud sit quam ἐν τιμῇ ἄγειν, hoc sensu: *neque quemquam opum sine viris multitudinem honore prosequi*, vel ἐν τιμῇ σέβειν dictum pro ἐντίμιον, ὥστε τινὰ σέβειν, *neque unquam sine viris multitudinem eo in honore esse ut eam aliquis colat*. SCHUTZ. Locum sic vertit doctissimus Dutheilius, *D'immenses trésors sans sujets n' ont rien que j'estime, et sans trésors, quel salut éspérer pour les sujets les plus courageux?* Sed ut demus hanc esse loci sententiam, qua ratione constructionem expedire poterimus? Si sanus est locus, quem vix ego pro sano acceperim, inconcinne ac duriter quædam hic dicta sunt, sic forte, ut nunc sunt, explicanda. Ταῦτα, *igitur, hac de causa*, (quod de clade ac rerum eversione solicita sim) *duplex mihi ingens* ἄφραστος, *cura in animo est*. Quæ ea cura duplex sit deinde explicat, hinc, ne si divitiæ serventur viri pereant; illic, ne si viri serventur, divitiæ tamen ac splendor imperii comminuantur. *Duplex igitur mihi cura ingens in animo*

versatur, cogitanti, *neminem* (μήτε τινὰ) *divitias sine hominibus in honore habere*, (ἐν τιμῇ σέβειν, quod duriter dictum tamen: vide Notas Varr. Critt.) *neque vero inopibus effulgere lucem* in tantum, *quantum iis robur adsit*, h. e. neque inopibus etiamsi fortibus splendorem ac dignitatem sine divitiis effulgere. Sed opus est ut divitiæ virtutibus, virtutes ornentur divitiis. Similis est sententia in Callim. Hymn. in Jov. sub fin.

Χαῖρε, πάτερ, χαῖρ' αὖθι· δίδου δ' ἀρετήν τ' ἀφένος τε
Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν,
Οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο· δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.

Nec abludit Pindarus, Pyth. V. 1.

Ὁ πλοῦτος εὐρυσθενὴς,
Ὅταν τις ἀρετᾷ κεκρα-
μένον καθαρᾷ βροτήσιος ἀνὴρ,
Πότμου παραδόντος αὐτὸν, ἀνάγῃ
Πολύφιλον ἑπέταν.

Et Olymp. II. 97.

Ὁ μὰν πλοῦτος ἀρεταῖς
Δεδαιδαλμένος
Φέρει τῶν τε καὶ τῶν
Καιρὸν, βαθεῖαν ὑπέχων
Μέριμναν ἀγροτέραν. S. BUTLER.

ṽ. 167. ΟΣΟΝ ΣΘΕΝΟΣ ΠΑΡΑ. *Tantum quantum adest robur.* HEATH. Μήτ' ἀχρημάτοισι (scil. ἄνδρασι) λάμπειν φῶς (scil. τόσον) ὅσον σθένος πάρα, *neque viris quamvis fortibus, absque divitiis tantam felicitatis*, s. salutis *lucem affulgere, quanta ipsis fortitudo insit.* Φῶς, h. l. translate, de felicitatis flore. Melius tamen forte fuerit de honore et existimatione intelligere, ut viri fortes, si opibus careant, nequaquam in tanto honore, quantum eorum virtus postulet, haberi dicantur. SCHUTZ.

ṽ. 168. ΕΣΤΙ ΓΑΡ, κ. τ. λ. *Nam divitiæ nobis quidem sunt non contemnendæ, sed circum oculos meos timor.* Ἀμεμφὴς, h. l. i. q. ἄφθονος, multus, magnus; sicut antea μέγας πλοῦτος. Inepte Latinus interpres a Schol. Græco deceptus vertit, *de oculis vero metus*, quasi ὀφθαλμοῖς metaphorice de viris, imprimis de Xerxe dictum sit; qua quidem metaphora, h. l. nihil fuisset ineptius. Imo hoc dicit Atossa, timorem, maxime ex visu nocturno, quem mox narratura est, atris quasi alis sibi ante oculos circumvolare. Universe autem hic φόβος refertur ad eadem quæ ṽ. 163. a se timeri dixerat, μὴ μέγας πλοῦτος, κ. τ. λ. SCHUTZ. Non possum assentiri Schutzio ὀφθαλμοῖς hic de *oculis* simpliciter accipienti. Clamat enim versus sequens, quem nec ipse Schutzius in edit. 2. Æschylo ablegare voluit, ὀφθαλμοῖς, h. l. de Xerxe intelligendum esse. Sed et Choeph. ṽ. 931. Orestem ὀφθαλμὸν οἴκων vocat, ubi vide sis quæ annotata. S. BUTLER.

ỳ. 170. ΩΣ ΟΥΤΩΣ ΕΧΟΝΤΩΝ ΤΩΝΔΕ. Usitata est loquendi formula in Agam. ỳ. 1402. ὡς ὧδ' ἐχόντων. Adde Soph. in Ajac. ỳ. 282. et ỳ. 999. in Antig. ỳ. 1193. Herod. I. 127. ὡς ὧν ἐχόντων ὧδε. Idem VIII. 144. ὡς ὅτω ἐχόντων. ABRESCH.

ỳ. 173. ΕΥ ΤΟΔ' ΙΣΘΙ. Eadem iterum formula utuntur alii. Eurip. Med. ỳ. 593. Εὖ νῦν τόδ' ἴσθι. Add. infra ỳ. 431. et ỳ. 435. Soph. Electr. ỳ. 619. Εὖ νῦν ἐπίςω. Interpres φράσαι convertit per *dicturam*, nec male, sæpissime enim aoristi induunt hanc significationem. Soph. Trach. ỳ. 1204. τὸ λεχθὲν ἔργον ἐκτελεῖν, h. e. τὸ λεχθησόμενον. ABRESCH.

ỳ. 174. ΩΝ ΑΝ ΔΥΝΑΜΙΣ ΗΓΕΙΣΘΑΙ ΘΕΛΗι. *Quorumcunque facultas se præbuerit ducem.* H. e. *quæcunque facere erit facultas.* Haud invenuste. ABRESCH. *Quod quidem in nostra potestate positum sit.* Ὧν ἂν δύναμις ἡγεῖσθαι θέλῃ, apta circumlocutione τῶν δυνατῶν. Antequam enim aliquid faciamus, quasi *præire* debet *faciendi potestas*. SCHUTZ. Bene interpres Britannus,

——where our power
In word or deed waits on our will. S. BUTLER.

ỳ. 175. ΕΥΜΕΝΕΙΣ ΗΜΕΙΣ ΚΑΛΕΙΣ. Hæc citat Thom. Mag. in voce Εὔνοια, quo probet εὐμενὴς nonnunquam de inferiori adversus superiorem usurpari; postquam, quod miretur quispiam, jam dixerat εὐμένεια δὲ ἀεὶ ἀπὸ τοῦ μείζονος πρὸς ἐλάττονα. Si ἀεὶ, quomodo in contrarium ipse adfert exemplum? Sed posuit scil. ἀεὶ, pro ὡς τὸ πλεῖςον *plerumque, vulgo, ut plurimum.* Hesych. Αἰεὶ inter alia illustrat πυκνῶς, et ita Latini *semper* pro *sæpe.* Vide Vorst. de Lat. F. S. c. 18. ABRESCH. Respicit Chorus id quod Atossa postremo loco dixerat ỳ. 172. significatque se curaturum, ut honorifico illo reginæ judicio re ipsa dignum se præstet. SCHUTZ.

ỳ. 178. ΙΑΟΝΩΝ. Antiquissimum Græciæ nomen (unde Ionium mare) apud Mosen sic obvium יון, Ion, Iaon, sicut Javan enuntiari potest. Io. MULLER.

ỳ. 179. ΑΛΛ' ΟΥΤΙ ΠΩΣ. Somnium narrat ex more quo ἀποτροπιαζόμενοι id facere solebant; vid. Schol. Soph. Electr. ỳ. 428. Propert. Eleg. II. 29. 27. et Heraldi Advers. II. 6. ABRESCH.

ỳ. 181. ΕΔΟΞΑΤΗΝ ΜΟΙ ΔΥΟ. Schol. Ἐντεῦθεν ἔλαβεν ὁ Σοφοκλῆς τὸ Ἐδοξάτην μοι τάδ' ἠπείρῳ μολεῖν· καὶ Εὐριπίδης. Ἔδοξας, κ. τ. λ. Rideo grammaticastri ineptias. An necesse, ut vulgatissimum illud ab Æschylo sumpserint illi? Versus Sophoclis non est ἀρτιπὴς, Ἐδοξάτην γέ μοι, aut ἐδοξάτην ἐμοὶ forte erat in loco quærendum. PAUW.

ỳ. 182. ΗΣΚΗΜΕΝΗ. Frequens ἀσκεῖν *ornare* pro *excolere.* Eurip. Ion. ỳ. 326. εὖ ἤσκησαι πέπλοις. Alcest. ỳ. 159. ἐξελοῦσα κεδρίνων δόμων Ἐσθῆτα κόσμον τ' εὐπρεπῶς ἠσκήσατο. ABRESCH. Apposite Theocr. Idyll. I. 33.

Ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι.
Ornata peplo reticuloque.

In Schol. est 'Ασκητὴ, ἡ κεκοσμένη πέπλῳ. ARNALD. Plura, sed in re satis aperta, habet Triller. Obss. Critt. p. 244. S. BUTLER.

ỷ. 184. ΕΚΠΡΕΠΕΣΤΑΤΑ. Superlativus pro comparativo. SCHUTZ. Nempe quæ omnium maxime decora est, omnibus est magis decora. S. BUTLER.

ỷ. 185. ΚΑΣΙΓΝΗΤΑ ΓΕΝΟΥΣ ΤΑΥΤΟΥ. Schol. refert ad mythicam Europæ et Asiæ ex Oceano generationem. SCHUTZ. Ad Perseum allusio. Nam Græci plerumque populis nomina conditorum, hosque suis fabulis notos, eadem præcipiti ratione autumabant, qua posteriori plebi scriptorum Dan, Russ, Brutus, Danorum, Russorum, Britanniæ patres habebantur. IO. MULLER.

ỷ. 187. ΒΑΡΒΑΡΟΝ. Βάρβαρον aptum est in ore Æschyli, sed ineptum in ore Atossæ, id apertum: sic tamen imprudens Æschylus etiam alibi. PAUW. Præter loca quæ commemoravit Stanl. in quibus βάρβαρος, et *Barbarus* pro simpl. *externo* ponuntur, absque ulla contumelia, cf. etiam Plautum qui sæpius Latinos *Barbaros* vocat, comœdias scil. ex Græcis convertens. Sed et ubi de suo loquitur, nihil Græco scriptori debens, Nævium popularem suum *barbarum* vocat, Mil. Glor. II. 2. 56. *Nam os columnatum poetæ esse inaudivi barbaro.* S. BUTLER.

Ibid. ΚΛΗΡΩι ΛΑΧΟΥΣΑ. Vel quia fingitur utraque soror sorte inter se possessionem divisisse, vel simpliciter significat *possidens.* SCHUTZ. Dutheilius sic vertit, *Le sort leur avoit assigné pour séjour, à l'une la Grèce, à l'autre la terre des Barbares.* S. BUTLER.

ỷ. 201. ΚΑΙ ΧΕΡΟΙΝ ΚΑΛΛΙΡΡΟΟΥ ΕΨΑΥΣΑ ΠΗΓΗΣ. Mos cujus exemplum apud Soph. Electr. ỷ. 425. et seqq. S. BUTLER. Multa in Persarum moribus lavatio. Non male observaverant Græci visu subjecta; iidem de interiori Persarum doctrina ex suis præjudiciis judicabant. Scimus, hanc præter cæteras gentes ad unius purissimi Numinis notionem propius accessisse. IO. MULLER.

ỷ. 202. ΣΥΝ ΘΥΗΠΟΛΩι ΧΕΡΙ. Post χεροῖν flaccescit χερί, sed sic ipse Æschylus. PAUW. Verte, *cum sacrificiis ministrantium manu.* Aliter præpositio σὺν prorsus otiosa esset. Et in hoc sensu non flaccescit χερὶ post χεροῖν, sed emphaticum est. HEATH.

ỷ. 204. ΘΕΛΟΥΣΑ ΘΥΣΑΙ ΠΕΛΑΝΟΝ. Schol. 'Ενταῦθα πέλανον τὴν θυσίαν φησί. Non displicet, ubi ad illud χέουσα τόνδε πέλανον in Choephoris attendo, nam id placentæ non convenit. PAUW. Schol. πέλανος est proprie ὁ πεπηγὼς ῥύπος, et sic ferme iterum exponit supra, ỷ. 521. displicet hoc Spanhem. ad Aristoph. Plut. ỷ. 660. et utroque in loco corrigi vult ῥῶπον, haud cogitans Hesychium quoque in hujus vocis explicatione meminisse τοῦ ῥυπαροῦ, et Euripidis Criticos ad Orest. ỷ. 220. gemella scribere Nostri Schol. Subdit Schol. ὅτι πέλανος καὶ ὁ ἀφρὸς ἐν τῇ χύτρᾳ, quo sensu Eurip. Iphig. Taur. ỷ. 300. αἱματηρὸν πέλανον dicit ἐξανθεῖν ἁλός. ABRESCH. De πελάνῳ vide quæ ad Agam. ỷ. 96. Πελάνῳ μυχόθεν βασιλείῳ. S. BUTLER.

Ibid. ΩΝ ΤΕΛΗ ΤΑΔΕ. Interpres minus accurate vertit, *qui hisce præsident.* Τέλη hic sunt θυσίαι. Hesych. Τέλεα· τέλη, τὰ ἱερά. Sophocl. Trach. ỷ. 242. τέλη ἔγκαρπα Διὸς, h. e. Schol. interprete, θυσίας. Adde sis ejusdem Œd. Col. ỷ. 1104. ABRESCH. Hæc ad θυηπόλῳ χερὶ, non ad δαίμοσι, referri debere existimo. HEATH.

ỷ. 205. ΠΡΟΣ ΕΣΧΑΡΑΝ ΦΟΙΒΟΥ. Quod Aristophanis Schol. ad Vespas, ỷ. 875. de Sophocle narrat, Σοφοκλῆς μετάγων τὰ Ἀθηναίων ἔθη εἰς Τροίαν φησι, λάμπει δ᾽ Ἀγυιεὺς βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ Σμύρνης σταλαγμοὺς βαρβάρους εὐοσμίας, idem hic Æschylum fecisse facile crediderim, quoniam, quum rebus personisque barbaris nunquam fere aditus ad Scenam Atticam non occlusus esset, si quando intromittebantur, aliter intrare non poterant, nisi Græcis tinctæ moribus coloribusque. Itaque Stanleio, qui per Φοῖβον *Solem* significari putet, equidem non possum assentiri, præsertim quum non facile ullus locus in cunctis Æschyli reperiatur scriptis, qui Phœbi, s. Apollinis nomine, vim et naturam solis indicet. SIEBELIS, p. 34. Recte quidem Siebelis; totus enim hic locus Græcos, non Persicos mores sapit. Manuum ablutio, sacra diis averruncis, ara, cujus nullus apud Persas usus; hæc omnia suadent ut Phœbum Græcorum, non Persarum Mithram, Æschylum in animo habuisse dixeris. S. BUTLER.

ỷ. 207. ΚΙΡΚΟΝ ΕΙΣΟΡΩ, κ. τ. λ. Aquila fugiens stabat ad aram Apollinis: hanc conspicatus circus petebat δρόμῳ, idem non volans, sed currens: non enim in aëre etiam pendebat alis, sed pedibus tenebat terram, et utraque avis pedes hic: circus igitur, simul ac ad aram Apollinis videbat aquilam, eo properabat currens, et in aquilam mox *irruebat alis,* ἐφώρμαινε πτεροῖς, quibus ita percutiebat aquilam, ut facere solent aves pugnantes: unguibus vero aquilæ se contrahentis vellicabat caput, et de avium rege sic victoriam reportabat plenam. Ita hæc intelligenda: κίρκον εἰσορῶ δρόμῳ, πτεροῖς ἐφορμαίνοντα καὶ χηλαῖς κάρα τίλλοντα. Δρόμῳ idem quod τρέχοντα, ἐν δρόμῳ: neque πτεροῖς volantibus locus, ubi pedes se movent cursu: at πτερὰ hic pro armis, iisque percussa aquila, ut unguibus vellicatum caput; πτεροῖς ἐφορμαίνειν, χηλαῖς τίλλειν. Sic apta sunt verba, Schol. δρόμῳ eodem jure exponit σφαδάζοντα, quo Stanleius Latine vertit *celeriter*, Hesych. Σφαδάζει, μαίνεται, σπεύδει, θυμοῦται, κ. τ. λ. PAUW. Volucrum δρόμος est volatus, neque accipitres unquam humi stantes, sicut galli, gallinacei, sed semper in aere volantes pugnant, quod noscunt periti. Δρόμῳ πτεροῖς ἐφορμαίνοντα igitur verti debet, *celeri volatu alis irruentem.* HEATH. Locum rectissime expedivit Heath. sed quis non miretur aliquem in eo hæsisse? Pudebat officii mei, dum Pauwii interpretationem exscriberem. S. BUTLER.

ỷ. 208. ΧΗΛΑΙΣ ΚΑΡΑ ΤΙΛΛΟΝΘ᾽. Scribenti obversabatur locus Homeri, Odyss. Ο΄. 525.

Κίρκος Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος· ἐν δὲ πόδεσσι
Τίλλε πέλειαν ἔχων κατά δὲ πτερὰ χεῦεν ἐράζε.

Alibi, frequenter legas τίλλειν κόμην, et τρίχας. ABRESCH.

ý. 209. ΟΥΔΕΝ ΑΛΛΟ Γ' Η ΠΤΗΞΑΣ. Proprie utitur τῷ πτήξας. Hesych. πτήσσων, ὑποπίπτων κρυβόμενος. Malim fere ὑποκύπτων. Themist. Orat. X. p. 140. A. ἔθνος ἐπτηχὸς καὶ ὑποκύπτον. ABRESCH. Supple ἐποίει, cujus verbi frequens ellipsis. Vide ad Prometh. Vinct. ý. 607. Nec Latinis minus usitata. Vide interpretes ad Liv. XXXI. 24. et ibi laudatum Perizonium ad Sanctii Minervam. BRUNCK. Πτήξας, vel proprie *contrahens sese*, vel translate, *perterrita;* quod h. l. aptius est. Præ terrore enim et pavore, aquila nec tueri se nec repugnare audebat. SCHUTZ. Elegantissimum est hoc dicendi genus, quod illustravit Hoogev. in Notis ad Viger. VIII. 1. p. 370. Ἀλλ' ἤ, præcedente οὐδὲν, denotat *nihil aliud quam*, et subauditum ante se vult verbum ποιῶ. Lucian. Dem. Encom. p. 924. Οὐδὲν ἀλλ' ἢ προσκυνεῖν ὑπελάμβανον. *Nihil aliud quam orare illum suspicabar.* Quem locum ideo attuli, quia ut mihi videtur vir doctissimus usum particulæ ἀλλὰ illustrare cupiens, pro eo adjecturum ἄλλο incaute adhibuit. Ellipsin verbi *facio* agnoscit Sanctius IV. 5. p. 665., in illo Quinctiliani, *nil aliud quam renuet.* Ubi monet Perizonius frequentissime hæc ita occurrere, ut intelligatur verbum *facere* in eo tempore, in quo sequens verbum ponitur: Sueton. Cæs. c. 20. *Ut in domo abditus, aliud nihil, quam per edicta obnuntiares.* Aug. c. 83. *Mox nihil aliud quam vectabatur et deambulabat.* Plura apud ipsum exempla videas. Sic hoc Nostri loco ἐποίει subintelligitur in eodem tempore quo sequens verbum παρεῖχε. S. BUTLER.

ý. 211. ΕΥ ΓΑΡ ΙΣΤΕ, κ. τ. λ. Frustra hic locus Schutzium solicitum habuit. Paulo turbatior est sententia ob metum qui Atossæ animo observabatur. Sic autem forte verteris: Hæc mihi quidem visu vobis autem auditu metuenda sunt. *Bene, enim intelligitis, filium meum, si bene rem gesserit, admirandum hominem et omnibus in ore futurum esse.* Deinde euphemismi gratia sententiam abrumpit Atossa, seque et choricos senes hoc saltem solatur, quod vel male re gesta, Xerxes tamen ἀνυπεύθυνος erit. Itaque post ἀνὴρ erit aposiopesis. Quin vides in illis οὐχ ὑπεύθυνος instituta Græcorum respici, ut monitum est ad ý. 204. S. BUTLER.

ý. 213. ΟΥΚ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΠΟΛΕΙ. Quemadmodum imperatores Attici. At imperium Persarum arbitrio geri, id quidem Græci falso putabant. Multis legitimus rex vinculis tenebatur; plurima septemvirorum magnorumque in his vigilantia. Id Brissonius docuit; recentius vulgata monumenta firmarunt. Io. MULLER.

ý. 217. ΕΙ ΤΙ. Εἴ τι φλαῦρον. Collectivum est τὶ, unde pluralis τῶνδε subjicitur. Sic Xenoph. K. A. VIII. p. 243. ult. σπάνια μὲν ὁρῶντες τὰ ὤνια, σπάνια δὲ ἔχοντες ὅτῳ ὀνήσεσθε, quomodo in editt. vetustioribus exhibetur; H. Steph. ὅτων. ABRESCH.

Ibid. ΑΙΤΟΥ ΤΩΝΔ' ΑΠΟΤΡΟΠΗΝ ΤΕΛΕΙΝ. Id est αἰτῶ αὐτὰς τάδε ἀποτρέπειν. BRUNCK.

Ibid. ΑΠΟΤΡΟΠΗΝ. Supra ℣. 203. ἀποτρόποισι δαιμόσι. S. BUTLER.

℣. 222. ΓΗΣ ΕΝΕΡΘΕΝ ΕΣ ΦΑΟΣ. *E profundis terræ recessibus in lucem.* Sed γῆς ἔνερθεν fere significat *in terræ penetralibus*, ut mox ℣. 229. Hic igitur forte ante γῆς subaudiendum ἐκ, quod eo forte consilio omissum, ne ex verbis τέκνῳ τ' ἐκ ingratissima oriretur cacophonia. S. BUTLER.

℣. 223. ΓΑΙΑΣ ΚΑΤΟΧ'. Sub terra retenta, ne evolare possint, mala. SCHUTZ.

℣. 224. ΘΥΜΟΜΑΝΤΙΣ. Θυμόμαντις dicitur is qui insita mentis prudentia usus, non divino numine afflatus, futura prædicit. Opponitur Θεόμαντις. SCHUTZ.

℣. 225. ΕΥ ΔΕ ΠΑΝΤΑΧΗ. Ordo verborum est, κρίνομεν δὲ περὶ τῶνδε, εὖ πανταχῆ τελεῖν σοι, *ea omnia tibi bene cessura.* Articulus omittitur, ut millies: Stanleius perperam accepit, Schol. recte, sed qui corruptus. Nam pro τὸ δ' ἄλλο κρίνομεν, τόδε καλὸν γενέσθαι, τὸ ἐὰν ἀπελθοῦσα θύσῃς τοῖς θεοῖς, scribendum τὸ δ' ἄλλο κρίνομεν, τόδε καλὸν γενέσθαι σοι, ἐάν, κ. τ. λ. PAUW. Geminum horum esse sensum docet Schol. pro totidem consilii partibus. Aliter paulo intellexit Interpres. Possent fortasse et hoc pacto suppleta accipi, Κρίνομεν (τὸν Δαρεῖον) εὖ τελεῖν σοι περὶ τῶνδε, quomodo εὖ τελεῖ θεὸς in Sept. Theb. ℣. 35. ABRESCH. Atque hujus interpretationis veritatem adstruunt verba Atossæ, quæ statim sequuntur, ἀλλὰ — ἐνυπνίων κρίτης. Utrum vero *Deos* an *Darium* post τελεῖν intelligas, perinde est. SCHUTZ. Ordo est, me judice, vel, κρίνομεν δὲ περὶ τῶνδε, εὖ πανταχῆ τελεῖν σοι, *tibi omnia bene cessura,* quod malim, vel, κρίνομεν δὲ περὶ τῶνδε, (Δαρεῖον) εὖ τελεῖν (τάδε) σοι. Ut ut conjungas, nolim περὶ τῶνδε a κρίνομεν segregari. S. BUTLER.

℣. 226. Ο ΠΡΩΤΟΣ ΚΡΙΤΗΣ. Inest in his, ni fallor, allusio ad omina ex occurrentium verbis capta; quæ κληδονισμοὺς Suidas vocat, τὰς διὰ τῶν λόγων παρατηρήσεις. Itaque ut qui hæc omina captabant voces hominum quibus primum occurrebant observare, easque pro re sua interpretari soliti sunt, sic h. l. gaudet Atossa quod chorus cui *primo* somnium suum narraverat, felicem ejus exitum prædixisset. Εὖ δὲ πανταχῆ τελεῖν σοι τῶνδε κρίνομεν πέρι. Immo inquit Atossa, omen accipio. Ἐκτελοῖτο δὴ τὰ χρηστά. S. BUTLER.

℣. 228. ΕΚΤΕΛΟΙΤΟ ΔΗ ΤΑ ΧΡΗΣΤΑ. Hoc dicit, non modo respiciens ad superius τὰ δ' ἀγάθ' ἐκτελῆ γενέσθαι, sed etiam ad proximum, εὖ δὲ πανταχῆ τελεῖν σοι, quod sic etiam apparet male a Stanl. fuisse intellectum. PAUW.

℣. 230. ΚΕΙΝΑ Δ' ΕΚΜΑΘΕΙΝ ΘΕΛΩ, κ. τ. λ. Hæc frigent, et Æschylus absque ullo judicio ingessit, ut Athenas suas celebraret. An nunc demum hæc sciscitabatur regina? An de Athenis nihil antea inaudiverat? an animus perterritus, et ad deorum averruncorum aras applicitus, hæcce nunc poterat volvere? Vident omnes verum esse quod dico: sed ineptuli

erant omnes Athenienses, ubi de Athenis suis aliquid crocitare poterant. Hoc Æschylum excusat, si communis error excusare possit. Pauw. Recte Pauwius procul dubio; sed idem fere observare est apud omnes omnium gentium scriptores, ut arrepta occasione popularium suorum auribus adblandiantur. Et hæc certe, quanquam nobis paulum a re aliena videantur, summo favore spectantium accepta fuisse ne dubites, quo nihil scriptori dramatico antiquius. Quin id erat totius hujus fabulæ consilium, ut Athenas extolleret. S. Butler.

ỷ. 232. ΑΝΑΚΤΟΣ ΗΛΙΟΥ. Gallicus interpres ἄνακτος ad Persicam solis adorationem traxit; *dans les contrées où le soleil que nous adorons, disparoît à nos régards.* Verum ἄναξ Græca quoque solis appellatio est. Cf. Homer. Odyss. Μ'. 176. Schutz. At locum recte cepit, ni fallor, interpres Gallicus Schutzio laudatus; et alter ille, isto longe longeque doctior, Dutheilius, quem nos præclare de Æschylo meritum esse toties testati sumus, *Loins d'ici, vers le couchant de l'astre que nous adorons.* S. Butler.

Ibid. ΗΛΙΟΥ ΦΘΙΝΑΣΜΑΤΩΝ. Eustath. ad Il. Λ'. p. 765. extrem. huc respiciens, ἡλίῳ φθίνασμα εἶπέ τις ποιητής. Et Hesych. φθινάσμασι, φθίσεσι. Abresch.

ỷ. 234. ΠΑΣΑ ΓΑΡ. Supple καὶ εἰκότως γε, vel καὶ οὐδὲν γ' ἀπεικὸς, τῆσδε γὰρ πόλεως θηραθείσης πᾶσα Ἕλλας, κ. τ. λ. Abresch. Verte, *ita enim cuncta Græcia fiet regi subdita.* Heath. Fefellit interpretem vis particulæ γὰρ, in versione non expressæ; *nam capta illa urbe, universa Græcia regis in potestatem veniret.* Brunck. Præclare Dutheilius, *Sa ruine le rendroit maître de toute la Grèce.* Notissima autem et pulcherrima est ellipsis ista ante causalem γὰρ, sed elegantius eam suppleris subintelligendo plerumque verbum quod præcessit, quam aliud sumendo extrinsecus. E. g. hoc loco subaudias ἵμειρε δή. S. Butler.

ỷ. 235. ΩΔΕ ΤΙΣ. Pro τοιαύτη τις. *Talisne multitudo virorum militarium?* Pauw. Nihil hic adsumendum cum interprete, sed jungenda, ὧδέ τις ἀνδροπλήθεια στρατοῦ πάρεστιν αὐτοῖς. Abresch.

ỷ. 236. ΠΟΛΛΑ ΔΗ ΜΗΔΟΥΣ ΚΑΚΑ. Δὴ posuit pro ἤδη, ut in Prometh. Vinct. ỷ. 13. ubi vide Stanl. Abresch. Marathoniam potissimum pugnam significat. Schutz.

ỷ. 237. ΠΛΟΥΤΟΣ ΕΞΑΡΚΗΣ ΔΟΜΟΙΣ. Soph. Trach. ỷ. 338. ἐγὼ τἄνδον ἐξαρκῆ τιθῶ. Abresch.

ỷ. 239. ΤΟΞΟΥΛΚΟΣ ΑΙΧΜΗ ΔΙΑ ΧΕΡΟΣ Γ' ΑΥΤΟΙΣ ΠΡΕΠΕΙ. *Numnam arcum et sagittas manibus gerunt?* Τοξουλκὸς αἰχμὴ est *sagitta,* quæ ideo dicitur *arcum trahens,* s. *tendens,* quia arcus non aliam ob causam tenditur quam ut sagittæ emittantur. Paulo aliter supra ỷ. 55. τοξουλκὸν λῆμα, *fortitudo arcum tendens.* Male assecutus est imaginem poeticam in τοξουλκὸς αἰχμὴ Latinus interpres, vertit enim, *cuspis per arcum tracta.* Schutz. Τοξουλκὸς αἰχμὴ non potest non esse *cuspis quæ arcum tendit,* ideoque *per arcum tracta;* itaque nihil video quod in Stanl. versione improbaverim. S. Butler.

Ibid. ΠΡΕΠΕΙ. Sic Eurip. Helen. ℣. 217. Ζεὺς πρέπων δι' αἰθέρος. ABRESCH. Quin et Noster infra ℣. 247. πρέπει μαθεῖν. Quod πρέπει, *decori*, aut *ornamento est*, id *excellit*, *eminet*, aut *conspicuum est*. Πρέπει, h. l. *excellit*, ornate pro *est*. Sed ℣. 247. *decori* potius notionem habet, πρέπει μαθεῖν, *decet observare*. Sed quod *decet*, *licet*, itaque πρέπει μαθεῖν, *observes licet*, ut vel hic etiam ornate ponitur pro *est*, *observare est*. Ut Choeph. ℣. 22. et alibi passim. S. BUTLER.

℣. 240. ΕΓΧΗ ΣΤΑΔΑΙΑ. Ἔγχη σταδαῖα non sunt *hastæ firmæ*, sed *erectæ*, quæ solent in terram defigi; Homer. Il. Κ'. 153.

——ἔγχεα δέ σφιν
Ὄρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο——

Hesych. Σταδαῖα· ἑστηκότα ὄρθια. Inde ad hastæ longitudinem transfertur. Φερράσπιδες σαγαὶ bene interpr. *clypeata armatura*. SCHUTZ. Si vera est interpretatio Schutz. similis est Virgilii locus, Æn. VI. 652. *Stant terra defixæ hastæ*, cui plura passim adjungas. Sed verius locum explicuisse videtur Stanl. q. v. et sic etiam doctissimus Dutheilius; *ils combattent de pied ferme avec la lance et le bouclier*. Et recte locum sic intellexit Siebelis, p. 112. qui bene monet Æschylum duobus hisce versibus, non duplici tantum barbaros punxisse aculeo, quod et arcu sagittisque, armis imbellibus uterentur in bello, et pugnam fugerent statariam, sed duplici etiam Athenienses ornavisse laude, quod et sagittarum usum aspernerentur in prælio, et pugnæ eos puderet instabilis. Sic Homer. Il. Β'. 543. μεμαῶτες ὀρεκτῆσι μελίῃσι, ubi Schol. ὀρέγδην ἐχρῶντο συνιστάμενοι καὶ ἐκτείνοντες αὐτά." Hæc ille. S. BUTLER.

℣. 241. ΠΟΙΜΑΝΩΡ. Ποιμάνωρ, h. l. βασιλεύς, vide Hesych. in voce. SCHUTZ. Rectius *dux* vel imperator, ut pastor est *dux* ovium. Supra autem ℣. 74. ποιμανόριον de exercitu dictum est. Et sic pulcherrime Dutheilius, *Qui les conduit?* S. BUTLER.

℣. 243. ΠΟΛΕΜΙΟΥΣ ΕΠΗΛΥΔΑΣ. *Hostes infestos*, s. *impetum facientes*. Ἐπήλυδας enim alias interprete Hesych. νεωστὶ ἐλθόντας ἐξ ἑτέρας γῆς, h. l. non *advenas* solum, sed etiam *aggressores* notat. SCHUTZ. Præclare Dutheilius, *leurs ennemis, qui viendront fondre sur eux*. S. BUTLER.

℣. 244. ΩΣΤΕ. Supple οὕτως. ABRESCH.

℣. 247. ΔΡΑΜΗΜΑ ΦΩΤΟΣ ΠΕΡΣΙΚΟΝ ΠΡΕΠΕΙ ΜΑΘΕΙΝ. Δράμημα φωτὸς Περσικὸν dixit pro ἄνδρα Πέρσην τρέχοντα. ABRESCH. Verte, *Hujus enim viri cursuram Persicam*, sive *ex more Persarum*, id est, Persæ cujusdam esse, *advertere convenit*. HEATH. Hæc nihil aliud significant quam *illum Persam accurrentem videre licet*. Stanleius, quamvis illa collegit loca quæ ad cognoscendam Angariæ Persicæ veredariorumque publicorum rationem utilia sunt; tamen si ad h. l. spectes, οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον attulit. Hic enim nuntius non ex angariis illis per certa stationum intervalla dispositis est, neque cum eo nuntiorum genere quæ

nos *estaffetes* appellamus, comparandus. Sed potius Æschylus talem esse nuntium finxit, quales nobis *Couriers* vocantur, qui mandata ab eo, unde profecti sunt, loco, usque ad eum ubi is ad quem data sunt, commoratur, perferunt. Hunc enim nuntium non a proxima statione, sed ex ipsa Græcia venire satis declaratur, ỳ. 266. ubi se cladi Persarum interfuisse testatur. SCHUTZ. Si ad rei veritatem spectes, recte monet Schutz. hic non Angarum, sed nuntium ab exercitu adesse. Sed ad sensum hoc parum interest. Locum bene transtulit interpres Britannus;

——For this way, mark him, speeds
A Persian messenger: he bears, be sure,
Tidings of high import, or good or ill.

Πρᾶγος enim de re graviori usurpari monitum est in Notis ad Sept. Theb. ỳ. 2. Nec tamen hoc primum Schutzio observatum est, vide enim infra quæ ad ỳ. 261. S. BUTLER.

ỳ. 250. ΠΛΟΥΤΟΥ ΛΙΜΗΝ. Ut τύχης λίμην in fragmentis Menandri; alia id genus alibi. PAUW. Ut Eurip. in Orest. ỳ. 1077. μέγας πλούτου λιμὴν, et ἑταιρίας λιμήν. Soph. Ajac. ỳ. 695. ubi Schol. expl. ἡ φιλία—ἤτοι καταφυγὴ καὶ ὑποδοχή. Ejusdem est in Antig. ỳ. 1013. παντὸς οἰωνοῦ λιμήν, ỳ. 1295. ᾅδου λιμήν. Et Longin. de Sublim. §. IX. ἡμῖν μὲν δυσδαιμονοῦσιν ἀπόκειται λιμὴν κακῶν ὁ Θάνατος. ABRESCH. Λιμὴν est *portus, statio.* Et forte regiam urbem intelligit, ubi maximi divitiarum thesauri congesti erant; vel latius Persici regni opulentiam. Cf. Notas Varr. Critt. S. BUTLER.

ỳ. 251. ΩΣ ΕΝ ΜΙΑι. Hactenus nuntius cœlo quasi et aeri tantum Persarum calamitatem questus erat; gravissimisque verbis summam infortunii effuderat. In iis autem quæ sequuntur ad ipsum senum chorum convertitur. SCHUTZ. Hoc verum est, si cum Stanleio, ỳ. 255. Πέρσαι legas, in vocativo; sin cum Schutzio Πέρσαις, ineptum. S. BUTLER.

ỳ. 255. ΒΑΡΒΑΡΩΝ. Hic etiam est ἀπρεπὲς, illud βαρβάρων. PAUW.

ỳ. 258. ΔΙΑΙΝΕΣΘΕ. Sic ỳ. 1069. Διαίνου δ' ὄσσε. S. BUTLER.

ỳ. 260. ΩΣ ΠΑΝΤ' ΕΚΕΙΝΑ Γ' ΕΣΤΙ ΔΙΑΠΕΠΡΑΓΜΕΝΑ. Interpres, *quoniam illa omnia peracta sunt.* Vertere malim, *omnia perierunt, vel interierunt.* Infra, ỳ. 517. διαπεπραγμένου στρατοῦ, ubi vide Schol. Choeph. ỳ. 880. ἀρῆξαι διαπεπραγμένῳ, h. e. σφαγέντι. Adde ỳ. 1008. Eundem usum præstant omnia fere reliqua verba *faciendi,* ut ἐκπρᾶξαι, Eurip. Hec. ỳ. 515. Soph. Œd. Colon. ỳ. 1730. et Nost. Agam. ỳ. 1284. Eurip. Helen. ỳ. 1104. Orest. ỳ. 1224. Hippol. ỳ. 565. Ἐπεξεργάσασθαι Soph. Antig. ỳ. 1298. ubi Schol. explanat per ἐπισφάξαι, et διεργάσασθαι Soph. Œd. Col. ỳ. 1481. Eurip. Hec. ỳ. 369. Hippol. ỳ. 613. ABRESCH.

ỳ. 261. ΚΑΥΤΟΣ Δ' ΑΕΛΠΤΩΣ. Si hæc et seqq. nuntii consideres, plane ἀπροσδιόνυσα sunt, quæ de Persarum ἀγγαρείᾳ notat Stanl. ad ỳ. 247. PAUW.

℣. 262. ΟΔΕ ΓΕ ΤΙΣ. Copulata hic notes ὅδε τις. Ut in Eurip. Electr. ℣. 107. εἰσορῶ τήνδε πρόσπολόν τινα. Prorsus nempe ut fieri solet in articulo, quem itidem haud raro vocula τίς comitari solet, abundante tunc ὁ. Sept. Theb. ℣. 497. ὁ σηματουργὸς δ' οὔ τις εὐτελὴς ἄρ' ἦν. ABRESCH. *Profecto nimium longæva videtur hæc vita senibus, insperatam hanc calamitatem audiendo.* Ὅδε τις hic non conjungenda, ut voluit Abresch. sed τὶς ad μακροβίοτος referendum, notaque illa intendendi vi præditum est. Ordo enim verborum, ἢ μακροβίοτός τις ὅδε γε αἰὼν ἐφάνθη. SCHUTZ.

℣. 264. ΑΚΟΥΕΙΝ ΤΟΔΕ ΠΗΜ' ΑΕΛΠΤΟΝ. Infinitivus ἀκούειν ellipsi præpositionis πρὸς, vel διὰ jungitur cum μακροβίοτος. Nimium diu sibi vixisse videntur senes, vel πρὸς τὸ ἀκούειν, κ. τ. λ., ut istam calamitatem audire possint, superstites, vel διὰ τὸ ἀκούειν, propterea quod eam vivendo attigerint, auribusque acceperint. SCHUTZ.

℣. 266. ΚΑΙ ΜΗΝ ΠΑΡΩΝ ΤΕ. Choricorum senum verbum ἀκούειν occasionem præbet nuntio illa quæ sequuntur adjiciendi; *Atqui vero ego qui præsens adfui; nec alios tantum narrantes audivi, optime dixerim quanta illis mala acciderint.* SCHUTZ.

℣. 271. ΠΛΗΘΟΥΣΙ ΝΕΚΡΩΝ. Scil. ex pugna Salaminia: cf. Herod. VIII. 89. SCHUTZ.

℣. 275. ΠΟΛΥΒΑΦΗ. Schol. πολυβαφὴς ὑπὸ τοῦ αἵματος, Stanl. πολυβαφὴς ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Copulandum videtur arcte πολυβαφῆ κατθανόντα, *immersi et suffocati in aquis extincti;* quo nihil tristius censebatur olim. PAUW. Post πολυβαφῆ non intelligendum *sanguine* ut Schol. voluit, sed *undis*. Aliud est jactari fluctibus, aliud mergi. Non igitur Pauwii ratione utimur, sed potius κατθανόντα cum πλαγκτοῖς διπλάκεσσιν jungimus, ut universæ Antistrophes hæc sententia sit, *Heu, heu, corpora amicorum in errabundis navibus,* scil. fractis et submersis, *mortua ferri dicis mari jactata et sæpe mersa.* Ita πλαγκτοῖς διπλάκεσσιν vel proprie accipiendum de tabulis navium in quibus miseri naufragi enatare cupiebant, sed antequam littus appellerent suffocati peribant, ita ut paulo post eorum cadavera mari disjicerentur; vel, parte pro toto posita, integras naves significat in quibus nautici vel cæsi vel submersi sunt. SCHUTZ. Præclara est et verissime depicta hæc imago. Solent mortuorum corpora ἀλίδονα, *fluctibus agitata,* πολυβαφῆ esse, h. e. *sæpius emergere et submergi identidem.* (Hoc est, ni fallor, πολυβαφὴς, *sæpe submersus,*) donec in littus ejiciantur. Nonne rem ipsam ante oculos habes? S. BUTLER.

℣. 277. ΠΛΑΓΚΤΟΙΣ ΕΝ ΔΙΠΛΑΚΕΣΣΙ. Verti debet, *Apud gemina littora fluctibus verberata.* Πλὰξ proprie est tabula vel *planities* quæcunque. Inde etiam *acta*, vel *littus* quod mari alluitur, quia planum plerumque est, πλὰξ non improprie dicitur; Πλαγκτὸς vero non hic *errabundus* significat, sed *quassatus, verberatus,* ut apud Sophocl. Ajac. ℣. 602. Salamis dicitur ἁλίπλαγκτος, Ita apud Hesych. πλαγχθέντες, πληγέντες. Quia autem pugna ista navalis in sinus Saronici fundo, prope Salamina commissa erat,

ideo voce διπλάκεσσι usus est poeta ad gemina Atticæ et Argolidis littora, quæ sinum istum maxima ex parte circumcingunt, denotanda. HEATH. Si quis cum Stanleio malit πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεσσι de tabulis navium fluctivagis accipere, per me licet, nec tamen is mihi succenseat, si Heathio potius assentiar. Primum enim simpl. πλαγκτὸς, h. l. pro comp. ἀλίπλαγκτος positum esse nullus dubito, quam conjecturam egregie confirmat locus Sophoclis de hac ipsa Salamine, in Ajac. ✝. 596.

Ὦ κλεινὰ Σαλαμὶς, σὺ μέν πυ
Ναίεις ἀλίπλαγκτος εὐδαίμων.

Ubi ἀλίπλαγκτος non potest esse aliud quam, *mari allisa, mari circumflua*, quamvis haud nesciam ἀλίπλαγκτος in eadem fabula ✝. 695. paulum diverso sensu accipi. Sed id nihil ad rem. Deinde in eodem dramate, ✝. 1202. πλάκα habemus ut persæpe alibi, usurpatum de littore, ἄκραν ὑπὸ πλάκα Σουνίου. Sic apud Eurip. Hec. ✝. 8. τὴν ἀρίστην χεῤῥονησίαν πλάκα, de littore intelligendum est; sed hoc notius est quam ut exemplis confirmem. Postremo Schol. α′. quidem ait διπλάκεσσι· ταῖς δυὸ πλαξὶ, τῆς θαλάσσης τε καὶ γῆς. Sed longe melius Schol. β′. a nobis nunc primum editus, διπλαῖς ἀκταῖς Σαλαμῖνός τε καὶ γῆς, h. e. terræ continentis scil. Nihil igitur vetat quin πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεσσι de littoribus Atticæ et Argolidis mari allisis cum Heathio optime intelligas. Nec veram, etsi vividam imaginem sistunt illa πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεσσι, de tabulis navium intellecta, nam quomodo possunt mortuorum corpora in tabulis circumferri? Vivos quidem homines tabula arrepta enatare posse in confesso est, sed qua ratione tabulæ adhærebit mortuus? S. BUTLER.

✝. 279. ΝΑΙΟΙΣΙΝ ΕΜΒΟΛΑΙΣ. Νάϊοι ἐμβολαὶ de navium in hostiles impetu et concursu cum adversis proris in proras, vel in latera irruebant. Cf. Thucyd. VII. 36. Polyb. I. 24. SCHUTZ. Genus pugnæ indicat: arcto scil. æquore tantam nec explicabilem classem, agili, validæ, minorum navium impressioni singulariter patuisse. IO. MULLER.

✝. 281. ΔΑΙΟΙΣ. Interpretem qui verterit *pugnacibus* corrigit Spanhem., ad Aristoph. Ran. ✝. 925. quem ibi vide pluribus. Adde Sophoclis criticos ad Ajac. ✝. 799. Apud Eurip. Androm. ✝. 506. veteres Critici, ut hic, explicant κατακεκομμένοι, et ✝. 837. διακοπτικὰ, πολέμια, ἐχθρά. ABRESCH.

✝. 282. ΩΣ ΠΑΓΚΑΚΩΣ ΠΑΝΤΑ ΕΘΕΣΑΝ. Vertendum hoc; *nam omnia sibi pessime disposuerunt, exercitu deperdito*, pro passivo activum, pro rebus personas sumpsit, *amisso exercitu res Persarum misere sunt dispositæ*. Persæ Græcis bellum inferentes male admodum consuluerunt sibi, deleto nunc exercitu. Πέρσαις δαΐοις versu præcedente est Persis miseris, δυστήνοις, et Persæ intelliguntur γενικῶς omnes. PAUW.

✝. 285. ΦΕΥ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΩΣ ΣΤΕΝΩ ΜΕΜΝΗΜΕΝΟΣ. *Quam*

gemo cum Athenarum reminiscor! Ejusmodi vocibus Æschylus populi Atheniensis aures mirifice delectari sciebat. SCHUTZ.

ỷ. 288. ΠΟΛΛΑΣ ΠΕΡΣΙΔΩΝ ΜΑΤΑΝ ΕΚΤΙΣΑΝ ΕΥΝΙΔΑΣ ΗΔ' ΑΝΑΝΔΡΟΥΣ. Minus opinor bene Interpres, *frustra conjuges*; debuisset reddere, *nihil tale meritas sine causa orbas viduasque.* Orbas nempe liberis parentibusve; quasdam utrisque; hoc valet εὔνις, ut recte illustrarit Schol. per ἐστερημένον, ὀρφανόν, quo et solo sensu novit Homerus, observantibus grammaticis. Vide Il. χ'. 44. et Odyss. ι'. 524. Noster in Choeph. ỷ. 245. Ἰδοῦ δὲ γέννα εὖνιν αὐτοῦ πατρός, et ỷ. 792. Πῶλος εὖνις πατρὸς φίλου. Μάταν, pro *immerito, sine causa,* habetur quoque in Agam. ỷ. 1281. Eurip. Medea, ỷ. 883. tum κτίσαι ἀντὶ τοῦ ποιεῖν frequens imprimis Æschylo. ABRESCH. Εὐνίδας hic verti debet *orbas*, non *conjuges*. Ideoque conjuges Persicas *frustra* orbas et viduas factas dixisse videtur poeta, quia ex calamitate ista nullum omnino emolumentum patriæ accesserat. HEATH. Μάταν h. l. non est immerito, sed potius *frustra, nullo effectu,* ut ỷ. 268. Nempe si Xerxes victor decessisset, acerbi quidem uxoribus matribusque tot militum occisorum jactura, sed tamen ferenda fuisset; nunc cum tot millibus hominum perditis nil nisi damnum et ignominiam lucratus esset, multo acerbior iis casus ad animum accidere debebat. SCHUTZ.

ỷ. 291. ΥΠΕΡΒΑΛΛΕΙ ΓΑΡ ΗΔΕ ΣΥΜΦΟΡΑ, ΤΟ ΜΗΔΕ ΛΕΞΑΙ. Schol. πρὸς subaudit inepte, comma post συμφορὰ delendum est; cohæret enim ὑπερβάλλει τὸ μηδὲ λέξαι, κ. τ. λ. Et negatio propter sententiam negantem ornat magis quam negat. PAUW. Negatio abundat, ut cum verbis similis potestatis compluribus, vel supplendum ὥστε. ABRESCH. Eadem est sententia ac si τὸ λέξαι et τὸ ἐρωτῆσαι pro substantivis positis, dixisset, ὑπερβάλλει γὰρ ἥδε συμφορὰ καὶ τὴν λέξιν καὶ τὴν ἐρώτησιν τοῦ πάθους, sed phrasin variavit, pro particula conjunctiva, negativam inferens, ut majorem vim adderet. Frustra se hic torserunt Pauw. et Abresch. In ὑπερβάλλει inest notio negativa, q. d. Anglice, *This calamity is so great, that* IT IS IMPOSSIBLE *either to relate or to investigate it.* Si sic capias ὑπερβάλλει, facile intelliges vim particulæ negativæ more Græco post negationem additæ. Cæterum ut hic articulus cum negativo verbo infinitivo præfigitur, sic apud Soph. Electr. ỷ. 1079. legitur,

Τό τε μὴ βλέπειν ἑτοίμα. S. BUTLER.

ỷ. 294. ΠΑΝ Δ' ΑΝΑΠΤΥΞΑΣ. Supra in Prometh. ỷ. 193.

Πάντ' ἐκκάλυψον καὶ γέγων' ἡμῖν λόγον. SCHUTZ.

ỷ. 295. ΚΑΤΑΣΤΑΣ. Glossa ἐν ἑαυτῷ γενόμενος. BRUNCK. *Animo composito et confirmato.* SCHUTZ.

ỷ. 297. ΟΣ Τ' ΕΠΙ ΣΚΗΠΤΟΥΧΙΑ ΤΑΧΘΕΙΣ ΑΝΑΝΔΡΟΝ ΤΑΞΙΝ ΗΡΗΜΟΥ ΘΑΝΩΝ. Verte, *quique sceptrigeris præfectus, cohortem, eviratam, duce destitutam, reliquit moriens.* Σκηπτοῦχοι isti non

erant *satrapæ*, aut qui supra appellabantur βασιλῆς βασιλέως ὕποχοι μεγάλε, sed revera *Eunuchi*, unde ἄνανδρον τάξιν subjungit poeta. Regii corporis apud Persas custodiam Eunuchis primus commisit Cyrus, teste Xenophonte, Cyropæd. p. 546. edit. Hutchinson. Hi satellites numero trecenti erant, et Σκηπτῦχοι appellabantur. Vide eundem ibid. p. 596. iisque primus præfuit Gadates, ipse Eunuchus, ibidem, p. 611, et 351. Vide et p. 509. HEATH. Ἄνανδρον τάξιν ἠρήμε θανὼν sic interpretor, *qui morte sua cohortem in solitudinem conjecerit, jam viro*, scil. forti imperatore *carentem, adeoque viribus fractam et imbecillem.* Ἄνδρα sæpe de imperatore et viro forti κάτ' ἐξοχὴν dici notissimum est. Omnino etiam simpliciter ἄνανδρον significare potest *viduam*, s. *viduatam*. Ita certe dignior Æschylo et Atossæ persona sensus exit, quam ex Heathii ratione, cujus observationes veræ et rectæ si per se spectentur, minime hujus loci sententiam attingunt. Nam primum, ὁ ἐπὶ σκηπτεχίᾳ ταχθεὶς non significat *sceptrigerorum cohorti præfectus*, sed potius *in imperio constitutus;* deinde cum ineptum h. l. fuisset satellitum regiorum mentionem facere, tum præsertim *eviratorum spadonum cohortem* hic nominare, prorsus absonum et minime decorum. SCHUTZ. Bene videt Schutzius indignam esse Heathii interpretationem Æschylo et Atossæ persona, et merito quærit interpres Britannus an sic ἀνάνδρες acceperit vir cl. supra, ỳ. 289. S. BUTLER.

Ibid. ΕΠΙ ΣΚΗΠΤΟΥΧΙΑι ΤΑΧΘΕΙΣ. Quidam populi indigenis floruere regibus, quorum summa Persarum imperio dependebat potestas. Sic vetus Nini, quæcunque fuerit, non una dominatio, sed fœdus erat sub Assyrio principe. Io. MULLER. Sed verbum ταχθεὶς suadet ut hæc potius, h. l. simpliciter *de imperio in exercitu* intelligamus, ut vertamus, *quis eorum qui in imperio constituti sunt?* Hi tamen sine dubio βασιλῆς erant βασιλέως ὕποχοι, itaque suo jure σκηπτῦχοι dicuntur. S. BUTLER.

ỳ. 303. ΣΙΛΗΝΙΩΝ. Cum Schol. junge Hesych. in voce Σιλῆναι. Timoxenus περὶ λιμνῶν an alibi citetur nescio: Vossius in Libr. de Histor. Græc. pro περὶ λιμνῶν scribit περὶ λιμένων, nec probo, nec improbo. Ubi μυρίας ἵππε explicat Schol. rectius legeretur, et ille scripsit forsitan ipse, ὁ ἔχων ἵππες πολλές. PAUW. Sileniæ ora erat Salaminis insulæ prærupta et scopulosa. Vide Schol. ad. h. l. Attendat vero lector, quanta dictionis varietate et copia usus fuerit Æschylus, in describendis enuntiandisque imperatorum mortibus. SCHUTZ. Pulcherrime, ut solet Dutheilius, *a été tué sur les rochers escarpés de Silène.* S. BUTLER.

ỳ. 305. ΠΗΔΗΜΑ ΚΟΥΦΟΝ ΕΚ ΝΕΩΣ ΑΦΗΛΑΤΟ. *Facili saltu ex nave desiliit.* H. e. *letali vulnere accepto præceps in mare cecidit.* Sic Cebrionem vulneratum ex curru decidentem Homerus ἀρνευτῆρι, *urinatori*, comparat, de eoque Patroclus cum acerbo irrisione, Il. Π'. 742. 745.

Ὢ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ, ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ. SCHUTZ.

Similiter Eurip. Phœniss. ℣. 1158. πυκνὰς κυβιστῆρας ἐκπεπνευκότας. Potter. ad Lycophr. ℣. 296. Obiter moneo longe præclariorem esse lectionem Marklandi, et huic etiam Æschyli loco convenientissimam, ἐκνενευκότας. S. Butler.

℣. 307. ΠΟΛΕΙ. Non tam cum Hesych. acceperim pro νέμειν, βόσκειν, quam pro πολεύειν, *circumagi*, (fluctibus sc.) Unde etiam ipse πόλος. S. Butler.

℣. 309. ΤΗΝ ΠΕΛΕΙΟΘΡΕΜΜΟΝΑ. Erravit Stanleius cum ex Hom. Hymn. IX. 4. insulam Salamina probare vellet in Veneris tutela esse. Ibi enim Homerus de Salamine Cypri urbe proculdubio loquitur; sed totum hymnum non nisi ex sex versibus constantem, tibi ante oculos sistam

Κυπρογενῆ Κυθέρειαν ἀείσομαι, ἥτε βροτοῖσι
Μείλιχα δῶρα δίδωσιν, ἐφ' ἱμέρτῳ δὲ προσώπῳ
Αἰεὶ μειδιάει, καὶ ἐφ' ἱμερτὸν φέρει ἄνθος.
Χαῖρε, θεὰ, Σαλαμῖνος ἐϋκτιμένης μεδέουσα
Καὶ πάσης Κύπρου· δὸς δ' ἱμερόεσσαν ἀοιδήν·
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο, καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

Nemini dubium esse potest quin de altera illa Salamine, h. l. cogitaverit Homerus. Locus est etiam Pindari valde memorabilis, quia et πελειάδων et Salaminis mentionem continet, ibi tamen de sidere Pleiadum agitur, non de columbis. Et tamen ipse locus aliquam notionem continere videatur, ex consecutione idearum quam vocant, ex hoc Nostri loco non plane alienam, Nem. II. 16.

——Ἐστὶ δ' ἐοικὸς
Ὀρειᾶν γε Πελειάδων—
Μὴ τηλόθεν Ὠρίωνα νεῖσθαι. Καὶ μὰν
Ἁ Σαλαμίς γε θρέψαι
Φῶτα μαχάταν
Δυνατός.

Ubi vide quæ annotata. Σαλαμῖν' ἱερὰν, ubi dicit Eurip. Troad. ℣. 1096. eam in Dianæ tutela esse, post Pausan. in Atticis, c. 36. volunt grammatici. Cereri et Proserpinæ sacram fuisse auctor est Schol. in Aristoph. Eq. ℣. 782. Θείην dixit Pythia in oraculo Atheniensibus reddito Herod. VII. 142. Πελεστόθρην· νῆσον τὴν Σαλαμινίαν vocat Hesych. qui hæc Nostri verba attulit alio loco, sine interpretatione tamen, nisi quæ manifeste alio pertineat, unde totum locum sic conjungi volunt Voss. et Arnald. Πελειοθρέμμονα νῆσον· Πελειοτρόφον νῆσον, τὴν Σαλαμῖνα. Neque apud ullos, quos sciam, auctores, insulam Salamina in Veneris tutela fuisse traditur. Asperam et saxosam fuisse insulam illam, arboribus consitam, ideoque columbarum nidis satis idoneam, in confesso est. Sed quod πελειοθρέμμων dicta sit, tanquam Veneri sacra, vix crediderim. Immo si veteri dicterio fides, non tam columbas quam anates parit, ut ex Eustathio colligere est, qui ad Il. β'. 557. parodiæ

meminit in Homericum illum versum. Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας, (vel τρισκαίδεκα) Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν τρισκαίδεκα νῆσσας. S. BUTLER.

ỳ. 310. ΚΥΡΙΣΣΟΝ. *Cornibus petierunt terram duram:* capitibus acti sunt in terram et saxa. Comicum hoc, ut et πολεῖ præcedens, alterumque πήδημα κοῦφον ἐκ νεὼς ἀφήλατο. Τὸ πρέπον non servat tragicus: nam nuntius lugens hic loquitur: pueri sentiunt, et revera nihil ridiculum magis. PAUW. Κυρίσσειν, ut *arietare* apud Latinos, primum *cornibus ferire* significat, deinde simpl. *ferire, percutere.* H. l. de cadaveribus horum imperatorum frequenter ad littora allisis capiendum.—'Ισχυρὰ χθὼν ut postea, ỳ. 319. σκληρὰ γῆ dicitur Salaminia tellus, ob aspera et saxosa littora. SCHUTZ. Vere videtur judicasse Pauwius Æschylum, h. l. scenicæ verisimilitudinis oblitum verbis usum fuisse, quæ Persarum interitum non sine contumelia atque irrisione aliqua describerent. S. BUTLER.

ỳ. 312. ΑΡΚΤΕΥΣ. Ab hoc alius 'Αρκεὺς, ỳ. 44. PAUW.

ỳ. 313. ΟΙΔΕ ΝΑΟΣ ΕΚ ΜΙΑΣ ΠΕΣΟΝ. Stanleio vertenti, *hi ex una nave ceciderunt*, favere videtur locus infra, ỳ. 967. Sed nemini non mirum videbitur tot duces eandem conscendisse navem. Non deterior est veteris Grammatici expositio ἐνικηθῆσαν ἐκ μιᾶς νηὸς τῶν 'Αθηναίων. BRUNCK. Recte vidit Schutzius hanc Schol. interpretationem ambiguitate premi, et contextui parum respondere. Itaque vel Æschylum hic a veritate rei per incuriam discessisse, vel locum aliter legendum esse existimat. (Vide Notas Varr. Critt.) Sed mihi nihil mutandum videtur. Quid vetat quin duces Persarum quatuor unam navem conscendisse dicamus? Quid vetat quin eos fractis suis navibus tandem in unam navem convenisse fingamus, unde simul perierint? Sed quid opus est ut ad has minutias abeamus? Cur in poeta historicam quæramus ἀκρίβειαν? Cæterum quædam sunt in hac tragœdia quæ haud male cum quibusdam Shakesperiani dramatis conferantur, cui titulus Henricus V. e. g. catalogum hunc interfectorum bene conferas cum Hen. V. Act. IV. Scen. ult. *This note doth tell me of ten thousand French, &c.* Bene conferas reditum Xerxis, ỳ. 912. cum ejusdem dramatis Act. IV. Scen. 1. *Mort de ma vie!—all is confounded, &c.* Recensionem copiarum et nuntii narrationem, ỳ. 337. et seqq. cum Act. IV. Scen. 3. *Of fighting men they have full threescore thousand.* Plura facile lector sibi suppeditabit. S. BUTLER.

ỳ. 314. ΧΡΥΣΕΥΣ ΜΑΤΑΛΛΟΣ. Stanl. *Aureus* Matallus: idne Χρυσεὺς; inauditum? Sic χρυσοῦς legendum esset saltem. Sed bonum est χρυσεὺς, et civem notat ex urbe Chrysa, cujus nominis urbes exstitere plures. Vide Steph. Ethnicographum; invenies ibi, quæ hic convenire queant. PAUW.

ỳ. 315. ΙΠΠΟΥ ΜΕΛΑΙΝΗΣ. 'Ο Μέταλλος Ἄραψ ἦν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὴν μέλαιναν ἵππον εἶχε· τοιοῦτοι γὰρ οἱ 'Αραβικοὶ ἵπποι. Schol. apud BRUNCK.

ỷ. 316. ΖΑΠΛΗΘΗ ΔΑΣΚΙΟΝ ΓΕΝΕΙΑΔΑ. Suidas ex Epigr. citat ζαπληθὲς ϛόμα. Petron. c. 99. *Barbis horrentibus nauta*, h. e. *hispidus*, *multibarbus*, ut loquitur Apul. Flor. I. sub princip. ABRESCH.

ỷ. 317. ΑΜΕΙΒΩΝ ΧΡΩΤΑ ΠΟΡΦΥΡΕΑι ΒΑΦΗι. *Cutis colorem mutans purpureo* sanguinis *tinctu*. Πορφύρεον αἷμα, πορφύρεον θάνατον, Homerus dixit. Fundus autem translationis e re tinctoria sumptæ in nobilissima ejusdem comparatione, Iliad. Δ'. 141. et seqq. SCHUTZ.

ỷ. 319. ΣΚΛΗΡΑΣ ΜΕΤΟΙΚΟΣ ΓΗΣ. De Salamine recte explicat Schol. Eum vide. PAUW. Quasi hospes aut inquilinus adiit Salaminem insulam, ibique periit. SCHUTZ. Immo, ideo μέτοικος dicitur, tanquam ibi semper domicilium ac sedem habiturus, sepulchrum scil. S. BUTLER.

ỷ. 320. ΑΜΙΣΤΡΙΣ. Supra ỷ. 21. est Ἀμίϛρης. Hic Ἀμίϛρης, ibi Ἄμιϛρις peccaret in legem pediam. Id certum: iidemne an diversi fuerint, incertum. PAUW.

ỷ. 321. ΑΡΙΟΜΑΡΔΟΣ ΣΑΡΔΕΣΙ ΠΕΝΘΟΣ ΠΑΡΑΣΧΩΝ. *Sardibus*, ex qua urbe erat oriundus, Thebis Ægyptiis præfectus a rege. Hæc non pugnant, ut perperam existimabat Stanleius. PAUW. Utrum hic Ariomardus idem sit qui supra Thebarum Ægyptiarum dux nominabatur ỷ. 38. an alius, definiri nequit. SCHUTZ. Probabile est Æschylum ea mente catalogum ducum in principio hujus fabulæ instituisse, ut eorum nomina potissimum recenseret qui postea perierint. Sic enim clarius patet ingens Persarum clades, quam ex nuda mentione nominum. Itaque quoties conveniunt nomina, eosdem hic significari crediderim qui supra memorantur. Sed et vide Notas Varr. Critt. S. BUTLER.

ỷ. 324. ΓΕΝΟΣ ΛΥΡΝΑΙΟΣ. Vetus Schol. gentile hoc Λυρναῖος, formatum putat ἀπὸ Λύρνης τῆς χώρας. Stephanus item: Αἰσχύλος δὲ Πέρσαις, ὡς ἀπὸ τῦ Λύρνα, ἢ Λύρνη, Λυρναῖος. Fortassis Λύρνη dicta est regio, ubi urbs Λυρνησσός. Sed Eustathius τὸ Λυρναῖος vult esse per syncopen, quasi scil. ex Λυρνησσαῖος. Nomen tamen gentile usitatum est Λυρνήσσιος. POLITUS ad illud Eustath. Il. Β'. p. 322. (690. Polit.) Ἐθνικὸν τῆς Ὁμηρικῆς Λυρνησσῦ φασὶν εὑρῆσθαι παρ' Αἰσχύλῳ, Λυρναῖος· καὶ τάχα κατὰ συγκοπήν. Ubi Abreschius non syncopen agnoscit, sed apocopen. Ut a Λυρνησσὸς per apocopen sit Λύρνη; inde Λυρναῖος. Monet etiam Hesychio Λυρνησὸν eandem esse quam Tenedon. S. BUTLER.

ỷ. 325. ΔΕΙΛΑΙΟΣ ΟΥ ΜΑΛ' ΕΥΤΥΧΩΣ. Adjectum est illud ὐ μάλ' εὐτυχῶς, ut eum planissime et miserrime periisse indicet. Simili modo et Latini et nostrates loquuntur, *not in the happiest manner possible*, h. e. miserrime. S. BUTLER.

ỷ. 329. ΤΟΙΩΝΔΕ Γ' ΑΡΧΟΝΤΩΝ. *Et hi quidem quorum mentionem feci meri principes sunt; pauca vero e multis tibi mala narro.* Nihil scil. de tot millibus equitum, peditum, nauticorum, cæsis, nihil de variis eorum calamitatibus dixerat. SCHUTZ.

ℽ. 331. ΚΑΚΩΝ ΥΨΙΣΤΑ. Ut φόβος ὕψιστος Suppl. ℽ. 488. et πημάτων ὕψιστον Lycophr. ℽ. 305. Abresch.

ℽ. 333. ΦΡΑΣΟΝ ΜΟΙ ΤΟΥΤ' ΑΝΑΣΤΡΕΨΑΣ ΠΑΛΙΝ. Eurip. ἀνελθεῖν in Phœniss. ℽ. 1213. et Ion. ℽ. 934. Εἰπεῖν ἀπ' ἀρχῆς dixit Soph. in Ajac. ℽ. 1119. quod si alterius fit impulsu hortatuque ἀναποδίσαι dicitur, Lat. *revocare*. Herod. V. 92. ἐπειρωτῶν καὶ ἀναποδίζων τὸν κήρυκα. Et Liv. VII. 2. Adde ad Cic. pro Arch. c. 8. Passerat. Abresch.

ℽ. 344. ΤΗι ΔΕ ΛΕΙΦΘΗΝΑΙ ΜΑΧΗι. Τῇδε non debet cum μάχῃ conjungi, sed seorsim sumptum verti, *hac ex parte*, id est, quod ad numerum attinet. Heath.

ℽ. 345. ΑΛΛ' ΩΔΕ ΔΑΙΜΩΝ. Cum ista hujus hominis sententia comparari potest Herodoti judicium, qui, quod multæ tum barbarorum naves fecerant, naufragii, hanc rationem affert, VIII. 13. ἐποιέετο δὲ πᾶν ὑπὸ θεοῦ, ὅκως ἂν ἐξισωθείη τῷ Ἑλληνικῷ τὸ Περσικὸν, μηδὲ πολλῷ πλεῖον εἴη. Eadem de hac re Diodori Sic. VI. 13. est opinio. Siebelis, p. 62.

ℽ. 346. ΤΑΛΑΝΤΑ ΒΡΙΣΑΣ. Transitive ut apud Themist. Orat. XX. p. 234. Τὸν μὲν ὕψου ἕλκειν τὸν δὲ κάτω βρίθειν τὸν ζυγόν. Pro *augere*, et *onerare*, Pind. Nem. Od. VIII. 31. Κινύραν ἔβρισε πλούτῳ. Abresch. Apud Homerum Jupiter fingitur fatalem populorum vel hominum sortem in trutina ponderare, ita ut quorum lanx potiori gravitate deorsum vergat, iis exitium portendatur. Sic Il. Θ'. 70. imposuerat δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο, Trojanorum nempe et Achivorum; tumque,

Ἕλκε δὲ μέσσα λαβὼν, ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν.

Eodem modo in Achillis et Hectoris certamine Il. Χ'. 210. et seqq. ubi Hectoris morti destinati lanx deprimebatur. Fieri tamen potest ut imaginem hujus trutinæ paulo aliter informaverit Æschylus. Nam si bonam fortunam Persarum et Græcorum ponderatam esse finxit, gravior lanx utique Græcorum, levior Persarum erat. Schutz. Sic et Virgil. in loco gemello, Æn. XII. 727.

Quem damnet labor, et quo vergat pondere lethum.

Sed Miltonus Par. Amiss. IV. sub fine, eam trutinæ partem in qua Satanæ sors conjecta est, leviorem facit, ad instar scil. Daniel. V. 27. Cedo tamen quis dixerit utram Æschylus trutinam graviorem esse voluerit. Satis est ut intelligamus lances inæquales, ut hæc levior, illa gravior fuerit. Levior Persarum, si virium ac victoriæ libramen fuerit, gravior si cladis et excidii. S. Butler.

ℽ. 347. ΘΕΟΙ ΠΟΛΙΝ. Atossa, quæ antea de Athenis omnia ignorabat, ut vidimus supra, hic probe scit eas Palladi esse sacras. Quid ais? hæc belle cohærent. Pauw. Vide quæ supra ad ℽ. 230. et Nott. Varr. Critt. ad h. l. S. Butler.

ỷ. 348. ΕΣΤ' ΑΡ ΑΘΗΝΩΝ ΕΣΤ' ΑΠΟΡΘΗΤΟΣ. En fidem Æschyli historicam, qui, quod tam multis illustrium auctorum testimoniis comprobatum, veritatis sibi comparavit auctoritatem, Athenas a Xerxe captas incensasque esse, idem Athenis ipsis audientibus negare sustineat! SIEBELIS, p. 63. Combusto oppido, non muris sed viris civitatem constare pulchre dicit. IO. MULLER. Eleganter Siebelim refutavit Mullerus, et illud ἄρα, *vere*, satis confirmat nihil aliud Æschylo in animo fuisse, nisi ut significaret *viris*, non *mœnibus* civitatem contineri. Præcipue adjecto γάρ, qu. d. 'Απόρθητός ἐστιν, *invicta adhuc est*, etiamsi a Xerxe incensa fuerit urbs illa, *dum* ENIM *viri supersint*, *munimento satis firmo utitur*. S. BUTLER.

ỷ. 349. ΑΝΔΡΩΝ ΓΑΡ ΟΝΤΩΝ. *Virorum enim vere virorum munimentum est tutum*. Emphasis est in ἀνδρῶν, et emphasis quoque est in ὄντων. Pueri vident, et notissimum est θνητὸς ὢν ipsis tyronibus. PAUW. Nullam hic emphasin quærendam existimo. 'Ανδρῶν ὄντων verti debet, *dum viri Athenis supersint*. HEATH.

ỷ. 352. ΠΛΗΘΕΙ ΚΑΤΑΥΧΗΣΑΣ ΝΕΩΝ. Verbum notes, cujus nulla in lexicis vestigia, præterquam ex Jacobi Epist. iii. 13. ubi in quibusdam libris καταυχᾶται pro κατακαυχᾶται lectum fuisse scribit Corn. a Lapide, cunctis nihilominus libris MSStis quorum Varr. Lectt. collegerunt VV. DD. in vulgatam conspirantibus, quam et genuinam esse puto; alterius patrocinium qui suscipere volet, habet nunc, unde vocis saltem probitatem adstruat, quæ adhuc fuit controversa. ABRESCH.

ỷ. 354. ΦΑΝΕΙΣ ΑΛΑΣΤΩΡ. Similem habes sententiam Agam. ỷ. 1509.

Φανταζόμενος δὲ γυναικὶ νεκροῦ
Τοῦδ' ὁ παλαιὸς δριμὺς ἀλάστωρ. S. BUTLER.

ỷ. 357. ΕΙ ΙΞΕΤΑΙ. Nota εἰ cum futuro indicativi, ut Eurip. Orest. ỷ. 1100. τὸν ἐχθρὸν εἴ τι τιμωρήσομαι. S. BUTLER.

ỷ. 362. ΘΕΩΝ ΦΘΟΝΟΝ. *Ignorans Deos ei victoriam*, quam de Græcis reportare sperabat, *invidere*, h. e. ei non decrevisse. Cf. Not. ad ỷ. 93. SCHUTZ.

ỷ. 365. ΤΕΜΕΝΟΣ ΑΙΘΕΡΟΣ. Sic *mundi magnum ac versatile templum*, apud Lucret. V. 1435. apud quem *cœli templa* sæpiuscule. Locutionem satis illustravit Stanl. Pulchre vero translulit Dutheilius, *où les ténébres obscurciroient la voûte céleste*. S. BUTLER.

ỷ. 368. ΑΛΛΑΣ ΔΕ. Supple, τάξαι. S. BUTLER.

ỷ. 369. ΩΣ ΕΙ — ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΝ. *Nam statutum erit*. Hoc διηγηματικὸν, præcedens μιμητικόν. Quare apud Schol. inverso ordine legendum, ἀπὸ μιμητικοῦ ἐπὶ τὸ διηγηματικόν. Mutatio est minus concinna, quia sequitur, Τοσαῦτ' ἔλεξε κάρθ' ὑπ' ἐκθύμου φρενός. PAUW.

ỷ. 371. ΠΑΣΙ ΣΤΕΡΕΣΘΑΙ ΚΡΑΤΟΣ. De præfectis forte navium

hoc tantum debet intelligi, non de tota classiariorum multitudine. Abresch. Quin hoc diserte dixerat ℣. 363. πᾶσι ναυάρχοις. S. Butler.

℣. 376. ΣΚΑΛΜΟΝ ΑΜΦ' ΕΥΗΡΕΤΜΟΝ. *Circa scalmum qui bonis remis gaudet.* Inepte Græci κώπην εὐήρετμον jungunt. Pauw.

℣. 378. ΚΩΠΗΣ ΑΝΑΞ. Stanleius observat Aristotelem culpare Euripidem, qui ἀνάσσειν adhibuerit de remigibus; verum expedit rem Eustath. ad Il. β'. 261. docens in talibus non *regis* significationem spectandam, sed quatenus in genere notet *dominum, curamque gerentem rei cujuscunque.* Sic mox ℣. 383. Ναῶν ἄνακτες. Oppian. Halieut. I. 17. σκυλάκων ἄνακτες. Adde II. 245. et Nostri Agam. ℣. 970. Necnon Spanhem. ad Aristoph. Ran. ℣. 1291. iterumque Eustath. ad Odyss. A'. p. 67. l. 45. Abresch.

℣. 379. ΕΠΙΣΤΑΤΗΣ. Schol. ἐπιστήμονα exponit, ut in Piside Suidas, ab ἐπίσταμαι, scio. Hesych. διδάσκαλον, quo sensu extat in Aristid. tom. I. p. 76. ἐδίδαξεν αὐτοὺς τὴν τέχνην τὴν ἰατρικὴν, ὁ γὰρ ἔτι εἰς Χείρωνος ᾔδει βαδίζειν ἔχοντας οἴκοι τὸν ἐπιστάτην. Adde Eustath. ad Odyss. P'. p. 641. l. 40. et Etymol. Abresch. Ὅπλων ἐπιστάτης interpretor de milite classiario; nam quemadmodum remiges metaphorice remorum ἄνακτες appellabantur, sic milites *armorum præfecti.* Schutz.

℣. 382. ΔΙΑΠΛΟΟΝ ΚΑΘΙΣΤΑΣΑΝ. Pro κατὰ διάπλοον ἵστασαν, ad transitus quibus evadere possent Græci. Respondet hoc præcedenti, Ἔκπλους φυλάσσειν καὶ πόρους ἁλιῤῥόθους. Inepte Stanl. *huc et illuc delatam disposuerunt.* Quisque ὡς ἦν τεταγμένοις ἔπλει, et ibi stare debebat in excubiis contra Græcos fugam meditantes. Pauw. Διάπλοον καθίστασαν hic poni pro κατὰ διάπλοον ἵστασαν vix ac ne vix quidem persuaderi mihi patiar, præsertim cum hoc non de navibus dicatur, sed de omni turba nautica. Procul dubio vertendum est, *navigatione occupatum tenuerunt.* Heath. Διάπλοον, h. l. adjective sumptum, significat, *navigando sine remissione intentum;* nempe, navium duces omnem populum nauticum per totam noctem ministeriis navalibus operam dare jubebant. Schutz. Διάπλοον λεὼν igitur h. l. i. q. λεὼν διαπλέοντα, ut ἀνὴρ τύραννος Eurip. Med. ℣. 698. pro ἀνὴρ τυραννεύων, vel τυραννικὸς· plurimaque ejusmodi passim obvia. S. Butler.

℣. 388. ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΝ, κ. τ. λ. Magnifica sane descriptio! Κέλαδος est *clamorque virum clangorque tubarum,* ut Virgilii verbis utamur. Hic dicitur μολπηδὸν εὐφημῆσαι, quoniam ὄρθιος νόμος certos numeros, certamque modulationem habebat, ad excitandam virtutem pugnantium, hostesque terrendos compositam. Sed quanquam h. l. hujus ὀρθίου νόμου quædam descriptio continetur, non tamen in iis quæ statim sequuntur, vocabulum ὄρθιον adjectivi loco, ita ut νόμον supplendum sit; sed potius adverbialiter positum accipio, et ὄρθιον ἀνταλαλάζειν interpretor *intentissima voce resonare,* vel *reclamare.* Schutz. Κέλαδος est clamor ille militaris quo animos accendebant, alacrioresque ad pugnam reddebant. Quo sensu et verbo κελαδεῖν sæpius utitur Homerus. Hinc etiam ab

alacri venantum clamore Diana perpetuo epitheto κελαδεινὴ eidem dicitur. Idem et ἀλαλαγμὸς, unde mox Echo ἀνταλαλάζειν dicitur. Nobilissimus autem est hic Nostri locus, quocum nihil uspiam apud poetas inveneris, quod veritate ac pulchritudine imaginum, ornatu verborum, rerum magnitudine, certare possit. S. BUTLER.

ỳ. 393. ΦΥΓΗι ΠΑΙΑΝ' ΕΦΥΜΝΟΥΝ. Ut ὀλολογμὸν ἐφυμνεῖν in Choeph. ỳ. 383. et τὶ χθονὶ Eumen. ỳ. 905. ABRESCH. Φυγῇ regitur ab ἐπὶ in ἐφυμνεῖν, quod latuisse videtur Pauwium. HEATH.

ỳ. 395. ΠΑΝΤ' ΕΚΕΙΝ' ΕΠΕΦΛΕΓΕΝ. *Omnes Græcos accendebat.* IS. CASAUB. Lycophr. ỳ. 249. Καταίθει γαῖαν Ἄρης, ubi vide Not. Canter. Adde Sept. Theb. ỳ. 292. ABRESCH. Frequens in poetis verbi φλέγειν usus metaphoricus. Sept. Theb. ỳ. 292. Eurip. Phœniss. ỳ. 248. Ἄρης αἷμα δάϊον φλέγει. E Græcis mutuatus est Virg. cum alibi tum Æn. V. 895.

Clamore incendunt cœlum Troesque Latinique.

Et IX. 500. de Euryali matre,

Illam incendentem luctus Idæus et Actor
Corripiunt.

Πολυδάκρυτον Ἀΐδα γόον φλέγουσαν, ut ait Comicus Thesmoph. ỳ. 1050. Bacchylides in Analectis nostris, tom. I. p. 151. inter pacis laudes illud recenset, quod,

Συμποσίων ἐρατῶν βρίθοντ' ἀγυιαὶ,
Παιδικοί θ' ὕμνοι φλέγονται.

Soph. Ajac. ỳ. 196. ἄταν οὐρανίαν φλέγων. Nec absimile est illud Œd. Tyr. ỳ. 187. Παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος. BRUNCK. Recte Brunckius; hanc tamen metaphoram originem traxisse crediderim, a belli signo, e facibus jactis, ante tubas inventas usitato. Cf. Eurip. Phœniss. ỳ. 1392.

Ἐπεὶ δ' ἀφείθη, πυρσὸς ὡς, Τυρσηνικῆς
Σάλπιγγος ἠχὴ, σῆμα φοινίου μάχης. S. BUTLER.

ỳ. 396. ΡΟΘΙΑΔΟΣ. Ῥόθος est *undarum strepitus.* Κώπη ῥοθιὰς eleganter strepitum undarum remis allisarum exprimit. Similiter poeta popularis noster Collins in ode pulcherrima,— "*The dashing oar.*" S. BUTLER.

Ibid. ΞΥΝΕΜΒΟΛΗι. Ξυνεμβολῇ non est, *cum incursu,* sed exprimit remorum percussionem ab omnibus eodem momento factam. Remigibus enim in remis impellendis suos numeros, certosque percussionum modos fuisse, inter omnes constat. Ἐκ κελεύσματος, vel *audito celeusmate,* vel *secundum celeusma,* ut Sept. Theb. ỳ. 860. in dictione allegorica ex remigandi negotio petita, κατ' οὖρον γόων ἐρέσσετ. Celeustes, qui Ovid. Metam. III. 629.

——requiemque modumque
Voce dubat remis,——

hortator idem a Latinis dictus, vel *pausarius*, media in puppi stabat. Ita Sil. Ital. VI. 361.

——mediæ stat margine puppis
Qui voce alternos nautarum temperet ictus,
Et remis dictet sonitum, pariterque relatis
Ad numerum plaudat resonantia cærula tonsis.
SCHUTZ.

ỳ. 399. ΔΕΞΙΟΝ ΚΕΡΑΣ. Id obtinebant Æginetæ et Megarenses; Athenienses et Lacedæmonii sinistrum, ut opponerentur Phœnicibus. Diodor. p. 251. Is. CASAUB. Hæc narrationis pars Atheniensium aures gratissimo sensu mulcere debuit. SCHUTZ. Persæ veniebant e Phalero, Græci Eleusine. Dextrum Græcæ classis cornu Salaminæ proximum tenebant Athenienses, lævum oram Atticam tangens Lacedæmonii cum Æginetis et Megarensibus. Ad sinistram barbaræ classis stabant Phœnices oppositi Atheniensibus, ad dextram Iones, adversus Lacedæmonios, Æginetas, et Megarenses collocati. Ita enim Herodotus VIII. 85. Κατὰ μὲν δὴ Ἀθηναίȣς ἐτετάχατο Φοίνικες. Οὗτοι γὰρ εἶχον τὸ πρὸς Ἐλευσῖνός τε καὶ ἑσπέρης κέρας· κατὰ δὲ Λακεδαιμονίȣς Ἴωνες· ȣ̃τοι δὲ εἶχον τὸ πρὸς τὴν ἠῶ τε καὶ τὸν Πειραιέα. Cf. *Voyage du jeune Anacharse*, tom. I. p. 225. Æschylum cum Herodoto consentire intelligitur vel e ỳ. 399. τὸ δέξιον μὲν πρῶτον κέρας ἡγεῖτο, qui honor ad Athenienses, quibus maxima pars esset navium, pertinebat, quod item Schol. ad h. l. observavit: τὸ δέξιον κέρας καὶ μέρος τὸ τȣ̃ Θεμιςοκλέȣς προηγεμόνευε τῶν ἄλλων καὶ προήρχετο, vel e ỳ. 409. Ἦρξεν ἐμβολῆς Ἑλληνικὴ ναῦς, κἀποθραύει πάντα Φοινίσσης νεὼς κόρυμβα, vel denique e ỳ. 967. et seqq. ubi Phœnices adlidi dicuntur Salaminæ littori, ergo ibi pugnantes ceciderant; id quod quæ modo exposita sunt satis declarant. Diodorus autem Siculus XI. 18. a Nostro et Herodoto ita discessit, ut Athenienses cum Lacedæmoniis in lævo cornu collocaret contra Phœnices. SIEBILIS. Si cui mirum videatur discrimen inter Herodotum et Diodorum, is mihi comparet velim descriptionem copiarum quæ cum Leonida tenuerunt Thermopylas, ab Herodoto et Diodoro institutam. In his rebus major fides Herodoto danda est, qui tanto propius ad ipsa tempora accedit, vel potius interfuit. S. BUTLER.

ỳ. 406. ΡΟΘΟΣ. *Murmur*, non autem κέλαδος. Sed fortasse haud ita consulto scripsit Æschylus. S. BUTLER.

ỳ. 407. ΟΥΚΕΤ' ΗΝ ΜΕΛΛΕΙΝ ΑΚΜΗ. Agam. ỳ. 1362. Τὸ μὴ μέλλειν δ' ἀκμή. Add. Herald. Advers. II. 17. ABRESCH. Ordo est ἀκμὴ ἦν ȣ̉κέτι μέλλειν. Ventum erat ad ipsum temporis articulum, qui omnem moram excludebat. SCHUTZ.

ỳ. 408. ΧΑΛΚΗΡΗ ΣΤΟΛΟΝ. Pro ἐμβόλῳ, *rostro navis*, ςόλον hic positum a poeta recte monuit Schol. παρὰ τὸ εἰς ὀξὺ συνεςάλθαι, κ. τ. λ.

quibus parilia scribit Hesych. cum Eustath. ad Odyss. M'. p. 494. l. 12. Pollux I. 86. distinguit inter στόλον et ἔμβολον. ABRESCH. Fieri tamen potest, ut h. l. στόλος proprie sic dictus designetur. SCHUTZ. Immo, non tantum fieri potest, sed et perquam probabile est. Cf. ℣. 416. στόλος pro instrumentis nauticis cujusvis generis ponitur, non a συστέλλω, ut volunt grammatici, sed a simpl. στέλλω *orno, apparo*. Χαλκήρης στόλος, h. l. *apparatum æneum*, h. e. *rostrum ære præfixum* denotat, ut mox ℣. 416. κωπήρης στόλος *apparatum remigandi*, h. e. *ipsos remos*, significat. S. BUTLER.

℣. 411. ΔΟΡΥ. *Lignum*, navem: ita malo. PAUW. De significatione vocis δόρυ apud poetas locis a Stanleio allatis, adde Eurip. Cyclop. ℣. 15. 19. HEATH.

℣. 412. ΡΕΥΜΑ ΠΕΡΣΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ. Ὁ ῥέων Περσικὸς στρατός· ad multitudinem magis quam impetum pertinet ῥεῦμα. Sic emphaticum etiam est, quod sequitur, ἐν στενῷ ἤθροιστο. PAUW. Ut supra ῥεῦμα φωτῶν, ℣. 88. SCHUTZ.

℣. 416. ΕΘΡΑΥΟΝ. In hoc verbo incipit apodosis, quod neglexit interpres, qui protasin verbis ὡς δὲ — παίοντ' comprehensam, ἀνανταπόδοτον fecit, vertendo, ET *fregerunt omne classis remigium*. SCHUTZ.

℣. 419. ΣΚΑΦΗ ΝΕΩΝ. Hanc periphrasin mire habuit in deliciis Euripides; e pluribus locis vide Troad. ℣. 539. et ℣. 681. Iphig. Taur. ℣. 1345. Med. ℣. 1. Adde Thucyd. I. 50. ABRESCH. Verum ex hoc ipso Thucydidis loco intelligitur hanc periphrasin non otiosa quadam συνωνυμίᾳ contineri, sed potius σκάφη νεῶν sunt *alvei navium*: iique poetico ornatu pro ipsis navibus dici possunt. Schol. Thucyd. σκάφη καλεῖ τὰ κοιλώματα τῶν νεῶν ἃ ἡμεῖς γαστέρας καλοῦμεν, cui quidem interpretationi, sed frustra, obnititur Dukerus. SCHUTZ.

Ibid. ΘΑΛΑΣΣΑ Δ' ΟΥΚΕΤ' ΗΝ ΙΔΕΙΝ. Mare non erat amplius mare facie et vultu: maris facies interierat, θάλασσα ἰδεῖν ut παῖς ἰδεῖν, κ. τ. λ. et alia id genus mille. Ἡμέρα εὐφεγγὴς ἰδεῖν paulo ante præcessit. Stephanus misere cæcutiit, (vide Notas Varr. Critt.) et Stanl. in versione expressit lectionem pessimam, quam versus Iambici modulus ad corvos ablegat. PAUW. Vera constructio est, θάλασσα οὐκετ' ἦν ὥστε τινὰ ἰδεῖν ἐκείνην, *mare non amplius existebat, quod ad visum attinet*, vel adeo ut quisquam id posset videre. HEATH.

℣. 420. ΝΑΥΑΓΙΩΝ ΠΛΗΘΟΥΣΑ ΚΑΙ ΦΟΝΟΥ. Ναυαγίων καὶ φόνου accipio sic, ut *naufragia et cædes* poetico spiritu *pro fractis navium tabulis, et cæsis hominibus* dicta sint. SCHUTZ.

℣. 424. ΩΣΤΕ ΘΥΝΝΟΥΣ Η ΤΙΝ' ΙΧΘΥΩΝ ΒΟΛΟΝ. Thynnis Persas comparat, ut Nostri imitatione, quod jam observavit Potterus, Græcos Lycophron, ℣. 381. Βόλον recte Schol. interpretatur ἄγραν. Sic βόλους ὠνεῖσθαι ἰχθύων Plut. in Libello de cap. ex inimicis utilitate, p. 91. Adde Brisson. de Verb. signif. in *Jactus*. Unde emendandus Hesych. in quo male, βόλος· θύρα. l. θήρα· Tropice Eurip. in Rhes. ℣. 730. εἰς βόλον τις ἔρχεται. ABRESCH.

Quin et eodem sensu utitur Plautus, non de aleæ tantum et retis jactu, sed de ipsa præda. Truc. IV. 3. *Verum hoc ego te mulctabo bolo, Sex talenta magna dotis demam pro ista inscitia.* Quod autem dicit nuntius Græcos remorum fragmentis Persas hic illic nantes tanquam thynnos trucidasse, id vel hodie moris est in Siculo mari, ut thynnos retibus inclusos remis ac fustibus feriendo interimant. Hesych. Ῥαχίζων· διακόπτων διὰ τὸ τὴν πρώτην καὶ μεγάλην διακοπὴν κατὰ τὴν ῥάχιν γίνεσθαι. S. Butler.

ỷ. 425. ΘΡΑΥΣΜΑΣΙΝ Τ' ΕΡΕΙΠΙΩΝ. Ἐρείπια hic sunt *naves laceræ*: sic θραύσμασιν ἐρειπίων recte junguntur. Pauw.

ỷ. 428. ΝΥΚΤΟΣ ΟΜΜ' ΑΦΕΙΛΕΤΟ. Audacter ὄμμα de nocte quæ mille habet oculos. Is. Casaub. Subaudierunt μάχην. Sed ἀφείλετο μάχην vix dicitur, et ellipsis est durissima. Quare ego hæc refero ad præcedens ἔπαιον, ἐῤῥάχιζον cum suis adjunctis. Pauw. Τὸ ἀφείλετο referri debet, tum ad proxime præcedens πελαγίαν ἅλα, tum ad Persas, qui naufragi et fluctibus jactati, a Græcis cædebantur, quorum etiam in præcedentibus fit mentio. Heath. Ut Lat. *Nox prælium diremit*, νυκτὸς ὄμμα, h. e. *Nox*, ἀφείλετο ἡμᾶς ἐκ τῆς ὄψεως τῶν Ἑλλήνων, sic enim supplendum videtur. S. Butler.

ỷ. 430. ΣΤΟΙΧΗΓΟΡΟΙΗΝ. Στοιχηγορεῖν est *rem ordine narrare*, μετὰ σπουδῆς, καὶ ἐφεξῆς, καὶ κατὰ τάξιν λέγειν, στοιχομυθεῖν, ut loquitur Schol. Hesych. Στοιχομυθεῖν. Τὸ ἐφεξῆς λέγειν, ubi vide quæ annotata. S. Butler.

ỷ. 432. ΘΑΝΕΙΝ. In fine hujus narrationis observare liceat, eam omnibus numeris absolutam ac perfectam esse. Concitata enim est gravis, brevis, dilucida; efficitque ut non narrari res, verum in conspectu tuo agi videantur. Schutz. Non multum abludit ab extremis nuntii verbis catalogus ille cæsorum apud Shaksperium, Hen. V. Act. IV. sub. fin. ubi rex subjungit:

——When without stratagem,
But in plain shock and even play of battle,
Was ever known so great, and little loss,
On one part and on th' other.——

Et paulo ante,

Here was a royal fellowship of death. S. Butler.

ỷ. 433. ΚΑΚΩΝ ΠΕΛΑΓΟΣ ΕΡΡΩΓΕΝ. Sublimi metaphora, a mari quod aggeres perfregit ducta. Schutz. Eccui non in mentem venit locutio illa Shaksperiana apud Hamlet. Act. III. Scen. 1. *A sea of troubles?* Cf. Sept. Theb. ỷ. 764. et seqq.

Κακῶν δ' ὥσπερ θάλασσα κῦμ' ἄγει. S. Butler.

ỷ. 435. ΜΗΔΕΠΩ ΜΕΣΟΥΝ ΚΑΚΩΝ. Hunc versum antea contuli cum illo ex prima tragœdia,

——οὓς γὰρ νῦν ἀκήκοας λόγους
Εἶναι δόκει σοι μηδέπω 'ν προοιμίοις. H. Steph.

ꝟ. 441. ΠΕΡΣΩΝ ΟΣΟΙΠΕΡ. Vide quam diligenter omnia colligat, quæ luctum exaugere possint. Laudat enim cæsos a corporis vigore, ab animi virtute, a nobilitate, a fide in regem; jamque eos non paucos sed omnes, non simpliciter occubuisse, sed miserabiliter ærumnosissima morte periisse ait. SCHUTZ.

ꝟ. 448. ΠΑΝ ΕΜΒΑΤΕΥΕΙ. H. e. *frequentat, habitat.* Verbum est τῶν πολυσήμων, quanquam per omnes quas sortitur significationes facile se prodat prima et propria ingrediendi notio. Præter structuras, quas adnotavit H. Steph. in Thesauro cum casu secundo, invenio apud Soph. Œd. Tyr. ꝟ. 845. ubi ἐμβατεύειν πατρίδος Schol. exponit ἐπιβαίνειν. At ἐμβατεῦσαι πατρίδα dixit Eurip. Hec. ꝟ. 913. et πόλιν in Electr. ꝟ. 1251. ABRESCH. Ἐμβατεύειν hic est *inhabitare, incolere*, et sic apud Eurip. Heracl. ꝟ. 875.

——κλήρους δ' ἐμβατεύσεσθε χθονός.

——*Et terram quæ vobis sorte obvenit inhabitabitis.*

Speciatim dicitur de Diis, qui locum aliquem vel templum inhabitare creduntur, ut hic apud Æschylum, Soph. Œd. Col. ꝟ. 671.

——ἵν' ὁ βακχειώτας ἀεὶ
Διόνυσος ἐμβατεύει
Θείαις ἀμφιπολῶν τιθήναις.

Eurip. Rhes. ꝟ. 225.

Θυμβραῖε, καὶ Δάλιε, καὶ Λυκίας
Ναὸν ἐμβατεύων
Ἄπολλον.——

Et apud Hephæst. in fragm. p. 23. ARNALD. Animadv. p. 209. Hunc locum respexisse videtur Sophocles, apud quem in Ajac. ꝟ. 695. nautæ Salaminii sic canunt,

Ὦ Πάν, Πὰν ἁλίπλαγκτε, Κυλ-
λανίας χιονοκτύπου
Πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθ', ὦ
Θεῶν χοροποί' ἄναξ, κ. τ. λ. S. BUTLER.

ꝟ. 450. ΟΠΩΣ ΟΤΑΝ ΝΕΩΝ ΦΘΑΡΕΝΤΕΣ ΕΧΘΡΟΙ, κ. τ. λ. Interpretem vertendo τὸ φθαρέντες νεῶν *navibus privati*, non percepisse loci sensum palam est; qui si suo structuræ ordine ponantur verba, sponte se sistet: is vero hic est, ὅπως κτείνοιεν εὐχείρωτον στρατὸν Ἑλλήνων ὅταν οἱ ἔχθροι φθαρέντες ἐκσώζοιντο τῶν νεῶν εἰς τὴν νῆσον. Itaque convertendum fuerat *ut si e navibus evaderent in insulam hostes palati*, sic quippe *oppressu atque superatu facilem Græcorum exercitum trucidarent*. *Palatos* reddidi φθαρέντας ut oportebat. Proprie, quod notum, φθείρεσθαι est *perdi, perire*, hinc venuste *vagari, palari*, διὰ τὸ τοὺς τοιούτους εὐχειρώτους εἶναι φθαρῆναί τε opportunos. Hesych. φθείρεται· πλανᾶται. Dio Chrysost. Serm. VII. p. 117. Μετὰ ταῦτα ὁ Μενέλεως χρόνον πολὺν ἐφθείρετο παντοχόσε τῆς Ἑλλάδος.

Aristid. tom. I. p. 208. μόνη ἰδέξατο τοὺς Ἴωνας φθειρομένους κατὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα. Nec aliter accipi fas est apud Soph. in Œd. Tyr. ỳ. 1515. χέρσους φθαρῆναι κἀγάμους ὑμᾶς χρεών. Ipse quippe illico ỳ. 1520. se explicat per τὸ μή σφε παρίδῃς πτωχὰς, ἀνάνδρους, ἐγγενεῖς, ἀλωμένας. ABRESCH. De constructione Abreschio assentior, de verbo φθαρέντες non item. Νεῶν φθαρέντες ἐχθροὶ ἐκσωζοίατο ponitur pro νεῶν φθαρεισῶν ἐχθροὶ ἐκσωζοίατο, h. e. σωζ. ἐκ νεῶν φθαρεισῶν. Itaque sensum loci dedit interpres immerito ab Abreschio reprehensus; sin autem voluerit νεῶν pendere a φθαρέντες, tum certe concedendum est eum minus recte syntaxin accepisse. *Perditi* erant hostes, profligatis navibus, nec salvis illis causa erat cur in insulam evadere vellent. Jam vero in locis quos attulit Abresch. ut *palandi* significationem verbo φθείρεσθαι confirmet, quis non videt non tam *palandi*, quam *male rem gerendi* notionem inesse? Sed in his immorari nolumus; tantum hujus loci sententiam indicare volumus, qui sic vertendus est, *ut, cum profligati hostes e navibus in insulam se reciperent, trucidarent superatu facilem Græcorum exercitum; suos autem servarent a marinis angustiis.* Ἐνάλιοι πόροι notant h. l. fretum inter Salamina et insulam. S. BUTLER.

ỳ. 454. ΚΑΚΩΣ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΙΣΤΟΡΩΝ. Schol. notandum monet ἱστορῶν positum ἀντὶ τοῦ νοῶν et προβλέπων, quo referri poterit Eumen. ỳ. 457. πατέρα ἱστορεῖς καλῶς. Adde Stanl. ad Sept. Theb. ỳ. 512. et sic ἱστορία pro *notitia* et *cognitione* passim obvium. Pro *videre* habes in Basil. tom. I. p. 39. et alibi *narrare* et *explorare* notat apud Lucian. Macrob. in princip. πάλαι τὸ ὄναρ ἰδὼν καὶ ἱστορήσας τοῖς φίλοις. ABRESCH.

ỳ. 458. ΩΣΤ' ΑΜΗΧΑΝΕΙΝ ΟΠΟΙ ΤΡΑΠΟΙΝΤΟ. *Ut dubitarent* nostri *quo se reciperent*. S. BUTLER.

ỳ. 465. ΚΑΚΩΝ ΒΑΘΟΣ. *Abyssum malorum*, Metaphora cum alias idonea, tum huic potissimum loco apta quod Xerxes ex alto prælium spectabat. SCHUTZ. Puerile hoc commentum Æschylo plane indignum. S. BUTLER.

ỳ. 466. ΕΔΡΑΝ ΓΑΡ ΕΙΧΕ ΠΑΝΤΟΣ ΕΥΑΓΗ ΣΤΡΑΤΟΥ. Εὐαγῆ de ὀφθαλμῷ perquam aptum est, oculus, qui duci, agi potest quaquaversum. Sed perquam durum de ἕδρᾳ, id quisque sentit. Sic tamen Æschylus, quem novimus. Ἕδρα illa hic ipse ὄχθος ὑψηλὸς, et arcte copulanda ἕδραν ὑψηλὸν ὄχθον. Stanleius perperam de sella argentea explicat; nam id plane ἀπροσδιόνυσον hic. PAUW. Ἕδραν εὐαγῆ aptissimum est. Eadem sententia apud Eurip. Suppl. ỳ. 652. habes εὐαγῆ πύργον. HEATH. Hæc explicationis causa vocabulo ἕδραν apponuntur, adeoque ἕδραν non *sellam* ipsam Xerxis, ut Stanl. existimat, sed generatim *sedem* notat. SCHUTZ. Mons ista (Ægaleus) in Wheleri tabula 7. millibus passuum a mari distat: ibi consedisse ait Herodotus Xerxem; sub monte Ægaleo nimirum, ὑπὸ τῷ ὄρεϊ, τῷ ἄντιον Σαλαμῖνος τὸ καλέεται Αἰγάλεως, ut prælium navale prospiceret, et ex ea quasi specula navium insignia internosceret. Verum de loco parum convenit. Supra

fanum Herculis, ubi fretum inter Atticam et Salaminem angustissimum est, consedisse regem, prodit Phanodemus, hoc est opinor circa Amphimaliam promontorium, ubi se in mare porrigit mons Corydalis. Ibi enim vix mille passuum trajectus hodiernus πορθμὸς ὅσον διςάδιος inquit Strabo. Contra, auctore Acestodoro, solium aureum habuit Xerxes Megaridis confinio ὑπὲρ τῶν καλυμένων κεράτων, ubi postea templum Minervæ dedicatum est, ut ex Harpocrat. et Demosthene patet. Hæc verba de saxis in mari sitis nunc *megala* et *micra Kira* accipere videtur Whelerus. Verum cum ab angustiis, in quibus commissa est pugna minus sint remota, haud facile in continentem evasisset. Præterea concessisse eum εἰς τὸν ἐνάντιον τόπον τῆς Σαλαμῖνος, et Peloponnenses τὸν πόρον μεταξὺ Σαλαμῖνος καὶ Ἡρακλείου occupasse auctor est Diodorus. Hoc est fanum Herculis, quomodo et Phanodemus. Cum parte navium in littore remansisse, ait Justinus, et testis omni exceptione major Æschylus, qui præsens aderat. Ἕδραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαγῆ ςρατοῦ Ὑψηλὸν ὄχθον ΑΓΧΙ πελαγίας ΑΛΟΣ. Ubi Schol. ὄχθον λέγει ὄρον τὸν Αἰγάλεων. Denique λόφος Αἰγάλεων erat ἐπ' ἐσχάτων τοῦ Δήμου Οἰάτιδος teste apud Sophoclis Schol. ad Œd. Col. ℣. 1052. Istro ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἀτάκτων, prope τὴν λεγομένην λείαν πέτραν WASS. ad Thucyd. II. 19.

℣. 469. ΠΑΡΑΓΓΕΙΛΑΣ. Scil. τὴν φυγὴν, quod e sequentibus anticipandum est. SCHUTZ.

℣. 472. ΩΣ ΑΡ' ΕΨΕΥΣΑΣ ΦΡΕΝΩΝ ΠΕΡΣΑΣ. Hæc nimirum est illa δολόμητις ἀπάτα, quam ℣. 96. timebat Chorus. SCHUTZ.

℣. 473. ΠΙΚΡΑΝ ΔΕ ΠΑΙΣ ΕΜΟΣ ΤΙΜΩΡΙΑΝ ΚΛΕΙΝΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΕΥΡΕ. Stanleius τιμωρίαν *ultionem* passive accipere videtur, quasi Atossa dicat Xerxem Athenarum causa in gravissimam pœnam incurrisse, quippe quas incenderit, et civium quoque supplicum stragem fecerit. Herod. VIII. 53. Nobis vero aptius videtur πικρὰν τιμωρίαν εὗρε de acerbo exitu ultionis, quam Xerxes de Athenis ob cladem Marathoniam sumere decreverat, accipi. Nam paulo post, Atossa hæc subjungit; ὧν ἀντίποινα παῖς ἐμὸς πράξειν δοκῶν Τόσονδε πλῆθος πημάτων ἐπέσπασε, *quorum* scil. apud Marathonem cæsorum *cladem cum filius meus se vindicaturum speraret, tantam calamitatum molem sibi attraxit.* SCHUTZ.

℣. 476. ΑΝΤΙΠΟΙΝΑ ΠΡΑΞΕΙΝ. *Ultionem exigere.* Cf. ℣. 473. S. BUTLER.

℣. 477. ΕΠΕΣΠΑΣΕ. Homerus ἐπισπαςὸν κακὸν vocat. IS. CASAUB.

℣. 482. ΣΤΡΑΤΟΣ Δ' Ο ΛΟΙΠΟΣ. Nempe terrestris. Sed h. l. primum mirandum est, nuntium nihil de exercitu, qui sub Mardonii auspiciis in Græcia relictus esset, dicere; quanquam aliquo modo hic scrupulus elevatur, si cum Abreschio ὁ λοιπὸς interpretemur *maxima pars, plerique reliqui.* SCHUTZ. Nihil de exercitu Mardonii loqui debuit h. l. nuntius, quem ad tristissima quæque narrandum induxit Æschylus. Sin dixisset ille multa hominum millia cum Mardonio in Græcia remansisse, aliquantum

speculæ Choro et Atossæ forte elucere potuisset, hujus tragœdiæ consilio plane aliena. S. Butler.

ỳ. 483. ΚΡΗΝΑΙΟΝ ΓΑΝΟΣ. Quid sibi velit κρηναῖον γάνος, juxta cum ignarissimis scio. Vinum ac mel hoc nomine, γάνος, interdum designari non ignoro: vide Nostrum infra ỳ. 617. Suid. et Iphig. Taur. ỳ. 633. hoc quia apibus cibus est jucundissimus, illud quia hominum corda exhilarat. *Aquam* vero *fontanam* γάνος dictum, nunquam reperio. Heath. Κρηναῖον γάνος hic, ut Lycoph. ỳ. 247. *fontem, fontanum laticem;* Schol. quidem Κρηναῖον proprium nomen existimavit, q. d. *Crenæum fontem,* quod de Dirces fonte accipiendum esset, qui forte olim κατ' ἐξοχὴν κρήνη appellatus est, unde Κρηναῖαι πύλαι inter portas Thebarum recensentur. Verum omnino præstat κρηναῖον γάνος, de quocunque fonte intelligere. Nimirum miseri milites siti pæne enecti, circum fontes oberrant; aliique, antequam accedere possent, ibidem expirant, alii dum avidius frigidam hauriunt, præsertim ex itinere æstuantes, repentina viscerum refrigeratione moriuntur Ὑπ' ἄσθματος κένοι sunt milites, *anhelatione ex cursu contracta consumpti, exhausti.* Schutz. Quicquid γάνυται, id est γάνος, omnium autem animos, præsertim sitientium, oblectat fons aquæ prosiliens. Locum, ne dubites, optime intellexit Schutz. S. Butler.

ỳ. 485. ΔΙΕΚΠΕΡΩΜΕΝ. Διεκπερῶμεν valet *magna cum difficultate pervenimus,* quod ỳ. 509. περάσαι μόγις πολλῷ πόνῳ, quem molestiæ, studii, et laboris significatum compositis addit sæpe præpositio ἐκ. Sic ἐξευρεῖν Prometh. Vinct. ỳ. 32. et 1 Pet. i. 10. περὶ ἧς σωτηρίας ἐξεζήτησαν καὶ ἐξηρεύνησαν προφῆται. Abresch.

ỳ. 486. ΔΩΡΙΔ' ΑΙΑΝ. Illam antiquam sub Œta, lutoso vicinam Cytinio. Io. Muller.

ỳ. 488. ΓΗΣ ΑΧΑΙΙΔΟΣ ΠΕΔΟΝ. Intelligitur Achaia Phthiotis, quod assecutus est Francogallus interpres. Cf. Strab. I. p. 45. IX. p. 433. Schutz.

ỳ. 489. ΠΟΛΙΣΜ'. Πόλισμα vocat ditionem, τὸ κοινόν. Is. Casaub. Vide Spanh. ad Julian. p. 277. Abresch. Larissa qua per antiquam Achaiam iter. Io. Muller.

Ibid. ΥΠΕΣΠΑΝΙΣΜΕΝΟΥΣ. Vacat in hoc verbo paucisque aliis præpositio ὑπὸ, non imminuit; quod monemus, ne quis eam connectendam existimet cum ἐδέξαντο. Noster iterum Choeph. ỳ. 577. Ἐριννὺς φόνυ ὐχ' ὑπεσπανισμένη. Cf. Suid. in Ὑποσπανίζειν. Abresch.

ỳ. 491. ΛΙΜΩι. Fœdam famem qua in Thessalia affligebatur Persarum exercitus luculenter describit Herodotus. Idem morborum pestilentiam, imprimis dysenteriam, accessisse narrat. Schutz.

ỳ. 494. ΒΟΛΒΗΣ Θ' ΕΛΕΙΟΝ ΔΟΝΑΚΑ. De Bolbe vide Spanhem. ad Callim. Hymn. in Del. ỳ. 134. Abresch. Thucydide teste, IV. 103. ad oppidum Bromiscum in mare ingreditur. Schutz.

ỳ. 497. ΑΓΝΟΥ ΣΤΡΥΜΟΝΟΣ. Latinus interpres *limpidi*

Rectius *casti*. Hoc enim fluviis tribuitur epitheton, propter nymphas quæ eos incolere feruntur; omninoque sanctitatem iis tributam. SCHUTZ.

Ibid. ΘΕΟΥΣ ΔΕ ΤΙΣ ΤΟ ΠΡΙΝ ΝΟΜΙΖΩΝ ΟΥΔΑΜΟΥ. Τὶς hic, ut alibi ponitur pro ὅςις. Tum θεὺς νομίζειν est *Deos agnoscere*. Sic Lys. Orat. V. p. 104. sub princ. ἐπεδείξατο καὶ τοῖς Ἕλλησιν, ὅτι θεὺς ὃ νομίζει. Xenoph. Memorab. I. init. ἀδικεῖ (ὁ Σωκράτης) ὃς ἡ πόλις νομίζει θεὺς ὃ νομίζων. ABRESCH. Persæ atheismi insimulabantur ab his qui Dei fidem sine imagine suisque fabulis nullam putabant. Eadem iniquitate Mohammedis discipuli, divinæ unitatis ardentissimi pugiles, a multis imperii Byzantini bellorumque quæ sacra dicimus scriptoribus, ne dicam in occidentalium chronicis et versibus, idolatriæ postulati sunt. IO. MULLER.

ỷ. 498. ΤΟΤ' ΗΥΧΕΤΟ ΛΙΤΑΙΣΙ. Ηὔχετο λιταῖς dixit pro λίτας. His verbis enim accusativi cognati adponi solent, et si Eustath. ad Il. Α'. p. 45. aliisque credimus grammaticis, Atticum est. Neque tamen inusitatus prorsus dativus; imprimis apud Scriptores Sacros, quod nonnulli in Hebraismis censent. Sic quod Matth. xv. 4. legimus θανάτῳ τελευτᾶν, idem habet Apollod. II. ult. et Anton. Liber. XIV. Plena locutio foret, τελευτᾶν τὸν βίον θανάτῳ. Add. Hor. Vitring. Animadv. ad Vorst. c. 7. ABRESCH. Verum, h. l. concinnius esse videtur, ηὔχετο ut absolute positum, commate sejungere, λιταῖσι autem cum προσκυνῶν connectere: tum vero quisquis etiam antea Deos non cognoverat, orabat, precibus cœlum et terram supplex venerans. SCHUTZ. Intempestivam hanc Strymonis fl. gelationem tanquam secundam Persis fugientibus interpretatur Dutheilius, *Là le ciel permit que, la nuit, une géleé extraordinaire glaçât les eaux limpides du Strymon. A ce bonheur inattendu, l'incrédule même, forcé de reconnoître les dieux, adora le ciél et la terre. Après une longue et fervente prière, l'armeé s'avança sur la glâce.* Et certe nulla videtur fuisse ratio qua fugientes Strymonem transire potuissent nisi gelato flumine. Sed id quod primum quidem bene cesserat, mox summo erat ipsorum exitio, liquefacta solis radiis glacie, autumno nondum vergente, siquidem hæc circa medium Octobrem acta reputes. Sed nescio an in verbis ἄρσε, ηὔχετο λιταῖσι, θεοκλυτῶν, insit mali potius significatio. Θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθῦσα dixit Eurip. ỷ. 211. de Medea male rem gerente. Sed judicent lectores. Saltem eventum ejus congelationis miserrimum fuisse constat. S. BUTLER.

ỷ. 502. ΠΡΙΝ ΣΚΕΔΑΣΘΗΝΑΙ ΘΕΟΥ ΑΚΤΙΝΑΣ. Verbi notio, quam Schol. propriam esse vult, per accidens est, nec unquam notat σκεδασθῆναι, ἀφανισθῆναι, et παυθῆναι, nisi ita res fuerit comparata quæ σκεδάζεται. Ut Soph. Trach. ỷ. 1006. σκεδάσαι ἀπὸ κρατὸς βλεφάρων τε ὕπνον, et ἥλιος σκεδᾷ πάχνην in Nostri Prometh. ỷ. 25. in quibus aliud significare nequit quam παῦσαι et ἀφανίσαι, proprio interim manente *spargendi* sensu. ABRESCH.

ỷ. 504. ΦΛΕΓΩΝ ΓΑΡ ΑΥΓΑΙΣ, κ. τ. λ. Prius φλέγων αὐγαῖς dicitur

γεννικῶς, et pro epitheto est. Sic non inepte sequitur θερμαίνων φλογὶ, quod cum μέσον πόρον διῆκε arctius jungendum. Ipsum διῆκε interpretes non intelligunt. Vertendum enim *diluit, in humorem dissolvit*, a δίημι διαίνω, quod satis notum. PAUW. Δίημι est *madefacio, humore aspergo*, vel *perfundo;* sed διῆκα in hoc sensu frustra, opinor, requiras. Præterea, significatio ista huic loco non convenit; non enim madefecit solum aut humore perfudit glaciem, solis ardor, quod sine ullo transeuntis exercitus periculo fieri potuit, sed penetrando prorsus *liquefecit* et *dissolvit*, qua notione verbum δίημι nunquam, quicquid dicat Pauwius, usurpatur. Διῆκε igitur est a διήκω *permeavit, penetravit*, cui verbo convenientissimum est quod sequitur, θερμαίνων φλογί. HEATH.

℣. 511. ΕΦ' ΕΣΤΙΟΥΧΟΝ ΓΑΙΑΝ. Bene Dutheilius, *est rentré en petit nombre dans ses foyers paternels.* Ἑστιοῦχος γαῖα enim terram paternam, Persiam, significat. S. BUTLER.

℣. 514. Α ΠΕΡΣΑΙΣ ΕΓΚΑΤΕΣΚΗΨΕΝ ΘΕΟΣ. Transitive ἐγκατέσκηψεν ut ℣. 742. ἐπέσκηψεν. Adde Pind. Pyth. Od. III. 104. ABRESCH.

℣. 515. Ω ΔΥΣΠΟΝΗΤΕ ΔΑΙΜΟΝ. In Soph. Œd. Col. ℣. 1614. δυσπόνητος τροφὴ est *victus cum labore et ærumnis partus.* Hic vero active potius sumitur, tanquam *malorum* auctorem Dæmonem significans. Sed forte utroque in loco satis bene vertatur ærumnosus. SCHUTZ.

℣. 516. ΠΟΔΟΙΝ ΕΝΗΛΟΥ. Injurioso pede scil. Cf. Eumen. ℣. 369. et seqq.

> Δόξαι τ' ἀνδρῶν καὶ μάλ' ὑπ' αἰθέρι σεμναὶ,
> Τακόμεναι κατὰ γᾶν μινύθουσιν ἄτιμοι
> Ἡμετέραις ἐφόδοις μελανείμοσιν,
> Ὀρχησμοῖς τ' ἐπιφθόνοις ποδός.
> Μάλα γὰρ οὖν ἁλλομένα
> Ἄγκαθεν βαρυπεσῆ
> Καταφέρω ποδὸς ἀκμάν. S. BUTLER.

℣. 520. ΦΑΥΛΩΣ ΑΥΤ' ΑΓΑΝ. *Leviter nimis*, ἄγαν φαύλως, cf. ℣. 215. et seqq. PAUW. Dubitari non potest, quin his verbis exprobret Atossa senibus falsam et nimis benignam somnii interpretationem. Respicit enim id quod ℣. 223. Chorus edixerat; ut mirum sit ad alia hic abiisse Stanleium. SCHUTZ. Φαύλως certe, h. l. *male* significat, *vos hæc quam male interpretati estis*, et sic Dutheilius, *Et vous que vous les aviez mal interpretées!* S. BUTLER.

℣. 521. ΤΗΙΔ' ΕΚΥΡΩΣΕΝ ΦΑΤΙΣ ΥΜΩΝ. Quando ita sancivit vestra oratio. Is. CASAUB.

℣. 525. ΕΠ' ΕΞΕΙΡΓΑΣΜΕΝΟΙΣ. Noster in Agam. ℣. 1388. ἕστηκ' ἔνθ' ἔπεσεν ἐπ' ἐξειργασμένοις, Soph. Ajac. ℣. 378. τί δ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις. Herod. VIII. 94. ἐπ' ἐξειργασμένοις ἐλθεῖν. Plene Æsch. in Choeph. ℣. 737. ἐπ' ἔργοις διαπεπραγμένοις. ABRESCH. *Scio quidem in re perdita, at faciam tamen.* S. BUTLER.

ỷ. 526. ΑΛΛ' ΕΣ ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ ΕΙ ΤΙ ΔΗ ΛΩΙΟΝ ΠΕΛΟΙ. *Sed faciam, si forte melius quid fuerit in posterum:* difficultas in his nulla, ἐς τὸ λοιπὸν, ita tempus respicit, ut simul respiciat res in tempore: nam ἐς τὸ λοιπὸν et ἐπ' ἐξειργασμένοις sibi opponuntur. Unde apparet ridiculum esse Schol. qui τὸ λοιπὸν de copiarum reliquis accepit. PAUW.

ỷ. 531. ΠΡΟΣΘΗΤΑΙ ΚΑΚΟΝ. Ne scil. sibi ipse Xerxes vitæ pertæsus, violentas manus inferat. SCHUTZ.

ỷ. 536. ΠΕΝΘΕΙ ΔΝΟΦΕΡΩι ΚΑΤΕΚΡΥΨΑΣ. Choeph. ỷ. 49.

Ἀνήλιοι βροτοστυγεῖς
Δνόφοι καλύπτουσι δόμους,
Δεσποτῶν θανάτοισι. SCHUTZ.

ỷ. 538. ΔΙΑ ΜΥΔΑΛΕΟΙΣ ΔΑΚΡΥΣΙ ΚΟΛΠΟΥΣ ΤΕΓΓΟΥΣ'. H. e. διατέγγουσιν, quamvis tmesi paulo longiori. S. BUTLER.

ỷ. 542. ΑΡΤΙΖΥΓΙΑΝ, κ. τ. λ. Ἀρτιζυγία est *recens copula, qua nuper demum, haud ante multos annos, viris junctæ fuerant.* In seqq. parum interest utrum λέκτρων τ' εὐνὰς ἁβροχίτωνας cum antecedentibus et verbo ἰδεῖν, an cum seqq. et participio ἀφεῖσαι jungas. Λέκτρων εὐνὰς ἁβροχιτῶνας pro εὐνὰς λέκτρων ἁβροχίτωνων, consuetudinem cum viris in lectis molliter stratis ἀφεῖσαι, *teneræ juventutis usura privatæ.* Πενθοῦσι γόοις ἀκορεστοτάτοις, *lugent insatiabili gemitu.* Vide autem quam multis modis eandem lugendi notionem elocutus sit. SCHUTZ.

ỷ. 546. ΜΟΡΟΝ ΤΩΝ ΟΙΧΟΜΕΝΩΝ ΑΙΡΩ. Αἴρειν μόρον πολυπενθῆ, ferre mortem alicujus molestissime. Is. CASAUB. Interpres Latinus Scholiastem secutus reddidit: *et ego ob fatum pereuntium suscipio explorato* luctuosum threnum. Ita ut post δὲ præpositio διὰ et in fine sententiæ θρῆνον omissum esse dicatur; quæ quidem ellipses nos minime delectant. Rectius igitur, *Et nos quoque eorum qui perierunt fatum, prorsus luctuosum, suscipimus.* Δοκίμως *vere, prorsus.* SCHUTZ. Αἴρειν δοκίμως πολυπενθῆ μόρον, f. *ciere luctum ob mortem,* quod apud Homerum ἄρχειν γόοιο. Sequitur continuo canticum flebile, quo luctum illud incendunt, ut ὕμνος δέσμιος post simile exordium, Eumen. ỷ. 322. S. BUTLER.

ỷ. 550. ΗΓΑΓΕΝ. Post ἤγαγεν et ἀπώλεσεν intelligendum λαόν. Magna autem vis est in hac appositione ἤγαγεν et ἀπώλεσεν duplicique doloris gemitu adjuncto: quæ in Antistrophe ỷ. 560. et seqq. decora cum gravitate paululum etiam immutata recurrunt. SCHUTZ.

ỷ. 552. ΠΑΝΤ' ΕΠΕΣΠΕ. Πάντα scilicet τῆς Ἀσίας, quia præter copias terrestres, tot myriadas imposuit navibus, quæ si in Asia mansissent, ea non fuisset ἐκκενωμένα. Πάντα igitur, quia ea, quæ terra ducere non poterat, duxit navibus, et sic ab ipsis postremis non abstinuit; nunc aperta est emphasis loci. PAUW. Bene Schol. ad sensum ἔπεσπε exponit ἐπεσπάσατο, quomodo et Hesych. Ἐπίσπη ἐπισπάσηται. Ejusdem nimirum sunt originis σπεῖν, σπεύδειν, σπουδάζειν, σπᾶν, et si quæ alia. Proprie ἐφέπω, *post me traho, sequi*

facio, non modo alium sed et memet, unde consectandi notio; idemque quod μεταδιώκω et μετέρχομαι, *impellor, trahorve ad sequendum*, et hinc reliqui usus, quos persequuntur lexica. ABRESCH. Πάντ' ἔπεσπε vel sic accipias ut in πάντα reticeatur λαὸν, vel ut pluraliter dictum sit πάντα, de rebus et fortunis Persarum. Posterius vero nobis h. l. potius esse videtur. SCHUTZ. *Omnia assecutus est, omnia administravit*. S. BUTLER.

℣. 554. ΤΙ ΠΟΤΕ ΔΑΡΕΙΟΣ, κ. τ. λ. Execratur maris bella. Persas continenti orbe satis habere vult. Io. MULLER. In his igitur, quæ per parenthesin interjecta sunt, comparationem instituit, inter modicam cladem a Dario in pugna Marathonia acceptam, (vide Schol. β'. a nobis editum) et ingentem illam a Xerxe, præ cujus magnitudine altera illa nihil nocuisse dicatur. Sed vide Notas Varr. Critt. S. BUTLER.

℣. 558. ΠΕΖΟΥΣ ΤΕ. Videntur ista ad Darium pertinere, pertinent autem ad Xerxem, q. d. *At filius Xerxes longe alius, quippe qui omnia perdidit*. Is. CASAUB. Πεζοὶ sunt ἐπίβαται, θαλάσσιοι, nautæ, et de solis copiis marinis hic cogitandum: sic sequens Νᾶες μὲν ἄγαγον ποποὶ appositissimum est, una cum Βαρίδεσσι ποντίαις præcedenti: Stanleius non intellexit. De ἐπιβατῶν numero vide Herodotum. PAUW.

℣. 566. ΑΜΠΕΔΙΗΡΕΙΣ. Hæc ad copias terrestres pertinent, ut præcedentia ad marinas: et rex hic pro omnibus, ubi ipse rex vix salvus evaserat, alii haud dubie perierant numero immenso; sic singula sibi constant. PAUW.

℣. 567. ΔΥΣΧΕΙΜΕΡΟΥΣ. Propter incumbentia Rhodopes juga Hæmique nives, quibus lapsus Boreas terras, alioquin satis australes, frigorum insultibus subjicit. Io. MULLER.

℣. 568. ΠΡΩΤΟΜΟΡΟΙ. Opponuntur, ni fallor, hic πρωτόμοροι, qui primo in conflictu circa Salamina occubuerunt, iis qui in transitu Strymonis perierunt, quos respicere videntur quæ modo præcesserunt. S. BUTLER.

℣. 569. ΠΡΟΣ ΑΝΑΓΚΑΝ. H. e. A necessitate fati correpti, i. e. *fataliter*. Πρὸς ἀνάγκαν hic ut πρὸς βίαν. Prometh. Vinct. ℣. 208. h. e. *violenter*. Adverbiali enim potestate quodammodo gaudent phrases istæ πρὸς βίαν, πρὸς ὕβριν, et reliqua ejusdem passim obvia. S. BUTLER.

℣. 573. ΟΥΡΑΝΙ' ΑΧΗ. Hesych. Οὐράνιον ἄχος· τὸν κονιορτὸν, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μέγα, καὶ τὸ ὑψηλόν. Priori sensu intelligunt quidem grammatici veteres in Soph. Antig. ℣. 424. et respicit eodem Eustath. ad Il. Α'. p. 114. et Β'. p. 261. Οὐράνια μέλη habetur in Nostri Suppl. ℣. 815. et Ἄτην οὐράνιον dixit Soph. in Ajac. ℣. 196. *Pro magno altove* fortasse videatur quibusdam posuisse Pindar. Pyth. I. 37. Eundem præstant usum δαίμονιος et θεῖος. Ita quæ hic οὐράνια ἄχη, mox ℣. 583. dicuntur δαιμόνια, et ℣. 748. ῥόος θεῦ, pro magno validove. Cujus generis locutiones in Sacris præsertim litteris, frequentantur. Cf. Spanh. ad Comici Plut. ℣. 674. ABRESCH. Οὐράνια ἄχη, de lamentatione clamosa, cujus

sonus ad cœlum penetrare videtur, quemadmodum Virg. Æn. II. 222. de Laocoonte, *Clamores simul horrendos ad sidera tollit.* SCHUTZ.

ỷ. 575. ΤΕΙΝΕ ΔΕ ΔΥΣΒΑΥΚΤΟΝ. Totum carmen elegiæ flebilis indolem imitatur, adeoque dolori ac tristitiæ sic immoratur, ut in eodem sensu multis modis exprimendo versetur. SCHUTZ.

ỷ. 577. ΓΝΑΜΠΤΟΜΕΝΟΙ. Γναμπτόμενοι ad eosdem pertinet, quos antea ỷ. 566. πρωτομόρους appellaverat. Piscium circumscriptio carminis sublimitatem non dedecet. SCHUTZ.

ỷ. 580. ΔΟΜΟΣ ΣΤΕΡΗΘΕΙΣ. *Uxor*, ut apud Homer. καὶ δόμος ἡμιτέλης. IS. CASAUB.

ỷ. 586. ΤΟΙ Δ' ΑΝΑ ΓΑΝ ΑΣΙΑΝ ΔΗΝ ΟΥΚ ΕΤΙ ΠΕΡΣΟΝΟΜΟΥΝΤΑΙ. Verte, *Illi vero qui terram Asiaticam incolunt, dehinc non diu Persarum legibus vivent.* HEATH. Cum Chorus ỷ. 568. de cæsis in prælio, ỷ. 577. de Persis domi relictis, qui illos lugebant, dixisset, jam etiam de Persarum subditis restabat ut diceret. SCHUTZ.

ỷ. 590. ΠΡΟΣΠΙΤΝΟΝΤΕΣ ΑΡΞΟΝΤΑΙ. *Procidere incipient:* ut solebant, simul ac regem conspicerent. PAUW. Pessime Pauwius. An Asiaticos nusquam ad id usque tempus Persarum regem procumbentes adorasse putavit vir doctus? Sed nimirum eum in errorem induxit Stanleius, qui aliud certe tunc agens scripsit, Chorum conqueri quod Græci, qui in libera se natos republica jactitabant, et regem more Persarum procumbentes, in terram adorare actum turpem ac servilem ducebant, sub ditionem Persicam non essent redacti; at revera non de Græcis haud subjugatis, sed de Asia Persarum jugum excussura, τοὶ δ' ἀνὰ γᾶν Ἀσίαν, conqueritur Chorus, οὐκ ἔτι περσονομοῦνται, δασμοφοροῦσι, *non amplius Persarum imperio parebunt, nec tributa pendent,* unde manifestum eos eatenus paruisse et tributa pependisse, quod de Græcis vere dici non poterat. Ita οὐδὲ ἄρξονται est οὐδ' ἔτι ἄρξονται, *neque amplius regentur in terra procidentes,* id est, non amplius se Persarum regi subditos, vel potius mancipia esse, adoratione ista sunt agnituri. Eodem sensu apud Eurip. Med. ỷ. 120. habemus, ὀλίγ' ἀρχόμενοι. HEATH. Reddendum, *neque ad terram procidentes parebunt;* id enim ἀρχόμενοι in exemplo ab Heathio allato, quod clarius patet ex Thucyd. III. 37. ἄκοντας ἀρχομένους, *invito parentes.* S. BUTLER.

ỷ. 591. ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΓΑΡ ΔΙΟΛΩΛΕΝ ΙΣΧΥΣ. Notari meretur locus, quia exemplum suppeditat fœminini βασίλεια extra vocem γυνὴ cum alio verbo; secus ac fieri dictitat Th. Magister, citans eum in finem βασίλεια γύναι ex ỷ. 152. et in Agam. ỷ. 84. aliis cum vocabulis genus fœmininum comprehendi tradit sub terminatione masculini; quod uti innumeris pene aliis, et fere omnibus in adjectivis fieri largimur Magistro, sic dicimus vix dari unicum, ne exceptis quidem compositis, quæ tamen censentur vulgo in fœmininum prorsus ἄκλιτα, cujus non item terminatio a masculina diversa alicubi occurrat, apud poetas imprimis; ut ἀμφιῤῥύτη,

ἀθανάτη, περιῤῥύτη, μητροφόνη, εὐθυδίκη, περισίπτη, ἐγγαία, παναρχέτη, primum apud Aristid. tom. I. p. 85. Abresch.

ỷ. 593. ΟΥΔ' ΕΤΙ ΓΛΩΣΣΑ ΒΡΟΤΟΙΣΙΝ ΕΝ ΦΥΛΑΚΑΙΣ. Cf. Agam. ỷ. 36. et quæ ibi annotata. Et rurs. ỷ. 244. et seqq. Nec abludit Psaltes, Ps. xxxix. 1. Cf. etiam Soph. Œd. Col. ỷ. 1046. et passim alibi. S. Butler.

ỷ. 596. ΖΥΓΟΝ ΑΛΚΑΣ. Notanda vox neutrius generis, τὸ ζυγὸν, quam vix agnoscit H. Stephanus in Thesauro. Nihil hic variant Codices. In Eurip. Androm. ỷ. 301. retineri debuisset quatuor optimorum Codicum lectio: οὔτ' ἂν ἐπ' Ἰλιάσι ζυγὸν ἦλθε δούλειον. Brunck. Etsi haud plane negaverim vere statuisse Brunckium, non tamen reticendum est, aliam iniri posse hujus loci constructionem, suppresso κατά· ὡς ἐλύθη, (ὁ λαὸς,) κατὰ ζυγὸν ἀρχᾶς. Sed recte, ni fallor, judicavit Brunck. S. Butler.

ỷ. 599. ΤΑ ΠΕΡΣΩΝ. Totum carmen gravissima sententia clauditur. *Et jam in agro sanguine imbuto, Ajacis insula circumflua,* (Salamine) *sitæ sunt*, ac sepultæ, *Persarum fortunæ.* Nempe post τὰ Περσῶν non σώματα sed πράγματα suppleo: id quod multo fortius et antecedentibus aptius est. Non quod simul Persarum cadavera innui negem; sed significantius erat omnem hac strage Persarum fortunam eversam notare. Schutz.

III.

ỷ. 600. ΕΜΠΟΡΟΣ ΚΑΚΩΝ. *Navigans calamitatibus.* Is. Casaub. Si hoc verum sit, huc trahendum erit illud Sept. Theb. ỷ. 764. κακῶν δ' ὥσπερ θάλασσα κῦμ' ἄγει. Sed vide Notas Varr. Critt. S. Butler.

ỷ. 604. ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ ΑΙΕΙ ΔΑΙΜΟΝ' ΟΥΡΙΕΙΝ ΤΥΧΗΣ. Noster iterum in Choeph. ỷ. 315. τύχοιμ' ἕκαθεν οὐρίσας. Eumen. ỷ. 137. αἱματηρὸν πνεῦμα ἐπουρίσασα. Plato Alcib. II. p. 42. ὅσωπερ ἂν μὴ πρῶτον ἐπουρίσῃ (ἐπουριάσῃ aliæ editt.) τὸ τῆς ψυχῆς—ἢ περὶ κτημάτων κτῆσιν, ἤ.— Propria significatione utitur Lucian. tom. II. p. 618. κούφως ἐπουριάζουσα τὴν ὀθόνην αὔρα. Soph. in Trach. ỷ. 840. τάδε ὀρθῶς ἔμπεδα κατουρίζει. ubi vide Schol. Abresch. Hunc locum male explicat Siebelis, p. 71. trahendo τὸν αὐτὸν ad *suppressum* ἄνθρωπον, non ad δαίμονα, a quo neutiquam separandum erat. S. Butler.

ỷ. 606. ΕΝ ΟΜΜΑΣΙΝ Τ' ΑΝΤΑΙΑ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΘΕΩΝ. Contra, quos dii tuentur, *eos benigno lumine,* vel πρευμενοῦς ἀπ' ὄμματος respiciunt, ut dixit Noster Suppl. ỷ. 218. S. Butler.

ỷ. 613. ΒΟΟΣ Τ' ΑΦ' ΑΓΝΗΣ. Virg. Æn. III. *Inferimus tepido spumantia cymbia lacte.* Inde *inferiarum* nomen ortum est, quod mortuorum sepulchris inferuntur; χοαί a Græcis vocantur. Turneb. Adversar. IV. 22. Quantus huic loco insit verborum ornatus profecto vides; et colloquii quidem tragici mensuram excedere videri posset; nisi h. l. inferiarum solemnitati major etiam in verbis decor bene conveniret. Schutz. Observa τὴν βοῦν, ἁγνάν hic ab Atossa vocari, quæ superstitio apud populos orientales Indiæ nunc etiam valet. S. Butler.

Ibid. ΑΦ' ΑΓΝΗΣ ΛΕΥΚΟΝ ΕΥΠΟΤΟΝ ΓΑΛΑ. Epitheta diligenter lecta; cum enim omnia, quæcunque inferiis parandis adhibebantur, pura, suavia, mitia esse oportebat, tum imprimis in lacte spectabatur puritas, color, sapor. SCHUTZ.

ỳ. 614. ΑΝΘΕΜΟΥΡΓΟΥ. Eleganter hic suppressum μελίσσης, apis e floribus opus suum conficientis σάγμα, *liquorem*. SCHUTZ. Suavissime Euripides mel dixit, Iph. Taur. ỳ. 634.

Ξουθῆς μελίσσης ἀνθεμόῤῥυτον γάνος. S. BUTLER.

ỳ. 615. ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΠΗΓΗΣ. Ut Eurip. Hippol. ỳ. 1006. παρθένον ψυχὴν dixit. Porro quam diligenter Persæ quatuor elementa, imprimis autem ignem et aquam ab omni fœditate immunes servare studuerint, docet Hydius, Hist. Relig. Vet. Pers. c. 6. p. 137. et seqq. Sed nescio an hæc sint hujus loci, ritus enim Græcos potius quam Persicos Æschylum hic attingere recte monuit Stanleius. Ut hic παρθένον πηγὴν, Latinos puram et integram aquam *virginem* dixisse monet Ruhnken. Hymn. Homer. p. 15. S. BUTLER.

ỳ. 616. ΜΗΤΡΟΣ ΑΓΡΙΑΣ ΑΠΟ, κ. τ. λ. Manifeste hæc sibi imitanda proposuit Eurip. Alcest. ỳ. 757.

Πίνει μελαίνης μητρὸς εὔζωρον μέθυ.

Parili modo Achill. Tat. I. p. 67. vitis οἴνου μήτηρ. Hinc cui amplius Hebraismi suspicio restet in Matth. xxvi. 29. legenti vinum dictum γέννημα τῆς ἀμπέλου. Imprimis cum idem γόνον ἀμπέλου vocaverit Anacreon, ipso agnoscente Vorstio de Hebraismis, N. T. Part. II. c. 23. ult. et γεννήματα de quibusvis fructibus adhiberi ex Polybio ostenderit doctissimus Raphel. ABRESCH.

ỳ. 617. ΓΑΝΟΣ. Γάνος in universum notat πᾶν ἐφ' ᾧ τις γάνυται, ut ἄγαλμα ἐφ' ᾧ ἀγάλλεται. Hinc de *aqua* supra, ỳ. 483. et sæpius apud Lycophronem. De melle in Eurip. Iphig. Taur. ỳ. 633. λάφυρα ἀρχαῖον γάνος vocat Noster Agamemn. ỳ. 588. et γάνος ἐμὸν σὺ de *amata* in Aristæn. Epist. II. 21. prope finem. ABRESCH.

ỳ. 619. ΞΑΝΘΗΣ ΕΛΑΙΑΣ. Interpres Græcus *flavam* dicit olivam vocari, quod posterior pars folii videatur porracei esse coloris. Virgilius, Æschyli epitheton secutus,

——*flavaque caput nectentur oliva*. TURNEB.

ỳ. 622. ΥΜΝΟΥΣ ΕΠΕΥΦΗΜΕΙΤΕ. Peractis inferiis cantu manes mulcere mos erat. Choeph. ỳ. 147.

Τοιαῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς τάσδ' ἐπισπένδω χόας.
Ὑμᾶς δὲ κωκυτοῖς ἐπανθίζειν νόμος,
Παῖανα τοῦ θανόντος ἐξαυδωμένας.

Hic vero necessario sequitur, ad evocandum mortuum, ὕμνος ψυχαγωγός. R. POTTER. Interpres Britannus.

ỳ. 635. ΜΑΚΑΡΙΤΗΣ. Discrimen quod statuit Schol. μακάριον inter et μακαρίτην rejicit Herald. Advers. II. 4. neque tamen pro

usu promiscuo adfert exempla. In lexicis item nil præter unicum Platonis locum adduci video. Abresch. Locum quem respicit Abresch. invenio apud Platonem, de Legg. XII. p. 947. E. ubi de ejus funere qui optimus fuerit in civitate agens, ait, ὃ τὸν μακάριον γεγονότα θέντες, κύκλῳ χώσαντες, πέριξ δένδρων ἄλσος περιφυτεύσουσι. Et quanquam ex hac evocatione Darii Xerxis patris confirmari videtur opinio magni Bentleii qui Diss. ad Phalar. p. 9. μακαρίτης tantum de nuper mortuis dici monet, (cf. item Lucian. Dial. Meretr. VI. 293. De Morte Peregr. c. 15. et Theocr. II. 70.) tamen apud Aristoph. Plut. ℣. 555. μακαρίτης βίος, non μακάριος, vita beata dicitur. Itaque non male Stanleium et Heraldum statuisse crediderim, quamvis certe concedam μακαρίτης frequentius quam μακάριος de mortuis usurpari. S. Butler.

℣. 637. ΒΑΡΒΑΡΑ. Τὰ Περσικὰ hic, ut ubique in hoc dramate; nam sic homo Græcus neglecto decoro, ut indicavimus supra: Stanleius misere ineptit; an sic unum βαλὴν fuisset in his adhibitum, idque barbariem inducere poterat? Pauw. Βάρβαρα hic nihil aliud quam *externa*, h. e. *Persica* significat, ut sæpe jam vidimus. Cf. quæ notavimus ad ℣. 187. Sed pudet me Pauwii, Stanleio sic obloquentis, qui, vel tum cum errat quidem, centum Pauwiis doctiorem se ostendit. S. Butler.

Ibid. ΣΑΦΗΝΗ, κ. τ. λ. Σαφηνῆ ad vocis intentionem, παναίολα ad ejus modulationem, αἰανῆ et δύσθροα ad lugubre et lamentabile carminis argumentum pertinet. Sensus, *Auditne me beatus ille divinus rex barbara elataque voce varius fundentem acerbas, luctuosas preces.* Schutz.

℣. 645. ΙΟΝΤ' ΑΙΝΕΣΑΤ' ΕΚ ΔΟΜΩΝ. *Permittite ire: laudate euntem,* αἰνεῖν aliquando est *assentiri*, &c. Pauw. *Dimittite e domibus vestris euntem.* Αἰνέω, παραινῶ. Hesych. Heath. Αἰνέσατε ἰέναι ἐκ δόμων. *Permittite exire; concedite ut exeat e domibus vestris.* Perperam vertit interpres, et male huc glossam Hesychii trahit Heathius. Brunck.

℣. 647. ΟΥΠΩ. Οὔπω est vel *nunquam*, vel *non*, augustiorem quam terra Persica occuluit: Interpres inepte *nondum*. Pauw. Perlubenter scire velim quid in hoc loco intersit, an οὔπω per *non*, aut *nunquam*, aut *nondum* reddatur, quod Interpreti, id est, Stanleio, ineptias imputet Pauw. Nonne quod *non* occuluit et *nunqnam* occuluit, *nondum* etiam occuluit? et contra quod *nondum* occuluit, *non* et *nunquam* occuluit? Sed fraudi nimirum viro erudito fuit propria subtilitas, cum studio ubique nimis manifesto viros se longe longeque doctiores conviciis proscindendi juncta. Heath. Recte Schutz. vertit, *qualem antehac nunquam.* S. Butler.

℣. 651. ΑΙΔΩΝΕΥΣ Δ' ΑΝΑΠΟΜΠΟΣ. Is, observante Spanhem. ad Callim. Hymn. Pallad. ℣. 130. ex Athenæo, ab Æschylo alibi fuerat dictus Ἀγεσίλαος. Abresch.

℣. 654. ΟΥΤΕ ΓΑΡ ΑΝΔΡΑΣ. XXXVI. annorum imperio, nisi felici in Indos expeditione, vano in Scythas Græcosque conatu

pacifice viguit. Io. Muller. Viros quidem bene multos Darium perdidisse in expeditione illa adversus Græcos, nemo negabit, sed non tam plane res Persarum profligavit. Cf. quæ diximus ad ℣. 555. S. Butler.

℣. 656. ΘΕΟΜΗΣΤΩΡ. Reformationi alludens, quam, fama est, Dario favente religioni patrum Zoroastrem attulisse. Io. Muller.

℣. 659. ΒΑΛΗΝ ΑΡΧΑΙΟΣ—ΒΑΣΚΕ ΠΑΤΕΡ. Vocativos junxit nominativis ut in Agam. ℣. 1090. Ἄπολλον ἀγυιεῦ τ᾽ Ἄπολλον ἐμός. Hesiod. Theog. ℣. 548. Ζεὺς κύδιστε. Soph. Œd. Colon. ℣. 1775. Ὦ πάτερ, ὦ φίλος, ὦ τὸν σκότον εἵμενος. Aristid. tom. I. p. 440. ὦ φίλε σωτήρ. Nempe ejusdem est terminationis apud Atticos uterque casus; vide Soph. Schol. ad Ajac. ℣. 957. et Servium ad Virg. Æn. I. 734. et X. 327. Abresch.

Ibid. ΒΑΛΗΝ. בעל, βῆλος, Baal, Dominus, cum terminatione Græca. Cæterum Euphorion pro Thuriis Tyrios dixerit. Io. Muller. Rectius alii suspicantur Phrygios. S. Butler.

℣. 660. ΙΘΙ, ΙΚΟΥ, ΕΛΘ᾽. Hæc synonyma fervorem desiderii pulchre declarant. Schutz.

℣. 663. ΚΡΟΚΟΒΑΠΤΟΝ. Ergo ita vetustum calceorum insigne; Byzantinorum illud gloria Cæsarum, quo perperam induto multi periere, concesso, summæ potestatis æqualitas constabat. Io. Muller.

℣. 679. ΑΜΑΡΤΙΑ. Ἁμαρτία interpretor *peccati stipendium*, ut ἀμάρτιον exponit Schol. in Agam. ℣. 546. In Sacris literis ἁμαρτία ita usurpatur, ut Matth. ix. 2. Ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι. Is. Casaub.

℣. 682. ΝΑΕΣ ΑΝΑΕΣ. *Perierunt triremes naves, nenaves naves.* Ἄναες non hoc involvit, quod jam *nullæ sint*, sed quod navium munere functæ non sint, servandi scil. militum copias. Omnino νᾶες ἄναες interpretari licet, *infaustæ naves*, ut ἄγαμος γάμος, infaustæ nuptiæ. Schutz.

IV.

℣. 683. Ω ΠΙΣΤΑ ΠΙΣΤΩΝ. Tres difficultates movent Aristophanis Grammatici ad Ran. ℣. 1061. hoc loco hujus fabulæ, quas hic ad examen revocare lubet. Prima ineptissima est; reliquæ quandam habent speciem; neque enim vox ἰανοῖ comparet, neque αὐτολεξεὶ manibus complosis Chorum quicquam verborum protulisse, legimus. Spanhemius putat pertinere hoc ad ἒ, ἒ, ἰὴ ἰὴ, et αἶ αἶ, quæ in hac fabula occurrunt. Meminisse, ni fallor, debebant Critici apud Comicum Bacchum loqui, qui vocem substituat, qua ipsum vocari mos est, χαρᾶς ἐπιλθέσης, adeoque non magis Aristophanem hic ἰανοῖ invenisse, quam nos hodie. De complosis manibus quod addit, respici puto ad ℣. 854. Ὦ πόποι ἦ μεγάλας ἀγαθᾶς τε—βιοτᾶς ἐπεκύρσαμεν, quæ eo gestu a Choro prolata possunt intelligi; adeoque pro ὦ πόποι substitutum apud Comicum ἰανοῖ. Abresch.

Ibid. Ω ΠΙΣΤΑ ΠΙΣΤΩΝ. Stanleius Græci enarratoris vestigia premens vertit, *O fida proles fidelium patrum*; mihi vero pro-

babilius videtur in hanc sententiam accipere: *O fidi fidorum dominorum consiliarii*, ut πιστῶν vel ad Darium et Xerxem simul, vel ad solum Darium pertineat, plurali δεσποτῶν quod supplendum foret, singularis numeri loco, ut fit, adhibito. SCHUTZ. At quidni, *O maxime fideles omnium, O spectatissimæ fidei*. S. BUTLER.

℣. 685. ΣΤΕΝΕΙ. Στένει ad πέδον, ut cætera, non ut Schol. ad πόλιν traxerim. Solemne enim erat manes evocantibus terram manibus pulsare adeoque Darius, *gemit* inquit, *pulsatur ac* tantum non *scinditur solum*. SCHUTZ.

℣. 693. ΕΚΕΙΝΟΙΣ ΕΝΔΥΝΑΣΤΕΥΣΑΣ ΕΓΩ. Veterum opinio erat reges qui virtute et factis excelluerant, apud inferos magna in dignitate esse, imperiumque in mortuorum simulachra seu animas exercere. Apud Sophoclem Electr. ℣ 841. Amphiaraus ὑπὸ γαίας πάμψυχος ἀνάσσει. Ulysses in Necyia Achilli ait, ℣. 481.

—— σεῖο δ' Ἀχιλλεῦ
Οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω.
Πρὶν μὲν γάρ σε ζωὸν ἐτίομεν ἶσα θεοῖσιν
Ἀργεῖοι· νῦν δ' αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν
Ἐνθάδ' ἐών, BRUNCK.

℣. 694. ΤΑΧΥΝΑ Δ' ΩΣ ΑΜΕΜΠΤΟΣ Ω ΧΡΟΝΟΥ. *Festinavi autem* ut justo tempore redire possim, adeoque *ut immunis sim a culpa moræ diutius tractæ.* Jam tum scilicet opinio invaluerat quam postea superstitiosa credulitas per magnam sæculorum seriem tenuit, animabus, quibus ut ab inferis redirent, superasque ad auras evaderent concessum esset, commeatum quasi ad clepsydram dari. SCHUTZ.

℣. 696. ΣΕΒΟΜΑΙ. Decore his verbis expressit Æschylus incredibilem illam ac pæne servilem Persarum erga reges suos reverentiam. SCHUTZ.

℣. 697. ΑΝΤΙΑ ΛΕΞΑΙ. H. e. *coram alloqui*, ut mox ℣. 703. ἄντια φάσθαι, et apud Homer. Odyss. Ο'. 376. ἄντια δεσποίνης φάσθαι. Quod sequitur περὶ τάρβει *præ timore, ob metum*, est antiptosis pro τάρβους. ABRESCH. Περὶ τάρβει hic ut περὶ φόβῳ Choeph. ℣. 32. S. BUTLER.

℣. 702. ΔΕΙΟΜΑΙ. Vide ut Æschylus in repetita pudoris et verecundiæ significatione, sententiam tamen et elocutionem apte variaverit, Χαρισάσθαι *gratificari, obsequi*, nempe ne voluntate quidem Darii se satis impelli significant ut proloquendi audaciam sumant; præsertim quum, δύσλεκτα, *infanda*, sint, quæ narrari ab illo jubentur. SCHUTZ.

℣. 710. Ο ΜΑΣΣΩΝ ΗΝ ΒΙΟΣ. Nulla inest in his tautologia tragicis inusitata, ut putabat Schutzius, vide Notas Varr. Critt. sed tantum circumlocutio qua vita describitur quam longissima: ad sententiam quod spectat affinis est illa Juven. Sat. X. 265.

Longa dies igitur quid contulit? omnia vidit
Eversa.

Quin passim habes similia. S. BUTLER.

ỷ. 716. ΔΙΑΠΕΠΟΡΘΗΤΑΙ. *Eversæ sunt* Persarum res, quam quidem hyperbolam addita clausula mollit ὡς εἰπεῖν ἔπος. SCHUTZ. Nihil hic ὑποκοριζομένη dicit Atossa. Rectius vertas, *ut uno verbo rem dicam tibi.* Et sic Schol. Noster. Α'. quem vide.—Quin jam video ipsum quoque Schutzium sic locum transtulisse in edit. 2. S. BUTLER.

ỷ. 717. ΛΟΙΜΟΥ ΣΚΗΠΤΟΣ. Soph. Œd. Tyr. ỷ. 26.

——ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
Σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν. S. BUTLER.

ỷ. 721. ΠΕΖΟΣ Η ΝΑΥΤΗΣ ΔΕ. Pro πεζὸς δὲ ἢ ναύτης, transpositione satis eleganti sed non ubique obvia. Δὲ enim etsi quartum hic occupare locum videatur, satis manifesto ad secundum refertur per conjunctionem ἤ. Cf. mox ỷ. 751. S. BUTLER.

Ibid. ΠΕΙΡΑΝ ΤΗΝΔΕ ΕΜΩΡΑΝΕΝ. Nisi ad πεῖραν subintelligi malis κατὰ, dicas hic πεῖραν eleganter pro μωρίαν haberi, q. d. Τήνδε μωρίαν ἐμώρανεν. Sed revera in accusativis istis cognatæ significationis κατὰ semper supprimitur. S. BUTLER.

ỷ. 725. ΒΟΣΠΟΡΟΝ ΚΛΕΙΣΑΙ. Eundem Bosphorum Hellesponti κλῇδα dixit Eurip. Med. ỷ. 215. S. BUTLER.

ỷ. 728. ΩΣ ΙΔΕΙΝ ΤΕΛΟΣ ΠΑΡΕΣΤΙΝ. Nam videre tandem licet. PAUW.

ỷ. 730. ΝΑΥΤΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ. Ex pugna enim Salaminia terrestres Persarum copiæ fugam capessentes, extrema omnia perpessi sunt, quarum cladem commemorat ỷ. 481. et seqq. S. BUTLER.

ỷ. 732. ΣΟΥΣΩΝ ΜΕΝ ΑΣΤΥ ΠΑΝ ΚΕΝΑΝΔΡΙΑΝ ΣΤΕΝΕΙ. Hoc est quod supra præsenserat, ỷ. 117.

——μὴ πόλις πύθη-
ται κένανδρον μέγ'
Ἄστυ Σουσίδος. S. BUTLER.

ỷ. 734. ΟΥΔΕ ΤΙΣ ΓΕΡΩΝ. Potius vertendum, *Nec senex quidem superstes.* HEATH. E proximo repetendum ἔρρει. Glossa addit ἀλλὰ πάντες οἱ νέοι. BRUNCK. Dubitavi an hic Brunckius hypercriticum ageret. Cum enim de πανωλεθρίᾳ locutus esset Æschylus, necessario sequebatur, ne senem quidem superstitem esse. Sed οἵαν ἄρ' ἥβην in versu sequente constructionem Brunckii et Glossatoris satis confirmavit. S. BUTLER.

ỷ. 736. ΜΟΝΑΔΑ ΔΕ ΞΕΡΞΗΝ, κ. τ. λ. Dario interloquente Atossa abruptum sermonem continuat versu dehinc altero, unde hujus pendet structura. Μονάδα Ξέρξην dixit eadem licentia qua Eurip. in Orest. ỷ. 270. μανιάσι λυσσήμασι, quam construendi rationem perperam ibi reprobat Schol. Similia aliquoties jam vidimus in præcedentibus. At quomodo Μονὰς Ξέρξης fugit, cui ipse Poeta paucos quosdam dat fugæ comites? Nempe perinde hoc accipiendum tanquam legeres, φυγόντα Ξέρξην ἔρημον ὀλιγοστὸν, prout

loquitur Josephus contra Appion, I. 20. Ἡττηθεὶς δὲ μάχῃ καὶ φυγὼν ὀλιγοστός.—Vel ut Herod. VI. 15. μετ' ὀλίγων συμμάχων μεμουνωμένοι, atque iterum Joseph. in vita sua c. 18. μεμονωμένος μετὰ τῶν οἰκείων. ABRESCH. Atossa hic ea refert quæ ex nuntio acceperat, cf. ℣. 299. 468. 508. Ἄσμενον, quia in tantis malis præclare secum actum putabat, si salvus ipse hostes effugeret. SCHUTZ. Sic pulcherrime, ut solet, Dutheilius, *S'est cru trop heureux de regagner le pont qui joignoit les deux continens.* S. BUTLER.

℣. 737. ΠΩΣ ΤΕ ΔΗ, κ. τ. λ. Verte, *Quam vero finem habere, et quo evadere potest hic tuus sermo? quænam salus?* HEATH.

℣. 741. ΦΕΥ ΤΑΧΕΙΑ Γ' ΗΛΘΕ ΧΡΗΣΜΩΝ ΠΡΑΞΙΣ. H. e. ὡς ταχέως γε ἐπράχθη ἃ οἱ χρησμοὶ προεμαντεύσαντο, ut ipse exponit, subdens τελευτὴν θεσφάτων. Sic πρᾶξις pro *eventu* et *fine* Pind. Olymp. I. 136. τὺ δὲ πρᾶξιν φίλαν δίδυ. Mox ηὔχουν ἐκτελευτήσειν non satis vertit accurate Interpres, αὐχεῖν nunquam quod sciam notat εὔχεσθαι *orare;* reddere debebat *sperabam, opinabar.* ABRESCH. Ad ηὔχουν glossa ἤλπιζον, ἐθάῤῥουν, ἐδόκουν κληρῶσαι. BRUNCK. Cf. etiam Prometh. Vinct. ℣. 689. S. BUTLER.

Ibid. ΧΡΗΣΜΩΝ ΠΡΑΞΙΣ. Nullam antea hujus oraculi mentionem factam esse videmus; neque vero ad evidentiam fictionis spectatorum inerat, cui aut quando istud oraculum datum esset: scire satis erat Poetam sic induxisse Darium loquentem, ut quin is serio et ex animi sententia diceret dubitandum non videretur. SCHUTZ.

℣. 745. ΝΥΝ ΚΑΚΩΝ ΕΟΙΚΕ ΠΗΓΗ. Hoc vulgo de ipsis malorum fluctibus intelligunt. Stanl. vertit, *Nunc videtur fons malorum omnibus amicis emergere.* Gallicus interpres, *Mon fils a ouvert dans cette empire une source intarissable de larmes.* Ego vero sic potius accipienda censeo. *Nunc omnibus amicis meis fons malorum inventus,* h. e. a me expositus *esse videtur.* Quo pacto πᾶσιν φίλοις ad senes choricos, πηγὴ κακῶν ad causam malorum ab ipso Dario modo declaratam pertinebit. Causas nimirum has indicaverat *primum* oraculorum prædictionem, *deinde* et Xerxis impotentiam qua exitium sibi suis quasi jumentis advexerat, *postremo* divini numinis συνέργειαν. SCHUTZ. Recte locum explicuisse videtur Schutz. Obiter moneo interpretem Gallicum, a Schutzio excitatum, esse M. Pompignan, alium a doctissimo interprete Dutheilio, toties a me laudato, qui locum tamen sic vertit minus quam solet feliciter; *Sujets chéris, j'entrevois vos maux à l'avenir. Mon fils inconsidéré en ouvre la source par sa folle audace.* S. BUTLER.

℣. 747. ΔΕΣΜΩΜΑΣΙΝ, κ. τ. λ. Δεσμώμασιν non interpretor de vinculis quæ, rupto priore ponte, Xerxes furibundus in Hellespontum, et tanquam castigandi causa demitti jussit, additis etiam, ut erat hominis insania, CCC. verberibus; (Herod. VII. 35.) nam de ista filii petulantia nihil Darius ipse audiverat, verum universe de pontis Hellesponto injecti retinaculis. Βόσφορος hic est Hellesponti synonymum. Is dicitur ῥεῖν ῥόον θεῦ sublimi

sententia, quæ nobis in memoriam revocat magnificum illud e libro Jobi carmen xxxviii. 8—11. Μετεῤῥύθμιζε ad pontem spectat quem Xerxes Hellesponto imposuerat, ita ut pars freti in Isthmum mutata esse videretur: huc referenda sunt illa Herodoti VII. 36. ἐπειδὴ δὲ ἐγεφυρώθη ὁ πόρος, κορμὸς ξύλων καταπρίσαντες καὶ ποιήσαντες ἴσους τῆς σχεδίης τῷ εὔρεϊ, κόσμῳ ἐπετίθεσαν καθύπερθε τῶν ὅπλων τοῦ τόνου· θέντες δὲ ἐπεξῆς ἐνθαῦτα αὖτις ἐπέζεύγνυον, ποιήσαντες δὲ ταῦτα ὕλην ἐπεφόρησαν· κόσμῳ δὲ θέντες καὶ τὴν ὕλην, γῆν ἐπεφόρησαν· κατανάξαντες δὲ καὶ τὴν γῆν φραγμὸν παρείρυσαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ἵνα μὴ φοβέηται τὰ ὑποζύγια τὴν θάλασσαν ὑπερορῶντα, καὶ οἱ ἵπποι. SCHUTZ.

ỿ. 749. ΚΑΙ ΠΟΡΟΝ ΜΕΤΕΡΡΥΘΜΙΖΕ. H. e. *Naturam trajectus mutavit.* Audacter, sed spiritu vere Æschyleo interpres Dutheilius, *Il a dénaturé les eaux.* S. BUTLER.

Ibid. ΠΕΔΑΙΣ ΣΦΥΡΗΛΑΤΟΙΣ. De anchoris ferreis interpretor, quibus Xerxes, teste Herodoto, pontem alligaverat. Cf. ỿ. 724. SCHUTZ.

ỿ. 750. ΠΟΛΛΗΝ ΚΕΛΕΥΘΟΝ. Vide supra ỿ. 723. ἀνύειν κέλευθον, h. e. *non emetiri viam* ut Stanleius interpretatur, sed *parare, facere.* SCHUTZ.

ỿ. 751. ΘΝΗΤΟΣ ΩΝ, ΘΕΩΝ ΔΕ ΠΑΝΤΩΝ. Hæc arcte jungenda; nam δὲ propter versum non stat suo loco, θνητὸς δὲ ὢν θεῶν πάντων scriptum fuisset solute. PAUW. Vide tamen Notas Varr. Critt. S. BUTLER.

ỿ. 754. ΑΝΘΡΩΠΟΙΣ ΓΕΝΗΤΑΙ ΤΟΥ ΦΘΑΣΑΝΤΟΣ ΑΡΠΑΓΗ. Longe facilius et planius legeretur, ἀνθρώπων γένηται τοῦ φθάσαντος ἁρπαγή· ἁρπαγὴ τοῦ φθάσαντος ἀνθρώπων. Nunc γένηται ἀνθρώποις· Jungendum, ut ἁρπαγὴ τὸ φθάσαντος apte sequatur: idque implicitum et Æschyleum. Moneo ne quis decipiatur incautus. PAUW. Observanda hic venit structura ἀνθρώποις τοῦ φθάσαντος, pro ἀνθρώπων dandi casu posito ἀντὶ τῆς γεννητικῆς Colophonio schemate. Supra ỿ. 208. δρόμῳ πτεροῖς ἐφορμαίνει ἱέραξ. Et Agam. ỿ. 587. θεοῖς λάφυρα ἐπασσάλευσαν δόμοις. Vide Lesbon. libellum περὶ σχημάτων novissimæ Ammonii editioni subjectum, p. 181. ABRESCH. Nullus hic est Colophoniæ quam vocant locus, sed hic constructio est γένηται ἀνθρώποις ἁρπαγὴ τοῦ φθάσαντος, fiat hominibus præda occupantis. In altero illo exemplo ab Abresch. allato, δρόμῳ regitur a suppresso ἐν, in tertio autem θεοῖς est dativum personæ, ἐπασσάλευσαν θεοῖς (ἐν) δόμοις (αὐτῶν.) Atque ut brevissime extra oleas vager, moneo, quod hic locus suggerit, locum illum Lucani, *Urbi pater est urbique maritus* quem citant grammatici, non revera exemplum Colophoniæ præbere, sed *urbi* ibi dativum esse rei, q. d. *urbis causa.* Hanc esse loci sententiam nemo qui contextum legerit vel tantillum dubitare potest. S. BUTLER.

ỿ. 756. ΛΕΓΟΥΣΙ Δ' ΩΣ. Vel potest accipi ut intelligit Schol. nam δὲ pro γὰρ tritum obviumque, vel est casus participii, et δ' pro δή. ABRESCH.

ỿ. 758. ΕΝΔΟΝ ΑΙΧΜΑΖΕΙΝ. Domi non foris αἰχμάζειν. Exercitationes regias intelligit, et ἀνανδρίας ὑπὸ cum ἔνδον αἰχμάζειν belle

conspirat, ut et ἐκτήσω σὺν αἰχμῇ. PAUW. Εὖδον αἰχμάζειν proverbii habet speciem, nec quicquam videtur mutandum cum Stanleio. ABRESCH. Proverbialem esse locutionem nemo dubitabit, qui h. l. illustrabit ex Pind. Olymp. XII. 19.

Υἱὲ Φιλάνορος, ἤτοι καὶ τεά κεν
Ἐνδομάχας ἅτ' ἀλέκτωρ
Συγγόνῳ παρ' ἑστίᾳ
Ἀκλεὴς τιμὰ κατεφυλλορόησε ποδῶν. S. BUTLER.

℣. 763. ΕΞΕΚΕΙΝΩΣΕΝ ΠΕΣΟΝ. Πέσον ἔργον seu πρᾶγμα dictum, ut in Agam. ℣. 32. εὖ πεσόντα τὰ τῶν δεσποτῶν. Eurip. Electr. ℣. 639. πρὸς τὸ πίπτον αὐτὸς ἐννόει. In Alcest. ℣. 1100. εἰς δέον πέσοι χάρις. Et Medea ℣. 54. τὰ δεσποτῶν κακῶς πιτνοῦντα. Necnon Pind. Olymp. Od. XII. 15. Πολλὰ ἀνθρώποις παρὰ γνώμην ἔπεσεν, ubi cf. Schol. Deinde uti hic loci κενῶσαι, sic Sept. Theb. ℣. 336. ἐκκενουμένη πόλις, supra ℣. 550. γῆ, et Suppl. ℣. 666. λοιμὸς κενοῖ πόλιν. ABRESCH. Participium πεσὸν omnino cum ἔργον jungendum, quod recte monet Schol., non cum ἄστυ. Πίπτειν enim non raro significare deprehendetur *accidere, evenire*. Lucian. de Saltat. c. 46. καθ' ἕκαστον γοῦν τῶν ἐκεῖ πεσόντων δρᾶμα τῇ σκηνῇ προκεῖται. Herod. VII. 163. καραδοκήσαντα τὴν μάχην ᾗ πεσέεται. Idem VIII. 130. ὄκῃ πεσέεται τὰ Μαρδονίου πρήγματα. Eadem quoque potestate gaudet apud Latinos verbum *cadere*. Vide J. Fr. Gronov. ad Senec. Troad. ℣. 472. HEATH.

℣. 764. ΕΞ ΟΥΤΕ. Progreditur a quo tempore mixtus Babylonio bello Lydus anteriorem Asiam secum evertit; ea vero quæ ab Haly amne Tigrin protenditur, præmium Babylonicæ victoriæ fuit. Ceterum vetustiores maximique reges interiora habuerunt. De horum imperio Persarum multa traditio est. Eam plenissime Ferdusi in Shah Nameh cecinit, vulgari stylo Mirchond exposuit; epitomen τοῦ Cazi Ahmed et Ghuffari Cazvincensis, recentissime doctissimus edidit G. Ouseley eques, Lond. 1799. Nos et a Miri Ali Shirnuwaj Dshagataice scriptam vidimus, quam Fenaj Turcice interpretatus est. Est et Ommiæ Jahjæ, filii Abdullatif, *lubb it tavarich*, sive medulla historiarum, quam a Gaulmin et Galland Latine factam, Busching luci exposuit. Res hæ, si canones statuas, Græcis historiis annisque Hebræorum valde conveniunt. Animus est complendo Æschyleo catalogo, hæc in aliquam evidentiam ponere. Lectoris veniam profamur, ne pro certo venditare videamur quæ conjectura vix assequi licet. Igitur ante Mohammedica tempora quatuor vel quinque Persarum regum familiæ fuerunt: earum ego posteriores, Arsacidas, Sassanidas, nihil hic moror. Vetustissimum nomine tenus ex antiquo scripto magnus eduxit Guil. Jones, Mahabadios quatuordecim reges, illis avis suppares, qui Noachicam calamitatem antecesserunt. Reliquos Pishdadios Chajanidasque (ACHAJMANIDAS) habemus. Hi a Cajamura usque Alexandrum annis præfuere, 3182. Sic τοῦ Bundchesch

Sacræ paginæ ex lectione τȣ̃ Ravaet (commentarii) Doctoris Bakram Shapur (apud Anquetil du Perron, qui Zindicorum voluminum id ultimum dedit.) Sic a meritissimo Ouseley editum. Tempora hæc en qua ratione nostris accommodo a Diluvio ad Macedonem.

Primo numeros Hebræos ex lectione τῶν LXX. illis antefero quos Masorethæ exhibent; quod et Patres, multique annalium scriptores (Jackson. Chronolog. Antiq.) fecerunt, et aliarum gentium historiis convenire videtur. Secundo, quod Usserio Armachano animadversum, a nato Therachi primo genito, (Gen. xx. 26.) ad editum Abraham annos ultra sexaginta puto. Tertio quos Israel in Ægypto fuit, annos quadringentos triginta (Exod. xii. 40.) non a brevi Abrahamæ peregrinatione, sed eo tempore sumo, quo princeps Jacob sedem ibi domus fixit. Quarto, tempus a Mose ad conditum templum (1 Reg. vi. 1.) ex lectione Josephi Flavii antiquiore Masorethii, et Judicum libro conveniente, annorum puto 592. Ergo,

A Diluvio ad ortum Abrahamæ anni	1132
Ad sedem Hebræorum in Ægypto	290
Ad Exodum	430
Ad quartum Salomonis, putes	592
Inde ad Alexandri fata planior historia	694
Annorum decurrit	3138

Pishdadii regnarunt	2450
Chajanidæ	732
	3182

Forsan ex tantæ antiquitatis caligine 44 annorum discrimen dono mihi fieri modesta satis petitio videri possit. Sed nolo. Cajumaræ Gulshah tempus mysticum ex primi hominis historia decurtetur. Alexandrum Philippi ad Achæmenidas nil pertinere certissimum est. Hujus annis 14, illius 30, resectis, omnia sic conveniant, ut Huschengh Pishdad a nova terræ epocha post-diluviana occipiat, Dariorum postremus eodem anno, qui Alexandro primus fuit, occumbat. Huic scio post id factum, ad septimum, non quatuordecim annum vitam viguisse: in his tamen minutiis hærere orientalis Chronologiæ peritus sine vitilitigatione sibi permitti posse vix credet.

Cæterum duo tenenda. Multa nomina regum falso putantur, cum characteres periodorum sint, queis qui imperitarint memoria traditionalis non servavit: nonnulli apud scriptores exteros superstites inveniri poterunt. Cave credas uno rege Dshemshid sextum decimum annum ultra septingentesimum, decem sæcula sub uno Zohak transacta: iste felix ævum, hic ferocientia belli

tempora designat. Quis Persam ferat, perperam nostris intellectis, ita scribentem, "in Europa primus Cæsar 523 annis," (a Pharsalico bello ad Odoachrum) "post eum medius," (omne ad recentiorem historiam tempus) "mille fere annis regnarunt." Notetur secundo, in genealogicis Orientalium historiis, superstitiose vel commode omitti nullis factis insignes, vel male gestis odiosos, temporum apud barbaros parum exactam rationem haberi. Clarissima hujus rei apud Arabas documenta: quis vel Matthæi evangelio Oziam Jorami filii dici nescit, cujus abnepos erat?

Quibus præmissis, Persarum cum Hebræis Græcisque multa consensio elucet. Annis ante Chajanidas 635, vetus regnum virtus renovavit Feriduni: ita 607 lunari anno ante Cyrum nostris, Balator imperium Assyrium mutavit; unde forsan 520 annorum numerus (restitutæ) potentiæ ab Herodoto datus. Pishdadiorum extrema Davidis regno congruunt; sane multa rerum imbecillitate tempore belli quod adversus Aram Zoba (regulum Nesibenum) gessit Israelitis heros.

Achæmenidum apud Persas ex octo sæculis nomina superant novem. Cabaden, Cambysen, Chosroen, Araspen, (Kaikobad, Kai Kawus, Kai Khosru, Lohrasp) nisi in Medorum obscuris regibus latentes nusquam invenies: quid Græcis cum Asia (Iran)? Hydaspem (Gushtasp) Zoroastris præeunte Abbate Foucher, Cyaxarem puto; bella quæ cum Scythis gessit in Orientalium traditione de Turam cognosces. Ab eo rege ineunte Persæ ad Buhmani initia 112 annos habent; Cyaxares tamen 59 annis antiquius cœpit; sed cognominis nepos pro avo sumi potuit: ille, secundus Cyaxares, annis ante Bahman 94 cœpit. Hic Cyrus, Cambyses, Darius, et Xerxes interserendi. Memoriam apud Persas bella obscuraverunt, quæ in terris parum cognitis, tandem etiam inglorie gesta fuerant. Fugitiva tamen apud Sinas colonia Persarum calculum annorum tenet, mihi ex Gaubil notum; ejus idem reperis initium fuisse cum tricennali Cyri imperio. De Bahman quin Artaxerxes Longimanus sit, non dubitatur. Homai reginam in Parysatidis potentia, seu impotentiam dicam, video. Illa in traditionis memoria mediocritati viri filiique prævaluit. Darab *ibn*, forte Darii ex ea filius Artaxerxes Mnemon erat. Quid mirum Ochi atrocia facta, Arsis breve imperium, excidisse. Sequitur Darab alter, Codomannus. Proin reges Achæmenides ita ponerem: Cabades; Cambyses I.; Chosroes; Araspes; Cyaxares; (decessores Medos omisi; quoniam varia 7 vel 9 regnorum ratio amplioris disquisitionis opus est.) Cyrus; Cambyses II.; Darius I.; Xerxes; Bahman; Artaxerxes I.; Darius II.; cujus Homai, Parysatis, conjux regina; Artaxerxes II, ibn Darab; Ochus; Arses; Darius III.

Ista delibare visum, ne de concordia historiarum desperetur, vel Hebræorum Græcorumque scriptoribus qui illis temporibus vixerunt, manca post incensas Magorum bibliothecas numerorum

factorumve aliqua traditio, bello scilicet internecivo istos labefactura, opponi posse vane credatur. Io. Muller.

ў. 764. ΜΗΔΟΣ ΓΑΡ ΗΝ Ο ΠΡΩΤΟΣ. Stanleio Æschylus multum a reliquis historicis in recensenda Persiæ regum serie discedere videtur. Verum si rem attentius disquiramus, nulla fere inter Herodotum et Æschylum discrepantia invenietur, certe non ejusmodi quam conciliare difficile sit. Primum Persarum regem Æschylus Medum dicit. Eundem nominat Suidas Μῆδος ὁ τῶν Περσῶν βασιλεύς. Est autem ille *Darius Medus* alias Astyages dictus. Quod ipse Stanl. Cedreni auctoritate confirmavit, qui p. 142. Μῆδος Δαρεῖος, inquit, καὶ Ἀςυάγης ἐλέγετο· πάππος δὲ ἦν Κύρου. Astyagis hujus s. Darii Medi filius, quem Æschylus non nominat, est Cyaxares. Ejus filius Cyrus tertius ab Æschylo numeratur. Quartus, quem non nominat, ejus filius est Cambyses: quintus Smerdis. Jam inter hunc et Darium in Æschyleo verborum contextu sextus Maraphis, septimus Artaphrenes recensentur. Stanleius hoc ita explicat, post necatum a septem conjuratis Smerdin Magum, non statim Darium regnum excepisse, sed e cæteris conjuratis nonnullos ante eum regnasse, quibus ille e medio sublatis demum imperio potitus sit. Atque in eandem fere sententiam ivit Waltherus, in singulari libello, quo hunc locum illustravit; existimans Æschylum ex antiquioribus Persicæ historiæ fontibus hausisse. Ego vero haud scio an totus hic versiculus,

Ἕκτος δὲ Μάραφις ἕβδομος δ' Ἀρταφρένης

a glossatoris potius quam Æschyli manu profectus sit. Cum nimirum septem principes Persarum ad Smerdin tollendum conjurasse notum esset, Scholiastes forte quidam ad explicanda Æschyli verba οἷς τόδ' ἦν χρέος, adjecerat septem conjuratorum nomina tribus senariis inclusa, e quibus tertius eo facilius in textum irrepere potuit, quod numerus ἕκτος ordini regum ab Æschylo enumeratorum responderet. Certe si abesset hic versiculus, nihil ad sensus orationisve absolutionem desideraretur. Præterea me offendunt duo nomina regum nude sic deinceps posita. Melius quoque illo versu deleto verba ἐγὼ πάλου τ' ἔκυρσα cum antecedentibus cohærerent, et Herodoti notioni optime convenirent. Sed nolumus huic conjecturæ diutius immorari. Schutz. Si quæ a viris doctissimis quidem, non dicam male feriatis, sed operi non parcentibus, in hunc locum commentata sunt, in unum congererem, liber profecto scribendus esset, non notula. Itaque potissimum habui lectorem ad ipsos relegare, breviter tantum h. l. recensitis eorum opinionibus. Ac primum quidem quid Scaligero, Marshamo, Stanleio visum fuerit, in notis Stanleianis plene proponitur. Sequitur Vitringa, qui in Observatt. VI. I—5. Marshamo de regno Medo-Persico disserenti adversatur; ipse autem hunc Medum non Darium, sed Phraortem putat. Conradus autem Schurfleischius nullam in

hac ῥήσει Æschylo fidem tribuendam esse existimat, quam summam tamen habet Waltherus, eumque ab ipsis Persarum principibus in Græcia vel captis vel visendi causa commorantibus multa de imperio Persico didicisse putat. Cum Marshamo faciunt scriptores Historiæ Universalis, contra eum Waltherus in Diatriba. Quin præter scriptores jam numeratos, adiri possint Hier. van Alphen. in Addend. a Dan. P. II. c. 5. Leon Offerhaus. in Spicil. Chronol. p. 270, 271. et e Gallis Freretus, in Mem. de Littérature, tom. VIII. p. 264. et seqq. XIII. p. 619. Pouilly, et de Burigny, Hist. de L'Acad. p. 62. Sed ut hanc notam suis finibus includam, adjiciam tantum seriem regum hic ab Æschylo enumeratorum. I. Medus, qui me judice erit Astyages. II. Filius ejus, h. e. Cyaxares. III. Cyrus. IV. Cambyses. V. Smerdis. VI. Septem conjurati quorum nomina plene ab Æschylo recensita partim exciderunt, Maraphis et Artaphrenes tantum hic commemorantur. VII. Post conjuratos, quibus ipse interfuit, regnum sorte excepit Darius. VIII. Xerxes. S. Butler.

Ibid. ΜΗΔΟΣ. Astyages; cujus facta, nostris dubia, majori gloria in interiori illa regione splenduerint. Io. Muller.

℣. 768. ΕΚΕΙΝΟΥ ΠΑΙΣ. Cyaxares II. Itaque Æschylus Xenophonteæ historiæ fidem adstruit; eadem libris Hebræorum potius consentit. Io. Muller.

Ibid. ΤΟΔ' ΕΡΓΟΝ ΗΝΥΣΕ. *Hoc opus perfecit*, h. e. regnum firmavit et stabilivit. Schutz. Ἡγεμονίας στρατοῦ scil. S. Butler.

℣. 774. ΩΣ ΕΥΦΡΩΝ ΕΦΥ. Scilicet Cyrus, non θεός. Εὔφρων is, cui mens bona: ὡς pro οὕτως. Pauw. *Deus enim ei non infestus erat*, non adversabatur, *quia sapiens et modestus erat*, nec Deos, ut Xerxes, (coll. ℣. 751.) negligebat. Schutz.

℣. 755. ΚΥΡΟΥ ΔΕ ΠΑΙΣ. Cambyses, Kai-kawus. Io. Muller.

℣. 776. ΜΑΡΔΟΣ. Smerdis. Io. Muller.

℣. 780. ΕΚΤΟΣ ΔΕ ΜΑΡΑΦΙΣ, ΕΒΔΟΜΟΣ Δ' ΑΡΤΑΦΡΕΝΗΣ. Hi duo forte reges unius alteriusve diei, antequam inter conjuratos de rege sorte eligendo convenerat. Tragicorum verba non debemus nimis stricte et nimis proprie accipere: sua enim exornare et exaggerare solent. De πάλῳ sequitur, et sic apparet, Darium ex Æschyli sententia regnum sibi non quæsivisse cæde. Pauw. Maraphin et Artaphernem expungere, religio; eorum historiam facere, deficiente memoria, impossibile est. Agnoscas Maraphin in Maraphio Cyri filio, quem in Hellanico penes Scholiasten vides, Artaphernes numero septem virorum erat, e quibus Magi perempti sunt. Præfuisse credo breviter illum, inauspicato; ad tempus hunc, dum gliscente licentia, variis votis diadema, suffragio septemvirali, Dario collatum esset. Æschylum cunctis reliquis eruditiorem vides; nec contemnebat altum ingenium arida, dum vera essent. Io. Muller.

℣. 781. ΠΑΛΟΥ. Allusio forsan facti, ut regnum inter VII. sorte daretur. Io. Muller.

ỷ. 784. ΩΝ ΝΕΟΣ ΝΕΑ ΦΡΟΝΕΙ. Similem ἔννοιαν habuimus in Prometh. Vinct. ỷ. 954.

Νέον νέοι κρατεῖτε, καὶ δοκεῖτε δὴ
Ναίειν ἀπενθῆ Πέργαμα. S. Butler.

ỷ. 786. ΞΥΝΗΛΙΚΕΣ. Senes Choricos alloquitur. Cf. ỷ. 683. Schutz.

ỷ. 792. ΕΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΟΠΟΝ. Pro τὸς Ἑλλήνων τόπυς, quod non tulisset versus. Mox sequitur ἐν Ἑλλάδος τόποις. Si hisce tueri velis, supra πρόσθε Σαλαμῖνος τόπων, ỷ. 447. potes. Mihi nondum displicet suspicio ibi, neque obscurum est discrimen. Pauw. Ut Eumen. ỷ. 706. Πέλοπος τόποι. Agam. ỷ. 199. Αὐλίδος τόποι. Abresch.

ỷ. 795. ΠΩΣ ΤΟΥΤ' ΕΛΕΞΑΣ. Sic et Soph. Ajac. ỷ. 271.

Πῶς τῦτ' ἔλεξας; ὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις.

Adde Philoct. ỷ. 1189. Eurip. Bacch. ỷ. 1031. Τί τῦτ' ἔλεξας; Aliud paulo est πῶς φῂς; πῶς εἶπας; ut mox ỷ. 800. Agam. ỷ. 276. Abresch.

ỷ. 797. ἈΡΟΥΜΕΝ ΣΤΟΛΟΝ. Eodem modo dictum videtur, quo Galli utuntur suo *Lever*, in phrasi *lever des soldats*. Abresch. Et sic Interpres Gallicus, *Mais si nous levions une armée leste et choisie.* S. Butler.

ỷ. 799. ΝΟΣΤΙΜΟΥ ΣΩΤΗΡΙΑΣ. Familiaris apud Nostrum locutio. Agam. ỷ. 351. 1247. S. Butler.

ỷ. 801. ΠΕΡΑι. Præsens tempus περᾷ vim h. l. habet imperfecti; Chorus enim terrestres copias vel trajecisse Hellespontum, vel etiamnum trajicere opinatur, et Brunckius in Cod. quodam reperiri testatur adscriptam glossam ἐπεράσε. Siebelis.

ỷ. 802. ΠΑΥΡΟΙ ΓΕ ΠΟΛΛΩΝ. Scil. περῶσι, quod ex antecedentibus repetendum et sensu futuri capiendum est, quoniam, quin vates per παύρυς πολλῶν reliquias, quæ a Platæensi Persarum strage in Asiam evasuræ essent significaverit, vix cadere videtur in dubitationem. Sieb. p. 86.

ỷ. 804. ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΓΑΡ ΟΥ ΤΑ ΜΕΝ ΤΑ Δ' ΟΥ. Sic 2. Cor. i. 18. Πιςὸς δὲ ὁ Θεὸς, ὅτι ὁ λόγος ἡμῶν ὁ πρὸς ὑμᾶς ὐκ ἐγένετο ναὶ καὶ ὒ. S. Butler.

ỷ. 805. ΚΕΙΠΕΡ ΤΑΔ' ΕΣΤΙ. *Et si hæc ita sunt:* nempe divinitus prædicta non partim ratos, partim incertos exitus habere, sed nihil præmonere quod frustra cadat. S. Butler.

ỷ. 806. ΚΕΝΑΙΣΙΝ ΕΛΠΙΣΙΝ. Forte hic respicitur ad vanam oraculorum interpretationem, qua sibi suisque blandiebatur Mardonius. Herod. VIII. 42. et seqq. Schutz.

ỷ. 808. ΦΙΛΟΝ ΠΙΑΣΜΑ ΒΟΙΩΤΩΝ ΧΘΟΝΙ. Graviter et acerbe dictum: *in Bœotia occubituri, ejusque solum cadaverum suorum grata,* scil. Bœotis *pinguedine infecturi.* Sic Amphiaraus Sept. Theb. ỷ. 593.

Ἔγωγε μὲν δὴ τήνδε πιανῶ χθόνα. Schutz.

Hæc igitur aliter Schutzius explicat quam Stanleius, et me judice, longe melius quidem. S. Butler.

ỷ. 809. ΚΑΚΩΝ ΥΨΙΣΤΑ. Ut supra, ỷ. 331.

Αἶ αἶ· κακῶν ὕψιστα δὴ κλύω τάδε. S. Butler.

ỷ. 810. Κ'ΑΘΕΩΝ ΦΡΟΝΗΜΑΤΩΝ. Eadem calumnia, simili ratione, imperatoribus iconoclastis, Leoni III. Constantino V. Nicophoro I. Leoni V. Theophiloque, de re tamen publica præcipue meritis, a vulgo scriptorum injecta fuit. Io. Muller.

ỷ. 812. ΠΙΜΠΡΑΝΑΙ ΝΕΩΣ. Quæ transmittendo odio sic semiruta relinquebantur, qualia ævo adhuc Antoninorum vidit Pausanias. Io. Muller.

ỷ. 815. ΤΟΙ ΓΑΡ ΚΑΚΩΣ ΔΡΑΣΑΝΤΕΣ, κ. τ. λ. Τοίγαρ κακῶς δράσαντες ὐκ ἐλάσσονα Πάσχυσι gnomicum est et gnomice profertur: Quare post πάσχυσι distinguendum est plenius. Sequentia de Persis dicuntur εἰδικῶς. Hæc vero futura sunt et patiuntur, neque malorum etiamnum jactum est fundamentum, sed illud adhuc docetur; id est, ostenditur, quomodo jaciendum sit. De malis ut de ædificio, loquitur, et cum κακῶν ὕψιστα commemorasset paulo ante, hic ait, eorum fundamentum nondum esse jactum, sed de eo adhuc agi; ut perite jactum τὰ ὕψιστα sustentare posset. Ita hæc accipienda; interpretes non intelligunt. Pauw. Ἐκπαιδεύεται Schol. illustrat per αὔξεται, et recte; notat quippe ἐκπαιδεύειν, ut simplex παιδεύειν, non tantum *instituo*, *doceo*, quod et ipsum incrementum subindicat, verum etiam *educo*, *alo*. Hesych. Παιδεύειν· τρέφειν — quo sensu extat apud Callim. Hymn. in Jov. ỷ. 34.

——Νέδη δέ σε δῶκε κομίσσαι
Κευθμὸν ἔσω Κρηταῖον, ἵνα κρύφα παιδεύοιο.

Et Eurip. Cyclop. ỷ. 275. τίς ὑμᾶς ἐξεπαίδευσεν πόλις. Abresch. Verba πάσχυσι et μέλλυσι, interveniente particula δὲ, nimis arcte cohærent, ut ad diversos homines referri possint. Iidem scilicet sunt qui patiuntur et mox passuri sunt. De Persis igitur utrumque accipiendum universis qui Xerxem in Græciam secuti erant. Horum pars jam perierat, partem manebat clades ad Platæas. Heath.

ỷ. 818. ΠΕΛΑΝΟΣ ΑΙΜΑΤΟΣΦΑΓΗΣ. Dubium non est hinc quin hauserit Eurip. in Rhes. ỷ. 430.

Ἔνθ' αἱματηρὸς πέλανος ἐς γαῖαν Σκύθης
Ἠντλεῖτο λόγχῃ, Θρήξ τε συμμιγὴς φόνῳ.

Idem Alcest. ỷ. 851.

Πρὸς αἱματηρὸν πέλανον εἶμι τῶν κάτω.

Adde Iphig. Taur. ỷ. 300. Abresch. *Sanguinis concrementum.* Quod autem Darium de clade Platæensi vaticinantem fecit poeta, id et ad chori sensum terrore ac stupore percellendum apposite,

et ad Atheniensium aures demulcendas callide excogitavit. SCHUTZ.

℣. 821. ΑΦΩΝΑ ΣΗΜΑΝΟΥΣΙΝ ΟΜΜΑΣΙΝ ΒΡΩΤΩΝ. Huic locutioni videtur quidem quædam inhærere durities, sed non ea tanta ut cum Valkenærio, Anim. ad N. T. p. 328. in ὄμμασιν vitium latere existimem, quod negavit etiam Beckius Comm. I. de interpret. Vett. Script. et Monum, &c. p. 46. Constat enim Æschylum in usu verborum sensum videndi exprimentium paulo deprehendi audaciorem, v. c. Sept. Theb. ℣. 103. κτύπον δέδορκα. ℣. 560. χεὶρ δ' ὁρᾷ τὸ δρασιμόν. Prometh. Vinct. ℣. 115. ὀδμὰ ἀφεγγής. SIEBELIS. Ἄφωνα pro ἀφώνως notissimo Hellenismo. S. BUTLER.

℣. 822. ΥΠΕΡΦΕΥ. Noster in Agam. ℣. 385.

Φλεόντων δωμάτων ὑπέρφευ.

Et Eurip. Phœniss. ℣. 553. τιμᾷς ὑπέρφευ, ubi Schol. explicat uti Hesychius, ὑπεράγαν. ABRESCH.

℣. 823. ΥΒΡΙΣ ΓΑΡ ΕΞΑΝΘΟΥΣ' ΕΚΑΡΠΩΣΕ ΣΤΑΧΥΝ ΑΤΗΣ. *Insolentia enim efflorescens spicam sceleris ferre solet, unde homo lachrymosam messem metit.* Nec veritatem præcepti, nec translationis pulchritudinem satis assequuntur qui ἄτης, h. l. interpretantur *damni,* cum sit majus aliquod *peccatum,* s. *flagitium.* Est enim opinio multum inter veteres celebrata, deum homines fastu insolentes, et contumeliosos, in majora peccata conjicere solere, unde tandem summa calamitas erumpat. Sic Νεφέλαὶ apud Aristoph. Nub. ℣. 1500. querenti seni, quod se nec opinantem deceperint, et in mala conjecerint, respondent:

Ἀεὶ ποιοῦμεν ταῦθ' ἑκάστοτ' ὅτ' ἄν τινα
Γνῶμεν πονηρῶν ὄντ' ἐραστὴν πραγμάτων,
Ἕως ἂν αὐτὸν ἐμβάλωμεν εἰς κακὸν,
Ὅπως ἂν εἰδῇ τοὺς θεοὺς δεδοικέναι. SCHUTZ.

Nequeo assentiri Schutzio, multo enim gravior et concinnior est sententia, si ἄτης *damni* reddideris. Fructus insolentiæ est damnum, messis igitur lachrymarum uberrima. Hæc certe magis videntur convenire, nam sunt qui scelere gaudent, qui damno non item. S. BUTLER.

℣. 826. ΜΕΜΝΗΣΘ' ΑΘΗΝΩΝ. Ipsos Athenienses hinc docere voluit poeta, ne nimium superbirent, ac cum rege Persarum de pace agerent, uno scilicet tum temporis invito ac repugnante Themistocle. R. POTTER. Quo Darius monito quam egregie Attici hominis adumbrabat terrorem, tam parum sapienter suam ipsius stultitiam in memoriam revocabat Atheniensibus, quos contra ille diceretur Sardis ab iis captas nuntio allato ita animo exacerbatus esse, ut ne qua ipsum ultionis caperet oblivio, apposita quaque cœna ter sibi a servo quodam dictitari juberet: Δέσποτα μέμνεο τῶν Ἀθηναίων. Herod. V. 105. SIEBELIS.

℣. 827. ΥΠΕΡΦΡΟΝΗΣΑΣ ΤΟΝ ΠΑΡΟΝΤΑ ΔΑΙΜΟΝΑ. Ὑπερ-

ASHMOLEAN MUSEUM OXFORD

φρονεῖν τὸν παρόντα δαίμονα est præsente fortuna non contentum, sed elatum ad altiora adspirare. SCHUTZ.

℣. 831. ΣΩΦΡΟΝΕΙΝ ΚΕΧΡΗΜΕΝΟΙ. Recte Schol. ὑμεῖς οἱ κεχρημένοι τῇ σωφροσύνῃ, ἢ οἱ χρήσοντες καὶ θέλοντες σωφρονεῖν. Elegans est Græcismus: Stanleius errat in versione. PAUW. Videtur Schol. duplicem agnovisse lectionem ut editur κεχρημένοι, et κεχρημένον. Utraque tam apta ad loci sensum ut digitum non verterim, utri primæ deferantur. Vulgata mens erit, ὑμεῖς κεχρημένοι τῷ σωφρονεῖν πινύσκετε αὐτόν, *Vos præditi prudentia.* Κεχρημένον si legas hoc dicet, *Vos indigentem doceri corrigique instituite.* Hesych. Ἐπινύσκειν· διδάσκειν. Cf. Spanh. ad Callim. Hymn. Dian. ℣. 152. De κεχρημένος vide ad Hesych. ABRESCH. Verti debet, *Vos quibus utile est istum dehinc temperate et prudenter se gerere.* Ut σωφρονεῖν κεχρημένοι idem sit ac σωφρονεῖν θέλοντες, aut eo sensu Græce dicatur vix mihi persuaderi patiar, nedum ut elegans sit Græcismus. HEATH.

℣. 837. ΛΑΚΙΔΕΣ ΑΜΦΙ ΣΩΜΑΤΙ ΣΤΗΜΟΡΡΑΓΟΥΣΙ. Supra, ℣. 124.

Βυσσίνοις δ' ἐν πέ-
πλοις πέσῃ λάκις.

Cf. item Suppl. ℣. 126. Στημοῤῥαγεῖν vox est Æschylei cothurni, qua rem tenuem nobilitavit, στημόνα *effundunt, emittunt,* interpretatur Pauw. est autem, στήμων stamen, h. e. fila recta quibus subtemen immittitur: hinc vide quam pulchre locum expresserit Dutheilius; *Ses magnifiques habits, déchirés dans l'excés de la douleur, n'offrent point que des lambeaux.* S. BUTLER.

℣. 839. ΑΛΛ' ΑΥΤΟΝ. Convenientia personis cum alias plerumque, tum hic imprimis reddidit Æschylus. Senibus enim, ut monendo corrigerent Xerxem, matri ut blandis verbis consolaretur, præcipientem Darium induxit. Id enim est πραΰνειν, animi dolorem mitigare ac mollire. SCHUTZ.

℣. 840. ΜΟΝΗΣ ΓΑΡ, ΟΙΔΑ, ΣΟΥ ΚΛΥΩΝ ΑΝΕΞΕΤΑΙ. Hoc paulo aliter ac vulgo solent accipio. Stanleius participium κλύων arctissime cum ἀνέξεται connectens reddidit. Novi enim quod te solum audire sustinebit. At si solam matrem auditurum esse Xerxem Darius noverat, frustra senibus imperaverat ut eum hortando melius in posterum sapere docerent. Itaque κλύων ab ἀνέξεται sejungendum puto, ita ut hoc quidem vel absolute positum sit, vel intelligatur omissum ζῆν, vel τὸ ἄλγος. Hoc pacto illa his verbis sententia subjicitur. *Novi enim eum tuis unius verbis parentem, tuo solius dicto audientem, hoc a se impetraturum esse ut se contineat, ut istam calamitatem perferat, neve gravius quid in se statuat, aut vitæ pertæsus violentas ipse sibi manus inferat.* SCHUTZ. Nimis forte subtiliter hæc sunt disputata, quæ nihil aliud volunt quam *te enim solam,* nunc temporis *patienter audiet,* q. d. cum jam in ipso malorum acumine versetur, tu sola eum solari potes, deinde cum deferbuerint motus animi, ab his etiam senibus modeste se ferre discat. S. BUTLER.

℣. 841. ΓΗΣ ΥΠΟ ΖΟΦΟΝ ΚΑΤΩ. Pariliter loquitur Eurip. Hippol. ℣. 1416., et Hec. ℣. 208. ABRESCH.

℣. 842. ΥΜΕΙΣ ΔΕ, ΠΡΕΣΒΕΙΣ. Prudenter humaniterque Darius discedens Chorum a tristitia ad hilaritatem revocat, vitæque bonis, quorum nullus sit apud inferos usus, dum liceat frui jubet. SCHUTZ.

℣. 844. ΟΥΔΕΝ ΩΦΕΛΕΙ. Hunc versum citat Thom. Mag. ut ostendat poetas ὠφελεῖν construere cum tertio, Oratores cum accusandi casu. Quod quidem verum est, sed linguæ ubi consulas rationem differunt. Dandi casum præter Thucydidem sæpius adhibuit Aristoteles: vid. lexica. ABRESCH.

℣. 845. ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝΤ' ΕΤΙ. Refertur ad ea quæ Darius ℣. 802. 99. 815. et seqq. dixerat. SCHUTZ.

℣. 848. ΜΑΛΙΣΤΑ Δ' ΗΔΕ ΣΥΜΦΟΡΑ ΔΑΚΝΕΙ. In his verbis et matrem et mulierem facile agnoscas. Materni enim affectus est filii miseria, quam regni calamitate, propius tangi; muliebris vero sensus, vestes laceratas in maxima infortunii et ignominiæ parte ponere. SCHUTZ. Atqui frigidum hoc, reginam de lacera veste tantum ingemiscere, nisi ei adderetur peculiaris infamia, quam, quæ fuerit, optime monuit Brunck. quem vide in Notis Varr. Critt. ad ℣. 835. Itaque pulcherrime vertit Dutheilius, *Mais surtout, mon cœur se brise, quand je me répresente l'humiliation de mon fils, couvert de vêtemens déchirés.* S. BUTLER.

℣. 853. ΠΡΟΔΩΣΟΜΕΝ. Hæc elocuta regina discedit, nec postea in scenam revertitur. Et callide quidem hoc instituit Æschylus; gratius enim populo Atheniensium futurum esse intelligebat, ut tragœdia in dolore Xerxis, quam in solatione finiretur. SCHUTZ.

℣. 854. Ω' ΠΟΠΟΙ. Novum Chorus orditur carmen, quo Darii laudes ac merita celebrat; apte illud quidem et convenienter. Pietati enim consentaneum erat, quem modo ab inferis regressum adorassent, ejus viri clara facinora memoria recolere; tristitiæ vero et curæ, quæ nunc animos affligebat, pristinam fortunam, unde se jam dejectos esse sentiebant, reminisci. SCHUTZ.

℣. 855. ΠΟΛΙΣΣΟΝΟΜΟΥ. Πολισσονόμε nota: satis est irregulare: πολισσῦχος aliud, ut vides statim. PAUW. Eadem voce utitur Noster Choeph. ℣. 864. nec, quod sciam, alius quisquam. S. BUTLER.

℣. 857. ΑΚΑΚΗΣ. Eadem vox apud Aristid. tom. III. p. 179. κοινῇ μὲν ἅπαντας (θεὺς) σωτῆρας ἐάων ὀνομάζουσιν (οἱ ποιηταὶ) ἰδίᾳ δ' ὄτω μόνον τῦτον (Mercurium) καὶ ἀκάκητά γε καὶ ἐριένιον. Alibi ἀκακήτης pro eodem. ABRESCH.

℣. 860. ΠΡΩΤΑ. Pro πρῶτοι, quod versus non admittit. Πρῶτοι ἀποφαινόμεθα· sic πρῶτα ἔσεσθαι apud Eurip. in Medea, &c. Pro temporis nota male habent vulgo. PAUW. *Inter alias gentes, probato exercitu primas tulimus, vel primi fuimus.* Πρῶτα Attice ἀντὶ τῦ πρῶτοι. Lucian. tom. I. p. 80. ἴσθι 'Αθηναίων τὰ πρῶτα. Adde p. 94. Aristid. tom. I. p. 56. ὦ πάτερ τὰ πρῶτα τῶν ὄντων, et p. 505.

ὦ φίλοι τὰ πρῶτα τῶν ποτε Ἑλλήνων ὄντες. Idem Atticismus observatur in aliis nominibus. Noster Eumen. ỷ. 490. ἀστῶν τὰ βέλτατα. Thucyd. I. 25. χρημάτων δυνάμει ὄντες—ὅμοια τοῖς Ἑλλήνων πλουσιωτάτοις. Eurip. Herc. Fur. ỷ. 633. πάντα τ' ἀνθρώπων ἴσα Φιλοῦσι παῖδας, οἵ τ' ἀμείνονες βροτῶν, Οἵ τ' οὐδὲν ὄντες. Sophocl. Philoct. ỷ. 440. ὅς σοι πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα. ABRESCH. Longe aliter ac Pauwius et Stanleius, locum hunc verti debere existimo. *Quæ primas tenent in probatissima militia exercebamus, et instituta ad defensionem præsidiumque apta ac comparata dirigebant omnia.* Τὰ πρῶτα pro οἱ πρῶτοι interdum poni non inficias eo, sed præposito semper, ut puto, articulo, et adjuncto εἰμὶ, τυγχάνω, γίνομαι, aut simili quodam verbo. Πύργος unde πύργινα, proprie est *turris, propugnaculum*, unde transfertur ad omnia quæ defensioni inserviunt exprimenda. Denique ut ἀπεφαινόμεθα et ἐπεύθυνον ad eundem nominativum referantur, non patitur grammaticæ ratio; nec subaudiri potest nominativus Πέρσαι, quod Stanleio placuit: tantum enim de seipsis loquuntur senes, et de nullis aliis, et antea et postea. HEATH. Πρῶτα μὲν Stanleius optime vertit *primum quidem*, cui simplex δὲ in altero membro respondet, pro ἔπειτα δὲ, ut Med. ỷ. 125. Sic posito in priori membro τοῦτο μὲν, non semper in altero sequitur τοῦτο δὲ, sed quandoque nudum δέ. Sophocl. Ajac. ỷ. 670.

——τοῦτο μὲν, νιφοστιβεῖς
Χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει·
Ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος
Τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν.

Œd. Col. ỷ. 440. Œd. Tyr. post τοῦτο μὲν sequitur ỷ. 605. τοῦτο ἄλλο. Sequitur εἶτα, Philoct. ỷ. 1345. ἐπείτα δέ. Antig. ỷ. 63. BRUNCK. Verte, *Primum quidem ob exercitum laude et gloria florentem clari eramus*; ut ἀποφαίνεσθαι *monstrari*, de celebritate sic dicatur, quemadmodum monstrari in Horatiano illo, *quod monstror digito prætereuntium.* (Sed vide Notas Varr. Critt.) Deinde sic construe, ἠδὲ νόμιμα τὰ πύργινα πάντ' ἐπεύθυνον, *ac bonæ leges rempublicam domi optime constitutam servabant.* Nobis enim νόμιμα, pro νόμοι, primus, τὰ πύργινα autem quartus casus esse videtur. SCHUTZ.

ỷ. 862. ΤΑ ΠΥΡΓΙΝΑ ΠΑΝΤ'. Πύργινα recte Stanl. *civilia* exponit. Πύργος, πόλις· πύργινα, πολιτικά· et exercitui et urbibus cura impendebatur sedula: res civiles et res militares recte administrabantur: εὔθυνον, *se dirigebant*, εὐθύνοντο. PAUW.

ỷ. 863. ΝΟΣΤΟΙ Δ' ΕΚ ΠΟΛΕΜΩΝ. *Reditusque e bellis nos sine labore, sine calamitate felices domum reduxerunt*; h. e. quoties ex bello revertebamur, sospites atque incolumes, nulla clade accepta redibamus. SCHUTZ.

ỷ. 865. ΟΣΑΣ Δ' ΕΙΛΕ ΠΟΛΕΙΣ. Hujus recensus causa quamquam repeti potest ab Æschyleo regiones, fluvios, montes populosque numerandi singulari studio ac consuetudine, cujus

vestigia reperiuntur supra ỷ. 11—59. Agam. ỷ. 291. Suppl. ỷ. 260. 287. 533. Prometh. Solut. Fragm. et Prometh. Vinct. ỷ. 706., ad quem locum Schol. animadvertit: ἀποφέρεται (Æschylus) συνήθως εἰς τὸ διαγράφειν ὄρη, ποταμοὺς καὶ τὰ τοιαῦτα γνωστὰ καὶ ἄγνωστα, hic tamen nescio an ira et invidia Græcorum animos in Medi injuriam incendendi, eosque ad recuperandas illas terras inflammandi desiderio ac cupiditate poetæ fuerit consilium, quoniam non omnes omnium populorum terræ a Dario captæ, sed illæ imprimis, quas Græci incolebant, recensentur. SIEBELIS.

ỷ. 869. ΟΥΔ᾽ ΑΦ᾽ ΕΣΤΙΑΣ ΣΥΘΕΙΣ. Jam Chorus commemorat urbes et insulas ultra Halyn sitas, sed eas Darii auspiciis captas, non ductu ipsius. S. BUTLER.

ỷ. 871. ΑΧΕΛΩΙΔΕΣ. *Maritimæ.* Ἀχελῶος Græcis πᾶν ὕδωρ. PAUW. Non *insulæ,* sed *urbes maritimæ.* Vox scil. hæc πόλις quod præcesserat, respicit. HEATH. Ordo est οἷαι (πόλεις) Θρηκίων ἐπαύλων ἀχελωΐδες εἰσὶ πάροικοι Στρυμονίου πελάγους, *quæ urbes Thraciæ maritimæ Strymonio sinui Maris Ægæi adjacent:* Θρήκια ἔπαυλα Stanl. de tuguriis et mapalibus intelligit; nos simpl. Thracum sedes, h. l. Thraciam dictam esse volumus. SCHUTZ. Ἀχελωΐδες appellative pro insulis ita terræ vicinis, ut fluminum limo, Echinadum ad instar, aggestæ videantur. IO. MULLER.

ỷ. 873. ΛΙΜΝΑΣ. Λίμνα est πέλαγος Στρυμόνιον, et mare Thraciam alluens. PAUW. *Et procul a mari.* HEATH. Opponi videtur τοῖς Στρυμονίου πελάγους παροίκοις, itaque recte Heath. SCHUTZ. Sic λίμνα, pro *mari* Suppl. ỷ. 538. S. BUTLER.

ỷ. 874. ΚΑΤΑ ΧΕΡΣΟΝ ΕΛΗΛΑΜΕΝΑΙ ΠΕΡΙ ΠΥΡΓΟΝ. *Reductæ circa terrestrem turrim,* s. *murum.* Sic enim verba procedere statuo, κατεληλαμέναι χέρσον περὶ πύργον. Intelligit poeta, ni fallor, castellum vel murum, quod interiores Thraciæ incolas a Chersoneso Thraciæ sejungebat, cujus generis fuit μακρὸν τεῖχος a Plin. IV. 2. memoratum: *oppida Cypsella, Macron Tichos dictum, qua a Propontide ad Melanum sinum inter duo maria porrectus murus procurrentem exclusit Chersonesum.* SCHUTZ. Nequeo assentiri Schutzio locum ordinanti, quamvis in ejus interpretatione libenter acquiescam. Tria commemorat hic poeta, urbes Ἀχελωΐδας, h. e. *urbes maritimas,* atque *insulas,* ad ostia Strymonis et in sinu Strymonio, quæ, ut pulcherrime explicuit Mullerus, Echinadum speciem referunt ad Acheloi ostia: (unam nobis Stagiram servavit Strabo VII. p. 531.) deinde urbes in Thracia paulo interiores, λίμνας ἐκτόθεν, remotiores a mari; tum urbes in Chersoneso (κατὰ χέρσον) Thraciæ, turribus munitas, quæque Hellesponto Propontidi et Bosporo Thracio adjacent. Jam transit ad insulas maris Ægæi, a promontorio Sigæo vel Lecto exorsus, quod per πρῶν᾽ ἅλιον designari crediderim; primum enim ac maxime memorabile promontorium est Hellesponti Sigæum, littoris ante Hellespontum Lectum, posterius etiam haud longe abest a Lesbo insula. Eas vero insulas primum commemorat quæ Asiæ adjacent; deinde transit ad remotiores quas

medio mari positas μεσακτίυς vocat: postremo ad meridionales descendit, et Ioniæ urbes in continente sitas. De constructione autem hujus loci vide in Notis Varr. Critt. Sed ut hic Noster ἐληλαμέναι περὶ πύργον, sic ante eum Hesiod. Theog. ℣. 726. τὸν περὶ χάλκεον ἕρκος ἐλήλαται, et ante Hesiodum Homerus, Odyss. Η'. 113. S. BUTLER.

℣. 877. ΕΛΛΑΣ ΑΜΦΙ ΠΟΡΟΝ ΠΛΑΤΥΝ. Hellespontum dicit πλατὺν, imitatus Homerum: quod quo sensu fiat, non eadem est criticorum sententia. Vid. Eustath. ad Il. Η'. p. 535. med. Hesych. et Etymol., e recentioribus Casaub. ad Athen. Animadvers. II. 4. ABRESCH.

℣. 879. ΜΥΧΙΑ ΤΕ ΠΡΟΠΟΝΤΙΣ. *Et Propontidis recessus, sinuosa Propontis.* Dein, ϛόμα Πόντυ est Bosporus Thracius. SCHUTZ.

℣. 881. ΠΡΩΝ' ΑΛΙΟΝ. Nullo modo cum Schol. de Hellesponto accipere licet. Intelligitur *promontorium* aliquod Asiaticum, e. g. Canæ, ubi exadversum sitæ sunt insulæ, quæ deinceps nominantur. SCHUTZ.

℣. 883. ΤΑΙΔΕ ΓΑΙ. Scil. *Asiæ.* Omnes enim quarum hic mentio fit insulæ propius ab Asiæ littore absunt. Περίκλυϛοι autem commune est epitheton insularum, *circumfluæ.* SCHUTZ.

℣. 890. ΑΓΧΙΑΛΟΥΣ. Non nimis urgendum, idem vult, h. l. quod *circumfluas.* Vide Notas Varr. Critt. S. BUTLER.

℣. 893. ΚΑΙ ΡΟΔΟΝ ΙΔΕ ΚΝΙΔΟΝ. Hesych. Κνίδος· νῆσος 'Ρόδυ. Egregie ad hunc locum: an alii commemorant nescio; nisi eo trahere velis illa Theophrasti libro de Vent. ἰσχυρὸς δὲ μάλιϛα περὶ Κνίδον καὶ 'Ρόδον Λὶψ ἄνεμος· τάχυ δὲ νεφέλας, τάχυ δὲ αἰθρίαν ποίει. PAUW.

℣. 896. ΣΑΛΑΜΙΝΑ. Nimirum illam Teucri, patrem patriamque fugientis in Cypro coloniam. Inde Athenæ dicuntur hujus Salaminis ματρόπολις. SCHUTZ. Non, ut vult Pauw. in Notis Varr. Critt. tres tantum in Cypro urbes obtinebat Darius, sed, ut bene docet Heath. primum totam insulam, deinde totam excepta Amathunte. Cæterum vix assentior Schutzio et Stanleio, h. l. ματρόπολις hic de Athenis interpretantibus. Multo rectius cum Schol. Α'. de ipsa Salamine insula acceperis, quæ jure horum gemituum causa vocari poterat, accepta circa eam clade navali. Quin *ambiguam illam Salamina,* non Athenis, sed Salamine, profectus Teucer condidit. S. BUTLER.

℣. 901. ΕΚΡΑΤΥΝΕΝ ΣΦΕΤΕΡΑΙΣ ΦΡΕΣΙΝ. Adumbratum forte ex illo Homerico Il. Π'. 542.

"Ος Λυκίην εἴρυτο δίκησι τε καὶ σθένεϊ ᾧ. S. BUTLER.

℣. 905. ΠΑΜΜΙΚΤΑΝ Τ' ΕΠΙΚΟΥΡΩΝ. Supra ℣. 52.

——— Βαβύλων
Δ' ἡ πολύχρυσος πάμμικτον ὄχλον
Πέμπει σύρδην. S. BUTLER.

ỷ. 907. ΘΕΟΤΡΕΠΤΑ ΤΑΔ' ΑΥ ΦΕΡΟΜΕΝ ΠΟΛΕΜΟΙΣΙ. Verte, *Hæc rursus a Deo bellis eversa sortimur.* HEATH. Nunc vero calamitosam hanc Deo auctore rerum conversionem experimur. Cf. ỷ. 939. SCHUTZ.

ỷ. 909. ΔΜΑΘΕΝΤΕΣ. Schol. Δίων, ἅμα θέντες. Quid hoc? Dicam: ἅμα θέντες es talia lectio, cujus auctor Dion, grammaticus obscurior et ineptus. Nam quid ἅμα θέντες μεγάλως πλαγαῖς ποντίαισι, *ea colligantes valde plagis marinis*? Itane quisquam, cui cor recte salit, ubi optimum δμαθέντες adest seseque tuetur optime? Mirum quod ἅμμα θέντες non sumpserit homo oculatissimus; sic vinculum et nodum habuisset ipsum: sed in litera affini hærere maluit perspicacia ejus summa. Quæ de κάψα legimus apud Etymologum, ejusdem, credo, sunt Dionis. PAUW.

V.

ỷ. 912. ΜΟΙΡΑΣ ΤΗΣΔΕ ΚΥΡΗΣΑΣ ΑΤΕΚΜΑΡΤΟΤΑΤΗΣ. *Infortunium adeo magnum, ut quale quantumque sit, exputare non possis.* SCHUTZ. Forte *inexpectatum*, quale nemo futurum conjecisset. S. BUTLER.

ỷ. 914. ΩΣ ΩΜΟΦΡΟΝΩΣ ΔΑΙΜΩΝ ΕΝΕΒΗ. Supra ỷ. 515.

Ὦ δυσπόνητε δαῖμον, ὡς ἄγαν βαρὺς
Ποδοῖν ἐνήλε παντὶ Περσικῷ γένει. S. BUTLER.

ỷ. 916. ΛΕΛΥΤΑΙ—ΑΣΤΩΝ. *Labant mihi genua istam civium ætatem intuenti.* Nempe conspectis Chori senibus, tot millia juvenum robustorum sibi periisse, nec fere quemquam nisi senem superesse dolet. Male igitur Lat. interpres, *juventutem civium consideranti.* Cf. ỷ. 734. 441. Mox κατὰ μοῖρα καλύψαι per tmesin pro μοῖρα κατακαλύψαι. SCHUTZ.

Ibid. ΛΕΛΥΤΑΙ ΓΑΡ ΕΜΩΝ ΓΥΙΩΝ ΡΩΜΗ. Juxta Homericum illud passim obvium, λῦσε δὲ γυῖα. S. BUTLER.

ỷ. 921. ΣΤΡΑΤΙΑΣ ΑΓΑΘΗΣ, κ. τ. λ. Quemadmodum ỷ. 860, εὐδοκίμε στρατιᾶς, sic h. l. στρατιᾶς ἀγαθῆς, et ut ibi respublica legibus bene constituta, sic hic περσονόμος τιμὴ honos e domestica regni Persarum disciplina celebratur. Mox κόσμος ἀνδρῶν, i. q. alibi *flos*, cf. ỷ. 59. 928. ἀποκείρειν autem de floribus dicitur, ut Lat. *detondere.* SCHUTZ.

ỷ. 929. ΦΥΣΤΙΣ. *Utique enim decem millium hominum seges.* Hæc dicens confirmat id quod paulo ante dixerat, πολλοὶ φῶτες. SCHUTZ.

ỷ. 934. ΕΠΙ ΓΟΝΥ ΚΕΚΛΙΤΑΙ. Ἐπὶ cum γαίας nectendum: γαίας ἔπι, αἰνῶς, αἰνῶς interjicitur. PAUW. Herod. VI. 27. Μετὰ δὲ ταῦτα ἡ ναυμαχίη ὑπολαβῦσα ἐς γόνυ τὴν πόλιν ἔβαλε. Similes locutiones attulit Wesseling. l. c. q. v. ABRESCH. Nec valde abludit Eurip. Iph. Taur. ỷ. 332. εἰς δὲ γῆν γόνυ Καμάτῳ καθεῖσαν. Metaphora ni fallor ducta a luctatoribus. Quæ de constructione comminiscitur Pauwius, ea plane sunt absurda; γαίας pendet a βασιλεῦ, non ab ἐπὶ, ut recte docuit Schutz. in Notis Varr. Critt. S. BUTLER.

℣. 940. ΚΑΚΟΜΕΛΕΤΟΝ ΙΑΝ. Κακομέλετον pro κακομελέα, vel κακομελῆ nota: κακομελέω, κακομέλετος. Pauw. *Vocem malis enuntiandis occupatam:* a μέλομαι, non a μέλος, unde nulla analogia deduci potest. Heath.

℣. 941. ΜΑΡΙΑΝΔΥΝΟΥ. Mariandyni, s. Mariandeni, Bithyniæ populus. Apud eos solennis erat cantilena, qua hominem quendam priscum, nomine Borimum, inclamabant, quem viri illustris ac divitis filium, forma et ætatis vigore excellentem, cum suis intentus negotiis, messoribus quod biberent, dare vellet, ideoque aquatum exisset, evanuisse narrabant. Ideo eum quærentes indigenæ flebilium canticorum lamentis prosequebantur. Auctor est Nymphis apud Athenæum Deipnos. XIV. 3. Cf. et Hesych. in Μαριανδηνὸς θρῆνος, et in Βώριμος. Item Polluc. Onomast. IV. 7. Scite igitur Chorus ab hac re colorem sententiæ duxit. Nam ipsi quoque tot millia civium, qui ad bellum exierant, nunquam redituri, carmine lugent, eorumque desiderio tabescunt. Schutz. Nimis urgere videtur comparationem Schutz. nihil enim aliud vult poetica præter Asiaticum et flebile cantici genus; inter Borimum et Persas apud Salaminem interfectos, nihil intercedere video. S. Butler.

℣. 949. ΗΣΩ ΤΟΙ ΚΑΙ ΠΑΝΟΔΥΡΤΟΝ. Nisi hic forte substantivum librariorum culpa excidit, repetendum est e ℣. 944. ἰαχὰν, vel αὐδὰν e ℣. 946. Schutz.

℣. 950. ΛΑΟΠΑΘΗ ΤΕ ΣΕΒΙΖΩΝ ΑΛΙΤΥΠΑ ΤΕ ΒΑΡΗ. Σεβίζων recte jungi potest cum λαοπαθῆ τε ἀλίτυπά τε βάρη, nam illa ab ipsis Diis, et sic σεβασμῷ digna in luctu, qui eo gravior et decentior: Stanleius aliter, sed coacte. Pauw. Constructio est βάρη πόλεως, non βάρη γέννας, hoc enim si voluisset poeta, mutato ordine, neque repugnante metro, ita proculdubio posuisset. Βάρη πόλεως *civitatis calamitates* eleganter dicuntur, λαοπαθῆ *de terrestri clade,* et ἀλίτυπα *de maritima,* et πόλις recte dicitur πενθήτης γέννας, *quæ sobolem plorat:* σεβίζων, *reverentia prosecutus.* Heath. *Celebrans calamitates luctuosæ hujus urbis progeniei ab hostibus immissas, et a mari inflictas.* Λαοπαθῆ βάρη clades quam ab Atheniensium populo passi sunt Persæ: ἀλίτυπα βάρη illa nimirum supra narrata, ℣. 408. et seqq. Schutz. Σεβίζων est f. *digno luctu honorans* s. *prosecutus,* non leviter curans, sed ut civem bonum decet summi momenti existimans calamitatem publicam; totum locum sic igitur verteris. *Et vero emittam sane flebilem* (αὐδὰν s. ἰαχὰν) *digno luctu prosecutus cladem civibus et navibus incussam urbi, quæ prolem suam desiderat.* S. Butler.

℣. 952. ΠΟΛΕΩΣ ΓΕΝΝΑΣ ΠΕΝΘΗΤΗΡΟΣ. Γέννας πόλεως πενθητῆρος, πάθη γέννας, *mala progeniei,* et γεννάς πόλεως πενθητῆρος, *progeniei urbis lugentis:* id est, *civium.* Pauw.

℣. 954. ΕΤΕΡΑΛΚΗΣ. Duplex Ionum potentia, non spernenda eorum virtus, quos in Asia Cyrus, Darius, laboriose subegissent: hi, Græciæ indigenæ, insuperabiles canuntur. Io. Muller. Ἄρης ἑτεραλκὴς est, *Mars qui in contrariam, s. hostilem partem*

inclinat, ut ἑτερόφωνος στρατὸς Sept. Theb. ℣. 192. est *hostilis exercitus*. S. BUTLER.

℣. 957. ΝΥΧΙΑΝ ΠΛΑΚΑ ΚΕΡΣΑΜΕΝΟΣ. Hic locus satis obscurus est, eumque minime intellexit Schol. qui scribit κερσάμενος· καὶ κατακόψας αὐτοὺς εἰς πλάκα νυχίαν, ἤτοι νύκτα καὶ θάνατον γεγονυῖαν αὐτοῖς εἰς δυσδαίμονά τε ἀκτὴν, ἤγουν τὴν Σαλαμῖνα. Melius Æschyli sententiam cepit Stanl. cum vertit: *Nocturnum æquor depopulatus et infelix littus.* (Sed Vide Notas Varr. Critt.) ARNALD. Animad. c. XXXIV. Νυχίαν πλάκα scriptum pro κατὰ νυχίαν πλάκα· ἀπηύρα ἵνα, (vid. Notas Varr. Critt. ad ℣. 956.) κερσάμενος κατὰ νυχίαν πλάκα, ut vulgo accipitur, ineptum est: Nam Mars Græcus non depopulatus erat mare Græcum et Salaminium. PAUW. Κερσάμενος est, *quippe qui demessuit*, nec opus est subaudiri præpositionem κατὰ, æquor enim istud navigiis Persicis stratum, ac tantum non occultatum, eleganter demessuisse dicitur Mars. HEATH. Ad νυχίαν, glossæ, δυτικὴν, σκοτεινήν. BRUNCK. Νυχίαν πλάκα propter oppositum δυσδαίμονα ἀκτὰν, de maris æquore, quam cum Abreschio (vide Notas Varr. Critt.) de *navibus* capere præstat. Νυχία πλὰξ eadem est quæ supra vocabatur, ℣. 419. θάλασσα Ναυαγίων πλήθουσα καὶ φόνου βροτῶν. Δυσδαίμων ἀκτὰ quæ fuerit intelligitur e ℣. 447. et seqq. Κείρεσθαι, *demeti* ad utrumque pulchre refertur. In maris enim æquore naves et milites classiarios, in insula Psyttalea equites peditesque demessuerant Græci. Νυχίαν *nocturnam*, h. e. *funestam*, *infaustam*. Caliginis enim imagine sæpius apud Nostrum illustratur calamitatis notio. SCHUTZ. In eadem cum Schutzio sententia est Dutheilius, qui vertit, *Une plaie funeste*. Sed miror nemini interpretum in mentem venisse quæ adnotat Schol., δυτικήν. Νυχία enim h. l. extremum occidentis sinum denotare mihi videtur, qualis erat revera Salamis Persiæ incolis. Ab Hebræorum ערב *vesper*, *occasus*, procul dubio est Ἔρεβος Græcorum. S. BUTLER.

℣. 967. ΤΥΡΙΑΣ. Res Persarum maritima Phœnicum maxime navigio stabat. IO. MULLER.

℣. 968. ΕΚ ΝΑΟΣ ΕΡΡΟΝΤΑΣ. Huc trahi potest ℣. 319. οἵδε ναὸς ἔπεσον ἐκ μιᾶς. Ad sequentia præter ℣. 310. a Brunckio in Notis Varr. Critt. excitatum, ℣. 307. θαλασσόπλαγκτον νᾶσον Αἴαντος πολεῖ. Cf. item ℣. 568. et seqq. ℣. 577. et seqq. S. BUTLER.

℣. 981. ΕΝΙ ΠΙΤΥΛΩι. H. e. *uno impetu*. Metaphora ducta est a remis in aquam simul immersis. S. BUTLER.

℣. 983. ΑΣΠΑΙΡΟΥΣΙ ΧΕΡΣΩι. *Palpitant in terra.* Nimirum tanquam in rem præsentem deducit eos qui audiunt. SCHUTZ. Locum sic reddit Dutheilius. *Malheureux! hélas! tous, dans le même combat, mortellement blessés, et palpitans, sont morts, tournant encore leurs yeux vers les murs odieux d'Athènes.* S. BUTLER.

℣. 986. ΠΕΜΠΑΣΤΑΝ. Μύρια scriptum pro κατὰ μύρια. PAUW. Πεμπαστὰν hic eodem sensu ponitur ac πεμπαζόμενοι apud Hesych. ἐπιστρεφόμενοι, μεριμνῶντες. Ita μύρια πεμπαστὰν est *innumera curantem*

et disponentem. Eundem scilicet appellat Chorus, τὸν Περσῶν, τὸν σὸν, πιστὸν πάντ' ὀφθαλμὸν *Persarum et Xerxis fidem in omnibus oculum.* Eodem, ni fallor, magistratu fungebatur Alpistus ille ac *magnus Viziris* hodie apud Turcas, et qui apud Persas hodiernos vocatur *Athematdoulet.* Non equidem nego plures olim apud Persas fuisse, ac per provincias etiam dispersos, qui *Regis oculi* appellabantur. Hoc tamen non impedit quominus unus esset præcipuus, titulo κατ' ἐξοχὴν, *Regis et Persarum oculi,* κατὰ πάντα gaudens, ideoque παντόφθαλμος vocatus, qui cuncta regis et regni negotia moderabatur. Atque ob hanc forsan causam, muneris scil. quod gerebat dignitatem, Alpisti hujus genus ad proavum usque a poeta recensetur. Frigide omnino, pace tanti viri dixerim, vertit Stanleius, *numeratorem omnium myriadum.* Immo et ne Græce quidem in ista notione diceretur μύρια πεμπαστὰν, dicendum esset μυρίων πεμπαστάν. HEATH. Etsi quæ Stanleius disseruit vera sunt, et idoneis scriptorum testimoniis confirmata, facile tamen fieri potuit, ut Æschylus hac translatione usus, nec ad illos apud Persas proprie sic dictos βασιλέως ὀφθαλμοὺς, nec ad eos qui proprio nomine appellabantur, πιστοὶ respexerit, sed potius πιστὸν ὀφθαλμὸν suo ingenio obsecutus, dixerit *fidum regis amicum.* Nam Germani quoque ejusmodi regis administrum simili metaphora appellant *Des Königs rechte hand.* Πεμπαστὴς a πεμπάζω, quod est proprie *quinos numerare;* universe autem de copiarum numeratione ponitur. SCHUTZ.

℣. 992. ΚΑΚΑ ΠΡΟΚΑΚΑ. Πρόκακα, magna, aperta, mera, in quibus bonum nihil: sic πρόῤῥιζα, προθέλυμνα, κ. τ. λ. dicuntur: πρόδηλα etiam huc pertinet. PAUW. Non ut Stanl. interpretor, *mala malorum præsaga,* sed *mala præsentia, urgentia, ante oculos posita.* SCHUTZ.

℣. 994. ΥΠΟΜΙΜΝΗΣΚΕΙΣ. *Redintegras.* HEATH.

℣. 997. ΒΟΑι ΒΟΑι ΜΕΛΕΩΝ ΕΝΔΟΘΕΝ ΗΤΟΡ. Homeri imitatione sic locutum Æschylum non latuit Schol. Versus quem citat est Odyss. Υ'. 13. hoc discrimine, quod ibi ἔνδον non ἐντὸς editur. ABRESCH.

Ibid. ΤΟΛΜΟΝ. Pro τολμηρόν. PAUW. Superlativus τολμίστατος extat in Soph. Philoctet. ℣. 998. ABRESCH.

Ibid. ΑΙΧΜΗΣ ΑΚΟΡΕΣΤΟΝ. Ut ℣. 51. λόγχης ἄκμονες juxta Homericum illud passim obvium ἆτος πολέμοιο. S. BUTLER.

℣. 1005. ΕΤΑΦΟΝ, ΕΤΑΦΟΝ. Μάρδων ἀνδρῶν μυριόνταρχον cum aliis seqq. non pendet a ποθοῦμεν, sed ut superiora, penderent ab ἔλιπες similive verbo, si Xerxes non interrupisset Chorum, et antequam verba ista ligans enuntiaverat, dixisset ἔταφον, ἔταφον, quod commode illa ipsa ligat: illos quos nominas *sepelivi, sepelivi,* οὐκ ἀμφὶ σκηναῖς τροχηλάτοισι, *non cum tentoriis rota actis,* ὄπισθε δ' ἑπόμενος, *sed pone sequens,* pedes, quod vile et regi et sepeliendis. PAUW. Accusativi forte pendent ab ἔταφον, et nota distinctionis post ἀκόρεστον delenda. ABRESCH. *Sepelierunt, sepelierunt non circa tentoria rotis* vecta, prope ipsa scil. castra, quod solent victores

qui campo in quo decertabatur potiuntur, sed raptim ac sparsim pone secuti et fugientes eo ipso in loco quo quisque mortem obierit, et jacens sequentium oculis se obtulit. Neque alia, ut videtur, de causa addit Xerxes, eos qui duces et principes exercitus fuerant abiisse νωνύμους, sine nomine aut memoria, quam quia scil. ritibus funereis caruerant. HEATH. Bene monet Schutz. (quem vide in Notis Varr. Critt.) hic respici ad ritus Persarum funebres, quibus moris erat currubus funera efferre. Locum pulchre transtulit Dutheilius, *Ils ont été ensévelis! ils ont été ensévelis! Non portés sur des chars couverts de pavillons et suivis de soldats, mais jettés sans honneur, comme de vils coureurs de l'armée.* S. BUTLER.

ỷ. 1007. ΑΓΡΟΤΑΙ ΣΤΡΑΤΟΥ. Exercitus duces qui milites in ordine cogunt et sub signis esse jubent: ἀγρότης ab ἀγείρω, ἀγείρω, ἀγειρότης, ἀγρότης, ut ἀγειρόμενος, ἀγρόμενος, et alia id genus. PAUW. Ἀγρόται, ultimi tegendo itineri, ne dilabi exercitus, neque lacessiri facile posset. Dicit, hostium persecutione cæsos, vix jam titulo indice terra obrutos jacere. IO. MULLER.

ỷ. 1011. ΔΙΑΠΡΕΠΟΝ. *Insigne, eximium.* HEATH.

Ibid. ΟΙΟΝ ΔΕΔΟΡΚΕΝ ΑΤΑ. *Quale videt ipsa Ate, ipsa noxa.* Δέδορκεν quo δέρκει, nisi ἂν subaudire velis: δέδορκεν ἂν *viderit.* PAUW. Ἂν hic nec subaudiri potest, nec cum δέδορκεν ullo modo jungi. Scribendum fuisset ἔδερκεν ἄν, sed recte se habet vulgata scriptura. HEATH. Sensus: *Heu infelices vos, qui patrastis* clade vestra, s. rebus male gestis, *insperatum insigne malum, quale* cum voluptate *spectat Ate!* SCHUTZ.

ỷ. 1014. ΠΕΠΛΗΓΜΕΘ'—ΕΥΤΥΧΩΣ. Πεπλήγμεθ' cum Ἰαόνων ναυβατῶν κύρσαντες conjungendum, interjectis illis εὔδηλα—δύαι. SCHUTZ.

ỷ. 1018. ΔΥΣΠΟΛΕΜΟΝ. H. e. non δυσπολέμητον, sed ut recte interpretatur Schol. κακοτυχὲς καὶ ἄθλιον—κακωθὲν πολέμῳ καὶ δυστυχήσαν. S. BUTLER.

ỷ. 1023. ΤΑΣ ΕΜΑΣ ΣΤΟΛΑΣ. *Mei amictus.* Pertinet ad sequens Πέπλον δ' ἐπέῤῥηξα, κ. τ. λ. Nihil præter pannos laceros et pharetram supererat Xerxi de amictu et armatura. Ita accipiendum: interpretes errant. Et egregie cum amictu lacero Æschylus in scenam producit Græciæ hostem, ut sic splendidior de eo esset victoria. Vide quæ Atossa dixit ỷ. 848. et seqq. Illa autem non venit in tempore, ut publicam ignominiam effugeret filius. Acerbum est tragici commentum. PAUW.

ỷ. 1035. ΕΠΕΡΡΗΞΑ. Ἐπέῤῥηξα dixit, non ἐπεῤῥηξάμην, ut supra iterum ỷ. 468. ῥήξας πέπλους καὶ ἀνακωκύσας λιγύ. ABRESCH.

ỷ. 1046. ΔΟΣΙΝ ΚΑΚΑΝ ΚΑΚΩΝ ΚΑΚΟΙΣ. Δόσιν κακὰν ab ἀντίδουπα pendet. PAUW. Casuum hic notes ejusdem vocabuli coacervationem, quam elegantiam et alii affectant. Soph. Œd. Col. ỷ. 1300. Πρόπαντα κακὰ κακῶν συνοικεῖ, ỷ. 1323. Γέρων γέροντι συγκατῴκηκεν πόνος. Ajac. ỷ. 890. πόνος πόνῳ πόνον φέρει ubi vide Stolberg. Aristid. tom. I. p. 6. Αὐτὸν ἑαυτὸν ἐξ ἑαυτοῦ ἐποίησε, p. 17. ἀναχωρήσας αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ γεννᾷ. Et Apostolus, 2 Cor. x. 12., αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς

ἑαυτοὺς μετρῶντες. De regimine δόσις κακοῖς vide quæ scripsimus ad Prometh. Vinct. ℣. 903. Abresch. Ad κακοῖς subaudiri puto præpositionem ἐπὶ, ut sensus sit, *munus malum malorum super mala.* Non enim κακοὶ esse possunt aut Persæ qui perierant, aut Xerxes. Priores appellationem istam non erant meriti, Xerxem κακὸν coram appellare non ausus esset Chorus. Heath. Κακὸς hic non tam *malus* significat, quam *miser*, uti sæpe, q. d. *infelix munus miserorum misero,* quod nos miseri misero Xerxi præstamus. S. Butler.

℣. 1047. ΜΕΛΟΣ ΟΜΟΥ ΤΙΘΕΙΣ. *Cantum simul condens* de lugubribus cantilenæ modis. Et sequitur Chori vox ὀττοττοτοῖ, in cujus pronuntiatione sine dubio flebilibus vocis flexionibus usus est. Schutz.

℣. 1051. ΕΡΕΣΣΕ. Ἐρέσσειν, h. e. *pectus tundere.* Schutz. Respicit, ni fallor, ad planctum pectori ac capiti allisarum manuum quem cum remorum strepitu etiam contulit Sept. Theb. ℣. 891.

Ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πομπιμὸν χεροῖν
Πίτυλον.——

℣. 1054. ΜΕΛΕΙΝ ΠΑΡΕΣΤΙ ΔΕΣΠΟΤΑ. Interpres *lugubriter cantare licet:* quem sensum ex Græcis nullus elicio; nec credo usquam facile μέλειν ita usurpatum occurrere. Æschylus certe non alio novit significatu quam vulgari. Cf. Sept. Theb. ℣. 293. Agam. ℣. 379. et 579. et ad Prometh. Vinct. ℣. 3. Stanleium. Verte igitur, *id vero mihi curæ est domine,* nempe, ἵνα σοι ἀντίδουπα βοῶ. Abresch. *Adest ut hoc curem domine.* H. e. *curabo hoc facere.* S. Butler.

℣. 1055. ΕΠΟΡΘΙΑΖΕ ΝΥΝ ΓΟΟΙΣ. Ita ὀρθιάζειν, ℣. 689. Eurip. Electr. ℣. 142. ἐπορθοβοᾶν γόους. Alibi ἐξορθιάζειν utitur ut in Choeph. ℣. 269. ubi vide H. Steph. notam, cujus Thesauro tribus his compositis augmentum poterit accedere, in quo tantum ἀνορθιάζειν comparet ex Æschylo itidem productum, sed quod mihi oblatum non memini; nec in Agamemnone inveneris κατορθιάζειν, quod ex eo laudat Vales. Not. Harpocrat. p. 9. Abresch.

℣. 1057. ΜΕΛΑΙΝΑ—ΠΛΑΓΑ. Hæc nimirum dicentes, frontem percutiunt. Schutz.

℣. 1059. ΤΟ ΜΥΣΙΟΝ. Et Mysorum more, h. e. Admodum flebiliter, vociferare. Schutz.

℣. 1060. ΑΝΙΑ ΑΝΙΑ. Ἀνία substantivum est, non adjectivum ut interpretes existimant; et hic et supra ℣. 256. Non tristia, sed ipsa tristitia. Emphaticum hoc. Pauw.

℣. 1062. ΑΠΡΙΓΔ' ΑΠΡΙΓΔΑ. Ἄπριγδ' ἄπριγδα μάλα γόεδνα, scilicet sunt quæ passi fuimus et patimur: de ipsis malis hoc dicitur γενικῶς. Interpres Græcus nugatur. Pauw. Pauwius hæc minus intellexit. Ἄπριγδα de *barba* hic dicitur, ut infra ℣. 1068. de *cæsarie.* Verte, *tenaciter, tenaciter,* vel *strictis manibus, evelle pilos dotem luctui apprime convenientem.* Ἄπριξ proprie de *coma*

vellenda dicitur. Ita Sophocles Ajac. ℣. 310. Κόμην ἄπριξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί. HEATH. Ἄπριγδα vox est pilos sibi præ dolore tenaciter et cum impetu vehementi evellentium. Μάλα γόεδνα, scil. ταῦτά ἐστι supra modum hæc sunt lugubria. Ridicule nonnulli, inter quos Heathius, in vocabulo γόεδνος *dotis* significationem quærunt. SCHUTZ.

℣. 1067. ΨΑΛΛ'. *Velle.* Hesych. ψάλλειν· τίλλειν. item ψῆλαι· τίλλειν. SCHUTZ.

℣. 1074. ΠΕΡΣΙΣ ΑΙΑ ΔΥΣΒΑΤΟΣ. Terra Persica δύσβατος nunc est mihi, eamque tristis nunc calco pede tristi. Pertinet ad præcedens ἐς δόμους κίε. PAUW.

℣. 1075. ΙΩ ΔΗ ΚΑΤ' ΑΣΤΥ. Præcipue Περσὶς αἶα δύσβατος est κατ' ἄστυ, et hanc metropolin meam quam civibus viduatam video. PAUW.

℣. 1079. ΤΡΙΣΚΑΛΜΟΙΣΙΝ ΒΑΡΙΣΙΝ ΟΛΟΜΕΝΟΙ. Grave est quod etiam in extremis quæ pronunciat verbis causam calamitatis nominat. SCHUTZ.

℣. 1081. ΠΕΜΨΩ ΣΕ ΔΥΣΘΡΟΟΙΣ ΓΟΟΙΣ. *Prosequamur te infandis querelis gravi luctus strepitu.* Atque ita demum Xerxem in regiam deducunt. Vide autem quam solerter Æschylus in isto senum Xerxisque colloquio omnia luctus indicia et signa exhauserit: quam nihil omiserit ad summam Xerxis miseriam declarandam. Clamor enim, fletus, suspiria, vociferationes, singultus, vestium scissiones, corporis afflictio, capilli barbæque vulsiones, planctus, incessus tristis ac lentus, genuum tremor ac solutio, hæc omnia inter se varie juncta, tam expressum efficiunt simulachrum tristitiæ, ut majus perfectiusque nihil fingi aut excogitari possit. SCHUTZ.

COLL. REG. OXON. BIBL.

ASHMOLEAN MUSEUM OXFORD